

Thiên Hậu Pk Nữ Hoàng

Contents

Thiên Hậu Pk Nữ Hoàng	2
1. Chương 1: Ly Kỳ Xuyên Qua	3
2. Chương 2: Số Phận Bi Thảm Của Vật Hi Sinh	7
3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Thái Tử	11
4. Chương 4: Thu Hồi Quyền Lợi	15
5. Chương 5: Cướp Vai Diễn	19
6. Chương 6: Lấy Lòng	22
7. Chương 7: Thích Ứng Cuộc Sống	27
8. Chương 8: Tín Ngưỡng Tôn Giáo	30
9. Chương 9: Trình Diễn Trò Hay	34
10. Chương 10: Thiên Hậu Ra Tay	38
11. Chương 11: Thế Tông Cảnh Cáo	42
12. Chương 12: Ăn Vặt Xa Hoa	46
13. Chương 13: Tình Cờ Gặp Ở Bãi Tập	50
14. Chương 14: Càng Nhìn Càng Thấy Thích	53
15. Chương 15: Chuyến Săn Tây Sơn	57
16. Chương 16: Chuyến Săn Tây Sơn 2	61
17. Chương 17: Chuyến Săn Tây Sơn 3	64
18. Chương 18: Chuyến Săn Tây Sơn 4	67
19. Chương 19: Chuyến Săn Tây Sơn 5	71
20. Chương 20: Chuyến Săn Tây Sơn 6	74
21. Chương 21: Chuyến Săn Tây Sơn 7	78
22. Chương 22: Chuyến Săn Tây Sơn 8	83
23. Chương 23: Chuyến Săn Tây Sơn 9	86
24. Chương 24: Chuyến Săn Tây Sơn 10	89
25. Chương 25: Chuyến Săn Tây Sơn 11	93
26. Chương 26: Chuyến Săn Tây Sơn 12	96
27. Chương 27: Chuyến Săn Tây Sơn 13	100
28. Chương 28: Vò Đả Mẻ Lại Sứt	103
29. Chương 29: Khó Có Thể Buông Tay	107
30. Chương 30: Nhanh Chóng Tỉnh Lại	111
31. Chương 31: Gần Gửi Khó Hiểu	114
32. Chương 32: Bất Ngờ Ra Chiêu	118
33. Chương 33: Ý Lại Sâu Sắc	121
34. Chương 34: Tuyên Bố Thẳng Thắn	124
35. Chương 35: Đưa Canh Xin Ăn Huệ	128
36. Chương 36: Áp Dụng Quy Định Mới	131
37. Chương 37: Triệu Kiến Thừa Tướng	135
38. Chương 38: Thừa Tướng Ra Tay	138
39. Chương 39: Ai Quan Trọng Hơn	142
40. Chương 40: Bè Lũ Xu Nịnh	145
41. Chương 41: Chuyện Bầu Bì Trong Cung	149

42. Chương 42: Không Thể Kiềm Lòng	153
43. Chương 43: Tâm Ngoan Thủ Lật	156
44. Chương 44: Lại Ngâm Thơ	160
45. Chương 45: Đạp Xuống Rồi Lại Dẫm Thêm Cái Nữa	163
46. Chương 46: Bị Nhiễm Thương Hàn	167
47. Chương 47: Cùng Sinh Cùng Tử	171
48. Chương 48: Chăm Bệnh Ở Hành Cung	175
49. Chương 49: Xoay Chuyển Càn Khôn	179
50. Chương 50: Ra Đón Phủ Đầu	182
51. Chương 51: Bốn Tiên Thập Người	186
52. Chương 52: Vô Tình Trầm Mê	190
53. Chương 53: Bại Lộ Thân Phận	193
54. Chương 54: Lại Giao Phong	197
55. Chương 55: Lại Giao Phong	200
56. Chương 56: Nụ Hôn Kích Động	204
57. Chương 57: Tính Số Đòi Nợ	207
58. Chương 58: Cùng Tắc Tư Biến (*)	210
59. Chương 59: Đêm Trước Khi Đi	213
60. Chương 60: Kỳ Nhân Chi Đạo (*)	217
61. Chương 61: Tìm Được Chứng Cứ	220
62. Chương 62: Tức Đến Ói Máu	224
63. Chương 63: Khởi Hành Hồi Cung	227
64. Chương 64: Khởi Hành Hồi Cung	231
65. Chương 65: Xung Đột Tăng Lên	234
66. Chương 66: Dốc Sức Đánh Cực Một Lần	238
67. Chương 67: Khắp Nơi Tề Động	241
68. Chương 68: Giấy Phút Hoảng Sợ	244
69. Chương 69: Bí Được Hồng Hoàn	248
70. Chương 70: Tự Cho Là Thông Minh	252
71. Chương 71: Điên Cuồng Trả Thù	256
72. Chương 72	259
73. Chương 73: Bất Ngờ Sinh Non	263
74. Chương 74: Cuối Cùng Cũng Hòa Ly	266
75. Chương 75: Thịnh Chỉ Tấn Phong	270
76. Chương 76: Một Thùng Da	273
77. Chương 77: Nụ Hôn Biệt Ly*	276
78. Chương 78: Tạo Lời Đồn	280
79. Chương 79: Áo Chên Da Hươu	283
80. Chương 80: Phối Hợp	286
81. Chương 81: Tạm Biệt Thái Tử (*)	289
82. Chương 82: Ba Sai Lầm	293
83. Chương 83: Tin Vui Bất Ngờ	296

Thiên Hậu Pk Nữ Hoàng

Giới thiệu

Một thế hệ thiên hậu của giới làm phim điện ảnh và truyền hình ngoài ý muốn xuyên vào trong một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-hau-pk-nu-hoang>

1. Chương 1: Ly Kỳ Xuyên Qua

“Chị, em mới dốc hết tâm huyết viết được một kịch bản mới, cha rất ngạc nhiên và đã đáp ứng em đầu tư vào quay phim. Kịch bản này mà được chuyển thành phim ấy, nhất định sẽ cực kỳ thành công! Người ta nói phù sa không chảy ruộng ngoài, nên nhà biên kịch em đây đã quyết định mời chị đóng nhân vật nữ chính! Thế nào? Em của chị cũng quá tốt với chị đi?”

Chú chim cánh cụt với nơ bướm màu hồng không ngừng nhảy nhót trên màn hình máy tính, đồng thời nó phát ra tiếng kêu “tích tích” như bảo người ta mau đến nhìn xem.

Âu Dương Thanh đối với âm thanh hồi thúc đó làm như không nghe thấy, chỉ lo lau khô mái tóc ướt do vừa tắm xong, tự mình rót một ly rượu vang, bỏ vào thêm vài cục đá, lại từ từ xoay vài vòng rồi nhẹ nhàng nhấp một miếng, xong hết thấy mới thanh thoi ngồi vào trước máy tính, mở khung hội thoại, đọc hết toàn bộ đoạn tin tức mà cô em gái đáng yêu đã gửi đến rồi nở nụ cười dịu dàng.

“Là cha ngạc nhiên hay là sợ bị em quấy rầy nên phải lấy tiền tiêu diệt rủi ro? Lần này em lại làm trò gì khiến cha đồng ý bỏ vốn đầu tư?” Ngón tay trắng nõn gõ lách cách một loạt chữ, dội gáo nước lạnh vào sự hưng phấn của đối phương.

Phía bên kia trầm mặc vài giây rồi mới gửi đến một biểu tượng búng bỏ giận dữ, nhanh chóng giải thích: “Tuy rằng cha sợ bị em quấy rầy, nhưng bình thường cho dù em quần lầy thế nào, cha cũng không chịu bỏ tiền ra, sở dĩ lần này đồng ý là bởi vì kịch bản em viết rất tốt!”

Âu Dương Thanh ngồi đọc hết phần trả lời rồi bật cười, ngược lại nghĩ đến thái độ luôn cẩn thận khi đầu tư của cha, thế mà lần này lại đáp ứng bé con bỏ tiền ra làm phim truyền hình, có lẽ thật sự coi trọng kịch bản này của con bé. Đương nhiên, khả năng bị con bé này quấy rầy đến điên rồi nên mới chỉ ra một khoản tiền để yên thân vẫn lớn hơn một chút.

“Đưa kịch bản để chị xem thử.” Âu Dương Thanh ôm ấp hy vọng nhỏ nhoi mà đưa ra yêu cầu.

“Được rồi! Em lập tức gửi đây!” Đối phương kích động trả lời xong liền gửi tập tin đi.

Âu Dương Thanh nhấn nút ‘Nhận’, đợi việc tiếp nhận tập tin xong, lập tức mở kịch bản ra đọc từ đầu đến cuối một lượt. Bởi vì kịch bản này do em gái ruột viết, cô xem rất chậm và cẩn thận, không hề chỉ xem cho có lệ.

Bên kia dường như cũng biết hiện tại cô đang chăm chú đọc, im lặng đợi, không hề phát ra nửa điểm hồi thúc.

Miễn cưỡng đọc hết kịch bản, Âu Dương Thanh xoa xoa thái dương, trong lòng than thở: dù sao lần này cũng có chút tiến bộ, câu chuyện mạch lạc, tình tiết cũng phù hợp ăn khớp.

Nhưng mà, kịch bản này đọc cứ thấy quen quen, nội dung một mớ buồn nôn, sến rện thế này là sao? Không phải là tập hợp của mấy bộ phim lịch sử cùng cung đấu gần đây sao? Còn nữa, ngay đến cả tên nhân vật cũng lười đặt thế này? Hoàn Nhan Cảnh —— cháu của Thế Tông Hoàn Nhan Ung của Triều Kim, mượn tên nhân vật lịch sử dùng một chút cũng không có gì, nhưng mà Hoàn Nhan Bất Phá là chuyện gì đây? Nếu trí nhớ của cô không có vấn đề, hình như đây là tên của nam chính trong bộ kịch cương thi mới nổi cách đây không lâu nha? Con bé không sợ bị người ta tố cáo mượn tên không xin phép sao?

Âu Dương Thanh bắt đầu liệt kê những điểm có vấn đề trong kịch bản rồi gửi đi cho cô em gái của mình. Cuối cùng, đánh giá thêm một câu ngắn gọn —— ‘Kịch bản buồn nôn cũ rích, đúng là tác phẩm hạng ba, hơn nữa nghi ngờ đây là đạo văn người khác, nếu không muốn đi hầu tòa, đề nghị không được bỏ vốn làm phim, chị cũng sẽ không tham gia diễn.’

Lời nói này đủ độc, đủ trắng trợn, đủ khiến người ta sau khi đọc xong sẽ tức đến hộc máu, sau hơn nửa ngày khó khăn mà tiếp nhận đả kích, đối phương hung tợn bỏ lại một câu uy hiếp ngây thơ, “Âu Dương Thanh, đừng tưởng chị là thiên hậu thì kên kiệu. Em méc cha, nói chị bắt nạt em để cho cha trừng phạt chị! Đến lúc đó, cho dù chị đến khóc lóc với em, em cũng không cho chị làm nữ chính! Em cho chị làm nhân vật đáng thương nhất – Thái tử phi!”

Âu Dương Thanh cầm lấy ly rượu, nhấp một miếng, đối với uy hiếp hiện ra trên màn hình cười ra tiếng, vừa cười vừa lắc đầu, thầm nghĩ: bé con xù lông rồi! Thật đáng yêu!

Cô để ly rượu cạnh bàn máy tính, liên tục gửi đi vài thông điệp trấn an.

Mấy viên đá trong ly rượu từ từ tan ra bên cạnh bàn, tụ lại thành thành nước lấm tẩm rồi nhiều xuống bàn phím phía dưới.

Bàn phím bị dính nước ẩm ướt, Âu Dương Thanh đang gõ chữ chỉ cảm thấy đầu ngón tay tê rần, liền chậm rãi ngã xuống không phát ra tiếng động.

Thiên hậu ngã xuống, trong lúc nhất thời, khẩu hiệu ‘dùng điện an toàn’ lan tỏa trong toàn xã hội.

Âu Dương Thanh thật không ngờ với cái chết của mình lại khiến toàn xã hội coi trọng việc dùng điện an toàn, mà trên thực tế, hiện tại cô cũng không có tâm tư suy nghĩ việc này, bởi vì cô đang khiếp sợ —— khiếp sợ đến đại ra.

Cho dù là ai khi phát hiện ra lúc mình tỉnh lại đang ở trong một căn phòng cổ kính, trắng lè, chung quanh lại có một đồng cung nữ thái giám một loạt vây quanh mình mà quỳ xuống vãn an, lại gọi mình là ‘Thái tử phi’, không khiếp sợ mới lạ, trừ phi người đó là kẻ ngốc.

Âu Dương Thanh không phải kẻ ngốc, ngược lại, cô rất thông minh, bằng không, cũng sẽ không lên đến địa vị thiên hậu. Kiếp sợ qua đi, cô rất nhanh tỉnh táo lại, thu hồi biểu tình trên mặt đang ngây dại vì kinh ngạc, đôi mắt đẹp vừa chuyển, đôi mi thanh tú nhắm lại, trầm giọng mở miệng: “Nhón nháo cái gì? Đều lui xuống cho bản cung! Bản cung muốn yên tĩnh một chút!” Chỉ một giây, bản năng biểu diễn của Âu Dương Thanh liền bộc lộ ra, tự nhiên mà diễn nhân vật Thái tử phi này như thật.

Quả nhiên, một đám cung nữ thái giám nghe thấy Âu Dương Thanh uy nghiêm ra lệnh, trộm dò xét biểu tình lạnh lẽo cùng nghiêm túc trên mặt nàng liền lập tức câm như hến, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi phòng, sợ nếu đi chậm một chút sẽ bị Thái tử phi hỉ nộ vô thường, kiêu ngạo ương ngạnh lấy ra trút giận.

Tất cả mọi người đều rút đi, Âu Dương Thanh vội vàng đứng dậy, đang muốn xốc chăn lên, lại bị một trận đau nhức trên đầu truyền đến ngăn trở động tác.

“Cái ~ sao đầu lại bị băng bó lớn như vậy? Không phải mình bị điện giật sao?” Cô thì thào tự nói, đưa tay sờ soạng lên đỉnh đầu, khi đụng đến vết băng bó sau đầu, nhin đau không được oán giận kêu.

Sau khi oán giận xong, áp chế nghi hoặc trong lòng cùng đau đớn tại đỉnh đầu, cô tiếp tục xốc chăn lên, mang đôi giày thêu tinh xảo bên giường vào, đi tìm kiếm một vòng ở trong phòng.

“Ngô? Vật dụng đều là tơ vàng gỗ lim thật, ngay cả trang trí cũng rất lỗi thời, lần này là ai to gan đùa bỡn ta như vậy?” Âu Dương Thanh vuốt vuốt hàm dưới, nhủ mi suy ngẫm.

Không thể trách cô có nghi ngờ như thế, nhớ năm đó cô từng bị một tổ làm phim chính qua như vậy. Tổ làm phim thừa dịp cô đang ngủ, chuyển cô đến một căn phòng cổ đại, lại cho vài diễn viên quần chúng ăn mặc cổ trang đến mê hoặc cô, còn giấu máy quay phim để ghi lại phản ứng của cô và truyền trực tiếp lên Internet cùng tivi. May mà cô thông minh, nắm hết các kỹ xảo của những người này, mới không bị xấu mặt. Tình hình hôm nay, nhìn thế nào cũng tương tự một màn năm đó.

Trong lòng cười lạnh, Âu Dương Thanh càng thêm cố sức tìm kiếm máy quay được giấu ở đâu đó trong phòng, lại lấy trang sức hoa mỹ, phòng ốc ngăn nắp mà phá loạn cả lên. Chụp đi quay đi, quay chị đây làm cho âm mưu nhảm chán của các người bị phá sản như thế nào!

Tìm hơn nửa ngày cũng không phát hiện có máy quay phim, nhưng lòng nghi ngờ Âu Dương Thanh quá nặng, không biết khi nào thì bị thương ở đâu giờ càng thêm đau, làm cô không thể không dừng lại nghỉ ngơi.

Cô ngồi xuống trước bàn đọc sách, thở từng chút từng chút, hung hăng vò nát, ném mấy tờ giấy Tuyên Thành trên bàn để trút giận.

Theo lý thuyết, ta bị điện giật, sao lại đùng đầu, vết thương còn nặng như vậy, là người nào trong tổ làm phim lấy ta ra làm tiết mục? Người đại diện của ta cũng sẽ không đáp ứng a! Còn nữa, ta nhớ rõ ràng là trái tim bị điện giật tê liệt, hẳn bị thương rất nặng mới đúng, toàn bộ cánh tay trái đều bị thiêu cháy, mà lúc này nhìn lại, một chút vết sẹo cũng không có? Chẳng lẽ ta hôn mê lâu đến nỗi cánh tay đã trị khỏi hẳn? Mà ai có thể nghĩ được lúc này ta tỉnh lại, cho nên bố trí như vậy để đùa giỡn ta?

Những điểm đáng ngờ càng ngày càng nhiều, vả lại còn tự mâu thuẫn, rối rắm khó giải, Âu Dương Thanh nhú mày, nhìn chăm chăm làn da nõn nà của mình, không thấy một chút vết sẹo trên cánh tay trái, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn.

Trong lúc cô đang ngẩn người, cửa chi dát một tiếng bị đẩy ra, một phụ nữ chừng trên dưới 50 tuổi, ăn mặc như mama trong cung bưng một chén thuốc tiến vào, theo sau là một tiểu nha đầu trong độ tuổi dậy thì ăn mặc như cung nữ, trong tay đang cầm một đĩa mứt hoa quả.

Hai người thấy Âu Dương Thanh mặc mỗi chiếc áo lót, biểu tình đau khổ ngồi bên bàn đọc sách, cũng đều ngẩn người, vội vàng tiến nhanh hai bước, đưa tay để đồ lên trên mặt bàn, bước lên nâng nàng. Tiểu nha đầu theo sau đập mấy tờ giấy dưới chân liền bước chậm lại, không thể đồng thời cùng mama nâng đỡ chủ tử, nàng ta nhú mày, nhặt giấy lên, vừa nhìn thì càng cau mày.

“Tiểu thư, sao người chỉ mặc áo lót đã xuống giường? Hiện giờ đã vào thu trời lạnh, người mới xuống phải đầu, cẩn thận lại nhiễm phong hàn. Mau, mau uống thuốc nào!” Mạnh mẽ đem thân thể suy yếu của Âu Dương Thanh lên giường, thu vén góc chăn, mama già nua bưng chén thuốc tới, trong miệng không ngừng nhắc nhở, trong giọng nói nồng đậm quan tâm không che giấu được.

Diễn viên quần chúng này biểu diễn cũng không tệ! Âu Dương Thanh giật mình thì đã thấy mình bị người phụ nữ này nửa kéo nửa diu lên trên giường, cô vừa nhìn chăm chăm khuôn mặt từ ái đối phương vừa cảm thán trong lòng.

Tiểu nha đầu bị bỏ lại phía sau cũng cầm giấy tiến lên, dùng giọng nói còn mang theo chút trẻ con thẳng thắn khuyên giải: “Tiểu thư, người không thích Giang Ánh Nguyệt cũng không thể đem thơ của nàng ta ném loạn như vậy nha! Thơ này được Hoàng Thượng khen ngợi trước mặt bá quan văn võ, cũng tự tay viết xuống, còn dán lên vách bắt mọi người ngày ngày nhìn xem học hỏi tại ngự thư phòng, trong cung ai cũng biết. Người chà đạp thơ thể này, bị kẻ có tâm nhìn thấy, cố ý bố trí người rồi rơi vào trong tai Hoàng Thượng, đó chính là đại bất kính!”

Xem ra Tiểu nha đầu ngày thường quan hệ với Âu Dương Thanh rất thân thiết, nhắc nhở mà nửa điểm cũng không uyển chuyển, rất chi là thẳng thắn. Bất quá, thẳng thắn này cũng chính là điểm mấu chốt, tuyệt đối là vì muốn tốt cho Âu Dương Thanh.

Ma ma già nua nghe xong lời của nàng ta lại gật đầu, buông chén thuốc, thành khẩn mở miệng, “Đúng vậy, tiểu thư người nên thu lại tính tình một chút. Nay chúng ta đang ở trong cung, không phải ở phủ Thừa Tướng, đi đứng từng bước phải cẩn thận a. Hôm qua Thái tử trong yến hội tán thưởng Giang Ánh Nguyệt kia, cũng là bởi vì Giang Ánh Nguyệt quả thật có tài hoa, làm thơ kinh người, nào phải coi trọng nàng ta, người hà cớ gì ầm ỹ với thái tử? Ngược lại còn làm mình bị thương, mất nhiều hơn được. Giang Ánh Nguyệt

này hôm qua đã trở thành nữ quan bên người Hoàng thượng, đã là người của Hoàng thượng, cho dù Thái tử có coi trọng nàng ta cũng không thể cướp đoạt với phụ hoàng mình a, người nói có đúng không?”

Mama không ngừng lắc đầu lắc nhằng, vừa khuyên giải lại an ủi, trấn an, hy vọng có thể đánh thức tiểu thư ương ngạnh nhà mình sớm một chút.

Âu Dương Thanh vốn đang có chút mơ hồ nghe xong lời mama, lại còn mang ra nhiều người gì mà thái tử, Hoàng Thượng, Giang Ánh Nguyệt như vậy, trong lòng nàng như bị sét đánh. Tên gọi sao càng nghe càng quen tai vậy?

Âu Dương Thanh đè nén khiếp sợ trong lòng, vuốt nhẹ cánh tay trái bóng loáng trắng nõn của mình một chút, ấn ấn chỗ trái tim khỏe mạnh, gạt bỏ biểu tình nửa khóc nửa cười, hướng lão mama gật đầu: “Đúng, mama nói rất đúng! Là ta xúc động, về sau ta nhất định cẩn thận hơn. Đưa thơ cho ta, ta sẽ cẩn thận cất giữ.”

Lần đầu tiên thấy chủ tử nhận sai dứt khoát rõ ràng như vậy, lão mama cùng tiểu nha đầu giật mình ngay người ra một lúc, lập tức mặt mày hớn hở.

Mama tiến lên một bước, vỗ vỗ mu bàn tay Âu Dương Thanh, trong lời nói mang vui mừng, “Tiểu thư người rốt cục đã cẩn thận suy nghĩ! Nếu tính tình người dịu dàng, chỉ bằng dung mạo như hoa như ngọc của người cùng việc Thừa tướng có ân cứu mạng với Thái Hậu, Hoàng Thượng, Dục Khánh cung này còn chỗ nào cho Ngô thị kia? ! Thơ này cứ để cho nha đầu giúp người thu thập, chỉ cần người không đốt là được, trước tiên người vẫn nên uống thuốc đã, nghỉ ngơi mới là quan trọng nhất. Người gây chuyện cùng thái tử rồi ngã bị thương là thái tử giúp người bao che, chỗ Thái Hậu chỉ biết là người đang bị bệnh, người không cần lo lắng Thái Hậu sẽ quở trách người.”

“Đúng nha, tuy rằng thái tử rất tức giận nhưng cũng không quên bao che thay tiểu thư, chỉ sợ hồng thanh danh tiểu thư, hấn đối với tiểu thư người vẫn rất có tình nghĩa.” Tiểu nha đầu cũng đi theo cũng an ủi một câu, vừa an ủi vừa cầm lấy chén thuốc đưa ama, mama tiếp nhận rồi đưa đến bên miệng Âu Dương Thanh, rất có tư thế bắt nàng uống bằng hết.

Âu Dương Thanh khép hờ đôi mắt đẹp, giấu đi kinh hãi trong mắt, đem lời nói của mama cùng tiểu nha đầu lặp lại ở trong lòng, tựa như thuốc phim đang tua lại, cố tìm một chút tin tức hữu dụng với mình, tâm tình dần dần trầm trọng.

“Tần ma ma, ta tự mình uống.” Âu Dương Thanh thử kêu một tiếng, thấy mama đối xứng hô của nàng không có chút dị sắc, còn mỉm cười thuận thế đưa chén tới, nàng tiếp nhận chén, cảm giác nặng trên tay đồng thời cũng là nặng nề trong lòng.

Âu Dương Thanh vài hớp uống xong chén thuốc làm khổ đầu lưỡi người khác, trả chén lại ama, nhìn sang tiểu nha đầu, “Tiểu Vũ, đem thơ cho ta đi, ta cảm thấy thơ kia rất tốt, muốn xem lại cẩn thận một chút, dùng để học tập cũng tốt.”

“Dạ.”

Tiểu nha đầu chỉ biết làm theo lời chủ tử mình, cười hì hì đồng ý, đem mấy tờ giấy Tuyên Thành nhàu nát đưa qua, vẫn không quên đem đĩa mút hoa quả đặt ở trên bàn con chỗ đầu giường nàng.

Hai người này quả nhiên là Tần ma ma cùng Tiểu Vũ! Giường gỗ lim cũng là thật! Có tiền cũng không mua được! Xem ra, lần này mười phần trên mười không phải là trò đùa của tổ làm phim!

Trong lòng thầm nghĩ, trên mặt Âu Dương Thanh cứng lại, tiếp nhận giấy Tuyên Thành, vội vàng mở ra xem một lần, sau đó thần nhiên ngẩng đầu phân phó, “Mama, Tiểu Vũ, ta mệt mỏi, cần ngủ một lát, nơi này không cần các người hầu hạ, đi xuống đi.” Vừa nói, vừa che miệng, thanh tú mà ách xì một cái.

“Dạ, chúng nô tỳ ở bên ngoài, tiểu thư có việc cứ kêu một tiếng.” Mama thấy sắc mặt nàng tái nhợt, trong mắt đầy mệt mỏi, vội vàng khom người đồng ý, hầu hạ nàng nằm tốt mới dẫn tiểu nha đầu đi ra ngoài.

Đợi hai người đóng cửa phòng, Âu Dương Thanh vừa nằm xuống lập tức ngồi dậy, biểu tình ngưng trọng mở giấy Tuyên Thành đang nằm trong tay ra, hung hăng nhìn chăm chăm bài từ Thủy điều ca đầu trên giấy, trong lòng như có đàn voi giày xéo qua.

Khốn thật! Vì bộc lộ tài năng thơ ca trong yến tiệc trung thu mà được hoàng đế thăng chức thành nữ quan bên người, tên gọi Giang Ánh Nguyệt, kẻ này rõ ràng là nhân vật chính trong kịch bản — Thiên cổ Nữ hoàng của nhỏ em nàng nha!

Giang Ánh Nguyệt nhờ sao chép lại Thủy điều ca đầu mà giành được danh hiệu tài nữ, lọt vào mắt hoàng đế, rồi dần dần tiếp cận trung tâm quyền lợi, bước những bước đầu tiên trên con đường trở thành nữ hoàng, buồn nôn như vậy! Cầu huyết như vậy! Nàng muốn quên cũng không quên được!

Hơn nữa, dựa vào công lực ghi nhớ thâm hậu của nàng thì vai trò từng người cùng tình tiết trong kịch bản, nàng cũng nhớ được bảy tám phần, Tần ma ma, Tiểu Vũ, hai người này trong kịch bản xác thực là tâm phúc của Thái tử phi.

Nghĩ tới quan hệ của hai người phối hợp diễn với mình, Âu Dương Thanh kinh hãi muốn đâm đầu vào tường! Nàng, thế nhưng xuyên thành nhân vật hi sinh có kết cục thê thảm nhất trong kịch bản — Thái tử phi Âu Dương Tuệ Như! Thái tử phi Âu Dương Tuệ Như bị nữ hoàng khống chế nuôi như heo, tàn nhẫn tra tấn đến hơn mười năm dài đằng đẳng, muốn sống không được muốn chết không xong!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Âu Dương Thanh cũng xanh mét như tên của nàng.

Nàng hốt hoảng đi đến cửa sổ phía trước, mở cửa sổ ra, nhìn bóng cây xa xa đứng sừng sững, cung điện lầu các nguy nga kết hợp phong cách kiến trúc kiểu tây mà ở hiện đại chưa bao giờ thấy qua, vô lực nhắm mắt lại, rồi sau đó giữa đầu bốn mươi lăm độ, bị thương đón gió rơi lệ — thật sự xuyên qua! Đại gia nhà người! Cả đời làm diễn viên chính, mà nay lâm vào kết cục xuyên thành nhân vật nữ phụ phải hi sinh! Kiếp trước ta đã tạo nghiệt gì a!

2. Chương 2: Số Phận Bi Thảm Của Vật Hi Sinh

Âu Dương Thanh xuất thân trong giới nghệ thuật, sau nhiều lần tôi luyện trong môi trường thay đen đổi trắng này cùng với tâm lý cũng như tố chất, năng lực tiếp thu nhanh nhạy hơn người thường nhiều lần, cuối cùng cô cũng trở thành Thiên hậu nổi tiếng của giới nghệ thuật trong và ngoài nước. Hiện cô chăm chú ngắm nhìn cung điện nguy nga lộng lẫy ngoài cửa sổ, đã có thể xác định đó là thật sự chứ không phải cảnh nền dùng để trang trí, cô đóng cửa sổ lại, trở lại trên giường nhắm mắt trầm tư suy nghĩ.

Cô chết vì điện giật, tưởng sao còn xuyên qua! Đã vậy còn xuyên vào cái kịch bản cung đấu do chính em gái mình viết nữa chứ! Cô mặc kệ cái chuyện ly kỳ này phát sinh thế nào, cô cũng chỉ có thể chấp nhận.

Việc tiếp nhận sự thật này cũng không làm cô khó chịu bao nhiêu, nhưng phàm là con người, chung quy cũng đều sợ chết, có cơ hội sống thêm một lần, cô chỉ cảm thấy biết ơn cùng may mắn, không hoảng hốt hay sợ hãi. Nhưng, việc làm cho cô khó có thể tiếp nhận chính là thân phận hiện tại của cô — Thái tử phi.

Thái tử phi là ai? Nếu dùng ba chữ để hình dung thì đó là — vật hi sinh! Còn dùng năm chữ để hình dung thì sẽ là — vật hi sinh cao cấp! Còn dùng bảy chữ để hình dung thì chính là — vật hi sinh trên cả tuyệt vời!

Tính cách Thái tử phi vốn khá ương ngạnh, dễ xúc động hay nổi nóng. Theo như kịch bản, ngoại trừ việc tranh giành tình cảm, chuyên gây chuyện xấu và làm nổi bật hình tượng nữ hoàng Giang Ánh Nguyệt thêm chói lóa thì cũng chẳng còn tác dụng gì, đến cuối cùng, còn cần một phát giết chết em trai của Giang Ánh Nguyệt, bị Giang Ánh Nguyệt căm thù đến tận xương tủy, cuối cùng ngay cả cho Thái tử phi một đao thống khoái cũng không chịu, bức ép cô ta sống như heo, tàn nhẫn tra tấn mười mấy năm.

Nếu nói cách khác là sau vài ba lần chọc giận Giang Ánh Nguyệt thì mới gây thù chuốc oán, vì mạng sống sau này, giờ đây Âu Dương Thanh phải thành thành thật thật làm người, không nên đi trêu chọc Giang Ánh Nguyệt thì mới mong có thể xoay chuyển vận mệnh, căn cứ theo kịch bản thì số phận hai người vốn có mối huyết hải thâm cừ, chứ không phải cô không đi trêu chọc thì người ta sẽ không đến hại cô.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Thanh bưng mặt, cô phần hận cái bộ kịch bản như món canh thập cẩm trộn lẫn lịch sử của em gái.

Thì ra, Âu Dương Tĩnh Vũ cha của Âu Dương Tuệ Như vốn là Thừa tướng Đại Chu tiền triều, nhưng Đại Chu hoàng đế hoang dâm vô đạo, áp bức dân chúng, khiến cho dân chúng nổi dậy từ bốn phía, mất thấy giang sơn trần ngập nguy cơ, hoàng đế Đại Chu lại không chịu nghe khuyên nhủ của Thừa tướng Âu Dương Tĩnh Vũ này, đã vậy còn hoài nghi Thừa tướng có tâm tư khác, bí mật bày mưu tính kế ám hại hai người con trai đều là tướng quân đang đóng ở biên cương của Âu Dương Tĩnh Vũ.

Con trai bị hãm hại, cuối cùng chỉ còn mỗi đứa con gái nhỏ chưa tròn một tuổi, dưới tình thế nước mất nhà tan, Âu Dương Tĩnh Vũ sau đau đớn khôn nguôi mới rút cục bình tĩnh đại ngộ, ông dứt bỏ tất cả đau lòng cùng sự lụn bại của đất nước, ông quyết định đập nát để rồi gầy dựng lại đất nước, chấn chỉnh non sông này.

Vì thế Âu Dương Tĩnh Vũ bí mật tụ tập một nhóm các thủ hạ cũ và môn sinh trước đây, cùng nhau nội ứng ngoại hợp với Đại Kim Quốc, trợ giúp bọn họ tiến vào Trung Nguyên, cũng tại đây mà nhìn trúng người con thứ tư của hoàng đế Đại Kim—— Hoàn Nhan Bất Phá, đồng thời cũng nhiều lần cứu giúp mẹ con Hoàn Nhan Bất Phá, còn đem hết toàn lực ủng hộ hắn lên thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Cả đời làm trọng thần trợ giúp đất nước, luận về nhân lực, ai có thể qua được Âu Dương Tĩnh Vũ? Quả nhiên, thái tổ tiến vào Trung Nguyên xưng đế không lâu sau liền bệnh chết, lúc lâm chung để Hoàn Nhan Bất Phá kế thừa ngai vàng hoàng đế Đại Kim. Rồi Hoàn Nhan Bất Phá cũng thu thập hết những anh em không an phận, danh chính ngôn thuận đăng cơ, sau khi đăng cơ chuyện đầu tiên hắn ta làm đó là sắc phong Âu Dương Tĩnh Vũ làm Thừa tướng, nhờ có Âu Dương Tĩnh Vũ trấn thủ ở trong triều, một đám văn nhân dân chúng Đại Chu cứ như vậy mà ổn định lại, trải qua vài năm nghỉ ngơi để khôi phục nguyên khí, cuối cùng hoàng thất Đại Kim cũng đứng vững tại Trung nguyên, trở thành vì vua mới của trên mảnh đất này.

Mà ai có thể nghĩ đến, hai ngày trước khi hoàng đế Đại Chu bị treo cổ chết còn thuận lợi bí mật bảo ám bộ* của mình đưa hai đứa con trai con gái mà mình yêu thương nhất rời đi, lại ra lệnh bọn họ đưa mỗi đứa nhỏ vào mỗi gia tộc hoàng thất Đại Chu, bí mật nuôi nấng, dốc lòng dạy dỗ, đợi sau khi đứa nhỏ lớn lên, bất luận dùng phương pháp gì, nhất định phải đoạt lại giang sơn Đại Chu, báo thù cho cha.

* Ám bộ: (Tiếng Nhật đọc là ANBU – chữ dịch nghĩa: Ám Bộ), viết tắt của cụm từ Ansatsu Senjutsu Tokushu Butai (– Đội Chiến thuật và Ám sát Đặc biệt, phiên bản tiếng Anh là ANBU Black Ops), họ nhận lệnh trực tiếp từ Kage và tiến hành các nhiệm vụ có cấp độ cao và đặc biệt như ám sát và tra tấn. ANBU thường làm việc theo đội được thành lập do yêu cầu của nhiệm vụ để đảm bảo thành công tối đa. Các shinobi trong ANBU được đích thân Kage tuyển lựa, họ được chọn nhờ các kỹ năng đặc biệt và khả năng của cá nhân họ. Tuổi tác, giới tính, lý lịch hay thứ hạng không ảnh hưởng gì đến quyết định họ có được chọn hay không. (Nguồn: sharing.net)

Giang Ánh Nguyệt chính là một trong hai đứa trẻ đó. Cô ta được bồi dưỡng sắc nghệ song toàn, sau khi đưa vào cung thì rất nhanh đã chiếm được ưu ái của Thái Tông hoàng đế Hoàn Nhan Bất Phá, từ cung nữ thấp nhất lên đến nữ quan, rồi leo lên vị trí nữ quan nhất phẩm, cuối cùng là đến Hoàng quý phi sủng quan lục cung, cho đến Hoàn Nhan Bất Phá mất thì buông rèm chấp chính, cuối cùng cô a phế bỏ hoàng tử, tự mình đăng cơ làm nữ hoàng.

Mà em trai cô ta dùng tên giả là Lưu Văn Thanh, theo khoa cử ra làm quan, trong quá trình tiếp cận thái tử, khiến cho thái tử không thể tự kiềm chế mà lưu luyến si mê. Nhờ vào tình cảm cảm đoán của thái tử đối với hắn, hắn ta lấy danh nghĩa tình yêu một bên kích động thái tử mưu phản, một bên lại tổ giác thái tử mưu phản với hoàng đế Thái Tông. Cuối cùng thái tử mưu phản thất bại, khi biết rõ mình bị bán đứng, mặc dù vô cùng đau đớn, nhưng vì bảo hộ người trong lòng mình, cuối cùng thái tử thất cổ tự vẫn.

Riêng thái tử phi Âu Dương Tuệ Như thấy rõ chân tướng đứng ra tổ giác tư tình của hai người đó, trước mặt hoàng đế Thái Tông vô tính phá tan mặt nạ Lưu Văn Thanh ‘Giả nhân nghĩa chân ngoan độc’(Giả vờ nhân nghĩa, thực ra ngoan độc). Không ngờ, dựa vào chứng cứ thái tử phi chỉ điểm, trong thư phòng thái tử vốn là tình hình thực tế hai người đó lại biến thành mật tin mưu phản của Âu Dương Tĩnh Vũ và thái tử, gia tộc Âu Dương bị lật ngược lại, với chứng cứ tội danh mưu phản, tịch biên cửu tộc, bị lưu đầy ba ngàn dặm.

Âu Dương Tuệ Như biết mình bị Lưu Văn Thanh hãm hại, vì quá bi phần, thời điểm Lưu Văn Thanh đến tuyên chỉ và xử trí phạm nhân gia tộc Âu Dương có liên can, đột nhiên Âu Dương Tuệ Như nhào lên, cắn một phát đứt động mạch cổ của Lưu Văn Thanh. Động mạch bị đứt, máu tươi phun trào, trước sau không đến ba mươi giây, Lưu Văn Thanh cứ như vậy mà ra đi.

Hai anh em này, một người thì thao túng triều chính, ám hại hoàng tự, một người thì đảo loạn hậu cung, mê hoặc đế vương, bất kể kế hoạch cụ thể là gì, sau khi việc thành, cuối cùng vẫn là Lưu Văn Thanh đăng cơ xưng đế, khôi phục Đại Chu. Nhưng giấc mộng hai người này bị một cú cắn của Âu Dương Tuệ Như liền hoàn toàn mất đi. Và thế là, tuy Giang Ánh Nguyệt cuối cùng lên làm nữ hoàng, nhưng cô ta chỉ là một nữ tử, lại cũng không dám trấn trợn thay đổi triều đại, sau mấy mươi năm cầm quyền, giang sơn rốt cuộc vẫn về tới trong tay hoàng tộc Đại Kim. Bất quá, nói thì nói đơn giản là như thế, Giang Ánh Nguyệt cũng coi như là thủ đoạn chồng chất, có thể xem như nữ trung hào kiệt.

Cùng người như vậy mà có mối huyết hải thâm cừu, mối thù diệt tộc, Âu Dương Thanh, nay là thái tử phi Âu Dương Tuệ Như, (từ sau thống nhất gọi là Âu Dương Tuệ Như) muốn chỉ lo thân mình, không đi trêu chọc nữ hoàng tương lai cũng không được. Cho dù cô giữ khuôn phép, cái gì cũng không làm, đợi nữ hoàng đạt được quyền thế, người đầu tiên bị ra tay xử lý vẫn là Âu Dương gia – phản thần tiên triều-, đoạn tình tiết này trong kịch bản viết khá nghiêm túc!

Rũ mắt, chau mày, đem tình cảnh hiện tại của mình kết hợp với miêu tả trong kịch bản tiến hành đối chiếu, Âu Dương Tuệ Như lại bắt đầu toát mồ hôi lạnh, thật dài thở ra, trong lòng thầm nghĩ may mắn: hoàn hảo, dựa theo cuộc nói chuyện vừa rồi cùng với Tần ma ma và Tiểu Vũ mà phân tích, hiện nay Giang Ánh Nguyệt chỉ vừa mới lọt vào mắt Hoàn Nhan Bất Phá, được tăng cấp nữ quan, cách lúc cô ta đăng cơ xưng đế còn một khoảng cách rất lớn, không vội, không vội! Cô trên có nội dung kịch bản che chở, dưới có thân phận Thái tử phi cao quý bao phủ, sau lưng còn có một lão cha Thừa tướng quyền thế ngấp trời làm chỗ dựa, toàn thân 360 độ đều có võ trang không có góc chết, còn sợ đâu không lại một nữ quan nho nhỏ sao?

Nghĩ đến quá trình “lên đời” của Giang Ánh Nguyệt, Âu Dương Tuệ Như nắm chặt tay, trong lòng chợt thấy hăng hái: thật tốt! Cướp vai, làm loạn, đối nghịch, phá hoại nội dung kịch bản gì gì đó chẳng hạn, đây vốn là “nghề” của chị ! Nữ hoàng à, nếu tôi đã thay thế Âu Dương Tuệ Như, hai chúng ta sẽ đấu một trận thế nào, xem ai sẽ PK ai!

Suy nghĩ tính mạng của người thân và của bản thân mình, Âu Dương Tuệ Như hạ quyết tâm nhất định phải “đạp đổ” Giang Ánh Nguyệt, tận lúc này cô mới cảm thấy tâm tình vững vàng lên một chút, nằm xuống không bao lâu sau liền ngủ say, chỉ là, trong lúc mơ ngủ, chân mày vẫn chau lại như trước.

Mấy canh giờ trôi qua, trời bắt đầu nhá nhem tối, tinh thần Âu Dương Tuệ Như tươi tỉnh lại được mấy phần, vết thương trên đầu cũng bởi vì cũng được nghỉ ngơi cùng với tâm tình bình phục mà không đau đớn như lúc này.

Âu Dương Tuệ Như xốc đệm chần lên, mang giày thêu đi đến gương thủy ngân trước bàn trang điểm, ngắm kỹ mặt mũi và thân thể chính mình hiện nay.

Nhìn thấy trong gương kia có khuôn mặt như phù dung, đôi mi thanh tú, trên đó là đôi mắt phượng, đôi mắt sáng tràn đầy lưu quang, cùng dung mạo ở hiện đại của mình một chút cũng không kém, Âu Dương Tuệ Như lại cảm thấy thật may mắn: rất tốt, không có cho cô một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, bằng không còn phải mất một khoảng thời gian để thích ứng.

Lại tiếp tục đánh giá toàn thân, chiều cao đến gần 1m7, dáng người lồi có lồi có, giống dáng người trước kia cô như đúc. Nếu không phải đã xác định chính mình đã bị điện giật bỏ mình, Âu Dương Tuệ Như cơ hồ cho rằng đây còn là cả thân thể xuyên, chứ không phải chỉ mỗi linh hồn xuyên qua.

Tóm lại, mặc kệ là toàn thân xuyên hay chỉ hồn xuyên, cô đối với tình trạng trước mặt thực vừa lòng, thích ứng không tổn tí sức nào.

Trong lòng cô hài lòng, trên mặt liền mang theo vài phần ý cười thoải mái, trong nháy mắt cả người không còn sự lo lắng bao trùm.

Tần ma ma nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, đang định xem Âu Dương Tuệ Như có tỉnh dậy hay chưa thì đã nhìn thấy nàng đang ngồi trước bàn trang điểm, chủ tử so với ngày xưa lại càng điểm lệ động lòng người, Tần ma ma giật mình ngậy ra một lúc, vội vàng quỳ gối hành lễ, rồi sau đó vui vẻ đứng dậy, cầm lấy trang sức vô cùng tự nhiên vừa chải đầu vừa điểm tô lại dung nhan giúp nàng.

“Tiểu thư, xem sắc mặt người hồng nhuận, rạng rỡ, chắc là khá hơn nhiều rồi? Đầu người còn đau hay không? Cũng đã giờ Dậu, để nô tỳ trang điểm lại cho người thật đẹp, người đi bồi thái tử dùng bữa đi, nhân tiện nhận lỗi với thái tử. Phu thê đâu có giận thế nào cũng không thể qua đêm còn xem nhau như kẻ thù? Người nói có đúng không?” Tần ma ma cẩn thận chải lại mái tóc cho Âu Dương Tuệ Như, Tần ma ma vừa tận tình khuyên khuyên bảo bảo vừa chải vắn thành kiểu tóc cao quý.

Âu Dương Tuệ Như mỉm cười gật đầu, “Ma ma nói phải, lần này là Tuệ Như cố tình gây sự, hiểu lầm thái tử, sau này sẽ không như thế.” Chẳng phải là hiểu lầm sao? Thái tử Hoàn Nhan Cảnh này rõ ràng là tên “gay”, làm sao có thể xem trọng Giang Ánh Nguyệt? Hơn nữa, cô cũng muốn đi xem thái tử thật hư như thế nào, để sau này còn “làm việc” cho tốt.

Tần ma ma thấy thái độ nàng nhu hòa, hoàn toàn không ương ngạnh giống trước đây, trong lòng Tần ma ma thật cao hứng, lúc cười nếp nhăn trên mặt càng sâu, càng thêm dụng tâm chải đầu.

“Nay tiểu thư ôn nhu như vậy, thái tử nhất định sẽ vui mừng, chung quy cũng sẽ không bị yêu tinh Ngô thị kia lung lạc. Nô tỳ sẽ làm cho tiểu thư thật xinh đẹp, người sẽ mê hoặc được thái tử, sớm ngày viên phòng.”

Âu Dương Tuệ Như chỉ thấy hai tay Tần ma ma lên lên xuống xuống, một cái búi tóc tinh xảo hoa mỹ dần dần thành hình, chính mình nhìn ngắm đến mê mẩn, bất thành linh thấy Tần ma ma phun hai chữ ‘Viên phòng’, dọa cho trái tim Âu Dương Tuệ Như nhảy lạc một nhịp.

“Còn chưa viên phòng?” Lỡ lời hỏi một điều mà trong lòng nên biết rõ ràng, Âu Dương Tuệ Như vội vàng che miệng, đôi mắt đẹp vừa chuyển, rất nhanh nói tiếp một câu, “Mỹ nhân như ta vậy mà hán còn chướng mắt, thật là kỳ lạ! Chẳng lẽ là hán có bệnh không tiện nói ra?”

Một câu này cũng là lời nói thật, cái “túi da” kiếp trước của Âu Dương Tuệ Như từng được bình chọn là một trong năm người đẹp gợi cảm nhất thế giới, thế nên chẳng thể trách cô quá tự tin, mà Âu Dương Tuệ Như của Đại Kim cũng tự tin xinh đẹp, làm người cũng khá ngang ngược, nên mới tự tin đến mức tự phụ mà hỏi như vậy. Mà mở miệng hỏi một câu không hợp quy củ như thế, quả thật là phong cách chủ cũ “trăm phần trăm”, không có cách nào khiến cho Tần ma ma hoài nghi.

Tần ma ma là bà vú chăm Âu Dương Tuệ Như từ nhỏ đến lớn, xem nàng như con của mình, đương nhiên cái gì cũng thấy thấy nàng tốt, nếu người ta có chướng mắt thì nhất định là tự người ta có vấn đề, bởi vậy cũng đồng ý gật đầu, “Cũng có thể như vậy, theo nô tỳ quan sát, thái tử rất ít khi ngủ lại hậu viện, cho dù có ngủ lại, cũng chỉ đi chỗ Ngô thị đó...” Nói tới đây, Tần ma ma ý thức được tự mình đã nói sai, vội vàng sửa miệng nói lảng sang chuyện khác, “Hôn tục (tập tục trong hôn nhân) tộc Nữ Chân này cũng thật sự là kỳ lạ, sau đại hôn thế nhưng không cần nghiệm xem lạc hồng, thái tử không cùng người viên phòng, ta cũng không thể can thiệp, nói cho cùng thì người vẫn là nữ nhi, thế mà dám mở miệng nói chuyện đáng xấu hổ như thế. May nhờ lão nhân gia Thái Hậu bảo vệ người, bằng không thì người...”

“Được rồi, được rồi, ma ma đừng nói nữa, đúng là “thân lừa ưa nặng”* chứ gì! Đợi tình cảm ta và thái tử từ từ sâu đậm, tự nhiên như “nước chảy thành sông”, hà có gì cãi nhau vì loại chuyện này, ta không có rối hơi.”

(* Nguyên văn: Ngưu bắt hát thủy cường án đầu: đại khái theo ta tra Gu gồ ca ca thì có nghĩa dùng sức mạnh ép ai đó làm gì đó – đây -, tạm thời ta chưa tìm ra thành ngữ Tiếng Việt mang ý nghĩa tương tự, còn câu thành ngữ trên thì theo ta cũng gần gần ý là thế trong hoàn cảnh này, nếu nàng nào có câu nào hợp hơn thì giúp ta với, ta cảm ơn nhiều)

Cùng thái tử không có quan hệ vợ chồng thực sự, trong lòng Âu Dương Tuệ Như cũng thở phào nhẹ nhõm, cô không kiên nhẫn lại nghe ma ma thuyết giáo, vội vàng cắt ngang sự lải nhải của bà ấy.

Cô đối với sinh hoạt cá nhân của mình thực nghiêm túc cẩn thận, để cô cùng một người xa lạ lên giường, cô chạy còn không kịp, chứ đừng nói tới người xa lạ này còn là một kẻ thích đàn ông, từ đầu đến cuối đều

khiến cô gai mắt, chẳng lẽ muốn cô dùng sức mạnh đàn áp ngược lại? Thật là nực cười! Không viên phòng, mọi người nước sông không phạm nước giếng lại càng tốt!

Tần ma ma thấy mặt nàng lộ vẻ không kiên nhẫn, cũng biết chính mình quá mức lăm mồm, vội vàng im miệng, chỉ chuyên tâm vấn tóc.

Một lát sau, búi tóc tinh xảo đã hoàn thành, Âu Dương Tuệ Như hết nhìn trái lại xem phải trong gương thủy ngân, đối với tay nghề Tần ma ma thực vừa lòng, phẩy tay mở một hộp ngọc trân, chọn một đóa hoa phù dung gắn ở bên tai. Âu Dương Tuệ Như lau bỏ hết một thân trang điểm diêm dúa, chỉ để lại một tầng son môi hồng nhạt.

Đợi nàng mặc quần áo màu tím nhạt vào, chỉnh đốn thỏa đáng, thướt thướt tha tha ra cửa phòng, hình tượng toàn thân có sự thay đổi lớn, trong bảy phần tuyệt diệu lộ ra ba phần thanh lệ, mười phần dung mạo lại thêm năm phần khí chất, một đường cung nhân nhìn thấy đều choáng váng.

Tần ma ma đi theo phía sau Âu Dương Tuệ Như, nhìn phản ứng mọi người, trong lòng mừng thầm: chỉ bằng tiểu thư chúng ta, với dung mạo này, thật không cần lo lắng bị thất sủng! Nếu hiện tại Ngô thị cùng tiểu thư đứng ở một chỗ, chỉ giống như cây cỏ đại bình thường không ra gì!

3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Thái Tử

Âu Dương Tuệ Như vốn có bề ngoài xuất chúng, sau lại trang điểm theo kiểu hoa mỹ trắng lợt, xa xỉ, mang theo quá nhiều trang sức, cả người lóng lánh ánh vàng, giống như bóng đèn di động, trong mắt mọi người chỉ thấy ánh sáng ngọc lóa mắt phát ra từ trang sức cùng ngũ quang thập sắc cẩm y hoa phục, làm sao còn chú ý đến diện mạo của nàng?

Hôm nay, Âu Dương Tuệ Như trang điểm thanh lịch, bộc lộ mỹ mạo của nàng, không bỏ sót chút nào, dẫn tới nhóm cung nhân dọc theo đường đi liên tiếp quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện, nguyên lai thái tử phi đẹp như vậy.

Âu Dương Tuệ Như đi trước ra cửa phòng, dọc theo con đường mòn thẳng tắp khoảng hai, ba trăm mét mới phát hiện chính mình không biết đường, đành phảo không dấu viết bước đi chậm lại, đợi Tần ma ma đến gần, giống như lơ đãng hỏi: “Ma ma, thái tử đang ở đâu? Không bằng chúng ta đi thỉnh thái tử cùng đi dùng bữa?”

Tần ma ma thấy nàng thông suốt, biết chủ động quan tâm thái tử, vội vàng vui sướng trả lời, “Thưa tiểu thư, thái tử còn tại thư phòng cùng Lưu đại nhân nghị sự.”

“Kia chúng ta đi thư phòng nhìn xem đi, người đi trước hỏi một chút xem thái tử xong việc chưa.” Âu Dương Tuệ Như chỉ chỉ con đường phía trước, tự nhiên làm Tần ma ma đi trước.

“Vâng, cái này để lão nô đi hỏi.” Vì chủ tử cố hiển sức lực là đương nhiên, Tần ma ma đồng ý, chậm rãi đi hướng thư phòng.

Âu Dương Tuệ Như khoe miệng loan loan, vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, không nhanh không chậm đi theo phía sau bà, trong lòng âm thầm báo cho chính mình, ngày sau cứ chỉ nên càng thêm cẩn thận mới được.

Hai người trước sau đến gần thư phòng thái tử, đúng lúc gặp thái tử đẩy cửa phòng đi ra, phía sau đi theo một nam tử trẻ tuổi.

“Nô tỳ gặp qua thái tử, gặp qua Lưu đại nhân.” Tần ma ma vội vàng quỳ gối hành lễ.

“Nô tỳ gặp qua thái tử.”

Nhìn thấy Tần ma ma hành lễ với hai nam tử đi ra từ phòng nghỉ, Âu Dương Tuệ Như vội vàng liếc mắt một cái nam tử mặc hoa phục ra trước, dung mạo tuấn đạt, xác định thân phận thái tử của hắn, cũng học

theo hành lễ. Về phần Lưu đại nhân gì đó đi sau thái tử, nghĩ đến, với thân phận của hắn không xứng thái tử phi hành lễ, cho nên sau khi đứng dậy, Âu Dương Tuệ Như hướng hắn gật nhẹ đầu coi như chào hỏi.

Nam tử kia gặp Âu Dương Tuệ Như hướng hắn gật đầu, tư thái có chút kiêu căng, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút dị sắc, sau cúi mắt tào nhĩ khom mình hành lễ, dùng tiếng nói thanh lãnh nhuần trả lời: “Văn Thanh gặp qua thái tử phi, thái tử phi mạnh khỏe.”

Văn Thanh? Lưu đại nhân? Lưu Văn Thanh? Tổng kết vài mắt xích này lại, Âu Dương Tuệ Như trong lòng kinh hãi, trên mặt cũng không lộ nửa điểm dị sắc, chỉ âm thầm không dấu vết đánh giá hắn một lần, nhớ kỹ hình dạng hắn trong đầu.

Không nghĩ tới vừa đến đã gặp kẻ thù đứng đầu, nên nói năng vận khí tốt hay vận rủi nữa?

Lưu Văn Thanh dáng người thon dài, diện mạo cực kỳ tuấn tú, quanh thân tản ra khí chất bình thản thư hoãn, như thế ngoại trịch tiên, làm cho người ta gặp thì quên tục, tự nhiên mà buông tâm phòng, muốn thân cận. Nhân vật nhìn như phong cảnh tế nguyệt thần tiên, khó trách có thể dụ thái tử ngũ mê ba đạo, vì hắn mất tính mạng cũng không oán trách.

Thái tử cũng không chú ý tới sự khác thường hôm nay của Âu Dương Tuệ Như, trong mắt hắn chỉ có hình bóng của Lưu Văn Thanh ở phía sau, gặp Âu Dương Tuệ Như chú ý đến Lưu Văn Thanh, trong lòng buồn bực, càng thêm bất mãn với sự xuất hiện của Âu Dương Tuệ Như.

“Sao ngươi lại tới đây? Thư phòng là nơi trọng địa, người tạp vụ không thể tới gần, ngươi không biết sao?” Tiến lên từng bước, che ở trước người Lưu Văn Thanh, cản trở ánh mắt đánh giá của Âu Dương Tuệ Như, thái tử chất vấn không chút khách khí.

Chê cười! Người tạp vụ không thể tới gần, kia vừa rồi nhóm cung nhân đi lại thì tính như thế nào? Là cố ý làm khó dễ đi! Chỉ là nhìn Lưu Văn Thanh thêm vài lần thôi, dục vọng chiếm giữ của Hoàn Nhan Cảnh cũng quá mạnh mẽ đi!

Trong lòng cười nhạo hành vi bảo hộ quá mức của Hoàn Nhan Cảnh, Âu Dương Tuệ Như chậm rãi quỳ gối, kính cẩn nghe theo đáp, “Thưa thái tử, nô tỳ thật không biết thư phòng có nội quy như vậy, thấy nhóm cung nhân đi lại, bộ dáng giống như không cố kỵ, liền tiến đến, người không biết không có tội, xin ngài chớ trách.”

Nhìn cung nhân ngẫu nhiên đi lại quanh thư phòng, Âu Dương Tuệ Như nhợt nhạt cười với thái tử.

Thái tử thoáng nhìn tươi cười ý vị thâm trường của nàng, vừa tức giận vừa xấu hổ, nhất thời bị nghẹn nói không ra lời.

Ngày thường Âu Dương Tuệ Như hay xúc động, dễ nổi giận, làm việc ít dùng đầu óc, Hoàn Nhan Cảnh cũng không cần dùng nhiều tinh lực đối phó với nàng, lừa dối, làm khó dễ, nói lớn, thường là hai ba câu nói liền làm cho Âu Dương Tuệ Như nước mắt lưng tròng, hành động vô thố, lúc nào ở chỗ nàng ăn qua một, chịu qua phản kích trong bụng có kim như vậy.

Gặp Âu Dương Tuệ Như không mê luyện thái tử như xưa, còn nói lại hắn, Lưu Văn Thanh trong mắt nghi hoặc chợt lóe rồi biến mất, rất nhanh lại bày ra biểu tình ôn nhĩ, tiến lên nhẹ kéo ống tay áo Hoàn Nhan Cảnh, “Thái tử phi cũng là lần đầu đến thư phòng, không thể tránh được việc không biết quy củ này, thái tử ngài đừng cùng nàng so đo.”

Lời nói của Lưu Văn Thanh lộ ra ý cùng thái tử thân cận khiến cho bất mãn cùng hậm hực của thái tử rất nhanh liền bình phục, liếc nhìn cánh tay đang kéo ống tay áo của mình, thái tử khẽ cười, vẫy tay nói: “Thôi, nếu Văn Thanh thay ngươi cầu tình, lần này cho qua. Lần sau nếu tái phạm, cô sẽ không nương tay. Người lui ra đi!”

Âu Dương Tuệ Như đứng dậy, tạ thái tử thứ tội, lại nhìn Lưu Văn Thanh, vẻ mặt cảm kích hướng hắn cười.

Lưu Văn Thanh vội vàng khom người hoàn lễ, thái độ khiêm tốn, càng hiển quân tử như ngọc, làm người ta tâm sinh hảo cảm.

Nhìn một loạt hành động của hắn, Âu Dương Tuệ Như trên mặt cảm kích, trong lòng lại cười lạnh liên tục, quay lại giữ chặt Tần ma ma đang muốn nói, rất nhanh lui xuống.

Rõ ràng đối với chính mình có huyết hải thâm cừ không đội trời chung, hận không thể xẻ thịt lột da mình, ăn vào trong bụng, nhưng khi thấy mình lại còn có thể cười ôn nhả thân quen như vậy, có thể thấy được tâm cơ sâu cỡ nào. Lần này đối mặt, kiêng kỵ với hai tỷ đệ này lại sâu thêm một tầng.

Còn thái tử Hoàn Nhan Cảnh, đã hoàn toàn bị Lưu Văn Thanh mê hoặc, trong mắt căn bản dung không được những người khác. Chỉ sợ ở trong lòng hắn, thái tử vị cùng phú quý quyền thế cũng không quan trọng bằng một Lưu Văn Thanh, bằng không cũng sẽ không vì có được Lưu Văn Thanh mà mạo hiểm mưu nghịch, cũng sẽ không ở lúc biết bộ mặt thật của Lưu Văn Thanh, còn vì bảo hộ hắn mà tự vẫn.

Muốn mượn sức thái tử cùng chính mình thống nhất trên một mặt trận, xem ra là không được. Nếu nàng vạch trần thân phận Lưu Văn Thanh trước mặt thái tử, sẽ bị thái tử cho là nàng ác ý nói xấu, phòng bị chèn ép nàng, nhưng thật ra tiếp theo chỉ sợ thái tử sẽ vì an nguy của Lưu Văn Thanh, ngược lại hạ độc thủ với nàng. Vì bảo toàn Lưu Văn Thanh, đối chính mình đều có thể ngoan quyết tâm, huống chi là đối với thái tử phi hân chán ghét nhất? Tỷ lệ phát sinh loại tình huống này phi thường cao!

Âu Dương Tuệ Như càng nghĩ càng nhụt chí, đối với Hoàn Nhan Cảnh phỉ nhổ không thôi: khó trách lại trở thành nam thứ, vật hy sinh đứng đầu của kịch bản! Không có mắt nhìn người!

Tần ma ma gặp Âu Dương Tuệ Như sắc mặt lạnh tức, quanh thân hơi thở trầm xuống, có tâm an ủi, lại tìm không ra cơ để giải vây cho thái tử, cũng liền bỏ đi tâm tư khuyên giải, đối với sự vô tình của thái tử dần dần sinh ra một chút bất mãn.

Âu Dương Tuệ Như yên lặng không nói gì đi ra một khoảng cách, trong lòng dần dần thông suốt: nếu thái tử không thể mượn sức, rõ ràng đã hẳn đi luôn! Hắn phải làm vật hi sinh, liền kệ hắn thôi. Dù sao trong tay nàng có nội dung kịch bản, tương lai tìm đúng thời cơ cùng hắn phải sạch quan hệ là được, nếu thật sự không được, nàng liền thay Lưu Văn Thanh, tố giác thái tử mưu nghịch, bảo toàn tính mạng nhà mình. Dù sao Hoàn Nhan Cảnh bất luận là ở trong kịch bản hay là ở trong hiện thực, đều đối Âu Dương Tuệ Như nửa điểm tình nghĩa cũng không, nhìn thấy Âu Dương Tuệ Như, không phải quả trách chính là làm khó dễ, hy sinh hắn bảo toàn chính mình, Âu Dương Tuệ Như quyết định, trong lòng không có chút áy náy.

Trong lòng gấn cho Hoàn Nhan Cảnh cái móc ‘nhất định là vật hy sinh’, Âu Dương Tuệ Như nhanh chóng vứt bỏ hờn dỗi vừa rồi, quay lại phân phó Tần ma ma nói: “Ma ma, người dẫn ta đi dạo chung quanh Dục Khánh cung đi? Ta hiện tại không đói bụng, không nghĩ dùng bữa.”

Tần ma ma cho là nàng trong lòng buồn khổ, không có khẩu vị, đau lòng không được, liền đáp ứng, sau liền mang theo nàng chậm rãi giải sầu đi chung quanh Dục Khánh cung, dọc theo đường đi còn nói rất nhiều tin đồn thú vị trong cung điều tiết không khí, mong làm cho tâm tình tiểu thư nhà mình nhanh chút tốt lên.

Hành động của Tần ma ma vừa hay lại hợp tâm ý Âu Dương Tuệ Như. Nàng một đường đi, một đường lưu tâm cảnh vật cùng kiến trúc ven đường, cường nhớ vào đầu, lại phân tích tin đồn thú vị, từ đó tìm kiếm tin tức có ích ích.

Sau nửa canh giờ, nàng chẳng những thăm dò được bố cục Dục Khánh cung, cũng hiểu biết đại khái tình hình trong cung, lại kết hợp với miêu tả trong kịch bản, sẽ không cần lo lắng có người nhìn ra thay đổi của Âu Dương Tuệ Như.

Chỉ có Thừa tướng phụ thân của nàng, tuy rằng là bùa bảo mệnh lớn nhất sau này của nàng, Âu Dương Tuệ Như hiện tại vẫn không dám dễ dàng tiếp xúc.

Âu Dương Tĩnh Vũ là tướng hai triều, cũng không phải người dễ hồ lộng, nàng chỉ có thể chờ thêm một đoạn thời gian nữa, gián tiếp thăm dò ông rồi tính tiếp. Đến lúc đó, cho dù tính cách nàng cùng quá khứ có chút không giống, cũng hoàn toàn có thể đổ cho lý do hàm khuất chịu nhục sau hôn nhân, tính tình đại biến. Có Tần ma ma cùng Tiểu Vũ làm chứng, vết đen này, Hoàn Nhan Cảnh nhất định công trên lưng rồi.

Đem các nơi cảnh đẹp của Dục Khánh cung đều đi dạo một lần, mục đích đạt thành, Âu Dương Tuệ Như cảm thấy mỹ mãn trở lại tấm điện của mình, chuẩn bị dùng bữa.

Nhìn trên bàn bày ra ba mươi tám món mỹ vị, Âu Dương Tuệ Như rốt cục cảm giác được cơn đói, cầm lấy chiếc đũa, chuẩn bị hưởng dụng đại tiệc đầu tiên của mình sau khi trọng sinh.

“Khởi bẩm thái tử phi, Ngô sùng phi ngoài điện cầu kiến.” Thái giám ở ngoài cửa cao giọng nói, đánh gãy động tác dùng cơm của nàng.

Ngô sùng phi? Âu Dương Tuệ Như hí mắt hồi tưởng, trong kịch bản hình như có một nhân vật như vậy, nhưng mà lên diễn không quá năm lần, hai câu lời kịch, không quan trọng, nếu không phải Tần ma ma vài lần nhắc tới, nàng đều nhanh quên mất người này.

Diễn viên phụ trong kịch bản, đến trong hiện thực, tất nhiên sẽ không trở thành nhân vật trọng yếu. Huống chi nàng hiện tại là chính phi của thái tử, quan hệ cùng Ngô thị càng thêm vi diệu, nhân vật như vậy, hay là sớm một chút tham minh chi tiết cho thỏa đáng.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Tuệ Như buông đũa trong tay, nâng tay ôn thanh nói: “Làm cho nàng vào đi.”

Ngô sùng phi chờ ngoài điện nghe tiếng gọi ôn hòa uyển chuyển, trong lòng không tìm được kinh ngạc.

Ngày xưa nàng cầu kiến, không phải bị thái tử phi ác ngữ mắng lại là bị thái tử phi đuổi ra khỏi phòng, nàng khúm núm, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, làm thái tử càng thêm coi trọng ôn nhu hiền thực của nàng, càng thêm chán ghét thái tử phi kiêu ngạo ương ngạnh. Bởi vậy, chẳng sợ mỗi lần đều bị thái tử phi châm chọc khiêu khích nhảm nhảm, nàng cũng vui vẻ mỗi ngày tới cửa thỉnh an. Ai kêu thái tử phi không có đầu óc, trừ bỏ nói công kích ở ngoài, căn bản không biết đùa giỡn tâm cơ, dùng thủ đoạn.

Chính là, hôm nay, lần đầu được nghe thái tử phi ôn ngôn mềm giọng, nàng đã có chút dự cảm điềm xấu.

“Tỳ thiếp gặp qua thái tử phi, thái tử phi mạnh khỏe.” Thuốt tha yếu điệu tiến vào điện, Ngô thị vâng lời quỳ gối hành lễ.

“Đứng lên đi.” Âu Dương Tuệ Như hưng trí đem Ngô thị từ đầu tới đuôi cẩn thận đánh giá một lần, sau một lúc lâu mới vẫy tay kêu nàng đứng dậy.

Vừa thấy Ngô thị, Âu Dương Tuệ Như liền hiểu được, vì sao Hoàn Nhan Cảnh lại đối nàng đặc biệt như vậy.

Ngô thị lớn lên thanh lệ vô song, mặt mày cùng Lưu Văn Thanh có bảy phần tương tự, Hoàn Nhan Cảnh đánh giá đem nàng làm thể thân cho Lưu Văn Thanh.

Lưu Văn Thanh người được bồi dưỡng từ bé với tiêu chuẩn là hoàng đế tương lai, tuy rằng vì phục hồi Đại Chu, có rắc rối khác thân cận Hoàn Nhan Cảnh, không thể chối từ tình ý của Hoàn Nhan Cảnh, nhưng bằng nội tâm ngông nghênh huyết mạch hoàng thất, hẳn tuyệt sẽ không làm Hoàn Nhan Cảnh trên thân, chỉ có thể dục cự còn ngênh theo hần.

Cầu mà không được, Hoàn Nhan Cảnh vì giảm bớt vọng niệm trong lòng, tìm một thể thân làm bạn là chuyện thực tự nhiên, chính là, đáng thương Ngô thị bị người lợi dụng, ôm ấp một phần hư tình giả ý lại còn đắc ý, mỗi ngày bày ra tâm tư tranh thủ tình cảm, thật buồn cười!

Còn có Giang Ánh Nguyệt kia, làm tỷ ruột của Lưu Văn Thanh, tự nhiên cùng Lưu Văn Thanh lớn lên giống nhau, cũng bởi vì vậy mà ở trên yến tiệc trung thu được thái tử để ý, càng thêm thừa nhận nàng.

Nhưng Âu Dương Tuệ Như trước kia không biết nền tảng, hiểu lầm hành động của thái tử, ăn một hồi đắng chua sau bị mất tính mạng của chính mình, thế nào lại xảy ra việc đưa kẻ cường giả như Âu Dương Thanh đến. Biến cố ngoài ý muốn này, không biết là ai may mắn, ai vận rủi.

Âu Dương Tuệ Như trong lòng hốt hoảng suy nghĩ nhiều như vậy, bề ngoài lại chỉ qua một cái chớp mắt. Nhìn chằm chằm Ngô thị nhìn như khiêm tốn, thoáng nhìn đáy mắt nàng chợt lóe rồi biến mất khiêu khích cùng tính kế, Âu Dương Tuệ Như câu môi, trên mặt hơi trào phúng, trong lòng âm thầm khinh thường: Ngô thị, người muốn tranh thủ tình cảm, muốn cung đấu, bản thân làm âm mưu thì mặc người, tỷ đây nhưng là muốn xử lý nữ hoàng, là người duy hộ đại kim hoàng quyền chính thống, với người hoàn toàn không cùng tiếng nói.

4. Chương 4: Thu Hồi Quyền Lợi

Ngô thị bị ánh mắt đánh giá không kiêng nể gì của Âu Dương Tuệ Như nhìn đến cả người không được tự nhiên, xiết chặt khăn thêu trong tay, ngẩng đầu cười lấy lòng với nàng, vừa nhắc đầu, trong lòng liền kinh hoàng bởi nữ tử diễm lệ trước mắt.

Đây là thái tử phi? Thái tử phi chưa từng có khí chất ung dung như vậy. Tập trung nhìn lại, ngũ quan kia, xác thật là thái tử phi không thể nghi ngờ. Không nghĩ tới bỏ đi lớp trang điểm hoa lệ, thái tử phi lại diễm lệ lóa mắt như vậy! Ngô thị âm thầm kinh hãi, đồng thời lần đầu có ý thức phòng bị mãnh liệt với Âu Dương Tuệ Như.

Âu Dương Tuệ Như cũng không biết nàng đối với việc thay đổi cách trang điểm của nguyên chủ đánh sâu vào thị giác người khác, thấy Ngô thị biểu tình cứng ngắc nhìn chằm chằm vào mình, không động đậy, liền cảm thấy có chút không thú vị.

“Tìm bản cung có chuyện gì?”

Có việc thì nói, không có việc thì đi, nàng còn chưa dùng cơm, đang đói đây! Chân mày Âu Dương Tuệ Như khẽ nhíu, trên mặt rõ ràng hiện lộ thần sắc không kiên nhẫn.

Ngô thị thấy Âu Dương Tuệ Như vẫn giống trước kia, giấu không được cảm xúc, trong lòng hơi chút an ổn, vội vàng kính cẩn nghe theo đáp lời, “Khởi bẩm thái tử phi, mới vừa rồi lúc tỳ thiếp bồi thái tử dùng bữa, nghe thái tử nói ngài đã có thể xuất môn, nghĩ đến vết thương trên đầu đã tốt, tỳ thiếp cố ý tới thăm, thuận tiện đem cung vụ Dục Khánh cung trả lại cho ngài.”

Người đi tìm thái tử, thái tử hồ hững, còn quát lớn, xoay người liền đến chỗ ta dùng bữa, người còn không ghen tị? Ngay cả cung vụ cũng giao cho ta quản lý, người còn không tức giận sao? Lật bàn, giận mắng, đuổi người đi! Làm cho thái tử nhìn rõ uy phong của thái tử phi người! Dung mạo đẹp thì như thế nào? Chỉ bằng tính nết bá đạo mãnh liệt này, thái tử cả đời cũng chúm mắt người!

Ngô thị trong lòng lạnh lùng trào phúng, biểu tình trên mặt lại càng thêm khiêm tốn, chỉ có đôi mắt không ngừng chuyển động, ngẫu nhiên hiện lên tinh quang tính kế.

Biểu tình mặc dù được, ánh mắt lại giấu không được cảm xúc, hành động còn cần rèn luyện thêm! Âu Dương Tuệ Như nghiêng đầu, yên lặng bình luận phần biểu diễn của Ngô thị, trong lòng thấy không thú vị.

Kỹ xảo của Ngô thị, nàng liếc mắt một cái có thể nhìn thấu. Lời nói nhìn như cung khiêm(cung kính + khiêm tốn), lại từng câu từng chữ đều mang theo mũi nhọn, thẳng vào vết thương không thể bị chạm vào nhất của Âu Dương Tuệ Như. Nếu là trước đây, Âu Dương Tuệ Như đã sớm nổi giận, đem Ngô thị giáo huấn một phen, làm cho Ngô thị thực hiện được gian kế bôi xấu nàng. Chỉ tiếc, hiện tại đối với Âu Dương Thanh, những lời này không có chút uy lực nào. Nàng đối với Hoàn Nhan Cảnh, đừng nói ái mộ, chỉ sợ ngay cả hảo cảm cũng không có nửa điểm nào, người khác muốn tranh muốn cướp, nàng tuyệt không ngăn trở, còn có thể dâng hai tay cho.

Nàng tuy rằng không hiềm lạ Hoàn Nhan Cảnh, lại thống hận người khác chèn ép khiến nàng ngột ngạt. Người nào làm cho nàng ngột ngạt, nàng nhất định làm cho người đấy không thoải mái gấp bội lần!

Khóe môi khẽ mở, Âu Dương Tuệ Như tà khí cười, “Đã nhiều ngày vất vả Ngô sườn phi. Nhưng mà người tới chuyển giao cung vụ, sao không mang sổ sách cùng chìa khóa kho phòng lại đây luôn?”

Ngô thị đến chỉ vì kích thích Âu Dương Tuệ Như, làm cho nàng lại bệnh thêm vài ngày, căn bản không có tâm trả lại cung vụ.

Vốn tưởng rằng chỉ bằng câu đầu tiên kia, Âu Dương Tuệ Như chắc chắn chỉnh sửa mình một chút, sau đó đuổi ra khỏi phòng, chuyện trả lại cung vụ bị nàng náo loạn một phen như vậy tự nhiên liền không giải quyết được gì. Sau đó nàng mang theo thương đi khóc lóc, kể khổ một phen ở chỗ thái tử, thái tử giận dữ, chuyện tước quyền quản lý cung vụ của Âu Dương Tuệ Như lâu dài là rất có khả năng.

Ngày sau, Dục Khánh cung tự nhiên thành thiên hạ của nàng, đợi sau này Âu Dương Tuệ Như lấy về cung vụ, quyền lợi sớm bị nàng đoạt mất, Âu Dương Tuệ Như cũng chỉ có thể làm chính phi có danh không có quyền mà thôi.

Không nghĩ tới, Âu Dương Tuệ Như chẳng những không ngốc, còn cười khanh khách hỏi nàng như thế nào không mang sổ sách theo, phản ứng ngoài dự đoán của mọi người này làm cho Ngô thị nhất thời không biết làm thế nào, sững sờ tại chỗ.

Gặp Ngô thị giật mình ngốc lảng, Âu Dương Tuệ Như ngồi dựa vào lưng ghế, ung dung chờ nàng hoàn hồn.

Tần ma ma không kiên nhẫn tốt như nàng, gặp chủ tử xử trí vô cùng thích đáng, quyền lợi mất đi mắt thấy có thể lấy về tay mình, liền có chút nóng vội, nhịn không được mở miệng thúc giục, “Thái tử phi hỏi, sườn phi sao không trả lời?”

Ngô thị bị tiếng gọi của Tần ma ma đánh thức, tròng mắt vừa chuyển, vội vàng đáp lời, “Khởi bẩm thái tử phi, tỳ thiếp nghe nói thân thể thái tử phi đã tốt hơn, vội vã tới thăm, đi vội vàng quên sổ sách cùng chìa khóa ở phòng ngủ. Không bằng, ngày mai tỳ thiếp lại mang theo sổ sách đến đây đi?”

Hiện tại đem việc này kéo dài, buổi tối đợi khi thái tử đi điện mình nghỉ ngơi, nàng nói bóng nói gió, quyền lực quản lý cung vụ tuyệt không rơi vào tay Âu Dương Tuệ Như, người mà thái tử chán ghét nhất.

Muốn ‘tha tự bí quyết’ (có lẽ ý là kéo dài sự việc để xử lý theo ý mình ^^) ? Ngại quá, không thể như ý của người! Mạng nhỏ của tỷ tràn ngập nguy cơ, Dục Khánh cung này, vẫn là tỷ nắm giữ ở trong tay mình thì an tâm hơn!

Âu Dương Tuệ Như quyết định đánh chủ ý với Dục Khánh cung, tự nhiên không để đối phương dễ dàng đi như vậy, nâng tay ngăn lại Ngô thị đang muốn hành lễ cáo lui, ôn thanh nói: “Không vội, người đã thành tâm giao tiếp, vậy kêu một cung nữ về tắm diện lấy cũng được.” Nói xong, nàng chỉ một nhất đẳng cung nữ (cung nữ hầu kẻ cận nhất với chủ tử, địa vị đứng đầu trong cung nữ) phía sau Ngô thị nói: “Người, giúp sườn phi về lấy sổ sách lại đây.”

Cung nữ kia bị khí tức ung dung cao quý trên người Âu Dương Tuệ Như áp bách, phản xạ tính quỳ xuống đồng ý, đứng dậy sau mới ý thức được không đúng, do dự nhìn về phía Ngô thị.

Ngô thị trong lòng sốt ruột, không tự giác tiến lên từng bước nói: “Sổ sách là vật trọng yếu, tỳ thiếp ngày thường đều cẩn thận, các nàng không biết chỗ, không bằng tự tỳ thiếp về lấy đi?” Nay, chỉ có thể nhanh chóng thoát ra điện này, đi tìm thái tử giúp đỡ.

“Các nàng không biết chỗ, người nói cho các nàng là được. Ngay cả lấy đồ đều phải tự mình sườn phi đi, vậy các nàng dùng để làm gì?” Âu Dương Tuệ Như tựa tiểu phi tiểu hỏi lại, sau đó chỉ vào cung nữ kia lớn tiếng quát, “Như thế nào còn đứng đây? Còn không mau đi?”

Cung nữ bị giọng điệu đột nhiên chuyển biến nghiêm khắc của nàng dọa hoảng sợ, thân mình run lên, vội vàng sợ hãi lui xuống nhanh chóng, ngay cả ánh mắt Ngô thị cũng quên nhìn.

“A... Ngô thị, người còn nói cung nữ không biết chỗ, xem nàng như vậy cũng không phải là biết rất rõ sao? Không hỏi một tiếng liền đi.” Âu Dương Tuệ Như tựa tiểu phi tiểu liếc Ngô thị một cái, thẳng đến Ngô thị mặt đỏ tai hồng, trong lòng bối rối.

Thái tử đại hôn ba tháng, nàng khi đối mặt thái tử phi khi nhìn như tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng âm thầm vẫn chiếm hết ưu thế, chưa từng bị ép buộc chặt vật như vậy? Tư vị này, khó chịu đến cực điểm!

Ngô thị đang ghen khuất, không nghĩ tới Âu Dương Tuệ Như còn không buông tha nàng, nói với nàng: “Cung nữ kia đi lại còn phí chút thời gian, người lại đây hầu hạ bản cung dùng bữa đi.”

Hạ mệnh lệnh xong, nàng tự cầm lấy đũa, chuẩn bị ăn cơm.

Hầu hạ chính phi vốn là công việc hàng ngày của sườn phi, Âu Dương Tuệ Như trước kia không thích Ngô thị đi lại trước mặt nàng, trước có quyền lợi như vậy cũng không biết dùng, không công tiện nghi Ngô thị. Nay bên trong thay đổi, Âu Dương Thanh đời trước là thế hệ nhà giàu thứ hai được nuông chiều từ bé, trưởng thành lại trà trộn trong giới nghệ thuật người ăn thịt người, chiêu lấy thế áp người này nàng sớm luyện đến lô hỏa thuần thanh (ý là luyện đến cảnh giới cao, vô cùng thuần thực), gặp Ngô thị chĩa mũi nhọn vào nàng, nàng làm sao có thể dễ dàng buông tha?

Ngô thị tuy rằng trong lòng cực không tình nguyện, nhưng thân là kẻ dưới, thanh danh ôn nhu nhàn thực tốt đẹp của nàng cũng không cho phép nàng ngỗ nghịch chính phi, chỉ phải tiến lên vài bước, đứng ở bên cạnh Âu Dương Tuệ Như, chia thức ăn cho nàng.

Âu Dương Tuệ Như không bỏ qua gì, bắt luận Ngô thị gấp cho nàng cái gì, nàng đều ăn qua một ít, tình tế thường thức, tư thái cực kỳ tao nhã, biểu tình thích ý.

Đến lúc sổ sách được mang tới, nàng cũng không có ý dừng bữa ăn, chỉ tùy ý vẫy tay, làm cho cung nữ kia đứng chờ ở một bên, chính mình tiếp tục chậm rãi dùng cơm, một bữa cơm kéo dài suốt một canh giờ (là hai tiếng bên mình), mới tạm thời buông đũa.

Súc miệng ba lượt, nâng tay, tao nhã dùng khăn lau khóe miệng, lại dựa vào lưng ghế nghỉ tạm thời gian một chén trà nhỏ (hình như là 15 phút), Âu Dương Tuệ Như lúc này mới nhìn về bên cạnh, Ngô thị đứng này giờ, chân như nhũn ra, “Được rồi, sổ sách đều mang tới, chúng ta đem cung vụ chuyển giao một chút đi.”

Thủ đoạn mềm dẻo giết người không thấy máu, Ngô thị lần đầu ở trước mặt Âu Dương Tuệ Như ăn một lớn như vậy, trong lòng lo sợ, nghi hoặc lại oán hận, nhưng vì không muốn mất mặt trước người khác, chỉ phải cứng rắn chống không cho thân hình lay động, hoạt động gian nan, bủn rủn mang sổ sách tới, hai tay cầm đưa cho thái tử phi kiểm tra thực hư.

Ngô thị quản lý cung vụ chỉ ngăn ngắn mấy ngày, lại có Tần ma ma trung thành và tận tâm ở một bên nhìn, khi chuyển tiếp cũng không xuất hiện vấn đề gì lớn.

Âu Dương Tuệ Như kiếp trước giỏi giang, trong tay quản lý vài công ty cùng một quỹ hội, sổ sách này đó nàng chỉ cần xem qua, trong lòng rất nhanh liền hiểu.

Cảm thấy đã đem Ngô thị ép buộc đủ, lưu lại cũng không có gì lợi ích gì, Âu Dương Tuệ Như khẽ nâng tay, cho phép Ngô thị một mẻ cả về thể xác lẫn linh hồn rời đi.

Thoảng nhìn ánh mắt oán hận không cam lòng của Ngô thị trước khi rời đi, Âu Dương Tuệ Như cầm một quyển sổ sách trong tay, nhún vai không sao cả: người lại oán hận cũng vô dụng, Dục Khánh cung này là cứ điểm chiến lược của tỷ, tuyệt không thể để người chiếm!

Dục Khánh cung là chỗ đặt chân trường kỳ của Âu Dương Tuệ Như sau này, vì khởi đầu an toàn, môn hộ nhất định phải vững chắc. Bởi vậy, đêm đó, nàng lại mang sổ sách ra, nhìn kỹ một lần từ đầu đến cuối tất cả các khoản, có chỗ không rõ xem kỹ lại, kêu Tần ma ma giảng lại cho nàng.

Tuy vấn đề của nàng, có chỗ thực dễ hiểu, có chỗ hơi phức tạp, nhưng Âu Dương Tuệ Như trước kia là con nối dòng còn sống duy nhất của Thừa tướng, được nuôi chiều từ bé đến lớn, hoàn toàn không hiểu sự vụ, lại mới cùng thái tử tân hôn chưa đến ba tháng, đối với cung vụ khá mới lạ, bởi vậy, Tần ma ma không nghi ngờ nàng, cực dụng tâm giảng giải, đối với việc càng ngày càng biết tiến thủ của thái tử phi cảm thấy đau lòng, lại cảm thấy vui mừng.

Hai người đối với sổ sách, một cái chuyên tâm giảng giải, một cái còn thật sự lắng nghe, một bên có Tiểu Vũ thỉnh thoảng cầm đèn mài mực, không khí trong phòng ấm áp hài hòa.

Nhưng không khí ấm áp hài hòa này duy trì không đến hai khắc (1 khắc=12 phút), liền bị Hoàn Nhan Cảnh bắt ngờ đến đánh vỡ.

Hắn nhíu mi, mặt đen đứng ở trước cửa, không đợi Âu Dương Tuệ Như phản ứng, vừa vào liền lớn tiếng chất vấn: “Nghe Thanh Hà (tên Ngô thị) nói người lấy đi sổ sách Dục Khánh cung? Người vết thương cũ chưa lành, lại là người mới, cung vụ Dục Khánh cung, người muốn nắm giữ cũng phải nhìn xem mình có năng lực kia hay không!”

Không thể trách Hoàn Nhan Cảnh hỗn hển như thế, trước kia Âu Dương Tuệ Như vừa chấp chương Dục Khánh cung hai tháng, liền đem Dục Khánh cung làm cho chương khí mù mịt, nếu không phải nàng đột nhiên bị thương, từ Ngô thị tiếp quản cung vụ, sau chính đồn mấy ngày, không biết Dục Khánh cung còn

muốn loạn thành cái gì nữa. Tóm lại một câu, Âu Dương Tuệ Như trước kia không hổ là nữ nhân vật hy sinh đứng đầu kịch bản, tính tình lạn không nói, còn không có đầu óc, chính là một khúc gỗ mục bỏ đi.

Nhưng Âu Dương Tuệ Như trước kia không phải là Âu Dương Tuệ Như bây giờ, hai chữ “gỗ mục” này, tuyệt đối không dính dáng gì đến nàng.

Thấy thái tử không hỏi nguyên do, vừa đến liền hùng hổ, khí thế bức người, nàng thoảng chốc cũng nổi tính tình, đem sổ sách ‘ba’ một tiếng khép lại, để thành một chồng, trước mặt thái tử bỏ vào hòm gỗ tử đàn của mình khóa lại, quang minh chính đại làm của riêng, sau đó mới không nhanh không chậm hướng thái tử chân thành cúi đầu, nhẹ giọng hỏi, “Xin hỏi thái tử, Dục Khánh cung này, ai là nữ chủ nhân?”

Thái tử bị một loạt động tác khiêu khích của nàng làm cho tức giận xanh cả mặt, lại bị vấn đề nàng đột nhiên hỏi làm cho giật mình, sau một lúc lâu mới không tình nguyện trả lời: “Tự nhiên là thái tử phi.”

“Kia quyền chưởng quân Dục Khánh cung, ần cung quy nên cho ai quản lý?” Âu Dương Tuệ Như hỏi lại.

“Thái tử phi quản lý, chính là, thái tử phi có năng lực kia sao?” Thái tử cười lạnh.

Âu Dương Tuệ Như cũng thản nhiên cười theo, “Nô tì có năng lực kia hay không, thái tử để nô tì quản thêm một thời gian liền biết. Nếu đến lúc đó thái tử không hài lòng, nô tì tự đi thỉnh Thái Hậu lão nhân gia xem xét quyết định, đến lúc đó, lão nhân gia ngài nói cho ai quản, liền cho người đẩy quản.”

Phụ thân Âu Dương Tuệ Như đã vài lần cứu tính mạng Thái Hậu cùng Thế Tông hoàng đế, Thế Tông tự giữ thân phận, mặc kệ việc nhà thái tử, nhưng Thái Hậu lại quản. Thái Hậu là một trong những ngọn núi lớn nhất trong cung đình để dựa vào của Âu Dương Tuệ Như tại đây, chuyện này, nàng sớm biết được từ kịch bản. Nâng ra Thái Hậu, mặc kệ thái tử đến lúc đó hài lòng hay không hài lòng, quyền chưởng quân cung vụ tuyệt đối không rơi vào tay người ngoài.

Thái tử hiển nhiên cũng biết hàm nghĩa trong câu nói của Âu Dương Tuệ Như, lần thứ hai bị nữ nhân này làm cho ghen á khẩu không trả lời được, hần thế này mới ý thức được sự khác thường của Âu Dương Tuệ Như.

Âm thầm đem Âu Dương Tuệ Như đánh giá một phen, thái tử trong lòng có chút kinh diễm. Nhưng, đẹp thì thế nào, với hần mà nói cũng không bằng một cọng tóc của Lưu Văn Thanh, huống chi bề ngoài xinh đẹp bên trong lại là tính tình thô khiến cho người ta khó có thể chịu được.

Này chắc không phải là Âu Dương Tuệ Như vì muốn hấp dẫn sự chú ý của mình, cố ý đùa giỡn thủ đoạn đi? Lạt mềm buộc chặt?

Nghĩ đến đây, thái tử khinh thường cười lạnh một tiếng, “Hừ! Được, cung vụ liền tạm thời giao cho người quản lý. Nếu người lại đem Dục Khánh cung làm cho chướng khí mù mịt, cô nhất định đem tình hình thực tế thượng bẩm phụ hoàng, đến lúc đó, hoàng tổ mẫu ra mặt cũng không bảo vệ được người!”

Thái tử nói xong, phất tay áo rời đi, rất nhanh đi đến cạnh cửa lại đột nhiên dừng lại, quay đầu lớn tiếng nói: “Chuyện người vì Giang Ánh Nguyệt cùng cô náo loạn ngã bị thương, cô đã che miệng cả Dục Khánh Cung, chỉ nói người bị nhiễm phong hàn, cần nghỉ ngơi. Đến lúc đó, lúc người đi thỉnh an hoàng tổ mẫu đừng có nói lỡ, nếu không, bị người hữu tâm nghe được truyền đến tai phụ hoàng, hoài nghi cô mơ ước nữ nhân của ngài, người cùng cô đều không tốt đẹp gì, biết không?”

“Nô tì biết, điện hạ đi thông thả.” Ước gì hần đi nhanh, Âu Dương Tuệ Như vội vàng đồng ý, quỳ gối cung đưa hần rời đi.

Thái tử hừ lạnh một tiếng, sắc mặt không ngờ tiêu sái.

Theo dõi bóng dáng đi xa của hần, Âu Dương Tuệ Như trong lòng có chút sở ngộ (chỗ này mình không biết thay bằng từ gì thì hợp lý nên để nguyên, ý là chị ấy mới phát hiện hiện ra): xem ra, Thế Tông Hoàn Nhan Bất Phá nhất định là hoàng đế cực kỳ lợi hại, lòng nghi ngờ rất nặng, hần đối với hoàng cung này có quyền thống trị tuyệt đối, bằng không, Hoàn Nhan Cảnh ở trong cung cũng không cần cẩn thận như thế, sợ đi sai, bước nhầm từng bước. Chính là, mở mang bờ cõi, xưng bá Trung Nguyên, khai quốc để vương lợi hại như vậy vì sao sẽ bị một nữ nhân đùa giỡn trong tay, còn thiếu chút nữa là mất giang sơn? Thật khiến cho người ta khó hiểu!

Quả nhiên là cái thế giới đen tối bị đại thần kịch tình bao phủ! Như thế xem ra, mình có thể đấu lại Giang Ánh Nguyệt hay không vẫn là chưa biết được.

Nghĩ đến đây, tâm tình Âu Dương Tuệ Như trầm trọng lên.

Nhưng tâm trí nàng luôn kiên định, rất nhanh liền vứt bỏ loại cảm xúc hoài nghi này, đón nhận ánh mắt thương tiếc của Tần ma ma cùng Tiểu Vũ, xua tay ý không sao cả nói: “Các người sao lại nhìn ta như vậy. Cảm thấy ta đáng thương sao? Không cần đáng thương ta như vậy, ngày sau ta chỉ để ý đến quyền thế cùng lợi ích, cái khác đều không nghĩ, các người cũng nên sớm thấy rõ mới được.”

Hai người này trong kịch bản là tâm phúc của thái tử phi, đối với thái tử phi luôn trung thành và tận tâm, ngày sau là trợ thủ đắc lực của nàng. Bây giờ, Âu Dương Tuệ Như tùy thời phải tẩy não hai người, bằng không, hai người này không hiểu, ngày ngày giựt giây nàng đi cung đấu tranh sủng, nàng cũng phiền chết.

Tần ma ma cùng Tiểu Vũ bị một phen ngôn luận khám phá hồng trần của nàng nói đến trong lòng chua xót, muốn rơi lệ. Định bụng như thế nào an ủi nàng, lại cảm thấy loại ý tưởng này có chỗ không đúng, nếu muốn ở trong cung sống tốt, sủng ái của nam nhân là không đáng tin, chỉ có dựa vào quyền thế, vì vậy đều đau lòng yên lặng gặt đầu, đối với thái tử lạnh khốc vô tình càng thêm chướng mắt.

5. Chương 5: Cướp Vai Diễn

Ở cổ đại, điều kiện y học cũng khá lạc hậu, một đợt cảm cúm cũng có thể làm chết người, hơn nữa cảm cúm còn có tính lây lan cho nên đây cũng là một trong các loại bệnh nguy hiểm nhất.

Bởi vậy, khi thái tử lên tiếng nói là Thái tử phi bị cảm lạnh, cần phải đóng cửa dưỡng bệnh, tức thì chẳng có mấy ai dám đến Dục Khánh cung, mọi người đều sợ bị lây bệnh. Thế Tông hoàng đế và hoàng thái hậu hay tin liền ban thưởng rất nhiều dược liệu quý báu, đồng thời phái cung nhân đến trước là thăm hỏi, sau là truyền khẩu dụ miễn việc mỗi ngày đến thỉnh an, dặn nàng nhất định phải an tâm tĩnh dưỡng.

Âu Dương Tuệ Như đối với loại tình huống này rất vừa lòng, không cần thỉnh an, vừa vặn tránh khả năng làm lộ chuyện. Âu Dương Tuệ Như lợi dụng khoảng thời gian dưỡng bệnh này, nàng lấy tốc độ nhanh nhất học tập phải quản lý cung vụ thế nào để nhanh chóng thôn tóm Dục Khánh cung trong tay.

Thái tử phi là quốc mẫu tương lai, thân phận không thể xem thường, nếu so với phần đông cung phi trong cung cấm, tuy là tiểu bối nhưng địa vị lại cao hơn hẳn. Thái tử và Thái tử phi tuy sống trong cung nhưng không thuộc về hậu cung của hoàng đế, ngay cả hoàng hậu cũng không có quyền can thiệp quá nhiều. Đúng vậy, nắm chắc Dục Khánh cung, chẳng khác nào nắm được cội rễ, lại thêm một điểm đặt chân an toàn, việc này đối với Âu Dương Tuệ Như mà nói là cực kỳ quan trọng.

Kẻ thù lớn nhất của Âu Dương Tuệ Như đang gần trong gang tấc, chẳng có thời khắc nào không dòm ngó đe dọa đến tính mạng bộ tộc Âu Dương, Âu Dương Tuệ Như cô làm sao có thể lơ là?

May mắn, việc quản lý Dục Khánh cung cũng gần giống với việc quản lý công ty ở kiếp trước của cô, quy mô thôi đừng nhắc tới, đợi cô hiểu thấu cung quy, đọc hiểu hết lịch sử Đại Kim, hiểu biết toàn diện Đại Kim và cả những điểm đặc biệt, lại dần dần thích ứng cuộc sống cổ đại, thì nàng ở Dục Khánh cung như cá gặp nước.

Theo tổ chế, thái tử nên có một chính phi, hai sủng phi, bốn phu nhân và mấy vị thị thiếp, nhưng trong lòng thái tử đã có đối tượng, mà người đó lại là nam nhân, bởi vậy, nữ nhân trong hậu viện của hắn rất ít, trước mắt chỉ có một chính phi, một sủng phi, hai phu nhân, sáu thị thiếp, mà trong những nữ nhân này, ngoại trừ Ngô thị ngẫu nhiên được sủng hạnh vài lần ra thì những nữ nhân khác hầu như chỉ để trang trí.

Âu Dương Tuệ Như mới đến ngày đầu tiên đã thu thập kẻ hay “đâm thọt” Ngô thị, mà các nữ nhân khác địa vị trong Dục Khánh cung vốn thấp kém, bản thân lại không được sủng, thấy thế đều “im hơi lặng tiếng”,

thái độ với Thái tử phi cũng cực kỳ cung kính, nên cũng bớt phải lo việc quản lý, đây là điều duy nhất mà Âu Dương Tuệ Như cô cảm thấy vừa lòng đối với thái tử.

Đất nước Đại Kim mới được thành lập không lâu, còn cần chăm lo việc xây dựng đất nước, ổn định vương quyền, trong nước vẫn còn dư nghiệt tiền triều tồn tại lại thường xuyên xúi giục người dân gây loạn khắp nơi, còn nơi biên cương thì bị bộ lạc Mông Cổ cướp bóc, Thế Tông hoàng đế Hoàn Nhan Bất Phá cả ngày bận lo chính trị, so với Hoàn Nhan Cảnh thì càng không quan tâm phụ nữ.

Hậu cung thường gồm có một hậu, năm phi, chín tần, hai mươi bảy thế phụ, tám mươi một ngự thê*, thế mà trước mắt chỉ có một Nguyên phi, một Nhu phi, ba tần, hai Tiệp dư tổng cộng chỉ có bảy người, còn một trăm mười sáu chỗ trống chưa có ai, mà trước mắt Thế Tông hết lòng lo lắng đến mất ăn mất ngủ vì việc nước, muốn lấp hết những chỗ trống đấy không biết cần phải đợi đến bao lâu nữa.

(Dựa một phần vào wiki – 1 phần trong lúc tình cờ không nhớ đọc đâu nữa, đại khái là thế này này:

Ngũ phi: Hoàng quý phi, Quý phi, Thục phi, Đức phi, Hiền phi;

Cửu tần: tam chiêu (chiêu nghi, chiêu dung, chiêu viên); tam tu (tu nghi, tu dung, tu viên) và tam sung (sung nghi, sung dung, sung viên)

Nhị thập thất thế phụ: Tiệp dư Mỹ nhân Tài nhân – mỗi hàm gồm 9 người

Bát thập nhất ngự thê: Bảo lâm Ngự nữ Thải nữ – mỗi hàm gồm 27 người.

Tổng cộng vợ vua gồm 123 người, từ cấp thấp đến cấp cao – tính ra không nhiều như tam cung, lục viện, bảy mươi hai phi tần – 3000 mỹ nữ. Nhưng nghe cũng choáng)

Số lượng phi tần tuy ít như vậy nhưng tất cả đều là những người đã đi theo Thế Tông từ lúc mới đến Trung Nguyên, Thế Tông đối xử bình đẳng, mưa móc ban đều, không tỏ ra đặc biệt sủng ái bất kỳ ai, nói như vậy tức là hân đối với các nàng chỉ vì trách nhiệm chứ không vì tình nghĩa, bởi thế mà Giang Ánh Nguyệt vừa xuất hiện, với tuổi trẻ và sắc đẹp của cô ta thì chỉ hai ba ba chiêu liền chẳng có ai có thể làm đối thủ của cô ta, một mình hưởng hết sự sủng ái của Thế Tông hơn mười năm không hề suy giảm, hơn nữa còn khiến cho Thế Tông trước khi chết lập con cô ta làm thái tử.

Quan hệ trong hậu cung đơn giản đến như thế, đối Giang Ánh Nguyệt có lợi, đương nhiên cũng có lợi cho Âu Dương Tuệ Như.

Mẹ đẻ của Thái tử, vốn là hoàng hậu Đường Hoạt Thị nhưng đã qua đời từ lúc Thế Tông đăng cơ năm đầu tiên, cho nên Âu Dương Tuệ Như không cần phải chính thức ‘hầu hạ’ mẹ chồng, áp lực vô tình cũng được giảm đi một phần.

Trong hậu cung tuy là có Nguyên phi và Nhu phi cùng quản lý các việc trong cung, nhưng vì Thái Hậu vẫn còn, lão nhân gia bà làm người mạnh mẽ, thủ đoạn cao tay, lại có người con là Thế Tông hoàng đế hiếu thuận, bởi vậy, có thể nói quyền lực chính vẫn do Thái Hậu nắm giữ trong tay, mà Thái Hậu lại có quan hệ ơn nghĩa với Âu Dương Tĩnh Vũ, cho nên lại càng thiên vị Âu Dương Tuệ Như, điều này làm cho thế lực chống lưng của Âu Dương Tuệ Như dựa vào ở trong cung lại mạnh thêm một bậc, cô ấy đi lại trong cung, nói cho khoa trương một chút là ‘tung hoành ngang ngược’, nói cho thật tình một chút là ‘chẳng có gì ràng buộc’.

Trong hoàn cảnh cuộc sống thoải mái tự do nhẹ nhàng như vậy, ‘Thái tử phi kia’ đâu biết có cuộc đầy ải đến cùng cực thê thảm đang đợi cô ta, Âu Dương Tuệ Như khẽ cảm thán trong lòng: bị đầy ải đến tình trạng đó, cô không làm vật hi sinh thì ai sẽ hi sinh đây?

Cũng may mà hiện giờ Âu Dương Thanh đã thay thế chủ nhân chân chính thân thể này, số phận trong tương lai còn có cơ may xoay chuyển.

Vết thương trên đầu Âu Dương Tuệ Như cũng sắp khỏi hẳn, nhưng vì để tiếp nhận Dục Khánh cung, sớm quen thuộc cuộc sống trong cung mà tránh để lộ chuyện, cô nương theo ý chỉ của Thái hậu lại lấy lý do thân thể không khỏe mà nghỉ ngơi thêm nửa tháng.

Kỹ xảo biểu diễn Âu Dương Tuệ Như tinh tế cẩn thận, hơi chút là khiến khuôn mặt trắng bệch, lúc thì ho khan, khi thì thở hổn hển không ra hơi, mà lúc ho khan thì ho đến ‘tê tâm liệt phế’, khuôn mặt ửng hồng tràn ngập tình trạng bệnh nặng, diễn một chứng bệnh cảm cúm nặng y như là thật, dọa cho Thái Hậu và Thế Tông lo lắng mắng hai thái y đến mù cả người .

Tuy rằng theo mạch tượng không thấy có vấn đề, nhưng thấy Âu Dương Tuệ Như phát bệnh lại không giống giả bộ, thái y không khỏi sinh ra hoài nghi công lực bắt mạch chính mình, lại vì giữ thể diện không thể xem đi xem lại một lần rồi thêm một lần, chỉ phải trầm miệng một lời cùng nói: Thái tử phi cảm lạnh chưa khỏi, cần phải tĩnh dưỡng.

Âu Dương Tuệ Như rất vừa lòng , vô cùng an tâm mà nghỉ ngơi trong Dục Khánh cung, mỗi ngày cô thực hiện việc thay đổi nhân sự trong cung một chút, nhưng không điều chỉnh lớn, chủ yếu là phong kín lại tầm diện của mình, trừ Tần ma ma và Tiểu Vũ thì người ngoài không thể đi vào, cô cảm thấy làm thế mới có cảm giác an toàn, tiện thể tập trung nghiên cứu về lễ nghi trong cung, cô lấy có nghi lễ trong cung mới lạ, nên yêu cầu Tần ma ma huấn luyện lại một lần nữa.

Tần ma ma thấy hiện tại Âu Dương Tuệ Như để tâm đến cuộc sống Thái tử phi như vậy, trước là tâm tính trở nên thành thực, sau lại bắt đầu quản lý chuyện trong cung, cách làm thì lưu loát, hành động quả quyết, không làm xấu thanh danh người có địa vị cao quý nhất trong cung, trong lòng bà thật cao hứng, đương nhiên toàn tâm toàn ý chỉ dạy Âu Dương Tuệ Như, tự thể với lòng là sẽ đào tạo tiểu thư nhà mình thành Thái tử phi hoàn mỹ nhất Đại Kim.

Đối với Âu Dương Tuệ Như thì lễ nghi cũng không quá khó học, đơn giản là vì nghề nghiệp trước kia của Âu Dương Tuệ Như là diễn viên, cô từng diễn qua không ít vai cung nữ, tần phi, hoàng hậu, mà vốn bản thân cô cũng có chút bản lĩnh, lại thấy biểu thị của Tần ma ma, lập tức liền nắm bắt được tinh túy trong đấy, nên bắt chước y chang bà, chỉ động tác nhắc tay nghiêng đầu đã tạo nên lưu loát không thể nói nên lời, nhưng lại cố tình giấu đi vài phần quyền rũ, Tiểu Vũ đang đứng quan sát một bên nhìn loá cả mắt.

Trên thực tế, Âu Dương Tuệ Như vô tình vướng vào bệnh nghề nghiệp chính mình, cô vừa mặc trang phục Thái tử phi xong là nghĩ mình đang ở trường quay. Quay phim, đương nhiên là phải biểu hiện hoàn mỹ trước ống kính, cho dù có bao nhiêu ống kính chĩa vào mình, thì với dù dưới góc độ nào, tư thế nào cũng phải đẹp nhất, không được lộ khuyết điểm. Bản thân cô tự đặt tiêu chuẩn hà khắc như vậy ình, học hỏi hay luyện tập cũng nghiêm túc, cho đến khi bản thân cảm thấy hài lòng thoả mãn mới thôi.

Trong quá trình tận tình học hỏi đó, thời gian sáu năm mà cứ như gió thoảng qua. Âu Dương Tuệ Như ngắm nhìn mình, cảm thấy bên ngoài như vậy đã hoàn toàn đủ tư cách Thái tử phi, còn thật tình trong lòng mình, cô cũng không còn bộ dáng bằng hoàng đến thất thố như ngày nào vừa vào thân xác này.

Không có chuyện ‘anh lừa tôi gạt’, cũng không chuyện có lực đực với nhau, mà thái tử cũng không đến gây sự với Âu Dương Tuệ Như cô, cũng không ép buộc cô thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, chỉ thỉnh thoảng có Ngô thị tới ‘thăm hỏi’, mà cô cũng lấy việc ‘giải trí’ với nàng ấy mà tiêu khiển thể xác và tinh thần, cô tính dưỡng ngày ngày vô cùng an nhàn, thoải mái.

Chỉ là, đây là hậu cung nơi phi tần ở, liệu có thể sống an nhàn được sao? Gần mười ngày gần đây, bỗng có một ngày, Thế Tông ban hạ ý chỉ trong cung: Tây Nam đại hạn, mấy vạn dân chúng gặp tai hoạ, để tiết kiệm quốc khố viện trợ nơi tai ương, tất cả chi phí của các cung đều phải cắt giảm một nửa.

Ý chỉ Thế Tông, không có ai dám cãi lời, hoàng thái hậu là người đầu tiên hưởng ứng, bà chọn ra phần lớn những cung nữ đã được 25 tuổi liền cho về quê, việc này làm cho hậu cung trong thoáng chốc tiết kiệm được một khoản lớn.

Có hoàng thái hậu là người đầu tiên, chủ tử các cung đều noi theo, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, ăn mặc các quý nhân trong cung khi ra ngoài đều trở nên mộc mạc đi rất nhiều, trân ngọc, trân vàng được đổi loại thành các loại sang sức bạc đơn giản, áo gấm lụa là cũng được đổi thành loại vải chất lượng thông thường, son phấn cũng cắt giảm hơn một nửa.

Âu Dương Tuệ Như nhận được thánh chỉ, cô nhìn chằm chằm mấy chữ ‘Đại hạn ở Tây nam’ rồi lâm vào trầm tư. Nạn hạn hán lần này là do các thể lực phía sau Giang Ảnh Nguyệt giở trò, bước tiếp theo chính

là tăng địa vị trong cung thêm một bậc. Chỉ là, đó là ở trong kịch bản, còn thực tế nàng ta đã làm như thế nào?

Âu Dương Tuệ Như nửa ngồi nửa dựa vào chiếc ghế quý phi với chất gỗ xa hoa, tay phải siết chặt tờ thánh chỉ, tay trái gõ gõ, cô nhắm mắt, nhớ lại đây chính là đoạn mang kịch tính đầu tiên trong kịch bản, trong đầu lại tự động sắp xếp đoạn kịch bản này như lúc thường luyện tập trước lúc quay phim. Một lúc lâu sau, cô mở đôi mắt lấp lánh ánh sáng, môi cong nở nụ cười tuyệt đẹp nhưng lại lộ ra hàm xúc kiên định, trong lòng thầm nghĩ: xem ra, đã đến lúc cô phải vào cung rồi.

Có lần Âu Dương Tuệ Như không tham dự buổi tiệc tối Trung thu, mà Giang Ánh Nguyệt thì đã có âm mưu từ sớm việc bộc lộ tài hoa và xinh đẹp bản thân, bước đầu hoàn mỹ cho việc nàng ta từ cung nữ trở thành nữ hoàng, rồi bước thứ hai, bước thứ ba, cứ sau mỗi lần nàng ta lại càng tiến đến gần đỉnh cao nhất của quyền lực, Âu Dương Tuệ Như cô sẽ không để nàng ta thực hiện được.

Cũng giống như việc cướp vai diễn vậy, không từ thủ đoạn cướp đi cơ hội xuất hiện trước ống kính của đối phương, mà đã không thể liên tục xuất hiện trước ống kính, nhà người còn muốn trở thành nhân vật chính sao? Câu trả lời hiển nhiên là không thể.

Mà ở kiếp trước, Âu Dương Tuệ Như từng được mệnh danh là ‘Thiên hậu xấu xa’ ở ảnh thị, cướp vai diễn, cướp lời thoại, cướp nhân vật... Đối cô mà nói, những cái kia đều là kỹ năng chuẩn bị cho sự nghiệp, con đường từ ‘thường dân’ trở thành ‘Thiên hậu’, cô đã sớm vận dụng thành thục những kỹ năng này.

Tương lai vật hi sinh Thái tử phi nhìn thì đáng sợ, tràn ngập kẻ thù âm thầm rình rập với sát khí lạnh lẽo phát ra làm người ta chùn bước. Nhưng nếu xem đó là như một bộ kịch để diễn, cố gắng để mình trở thành nhân vật chính trong bộ kịch đó, bản thân mình thì nắm chắc quá trình diễn tiến của bộ kịch, nắm trong tay toàn cục, việc này đối với Âu Dương Tuệ Như đời trước mà nói thì đó là việc làm vô cùng dễ dàng, không có gì trở ngại.

Âu Dương Tuệ Như chuyển đổi phương thức tư duy, dùng ánh mắt hoàn toàn mới chờ đợi tương lai, Âu Dương Tuệ Như tràn đầy tin tưởng, không chút nào sợ hãi, nhất thời cả người tản mát ra thần thái loá mắt.

Giang Ánh Nguyệt, chúng ta rất nhanh sẽ gặp mặt ! Cô, những ngày tiếp theo chỉ có thể làm theo kịch bản của tôi mà thôi!

Âu Dương Tuệ Như cuộn thánh chỉ lại, bỏ vào hộp gấm, trong đôi mắt cô mang ý cười nhợt nhạt nhưng tràn đầy ý chí chiến đấu.

6. Chương 6: Lấy Lòng

Sau khi chuẩn bị xong việc nghênh chiến Giang Ánh Nguyệt, ngày hôm sau Âu Dương Tuệ Như liền cho gọi một thái y bắt mạch giúp cô.

Lần này, cô xóa đi lớp hóa trang tái nhợt suy yếu, thay bộ áo váy ‘trăm bướm vờn hoa’ với màu sắc tươi mới, kết hợp với sắc mặt cô hồng nhuận khỏe mạnh lại càng xinh đẹp động lòng người, trong lúc trò chuyện cũng không ho khan, không còn thở dốc khó khăn, hai mắt sáng trong, có thần, không thấy còn một chút bộ dạng bệnh tật.

Thái y không cần bắt mạch mà chỉ cần liếc một cái là đã xác định, Thái tử phi giờ đã khỏi hẳn .

Thái y chân trước vừa bẩm báo Thái Hậu biết tin tức việc Thái tử phi đã khỏi bệnh hẳn, Âu Dương Tuệ Như chân sau liền lập tức thu xếp thỏa đáng, mang theo Tần ma ma và Tiểu Vũ lập tức hướng Từ Ninh Cung đi thỉnh an.

Thái Hậu là ngọn núi lớn cho cô dựa vào ở trong cung, nên cần phải để ý lấy lòng, hơn nữa, hiện nay Giang Ánh Nguyệt đứng là muốn mượn ‘sân khấu’ Từ Ninh Cung mà thể hiện tài năng, nhờ đó mà chiếm được sự ưu ái của hai đại boss là Thái Hậu và Thế Tông trong cung. Lúc này cô còn không đi ‘đảo lộn nội dung

kịch bản', 'cướp vai chính' thì đợi đến khi nào? Chẳng lẽ đợi đến khi Giang Ánh Nguyệt có được sự bảo vệ của hai đại boss, địa vị khó bị lay động mới đến đấu tranh với cô ta sao? Cô cũng không phải kẻ ngốc.

Âu Dương Tuệ Như đi theo tiểu thái giám, Tần ma ma và Tiểu Vũ thì nối gót theo sau, cùng nhau chậm chậm đi trên lối nhỏ dẫn đến Từ Ninh Cung.

Hai bên đường nhỏ là những giống loài hoa Thu Cúc quý hiếm nở rộ, 'muôn hình vạn trạng', từng khóm từng bụi chen chúc nhau, mùi cúc thơm nồng đậm lan tràn khắp nơi, hấp dẫn đàn ong mật bay đến lấy mật hoa, tuy là đã cuối thu vạn vật bắt đầu úa tàn, nhưng cảnh tượng ở đây lại mang vẻ độc đáo riêng, náo nhiệt một phương.

Âu Dương Tuệ Như đối với cảnh đẹp như vậy nhưng lại không có tâm tình thưởng thức, ánh mắt chỉ nhìn thẳng phía trước, biểu tình trầm tĩnh mặc lướt qua hoa, dần dần đến gần cửa cung nguy nga của Từ Ninh Cung, ngay trước cửa năm thước thì dừng lại, đợi tiểu thái giám đi vào bẩm báo, cô lẳng lặng đứng chờ được tuyên triệu.

"Ôi? Làm sao thân mình mới tốt liền vội vàng đến thỉnh an như vậy? Đứa nhỏ này thật là... Mau ... mau cho vào! Đừng để cho Thái tử phi đợi lâu!"

Thái Hậu đang bị tần phi chôn hậu cung vờn quanh muốn lấy lòng thì nghe thấy thái giám vào bẩm báo, cười tủm tỉm liên tục lên tiếng thúc giục.

Nhìn thấy Thái Hậu bình thường lạnh lùng uy nghiêm mà hiện nay trên mặt lộ ra vẻ từ ái hiếm có, chúng tần phi lo lắng lấy lòng nửa ngày lại không chiếm được một chút coi trọng thì trong lòng khó chịu, nhưng trên mặt lại mỉm cười, đồng loạt nhìn ra hướng cửa cung.

Từ từ bước vào bên trong, tuy chúng phi đều giấu giếm sự ghen tị và ánh mắt không mấy thiện cảm nhưng không thể qua mắt được Âu Dương – thiên hậu đã quen việc bước trên thảm đỏ, được nhiều người hâm mộ thì nào có để lộ sự xúc động ra ngoài bao giờ.

Cô vẫn duy trì mỉm cười khéo léo, mắt nhìn mũi nhìn tâm, lập tức đi đến trước mặt Thái Hậu thì dừng lại, quỳ gối hành lễ, trong miệng sang sảng vắn an, "Tôn tước (cháu dâu) ra mắt Hoàng tổ mẫu, Hoàng tổ mẫu kim an." Vái lạy Thái Hậu xong, lại khẽ chào hai bên tần phi đang đứng thẳng "Tuệ Như ra mắt các vị nương nương."

Giọng nói thỉnh an của cô uyển chuyển trong trẻo, âm điệu lúc kết thúc hơi hơi nâng lên, giọng điệu càng có vẻ chân thành mà thanh thoát; động tác lúc cô thi lễ tao nhã đến mức tận cùng, lưu loát sinh động như 'mây trôi nước chảy', chỉ một lần là xong rất nhiều động tác, thiếu một động tác lại ngại không đủ, thật sự là một sự hưởng thụ thị giác và thính giác, làm cho tâm mắt mọi người ở đây không tự giác bị cô hấp dẫn, hội tụ lại trên người cô.

Bỏ qua phẩm hạnh cao quý thanh lịch cô sang một bên, lại xem cách ăn mặc cô hôm nay, chỉ đơn giản áo trắng trong thuần khiết, không có gì bất kỳ châu báu hay trang sức dư thừa nào lại càng tôn thêm dung mạo tuyệt diệu, so với hình tượng ngày xưa hay xúc động lỗ mãng, quả thực như hai người khác nhau.

Nhìn thấy Thái Tử Phi như vậy, nhân tình Thái Hậu sáng lên, trên mặt dâng lên một chút ý cười thật sâu, vội vàng kêu ngoắc lạ: "Mau đứng lên, đến cạnh Hoàng tổ mẫu ngồi. Đáng thương, thân mình mới tốt liền ba ba chạy tới thỉnh an tổ mẫu, thực ngoan!" Giọng nói vô cùng thân thiết, chất chứa hai phần dụ dỗ trên chộc trẻ con, mà từ ái vui mừng trong mắt không chút nào che giấu.

Thái Hậu đã trông Âu Dương Tuệ Như từ nhỏ đến lúc lớn lên, còn từng mang vào trong cung, tự mình nuôi dưỡng cả một khoảng thời gian, tự đáy lòng đã đem nàng ấy trở thành cháu gái ruột mình mà đối xử. Cho dù tính tình nàng ấy kiêu căng, làm việc lỗ mãng, nhưng trong mắt Thái Hậu cũng chỉ là tâm tính đứa nhỏ, sớm muộn gì cũng sẽ cải thiện, không ảnh hưởng toàn cục.

Âu Dương Tuệ Như quan sát thần thái Thái Hậu, xác định tình cảm Thái Hậu đối với cô là thật tâm yêu thương, chứ không phải là hư tình giả ý, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt liền mang theo vài phần chân thật vui sướng, thoải mái tiêu sái đến bên cạnh Thái Hậu ngồi xuống, hướng Thái hậu cười càng chói sáng.

Âu Dương Tuệ Như ôm lấy cánh tay Thái Hậu, nhẹ nhàng lắc lắc, giọng nói êm ái như bày tỏ tấm lòng hiếu thảo của mình, biểu cảm đáng yêu kết hợp cùng với đôi mắt nai to ướt át, Thái Hậu nhìn thế thì mặt mày lại thêm hớn hỏ, ngọt ngào thắm đến tận xương tủy, trong lòng thầm nghĩ: người ta đều nói rằng trẻ con hay bệnh, không bệnh không lớn, câu này quả thật không sai. Tiểu Như nay qua một cơn bệnh, chẳng phải đã trưởng thành hơn rồi đấy sao!

Kiếp trước Âu Dương Tuệ Như làm người cũng thuộc loại nhanh nhẹn, còn có thể đóng giả cô gái mười bảy mười tám tuổi, cho nên hiện tại một chút áp lực hay cảm giác khó chịu cô cũng không cảm thấy, cũng ông thể trách được, chẳng qua đây chỉ là bản năng nghề nghiệp mà thôi.

Âu Dương Tuệ Như tự động nhập vai vào nhân vật cháu dâu, cô tuy thiên về diễn xuất, nhưng cũng thật lòng xem Thái Hậu như bà nội ruột của mình, kết hợp với giọng nói dễ nghe, lại dùng mấy câu chuyện đã tích lũy nửa đời người trước đó cùng với những câu chuyện cười từng nghe được từ bên ngoài, khiến cho Thái hậu liên tục cười to, cười ngặt nghẽo.

Lại thừa dịp Thái Hậu không chú ý, cô miêu tả vị trí những Tần phi đang vây quanh mình cho Tần ma ma, chỉ trong thoáng chốc đã biết được bảy phần trong số đấy.

Chúng tần phi thấy quan hệ ‘bà cháu’ thân mật trước mặt, nhưng khó có thể chen chân, lại tự biết không có tài ăn nói lanh lợi và những ý tưởng kỳ lạ như Âu Dương Tuệ Như kia có thể làm cho Thái Hậu thưởng nghiêm khắc mà vui vẻ như vậy, nên chỉ có thể lui về một bên, ngẫu nhiên hòa theo cười hai tiếng, coi như có tồn tại.

Không khí trong chính điện Từ Ninh Cung một nửa là nhiệt tình ấm áp, một nửa kia là lạnh tanh buồn tẻ, tù túng ngột ngạt. Đúng lúc này, từ ngoài điện truyền đến âm thanh thông báo “Hoàng Thượng giá lâm”, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Thế Tông hoàng đế đã chấp tay sau lưng, bước nhanh đi vào, vừa đi vừa dùng tiếng nói trầm thấp hùng hậu cao giọng hỏi: “Vì sao mẫu hậu vui vẻ như thế? Nói cho trẫm nghe một chút với.”

Đã lâu chưa từng nhìn thấy mẫu thân mình cười to thoải mái như vậy, từ xa xa Thế Tông đã nghe thấy, trong lòng vô cùng cao hứng, vội vã muốn vào trong điện để tìm nguyên nhân.

Các tần phi nghe tiếng, lập tức thu hồi ý cười trên mặt, đều nghiêm túc quỳ xuống, cúi đầu hành lễ, tư thái tầm thường đến cực hạn. Trong lúc này, không ai có gan nhìn thẳng thánh nhan, không hẳn bởi vì quy củ trong cung, Đại Kim vốn không có quy củ này, chỉ là đơn giản bởi vì khí thế Thế Tông quá mức bức người, các nàng không ai có lá gan kia thôi.

Nhưng mà, rất nhiều người quỳ xuống ở trong này, cố tình Âu Dương Tuệ Như không cảm nhận được một chút e ngại. Bởi vì, trong hiểu biết của cô, Thế Tông và cô giống nhau, cùng là nhân vật ‘bàn đạp’ cho Giang Ánh Nguyệt, chẳng qua so với cô thì chống đỡ lâu hơn thôi. Đều là nhân vật hi sinh, ai so với ai cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu. Giờ đây, cô quỳ xuống nhưng nụ cười vẫn trên mặt như cũ, còn nhịn không được giương mắt, trộm dò xét tướng mạo Thế Tông.

Dáng người Thế Tông tương đối cao lớn, chừng một thước chín mấy, dung mạo như được gọt đẽo, vô cùng dã tính, xuyên qua triều phục màu vàng, lơ lơ có thể thấy được một thân cơ bắp tinh tráng, ẩn giấu sức mạnh chờ bùng phát, vừa nãy đi lại, phát tay nhắc chân đều tản ra uy nghiêm khí phách vô cùng, như một con sư tử vận mình chuẩn bị chờ phát động, những nơi đi qua, chúng sinh đều vội vàng tránh né.

Đây là hoàng đế khai quốc Đại Kim, trải qua vô số chiến tranh lớn nhỏ, hằng hái chiến đấu đẫm máu, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, một tay giành lấy khắp giang sơn Đại Kim, Thế Tông hoàng đế quả nhiên danh bất hư truyền.

Âu Dương Tuệ Như cảm thán trong lòng, chợt nhận thấy tầm mắt lợi hại của Thế Tông nhìn qua, theo phản xạ bản năng mỉm cười với hắn, chuyển đầu cúi xuống, tiếp tục gục đầu như mọi người, một loạt động tác cực kỳ tự nhiên.

Thế Tông đột nhiên nhìn thấy Âu Dương Tuệ Như cười như nắng mới, ngẩn người, trong mắt hiện lên một chút hứng thú cực nhanh.

Bước vào trong điện, chỉ liếc mắt một cái, hắn liền thấy cô gái này trong đám người.

Cô gái ấy mặc một thân áo váy trắng trong thuần khiết, không có trang điểm hay trang sức gì đáng chú ý, cũng chẳng có châu báu hoa mỹ tô điểm, thế nhưng hai mắt nàng trong suốt như nhìn thấy đáy, khí chất tao nhã đẹp đẽ đã khiến cho nàng hơn hẳn những tần phi được trang điểm tỉ mỉ rất nhiều lần, lại thêm dung mạo nàng vốn là diễm lệ vô song.

Mà hiện tại, nàng còn có thể thẳng thắn quan sát hắn, lại còn thoải mái cười tươi với hắn, cô gái đặc biệt như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp.

Trong lòng không có gì khác ngoài hứng thú, còn thêm vài phần thưởng thức, Thế Tông nâng tay, giọng nói ấm áp bảo mọi người đứng lên, cúi đầu nhìn chăm chú cô gái đang muốn đứng lên rồi lập tức ngồi xuống kế bên hoàng thái hậu.

Thái Hậu chỉ hướng Âu Dương Tuệ Như đứng phía sau cạnh tay phải bà, cười ha ha khoe với Thế Tông, “Còn không phải nha đầu Tiểu Như kia rất biết dụ dỗ người khác, làm ai gia cười không ngừng được, nhìn xem, cười đến nước mắt chảy cả ra.”

Thái Hậu giơ tay, lau lau khóe mắt, đầu ngón tay quả thật có chút ướt ướt.

Thế Tông nhìn về phía cô gái, trong lòng kinh ngạc: Tiểu Như? Âu Dương Tuệ Như? Trong ấn tượng thì Thái tử phi thường mặc đồ đỏ đỏ xanh, trang điểm vô cùng đậm lại chính là tiểu nha đầu diễm lệ trước mặt này? Thay đổi này cũng quá sức kinh người!

Đón nhận ánh mắt đánh giá của Thế Tông, Âu Dương Tuệ Như lại quỳ gối hành lễ, hơi cười cười có một chút lấy lòng hướng Thế Tông, “Nhi tước (con dâu) xin ra mắt phụ hoàng, phụ hoàng thánh an.”

Đây chính là cái nui* to nhất trong cung, ngay cả nữ hoàng Giang Ánh Nguyệt cũng muốn tìm cách lấy lòng, cô nhất định phải cướp việc lấy lòng trước, không cho Giang Ánh Nguyệt có cơ hội nào.

(*Chỗ này chữ gốc là “đại thối” tức là dúi, y như cái tựa là ôm đại thối tức ôm lấy dúi??? =__=!!! đừng hỏi tở, dúi thật gì ở đây, tở không biết đâu, có thể là một cách ví von trong giới văn nghệ chẳng? Thôi, cứ theo cách hiểu mà tở hiểu vậy, cao quá, tở trèo không nổi ^o^)

Giảm đi một chút lớp trang điểm và ăn mặc chưng diện xa hoa, cô gái đó thoáng chốc có vẻ nhỏ lại mấy tuổi, tuy rằng tươi cười có phần hơi nịnh nọt, nhưng lại không làm cho người ta có cảm giác tục tằn, ngược lại còn cảm thấy nàng tự nhiên hào phóng, chí tình chí nghĩa, có chút đáng yêu.

Thế Tông đã bị nụ cười tươi của cô cuốn hút, cũng nhịn không được cười theo, đối với sở tác sở vi của nàng ngày xưa, bất mãn trong lòng giảm đi không ít.

(sở tác sở vi: ý chỉ tất cả những gì mà một người đã làm – nguồn internet)

Mặc dù bất mãn giảm bớt, nhưng mà có nên ‘phủ đầu’ hay không, bằng không, sau này làm sao có tư cách ngồi trên hậu vị? Liên tưởng đến việc Âu Dương Tuệ Như tiến cung trong vòng ba tháng đã gây ra biết bao tai họa lớn nhỏ khác nhau, Thế Tông che giấu tươi cười, trầm giọng mở miệng, “Thái tử phi khỏi bệnh rồi sao?”

Ngữ khí có chút không tốt nha! Âu Dương Tuệ Như âm thầm cảnh giác, cẩn thận trả lời: “Bẩm phụ hoàng, đã bình phục.”

“Ồ? Bình phục là tốt rồi, sau này nhớ chú ý thân thể nhiều hơn. Chỗ trẫm có một phương thuốc hay trị phong hàn, nếu đã tình cờ gặp gỡ, vậy thì ban cho người vậy. Tuy rằng người đã khỏi hẳn, nhưng giữ lại ‘cẩn thận vẫn hơn.’”

Thế Tông dứt lời, nhắc tay lên tiếng: “Người đâu, đi lấy thuốc cho Thái tử phi.”

Những cung nhân đi theo Thế Tông có người nhận lời rồi đi, sau đó không lâu, một nữ quan ăn mặc thanh lệ hai tay cầm theo một hộp gấm màu tím đi vào, lập tức quỳ bên chân Âu Dương Tuệ Như, hai tay giơ cao quá đầu, vô cùng cung kính đem thuốc trình lên.

Hộp gấm tinh xảo cùng dược liệu quý báu cũng không hấp dẫn tầm mắt Âu Dương Tuệ Như được nửa phần, toàn lực chú ý của cô đều tập trung vào cô gái đang quỳ trước mắt này.

Khí chất cô gái này dịu dàng, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, như bách hợp trong gió, mai trong giá rét**, làm cho người ta nảy sinh ý muốn tiếp cận che chở, lại khiến người ta không thể không tôn trọng.

(Không hiểu sao người TQ hay ví người đẹp mà đặc biệt miêu tả những người đẹp có ý chí kiên cường, sức sống mãnh liệt là “mai trong tuyết lạnh”? Chắc muốn nhấn mạnh ‘vẻ đẹp mong manh’ chăng? Theo tứ hiểu là như vậy đó nhưng không dám ‘phán’ bừa -_____ - nên ... chỗ này có bạn nào hiểu rõ thì nhớ chỉ tớ nghen)

Dung mạo cùng với khí chất đủ để sánh với Âu Dương Tuệ Như lại không phải là lý do mà Âu Dương Tuệ Như chú ý tới cô gái đó, cái gọi là tính tình gì mà ‘Người đẹp xem thường vẻ ngoài’, bản thân cô chưa bao giờ trải qua suy nghĩ như thế. Cô gái này hấp dẫn cô, là vì tướng mạo cô ta so với Lưu Văn Thanh thì cũng phải tương tự đến tám phần. Cô có thể khẳng định, người trước mắt này chính là Giang Ánh Nguyệt một trăm phần trăm.

Thấy Âu Dương Tuệ Như nhìn chằm chằm Giang nữ quan không thôi, cũng không có ý nhận thuốc, hoàng đế Thế Tông nhũn mày, lạnh lùng cất tiếng hỏi: “Thái tử phi có ý kiến gì với nữ quan của trẫm sao?” Chẳng lẽ tháng trước nháo động trong Dục Khánh cung còn chưa đủ sao?

Âu Dương Tuệ Như hoàn hồn, vội vàng dời tầm mắt, tiếp nhận hộp gấm, thoáng nhìn hàng chữ ‘Hóa ứ cao’ (hự! chính là kem tan máu bầm) nho nhỏ trên bình thuốc, cô giật mình, cười với Thế Tông càng thêm vẻ nịnh nọt, “Nhi tức (con dâu) không dám! Nhi tức ngưỡng mộ tài danh Giang nữ quan đã lâu, lại được gặp mặt nên có chút tò mò, không cẩn thận liền nhìn lâu một chút, phụ hoàng chớ trách, nhi tức tạ ơn phụ hoàng ban thuốc.”

Khốn kiếp, trong hoàng cung này quả nhiên chỗ nào cũng không thể thoát khỏi ‘tai mắt’ của Thế Tông, Hoàn Nhan Cảnh nói là giúp cô che giấu sự thật cô bị thương ở đầu, vậy mà Thế Tông lại rõ ràng quá trình việc cô bị thương, hay là do cảm thấy phẩm hạnh cô không có đủ lễ nghi, lòng dạ hẹp hòi, khó có thể đảm đương trọng trách Thái tử phi, muốn phủ đầu cô đây. Đồng thời đây cũng là cảnh cáo hành vi đối gạt của thái tử và cô.

Ý thức nguy cơ đến gần, Âu Dương Tuệ Như nhanh chóng nhận lấy thuốc, lại tiếp tục khen ngợi Giang Ánh Nguyệt thêm vài câu, đột nhiên hưng trí lên, còn dạt dào cao hứng ngâm bài thủy điều ca đầu một ‘tác phẩm lớn’ của cô ta, càng làm cho Thế Tông vui vẻ.

Cô ngâm theo tiêu chuẩn của cấp bậc Thiên hậu, tức là có thể trực tiếp thu phát sóng trên màn ảnh Hoa ngữ toàn cầu, đương nhiên là hấp dẫn lực chú ý Thế Tông, làm cho ấn tượng đối với cô thay đổi rất nhiều. Lại thấy cô toàn không e ngại mình, còn vội vàng hành vi có lấy lòng, biết là cô hiểu được cảnh cáo của chính mình, nên cố gắng xoay chuyển hình tượng, muốn lấy lòng chính mình, trong lòng không khỏi xúc động, bỗng nhiên liền cảm thấy cô quả nhiên giống như Thái Hậu nói, là tâm tính tiểu hài tử, thủ đoạn mặc dù trực tiếp đơn giản, nhưng lại hơn ở chỗ tâm tư thuần khiết, trái lại càng có vẻ đáng yêu.

Lực chú ý Thế Tông toàn bộ tập trung trên người Âu Dương Tuệ Như, Giang Ánh Nguyệt cũng phản ứng nhanh nhạy, tự giác ẩn vào đứng trong một đám cung nhân.

Khi Âu Dương Tuệ Như ca ngợi nàng thì mặt nàng ửng đỏ, hơi ngượng ngùng, diễn thành hình tượng một cô gái ngây thơ vô cùng sắc sảo, đợi cho Âu Dương Tuệ Như từ từ ngâm xong bài thơ của nàng, giành được vài phần kính trọng của Thế Tông, khéo môi nàng hơi nhếch lên, trong mắt phát ra sát khí khiến người lệ, nháy mắt biểu tình dữ tợn, giống nhau chỉ là ảo giác, lại rất nhanh trở về như cũ,.

Mà giờ khắc này, Âu Dương Tuệ Như vừa vất vả lấy lòng ‘hai lão đại’ trong cung, lại vừa âm thầm quan sát Giang Ánh Nguyệt, thoáng trong nháy mắt thấy cô ta lộ cảm xúc ra ngoài, trong lòng có chút thả lỏng, thư thái nghĩ ngợi: quả nhiên vẫn là đứa nhỏ mười bảy mười tám tuổi, cho dù tâm cơ thâm sâu thế nào cũng khó tránh khỏi có chỗ vẫn chưa thành thực, có vẻ dễ đối phó. Nếu như để cho cô chính thức đấu với Võ Tắc Thiên, chỉ nghĩ thôi thì da đầu cô liền run lên.

Trong lòng thả lỏng, Âu Dương Tuệ Như càng thêm có dũng cảm dụ dỗ hai đại boss, toàn bộ chính diện, cũng chỉ nghe thấy giọng nói một mình cô thanh thanh lượng lượng uyển chuyển cao thấp tự thuật, nghe một hồi, làm cho trong lòng người ta cũng thoải mái.

Ấn tượng Thế Tông đối với cô thay đổi rất nhiều, Thế Tông không lập tức cắt đứt hành vi khoe mẽ lấy lòng của Âu Dương Tuệ Như, mặc cho cô lại vây quanh chính mình và Thái Hậu nói rất nhiều chuyện vui, tâm

tình vui vẻ, lúc này mới đứng dậy cười nói, “Tốt lắm, Thái tử phi một khi đã có thể nói như vậy, không bằng ngày thường cứ đến làm bạn với Hoàng tổ mẫu, thay Thái tử báo hiếu. Trẫm còn có việc, đi trước một bước.”

“Phụ hoàng dạy phải. Sau này nhi tức (con dâu) nhất định mỗi ngày sẽ đến trình diện với Hoàng tổ mẫu, không câu nệ nói chuyện phiếm hay là niệm kinh, có thể bồi Hoàng tổ mẫu nhiều thêm một khắc cũng rất tốt.” Âu Dương Tuệ Như vội vàng đứng dậy bày tỏ thái độ, trên mặt lộ vẻ tươi cười mang theo thành khẩn như khi mới nhận lời mời làm nhân vật chính mới ở kiếp trước mới có.

Thế Tông đảo qua hai mắt chân thành của cô, trong lòng cảm thấy vừa lòng, gật đầu liền nhanh chóng rời đi.

Nhìn theo Giang Ánh Nguyệt nhắm mắt theo đuôi đi phía sau hần, tâm trạng Âu Dương Tuệ Như lên xuống không ngừng, cuối cùng dứt bỏ tạp niệm, nghĩ nóng lòng muốn tỷ thí: rốt cục cũng gặp mặt rồi, Giang Ánh Nguyệt. Trong vở kịch này, chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, đợi đến khi tất cả đều kết thúc, xem đến tột cùng là ai có thể cười đến cuối cùng.

7. Chương 7: Thích Ứng Cuộc Sống

Lần này sau khi Thái tử phi khỏi bệnh, mọi người trong Dục Khánh cung đều cảm thấy Thái tử phi đã thay đổi.

Nàng không còn cả ngày hối hận hành tung Thái tử, dây dưa Thái tử, cũng không lại thay đổi phương pháp chen ép Ngô sườn phi, mà vừa có thời gian liền chạy đến Từ Ninh cung, hết lòng hết dạ làm tròn chữ hiếu với Thái hậu ở Từ Ninh cung, khiến cho bà ngày ngày thoải mái, tâm tình tốt lên.

Từ Từ Ninh Cung trở về liền quay sang quản lý cung vụ, xử lý các việc vặt phức tạp còn trong Dục Khánh cung. Với thủ đoạn cao siêu, mắt nhìn người có lẽ khác xa so với lẽ thường nhưng lại tự tạo thành một hệ thống, nàng thường thường có thể thu được kết quả ngoài sức tưởng tượng.

Chỉ với năm ngày ngắn ngủn, Dục Khánh cung trước kia bị Thái tử phi làm cho chướng khí mù mịt nay đã gọn gàng ngăn nắp trở lại.

Thái tử có ý định bắt lỗi nàng, nhưng quan sát vài ngày, không thừa nhận cũng không được, Âu Dương Tuệ Như hiện tại thật sự khác xa so với ngày xưa, chẳng những tính tình ổn trọng, liền thủ đoạn cũng inh không ít, quản lý cung vụ thành thạo. Càng khó hơn, nàng coi như thật sự không để tâm đến hần nữa, rốt cuộc không đến chỗ dây dưa, có thời gian liền đi Từ Ninh cung làm bạn với Thái Hậu, vừa đến là ngồi nửa ngày.

Sự thay đổi này của nàng đúng như kỳ vọng của Thái tử. Có người nguyện ý ngoan ngoãn làm thê tử trên danh nghĩa của hần, giúp hần quản lý hậu viện, còn toàn tâm toàn ý tần hiếu thay hần, chuyện tiện nghi như vậy, đi đâu mà tìm chứ? Thái tử qua quá trình khảo sát, khá vừa lòng với Âu Dương Tuệ Như, cũng từ bỏ tâm tư muốn cướp cung quyền trong tay nàng giao cho Ngô thị.

Như thế thì liền khổ Ngô thị. Thái tử không giúp nàng đoạt quyền, trong lòng nàng oán giận, mỗi ngày đều đến cửa, khiêu khích cả trong lẫn ngoài ánh sáng.

Nhưng Âu Dương Tuệ Như căn bản không quan tâm nàng, toàn coi như nàng không tồn tại, vô luận nàng nói cái gì, làm cái gì, đều không thể khiến cho Âu Dương Tuệ Như tức giận, thậm chí trong lúc lơ đãng, Ngô thị sẽ thỉnh thoảng phát hiện, đối phương đang dùng một loại ánh mắt thương hạ, cười như không cười nhìn nàng, làm cho nàng cảm thấy chính mình ở trước mặt đối phương giống như một tên hề đang nhảy múa.

Ngô thị cũng là người thông minh, biết thủ đoạn của mình bị nhìn thấu, lại đi đến chỗ Thái tử phi cũng chẳng chiếm được lợi ích tốt gì, chọc giận đối phương không khéo còn bị chính ột trận. Dù sao, nay Dục Khánh cung đã là thiên hạ của Thái tử phi. Nàng có quyền, có thân phận, có địa vị, còn có ngọn núi vững chắc để

dựa vào, duy nhất không có chính là sủng ái của Thái tử. Nhưng sinh tồn ở trong cung, sủng ái của Thái tử so với quyền thế địa vị của Thái tử phi thì tính cái gì? Nhầm nhò gì chứ!

Chính mình ép buộc mình mấy ngày, Ngô thị cuối cùng cũng hiểu, đối với Âu Dương Tuệ Như cũng thật sự cung kính hơn, thành thành thật thật ở Dục Khánh cung làm sủng phi của nàng, không dám xa cầu những thứ không thuộc về nàng nữa.

Ngô thị không gây sự nữa, cuộc sống của Âu Dương Tuệ Như ở Dục Khánh cung lập tức thanh tĩnh hẳn. Người ta thích ép buộc, nàng chỉ nhìn, cũng không quan tâm, không ép buộc, với nàng cũng không có ảnh hưởng gì, chính là cảm thấy, đột nhiên giống như thiếu đi một thứ gì đó trong cuộc sống, trách sao không thú vị, vì thế càng thêm chịu khó chạy đi Từ Ninh cung.

Từ Ninh cung là một trong những cung náo nhiệt nhất trong chốn hậu cung này. Trừ bỏ thỉnh an, nhóm tần phi nếu có thời gian, đều thích đi Từ Ninh cung thăm Thái hậu, bồi lão nhân gia người giết thời gian.

Bởi vì Thế Tông không quá chú trọng nữ sắc, các nàng dù có tranh thủ tình cảm thế nào, Thế Tông cũng không để vào mắt, cũng không đối xử quá đặc biệt với ai, chỉ có khi các nàng đi Từ Ninh cung thỉnh an, ngẫu nhiên khiến cho Thái hậu vui, Thế Tông mới lộ ra khuôn mặt tươi cười với các nàng.

Có thể suy ra vì đường công cứu nước*, đám nữ nhân này dồn rất nhiều tinh lực lên người Thái hậu. Nhưng mà tuy Thái hậu hết lòng tin theo tôn giáo, cũng không phải là kẻ ngốc, ai thật tình với bà, ai giả ý với bà, trong lòng bà rất rõ, vì thế đối với những nữ nhân dụng tâm kín đáo* này, thái độ của bà luôn luôn thần nhiên, ít khi cười.

(đường công cứu nước*: có thể hiểu như tranh thủ tình cảm, bảo vệ địa vị, aiz, rõ ràng hiểu nhưng không sao nói rõ đc. . Bạn nào hiểu kỹ hơn thì giúp mình nha^^)

(dụng tâm kín đáo*:có dụng ý khác; có ý khác; có dụng ý xấu; có dã tâm)

Đương nhiên, trong nhóm người này tuyệt không bao gồm Âu Dương Tuệ Như. Âu Dương Tuệ Như trước kia tuy rằng điêu ngoa, nhưng rất hiểu thuận, tận tâm với Thái hậu, Thái hậu đương nhiên thích. Âu Dương Tuệ Như hiện tại, đối với Thái Hậu còn thân hơn so với bà nội ruột của mình, bản lĩnh khôi hài thay đổi từng ngày, không trùng lặp hình thức, Thái hậu càng thêm yêu thích, tưởng chừng như vừa nhìn thấy nàng liền vui rồi.

Vì vậy, Thế Tông càng thêm vừa lòng với Âu Dương Tuệ Như, số lần gặp khi thỉnh an cũng nhiều thêm, thái độ khi gặp nàng càng thêm bình dị gần gũi ít có, vẻ mặt ôn hoà, khiến cho đám tần phi cùng các Hoàng tử phi khác nhìn mà hâm mộ, ghen tị, thầm hận trong lòng.

Âu Dương Tuệ Như biết chính mình trêu chọc ánh mắt người khác, nhưng người khác nghĩ gì liên quan gì đến nàng chứ? Nàng chỉ cần bảo vệ tính mạng bé nhỏ của mình là tốt rồi, thường ngày nên làm như thế nào thì vẫn nên làm như thế, nên ôm đùi* thì tuyệt không buông ra. Theo giúp Thái Hậu nói chuyện phiếm, dần dần phát triển đến ngay cả khi Thái hậu cầu nguyện niệm kinh, nàng cũng một tắc không rời đi theo.

(ôm đùi*: một cách nói thay cho nịnh bợ ầy)

Thái Hậu một lòng tin tưởng Tát Mãn giáo, Tát Mãn giáo được chỉ định là quốc giáo của Đại Kim trước khi tiến vào Trung Nguyên, hầu như mỗi tộc nhân Nữ Chân đều tin theo Tát Mãn. Địa vị của pháp sư Tát Mãn trong tộc rất cao, mà nhà mẹ của Thái hậu lại là một thế gia pháp sư. Thái hậu khi trẻ, thậm chí từng đảm nhiệm chức vụ vu nữ* Tát Mãn, uy tín trong tộc nhân rất cao.

(vu nữ*: thánh nữ, gần như nữ pháp sư)

Hiện tại, bà đã lớn tuổi, sự ỷ lại tôn giáo tín ngưỡng những năm gần đây càng thêm sâu, mỗi ngày ước chừng để ra hai canh giờ* cầu nguyện.

(hai canh giờ=4 tiếng theo)

Lấy lòng người tự nhiên muốn lấy lòng đến gốc ngọn. Thái hậu tin giáo, Âu Dương Tuệ Như cũng phải tin theo mới có thể càng kéo gần khoảng cách với Thái hậu. Trước kia nàng theo thuyết vô thần*, không theo tôn giáo tín ngưỡng, nay nàng đều chết mà sống lại, vì bảo toàn mạng sống, bảo nàng tin cái gì nàng cũng đều nguyện ý.

(thuyết vô thần*: hay chủ nghĩa vô thần (tiếng Anh: atheism), theo nghĩa rộng nhất, là sự không có mặt của một niềm tin vào sự tồn tại của thần thánh)

Tất Mãn giáo không có giáo lí thành văn, kinh văn chú ngữ đều dựa vào truyền tai nhau mà ghi lại, ngoài việc cực kỳ tối nghĩa khó hiểu, còn rất khó phân biệt.

Âu Dương Tuệ Như kiên trì xem xong kinh văn thô sơ này, nắm bắt được bảy, tám phần tinh thần Tất Mãn giáo, lại kết hợp với lý giải về tôn giáo của người hiện đại, cùng Thái hậu thảo luận giáo lí, ngẫu nhiên còn có thể nói ra chút lý luận tôn giáo khiến người ta cảm thấy mới lạ, khiến cho Thái hậu càng thêm vừa lòng với nàng, thẳng đến yêu thương nàng tận trong xương cốt.

Bề ngoài Âu Dương Tuệ Như tiếp nhận giáo lí Tất Mãn giáo thực nhẹ nhàng, kỳ thật bên trong, nàng bị bộ kinh văn Tất Mãn này tra tấn quá mức, khi niệm kinh thường thường niệm đến muốn phun máu.

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến Giang Ánh Nguyệt có thể dễ học thuộc ba trăm bộ kinh văn Tất Mãn, ăn nói đỉnh đặc giải thích Tân Mãn giáo, chiếm được sự ưu ái của Thái hậu, từ đó ôm đù Thái hậu, nàng lại mạnh mẽ nuốt xuống ngụm máu tươi này, chuyển biến thành động lực, càng thêm ra sức niệm.

Thời gian lâu, nàng lại thật sự có chút hiểu được, tâm trí càng thêm kiên định, quanh thân tản ra một loại khí trầm tĩnh, khiến mọi người tự nhiên mà muốn thân cận với nàng.

Thái Hậu thấy, âm thầm gật đầu, đoán đũa nhỏ này là người có linh tâm tuệ chất, đáng tiếc tuổi lớn, bằng không bà nhất định đem nàng bồi dưỡng thành vu nữ.

Ngày này, theo Thái hậu niệm kinh xong, Âu Dương Tuệ Như đang muốn về Dục Khánh cung nghỉ tạm, bỗng nhiên có vài vị khách không mời mà đến Từ Ninh cung.

Thái giám thông bẩm: Nguyên phi cùng Nhu phi cầu kiến, còn mang theo con dâu nhà mình, Thành vương phi cùng Vệ vương phi.

Con nối dòng của Thế Tông không nhiều, đến nay chỉ có bốn con trai, hai con gái. Hai con gái đã xa gả hòa thân. Đại hoàng tử Thuận vương do Thực phi đã qua đời sinh ra, dũng mãnh thiện chiến, nhưng bị khuyết tật khi chinh chiến, tự thỉnh đi biên cương, rời xa trung tâm quyền lực ở thượng kinh.

Tứ hoàng tử Thành vương do Nguyên phi sinh, năng lực xuất sắc hơn so với Thái tử, đảm nhận chức vị quan trọng trong triều. Nhưng đáng tiếc hẳn là con thứ, ẩn theo quốc luật Đại Kim, không có tư cách kế thừa quốc vị.

Thất hoàng tử Vệ vương do Nhu phi sinh, ham mê tửu sắc, ngu muội vô năng, không có chí lớn, mỗi ngày đều sống một cách ngốc ngốc không lý tưởng.

Hai vương năng lực kém quá lớn, nhưng cưới Vương phi lại đều là nhân vật lợi hại.

Ban đầu Âu Dương Tuệ Như quý vì Thái tử phi, nhưng làm việc hoang đường, lại không được Thái tử sủng ái, nàng từ ba tháng đại hôn đến nay không ngừng gặp rắc rối, Thế Tông ẩn ẩn toát ra ý bất mãn với nàng.

Chỉ bằng đầu óc bình thường kia của nàng, hai Vương phi căn bản không đem nàng để vào mắt. Nhưng lần này, sau khi nàng khỏi bệnh nặng giống như thay đổi thành một người khác vậy, tuy rằng vẫn không được Thái tử sủng ái như trước, nhưng trong đoạn thời gian đó, nàng lại dễ dàng đoạt lại cung quyền Dục Khánh cung, sau lưng lại có Thái Hậu làm chỗ dựa, ngay cả Thế Tông đều dần dần vài phần kính trọng với nàng.

Cái này khiến cho hai Vương phi ngồi không yên, vội vã đến tìm hiểu hư thực.

Trong suy nghĩ của các nàng, Âu Dương Tuệ Như có thể là trói buộc của Thái tử, nhưng tuyệt đối không thể là trợ lực cho Thái tử. Âu Dương Tuệ Như đặc biệt, được lợi trực tiếp chính là Thái tử, đây là việc các nàng không chịu được. Tất cả cũng chỉ vì vị trí quan sát chúng sinh trên Kim Loan điện kia.

Vệ vương có tâm tư tranh vị hay không, tạm thời còn không nhìn ra, nhưng Thành vương mấy năm gần đây cũng đã thể hiện rõ ràng việc tranh vị với Thái tử.

Tộc quy Nữ Chân quy định, chỉ có con trai trưởng được quyền thừa hưởng gia sản, con thứ cùng con vợ kế đến tuổi trưởng thành sẽ ra ở riêng. Tộc Nữ Chân sau khi thành lập Đại Kim, quốc luật Đại Kim tiếp tục sử dụng bộ tộc quy này, gần trăm năm nay không có người phá vỡ.

Nhưng đến thế hệ Thế Tông, quốc lực Đại Kim ngày càng cường thịnh, rốt cục áp quá chính quốc Đại Chu trước kia, chiếm lấy Đại Chu. Quyền lực càng lớn, dục vọng của con người lại càng mạnh. Vùng đất đai giàu có bao la này do ai làm chủ? Ai đến nắm giữ sinh tử người trong thiên hạ? Vì thế một đám Hoàng tử của Thái tổ hoàng đế triển khai một hồi tranh đoạt tàn khốc.

Thế Tông hoàng đế không phải con trai trưởng, không có quyền kế thừa, nhưng hấn dũng mãnh thiện chiến, năng lực xuất sắc, hơn xa Hoàng tử khác, lại có dã tâm xưng đế cùng thủ đoạn. Thừa dịp Thái tổ bệnh nặng hấp hối, hấn dẫn thân binh của mình khống chế toàn bộ hoàng thành, giết chết hai vị con trai trưởng có tư cách kế vị, tùy tùng hai người đây cũng bị hấn tàn sát không còn một ai. Huynh đệ khác thuận theo liên ban thưởng vương vị nhàn tản, xa dời thượng kinh, không thuận theo, liền giam lỏng, suốt đời không thấy ánh mặt trời, rốt cục dựa vào thủ đoạn thiết huyết ổn định ngôi trên hoàng vị cao nhất này.

Có tiền lệ của Thế Tông làm tấm gương, đồng dạng có dã tâm lại có thủ đoạn, vài lần trên chiến trường còn lập được kỳ công, danh vọng cao trong triều, Thành vương liền động tâm tư.

Cái gọi là vợ chồng đồng tâm, Thành vương phi đối vị trí Thái tử phi cũng mơ ước đã lâu. Hành vi Âu Dương Tuệ Như càng phóng túng, càng hoang đường, năng liên càng cao hứng.

Vì ham muốn cá nhân trong lòng, nàng giả vờ thân cận, sau khi đối phương tín nhiệm, giật giây đối phương làm ra chuyện càng thêm hoang đường, chỉ hy vọng nàng tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng gây ra đại họa, đem ngai vàng Thái tử của Hoàn Nhan Cảnh kéo xuống, khiến cho Thành vương đoạt được.

Nhưng Âu Dương Tuệ Như vừa bệnh, nửa tháng không gặp, người liền thay đổi. Nàng bây giờ, ai có thể dễ dàng nắm trong tay, đùa bỡn thủ đoạn?

Thành vương phi nghe được tin tức từ chỗ Nguyên phi liền kinh hãi, lập tức lôi kéo Vệ vương phi, vội vã chạy đến Từ Ninh cung, thăm nghĩ muốn tận mắt chứng kiến một chút, đến tột cùng lời đồn là thật hay giả.

8. Chương 8: Tín Ngưỡng Tôn Giáo

Nghe đồn có khi thật khi giả, lúc nhìn thấy bộ dáng rạng rỡ, tràn đầy sức sống của Âu Dương Tuệ Như, hai mắt trong trẻo có thần, trong lòng Thành vương phi liền có phán đoán mơ hồ, tâm đột nhiên bất ổn.

“Tứ hoàng tẩu sao vậy? Cứ nhìn chăm chăm vào Tuệ Như, trên mặt Tuệ Như dính gì sao?”

Mấy người chào hỏi nhau xong, ngồi xuống vây quanh Thái hậu, Âu Dương Tuệ Như nói cười vui vẻ hỏi Thành vương phi đang nhìn chăm chăm vào nàng với vẻ mặt quý dị, bên hỏi bên nghĩ hoặc lấy tay chạm nhẹ hai má trơn bóng như ngọc của mình.

Kinh ngạc, thất vọng, ghen ghét, tất cả cảm xúc này trong mắt Thành vương phi sao thoát được đôi mắt Âu Dương Tuệ Như. Chỉ một lần đối mặt, trong lòng nàng đã dựng lên ranh giới phòng vệ đối với người này.

Âu Dương Tuệ Như vừa hỏi, tất cả mọi người liền nhìn về phía Thành vương phi, quả nhiên thấy nàng biểu tình cứng ngắc, thể hiện sự thất thố.

Thái hậu không nói lời nào, chỉ hơi nhíu mày. Nguyên phi thấy thế, thăm liếc Thành vương phi một cái. Cùng đi theo là Nhu phi cùng Vệ vương phi đều rù mắt xuống, che giấu trào phúng trong mắt.

“Sao lại có gì bất đắc dĩ chứ. Chỉ là thấy muội muội hôm nay trang điểm khác trước, xinh đẹp hơn, ta bị mê hoặc, nhất thời quên đời mất.” Thành vương phi nhanh chóng thu hồi cảm xúc không cần thận lộ ra ngoài, chuyển sang khen tặng Âu Dương Tuệ Như.

Phản ứng rất nhanh! Thăm khen ngợi năng lực ứng biến của Thành vương phi, Âu Dương Tuệ Như nhợt nhạt cười, hào phóng trả lời: “Tứ hoàng tẩu khen nhầm rồi.” Dừng một chút, lại chân thành tiếp lời, “Tứ hoàng tẩu khí chất quý phái lộng lẫy, không trang điểm vẫn đẹp, Tuệ Như làm sao so được với tẩu?”

Thấy Âu Dương Tuệ Như biểu tình hơi hợt, thái độ trầm ổn, cũng không vênh váo đắc ý vì bị thổi phồng như xưa, còn có thể nói chút lời khéo léo hợp lòng người theo hoàn cảnh, thuần thực khéo léo sử dụng thủ đoạn đưa đẩy, đạt tiêu chuẩn Thái tử phi, tâm Thành vương phi lại co rút, đầu óc rối rắm, không thể nghĩ ra câu nào phù hợp để đáp lại, chỉ có thể cứng ngắc cười cười.

Vệ vương phi cũng không nghĩ Âu Dương Tuệ Như có thể biểu hiện tao nhã khéo léo như vậy, khác ngày xưa một trời một vực, liền mang ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

Mặc cho hai người kia ngằm đánh giá mấy lần, Âu Dương Tuệ Như cầm chén trà trong tay, uống một cách chậm rãi, biểu tình thanh thản. Nhìn đi, nhìn đi, chẳng lẽ các người là phù thủy, có thể nhìn thấu sự thay đổi trong tâm hồn tỷ sao?

“Sao có thể tán dương nhau vậy, cũng không biết e lệ à? Thật là, hai đứa trẻ này.” Khá hài lòng với sự ứng đối của Âu Dương Tuệ Như, Thái hậu cười ra tiếng hoà giải hai người.

Vợ chồng Thành vương mang tâm tư gì, bà biết. Chuyện triều chính bà mặc kệ, tùy lão tứ muốn làm gì thì làm. Thành vương phi trước kia tính kế với Âu Dương Tuệ Như, bà xem ở trong mắt, nghĩ quẩn, cũng không muốn quẩn. Không phải không đau lòng, chính là không để đứa nhỏ này té ngã, như thế nào dạy nàng cách đứng lên đây? Sinh tồn ở chốn hậu cung này, chung quy cũng phải ngã đau một lần mới có thể trưởng thành được, đứa nhỏ này không phải hôm nay cũng trưởng thành lên nhiều sao?

Thấy Thái hậu hoà giải, ba người khác hòa theo tình thế, vội vàng nói mấy câu trêu đùa, không khí trở nên vui vẻ hơn.

Mấy người nói qua lại không mục đích, bỗng nhiên liền nói tới chuyện Âu Dương Tuệ Như mỗi ngày đều đến cầu nguyện cùng Thái hậu.

Con cháu trong nhà có chỗ nào tốt, người làm tổ mẫu (bà nội, bà ngoại) thường mang ra khoe khoang với mọi người một chút, Thái hậu cũng không tránh được thông tục này. Nói đến đây, bà cười tùm tùm khen nói: “Tiểu Như thật hiếu thuận, ngày ngày cùng ai gia niệm (đọc, đây mình để niệm cho hợp, giống như tụng kinh niệm phật ấy) mấy lời cầu khẩn buồn tẻ cũng không ngại buồn chán. Thêm nữa nàng chỉ thoáng xem qua mấy bản kinh văn, lại có thể đem giáo lí Tát Mãn giáo trình bày thập phần thông thạo, rất có tuệ căn. Nếu như lúc trẻ tư chất ai gia tốt như vậy, vị trí đại vu sư cũng không đến phiên đệ đệ ai gia đảm đương đâu!”

Thái hậu nói xong, Âu Dương Tuệ Như không có phản ứng đặc biệt gì, nhưng bốn người cùng đi, trong lòng lại giống như ngũ vị (ngọt, chua, cay, đắng, mặn) tạp trần, cũng không biết rõ là tư vị gì.

Thời điểm Thái hậu cầu nguyện, coi trọng nhất là tâm hồn yên ổn, cũng không cho phép có người ở bên quấy rầy. Trước kia, vì muốn lấy lòng bà, mấy người cũng từng đưa ra thỉnh cầu muốn bồi bà cầu nguyện, đều bị bà cự tuyệt không chút khách khí, nói thẳng các nàng tâm tư không thuần khiết, không có tuệ căn, để các nàng đi theo làm bần tề đàn của bà.

Cự tuyệt thẳng thừng, vô cùng cay nghiệt, đau đớn tâm hồn biết bao, làm cho các nàng khó chịu một thời gian dài. Sao có thể nghĩ được, đến lượt Âu Dương Tuệ Như, vô cùng đơn giản liền phá lệ, còn đánh giá nàng cao như thế, trong lòng bốn người nảy sinh ghen tị, nhanh như thủy triều, như sắp chọc phá lòng các nàng.

“Ngày trước, nô tì từng nghe phụ quân nói, phụ hoàng muốn lập Tát Mãn giáo làm quốc giáo, thay thế Phật giáo của tiền triều, cũng không chế Phật giáo lưu truyền trong dân gian, Âu Dương thừa tướng lúc đấy tỏ vẻ phản đối, nói thẳng địa vị quốc giáo của Phật giáo không thể dao động, càng không thể tăng cường chèn ép. Thừa tướng ủng hộ Phật giáo như thế, chắc là tín đồ thành kính của Phật giáo, muội muội nay đi theo Hoàng tổ mẫu hết lòng tin theo Tát Mãn, tín ngưỡng của hai cha con ngược lại nhau như thế, cũng thật là một chuyện cổ quái. Thử hỏi muội muội, muội cảm thấy Phật giáo cùng Tát Mãn, cái nào tốt hơn?”

Thành vương phi miễn cưỡng kiềm chế ghen ghét trong lòng, giọng điệu có chút lạnh lẽo hỏi.

Câu hỏi của nàng, thanh âm tuy rằng mềm nhẹ, nhưng ngôn từ lại tương đối sắc bén, trước sau đều giấu giếm đao phong.

Nếu Âu Dương Tuệ Như chọn Phật giáo tốt, vậy chứng tỏ nàng đi theo tín ngưỡng Tát Mãn là vì lấy lòng Thái hậu mà làm trò, không tôn trọng tín ngưỡng của Thái hậu, sẽ chịu Thái hậu trách mắng. Nếu nàng đáp Tát Mãn tốt, đó là làm trái phụ thân chính mình, là bất hiếu. Nếu trả lời hai cái đều tốt, đây là ba phải, trốn tránh vấn đề, cũng làm người ta khinh thường.

Thành vương phi vừa dứt lời, lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người đang ngồi đây. Mọi người đồng loạt quay đầu, nhìn chăm chú Âu Dương Tuệ Như, cùng đợi câu trả lời của nàng, ngay cả Thái hậu đều ánh mắt sáng ngời nhìn nàng.

Âu Dương Tuệ Như mỉm cười, cúi mắt, thoáng suy tư, một lát sau, đang muốn mở miệng trả lời, đột nhiên dừng lại câu chuyện. Bởi vì nàng thoáng nhìn thấy một góc áo vàng xuất hiện ở cửa cung.

Vấn đề nhìn có vẻ sắc bén như vậy nhưng đối với Âu Dương Tuệ Như, một người quen trả lời các câu hỏi có giấu đao phong của phóng viên luyện thành một thân thiết giáp mà nói, thật giống như trò đùa trẻ con. Muốn lấy lòng hai bên lại không khiến cho người ta phản cảm, nàng chỉ cần một phút có thể đưa ra cả trăm cách nói.

Nhưng lúc thoáng nhìn thấy góc áo đang đứng sau cánh cửa sừng sững, nàng đột nhiên muốn đánh cược một phen, vì thế nàng nhíu mày, lại còn thật sự trầm tư một lát, sau đó trả lời với giọng điệu kiên định: “Đương nhiên Phật giáo hơn rồi.”

Mọi người kinh ngạc, thật không ngờ nàng sẽ lại trả lời như vậy.

Đáp án này trong ba đáp án đưa ra là kém nhất, chỉ cần không phải kẻ ngốc, cũng sẽ không chọn nó. Âu Dương Tuệ Như chẳng những chọn, còn nói với giọng điệu kiên định, mở miệng nói khẳng định, giống như cái mình đang nói là chân lý vậy.

Là mình xem trọng Âu Dương Tuệ Như rồi, nàng quả nhiên là đồ ngốc! Trong lòng Thành vương phi cười lạnh, nét chê cười trong mắt không chút nào che giấu. Tam phi khác (Nguyên phi, Nhu phi, Vệ vương phi) cũng hơi lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

Âu Dương Tuệ Như nhìn về phía Thái hậu, Thái hậu hướng nàng gật đầu, ý bảo nàng có thể tiếp tục nói, trên mặt không có nửa điểm hờn giận.

Âu Dương Tuệ Như nhẹ nhàng thở ra, trong lòng ấm áp. Trước khi nói ra đáp án, nàng sợ nhất là Thái hậu hiểu lầm, khiến cho lão nhân gia người thương tâm, hiện tại xem ra là nàng xem nhẹ Thái hậu, cũng đánh giá sai sự yêu thương của bà dành cho nàng.

Được Thái hậu duy trì, Âu Dương Tuệ Như nói tiếp, thông thả từng câu từng chữ hỏi, “Các vị có biết ý nghĩa của tín ngưỡng đối với con người như thế nào không?”

Không biết.

Mọi người nghi hoặc nhìn lại, đều lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ nàng vì sao lại hỏi như vậy. Nói lãng nói tranh sao? Thủ đoạn này cũng quá kém đi! Xem nàng ta như thế nào trả lời!

“Tín ngưỡng là một cây đuốc, khi chúng ta lâm vào hắc ám, do dự bất lực, chúng ta chỉ có thể nhờ cậy cây đuốc này mới tìm được hướng đi ỉnh.” Thái hậu kéo dài giọng điệu cảm thán.

Âu Dương Tuệ Như mỉm cười gật đầu, “Hoàng tổ mẫu nói rất đúng. Tín ngưỡng là trụ cột tinh thần trong tâm hồn con người, nó có thể hấp dẫn linh hồn họ, khống chế tâm trí họ, giới hạn lời nói và việc làm của họ, làm ọi người tin tín ngưỡng đều hành động theo giáo điều.”

Mọi người không tỏ rõ ý kiến gì đối với ngôn luận của nàng, nhưng ánh mắt Thái hậu lại sáng lên.

Âu Dương Tuệ Như tiếp tục, “Tát Mãn tôn sùng tự nhiên, tôn sùng vũ tuyết, tôn sùng sấm sét, tôn sùng sinh linh, tôn sùng vạn vật sở hữu lực lượng đặc thù. Nó khiến cho người hết lòng tin theo nó đều lớn mạnh về cả linh hồn lẫn thân thể, tràn đầy ý chí chiến đấu đối mặt cuộc sống. Cho nên tộc nhân Nữ Chân mới có thể người người dũng mãnh thiện chiến, không sợ gian hiểm. Cũng vì có tộc nhân như vậy mới có Đại Kim hôm nay. Mà muội đi theo tín ngưỡng Tát Mãn cùng Thái hậu cũng bởi vì nguyên nhân này, muội muốn mình mạnh mẽ hơn.”

Nói đến đây, đôi mắt nàng vốn đã rực rỡ lấp lánh nay lại như toát ra hai đám lửa, tỏa ra ánh hào quang kiên định mà nồng nhiệt, khiến người khác không dám nhìn gần. Nàng cường đại hơn, bởi vì nàng muốn sống, đây là tín ngưỡng của nàng. Đáng tiếc, người nơi này không ai có thể hiểu được.

Hiểu lầm ý trong mắt nàng, Thái hậu lộ ra nụ cười vui mừng.

Những người khác hiển nhiên cũng hiểu lầm ý nàng, bị ánh mắt nóng rực của nàng nhìn mà không được tự nhiên, nghiêng đầu, né tránh đối diện cùng nàng, trong lòng thầm nghĩ: thì ra bởi vì ở chỗ Thái tử bị khi dễ nghiêm trọng, giờ muốn phản kháng sao? Khó trách trong thời gian ngắn lại trưởng thành như vậy, sức mạnh của tín ngưỡng quả nhiên cường đại.

Tuy rằng tâm tư mọi người khác nhau, nhưng không thể không thừa nhận: cách giải thích của Âu Dương Tuệ Như về Tát Mãn có thể dùng hai chữ để hình dung – sâu sắc.

Hạ mi mắt, cũng không hề để ý đến phản ứng của mọi người, Âu Dương Tuệ Như nói tiếp, “Mà Phật giáo, hoàn toàn tương phản, tôn sùng thần phật trên trời, đem hy vọng của con người đều gửi gắm đến trên người thần linh, cũng cho rằng, người kiếp này chịu khổ là vì kiếp sau hưởng phúc, mà thần linh, sẽ vươn hai tay đúng lúc khi bọn họ cực khổ, cứu thoát bọn họ. Tín ngưỡng Phật giáo khiến ý chí con người kiên định, tâm tính bình thản, tình nguyện chịu đựng tình trạng hiện nay mà không tìm kiếm thay đổi.”

Dứt lời, nàng dừng một chút, đưa tay cầm lấy chén trà, tao nhã uống. Nói nhiều, miệng khô.

Khi nàng uống trà, mọi người bị nàng nói đến nhập thần, giữ nguyên sự im lặng, chỉ còn chờ câu tiếp theo của nàng.

Góc áo ở cạnh cửa giật giật, thật giống như nồn nóng vì sự im lặng trong điện.

Sau khi uống trà xong, Âu Dương Tuệ Như buông chén trà, lau đi giọt nước trà nơi khóe miệng, chậm rãi mở miệng, “Tát Mãn giáo lý theo đuổi sức mạnh, Phật giáo giáo lý theo đuổi sự an nhàn. Lúc này quốc gia mới lập, thích hợp tôn sùng Phật giáo, có lợi cho cảm hóa dân chúng quy thuận, sống thanh nhàn an lạc. Khi quốc gia ổn định hùng mạnh, thích hợp tôn sùng Tát Mãn, có lợi cho ‘trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn’, không để dân chúng sa vào hưởng lạc, khiến cho quốc lực suy tàn. Sự diệt vong của Đại Chu chính là ví dụ điển hình nhất. Cho nên muội nói, Phật giáo so với Tát Mãn giáo, đối với Đại Kim hiện nay mà nói thì tốt hơn nhiều. Còn nữa, Phật giáo vốn là quốc giáo triều đại trước, truyền bá rộng rãi trong dân chúng, tín đồ rất nhiều, trải rộng khắp lãnh thổ. Người có tín ngưỡng đều hiểu tín ngưỡng có bao nhiêu trọng yếu với bọn họ, vì bảo vệ tín ngưỡng của bản thân, trả giá bằng sinh mệnh của mình họ cũng không ngại. Đại Kim mới thành lập không lâu, trăm phế đãi hưng*, đúng là thời điểm cần cả nước đồng tâm hiệp lực, nếu lúc này mà tước đoạt tín ngưỡng của dân chúng sẽ chỉ làm vạn dân bất mãn, rời xa đất nước, bất lợi cho cục diện ổn định của quốc gia. Cha muội làm tướng hơn bốn mươi năm, tự nhiên nhìn rõ hơn so với muội, vì thế ông phản đối kiềm chế Phật giáo chắc cũng là căn cứ vào lý do này.”

(trăm phế đãi hưng*: ý là còn có rất nhiều việc cần phải làm, còn nhiều khó khăn)

Tín ngưỡng quả thật có năng lực phi phàm như vậy, rất nhiều quốc gia cũng là dựa vào tín ngưỡng mà thành lập. Ở hiện đại, chênh lệch giàu nghèo ở Ấn Độ lớn như thế, nhưng không khiến âu thuẫn xã hội sâu sắc, người Ấn Độ còn sống hạnh phúc nhất toàn cầu, đây chính là bởi vì bọn họ sùng bái Phật giáo, người người sống thanh nhàn yên vui.

Âu Dương Tuệ Như xuất phát từ hai mặt lợi hại, phân tích sâu sắc điều tín ngưỡng mang lại, ý tưởng mới mẻ độc đáo, lời nói mang dẫn chứng, khiến người tỉnh ngộ, ngay tại đây làm rung động mọi người.

Thì ra đây mới là Thái tử phi chân chính! Con gái của Thừa tướng hai triều Âu Dương Tĩnh Vũ, sao có thể là một người tài trí bình thường? Mọi việc trước kia chỉ sợ là do mới vào cung đình nên cố ý ẩn dấu năng lực, thăm dò độ nông sâu nơi đây!

Trong lúc nhất thời, kiêng kị của mấy người dành cho nàng càng sâu, chỉ có mặt Thái hậu lộ vẻ vui mừng, trong lòng thầm nghĩ: lúc trước sắp xếp mọi người tiến cử Tiểu Như làm Thái tử phi, thật sự không sai! (Thái hậu bà xác định? – lời tác giả)

Âu Dương Tuệ Như khấn trương cùng chờ đợi, ván cược này, nàng thắng hay thua? Nếu Thế Tông có thể thưởng thức tài văn chương của Giang Ánh Nguyệt, sau khi lập nàng làm phi còn dung túng nàng tiếp xúc

chính sự, với một bậc đế vương có tư tưởng tiến bộ, ông ấy chắc sẽ không tức giận về ngôn luận triều chính này chứ?

“Hay! Nói rất hay! Sâu sắc, không kém gì phụ thân!” Thế Tông vỗ tay, miệng cao giọng trầm trồ khen ngợi, tiến nhanh vào điện, làm ọi người trong điện không kịp ứng phó, phản xạ quỳ xuống hành lễ.

Ẩn trong đám người đang ngơ ngác hành lễ, Âu Dương Tuệ Như cúi đầu xuống, lén lút thở ra, trong lòng thở dài: lần này, nàng đánh cược thắng, tài hoa kiến thức của nàng, so với Giang Ánh Nguyệt được đại thần trong nội dung vở kịch ưu ái, nàng chắc chắn không kém, chiếc đùi này, rốt cục nàng cũng ôm được.

9. Chương 9: Trình Diễn Trò Hay

Thế Tông nghe lén mấy người nói chuyện, vốn chỉ là hứng thú nhất thời, muốn xem Thái tử phi làm thế nào ứng phó với việc Thành vương phi gây khó dễ, có phải là đã tiến bộ đúng như mấy ngày nay nàng biểu hiện như vậy hay không. Nhưng kết quả làm hắn kinh ngạc đồng thời còn có gì đó hơn cả mong đợi.

Trong triều, ngay cả Thừa tướng cũng phân tích trình bày những thiệt hơn được mất của việc kìm chế Phật giáo, phát triển Tát Mãn, nhưng chỉ cần theo lòng dân thì quốc gia ổn định được cả hai phương diện này vào tay. Tuy rằng cuối cùng, Thế Tông vẫn bị Thừa tướng thuyết phục, nhưng với tín ngưỡng của dân tộc mình mà không được khen ngợi, nói cho cùng thì trong lòng cũng không ngờ được. Nay nghe Âu Dương Tuệ Như nói xong càng thêm thấu đáo, giật mình thông suốt, tâm tình thoáng chốc sung sướng hẳn lên.

“Bình thân.” Thế Tông ọi người đứng lên, đi đến bên cạnh Thái Hậu ngồi xuống, rồi ngoắc Âu Dương Tuệ Như lại, giọng điệu vô cùng hòa ái, “Thái Tử Phi, đến bên người trẫm.”

Thế Tông vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, ý bảo Âu Dương Tuệ Như ngồi xuống.

Âu Dương Tuệ Như cúi đầu cười, thoải mái đi tới, khụy chân làm động phúc lễ*, lú lo nói: “Tạ ơn phụ hoàng ban thưởng ghế.” Nói xong, dứt khoát ngồi xuống.

Cử chỉ Âu Dương Tuệ Như hào phóng, nụ cười thoải mái, ánh mắt lại trong suốt đến thấy đáy, hoàn toàn không giống bộ dáng làm bộ làm tịch hay nhần nhần nhí nhí như các nữ nhân ở hậu cung này.

Thế Tông nhìn vào đôi mắt sáng ngời trong suốt như nước của Âu Dương Tuệ Như, tâm tình càng cảm thấy dễ chịu, trên khuôn mặt anh tuấn cương ngạnh nhin không được lộ ra một chút ý cười, mở miệng khen: “Thái tử phi chỉ xem kinh văn Tát Mãn vài ngày lại có kiến giải phi phàm như vậy, quả là không dễ. Thừa tướng thật biết cách dạy con!”

“Còn không đúng sao! Ai gia đã nói, đứa nhỏ này có tuệ căn, dễ dạy, đúng là trò giỏi hơn thầy mà!” Thái Hậu cười tủm tỉm phụ họa theo.

Mấy người còn lại động tác cứng ngắc gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Âu Dương Tuệ Như lập tức ‘biểu diễn’ vẻ mặt ngượng ngùng, hai má hơi hơi hồng, xua tay khiêm tốn nói: “Phụ hoàng và Hoàng tổ mẫu khen trật rồi, Tuệ Như nhất thời giác ngộ mà thốt ra thôi. Nếu nay lại kêu Tuệ Như nói một tràng đạo lý lớn như vậy, cho dù Tuệ Như có nghĩ đến ‘nát óc’ cũng không thể.”

Nói xong, Âu Dương Tuệ Như dùng đầu ngón tay trở chỉ chỉ vào cái trán, cặp lông mày nhăn lại, bộ dáng có chút nhăn mặt nhíu mày làm như gặp việc khó nghĩ.

Bị vẻ mặt thẳng thắn mà đáng yêu của Âu Dương Tuệ Như quyến rũ, Thế Tông mỉm cười, không nhin được mở miệng an ủi, “Hiện tại nghĩ không ra cũng không sao, không chừng lần tới ai lại kích thích ngươi một phen, ngươi lại có linh cảm đấy?”

Dứt lời, Thế Tông ý vị sâu xa nheo mắt liếc Thành vương phi một cái.

Sắc mặt Thành vương phi trắng bệch, vội vàng cúi đầu tránh né tầm mắt của Thế Tông.

Âu Dương Tuệ Như thấy thế, trong nội tâm cười thầm, trên mặt cũng không biểu lộ ra, chỉ mở to đôi mắt sùng bái nhìn Thế Tông, cực kì nhu thuận gật đầu.

Thế Tông thấy Âu Dương Tuệ Như khi thì nhanh nhẹn, khi thì trầm tĩnh, khi thì trí tuệ hơn người, khi thì lại lộ ra một vẻ hồn nhiên chân chất, trong lòng thầm than quả nhiên là đứa nhỏ vẫn còn chưa định tính, lại đối với tính uyển chuyển của Âu Dương Tuệ Như cảm thấy vừa lòng.

Nay, Âu Dương Tuệ Như không mù mờ đi tự làm khổ, rảnh rỗi đến Từ Ninh Cung báo hiếu, có Thái Hậu bên cạnh dạy bảo, đối với Thái Tử Phi này, Thế Tông có thể xem như yên tâm.

Chấm dứt đề tài ban nãy, Thế Tông ngược lại nói với Thái Hậu, “Mẫu hậu, tuy rằng hiện tại không thích hợp để sửa đổi quốc giáo, nhưng mà Mẫu hậu có thể truyền bá giáo lý Tát Mãn với các mệnh phụ triều đình, để cho các quý tộc tiếp nhận Tát Mãn trước. Đợi cho Đại Kim ta hưng thịnh, giáo chúng Tát Mãn dần lan ra cả nước chỉ là chuyện sớm muộn.”

Thái Hậu từng là nữ vu Tát Mãn, xưa nay vốn lấy việc truyền bá giáo lý Tát Mãn làm nhiệm vụ của mình, đối với việc phát triển giáo chúng, khuếch trương việc dạy bảo Tát Mãn vô cùng coi trọng. Thế Tông đã quyết định không thay đổi quốc giáo, trì hoãn việc mở rộng Tát Mãn giáo trong dân gian, sợ Thái Hậu thất vọng, cố ý tiến đến an ủi.

Thái Hậu ôn hòa gật đầu, “Ừ, mọi việc cần làm từng bước. Người Trung Nguyên ít nghe nói đến Tát Mãn, nếu muốn cho bọn họ chấp nhận, đều phải trải qua một quá trình. Hiện tại, cần bình yên vượt qua đại hạn Tây Nam trước, không để nạn dân Tây Nam bất ngờ làm phản, ảnh hưởng đến việc ổn định căn cơ Đại Kim mới là chuyện đại sự, những việc khác đều có thể từ từ lại.”

Thế Tông gật đầu tràn đầy đồng cảm, trong lòng có chút hổ thẹn. Lập Tát Mãn làm quốc giáo vốn là hứa hẹn của hần đối Thái Hậu, nay là hần thất tín, cũng may hần đã tìm được cái khác bồi thường, khó chịu trong lòng mới vơi đi vài ba phần.

Nghĩ đến đây, đôi mày nhíu chặt của Thế Tông mới giãn ra, nâng tay hướng cung nhân phía sau kêu: “Người đâu, đem lễ vật trăm mang cho Thái Hậu trình lên.”

Trong đám người, một giọng nữ thanh thúy đáp lời.

Thái Hậu kinh ngạc nhíu mày, tò mò mở miệng hỏi, “Ồ? Hoàng đế còn mang theo lễ vật đến cho ai gia?”

Trong mắt Thế Tông ngậm cười, “Trẫm thất tín với mẫu hậu, đương nhiên là muốn tìm một chút gì đó vừa ý để bồi thường.”

Thái Hậu nghe vậy trong lòng như se lại, vẻ mặt chờ mong nhìn về phía nữ quan đang cầm một cái đại hộp gấm tiến lên.

Thấy Giang Ánh Nguyệt đi ra từ trong đám cung nhân, con người Âu Dương Tuệ Như lóe lóe, nhìn chăm chăm cái hộp trong tay Giang Ánh Nguyệt, trong lòng hơi động, cũng không dám dời tầm mắt một chút mấy may nào. Âu Dương Tuệ Như có dự cảm, nàng chờ đợi nhiều ngày như vậy là để diễn, có thể cũng sắp lên sân diễn rồi.

Giang Ánh Nguyệt vô cùng cung kính quỳ bên chân Thái Hậu, giơ cái hộp lên cao quá đầu, cúi đầu nói: “Xin mời Thái Hậu xem qua.”

Thái Hậu tiếp nhận hộp gấm, dưới ánh mắt cổ vũ Thế Tông, mở ngay nắp hộp tại chỗ, đợi thấy rõ đồ vật bên trong hộp, hít một ngụm khí lạnh.

Nghe thấy âm thanh Thái Hậu hít không khí, lại thấy biểu tình Thái Hậu khiếp sợ, mọi người ở đây nhin nén được tò mò, đều hướng hộp gấm trong tay nàng nhìn lại.

Tát Mãn: là một tín ngưỡng;

Đất nước Tây Tạng tiếp giáp với tây Á và đông bắc Á, trong đó gồm có các tộc người sinh sống bằng nghề du mục hoặc nghề săn bắn ở khu vực cao nguyên thảo nguyên này, và họ cũng có một cộng đồng tín ngưỡng-đó là tín ngưỡng “Vu”, một thứ tôn giáo của thời nguyên thủy, tín ngưỡng Vu là “Khẩu Lý” (trong miệng) của dân Tây Bá Lợi Á còn có tên là Tát Mãn (Shama). Do đó, trong môn tôn giáo học cũng liệt kê Tát Mãn là

một tín ngưỡng, và gọi là Tát Mãn giáo. Tát Mãn giáo lấy Tây Bá Lợi Á làm trung tâm rồi mở rộng ra bốn phía như Mông Cổ, Mãn Châu, Tân Cương (còn gọi là Lý Ngột Nhi) và Tây Tạng v.v. Trong xã hội của các dân tộc người vừa nêu có một phương thức sinh hoạt giống nhau, đó là tất cả đều tiếp nhận tín ngưỡng Tát Mãn giáo.

Tát Mãn giáo là do luyện tập các huyền thuật và phù chú mà thành, và gọi đó là “Công Năng Vu”. Công Năng Vu tương tự như “Đạo Thuật Uy Lực” của Trung Quốc. Công Năng Vu có thể trị liệu bệnh tật, bói toán kiết hung, giải trừ tà ma, cầu mưa, dập lửa. Trong Tát Mãn giáo có một việc mà Công Năng Vu không thể làm được, đó là lập đại đạo tràng để cầu Thần giáng. Tín ngưỡng nguyên thủy của Tây Tạng vốn dĩ là Bổng giáo (Bon). “Bon” là tiếng Mông Cổ có nghĩa là Vu Sư. Điều này cho thấy Bổng giáo cũng là một chi trong hệ thống Tát Mãn giáo.

Không lâu trước khi Phật giáo bắt đầu thịnh hành ở Tây Tạng, thì liền bị tín đồ Tát Mãn giáo đố kỵ; mới dẫn đến chuyện vị Tạng vương là Lãng Đạt Ma-một tín đồ Tát Mãn giáo, nổi lên huỷ diệt Phật giáo. Về sau, khi Phật giáo phục hưng Bổng giáo mới được quy hóa về Phật giáo, có người lấy Phật giáo bổ sung vào Bổng giáo mà thành Hắc giáo; giống như Phật giáo, do hấp thu các thành phần của Bổng giáo và tạo thành nét đặc sắc của Lạt-ma giáo. Mãi đến trước khi lục địa Trung Quốc kiến lập chính quyền tại Tây Tạng, thì tại các chùa Phật của Lạt-ma giáo vẫn còn Phật sự về Thần giáng. Cũng giống như Mật giáo Ấn Độ lấy các thần của Ấn Độ giáo làm vị hộ pháp cho Phật giáo. Lạt-ma giáo của Tây Tạng cũng lấy thần của Bổng giáo đưa vào Phật giáo.

Âu Dương Tuệ Như ngồi ở bên cạnh Thế Tông, cách Thái Hậu một vị trí chỗ ngồi, nên không nhìn thấy món đồ trong tay Thái Hậu, vô cùng nóng lòng muốn chứng thực suy đoán của mình, rốt cục không khắc chế được xúc động, lặng lẽ nhấc nửa cái móng lên, cổ rướn mình vươn cổ ra, lướt qua người Thế Tông, nhìn hướng vào bên trong hộp.

Thế Tông thấy hai mắt Âu Dương Tuệ Như mở to, gần như muốn rớt ra ngoài, cặp mắt trợn lên trộm dò xét bên trong hộp gấm, giống như chú mèo con đang hiếu kỳ tràn đầy, biểu tình hay động tác đều vô cùng đáng yêu, cho nên chẳng những không trách tội mà còn mỉm cười, lặng lẽ nhích thân mình để Âu Dương Tuệ Như dễ dàng xem rõ ràng hơn một chút.

Thế Tông vừa dịch ra, thoáng chốc tầm mắt Âu Dương Tuệ Như trống trải không ít, khẩn cấp nhìn vào bên trong hộp, đợi đến khi nhìn thấy mấy quyển sách ó vàng, cũ nát không chịu nổi bên trong hộp, suy đoán trong lòng đã được xác thực, căng thẳng toàn thân từ này giờ lập tức được thả lỏng, rốt cục không chống đỡ việc ngồi chỉ bằng nửa cái móng, soạt một tiếng quay trở lại ngồi ngay ngắn.

Âu Dương Tuệ Như dựa lưng vào lưng ghế tựa, xiết chặt khăn thêu trong tay, nằng hất một hơi sâu, thắm cảm thấy may mắn: Nguy hiểm quá! Hôm nay quả thực nên rất cảm ơn Thành vương phi và Vệ vương phi đúng lúc đến tìm, còn cố tình kéo dài thời gian làm cho nàng chưa kịp rời đi, bằng không, nàng sẽ bỏ qua tiết mục Giang Ánh Nguyệt diễn trò hay lần thứ hai.

Trong kịch bản có ghi, mấy quyển kinh thư này những quyển kinh thư lâu đời nhất trong lịch sử, là kinh thư kinh điển nhất của Tát Mãn, tên là Sa Môn Kinh, bộ kinh thư này được truyền vào bộ lạc Nữ Chân, từ đó Tát Mãn giáo được người trong bộ tộc Nữ Chân truyền bá ra, đặt tên là Tát Mãn cũng bởi vì phát âm của nó cũng gần với ‘Sa môn’. (Chỗ này tác giả bảo sao thì nghe vậy, tớ không biết tiếng bông ah)

Bộ kinh thư này vốn là từ mấy trăm năm trước do thương nhân La Sát* đưa vào Đại Kim, qua tay nhiều lần, cuối cùng không biết di lạc nơi nào, là thần điển mà vu sư Tát Mãn mơ ước tha thiết. Thái Hậu vì tìm kiếm bộ kinh thư này, hàng năm không biết phái đi bao nhiêu nhân lực và tài lực, không nghĩ tới, nguyện vọng này cuối cùng hôm nay cũng thực hiện được.

(* : La sát hay La Tư : nước Nga ngày nay)

Thái Hậu khắc chế nội tâm kích động, thật cẩn thận nâng niu kinh thư, cầm trên tay dò xét trước sau, cẩn thận quan sát, ngay cả góc, cạnh, gáy cũng không bỏ qua, sau khi xem một lúc lâu, rốt cục cảm thấy xem xét bên ngoài đủ rồi mới thận trọng mở trang sách ra, đến khi thấy rõ bên trên trang sách ghi đầy đặt chữ La Sát, Thái Hậu thở ra một hơi thật dài, như trút được gánh nặng cảm thán nói: “Quả nhiên là Sa Môn kinh thật, đáng tiếc, một bộ kinh thư, ai gia nhìn chỉ có thể biết một hai phần, thật sự là đáng tiếc!”

Sách quý đến tay nhưng không cách nào hiểu thấu đáo, Thái Hậu sau khi kích động qua đi, tâm tình cũng bình ổn lại.

Thế Tông cười cười thần bí, đưa mắt nhìn Giang Ánh Nguyệt vẫn đang quỳ trên mặt đất, trong mắt hàm chứa nồng đậm tán thưởng.

Đem biểu tình Thế Tông thu hết vào trong mắt, Âu Dương Tuệ Như khẽ cắn môi, trong lòng thầm nghĩ: rốt cục cũng đã đến lượt Giang Ánh Nguyệt lên sân khấu rồi sao?

Hôm nay diễn màn này, đối với Giang Ánh Nguyệt mà nói thì việc đó có ý nghĩa vô cùng.

Trong kịch bản ghi lại thế này: Giang Ánh Nguyệt vô cùng hiểu rõ chữ nghĩa La Sát Quốc, đem sa môn kinh từ đầu chí cuối dịch ra, đóng thành hai bộ sách viết tay bằng chữ Nữ Chân và chữ Hán, cung kính hiến dâng cho Thái Hậu, được Thái Hậu ưu ái, lại được Thái Hậu ban cho tài vật để mà quyên góp viện trợ nạn hạn hán Tây Nam, Thái Hậu đặc biệt ra ý chỉ khen ngợi, từ đó bùng nổ phong trào quyên tặng lạc quyên mà đồng thời dẫn đầu tần phi hậu cung cùng các mệnh phụ triều đình, giải quyết tình thế khẩn cấp giúp Thế Tông.

Trải qua việc lần này, Giang Ánh Nguyệt trở thành người tâm phúc bên cạnh Thái Hậu và Thế Tông. Nếu không phải có Thái Hậu ủng hộ, cho dù Giang Ánh Nguyệt đã hai lần cứu tánh mạng Thế Tông, bằng xuất thân đệ tiện do nàng ta bịa đặt thì tuyệt đối không có khả năng được sắc phong làm Hoàng quý phi, để từ đó xưng bá hậu cung, càng không nói đến việc tự mình làm nữ hoàng.

Âu Dương Tuệ Như lắng lắng ôn lại nội dung đoạn kịch ở trong đầu một lần, nàng cúi đầu, yên lặng chờ đợi Giang Ánh Nguyệt lên biểu diễn.

Việc phiên dịch kinh văn quả thật Âu Dương Tuệ Như nàng không có cách nào, bởi vì nàng không biết tiếng Nga. Nhưng mà, ‘cướp vai’ lại là việc khác, đó là một kỹ thuật sống, không phải chỉ ‘cướp’ trên màn ảnh, có đôi khi quá trình chờ đợi để ‘cướp’ ngược lại càng thêm xuất sắc, càng có thể nâng cao cho hiệu quả cho ý tưởng.

Vào lúc nào thì nên ra tay, Âu Dương Tuệ Như đã suy nghĩ thật tốt từ sớm.

Giang Ánh Nguyệt không biết chính mình đã bị người ta theo dõi, để hộp gấm xuống, cẩn thận từ trong hộp lấy ra hai bộ kinh văn mới trình Thái Hậu xem, “Khởi bẩm Thái Hậu, nơi này còn có Sa Môn kinh bản dịch chữ Kim và chữ Hán, mời Thái Hậu xem qua.” Trong lời nói, không có nửa điểm nhắc đến công lao chính mình.

Thái Hậu kinh ngạc mở to hai mắt, vội vàng tiếp nhận bản dịch, xem rất nhanh, sau một lúc lâu, kinh hỉ mở miệng khen: “Bản dịch này tường thuật tóm lược vô cùng toàn diện, lời dịch cũng khá ngắn gọn, đặc biệt chữ này, chữ viết đoạn chính, kiểu chữ lớn nhỏ cũng thật thích hợp, toàn bộ đều là niêm hoa tiểu giai** xinh đẹp như thế này, ai gia thoát nhìn không cần phí bao nhiêu nhãn lực, vô cùng tốt! Ai phiên dịch? Ai gia muốn thưởng thật nhiều!”

(** niêm hoa tiểu giai: tạm hiểu là chữ nhỏ ngay hàng như dùng tay cầm hoa đặt vào – cầm tay xếp chữ)

Thế Tông mỉm cười, nhìn về phía Giang Ánh Nguyệt nói: “Người này xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Giang nữ quan, còn không mau tạ ơn Thái Hậu?”

Giang Ánh Nguyệt được Thái Hậu khen ngợi như vậy, thanh lệ trên mặt không chút lộ ra vẻ tự mãn, không kiêu ngạo không siểm nịnh cúi người, dập đầu thật mạnh ba cái, giọng nói chỉ toàn chân thành: “Được Thái Hậu khích lệ, nô tỳ thẹn không dám nhận. Nô tỳ chính là vận khí tốt, trùng hợp hiểu biết được chút chữ La Sát, thuận tay làm mà thôi. Nếu không, Đại Kim ta nhân tài đông đúc, làm sao đến lượt nô tỳ thay Thái Hậu cống hiến sức lực? Xin Thái Hậu thu hồi ban thưởng.”

Thái độ nàng không kiêu căng không nóng vội, không kiêu ngạo không siểm nịnh lập tức chiếm được hảo cảm của Thái Hậu, Thái Hậu cười từ ái, xua tay nói: “Giang nữ quan thật quá khiêm nhường! Thân là nữ tử, còn học rộng tài cao như thế, đúng là khó có được, ban thưởng này, ngươi phải nhận! Người đầu, ban thưởng!”

Thế Tông gật đầu đồng ý, hướng cung nhân phía sau vẫy tay nói: “Thái Hậu nói phải, ban thưởng này cũng coi như trăm góp một phần, các người tức khắc đi trong cung trăm lấy đến.”

Vài cung nhân nhận lệnh, rời khỏi chính điện, một lúc lâu sau lại tiến vào, trên tay mỗi người đều đang cầm rất nhiều tài bảo, có vàng bạc tiền tài, có châu báu ngọc thạch, còn có mấy thất tuyệt gấm mềm mại bông bành như tự tỏa sáng. (thất: từ chỉ số lượng, đơn vị dùng cho vải, lụa: nếp, xấp, tấm, v.v)

Ban thưởng nhiều như vậy, mấy người Nguyên phi đang ngồi nhìn mà trong mắt lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ.

Âu Dương Tuệ Như đối với mấy thứ này cũng không có hứng thú, nàng chỉ hơi hơi đảo mắt qua vài lần liền dời tầm mắt, ngược lại nhìn về phía Giang Ánh Nguyệt, nội tâm chờ mong biểu hiện kế tiếp của nàng ta.

10. Chương 10: Thiên Hậu Ra Tay

Thế Tông và Thái Hậu lại càng ban thưởng hậu hĩnh, cho dù là Nguyên phi là người có địa vị cao nhất trong chốn hậu cung cũng chưa từng thấy qua ngự thưởng nhiều như vậy, hơn nữa mọi vật còn đều là trân phẩm.

Thái giám đọc danh mục vật phẩm ngự thưởng, ước chừng đọc cũng phải mất nửa canh giờ, khiến cho đám người Nguyên phi ngứa mắt không thôi, trong lòng thầm nghĩ: Giang Ánh Nguyệt này thật sự là gặp vận may không nhỏ, nàng ta chẳng những vừa vận tìm được Sa Môn kinh, lại còn cố tình am hiểu ngôn ngữ La Sát, hoàn toàn bù đắp được những mất mát và tiếc nuối của Thái Hậu, cho nên mới ngoại lệ được ban thưởng nhiều như vậy. Nếu không, bằng vào thân phận dê tiện nàng ta, làm sao xứng?

Ngay cả Nguyên phi có địa vị cao trong số những người có địa vị ở nơi đây cũng bị những ban thưởng này làm ê mệ, Giang Ánh Nguyệt lại không chút phản ứng nào, chỉ là lặng im không nói, mặc cho thái giám đọc lên không ngừng, nàng ta chỉ cúi đầu, lặng lẽ quỳ rạp trên mặt đất, không thấy rõ thần sắc trên mặt.

Đây không phải là bình tĩnh và ung dung mà một cung nữ có xuất thân dê tiện có thể có được. Trong lòng Giang Ánh Nguyệt còn khắc sâu việc nàng là công chúa Đại Chu kiêu hãnh, tục vật này kia, làm sao so được xương máu cao quý của nàng?

Tuy nhìn thì thấy Giang Ánh Nguyệt quỳ thật tằm thường, nhưng lại ẩn ẩn lộ ra khí chất kiêu ngạo, Âu Dương Tuệ Như hí hóp mắt, ngón trở tay phải hơi vuốt ve khóe môi hồng nhạt chính mình, lau đi nụ cười trào phúng lơ đãng lộ ra bên môi.

Giang Ánh Nguyệt thỉnh thoảng toát ra vẻ đặc biệt, chẳng những không khiến cho Thế Tông hoài nghi đây. Mà ngược lại còn bị nét đặc biệt của nàng ta hấp dẫn, nên mới lâm vào bể tình, thiếu chút nữa chôn vùi giang sơn của mình. Nhưng Thế Tông này cũng không phải là hạng người ngồi không! Thật đúng là diễn viên chính do ‘bàn tay vàng’ tạo nên từ các loại tình tiết nhằm tăng kịch tính từ những nhân vật xung quanh, đến đâu thì vật hi sinh theo đến đó!

Thân là vật hi sinh số một Âu Dương Tuệ Như cảm giận nghĩ thầm trong bụng, nhìn trừng trừng vào cái gáy Giang Ánh Nguyệt đang quỳ trên mặt đất, trong lòng oán niệm không thôi.

Giang Ánh Nguyệt đột nhiên cảm thấy lạnh gáy cả người, không thoải mái nhú mảy. Lúc này, thái giám vừa vận đọc xong danh sách ban thưởng, đem danh sách ban thưởng thật dài cuộn lại, đặt vào trên khay, cất giọng the thé nói với Giang Ánh Nguyệt: “Giang nữ quan, còn không mau tạ ơn lĩnh thưởng.”

Giang Ánh Nguyệt tạm bỏ qua cảm giác không khỏe, cung cung kính kính dập đầu, mở lời mang theo cảm kích: “Nô tỳ tạ ơn Hoàng Thượng, tạ ơn hoàng thái hậu ban thưởng.”

Thái Hậu mỉm cười gật đầu, hướng nàng vẫy tay nói: “Không cần đa lễ, đứng lên đi.”

Giang Ánh Nguyệt cũng không vội nghe theo lời đứng dậy ngay, hơn nữa còn thận trọng dập đầu ba cái, rồi mới đứng thẳng mang theo biểu tình kiên định nhìn về phía Thái Hậu, cao giọng nói: “Được Hoàng Thượng cùng Thái Hậu coi trọng, nô tỳ thụ sủng nhược kinh, nhưng mà, những đồ vật ban thưởng này, nô tỳ không dám nhận. Nô tỳ có một thỉnh cầu, mong Hoàng Thượng và Thái Hậu toàn thành.”

“À? Vì sao không dám nhận? Người có thỉnh cầu gì, nói nghe một chút.” Trong đôi mắt sâu thẳm Thế Tông nổi lên vài tia hứng thú, trước khi Thái Hậu mở miệng đã hỏi trước.

Giang Ánh Nguyệt này, chẳng những dung mạo hơn người, tài hoa hơn người, ngay cả phẩm chất cũng vô cùng cao thượng, tính nết lại đặc biệt độc lập, hoàn toàn không giống dáng vẻ kịch cỡm nữ nhân bình thường, thực hợp vị khẩu của hần, đã hoàn toàn khiến hần chú ý.

Giang Ánh Nguyệt nhú mày, mím môi, nhìn Thế Tông thật sâu, biểu tình đau khổ kịch liệt rồi mở miệng, “Nô tỳ nhìn thấy tiền tài này liền nhớ đến những nạn dân đang phải chịu cực chịu khổ, sống cảnh đầu đường xó chợ (lang bạc kỳ hồ). Nô tỳ là người Miên Dương, quê nhà chính là nơi tai ương nặng nề. Nô tỳ ở trong cung được cơm ngon áo đẹp (cầm y ngọc thực), mà người thân nô tỳ thì ngay cả cháo loãng để uống còn không có, ăn bữa nay phải lo bữa mai. Mấy thứ này, nô tỳ nào có thể yên tâm thoải mái mà nhận? Nô tỳ không thể xuất cung tìm kiếm bọn họ, chỉ hy vọng đem những tiền tài này quyên góp, cứu tế nạn dân, sớm ngày cứu bọn họ ra khỏi bể khổ. Tiền tài tuy ít, nhưng dù sao cũng có thể cứu được một hai mạng người, coi như là nô tỳ tích phúc thay ọi người trong nhà, mong mọi người có thể bình an. Mong mọi nho nhỏ, cầu xin Hoàng Thượng, Thái Hậu đáp ứng, nô tỳ vô cùng cảm kích.”

Giang Ánh Nguyệt nói xong mấy lời này thì trong mắt đã rưng rưng, một đôi con ngươi trong trẻo phủ thêm một tầng hơi nước, lộ ra một cổ mỹ cảm mông mông lung lung, làm cho tim người ta đập nhanh, hai hàng lông mi dính nước mắt càng có vẻ dày hơn cong lên, trong chớp mắt đi thẳng vào lòng người.

Lê hoa mang vũ trong truyền thuyết, khiến người ta vừa thương lại yêu, cùng lắm cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Nhìn thấy Giang Ánh Nguyệt làm vẻ ta đây như vậy, Âu Dương Tuệ Như lặng lẽ gợn ngón tay cái ở trong lòng, thầm khen: Cao! Thật sự là cao! Hành động này, biểu tình này, sao có thể chỉ dùng một chữ ‘Hoàn mỹ’ để hình dung? Bởi vì người thân phải chịu khổ mà dày vò tâm hồn, hình ảnh Hiếu Nữ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, trực tiếp đâm thẳng vào trong tim đại hiếu tử hoàng đế Thế Tông, có thể không làm cho Thế Tông và Thái Hậu cảm động được sao? Nếu để cho Âu Dương Tuệ Như nài nỉ diễn, nài nỉ cũng không thể làm tốt hơn thế.

Người khác không biết, nàng còn không rõ ràng sao? Cái gì mà con dân Miên Dương? Cái gì người thân chịu khổ? Đều là nói phét! Giang Ánh Nguyệt người chính là Đại Chu công chúa vong quốc! Thượng kinh mới là nhà của người, người thân của người toàn bộ đã chết sạch! Trừ người cùng với tên em trai xấu xa mưu mô đẩy mình như người thì lấy đâu ra người thân!

Trong lòng Âu Dương Tuệ Như rít gào, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện ra chút nào, vẫn cười đến vô cùng thỏa đáng như trước. Những lời này, Âu Dương Tuệ Như cũng chỉ có thể kêu gào trong lòng, chửi thầm trong bụng mà thôi. Không có chứng cứ, nói ra ai sẽ tin? Nếu không thể một gậy đánh chết cả hai chị em nhà này, Âu Dương Tuệ Như cũng không muốn bút mây động rừng (đả thảo kinh xà), để mà ngược lại còn tự mình hại mình. Bởi lẽ hai chị em nhà này cũng không phải là người thường, tâm tư rất ngoan độc.

Mọi người đang có mặt tại đây, cũng chỉ mỗi Âu Dương Tuệ Như đối với Giang Ánh Nguyệt là xem thường, còn tất cả mọi người đã bị nàng ta làm cho cảm động, khóe mắt ẩm ướt, ngay cả Thế Tông hoàng đế bình thường vẫn lạnh lùng thì hiện nay trên mặt cũng nhu hòa, lộ ra vài phần ôn nhu.

“Hiếm thấy người có phần hiếu tâm này, thỉnh cầu của người trăm chuẩn, ngoài ra còn có thể phái người đi Miên Dương, giúp người tìm người thân. Người đứng lên đi.” Thế Tông ôn hòa mở miệng.

“Hóa ra người chính là người Tây Nam! Đã làm người đau lòng khi phải nhớ đến người thân đang gặp tai họa, còn phải thay ai gia dịch sách, mà dịch sách tốt đến như vậy! Đáng thương, khổ người rồi. Nữ tử có trái tim gắn liền với quốc gia, còn có tài hoa hơn người, có thể nói nữ trung can quốc*, ai gia cũng chuẩn thỉnh cầu của người. Bất quá, nói cho cùng người càng vất vả công lao càng lớn, ban thưởng càng không thể thiếu. Người tài đức vẹn toàn, là người có năng lực, ai gia tức khắc hạ chỉ, thăng chức người làm nữ quan tam phẩm, người thấy được không?”

Đã nói đến nước này, Giang Ánh Nguyệt cảm kích dập đầu liên tục, không dám chối từ.

Thế Tông và Thái Hậu đối với việc vẹn cả trung lẫn hiếu của Giang Ánh Nguyệt, tiến thoái có chừng cảm thấy thực vừa lòng, trong mắt đều lộ ra tán thưởng.

Nguyên phi thấy Giang Ánh Nguyệt chỉ bằng một hành động, đã được Thế Tông với Thái Hậu khen ngợi như vậy, trong lòng chợt xúc động, cúi mâu tình tế cân nhắc một lát, ôn nhu mở miệng, “Giang nữ quan chỉ là một nữ quan mà còn có thể vì đại kim giúp một phần lực nhỏ, nô tì đã ở chủ vị lâu nhất trong cung, liền càng không thể không quan tâm đến, nô tì sẵn lòng quyên góp ba năm bổng lộc, lại thêm lương thực một trăm thạch (thạch: đơn vị cân đo đong đếm ngày xưa) để cứu tế nạn dân, mong rằng Hoàng Thượng nhận tâm ý nhỏ nhỏ nô tì.”

Nguyên phi dứt lời, Thế Tông gật đầu, tỏ vẻ vừa lòng, Thái Hậu cũng lộ ra thần sắc vui mừng, trên mặt tươi cười càng thêm hòa ái.

Có Nguyên phi dẫn đầu, đám người Nhu phi cũng không phải kẻ ngốc, lập tức theo sau quyên tiền quyên vật, khiến cho Thế Tông cùng Thái Hậu gật đầu liên tục.

*Nữ trung cân quốc: Cân quốc là khăn trùm đầu của phụ nữ, chỉ người phụ nữ;

Phu cố trợ chiến Lương Hồng Ngọc

Mộc Lan tòng quân Hoàng Hà Khúc

Thùy ngôn cân quốc bất như nhân ?

Dĩ cố phương kim tam đình túc.

Nghĩa là:

Thật chẳng khác Lương Hồng Ngọc đánh trống trợ chiến cho ba quân.

Và nàng Mộc Lan xông trận nơi sông Hoàng Hà

Ai bảo khăn yếm không bằng người ?

Từ xưa đến nay vững vàng thế ba chân vạc.

trong bài thơ dài Bùi phu nhân ca của danh sĩ Nguyễn Trọng Trì

Hôm nay, ngay lúc các nàng rời khỏi cửa điện này, lập tức trong cung liền dấy lên ‘phong trào’ quyên góp mạnh mẽ như nước triều dâng, sau đó còn lan nhanh đến các mệnh phụ, lại tràn đến toàn bộ triều đình, ngay thời điểm quốc khó của Thế Tông trống rỗng không cách nào cứu trợ thiên tai, vấn đề này đã nhanh chóng được giải quyết.

Lần này Giang Ánh Nguyệt được tiếng, được miếng, được sủng ái, coi như là buôn bán có lời, mà Thế Tông và Thái Hậu cũng lợi dụng việc Giang Ánh Nguyệt dẫn đầu, được tiền tài, được dân tâm, giải quyết khó khăn, kết quả là đôi bên cùng có lợi.

Nhìn thấu bản chất màn diễn này, lại nhìn đám người Nhu phi người trước người sau quyên góp tiền, đôi mắt Âu Dương Tuệ Như thâm trầm, dường như có chút châm chọc.

Mặc cho các người tới tới lui lui, ngoài trừ tốn chút ít tài vật, chiếm được cái hư danh là người ‘từ thiện’, căn bản chẳng chiếm được lợi ích thực chất gì, mà cái lợi lớn nhất đã sớm bị Giang Ánh Nguyệt chiếm mất. Nếu muốn vượt trội hơn nàng ta, trừ phi nghĩ ra một biện pháp rất tốt, giải quyết nhanh các vấn đề còn chưa thỏa trong việc cứu trợ thiên tai này.

Âu Dương Tuệ Như hãy còn đang chìm trong suy nghĩ, Thành vương phi bên cạnh bỗng nhiên ra vẻ quan tâm hỏi: “Muội muội, chúng ta đều đã giúp tài vật, sao người vẫn chưa nhúc nhích? Có chuyện gì khó xử sao?”

Thành vương phi vừa mở miệng, mọi người lúc này mới phát hiện Thái tử phi trầm mặc khác hẳn với bình thường, đều hướng nàng nhìn lại. Trên mặt Thái Hậu cũng lộ vẻ nghi ngờ, Thế Tông thì nhúu mày không vui.

Giang Ánh Nguyệt, chị muốn đi lên chỗ cao, ngại quá, phải lấy mi làm bàn đạp để dẫm lên! Âu Dương Tuệ Như thâm nghĩ trong lòng, đưa mắt nhìn Giang Ánh Nguyệt thật sâu, quay đầu, không e ngại đón nhận ánh mắt Thế Tông, cẩn thận mở miệng, “Sở dĩ nhích chút (con dẫu) không hề làm gì là vì lo lắng, chỉ bằng

chúng ta lạc quyền chừng này, có phải quá ít hay không? Với nạn thiên tai ở Tây Nam mà nói thì chẳng khác nào như muối bỏ biển. Nhi tức (con dâu) có một ý tưởng, không biết có thể được hay không.”

Sắc mặt Thế Tông hơi nguôi giận, nâng tay nói: “Người có ý tưởng gì, nói thử xem.”

Thái Hậu cũng mỉm cười gật đầu. Dù sao, cho dù Âu Dương Tuệ Như muốn làm cái gì, nàng cũng sẽ không trách tội.

Trên mặt những người khác mang theo lo âu, không biết lúc này Âu Dương Tuệ Như lại muốn làm ra cái gì. Bây giờ với trí tuệ Âu Dương Tuệ Như, các nàng không dám tiếp tục khinh thường nàng ấy.

Giang Ánh Nguyệt vừa bị một cái liếc mắt với ý vị thâm trường kia của Âu Dương Tuệ Như có chút không hiểu ra sao cả, trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm không tốt. Đối với Thái Tử Phi sau đại biến này, Giang Ánh Nguyệt nàng càng ngày càng nhìn không thấu.

Âu Dương Tuệ Như rũ mắt, cân nhắc việc dùng từ một chút, chậm rãi mở miệng nói: “Kỳ thật, hiện tại chúng ta cũng không cần vội vã quyền tiền. Nhi tức (con dâu) cả gan, muốn mời Hoàng tổ mẫu cử hành một nghi thức cầu mưa long trọng của Tát Mãn tại thánh đàn núi Thiên Hoa, mời mệnh phụ cả triều và dân chúng trong kinh cùng đi cầu phúc, sau khi nghi thức hoàn thành thì do Hoàng tổ mẫu dẫn đầu quyền tiền, chúng ta cùng hưởng ứng. Có hoàng thất làm gương, dân chúng trong kinh tạm thời không đề cập tới, khẳng định những mệnh phụ triều đình không dám chậm trễ, đến lúc đó, chẳng những có thể thu được càng nhiều tiền tài của cải, còn có thể khuếch đại sự ảnh hưởng của Tát Mãn ở dân gian, cũng làm cho các con dân Đại Kim nhận thấy, hoàng thất Đại Kim ta quan tâm dân chúng thế nào, góp người góp sức vì dân.”

Âu Dương Tuệ Như dứt lời, mong đợi nhìn về phía Thế Tông, không tự giác xiết chặt khăn thêu trong tay.

Thế Tông cũng không lập tức cho ý kiến, chính là nhú mày, cúi đầu trầm tư, con ngươi tối đen sâu không thấy đáy, không nhìn ra đang suy nghĩ gì.

Thái Hậu lại hơi hơi tưởng tượng thì trên mặt đã lộ vẻ vui sướng, hướng Âu Dương Tuệ Như gật đầu, biểu hiện khẳng định cùng ủng hộ.

Thế Tông không mở miệng, không ai dám nói chuyện, tất cả đều lẳng lặng cùng đợi hán quyết định.

Trong lòng Giang Ánh Nguyệt khuôn trương, cúi đầu, che giấu gợn sóng tàn khốc trong mắt.

Lần trước lời bàn luận Âu Dương Tuệ Như đối với tôn giáo kia đã khiến cho Giang Ánh Nguyệt kinh ngạc không thôi, hiện nay nàng ấy đưa ra đề nghị này, càng làm cho nàng kinh hãi thêm. Khả năng xem xét thấu đáo như vậy, năng lực phân tích tỉ mỉ và tầm nhìn xa trông rộng, người thường khó có thể có được. Cho dù Giang Ánh Nguyệt nàng được ám bộ của phụ hoàng lấy tiêu chuẩn hoàng tử mà đào tạo tỉ mỉ mười bảy năm, năng lực dù không kém hơn nam tử, mà không muốn thừa nhận cũng không được, nàng kém hơn so với Âu Dương Tuệ Như.

Đồng thời cũng không cam lòng, Giang Ánh Nguyệt càng kiên quyết ý định muốn hủy diệt Âu Dương Tuệ Như.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Thế Tông rốt cục nâng mắt, nhìn hướng Âu Dương Tuệ Như, vỗ tay nói: “Tốt! Thái tử phi kiến thức rộng rãi!” Dứt lời, hần dừng một chút, ngược lại mở miệng với Thái Hậu, “Tôn tức phụ nhi (cháu dâu) này mẫu hậu chọn không sai! Nghi thức cầu mưa cần có lão nhân gia ngài lo liệu. Trẫm chiêu cáo triều đình, đến lúc đó, chẳng những mệnh phụ triều đình phải đi, văn võ bá quan trong kinh cũng phải đi, mà trẫm cũng đích thân đến. Cầu phúc, đương nhiên là càng nhiều người, thành ý càng đầy đủ.”

Thế Tông đã hoàn toàn đem biểu hiện của Giang Ánh Nguyệt quăng ra sau đầu. Vốn Thế Tông còn cảm thấy Giang Ánh Nguyệt là nữ tử đặc biệt, nhưng nay so sánh với Thái tử phi đại khí nổi bật, kiến thức sâu xa, Giang Ánh Nguyệt kém hơn không chỉ nửa điểm một điểm, mà dường như có vẻ cũng không phải xuất sắc đến như vậy.

Thái Hậu mỉm cười, gật đầu nói: “Hoàng Thượng yên tâm, nghi thức cầu mưa, ai gia cho người gọi cữu cữu Gia Tát đại vu sư tự mình chủ trì, không phụ sự giao phó của Hoàng Thượng.”

Thế Tông thấy Thái Hậu cam đoan, căng thẳng mấy ngày liên tục vì nạn hạn hán Tây Nam không thể giảm bớt, cuối cùng cũng thả lỏng, nhìn Âu Dương Tuệ Như thật sâu, giọng điệu vô cùng ôn hòa mở miệng, “Nghi

thức cầu mưa lần này, do Thái tử phi hỗ trợ Thái Hậu chuẩn bị, sau đó trăm tất có trọng thưởng. Được rồi, trăm còn có việc, đi trước một bước.”

Thế Tông phát tay áo, vội vã rời đi, hiển nhiên là tìm triều thần thương nghị việc cầu mưa mộ khoản, lưu lại Âu Dương Tuệ Như đón nhận ánh mắt soi mói của mọi người trong điện.

Nhìn đi, nhìn đi, chị đã nói rồi, cướp vai là phải cướp ‘trên cơ’, chị đây vừa ra tay, không phải chẳng còn ngôi sao Giang Ánh Nguyệt nữa sao? ! Đón nhận ánh mắt sắc như dao của đám người Nguyên phi, Âu Dương Tuệ Như xoa xoa búi tóc vốn chẳng hề rối loạn, đôi mắt đẹp nhú lại, thâm đắc ý.

Khiến cho bá quan phải bỏ tiền quyên góp, vốn là do Giang Ánh Nguyệt hiển danh ban thưởng mào đầu sau đó mới dẫn đến kết quả này, nhưng có Âu Dương Tuệ Như ‘dàn xếp’ đợt này, liền hoàn toàn đem công lao ấy ‘vơ’ hết ỉnh.

Có ‘màn’ Âu Dương Tuệ Như biểu hiện xuất sắc, Giang Ánh Nguyệt cũng tỏ vẻ bình thản như chẳng có gì đứng lên, tuy rằng đã được Thái Hậu hạ chỉ khen ngợi, nhưng cũng rất nhanh chóng bị Thái Hậu quên đi, không hề được coi trọng giống như nguyên tác kịch bản nữa.

11. Chương 11: Thế Tông Cảnh Cáo

Thế Tông ra khỏi Từ Ninh Cung, lập tức triệu tập thái tử và các vị các đại thần đến thư phòng ở Càn Thanh điện, thương nghị chuyện cầu mưa phối hợp việc lạc quyền với bọn họ, muốn tiếp thu ý kiến quần thần.

Âu Dương Tĩnh Vũ sau khi nghe Thế Tông trình bày xong, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, chấp tay nói với Thế Tông: “Phương pháp này thật kỳ diệu! Vừa tạo được hình ảnh hoàng thất yêu dân như con, vừa thể hiện được việc cứu dân như cứu lửa, củng cố hoàng quyền, lại giải quyết quốc khổ trống không, lúc muốn chấn tai lại không thể, một mũi tên trúng hai con chim! Hoàng Thượng anh minh!”

Những triều thần khác cũng phụ họa theo, tỏ vẻ kính nể Thế Tông anh minh quyết đoán.

Thế Tông mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Âu Dương Tĩnh Vũ, trêu chọc: “Lời khen thế này, Thừa tướng nên thu hồi đi, không bằng tự khen chính Thừa tướng có cách dạy con gái rất tốt. Vì đó vốn không phải chủ ý của trăm, là lúc này Thái tử phi hiển kế sách này với trăm trong Từ Ninh Cung. Trăm cảm thấy rất tốt, quyết định sẽ dùng nó.”

Chủ ý này là do Thái tử phi nghĩ ra? Trong chớp mắt các thần giật mình đến ngây người, rồi nhanh chóng phản ứng lại, quay đầu nhìn về phía Âu Dương Tĩnh Vũ, đều chúc mừng hần nuôi dạy được con gái thật tốt, trò giỏi hơn thầy.

Ngoài mặt Âu Dương Tĩnh Vũ mỉm cười nhận lời khen của mọi người, nhưng trong bụng lại kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới chủ ý tốt như vậy lại do con gái của hần nghĩ ra, nhất thời trong lòng ngũ vị tạp trần.

Tính tình Âu Dương Tuệ như thế nào thì Âu Dương Tĩnh Vũ hần là người rõ ràng nhất. Vì hần già đến thế này chỉ còn lại mỗi một đứa con gái hầu hạ dưới gối như vậy, từ nhỏ liền kiêu căng chút, cưng chiều chút, tuy rằng thông minh, nhưng lại thành thật ngây thơ, cũng không hay suy nghĩ gì nhiều. Không nghĩ tới việc mới tiền cung ba tháng, có thể ở trước mặt Thế Tông đưa ra kế sách tốt như vậy, trưởng thành quá nhanh ! Cái gọi là té một lần lớn thật nhanh, xem ra, nữ nhi ở trong cung chịu khổ cũng không phải ít. Thái tử dung túng Ngô sùng phi, hần cũng đã nghe thấy .

Nghĩ đến đây, Âu Dương Tĩnh Vũ không hề có chút vui sướng việc ‘Nhà có con gái đã lớn’, ngược lại nội tâm rất chua xót, khi nhìn về phía thái tử, thấy mày mặt hần ta nhanh chóng nhần lại, trên mặt hơi lộ ra bất ngờ. Nếu không phải gả cho thái tử, lại không được thái tử sủng ái, con gái cũng không cần vất vả trù tính như vậy?

Thái tử khiếp sợ không hề ít hơn so với Âu Dương Tĩnh Vũ, ý tưởng tuyệt diệu như vậy là Âu Dương Tuệ Như nghĩ ra ? Hắn không thể tin được.

Đem biểu tình hai người đó thu vào trong mắt, Thế Tông cũng không vì Thừa tướng lộ ra bất kính đối với thái tử mà sinh giận, hắn có thể lý giải tâm tình yêu thương con của Thừa tướng.

Trên thực tế, sau những lần tiếp xúc với Thái tử phi, Thế Tông đối với Thái tử phi cũng có hiểu biết nhất định, yêu thích tăng thêm năm bảy phần. Đó là một đứa nhỏ tính tình thẳng thắn, lại mang theo vài phần ngây thơ, tính cách vẫn chưa có hoàn toàn ổn định. Đứa nhỏ có phạm sai lầm, đó là điều khó tránh khỏi, cần được thông cảm và bao dung. Thái tử phi không thiếu khuyết linh tâm tuệ chất, chỉ cần trân trọng cẩn thận hướng dẫn, nhất định có thể trưởng thành và đủ tư cách làm quốc mẫu trong tương lai.

Như thế xem ra, sách lược Thái Hậu đối xử với Thái tử phi là đúng, hiện tại Thái tử phi dưới sự dạy dỗ của Thái Hậu đã ngày càng thành thực, trên người dần tỏa sáng lấp lánh, ngày lại qua ngày ánh sáng đó càng trở nên loá mắt, làm cho hắn thật vui mừng.

Nghĩ đến việc Thái Hậu dốc lòng dạy bảo Thái tử phi, mà mặt khác thái tử lại vắng vẻ với chèn ép Thái tử phi, trong lòng Thế Tông bỗng sinh ra bất mãn.

Lấy việc chính sự làm đầu, áp chế bất mãn trong lòng, Thế Tông mở miệng nói: “Tốt lắm, trăm triệu các người đến đó là muốn nghe ý kiến của các người, xem thử kế hoạch này còn có chỗ nào cần bổ sung để hoàn thiện. Các người có suy nghĩ gì cứ việc nói thẳng, tiếp nhận tất cả ý kiến mọi người, rồi đem việc này làm cho cẩn thận.”

Mọi người đồng ý, lần lượt trăm tư suy nghĩ một lát sau rồi phát biểu ý kiến, Thế Tông còn thật sự lắng nghe, người ghi chép đứng một bên múa bút thành văn, nhanh chóng ghi lại.

Hai canh giờ sau, báo cáo của việc thảo luận đã thành một bài dài, việc hiến tế cầu mưa phối hợp với lạc quyên, mỗi một chỗ đều phải có xác nhận, cuối cùng Thế Tông định ra kế hoạch cuối cùng, định ra chiếu thư, chuẩn bị ngày thứ hai triệu đình chiêu cáo.

Sự việc đã kết thúc, quần thần nối đuôi nhau rời khỏi thư phòng, Thế Tông ngoắc thái tử nói: “Thái tử lưu lại, trầm có chuyện muốn nói với Thái tử.”

Thái tử hiểu ý, bước chân dừng lại, khoanh tay cung kính đứng chờ một bên.

Thế Tông liếc nhìn hắn một cái, nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Trầm nghe nói, người cố ý đem cung vụ giao cho sườn phi người quản lý?”

Thái tử cảm nhận được ý trách cứ đậm đặc trong giọng nói Thế Tông, trong lòng cả kinh, vội vàng khom người phủ nhận: “Nhi thần cũng không phải có ý này, gần đây cung vụ vẫn do Thái tử phi quản, Thái tử phi rất có khả năng, thay nhi thần phân ưu, nhi thần ngưỡng mộ nàng còn không kịp, làm sao có suy nghĩ vớ vẩn kia? Đã có chính phi, ở đâu chuyện thiếp thất xuất đầu? Xin phụ hoàng minh giám.”

Thế Tông gật đầu, giọng điệu thận trọng cảnh cáo: “Người biết là tốt rồi, Thái tử phi trí tuệ tuyệt luân, ngày sau tất sẽ là người vợ hiền, chỉ là tuổi còn nhỏ, có khi khó tránh khỏi phạm sai lầm, người nên có lòng bao dung. Cái gọi là vợ chồng đồng tâm này, người nên có thời gian thì ở chung với Thái tử phi nhiều một chút, bồi dưỡng tình cảm, càng không thể sủng thiếp diệt thê, làm tổn thương tình cảm vợ chồng, cũng làm lạnh tâm Thừa tướng.”

Thái tử vội vàng trả lời: “Phụ hoàng giáo huấn phải, nhi thần đã biết.”

“Ừ, trầm không còn gì để nói, người lui xuống đi.” Thế Tông thấy hắn có thái độ thành khẩn, vừa lòng gật đầu, cho hắn trở về.

Biểu tình Thái tử buộc chặt đến lúc rời khỏi thư phòng, mãi đến khi đi xa, mới lau đi mồ hôi trên trán, trong lòng thâm kinh hãi: phụ hoàng ngay cả việc hậu cung của mình cũng lười hỏi đến, đối với tần phi hậu cung cho tới bây giờ vẫn giữ thái độ thờ ơ, nhưng hôm nay lại duy hộ Thái tử phi như vậy, nhất định là vì vô cùng yêu thích Thái tử phi mới có thể như thế! Thái tử phi thật có bản lĩnh! Có phụ hoàng và Hoàng tổ mẫu che chở, cô cũng khó động nòng thật, còn phải cùng nòng tương kính như tân nữa.

Nghĩ đến việc sau khi trở về còn phải dỗ dành Thái tử Phi, nhằm lung lạc mấy người Thế Tông, Thái Hậu, Thừa tướng, thái tử bước về cung nhanh hơn.

Trong Dục Khánh cung, Âu Dương Tuệ Như cầm trong tay một phần sổ sách, đang kiểm kê tài vật ở kho phòng, nhìn thấy vật phẩm thích hợp để quyên tặng liền dùng Đan Chu buộc lại, bảo Tần ma ma và Tiểu Vũ đặt sang một bên, đợi nàng kiểm tra xác nhận. Đây chính là những món đồ sẽ đi quyên góp, nhất định phải kiểm tra thật rõ ràng, miễn cho sau xảy ra vấn đề, giống Thiên hậu nào đó ở kiếp trước vậy, mấy lần bị gây chuyện xấu mặt.

Tần ma ma và Tiểu Vũ sai khiến một nhóm nô dịch chuyển từng món từng món ra kho phòng, đánh ký hiệu, sắp xếp ngay ngắn ở một chỗ trống trước kho phòng, chỉ một lát sau đã xếp đầy một khoảng sân.

Hoàn Nhan Cảnh này làm thái tử quá thoải mái rồi! Nhiều tiền như vậy!

Âu Dương Tuệ Như cảm thán trong lòng, rồi lại tiếp tục xem xét tài vật bảo bối trong các rương, đến khi không tìm ra vật thích hợp quyên tặng, mới vừa lòng dùng tay, còn đối với đồ cưới của mình ở trong kho phòng bên cạnh, lại may mắn chưa hề động đến.

Tức cười, tiền của Hoàn Nhan Cảnh, sao lại không xài, huống hồ là dùng làm việc thiện? Xem như nàng giúp Hoàn Nhan Cảnh tích đức, hy vọng nhân vật của hắn không cần hi sinh quá thảm thiết. Về phần tiền tài của bản thân, nàng còn phải trông cậy vào nó để sống về sau khi ly hôn với Hoàn Nhan Cảnh, không thể động vào dù chỉ một chút!

Cuối cùng, sửa sang lại ra một phần sổ sách thật dài, lại kiểm tra xem xét vật phẩm không thấy có vấn đề, Âu Dương Tuệ Như mới nhẹ nhàng thở ra, chuẩn bị ngày mai mang theo sổ sách này, đi Từ Ninh Cung bảo Thái Hậu giúp nàng góp ý, xem thử có cần tăng giảm hay không.

Ở trong cung, mọi việc đều coi trọng tôn ti trật tự, bồi phận nàng nhỏ nhất, nhưng thân phận lại không thấp, quyên nhiều không được, quyên ít cũng không được, thật là làm khó nhau, chỉ có thể xin Thái Hậu giúp đỡ. Để Thái Hậu xem rồi quyết định, nhất định sẽ không mắc sai lầm.

Đợi đến khi chuẩn bị xong xuôi hết tất cả đã là nửa canh giờ sau, Âu Dương Tuệ Như dưới sự thúc giục của Tần ma ma mới ‘lần mò’ đến tấm điện dùng bữa, đi được nửa đường, vừa vịn gặp phải nội thị do thái tử sai đến mời nàng.

“Nô tài tham kiến Thái tử phi.” Nội thị quỳ xuống hành lễ, sau đó mới đứng dậy nói tiếp, “Khởi bẩm Thái tử phi, Thái tử mời người đến chính điện dùng bữa.”

“Ồ?” Âu Dương Tuệ Như kinh ngạc nhú mày, đây là lần đầu tiên Thái tử này chủ động triệu kiến nàng.

“Đợi bản cung rửa mặt chải đầu trước, người đi bẩm báo lại với Thái tử, bảo Thái tử chờ một lát.” Âu Dương Tuệ Như xua tay, vừa nói vừa đi về hướng tấm điện.

Nội thị kia vội vàng vâng lời cáo lui, trở về phục mệnh.

Âu Dương Tuệ Như không nhanh không chậm tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo đã bị bụi bặm bám vào lúc kiểm kê rương kho trong kho phòng, lúc này mới mang tinh thần sảng khoái đi ra chính điện.

Trong chính điện, Hoàn Nhan Cảnh đối với một bàn thức ăn đã nguội lạnh từ lâu, sắc mặt xanh mét. Hắn là thái tử cao quý, chỗ nào mà chẳng có người xu nịnh lấy lòng, chưa từng bị ghẻ lạnh thế này? Hiện nay Âu Dương Tuệ Như đối với hắn làm sao lại ghẻ lạnh như vậy? Quả thực là không đem hắn để vào mắt!

Nhưng ngược lại nghĩ đến Thế Tông và Thái Hậu hết sức che chở bảo vệ nàng, lại còn có Âu Dương thừa tướng quyền cao chức trọng, thái tử cố nén lại tức giận trong lòng đang ngùn ngụt bốc lên, tiếp tục chờ đợi.

Ngô thị ngồi bên cạnh thái tử cẩn thận đánh giá sắc mặt thái tử, thấy hắn tức giận bùng bùng, trong lòng mừng thầm, ý chí cung đấu lại hùng hực cháy lên sau một thời gian nghỉ tạm, càng thêm chờ mong Âu Dương Tuệ Như cứ chậm chậm đến.

Dưới sự tha thiết chờ đợi của Ngô thị, cuối cùng Âu Dương Tuệ Như cũng khoan thai thông thả đi đến, vừa rảo bước đến chính điện, cúi đầu chào thái tử một cái, giọng nói uyển chuyển, “Nô tì tham kiến thái tử.”

“Làm sao lại tới trễ như vậy? Để cho cô phải chờ!” Thái tử áp chế xúc động muốn mắng chửi đối phương, đổi thành chất vấn.

“Nô tì mãi mê lựa chọn tài vật thích hợp để quyên tặng, lập thành danh sách, cho nên tới chậm chút, mong thái tử thứ tội.” Âu Dương Tuệ Như giải thích xong, tự mình đi đến bên cạnh thái tử ngồi xuống, nhìn thấy Ngô thị vẫn ngồi an an ổn ổn bên cạnh thái tử, khuôn mặt trầm xuống.

Chính phi kế bên, một kẻ thiếp thất còn ngồi bình thản, không hành lễ, cũng không vấn an, thái tử đối với việc này còn làm như không thấy, thế này không phải ở đánh thẳng vào mặt nàng sao? Chính mình ‘nhất mẫu ba phần’ địa* còn chẳng đáng kể, nàng ta lại muốn cùng Giang Ánh Nguyệt đấu cái gì? Chỉ cần nội đấu ở Dục Khánh cung là đủ để giày vò nàng ta đến chết!

* Nguyên Nhất mẫu tam phân địa: Ngày nay, một mẫu bằng 100 mét vuông. Ngày xưa, một mẫu bằng 6000 thước (hay xích ~ 0.33m) vuông. Hiểu 1 cách nôm na là 3 phân (3 cm -centimet) so với cả 1 trăm met => chẳng đáng là bao.

Nghĩ như vậy, biểu tình trên mặt Âu Dương Tuệ Như càng thêm âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Ngô thị sắc bén như đao.

Thấy Thái tử phi tức giận, Ngô thị thật vui vẻ. Thấy chưa, rốt cục cũng nhịn không được, muốn nổi bão rồi. Giận đi, trước mặt thái tử mặt người bộc phát đi, xem ai có thể tốt hơn! Ta chỉ cần giả vờ yếu ớt mỏng manh có thể đem đánh người xuống vũng bùn, không thể thoát thân!

Ngô thị còn đang âm thầm đắc ý, lại hoàn toàn không ngờ tới, sau khi Thái tử bị Thế Tông cảnh cáo xong, Thái tử đã không còn che chở nàng giống như lúc đầu vậy, sở dĩ kêu nàng đến dùng bữa, cũng chính là muốn tập cho quen phép tắc. Huống hồ, yêu thích của thái tử đối với nàng, vốn chỉ là hư tình giả ý, nàng chẳng qua là cái dùng để an ủi nỗi tương tư, vật thay thế có cũng được mà không có cũng không sao, so sánh với Thái tử phi có thể giúp hấn củng cố địa vị, mang lại lợi ích cho rất lớn hấn, nàng thì tính là cái gì?

Thế nên, hôm nay nhất định là ngày bị kịch nhất của Ngô thị.

Âu Dương Tuệ Như đối với người xúc phạm mình cũng không thể dễ dàng tha thứ, nếu không thể thì ở kiếp trước cũng sẽ không bị nhiều lần truyền ra tin tức phản đối châm chích.

Thấy Ngô thị vẫn vững vàng ngồi yên như cũ, không chịu đứng dậy hành lễ, bỗng nhiên Âu Dương Tuệ Như cười dịu dàng đáng yêu, chỉ vào Ngô thị hỏi, “Ngô sườn phi, bản cung đã đến, người chẳng những không hành lễ, còn ngồi an ổn như thế, đây là ý gì? Khiêu khích quyền uy bản cung hay là muốn chứng tỏ người được sủng ái phải không?”

Lời này Âu Dương Tuệ Như hỏi cũng quá ư trực tiếp, một chút quanh co cũng không có.

Vốn Thái tử được nghe Âu Dương Tuệ Như giải thích, tâm tình cũng có hòa hoãn đôi chút chút lập tức lại u ám ngay, quay đầu nhìn về phía Ngô thị, trong mắt bốc lên hai ngọn lửa.

Quả nhiên Ngô thị được hấn sủng quá sinh lớn gan, trước mặt hấn mặt cũng dám chẳng phân biệt tôn ti như vậy, ra khỏi tầm mắt hấn, còn không biết trở thành cái dạng gì nữa. Đây là trong hoàng thành, bao nhiêu ánh mắt ngó chừng Dục Khánh cung, nàng tta đây chẳng phải đang bôi nhọ hấn sao? Động tác lại lớn như vậy, cũng không cho Thái tử phi một chút mặt mũi nào, khó trách ngay cả phụ hoàng cũng nhịn không được phải mở miệng cảnh cáo!

Thái tử càng nghĩ càng tức giận, lớn tiếng quát Ngô thị: “Tiện tỳ! Còn không quỳ xuống!”

Ngô thị thấy Thái tử phi không có rống to kêu to muốn trách phạt nàng, ngược lại còn cực kỳ bình tĩnh chất vấn nàng một câu, trong lòng vốn đã bối rối, lại bị thái tử trừng, lập tức rời khỏi chỗ ngồi, mềm mại quỳ xuống, khóc đến lệ hoa mang vũ, liên tục dập đầu cầu xin: “Tỳ thiếp mất mũi vụng về, nhất thời không nhìn thấy Thái tử phi, động tác có chậm chút, Thái tử phi ngài đại nhân đại lượng, tha thứ cho tỳ thiếp lần này đi.”

“Câu giải thích này thực có ý tứ nha. Cả người bản cung lớn như vậy, người làm như không thấy thì thôi, ngay cả khi bản cung thỉnh an thái tử, chẳng lẽ người cũng không nghe thấy sao? Con mắt lỗ tai người dùng trang trí à? Nếu quả thật chỉ để trang trí, không bằng cắt sạch đi.”

Nghĩ đến vận mệnh bản thân cực kỳ bi thảm, Âu Dương Tuệ Như cũng không biết tại sao, dường như là ma xui quỷ khiến liền mở miệng nói ra một câu như vậy, chắc là oán niệm quá sâu trong nội tâm, muốn phát tiết ra ngoài.

Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng Âu Dương Tuệ Như liền thoải mái, trên mặt lại lộ ra tươi cười xinh đẹp khiếp người! Thấy người khác bi thảm, nàng thật là cao hứng, nàng bị biến thái sao! ?

Thái tử và Ngô thị nghe thấy Âu Dương Tuệ Như nói một câu ngoan độc, cả hai đều sững sốt, lại nhìn thấy nàng tự đứng lộ ra một nụ cười âm lãnh sát khí, lại kinh hãi, không biết nên có phản ứng gì. Thái tử phi tràn ngập thao thiên yêu khí như vậy, bọn họ chưa bao giờ gặp qua.

Bị Ngô thị với Hoàn Nhan Cảnh làm trò quấy rối, bỗng nhiên Âu Dương Tuệ Như chẳng còn thiết ăn uống nữa, đứng dậy, hướng thái tử vén áo thi lễ, cười như không cười nói: “Thái tử mời nô tì đến đây, chính là để cho nô tì nhìn xem Ngô sường phi đùa giỡn uy phong như thế nào sao? Ngày xưa nô tì đã xem đủ, sau này, nếu nàng ta lại ở trước mặt nô tì làm càn, nô tì tuyệt không tha thứ cho nàng! Bữa Hồng Môn Yến này, không ăn cũng thế!”

Lại mỉm cười xinh đẹp với Ngô thị, Âu Dương Tuệ Như phát tay áo, bỏ đi.

Một lúc lâu sau, thái tử mới giật mình phục hồi tinh thần lại, lúc này mới nhớ tới, lần này cố ý mời Thái tử phi đến, là vì muốn làm dịu bớt quan hệ và bàn bạc việc quyên tặng. Bị Ngô thị nháo loạn, hai người chẳng những không có tương kính như tân, ngược lại càng thêm tương kính như băng .

Nếu Thái tử phi đi tố khổ với Hoàng tổ mẫu hay phụ hoàng, cô nhất định sẽ bị liên lụy. Phụ hoàng vốn bất mãn với cô, lần này, chẳng phải là ấn tượng với cô càng thêm tệ?

Thái tử nghĩ đến đây, sắc mặt càng thêm khó coi, thoáng nhìn Ngô thị còn quỳ rạp trên mặt đất, trong lòng bực bội như lửa đốt, bỗng nhiên nâng tay hất tất cả đồ ăn trên bàn xuống, toàn bộ thức ăn tuy đã nguội rơi hết vào người Ngô thị, lạnh giọng cảnh cáo, “Ngô thị được sủng nên kiêu, từ hôm nay cấm cung nửa năm, mỗi ngày sao chép ‘nữ giới’ trăm bản, cho đến hết ngày cấm cung.”

Nếu không phải phế phi hay phong sường phi đều cần phải bẩm báo lên trên, để nội vụ ghi chép lại, hần hận không thể ngay lập tức phế bỏ Ngô thị. Thế thân có bộ dạng tương tự không phải khó tìm, cũng không phải chỉ mỗi mỗi một người.

Thái tử dùng Ngô thị phát tiết cơn tức, cũng không thèm nhìn tới nàng thêm một cái liền khoanh tay rời đi, chỉ lưu lại Ngô thị một thân chật vật, hốt hận không hiểu gì ngã trên đất. Bắt đầu từ giờ khắc này, Ngô thị thật sự ‘biến mất’ không để lại dấu vết ở Dục Khánh cung.

12. Chương 12: Ăn Vận Xa Hoa

Âu Dương Tuệ Như vốn nghĩ rằng lần đó thái tử chủ động gọi đến nàng dùng bữa, là vì để cho Ngô thị thị uy, cố ý muốn gây khó dễ mình. Làm sao tưởng tượng được, sau khi trở về liền nghe được tin tức Ngô thị đã bị cấm cung nửa năm, trong lòng nàng vô cùng kinh ngạc.

Thế thân có bộ dạng tương tự như thế, coi vậy nhưng rất khó tìm! Nghe nói lúc trước khi thái tử có được Ngô thị như lấy được bảo vật, mặc cho thân phận Ngô thị không cao, lại dám tranh cãi với Thái Hậu ba ngày, mới để Ngô thị được làm sường phi, độc sủng hai năm, chưa bao giờ quở trách lấy một câu, nay phạt Ngô thị cấm cung, mà còn cấm tận nửa năm, quả thật là xoay một vòng thật đặc biệt.

Không phải thái tử uống nhầm thuốc rồi chứ, hay là lại tìm được thế thân mới rồi!

Âu Dương Tuệ Như nhàn nhàn suy nghĩ, nhưng không chút liên tưởng đến trên người bản thân mình, cho đến hai ba ngày tiếp theo, ngày ngày thái tử triệu nàng cùng đi dùng bữa, còn liên tiếp giúp nàng gấp thức ăn, thái độ ôn nhu hòa nhã, không có việc gì tự đứng đưa lễ vật cho nàng, Âu Dương Tuệ Như trì độn mãi cũng phát hiện, thái tử đây là đang lấy lòng nàng.

Giờ mới phát hiện giá trị của ‘chị ‘ sao? Tính lung lạc chị, cũng chính là lung lạc Âu Dương Tĩnh Vũ, có lợi cho việc củng cố ngôi vị thái tử của bản thân. Hóa ra Hoàn Nhan Cảnh này cũng không phải đã bị Lưu Văn Thanh làm cho hôn mê mất rồi!

Âu Dương Tuệ Như coi như đã hiểu được, tuy rằng trong bụng phiền chán, nhưng đối với việc thái tử lấy lòng cũng không cự tuyệt. Lại nói dù như thế nào, thái tử cũng là lão đại của Dục Khánh cung, là ‘cấp trên trực tiếp’ của nàng, có quan hệ tốt với thái tử, nàng ở trong cung làm việc cũng sẽ càng thuận lợi hơn.

Tạm thời cùng với thái tử kết thành minh hữu, Âu Dương Tuệ Như hợp thời tỏ ra thiện ý với thái tử, biểu đạt ý nguyện bản thân đồng ý cùng thái tử làm vợ chồng trên danh nghĩa, làm cho thái tử càng thêm vừa lòng, yên tâm mang theo nàng liên tục tiến đến Từ Ninh Cung biểu diễn tiệc mừng vợ chồng thật yêu nhau, khiến cho trong lòng Thái Hậu vô cùng thoải mái.

Thế Tông thấy Thái tử phạt Ngô thị, một mặt cùng với Thái tử phi tình cảm như hoa với bướm, cảm tình hòa thuận, khiến Thái Hậu cùng với lão Thừa tướng an lòng, đối thái tử với cũng vừa lòng .

Toàn bộ cục diện vui mừng lớn như vậy, đúng là ý đồ tranh thủ của Âu Dương Tuệ Như, đối với nàng có lợi nhất. Nàng từng chút xoay chuyển hình tượng bản thân mình ở trong lòng mọi người, củng cố địa vị bản thân, sau này đến ngày đối phó Giang Ánh Nguyệt và Lưu Văn Thanh, cũng có thể có thêm vây cánh.

Việc xoay chuyển hình tượng vô dụng bước đầu tiên đã đi rồi, bước thứ hai Thế Tông cũng mở giúp con đường thật tốt cho nàng, nàng giúp đỡ Thái Hậu chuẩn bị nghi thức cầu mưa cùng với việc quyên góp, đây là cơ hội của nàng, nàng nhất định phải dùng hết sức để làm, làm cho thật thỏa đáng, làm ọi người phải thay đổi cách nhìn về nàng.

Mang ý nghĩ như vậy, Âu Dương Tuệ Như đem một ít phương pháp tổ chức từ thiện quyên tiền của hiện đại viết ra, rồi thêm thêm bớt bớt, đổi thành áp dụng cho Đại Kim, sau đó trình cho Thái Hậu xem, Thái Hậu đọc xong, vô cùng kinh ngạc, càng khẳng định nàng có năng lực.

Trong lúc đang khẩn trương chuẩn bị, rốt cục đã đến ngày cầu mưa.

Thế Tông đã chiêu cáo thiên hạ, đem nghi thức cử hành cầu mưa, tế đàn thiết lập tại đỉnh núi Thiên Hoa, đồng thời đi cùng còn có thành viên hoàng thất cùng văn võ bá quan vì nạn dân Tây Nam cầu phúc.

Ý chỉ vừa ra, đến ngày này, trên kinh thành có rất nhiều người đều đổ xô ra đường, tất cả mọi người cũng đều hướng về núi Thiên Hoa, hy vọng có thể chiêm ngưỡng phong thái hoàng thất.

Dục Khánh cung, Âu Dương Tuệ Như đã ăn mặc thỏa đáng, đang chuẩn bị đi đến Từ Ninh Cung đưa tin trước, lại bị Tần ma ma ngăn cản, “Tiểu thư, người lại thử thay bộ đồ với trang sức này được không? Trường hợp long trọng như vậy, tiểu thư đừng chỉ dùng một cây ngân trâm thôi, quá đơn sơ giản dị rồi.”

Tiểu Vũ cầm một bộ trang sức khéo léo tinh xảo và hoa mỹ trình đến trước mặt Âu Dương Tuệ Như, mong đợi nhìn nàng, dùng ánh mắt khẩn cầu: tiểu thư thử đi, thử đi mà.

Âu Dương Tuệ Như mặc triều phục Thái tử phi màu đỏ, trên người không có đeo trang sức dư thừa, trên mặt không chút phấn son, chỉ hơi dặm một ít son màu đỏ trên môi, mái tóc đen vẫn thành kiểu Lưu Vân, cũng không cài quá nhiều trâm, mà chỉ dùng một cây trâm bạc kết sau đầu rồi thôi. Một thân tuy rằng đơn giản, cũng không làm mất vẻ trang trọng, càng tô điểm thêm cho dung mạo nàng, bộc lộ khí chất cao quý.

Âu Dương Tuệ Như nhìn ngắm bản thân mình trong kính thủy ngân, hài lòng gật đầu, xua tay nói với Tần ma ma: “Không cần, như vậy là vừa. Trường hợp hôm nay tuy rằng long trọng, nhưng các người chớ quên, tình hình hạn hán Tây Nam vẫn còn nghiêm trọng, quốc khố ngày càng hao hụt, mấy ngày trước phụ hoàng mới ban chỉ dụ, giao cho hậu cung phải nghiêm chỉnh thực hiện tiết kiệm, cắt giảm chi phí. Hôm nay toàn bộ dân chúng trong kinh đều nhìn vào, nhất là đối với hậu cung, hoàng thất càng phải gương mẫu.”

Tần ma ma và Tiểu Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ, vô cùng bội phục tiểu thư nhà mình, sắc mặt ban nãy nhanh chóng thu hồi. Bộ dạng này của tiểu thư, càng ngày càng giống với Thừa tướng, đều nói hổ phụ không sinh khuyển tử*, không phải là thế này sao! (đồng nghĩa với câu ‘hổ phụ sinh hổ tử’, người giỏi không thể có con vô dụng)

Ba người đi tới Từ Ninh Cung khi, Thái Hậu cũng vừa thu xếp thỏa đáng, đang chờ các tần phi đến tập hợp, nhìn thấy Âu Dương Tuệ Như ăn mặc đơn giản nhưng trang trọng, thâm thâm vừa lòng gật đầu, trong mắt mang theo vui mừng.

Âu Dương Tuệ Như hành lễ với Thái Hậu xong, rồi đứng dậy thoáng nhìn Thái Hậu cũng một thân ăn mặc tương tự, thì biết bản thân mình đã làm đúng rồi.

Thái Hậu và Âu Dương Tuệ Như ngồi xuống, cùng nhau trò chuyện một lúc, tần phi chốn hậu cung mới lục tục kéo đến đông đủ. Lần lượt nhìn một lượt trang phục các tần phi, người sau so với người trước càng kiểu diễm hơn, người sau so với người trước càng xa hoa hơn, Thái Hậu đen mặt.

“Hôm nay là tế lễ cầu mưa, không phải là hậu cung tuyển phi! Dân chúng gặp nạn, quốc khố thiếu thốn, Hoàng Thượng hạ chỉ nghiêm túc thực hiện tiết kiệm, các người còn không biết hay sao? Các người ăn mặc thế này, là muốn để cho dân chúng biết cái gì gọi là ‘Ngoài đường xương đông lạnh, lầu son rượu thịt hồng’*? Hử?” Thái Hậu cau mày, trên mặt tức giận thâm trầm, ‘chát’ một tiếng, đánh thật mạnh vào cái án kỷ, lớn tiếng thét hỏi.

*Lộ hữu đồng tử cốt, chu môn tửu nhục xú: lộ có xương chết cứng, chu môn rượu thịt thối; nghĩa: ngoài đường đầy người chết cứng, chết đói, nhà giàu thì rượu thịt ê hề đến nỗi hư hỏng cả.

Các phi đều cúi đầu, cảm như hén, trong lòng hối hận không thôi.

Vừa vặn Thế Tông đang đến để đón Thái Hậu, từ xa đã nghe thấy tiếng Thái Hậu đánh vào mặt bàn, tiếng động cùng tiếng hét giống như giận dữ mắng mỏ, bước chân không khỏi nhanh hơn, sau khi vào cửa, thấy vẻ mặt Thái Hậu không tốt, lập tức bực mình chất vấn, “Đây là chuyện gì? Ai đã khiến cho Thái Hậu tức giận?”

Mọi người cúi đầu càng thấp, không dám trả lời.

Thế Tông nhìn về phía Thái Hậu, Thái Hậu thở dài, đầu ngón tay chỉ chỉ về hướng các tần phi, “Hôm nay phải đi cầu mưa tạo phúc cho nạn dân, dựng hình ảnh hoàng thất Đại Kim ta yêu dân như con, thành hình tượng đồng cam cộng khổ với dân chúng, Hoàng đế nhìn bộ dáng ăn mặc của các nàng xem, hận không thể làm cho toàn bộ mọi người kinh thành biết hoàng thất ta xa xỉ vô độ, tức chết ai gia!”

Thái Hậu dứt lời, nắm bàn tay Âu Dương Tuệ Như đứng dậy, có chút vui mừng khen ngợi: “Vẫn là Thái tử phi tuy còn nhỏ, nhưng hiểu được Hoàng Thượng khổ tâm.” Thái Hậu cũng biết lúc đầu Thế Tông không hài lòng Âu Dương Tuệ Như làm Thái Tử Phi, Thái Hậu đây là ở trước mặt Thế Tông cho Âu Dương Tuệ Như thêm phân lượng.

Thái Hậu quá lo lắng, không cần Thái Hậu nói đỡ, việc Âu Dương Tuệ Như ‘nịnh bợ’ cùng một loạt sự kiện đã gần như có hiệu quả, ấn tượng Thế Tông đối với Âu Dương Tuệ Như càng ngày càng tốt hơn, sớm đã không còn thành kiến như lúc ban đầu.

Thoáng nhìn sang người bên cạnh Thái Hậu, Thái tử phi một thân trang trọng đơn giản, lại càng đặc biệt sang trọng, đôi mắt Thế Tông sáng ngời, trong lòng hơi hơi xúc động: đây hẳn trong cung này, không có lấy một nhan sắc nào xuất chúng hơn so với Thái tử phi. Quay đầu nhìn lại một đám tần phi tô son trét phấn đậm đặc, ăn mặc xa hoa, bỗng nhiên Thế Tông thấy chán ngán, lửa giận trong lòng điên cuồng thiêu đốt.

“Người đâu, lấy một cái khay lớn đến.” Thế Tông nâng tay, hướng các người hầu đi theo bên cạnh lạnh giọng hạ lệnh.

Giang Ánh Nguyệt một thân trắng trong thuần khiết bước ra khỏi hàng ngũ, rất nhanh liền đem một cái khay thật to đến, đứng bên cạnh Thế Tông.

“Tháo những trang sức các người đeo trên người xuống, bỏ vào trong khay.” Thế Tông lạnh lùng đưa mắt nhìn các tần phi đứng im bất động một chỗ không dám nhúc nhích, giọng điệu hạ lệnh mang theo sự không kiên nhẫn.

Chúng tần phi tuân lệnh, vội vàng người trước kẻ sau mau mau tháo trang sức, bỏ vào trong khay, chỉ trong chốc lát, cái khay liền tràn đầy, nhìn biểu tình Giang Ánh Nguyệt phải cố hết sức để nâng, khẳng định trọng lượng không nhẹ.

Thế Tông liếc châu báu quý giá muôn màu muôn vẻ trong cái khay, thản nhiên mở miệng, “Những trang sức này, coi như là hôm nay các ngươi thêm vào quyền tặng lạc quyền, sau khi trở về, lại phạt mỗi người sao chép ba trăm lần cung quy, vì tội kháng chỉ ngày hôm nay của các ngươi.”

Chúng tằm phi nghe vậy, sắc mặt tất cả trắng bệch, tim đau thịt đau.

Vì để áp chế tằm phi khác, các nàng người nào không phải lấy trang sức cất giấu dưới đáy hòm ra đeo? Vì muốn hôm nay đặc biệt nhất, hấp dẫn chú ý Hoàng Thượng, làm sao còn nhớ đến thánh chỉ mà nhiều ngày trước Hoàng Thượng đã nói? Hiện tại thì tốt lắm, lỗ lớn rồi!

Thế Tông đối với biểu tình như cha mẹ chết của các tằm phi làm như không thấy, lập tức nhìn lại hướng Thái Hậu và Thái tử phi, ôn hòa mở miệng, “Mẫu hậu, sắp giờ rồi, chúng ta khởi hành đi.”

Thái Hậu đối với việc Thế Tông vừa xử lý rất vừa lòng, sắc mặt khó chịu sớm đã tiêu tan, kéo tay Âu Dương Tuệ Như, ngồi chung phượng liễn, xuất phát về núi Thiên Hoa.

Chỉ một người không có xui xẻo chọc vào Thái Hậu và Thế Tông, lại có may mắn ngồi phượng liễn cùng với Thái Hậu, chúng tằm phi đối với Thái Tử Phi, chỉ còn lại có hăm mộ ghen tị và phẫn hận.

Ba tầng ở núi Thiên Hoa, ba tầng ngoài đã bị cấm vệ quân của Thế Tông vây quanh, ba bước một đội, năm bước một trạm, bất cứ lúc nào cũng có tiểu đội cấm quân đi tuần kiểm tra, canh phòng nghiêm ngặt, trên đỉnh núi lại có mấy ngàn nhân tài bắn cung hạng nhất đang mai phục, ám vệ cũng mang theo cung nỏ được tăng sức mạnh. Nếu như phản tặc tiền triều muốn gây chuyện vào thời gian này, địa điểm này, không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết.

Không lo việc an toàn, nghi thức cầu mưa tiến hành vô cùng thuận lợi. Gia Tát là thân đệ đệ của Thái Hậu, là đại vu sư đức cao vọng trọng nhất Đại Kim đang đội mặt nạ gỗ cấm đầy lông chim, vung pháp trượng trong tay, nhảy theo nhịp trống mãnh liệt, tạo nên vũ điệu huyền tế Tát Mãn cực kỳ thần bí và đặc sắc.

Mỗi một động tác nhấc tay dậm chân của hắn đều theo nhịp trống, vòng quanh tế đàn, hướng mặt ngó dân chúng đang vây xem tề tề. Chẳng bao lâu, các tế ti mang mặt nạ đứng một vòng chung quanh cũng bắt đầu đi theo động tác nhảy của hắn, chỉ là có chút cứng nhắc, nhìn qua có chút không đồng bộ.

Nhìn thấy tình cảnh lần này, nhân tình Thái Hậu sáng lên, ngồi thẳng lưng, ngay cả Thế Tông cũng có biểu tình chăm chú hẳn.

Lại qua không bao lâu, một vòng dân chúng đứng ở hàng đầu có biểu tình mê man, cuối cùng là vòng quanh đại vu sư Gia Tát, y hết các tế ti, động tác nhảy cứng nhắc, giống như những con rối gỗ bị người ta thao túng.

Thấy tình cảnh như vậy, hàng loạt dân chúng ồ lên, bàn tán sôi nổi. Trong đám người có người từng nghe nói qua Tát Mãn giáo hô lên một câu “Thần hàng” (thần rơi xuống ???), những người chung quanh lên tiếng hỏi ‘Thần hàng’ đáp ý chính là ‘Thần linh nhập thân thể người phạm, nhằm chúc phúc người phạm’, lập tức gây nên một loạt tiếng than sợ hãi. Một truyền mười, mười truyền trăm, số người múa theo ngày càng nhiều.

Mất thấy cục diện sắp không khống chế được, vẫn là cấm vệ quân ngăn cách đám người ra xa xa, mới không có quá nhiều người lan tràn gia nhập vào đội ngũ đại vu sư Gia Tát.

Thái Hậu nhìn thấy thế, trong mắt hiện lên ý vui mừng, cất giọng cảm thán: “Đây là đại thần hàng! Là đại thần hàng đã lâu rồi chưa từng xuất hiện! Đại Kim Quốc ta nhất định sẽ hưng thịnh!”

Thế Tông gật đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm khắc lần đầu tiên lộ ra một chút tươi cười rõ ràng.

Nhìn thấy biểu tình hai người thật kích động, Âu Dương Tuệ Như hơi hơi suy nghĩ, liền hiểu ra vấn đề trong đó.

Cái gọi là ‘Thần hàng’, bất quá là động tác nhảy múa theo vũ đạo phù thủy có tiết tấu cùng với điệu nhạc này đã thôi miên quần chúng đang vây xem mà thôi. Phần lớn người bị thôi miên là ‘Đại thần hàng’, chuyện này nếu nhìn công lực người thôi miên mà nói. Đại vu sư Gia Tát cũng có chút bản lĩnh.

Nghi thức hiến tế trần ngập truyền kỳ màu sắc qua đi, các dân chúng đã thán phục, sau đó hoàng thái hậu và Thế Tông ra mặt, tuyên bố hoàng thất quyên tặng một số lượng lớn tài vật cứu tế nạn dân, lập tức làm ọi người cùng nhau ủng hộ, từ hoàng thân quốc thích cho tới dân chúng bình dân, đều bị khẳng khái hỗ trợ thêm tiền.

Bởi vì Âu Dương Tuệ Như d94 có sự an bài thích đáng, phái người chuyên duy trì trật tự, thu nhận lạc quyên, tuy rằng hiện trường chỉ thấy toàn đầu người, lại chen tay chen chân, nhưng ngay ngắn trật tự, không có vấn đề gì xảy ra.

Sau khi kiểm kê lạc quyên, nhiều tới mức làm cho Thế Tông và Thái Hậu ghen hòng nhìn trần trời. Có nhiều tiền tài cùng báu vật riêng như vậy, đừng nói là để cứu tế khu bị thiên tai, cho dù là trùng kiến cả một khu thiên tai, cũng còn dư dả.

Càng may mắn hơn là, nghi thức cầu mưa sắp qua ngày thứ hai, khu hạn hán Tây Nam bỗng nhiên mây đen vần vũ, dân chúng nơi đó đón mưa, từ xa hướng về phía kinh thành đập đầu không ngừng, trong miệng hô to ‘vạn tuế’ ba lần, thật lâu mới ngừng lại. Mà Tát Mãn giáo, lặng yên kinh thành một thời gian giờ được truyền bá rộng ra, chỉ thời gian ngắn ngủn mà giáo đồ chiếm gần hết trong dân chúng.

Công thần phía sau hết tất cả những màn này, Thái tử phi diện hạ đã được hoàng đế Thế Tông cùng với Thái Hậu thừa nhận rất cao, vả lại sủng ái có thêm. Đến giờ phút này, bất luận Thái tử phi ở trong cung, hay là trong giới quý tộc ở kinh thành, đều là người nổi bật có một không hai, trí tuệ hiền đức tên tuổi được lưu truyền. Mà trong nguyên tác kịch bản thì vốn là Giang Ánh Nguyệt hưởng thụ hết thủy này, giờ đây ngoài việc được thăng chức làm nữ quan tam phẩm ra, hiện vẫn như cũ yên lặng vô danh trà trộn ở bên người Thế Tông, tìm đường leo lên trên, kiếm cơ hội xâm nhập trung tâm quyền lực Đại Kim.

13. Chương 13: Tình Cờ Gặp Ở Bãi Tập

Nghi thức cầu mưa và việc quyên góp thu được thành công lớn đã nằm trong dự tính từ trước, cũng không làm cho Âu Dương Tuệ Như đắc ý vênh vảo. Vạn dặm trường chinh, nàng chỉ mới đi được bước đầu tiên thôi! Đợi đến hai ngày sau trời đổ mưa to ở Tây Nam, rồi từ đó truyền đến tin tức tình trạng hạn hán có phần giảm bớt, trong lòng nàng mới hơi kinh hãi, hô to may mắn.

Thật sự là vận khí dầm phân chó! Rốt cục chị ‘chôm’ được một lần kịch bản của đại thần bàn tay vàng, không dễ dàng nha!

Âu Dương Tuệ Như cảm thán xong, suy nghĩ lại thất chặt. Lần này Giang Ánh Nguyệt không thành công, tuyệt đối sẽ không nản lòng, với tính cách cứng cỏi của nàng ta, thất bại một lần, có khi còn kích thích nàng ta càng hăm hở tiến lên.

Theo như kịch bản ghi lại, Giang Ánh Nguyệt cứu tính mạng Thế Tông hai lần, cũng bởi vì vậy làm cho Thế Tông nảy sinh tình cảm với nàng ta, càng ngày càng sâu, thăng chức cho nàng ta từ một nữ quan nhỏ thành nữ quan nhất phẩm, hơn nữa còn kịch liệt phản bác ý kiến triều thần, ngoại lệ tấn phong Giang Ánh Nguyệt làm Hoàng quý phi, tốc độ thăng chức còn nhanh hơn so với việc phóng tên lửa.

Hai lần ân cứu mạng, một lần là đỡ mũi tên thay Thế Tông trong khi đi săn, một lần nữa là khi Thế Tông bị bệnh dịch, ngay lúc tính mạng vô cùng nguy cấp thì liều chết hiến một phương thuốc dân gian. Thấy ‘sén’ chưa, nghe thấy mắc ói?

Khi Âu Dương Tuệ Như đọc kịch bản đến đoạn đó, cứ như bị trúng ‘tà’ động kinh phong, đối diện với màn hình máy tính mà cười nghiêng ngả, nay quay đầu nhìn lại, thật là cười không nổi. Bởi vì, nàng xuyên rồi, hiện tại không phải trường quay phim, mà là dao thiết kiếm thiết, nếu nàng muốn cướp lấy danh tiếng của Giang Ánh Nguyệt, cần phải mạo hiểm tính mạng! Nếu như làm không tốt, đừng nói là nàng nói gở, có khả năng trở thành vật hi sinh ‘rót dài’ đầu tiên.

Thật nhứt đầu quá đi! Âu Dương Tuệ Như một mình mình nằm trên ghế quý phi xa hoa trong thư phòng, đau khổ xoa trán. Quên đi! Dù có đầu không lại thì cũng chỉ là chết, chỉ có thái tử mới thật thê thảm, so sánh với nhau mà nói, một mũi tên xuyên tim cùng với bệnh chết còn thoải mái hơn, tương chết so với bị đối xử như con heo chết còn đẹp mặt hơn! Liều mạng thôi!

Sau khi đã chuẩn bị tư tưởng, Âu Dương Tuệ Như khôi phục tinh thần, tiếp tục lập kế hoạch tác chiến cho bước tiếp theo.

Tình tiết cụ thể là ‘Khi Thế Tông đi săn thì bị ám sát, Giang Ánh Nguyệt liều chết đỡ mũi tên giùm Thế Tông ‘.

Âu Dương Tuệ Như cầm một tờ giấy tuyên, nhìn hàng chữ giản thể như nhảy nhót trên tờ giấy tuyên này, nhíu mi trầm tư: cả đời Thế Tông bị ám sát vô số lần, bên cạnh lại có một đám thị vệ võ công cao cường bảo vệ, nhiều đại nam nhân như vậy, lại để cho Giang Ánh Nguyệt chỉ là một nữ tử tìm được cơ hội hộ giá? Vốn là một mũi tên xuyên tim, hơn nữa Giang Ánh Nguyệt chỉ là thiếu nữ yếu ớt, sao lại không mất mạng? Tất cả những việc này, nếu nói chỉ là trùng hợp, đánh chết Âu Dương Tuệ Như cũng không tin.

Ám sát lần này, mười phần thì có tám · chín phần là Giang Ánh Nguyệt đã an bài trước đó, chết vài người, ngược lại lấy được sự tín nhiệm Thế Tông, cuộc mua bán này đối với Giang Ánh Nguyệt đã được huấn luyện từ nhỏ trong hoàng tộc, kể vốn xem mạng người như cỏ rác mà nói, thật sự là có lời.

Nếu muốn hỏi Giang Ánh Nguyệt đã có bản lĩnh đến ẩn núp bên cạnh Thế Tông như thế, hà cớ gì không giết luôn Thế Tông báo thù cho cha luôn cho rồi? Đáp án rất đơn giản, không nói đến việc Giang Ánh Nguyệt có thể vừa ra tay có thành công hay không, có thể bại lộ thân phận Lưu Văn Thanh là đệ đệ ra hay không, chỉ dựa vào dã tâm bọn họ muốn phục hồi Đại Chu, Thế Tông mà chết thì ảnh hưởng đến lợi ích bọn họ. Bọn họ không quyền không thế, không có địa vị, dù có cũng chỉ là hai ba tử sĩ, nếu muốn phục quốc, đứng ở đỉnh cao quyền lực, hoàn toàn không có cửa.

Hơn nữa, từ khi Thế Tông xây dựng đất nước tới nay, chính trị trong sạch, xã hội ổn định, dân chúng an cư lạc nghiệp, so với thời kỳ của Đại Chu thống trị thì tốt hơn rất nhiều, cũng bởi vậy mà uy nghiêm danh vọng hoàng thất Đại Kim từ từ tăng vọt. Nếu bọn họ giết chết Thế Tông, đảo loạn cục diện chính trị Đại Kim, phục hồi chế độ cũ, kẻ hưởng ứng chắc hẳn không nhiều lắm, ngược lại có khi còn bị thiết kỵ của Đại Kim diệt trừ, toàn quân chưa ra trận đã bị diệt sạch.

Cho nên con đường này không xong, muốn phục quốc chỉ có thể đi bằng con đường tắt khác, quét sạch từ trong nội bộ Đại Kim. Chính cái gọi là ‘Thiên lý chi đề’*, tức là làm cho hoàng quyền Đại Kim sụp đổ từ bên trong, mà bọn họ chỉ cần âm thầm giúp đỡ mở rộng sự sụp đổ đó, dần dần thu lấy quyền lực, cho đến lúc thay đổi sang triều đại mới, đây mới là kết quả mà Giang Ánh Nguyệt theo đuổi.

* Lấy từ: , Thiên lý chi đề, hội vu nghị huyết: con đề nghìn dặm sạt vì ổ mối. Ví với việc nhỏ không để ý sẽ xảy ra chuyện lớn

Cho nên, hai tỷ đệ bọn họ mới có thể tách ra đến ẩn núp bên cạnh Thế Tông cùng với thái tử. Một người là hoàng đế hiện tại của Đại Kim, một người là hoàng đế tương lai của Đại Kim, không chế được hai người này, Đại Kim còn không bị bọn họ nắm chặt trong lòng bàn tay sao? Quả nhiên là tính hay kế hay thật!

Sau một phen suy đoán ý đồ hai tỷ đệ này, Âu Dương Tuệ Như hoàn hồn, đem sự chú ý tập trung lại ở hai chữ ‘đi săn’.

Mùa thu quả là thời tiết tốt để đi săn thú, dường như nàng từng có nghe Thái Hậu nói qua, nửa tháng sau hoàng thất sẽ tổ chức cuộc đi săn thật lớn, màn kịch này, chắc không phải cũng sắp lên sân diễn đó chứ?

Lấy tâm tính nóng lòng của Giang Ánh Nguyệt, một kịch không thành, rất có khả năng sẽ an bài như vậy, xem ra, nàng cũng phải chuẩn bị trước một phen, lo trước phòng hậu họa.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Tuệ Như cầm lấy bút lông, chấm mực viết một hàng chữ, rồi vo tròn, thuận tay ném sang một bên. Về phần Thế Tông bị bệnh dịch, nàng thật sự phân tích không ra khi nào thì phát sinh, chỉ có thể từ giờ trở đi ráng mà lo đọc nhiều sách thuốc có liên quan một chút.

Bệnh dịch ở cổ đại không phải một loại bệnh, mà gồm rất nhiều căn bệnh gọi chung, bệnh thương hàn, thiên hoa, dịch chuột, ôn dịch... Đều có thể gọi chung và gắn liền với thời gian xảy ra dịch.

Ngoại trừ dịch chuột và ôn dịch, Thế Tông có khả năng bệnh thương hàn và thiên hoa nhất.

Nếu là bệnh thương hàn, rất có thể là bởi vì nhiệt độ thay đổi, vi khuẩn sinh sản, như vậy thời kỳ phát bệnh đại khái là vào lúc đổi từ mùa đông sang xuân hoặc xuân sang hạ, cách hiện giờ cũng khoảng nửa năm; nếu là thiên hoa, thì không biết chừng, chiếu theo thời gian của kịch bản mà xem xét, có lẽ là sau lễ hội săn bắn, đảo mắt liền phát tác. Nhưng cho dù là khi nào, nàng cũng không có thể thả lỏng cảnh giác, lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

Đại khái trong lòng đã có sự chuẩn bị, Âu Dương Tuệ Như bắt đầu lên chương trình học tập cưỡi ngựa bắn cung. Nếu muốn khi đi săn có thể luôn bám sát Thế Tông, cướp màn hộ giá kia của Giang Ánh Nguyệt, không biết cưỡi ngựa bắn cung là ngàn lần không thể được.

Âu Dương Tuệ Như thuộc phái hành động, có ý tưởng, lập tức sẽ theo đó mà tiến hành. Ngày thứ hai nàng liền đến Từ Ninh Cung, biểu đạt nguyện vọng với Thái Hậu là bản thân mình muốn học tập cưỡi ngựa bắn cung, để khi săn bắn ở Tây Sơn được đồng hành thi đấu với thái tử.

Người Nữ Chân, bắt luận nam nữ, đều giỏi về cưỡi ngựa bắn cung, săn thú càng là hoạt động bọn họ yêu thích nhất trong số những thứ yêu thích. Trước kia Thái Hậu còn lo lắng Âu Dương Tuệ Như là người Hán, bài xích nữ tử tập võ, khó có thể dung nhập hoạt động như vậy của hoàng thất, hiện giờ thấy tình cảm vợ chồng nàng với Thái tử không có trở ngại, hơn nữa còn thấy nàng chủ động yêu cầu, trong lòng cao hứng không biết bao nhiêu, lập tức cho sư phụ chuyên dạy cưỡi ngựa bắn cung mặc nàng sai khiến, đồng thời còn ban thưởng nàng một con hãn huyết bảo mã.

Có Thái Hậu sau lưng ủng hộ, rốt cục cuộc sống từ hai điểm một đường ‘Dục Khánh cung —— Từ Ninh Cung’ của Âu Dương Tuệ Như lại gia tăng thêm một nội dung mới, biến thành ba điểm một đường ‘Dục Khánh cung —— Từ Ninh Cung —— bãi tập’.

Kiếp trước bởi vì yêu cầu quay phim, cơ bản Âu Dương Tuệ Như cũng có học qua cưỡi ngựa, mà cưỡi ngựa cũng không tệ. Giờ đây, sau khi mình và con ngựa quen thuộc nhau, nàng giục ngựa đi thông thả một vòng, sau khi cảm nhận được có thể rồi thì thử chạy nhanh, làm sư phụ dạy cưỡi ngựa bắn cung vô cùng ngoài ý muốn, lập tức thay đổi kế hoạch dạy học, riêng việc dạy nàng bắn tên tại chỗ cũng lập tức tăng lên hai bậc.

Bắn tên cần sức mạnh, kỹ xảo cùng với thiên phú, ba món này thiếu một thứ cũng không được. Âu Dương Tuệ Như trí tuệ hơn người, học cái gì cũng nhanh, còn có thể từ một suy ra ba, nhưng mà từ lúc học bắn tên, tư chất ngu ngốc, thật làm cho sư phụ dạy cưỡi ngựa bắn cung của nàng bó tay chịu chết (thúc thủ vô sách).

Hôm nay, Âu Dương Tuệ Như đứng giờ đi vào bãi tập, mượn bộ cung tiễn mà gần đây mình quen dùng, đeo túi đựng tên, bắt đầu khổ luyện với việc bắn tên trong vòng mười mét.

Về mặt nàng còn vô cùng nghiêm túc, ánh mắt cũng rất tập trung, tư thế đứng lại bày ra cũng thật ‘chuẩn’.

‘Vèooo vèooooo’, mấy tiếng xé gió vang lên, liên tiếp mười tên bắn ra, Âu Dương Tuệ Như buông cây cung ra, biểu tình trên mặt còn lưu lại khí phách vừa rồi khi bắn tên, thân thể đứng thẳng, lưng thẳng, phong phạm cao thủ mười phần đủ mười.

Mở rộng màn hình ra xít, tấm bia mười mét trụ lủi chẳng có gì, mà chung quanh nó lại rơi đầy tên bắn không trúng bia, sư phụ dạy bắn tên cưỡi ngựa cúi lưng, đầu đầy vạch đen, chịu khó thay nàng thu lượm tên.

Lập tức thất lưng thẳng tắp của Âu Dương Tuệ Như rũ xuống, môi hồng cong cong vênh lên, trên mặt lộ ra vẻ thất bại, bên cạnh đó Tần ma ma Tiểu Vũ nhìn thấy thế, vội vàng an ủi nàng.

Thế Tông vừa bước vào bãi tập định kiểm tra chiến mã thì vừa vặn nhìn thấy một màn buồn cười này, dừng bước từ xa, chú ý bóng dáng Âu Dương Tuệ Như suy sút, hai tròng mắt tối đen nổi lên mấy phần ý cười thật sâu.

Tại sao mà đứa nhỏ này lại thú vị như vậy thế nhỉ? Thế Tông nghĩ bụng.

Giang Ánh Nguyệt đi theo phía sau Thế Tông, thấy tài bắn cung vô cùng thâm thúy của Âu Dương Tuệ Như, cúi đầu, khóe miệng không dấu vết nhếch lên, trong lòng trào phúng: Thái tử phi trí tuệ hơn người cũng có

thời điểm chật vật như vậy, còn bị Hoàn Nhan Bất Phá bắt gặp, thật sự là bất hạnh nha!

Âu Dương Tuệ Như không phát hiện đoàn người Thế Tông đã đến, nhìn chăm chăm cung tiễn trong tay cần môi tự nghĩ: cả nhà mi, chị thông minh như vậy, học cái gì cũng chỉ cần 3 phút là bắt chước theo được, tại sao có thể chỉ mỗi việc bắn tên lại không được chứ? Nhất định là do nguyên nhân từ cái chuôi cung tên này! Đổi cây khác!

Nghĩ như thế, nàng giống như tức giận đưa tay ném cây cung văng ra xa.

Thấy động tác Âu Dương Tuệ Như, đôi mắt Giang Ánh Nguyệt sáng ngời, khóe miệng cười nhạo càng sâu, vui sướng khi người gặp họa nghĩ thầm: người Nữ Chân trước khi chưa xây dựng đất nước đều dựa vào du mục săn bắn mà sống, cung tiễn là công cụ sinh tồn, đối với bọn họ có ý nghĩa đặc thù, ngày thường cực kỳ quý trọng. Âu Dương Tuệ Như gây ‘thương tích’ cho cung tiễn như thế, chắc chắn sẽ khiến Hoàn Nhan Bất Phá phản cảm.

Quả thực hiện tại vẻ mặt Thế Tông không ngờ, chau mày, môi mỏng mím thành một đường thẳng, bước mấy bước về phía trước muốn lên tiếng răn dạy, lại khó khăn dừng bước chân lại. Bởi vì nhìn thấy vẻ mặt Âu Dương Tuệ Như đằng xa xa chính là rất đau lòng chạy tới chỗ cung tiễn, ôm cung tiễn bị vứt đó vào trong lòng, không ngừng lấy tay áo chà lau, vô cùng yêu thương trân trọng.

Thấy hành vi Âu Dương Tuệ Như trước sau tương phản lớn như thế, Giang Ánh Nguyệt ngạc nhiên, thầm mắng: nữ nhân này sao lại thay đổi lớn như vậy! Đã ném đi, còn chạy lại ôm vào làm gì?

Trên thực tế, Âu Dương Tuệ Như ném cung xuống liền hối hận .

Đây chính là nàng liếc mắt một cái liền nhìn trúng trong trăm ngàn cung tiễn, chẳng những tinh xảo khéo léo hơn so với cung tên khác, trên thân cung còn được nàng cố ý khắc tên kiếp trước của mình để nhấn mạnh quyền sở hữu. Cái tên đó là nàng đi tìm đại sư chuyên về thư pháp thiết kế ình, chữ viết mạnh mẽ hữu lực, như rồng bay phượng múa, khắc vào lên đó cũng là vì tiếc nuối hào quang thiên hậu của bản thân.

Nàng là cái tương đương cảm xúc hóa nhân, như thế có kỷ niệm ý nghĩa cung tiễn, nàng đương nhiên luyện tiếc thật sự vứt bỏ, vừa rồi đều chỉ là vì phát tiết trong lòng buồn khổ thôi.

Khó chịu phát tiết ra xong rồi, tinh thần nàng tỉnh táo lại, thất bại trên mặt trở thành hư không, tiếp nhận cung tên sư phụ đưa tên, nâng tay kéo dây, đối với cái bia xa xa lại tiếp tục luyện tập ‘vèooo vèoooo’.

Lần này, nàng vẫn như trước tập bắn vô cùng vui vẻ, nhưng trên cái bia thượng vẫn như cũ trống trơn, mà Tần ma ma với Tiểu Vũ, sư phụ vẫn đứng ở một bên nhìn nàng tập bắn, trên mặt những người đó đều mang theo biểu cảm nhìn quen lắm rồi.

Thế Tông nhìn thấy một loạt hành động tác của Âu Dương Tuệ Như, bỗng nhiên cười rộ lên, tiếng cười cực kỳ vui vẻ. Thái tử phi này thật sự là tính tình trẻ con, đơn thuần đáng yêu, khó trách Thái Hậu thích như vậy! Hắn buồn cười nghĩ thầm.

Giang Ánh Nguyệt nhìn không thấy biểu tình Thế Tông, nhưng có thể từ trong tiếng cười đó cảm nhận được tâm tình khoái trá của hắn, Giang Ánh Nguyệt nhìn Âu Dương Tuệ Như đằng xa vẫn còn luyện tập bắn tên, trong mắt hiện lên một chút cừu hận thấu xương.

14. Chương 14: Càng Nhìn Càng Thấy Thích

Âu Dương Tuệ Như cực kỳ vui vẻ đối với việc luyện tập bắn tên với mục tiêu mười mét, bắn hết tên này rồi đến tên khác, liên tục không ngừng nghỉ, nhìn thì có vẻ như ra tay lưu loát, kì thực chẳng có nổi một mũi tên nào bắn trúng bia, vô cùng thê thảm.

Thế Tông thật sự nhịn không được nữa, khoanh tay, bước nhanh về phía trước, đi đến gần mới mở miệng nói: “Tên cũng không phải dễ bắn như vậy!”

Bất ngờ nghe thấy giọng nói trầm thấp hùng hậu của Thế Tông vang lên, đám người Âu Dương Tuệ Như cả kinh, một loạt quay đầu nhìn về phía Thế Tông.

“Nhi tức (con dâu) ra mắt phụ hoàng, phụ hoàng vạn phúc.” Âu Dương Tuệ Như mang theo mọi người hành lễ, trong tay vẫn cầm chặt cây cung như trước, trên mặt vẫn còn lưu lại biểu tình thất bại khi mũi tên vừa nảy bắn không trúng bia, nhìn cực kỳ ủy khuất.

Thế Tông mỉm cười, đưa tay hơi dúi Âu Dương Tuệ Như lên, “Thái tử phi đứng lên đi.” Đợi Âu Dương Tuệ Như đứng dậy, hắn tiếp tục tiếp nói: “Bắn tên cũng không phải bắn như người vậy. Hai chân giang rộng ra, cơ thể đứng thẳng, tay trái cầm cung, tay phải kéo dây, ngón cái tay phải giữ dây, ngón trỏ đặt trên ngón cái, nâng nhẹ đuôi tên, nhắm thẳng hồng tâm rồi mới buông dây cung ra. Người cứ chiếu theo đó mà thử xem.”

Âu Dương Tuệ Như cũng không giống người khác khi nhìn thấy Thế Tông thì nơm nớp lo sợ, trực tiếp nhìn thẳng đôi mắt thâm thúy của hắn, vô cùng thành thật trả lời: “Nhưng mà, sư phụ dạy bắn tên cưỡi ngựa cũng nói với nhi tức y như thế, nhi tức cũng làm theo y như vậy, nhưng cũng bắn không được.”

Người làm kiểu đó cũng kêu là làm theo lời dạy? Một bộ dáng trông được nhưng dùng không được! Nghĩ thế, Thế Tông lại cười rộ lên, quay đầu ra lệnh cho người hầu phía sau: “Mang cung tên của trẫm đến đây.”

Hai tên người hầu khom người nhận mệnh, nhanh chóng chạy tới khí giới khố cách đó không xa (khố = kho, tương tự ngân khố, quốc khố, => khí giới khố = kho vũ khí), rất nhanh liền nâng một vật cực lớn ra, là cây cung có kiểu sừng trâu hình dáng cổ xưa. Thấy biểu cảm cố hết sức và bước từng bước thật chậm của mấy người hầu, cái cung này cũng khá là nặng..

Âu Dương Tuệ Như tròn tròn đôi mắt xinh đẹp, hai mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm cây cung đó cảm thán: “Hóa ra cây cung này là của phụ hoàng nha! Khó trách treo cao như vậy, nhi tức với không tới, bằng không đã lấy nó, dùng rất phách khí!”

Thế Tông lại bị Âu Dương Tuệ Như chọc ỉm cười. Không biết vì sao, đối diện với Thái Tử Phi, tâm tình của hắn luôn rất vui vẻ. Nhất tần nhất tiểu (mỗi một cái nhăn mày một nụ cười), nhất cử nhất động của đối phương đều phóng khoáng tự nhiên như vậy, có chuyện cần thì nói, cũng không quanh co lòng vòng, thái độ đối với hắn cũng không dè dặt chi li như những người khác, làm cho hắn cảm giác vô cùng thoải mái.

“Cho dù người có với tới, người cũng chẳng lấy được. Không nói lực kéo dây cung 150 thạch, chỉ riêng là thân cung đã có sức nặng hơn 100 cân*. Tay người bé, chân người nhỏ thì có thể làm được gì.” Cây cung này là cây cung hắn thường dùng, đặt ở trong khí giới khố, cũng không cấm người khác sử dụng, nhưng, trừ hắn ra, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai thành công lấy nó ra được..

1 Thạch = 1 tạ, 120 cân; 1 cân = 1/2kg

=> thân cung 50kg, lực kéo khoảng 88,2N

Thế Tông nói xong, thoáng nhìn Âu Dương Tuệ Như còn đang thật sự đi vuốt vuốt cánh tay nhỏ bé của mình, lại ra vẻ so sánh với cây cung sừng trâu một chút, nét mặt kinh ngạc tán thán rồi chặc lưỡi hít hà, lại nhìn không được nhỏ giọng cười thành tiếng. Đứa nhỏ này, trong lòng nghĩ cái gì, trên mặt không thể che giấu, thật thú vị!

Ba lần bốn lượt (tam phiên lưỡng thứ) nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Thế Tông, trên mặt Giang Ánh Nguyệt vẫn đứng ở phía sau hắn tuy không biểu hiện ra, nhưng trong lòng lại cực vì kinh hãi: đây là lần thứ mấy nghe thấy Hoàn Nhan Bất Phá cười thành tiếng rồi? Nàng theo hầu bên cạnh Hoàn Nhan Bất Phá lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy tâm tình hắn sung sướng như thế. Không, hình như cứ gặp Âu Dương Tuệ Như, tâm tình hắn bao giờ cũng rất tốt, cười cũng nhiều hơn so với những lúc bình thường, Thái Hậu cũng y như thế. Âu Dương Tuệ Như thật sự là có bản lĩnh!

Bên kia, Giang Ánh Nguyệt cảm giác nguy cơ dần dần dày đặc, muốn nghĩ cách tìm cơ hội mau chóng lấy được sự tín nhiệm của Thế Tông; bên này, Thế Tông đã thoải mái giờ cung lên, lắp tên, kéo dây, chuẩn bị bắn.

Hai mắt Thế Tông tập trung, vẻ mặt nghiêm túc, sau khi nhắm mục tiêu mười mét, bỗng nhiên ngón cái buông sợi dây ra, mũi tên trên dây thuận thế bắn đi, nửa giây sau, ‘kịch’ một tiếng xuyên thủng giữa mục

tiêu màu đỏ trên tấm bia, cắm vào một thân cây phía sau hơn trăm mét, mũi tên lắc lư kịch liệt do không chịu nổi lực đạo mãnh liệt.

Cả sân tập một mảnh im ắng, tất cả mọi người bị một mũi tên mạnh như tia chớp của Thế Tông làm cho kinh sợ, ngay cả hô hấp cũng gần như ngừng lại, trong lòng kinh hãi khôn xiết. Trong truyền thuyết Thế Tông võ nghệ cao cường, dũng mãnh thiện chiến, trên chiến trường giống như thần chết, rốt cục hôm nay bọn họ mới được mở mang tầm nhìn.

Không hổ là hoàng đế khai quốc a! Chiêu thức ấy có thể sánh với mấy chiêu của võ hiệp! Âu Dương Tuệ Như thán phục trong lòng, nhìn không được vỗ tay liên tục trầm trồ khen ngợi, “Bắn thật hay! Phụ hoàng uy vũ! Lại bắn thêm lần nữa!”

Mọi người vỗ tay theo trầm trồ khen ngợi, nhưng không ai dám lớn mật giống như Thái tử phi vậy, dám yêu cầu Thế Tông Lại bắn thêm lần nữa.

Thế Tông thả cung xuống, cao giọng cười, “Trẫm chỉ là làm mẫu cho người xem. Dáng vẻ của trẫm người nhìn rõ ràng chưa? Lại đây, bắn một lần cho trẫm xem.”

Âu Dương Tuệ Như đang trầm trồ khen ngợi chợt im bặt, vẻ mặt cao hứng phần chần chừ mắt chuyển sang như cha mẹ chết, rủ hai vai, tội nghiệp nịnh nọt nói: “Nhi tức chỉ lo chiêm ngưỡng phong thái phụ hoàng, quên mất quan sát dáng vẻ ngài, ngài lại bắn một lần nữa đi? Nhi tức nhất định nghiêm chỉnh học tập!”

Vừa thẳng thắn mà lại lớn mật như vậy, cũng chỉ có mỗi Âu Dương Tuệ Như đầu óc hiện đại này chẳng phân biệt được tôn ti quý tiện mới có thể nói ra, nhưng Thế Tông lại như lơ đãng, bất đắc dĩ lắc đầu, thật sự nâng cây cung lên một lần nữa, lại bắn thêm một phát.

Tên lại xuyên qua tấm bia, cắm vào trên thân cây cùng chỗ với mũi tên ban đầu, thủ nhi đại chi*. Thiện xạ cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi!

* Thủ nhi đại chi: chỉ người hoặc sự vật thay thế người hoặc sự vật khác.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ Sử ký-Hạng Vũ bản kỷ.

Hạng Vũ còn gọi Hạng Tịch, là lãnh tụ nổi tiếng phát động nông dân khởi nghĩa vào cuối triều nhà Tần. Hạng Vũ thuở nhỏ không ham học và cũng không thích luyện tập võ nghệ, nên bị ông chú là Hạng Lương thường xuyên trách mắng, mỗi lần bị mắng Hạng Vũ đều trả lời rằng: Học hành chỉ cần biết viết tên mình là đủ rồi, còn như luyện tập võ nghệ thì giỏi lắm thì cũng chỉ đánh nổi mấy người, thật chẳng bổ chút nào. Tài năng mà cháu muốn học đây là có thể đánh nổi hàng mấy vạn người. Hạng Lương nghe vậy chẳng biết nói sao, chỉ khuyên Hạng Vũ nên học tập binh pháp, Hạng Vũ nhận lời nhưng chỉ được một thời gian rồi bỏ học.

Về sau, Hạng Lương phạm tội giết người rồi đưa Hạng Vũ chạy trốn sang Hội Khế. Năm 210 công nguyên, Tần Thủy Hoàng sang thị sát Hội Khế, xa giá rầm rộ kéo dài hàng mười dặm. Hai chú cháu Hạng Lương cũng theo đoàn người ra xem cảnh náo nhiệt, Hạng Vũ đứng xem hồi lâu rồi ngang nhiên chỉ vào xa giá Tần Thủy Hoàng nói với Hạng Lương rằng: “Chú cũng có thể thay thế địa vị ông này”. Hạng Lương cuống cuống vội dùng tay bịt miệng Hạng Vũ rồi lúi về nhà.

Hạng Vũ quả là người không tầm thường. Một năm sau, hai chú cháu cùng khởi binh tại Ngô Địa, sau khi Hạng Lương chết trận, Hạng Vũ thống lĩnh đại quân nước Sở đánh nam dẹp bắc, sau trở thành Tây Sở Bá Vương tiếng tăm lừng lẫy.

(trích trong thành ngữ Trung Quốc)

“Giờ thì nhìn rõ chưa?” Thế Tông quay đầu lại, giọng điệu rất chi là ôn hòa hỏi Âu Dương Tuệ Như, trên mặt còn mang theo ba phần bất đắc dĩ, bảy phần sùng nịnh.

Âu Dương Tuệ Như gật đầu khẳng định: “Vâng, đã nhìn rõ.”

Thế Tông dịch người sang một bên, phất tay ra ý bảo nàng bước lên.

Âu Dương Tuệ Như bước lên phía trước, nhắm mắt, nhớ lại từng bước từng bước cử động của Thế Tông, khi mở mắt ra, cả cơ thể lập lại theo tư duy, bày ra một tư thế bắn tên thật chuẩn, lắp tên, kéo dây cung,

buông tay, mũi tên được bắn ra, thế nhưng lại chẳng bay được bao xa.

Đâu có phạm lỗi đâu! Tại sao lại như vậy? Âu Dương Tuệ Như hoàn toàn ủ rũ, cánh tay nâng cây cung cũng vô lực rũ xuống.

Thế Tông nhíu mày, cầm một mũi tên lên rồi bước về trước, đứng phía sau Âu Dương Tuệ Như, trầm giọng ra lệnh: “Giờ cung lên.”

Giọng nói nam tính hùng hậu vang lên bên tai, lỗ tai Âu Dương Tuệ Như run rẩy, bất giác giờ cung lên.

Thế Tông cúi người, tư thế ôm hờ, thay nòng đặt mũi tên vào dây cung, nâng ngón cái nòng lên nằm trên ngón trỏ, thấp giọng nói: “Ngón trỏ đừng chỉ lo giữ chặt ngón cái, chừa chỗ lại để đặt đuôi tên, quá chặt, sẽ quấy nhiễu phương hướng với tầm bắn tên.”

Âu Dương Tuệ Như bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vàng nghe theo, còn nhu thuận gật đầu, ý bảo mình đã biết rồi.

Khoảnh khắc Âu Dương Tuệ Như gật gật đầu, mái tóc đen được cột thành kiểu đuôi ngựa đơn giản lướt qua cằm Thế Tông, ngựa ngửa, còn mang theo một mùi hương Bách Hợp mát lạnh thơm nồng. Mùi thơm lượn lờ, phảng phất trước mũi, làm tư tưởng người ta bay xa, Thế Tông giật mình, hốt hoảng phát hiện, thân thể Thái tử phi thơm tho mềm mại như vậy, ngón trỏ Thái tử phi như bạch ngọc, còn đang bị hấn siết ở trong tay, mềm mại không xương, cảm xúc đẹp đến mức tận cùng.

Lòng Thế Tông khẽ động, chớp mắt con ngươi sâu thẳm hơi tối lại, trên mặt vẫn không thể hiện gì, vô cùng tự nhiên buông Thái tử phi ra, đứng lui cách xa hai bước, khoanh tay đứng thẳng, mở miệng nói nhưng giọng hơi thô, “Nếu đã cảm thấy bản thân mình có thể bắn trúng hồng tâm, lập tức buông dây, nhất thiết đừng do dự.”

Âu Dương Tuệ Như gật đầu, ngừng thở, nhắm thẳng tầm bia phía trước, đợi đến khi cảm giác được mũi tên đã chỉ đúng hồng tâm trên tấm bia, ngón cái lập tức buông dây, mũi tên ‘vút’ một tiếng rời dây cung, cắm vào tấm bia, đại khái cũng gần tới vị trí mong muốn.

Âu Dương Tuệ Như cẩn thận nhìn chăm chú, sau khi xác nhận mình không bắn trật bia, thở ra một hơi thật dài, quay đầu, trông mong nhìn về phía Thế Tông, hai mắt tỏa sáng lấp lánh, trên trán đánh dấu ba chữ chói lọi — mau khen đi.

Bị một đôi mắt trong suốt thấy đầy tha thiết khẩn thiết mong chờ như vậy, Thế Tông buông lỏng ngực, đảo mắt liền vứt bỏ cảm giác quái dị vừa rồi, khích lệ không chút keo kiệt: “Tốt Thái tử phi ngộ tính rất tốt! Cứ tiếp tục như thế này, sẽ luyện thành một thân bắn cung giỏi trong một ngày không xa!”

Nghe Thế Tông khẳng định như thế, Âu Dương Tuệ Như quên hết sự thất bại mấy ngày liên tục, nở nụ cười tươi tắn, quay đầu lại chăm chú luyện tập.

Nụ cười kia, vô cùng tươi rói, vô cùng tinh thuần, tựa như đóa hoa kiều diễm nở rộ, làm cho hai mắt Thế Tông mê muội, thoáng thất thần, nhưng tâm tính hẩn vốn kiên định, chỉ nháy mắt liền khôi phục thái độ như bình thường.

Thế Tông đè ép cảm giác kỳ lạ xuống đáy lòng, tiến lên vài bước, đứng bên cạnh Âu Dương Tuệ Như, tập trung xem nòng luyện tập, thỉnh thoảng có sai sót, liền chỉ ra chỗ sai đó một phen.

Có Thế Tông cầm tay chỉ dạy, Âu Dương Tuệ Như tiến bộ nhanh chóng, một lúc sau mấy mũi tên tiếp theo đều trúng bia, thậm chí còn có một mũi tên sắp sửa trúng hồng tâm.

Nhìn tấm bia bị mình bắn như con nhím, Âu Dương Tuệ Như tự đắc nghĩ bụng: quả nhiên không phải vấn đề ở chị, là sư phụ dạy cười ngự bắn tên không được. Nếu giống hoàng đế Thế Tông cầm tay chỉ dạy như vậy, tài bắn cung chị đây làm gì chỉ có thế này!

Sư phụ dạy cười ngự bắn tên thật sự rất là oan uổng, Âu Dương Tuệ Như là Thái Tử Phi, cho hẩn thêm mười lá gan, hẩn cũng không dám đứng gần người dạy bảo, nói chi đến việc cầm tay dạy bảo?

Rốt cục sau hơn 20 mũi tên, có một mũi tên đúng giữa hồng tâm, Âu Dương Tuệ Như dừng tay, nghỉ ngơi, mỉm cười nhìn về phía hoàng đế Thế Tông, tuy hỏi nhưng có phần tự đắc, “Phụ hoàng, nhì tức học thế

nào?”

Thế Tông tươi cười sủng nịch, gật đầu nói: “Không tệ, tiến bộ rất nhanh.”

Âu Dương Tuệ Như trông mắt chuyển chuyển, giọng điệu trở nên cực kỳ nịnh nọt, “Đợi nhi tức luyện thêm mấy ngày, khi đó chắc cũng có thể được bách phát bách trúng, lúc phụ hoàng đi săn thì mang theo nhi tức với. Phụ hoàng thì tài bắn cung rất cao, tùy ý bắn vài con mồi rồi cho con dâu cũng rất đủ, đến lúc đó, con dâu lấy da, làm một cái áo chên (một loại áo không tay, không cổ ~~~ đơn giản hỉ?) cho ngài.” Để cho ta đi với, không đi theo người, làm sao mà cướp vai?

Bách phát bách trúng? Thế Tông đảo mắt nhìn khuôn mặt Âu Dương Tuệ Như nhỏ nhắn tươi cười tràn đầy nịnh nọt, lại quan sát cánh tay bé bấp chân nhỏ của nàng, cao giọng cười ha hả, vừa cười vừa nói: “Được, hiếm thấy Thái tử phi có hiếu tâm, trẫm đây liền chờ áo chên của Thái tử phi.”

Thế Tông cười xong, càng nhìn Âu Dương Tuệ Như càng cảm thấy yêu thích, trong lòng thì nghĩ: may mắn người còn có chút tự mình hiểu mình, chỉ làm một cái áo chên, nếu như muốn làm áo khoác cho trẫm, để xem người đi chỗ nào sẵn cho được nhiều con mồi? Tính tình vừa đáng yêu lại thẳng thắn như vậy, khó trách được Thừa tướng cưng chiều, nếu là con gái của trẫm, trẫm cũng nâng niu che chở như châu như ngọc. Bất quá, làm con dâu trẫm, cũng không tệ!

Âu Dương Tuệ Như cũng không có chú ý tới sự sủng nịch trong mắt Thế Tông khi nhìn nàng, tự mình vui vẻ vì được hần nhận lời, có thể đi theo hần mà thậm chí vui mừng. Theo sát Thế Tông, lo gì không có cơ hội đảo loạn kịch bản? Về phần chấn tên, nàng còn phải tính toán lại đã, sinh mạng rất quý giá nha, nàng cũng không có bàn tay vàng phù hộ như Giang Ánh Nguyệt.

Giang Ánh Nguyệt vẫn tỉ mỉ quan sát cảm xúc của Thế Tông, đương nhiên phát hiện ra hần ngày càng yêu thích Âu Dương Tuệ Như nhiều hơn. Tuy rằng sự yêu thích này cũng không gây trở ngại cho kế hoạch của nàng, nhưng nàng chỉ vừa nhìn thấy người của nhà Âu Dương, lập tức liền bị gợi lên cừu hận nước mắt nhà tan, chỉ muốn tự tay hủy diệt Âu Dương Tuệ Như, hung hăng dẫm nát nàng dưới chân, xem nàng còn gì mà vênh vang đắc ý.

Trong lòng phẫn hận, con người Giang Ánh Nguyệt tối sầm lại, nghĩ ngợi: nếu muốn lót đường cho Hoàng đệ, hỗ trợ Hoàng đệ đạt thành tâm nguyện, nàng chỉ có thể mượn thế mà leo lên, và đương nhiên con đường đó chính là Hoàn Nhan Bất Phá, nàng phải nghĩ biện pháp, nhanh chóng lấy được tín nhiệm Hoàn Nhan Bất Phá, khiến cho Hoàn Nhan Bất Phá phải nhìn nàng với con mắt khác. Sẵn sẵn ở Tây sơn chính là một cơ hội tốt, lần này, dù đánh cược hết tất cả, nàng cũng muốn đạt được thành công.

15. Chương 15: Chuyển Săn Tây Sơn

Bởi vì sẵn sẵn ở Tây Sơn, cả Âu Dương Tuệ Như lẫn Giang Ánh Nguyệt chưa từng được thành thạo, lúc nào cũng gấp gấp rút rút chuẩn bị.

Âu Dương Tuệ Như mỗi ngày vẫn như trước đều chăm chỉ luyện tập bắn cung, chỉ cần Thế Tông có thời gian thì sẽ tự mình đến hướng dẫn chỉ đạo một lúc, quan hệ hai người càng ngày càng thân thiết, sau một thời gian ở chung, cũng chẳng khác gì cha và con gái trong những gia đình dân chúng thường dân. Ngẫu nhiên Thái tử cũng nghe nói Âu Dương Tuệ Như được Thế Tông tự mình đích thân dạy nàng học bắn cung, nhất thời tò mò, chạy tới bãi săn nhìn thử, liền thấy Thế Tông đối với Âu Dương Tuệ Như rất bao dung và sủng nịch, cũng thậm chí kinh hãi.

Cho dù hần thân là con ruột của Thế Tông, hơn nữa còn là thái tử cao quý, thế mà khi Thế Tông đối mặt với hần, cũng chưa bao giờ ôn hòa như vậy. Thái tử phi này của hần, bản lĩnh cũng không tệ nha!

Thái tử đối với giá trị của Âu Dương Tuệ Như lại coi trọng thêm vài phần, trước mặt những người khác, công phu biểu diễn bề ngoài hòa thuận của vợ chồng càng thêm đúng lúc đúng chỗ.

Cùng lúc đó, Giang Ánh Nguyệt và Lưu Văn Thanh dựa vào hơi thái tử, ở trong cung cũng bí mật gặp nhau hai lần, kế hoạch đều đã sắp xếp xong xuôi, chỉ còn chờ cuộc săn bắt đầu.

Ngày hôm đó, vào dịp cuối thu mát mẻ, mặt trời chan hòa, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ lướt qua, mang đến một chút se se cùng với mùi thơm hoa cỏ ngào ngạt, thời tiết như vậy, vô cùng thích hợp cho việc dạo chơi săn thú.

Thế Tông thấy khó có khi thời tiết tốt đẹp đến thế, tay vừa phát, tuyên bố cuộc săn bắt đầu. Dưới sự dẫn dắt của Thế Tông, một vài vị đại thần và hoàng thân quốc thích được chỉ đích danh đi theo hầu hạ từ từ đến Tây Sơn mở màn trước.

Trong bãi săn Tây Sơn, đội cấm vệ quân đã đến trước một bước để sớm chuẩn bị mọi thứ, đoàn người đến rồi thì tự đến lều trại, thoáng nghỉ ngơi một lát, rồi cùng nhau tập hợp tại giữa gò đất nhô lên ở bãi săn.

Theo như lệ thường, chỉ sau khi hoàng đế Thế Tông bắn mũi tên thứ nhất, mới xem như cuộc săn chính thức bắt đầu, mọi người đang đợi hoàng đế Thế Tông bắn mũi tên đầu tiên.

Âu Dương Tuệ Như mặc một bộ trang phục đi săn đồ rực, tóc cao cột thành đuôi ngựa, lưng đeo cung tên, đứng thẳng giữa nhóm nữ quyền, tư thế lộ vẻ oai hùng hiên ngang, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ.

Âu Dương Tuệ Như giương mắt, nhiều lần nhìn về hướng Thế Tông đang trước rèm cửa lều trại, bởi nàng rất rất mong đợi màn biểu diễn mở đầu của Thế Tông.

Mấy ngày trước Thế Tông đã biểu diễn một màn ‘song tiến liên châu’ kia Âu Dương Tuệ Như vẫn còn nhớ rõ ràng, tài bắn cung vô cùng kì diệu như vậy, không phải là hiệu ứng do đóng phim, mà là người thật việc thật trình diễn trước mặt nàng, bảo nàng làm sao có thể không rung động? Sau hai mũi tên đó, nháy mắt hình tượng Thế Tông ở trong cảm nhận của Âu Dương Tuệ Như từ vật hi sinh bay lên đến cảnh giới ‘thần tiên’ rồi.

Chỉ có điều lúc Âu Dương Tuệ Như thoáng nhìn thấy Giang Ánh Nguyệt đứng gần lều trại của Thế Tông, chớp mắt hưng trí bừng bừng trên mặt bị tiêu giảm mất, con mắt chột lóe, hạ quyết tâm trong lòng: đối với kẻ mưu nghịch muốn đem vị thần hạ bệ xuống rồi thế chỗ này, nàng quyết không dung túng!

Thầm hạ quyết tâm nhất định lần này phải làm đảo loạn âm mưu của Giang Ánh Nguyệt, khiến cho nàng ta dù mãi xe cát chỉ là công dã tràng, đột nhiên Âu Dương Tuệ Như giật mình, có đôi mắt ai đó đang nóng bỏng chăm chú nhìn nàng, có vẻ đã một khoảng thời gian không ngắn.

Âu Dương Tuệ Như nhìn lại đối phương, chỉ thấy đó là một nam nhân khoảng năm mươi tuổi, mặc trang phục quan văn, tuy có chòm râu nhưng tướng mạo nho nhã hơn nữa đôi mắt sáng quắc nhìn nàng, biểu cảm dường như rất kích động.

Trong mắt đối phương tràn đầy yêu thương và nhung nhớ không chút che giấu, mà có thể đứng ở hàng đầu quan văn, được chúng thần tăng bậc cao vọng, vừa thấy chính là biết thân phận cao hơn người khác. Âu Dương Tuệ Như chớp chớp mắt, dùng đầu gối nghĩ cũng hiểu, người này nhất định là phụ thân của Âu Dương Tuệ Như —— Âu Dương Tĩnh Vũ.

Trong kịch bản ghi rằng: Âu Dương Tĩnh Vũ là người cha vô cùng bao dung che chở cho con, cực kỳ cưng chiều con gái, chỉ vì ông ta bảo hộ Âu Dương Tuệ Như quá tốt, tính tình Âu Dương Tuệ Như mới có thể lỗ mãng lại ngày thơ đến như vậy.

Nghĩ đến đây, gần như là phản xạ có điều kiện, Âu Dương Tuệ Như lập tức làm cho bản thân mình nhập vai vào nhân vật con gái ngoan, xa xa vẫy cả hai tay với Âu Dương Tĩnh Vũ, trên mặt tươi cười xán lạn, dùng khẩu hình kêu một tiếng ‘Cha’.

Đừng có mà khinh bỉ Âu Dương Tuệ Như nàng nhận người cha một cách lệ như vậy, người ta chính là chỗ cuối cùng để nàng dựa vào ở cái thế giới lạ lẫm này. Cho dù Thái Hậu và Thế Tông yêu thích có nàng đến đâu, đợi nàng tìm được cơ hội rời khỏi thái tử rồi, thì cùn chỉ còn mỗi Âu Dương Tĩnh Vũ sẽ không hề gì mà vẫn đón nhận nàng, bảo vệ che chở nàng. Vì mạng sống, đừng nói là cha, bảo nàng kêu người ta một tiếng ông ời, nàng cũng tình nguyện.

Nhìn thấy con gái vẫn cứ hành động thảng thẩn như trước đây, nghiêm túc cứng nhắc trên mặt Âu Dương Tĩnh Vũ cũng bất giác lộ ra chút tươi cười, thậm chí dưới chân còn vô tình bước tới hai bước về phía Âu Dương Tuệ Như, đến khi phản ứng lại mới khó khăn dừng lại, rồi như có như không gật đầu một cái với nàng.

Âu Dương Tuệ Như nhìn thấy đối phương biểu lộ chân tình, lại cười ngọt ngào, nháy mắt nụ cười tươi như chữa khỏi sự rối rắm khúc mắc trong lòng bao lâu nay vì sự ra đi của người con gái chân chính của Âu Dương Thừa tướng.

Thế Tông xốc màn trướng lên, lướt mắt liền thấy Thái Tử Phi đứng giữa các nữ quyền, không ngừng vung vẩy hai tay, còn cười tươi rói xán lạn. Vầng sáng phảng như bao bọc lấy nàng, cho dù có lẫn vào giữa bên trong đám người, bóng dáng rạng rỡ kia vẫn khiến cho người ta chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy.

Nhìn theo hướng Thái tử phi vẩy vẩy tay, rồi lại nhìn thấy vẻ mặt kích động của Âu Dương Tĩnh Vũ, Thế Tông giật mình: hóa ra là cha với con gái gặp lại. Tình cảm của Thái tử phi và Thừa tướng thật là sâu sắc!

Trong lòng hơi cảm khái, Thế Tông mỉm cười, bước chân nhanh hơn đi về phía đám người.

Nhìn thấy hoàng đế đã đến, ngoại trừ Thái Hậu vẫn giữ tư thế đứng, mọi người đồng loạt quỳ gối, miệng hô vạn tuế.

Đám người lại tự động tránh ra tạo thành lối đi cho Thế Tông, Thế Tông trực tiếp đi đến hàng đầu tiên, rồi đứng lại bên cạnh Thái Hậu, phát tay hắng giọng nói: “Bình thân.”

Mọi người cùng kêu tạ ơn, đứng lên đưa mắt mong chờ nhìn về phía Thế Tông, chờ Thế Tông bắn mũi tên đầu tiên của hôm nay.

Thái Hậu nhìn về phía Thế Tông, mỉm cười mở miệng, “Thời gian đã đến, Hoàng Thượng mau bắt đầu đi.”

Thế Tông gật đầu, tiếp nhận cây cung to lớn màu vàng óng từ người hầu đứng phía sau. Cây cung này, so với cây cung sừng trâu mà Thế Tông sử dụng hôm ở bãi săn thì lại càng lớn hơn, trọng lượng lại nặng hơn. Vừa cầm lấy cây cung, nháy mắt cơ bắp trên cánh tay Thế Tông nổi lên cuộn cuộn, có thể xuyên thấu qua chất liệu vải mỏng manh mà nhìn thấy đường cong tuyệt đẹp như ẩn ẩn hiện hiện, nhìn rất bắt mắt.

Cây cung này ít nhất cũng phải 150 cân! Âu Dương Tuệ Như nhìn chằm chằm cánh tay trái đầy cơ bắp đang nổi rõ của Thế Tông, kinh ngạc không thể thốt nên lời.

Sau khi Thế Tông nhận lấy cây cung, người hầu phía sau lại nâng lên một mũi tên màu vàng kim. Mũi tên này rõ ràng là vì cây cung mà cố ý tạo ra, so với mũi tên bình thường khác thì rất nặng, đầu mũi tên sắc nhọn, hàn quang tỏa ra.

Thấy Thế Tông đã chuẩn bị xong hết, bốn người thị vệ khác lại nâng một cái lồng sắt ra, trong lồng sắt đang nhốt một con hươu đực khỏe mạnh. Con hươu được nuôi dưỡng rất tốt, bắp chân to khỏe, lông lá mượt mà, không ngừng đá đập lung tung ở trong lồng, xem ra tinh thần rất tốt. Tuy nó rất hung mãnh, nhưng vẫn bị bốn vị thị vệ khỏe mạnh toàn lực áp chế, có đôi lúc nó gần như sắp sửa đá sập lồng sắt, định chạy thoát ra ngoài tự nhiên.

Nhìn thấy con hươu này, Âu Dương Tuệ Như đối màn biểu diễn mở đầu của Thế Tông càng vô cùng chờ mong. “Lạch cạch, lạch cạch”, đây mới là con hươu hàng thật! khỏe mạnh tràn đầy sức lực, vừa nhìn là biết tốc độ nhanh nhẹn tấn công mãnh liệt, có chỗ nào giống các vị hoàng đế khác chọn việc bắn cung mở đầu mùa săn bắn như vậy đâu, người khác cùng lắm thì bắt đại con nai con yếu ớt mà quá lắm thì túm con hươu cái cho đủ số mà thôi, đây là muốn biểu diễn võ công bản mình. Cao thủ chân chính, khinh thường việc làm bộ làm tịch!

Sớm đã bị tài bắn cung cao siêu của Thế Tông thuyết phục, Âu Dương Tuệ Như không hề phát hiện, nàng đối với Thế Tông rất rất ngưỡng mộ, việc này nếu mà so với hiện đại thì cũng chẳng khác các fan cuồng nhiệt là mấy.

Tay Thế Tông cầm cung buông xuống, mũi tên đã yun vút bay vèo ra khỏi dây, gật đầu đầu với các thị vệ canh giữ lồng sắt. Các thị vệ hiểu ý, mở cửa lồng sắt ra, thả cho con hươu chạy trốn.

Con hươu chạy nhanh như chớp, nhanh chóng chạy về phía rừng rậm xa xa, chẳng mấy chốc đã chạy đi một khoảng rất xa.

Hai mắt Thế Tông sắc bén như chim ưng chăm chú nhìn bóng dáng con hươu đang chạy trên đường, tay cầm cung vẫn buông lỏng như trước, không có ý định bắn chết nó ngay, mặc cho nó dần dần sắp sửa tiến sâu vào vùng cây cối rậm rạp.

Âu Dương Tuệ Như ngừng thở, hai mắt mở to, trong lòng khẩn trương và chờ mong thắng tới điểm cao nhất, làm cho ngực nàng thấy khó chịu. Cao thủ quả nhiên là có phong cách riêng a! Không đến thời khắc cuối cùng tuyệt đối không ra tay!

Còn không để Âu Dương Tuệ Như cảm thán xong, con hươu đã sắp chạy tới bìa rừng, còn mấy bước sẽ lẫn vào lùm cây cối, thoát vào thiên nhiên.

Cuối cùng Thế Tông cũng bắt đầu động dậy, tay cầm cung lại giơ lên, kéo dây, nhắm, bắn tên, bốn động tác liền mạch lưu loát, đợi Thế Tông buông dây cung, con hươu phía xa xa đã ngã xuống đất cái ầm, bốn vó quẫy lung tung vài cái rồi không còn núng nhích nữa, trên cổ rõ ràng đang cắm một mũi tên màu vàng kim, óng ánh dưới ánh mặt trời.

“Tài bắn cung quá tuyệt!”

Trong khu vực săn bắn một vùng yên tĩnh, sau một lúc lâu, các võ tướng mới phản ứng lại trước tiên, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, lúc này mọi người mới hoàn hồn, vội vàng lớn tiếng phụ họa. Tuy rằng Thế Tông năm nào cũng đều biểu diễn một màn như vậy, nhưng mà, cho dù xem đi xem lại mấy lần, vẫn bị tài bắn cung vô cùng kì diệu của Thế Tông làm cho rung động

Âu Dương Tuệ Như cũng vỗ tay không ngừng, mãi đến khi hai tay hồng hồng, trên mặt hưng phấn, trong lòng lại càng thêm buồn bực: để vương anh minh thần võ như vậy, tại sao lại trở thành vật hi sinh cho Giang Ánh Nguyệt chứ? Đại thần kịch bản cũng thiệt là bất công, hoàn toàn không ăn khớp phù hợp gì cả! Nếu chị đã đến đây, liền quyết không để cho Giang Ánh Nguyệt phá hỏng một minh quân như vậy!

Thế Tông thu hồi cung tên, đối với việc mọi người đang tăng bốc thì nhắm mắt làm lơ, trên khuôn mặt như đao gọt rìu đục vẫn là biểu cảm thần nhiên. Đợi tiếng mọi người khen ngợi trầm trồ dần dần lắng xuống, Thế Tông mới nâng tay cao giọng tuyên bố: “Tây Sơn săn bắn bắt đầu, không cần phải kiêng kị thân phận hay địa vị, có bản lĩnh, cứ việc thi triển ra cho trầm xem. Mọi người đi thôi.”

Dứt lời, Thế Tông nhìn các hoàng tử bên cạnh.

Thái tử hiểu ý, bỏ lại một câu “Nhi thần đi trước” rồi cưỡi ngựa chạy vào hướng rừng rậm cách đó không xa, các hầu cận phía sau Thái tử cũng chạy theo, tạo thành một vùng bụi bặm.

Thấy thái tử nóng lòng biểu hiện, Thành vương cũng không cam chịu bị tụt lại phía sau, giục ngựa hăm hở tiến lên, đuổi sát Thái tử, ý đồ ganh đua cao thấp cùng với Thái tử vô cùng rõ ràng.

Đã có hai vị hoàng tộc đi đầu, mọi người đều bắt đầu hành động, đám người tụ tập không bao lâu liền phân tán đi hơn một nửa, chỉ để lại Thế Tông cùng với một ít quan văn không có hứng thú với việc săn bắn, đương nhiên, phần lớn các nữ quyền cũng chỉ đứng đó nhưng chưa có hành động. ừ

“Muội muội, không nghĩ tới ngươi cũng đến đây, còn trang bị chỉnh tề như vậy, thật sự là làm cho người ta bất ngờ. Chỉ là, săn thú không phải chuyện đùa, nếu không thể cưỡi ngựa, tốt nhất cứ ở trong lều trại đi, phải lấy an toàn làm trọng.” Thành vương phi cũng một thân trang phục đi săn với tư thế oai hùng tinh thần phấn chấn hằng hái, đi đến bên cạnh Âu Dương Tuệ Như, ra vẻ quan tâm, kì thực mở miệng châm chọc.

Vệ vương phi đi theo phía sau Thành vương phi không ngừng gật đầu phụ họa, tỏ vẻ đồng ý với lời của nàng ta.

Âu Dương Tuệ Như đang tính thừa dịp ít người sẽ lên đi theo sát Thế Tông lại bị hai người này cản mất đường đi, cảm thấy thấy bực bội, đôi mi thanh tú nhíu lại, trên mặt cũng lộ ra vẻ không hài lòng. Ít khi thấy cả hai người đó không lục đục với nhau, đôi mắt xoay xoay chuyển chuyển vài vòng, Âu Dương Tuệ Như ngẩng đầu nhìn trời, bỗng nhiên giơ lên cung tên, bắn lên trời một mũi tên.

Mũi tên bắn ra không bao lâu sau liền nghe thấy một tiếng ‘bịch’, chim ngói rơi trên mặt đất, trên mình cắm một mũi tên đang hấp hối, vẫn đang cố giãy dụa.

Chị đây không rảnh quan tâm các người, ra tay trực tiếp thành thật như vậy còn không hiểu sao? Thước thời thì mau tránh đi chỗ khác!

Âu Dương Tuệ Như nâng chiếc cầm nhỏ tinh xảo lên, đuôi lông mày hơi nhích lên, trong mắt tràn đầy chói sáng nhìn Thành vương phi, giống như con báo nhỏ bị xâm phạm lãnh địa, lộ ra móng vuốt sắc bén của mình, biểu tình kia, mười phần kiêu ngạo, làm cho dung mạo Âu Dương Tuệ Như vốn đang đường đường phần chấn càng thêm diễm lệ, khiến cho những người nhìn thấy không thể dời tầm mắt khỏi người nàng một ly một tấc.

Vốn dĩ năng lực học tập của Âu Dương Tuệ Như siêu tốt, lại luyện tập khắc khổ lâu như vậy, ngay cả nằm mơ cũng còn thấy kéo cung bắn tên, gây ra tai họa cho vô số con thỏ, bồ câu, đến nỗi vừa nhìn thấy con gì đó mà trên đất đang chạy, trên trời đang bay, liền có phản xạ kéo cung bắn chết, tài bắn cung của nàng cuối cùng vẫn có chút kết quả, tuy rằng cũng hơi thiếu chút sức lực, không thể bắn chết con mồi to khỏe, nhưng bắn ấy con vật nhỏ nhỏ như phần lớn chim chóc này thì thật không phải nói đùa.

Âu Dương Tuệ Như bộc lộ chiêu ấy, làm cho Thành vương phi và Vệ vương phi vốn đang đắc ý cũng ghen hòng nhìn trân trối, giật mình ngây ngất tại chỗ. Âu Dương Tuệ Như không phải nữ Hán sao? Tại sao lại có thể bắn cung tốt như vậy? Còn màn biểu diễn lúc này là thế nào?

“Giỏi! Quả nhiên là thầy giỏi trò hay!” Thái Hậu cười thật vui vẻ, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Thế Tông đi theo bên cạnh cũng cùng vẻ mặt sung sướng y chang thế, thông thả đi về phía các nàng, hiển nhiên là sớm đem màn biểu diễn vừa rồi thu hết vào mắt.

16. Chương 16: Chuyển Sân Tây Sơn 2

Nhìn thấy Thái Hậu và Thế Tông cùng đi đến, đám người Thành vương phi cả kinh, vội vàng quỳ gối hành lễ, cùng hô vạn an.

“Đứng lên đi.” Thế Tông gật đầu, bảo mọi người đứng dậy.

Thành vương phi biết việc mình châm chọc Thái tử phi nhất định là đã bị bọn họ nghe thấy, sau khi đứng dậy liền tự động lui ra sau đứng cuối cùng trong đám người, tính giảm bớt sự tồn tại của mình.

Âu Dương Tuệ Như đứng dậy, nhìn về phía Thái Hậu với Thế Tông, nhìn thấy Âu Dương Tĩnh Vũ đi theo sau Thế Tông, hơn nữa còn nghiêng người né tránh việc hành lễ của các nàng, bất giác nàng nở cười ngọt ngào với ông ấy. Không có cách nào mà, ánh mắt đối phương quá ấm áp, quá yêu thương, nếu nàng không đáp lại đối phương, thật tâm cũng không đành lòng.

Tuy rằng Âu Dương Tĩnh Vũ đã lâu không gặp mặt nữ nhi, nhưng thấy thái độ nữ nhi vẫn vô cùng thân thiết như lúc trước, không có chút gì xa lạ, lại thấy nàng tươi cười trong sáng, giống như không lo không buồn, hiển nhiên là cuộc sống ở trong cung cũng tốt lắm, trong lòng mau chóng trở lại như bình thường, cũng nở nụ cười tươi tắn vui vẻ.

Thế Tông thu hết một màn phản kích của Âu Dương Tuệ Như với Thành vương phi, bị hào quang khiếp người của Âu Dương Tuệ Như hấp dẫn, đôi mắt không thể dời đi mà đồng thời trong lòng hơi hơi rung động, phảng phất như có cái gì đó phá vỡ sự phòng bị của trái tim, chui vào đáy lòng, tuy muốn nắm bắt, nhưng cảm giác này lại biến mất vô hình.

Thế Tông vừa nén rung động trong lòng xuống, lại bắt gặp Âu Dương Tuệ Như bỗng nhiên mỉm cười với mình, tươi cười ngọt ngào đập vào mắt, phút chốc làm cho hắn quên mất cảm giác quái dị đáy lòng, đôi môi giống như đã bị đối phương dẫn dắt, không tự giác hơi hơi cong lên một chút, trên mặt dịu dàng pha lẫn cương nghị.

“Tài bắn cung của Thái tử phi chỉ mới vài ngày mà đã tiến bộ rất xa! Không tệ!” Thế Tông cao giọng khen, biểu tình rất sung sướng, còn ần ần mang theo chút tự hào.

Âu Dương Tuệ Như vội vàng xua tay khiêm tốn, đúng lúc nịnh nọt Thế Tông một chút, “Ít nhiều cũng do phụ hoàng dốc lòng dạy bảo, con dâu mới có thể bắn cung được tiến bộ đến như thế, như lời Hoàng tổ mẫu đã nói, danh sư xuất cao đồ.”

Thế Tông thấy biểu cảm Âu Dương Tuệ Như xinh đẹp, giọng điệu chân thành, trong bụng lại càng yêu thích, ý cười trên mặt càng sâu thêm vài phần.

Thái Hậu biết khả năng bắn cung của Âu Dương Tuệ Như là do Thế Tông tự mình dạy bảo, cũng trêu ghẹo: “Nếu không có tiến bộ, chẳng phải rất có lỗi với phụ hoàng con, mà cũng rất có lỗi với rất những con bồ câu mà phụ hoàng đã tốn công tìm cho con tập bắn rồi sao.”

Âu Dương Tuệ Như nghe vậy trên mặt lộ vẻ tiếc hận, chưa kịp suy nghĩ đã bật thốt ra: “Còn không phải vậy sao, làm bay mất nhiều con bồ câu như vậy, nếu như cháu dâu bắn trúng hết, cũng đủ để ăn được mấy bữa đấy! Bồ câu quay tại chỗ nhất định rất là thơm ngon nha!” Trong sân tập không cho phép nhóm lửa, bằng không, Âu Dương Tuệ Như đã sớm nướng mấy con bồ câu dùng để tập bắn, hiện tại nhớ lại mấy con bồ câu đó cứ như thế mà bị vứt bỏ, nàng vẫn còn thấy xót.

Bỗng nhớ lại mũi tên vừa mới bắn khi nãy của mình, hai mắt Âu Dương Tuệ Như sáng lên, vội vẫy tay phân phó Tiểu Vũ: “Mau, mau nhặt chim ngói vừa rơi xuống về đây, vậy thì có thể nướng con chim ngói đó ăn rồi.” Thịt chim ngói tươi mới, so với bồ câu quay, mùi vị cũng không kém là bao.

Tiểu Vũ rất trung thành với Âu Dương Tuệ Như, nghe thấy nàng sai bảo, cuống quýt chạy về hướng chim ngói mới vừa rơi xuống kia, hoàn toàn không cảm thấy việc Thái tử phi phân phó có chỗ nào không ổn.

Âu Dương Tĩnh Vũ đứng đằng sau Thế Tông lại xấu hổ tới mức muốn che mặt lại, trong lòng bất đắc dĩ nghĩ bụng: đứa bé này, nói chuyện làm việc vẫn không chịu dùng đầu óc như vậy, còn tưởng là nàng đã tiến bộ rồi cơ đấy! Trước mặt Hoàng Thượng với Thái Hậu mà cũng dám tùy tiện như vậy, nói hươu nói vượn, có chỗ nào giống Thái tử phi kia chứ! ?

Không kể tính cách thì hình dáng vẻ ngoài Âu Dương Thanh và Âu Dương Tuệ Như có tám phần tương tự, mà cũng có thể do là được nuông chiều từ bé, người người ngưỡng mộ, nên lấy luôn bản tính vốn có của mình ra mà biểu diễn, khôn khéo như Âu Dương thừa tướng cũng chẳng nhìn ra một chút manh mối, thấy nàng ở trước mặt Thế Tông còn tùy ý như thế, vội vàng lên tiếng xin lỗi, “Tiểu nữ không tốt, đều do vi thần không có cách dạy dỗ, vi thần hổ thẹn, rất mong Hoàng Thượng và Thái Hậu tha thứ.”

Âu Dương Tuệ Như vô cùng cao hứng tiếp nhận chim ngói Tiểu Vũ đưa cho, đang phân vân nên xử lý thế nào, nghe thấy Âu Dương Tĩnh Vũ lên tiếng xin lỗi, lúc này mới phản ứng lại, bản thân mình lộ ra bản chất tham ăn, mất mặt mũi Thái tử phi, cảm thấy hối hận, húng thú trên mặt có chút rã rời.

Hoàng cung này quả nhiên không phải là nơi để người ta muốn làm gì thì làm, mỗi một bước đi, mỗi một câu nói đều phải cân nhắc nhiều lần, đã rời cung ra ngoài du ngoạn mà cũng không thể tận hứng, cứ sợ phạm lỗi. Có đôi khi nàng thật sự cảm thấy quá mệt mỏi, muốn trốn lại không có chỗ để đi. Chỉ vì nàng là Thái Tử Phi, nàng mang họ Âu Dương, trốn được nhất thời tuyệt đối không thoát được cả đời, đợi đến khi hai chị em Giang Ảnh Nguyệt lên ngôi, cũng chỉ có con đường chết.

Nghĩ đến đó, tâm tình Âu Dương Tuệ Như liền bức rức, trả chim ngói lại cho Tiểu Vũ, mặt mày nghiêm túc, nghiêm trang hành lễ Thế Tông và Thái Hậu, nhỏ giọng: “Tuệ Như thất lễ, mong phụ hoàng, Hoàng tổ mẫu tha tội.”

Thế Tông chẳng những không có trách tội, ngược lại, còn bị hành động đáng yêu của Âu Dương Tuệ Như làm cho buồn cười, thấy sau khi Thừa tướng lên tiếng thì trên mặt nàng lập tức lộ ra vẻ uể oải, đôi mắt mất đi ánh sáng lung linh động lòng người, nhìn vô cùng đáng thương, trong lòng cứng lại, cảm thấy nhói đau, vội vàng đưa tay dịu dàng đỡ dậy, nói: “Thái tử phi thì có tội gì? Thừa tướng đã quá lo lắng rồi. Chuyện mà Thái tử phi quan tâm luôn xuất phát từ thực tế, về điểm ấy rất tốt. Trước đây, người Nữ Chân chúng ta đi săn bắt là vì cái gì? Còn không phải là vì để no bụng? Con mỗi vốn cũng chỉ dùng để ăn, hiện tại Thái tử phi làm sai chỗ nào? Trẫm cũng không nhìn thấy.”

Thái Hậu cũng là người bao che khuyết điểm, vội vàng phụ họa: “Hoàng Thượng nói phải, Tiểu Như thế này cũng rất tốt, bình thường tính tình thẳng thắn, trong sáng, khi có chuyện lại thành thực ổn trọng, suy nghĩ chu toàn. Đúng như cái gọi là ‘hùng hục như trâu húc mả, khép nép như dâu mới về nhà chồng’*, ai gia thích còn không kịp đó!”

* Nguyên văn: “ , ” động nhược thoát thổ, tĩnh nhược xử tử: đại ý ban đầu được dùng trong quân đội, ý nghĩa là: “Khi án binh bất động thì yên ắng tĩnh lặng như thiếu nữ đồng trinh ẩn mình nơi khuê các, tới lúc tác chiến thì tốc độ chớp giạt, nhanh nhẹn như thỏ đang chạy trốn (chú thích tại đây, còn ở đây nói tính cách nàng ADTN lúc thì dịu dàng, lúc thì hoạt bát đáng yêu, mình tìm mãi chẳng thấy câu thành ngữ Tiếng việt nào mang ý tương tự, tạm thời các nàng chấp nhận câu trên nhé, nếu có câu khác hay hơn nhắn mình, mình sửa lại ^^.

Hai vị lớn nhất cũng đều lên tiếng bảo vệ, có thể thấy được nữ nhi rất được bọn họ yêu thích, Âu Dương Tĩnh Vũ cũng khôi phục trở lại bình thường, biểu cảm thả lỏng rất nhiều, liên tục gật đầu nói vâng.

Biết Âu Dương Tĩnh Vũ cẩn thận như vậy là vì tốt ỉnh, hơn nữa còn có Thái Hậu và Thế Tông thật tình trân trọng, tâm trạng Âu Dương Tuệ Như vừa thoáng thả ra lại lập tức căng thẳng. Có nhiều ngọn núi dựa vào như vậy, nàng còn thương xuân tiếc thu cái gì? Phải lấy tinh thần đập đổ Giang Ánh Nguyệt mới là lẽ phải, cuộc sống tốt đẹp còn đang ở phía trước chờ nàng đó!

Vừa nghĩ như vậy, Âu Dương Tuệ Như lên tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như ngọc lập tức rạng rỡ chói lọi.

Thế Tông thấy Thái tử phi chỉ mới nói hai ba câu, biểu tình từ hưng phấn sang uể oải, lại từ uể oải chuyển sang sáng láng rực rỡ, không chút nào che giấu cảm xúc bản thân, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, bằng trực giác, Thái tử phi bách biến như vậy nếu so sánh với tâm cơ các tần phi hậu cung lúc nào cũng thâm trầm này, chỉ biết uốn mình theo người, tranh giành tình cảm thì càng nhìn thuận mắt hơn. Có người vợ như thế, thái tử thật tốt số.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thế Tông mất mát khó hiểu, vì che giấu cảm xúc, hắn nhìn về phía Tiểu Vũ đang cầm chim ngói, dặn dò: “Nếu Thái tử phi muốn ăn chim ngói nướng, người liền mang nó đến phòng bếp, dặn dò rõ ràng, bảo người trong phòng bếp làm mau rồi đưa cho Thái tử phi ném thử.”

Thấy Thế Tông quay đầu nói với mình, trên mặt Tiểu Vũ có chút sợ hãi, vội vàng đồng ý.

Âu Dương Tuệ Như có thể cảm giác được Thế Tông thật sự tâm quan yêu thương mình, căng thẳng lúc trò chuyện với Thế Tông cũng bớt không ít, đương nhiên giọng điệu cũng vì vậy mà thân cận hẳn, vội vàng xua tay: “Ai cũng có phần, chim ngói này để lại buổi tối sau khi kết thúc cuộc săn mọi người ăn chung với nhau, con dâu không ăn mảnh .”

Thế Tông liếc chú chim nhỏ với mũi tên còn đâm xuyên qua một cái, không nhịn được cười to, chế nhạo nói: “Một con chim ngói nhỏ xíu, còn không đủ dính răng người ta huống chi còn bị cắt nhỏ ra, Thái tử phi quả là hào phóng nha!”

Thái Hậu và đám người Âu Dương Tĩnh Vũ cùng bật cười, chỉ có biểu cảm Thành vương phi với Vệ vương phi vẫn còn cứng ngắc, đứng ở một góc tiếp tục làm cục đá. Cuối cùng các nàng đã thấy rõ, Thế Tông và Thái Hậu đối xử Âu Dương Tuệ Như đặc biệt đến như vậy, các nàng không có thể dễ dàng gây chuyện.

Âu Dương Tuệ Như vừa nghĩ lại thấy cũng phải, mới bắt được con mồi đầu tiên, không khỏi có chút đắc ý vênh vảo, hai má hơi hơi hồng lên, vội vàng chữa cháy: “Như vậy con dâu đi cùng phụ hoàng săn con hươu về, như vậy chắc chắn phải đủ?” Từ lúc xem xong màn biểu diễn mở đầu của Thế Tông, nhiệt huyết nàng liền sôi trào, đối với việc săn hươu cứ nhớ mãi không quên.

“Chắc là đủ.” Thế Tông cực lực kiềm chế ý cười trong giọng nói, đồng ý gật đầu, trong lòng cảm thán Thái tử phi thật sự là bảo bối, có nàng ở bên người, mỗi giờ mỗi khắc đều vui sướng như tiên, làm người ta sung sướng, ngay cả việc săn bắn theo khuôn khổ cũng trở nên mới mẻ.

Nghĩ như vậy, Thế Tông vốn chẳng có ham thích đối với cuộc săn bắn ngày hôm nay cũng bắt đầu có sự chờ mong, giọng nói cũng mang theo hứng thú thúc giục: “Săn hươu cũng không giống như chim chóc, phải

bỏ nhiều công sức, nếu không muốn tay không mà quay về, để buổi tối mời mọi người phải uống gió sương, chúng ta nhanh chóng xuất phát mới kịp.”

Không chừng Thái tử phi thật sự có thể săn được một con hươu, đứa bé này ý chí chiến đấu đang dâng trào! Thoáng nhìn biểu tình Âu Dương Tuệ Như nóng lòng muốn thử cùng hai đám lửa bùng bùng cháy trong mắt nàng, trong lòng Thế Tông cũng hơi chờ mong.

Âu Dương Tuệ Như nghe thế đã tin ngay, vội vàng gọi người mang con ngựa của mình đến, mong chờ nhìn Thế Tông, chỉ chờ hần tuyên bố xuất phát, Thế Tông mỉm cười, nhìn lại Thái Hậu và Âu Dương Tĩnh Vũ, trong mắt mang theo câu hỏi. Hai người cười khổ, vội vàng xua tay cự tuyệt. Năm tháng không buông tha ai hết, hoạt động kịch liệt như vậy, bộ xương già này của bọn họ không kham nổi.

Thế Tông gật đầu, dẫn đầu lên ngựa, sau ngời ổn định phát tay tuyên bố: “Xuất phát.” Lập tức những thị vệ bên cạnh hần cũng đồng loạt xoay người lên ngựa, trong miệng lớn tiếng trả lời ‘Vâng’, khí phách tỏa ra bốn phía, vô cùng trang trọng nghiêm túc, khiến Âu Dương Tuệ Như nhiệt huyết càng thêm sôi trào.

“Hoàng tổ mẫu, phụ thân, buổi tối nhớ chờ ăn thịt hươu nướng của Tuệ Như đấy! Đi!”. Âu Dương Tuệ Như hăng hái để lại một câu chí nguyện to lớn, Thế Tông nghe được nàng nói thế liền cười to không dứt, vọt chạy ra xa .

Đưa mắt nhìn bọn họ đã chạy được một khoảng, Thái Hậu chào cáo từ Âu Dương thừa tướng vẫn còn đang đứng ở chỗ cũ, nhìn biểu cảm cứng ngắc của Thành vương phi và Vệ vương phi, ôn hòa mở miệng, “Thân là con dâu hoàng gia, quan trọng nhất là tuân thủ bổn phận, của mình là của mình, ai cũng không cướp được, nhưng nếu không phải của mình, chớ có quá nhiều ham muốn, đến cuối cùng tỉnh ra lại mất nhiều hơn được, các người có cảm thấy vậy hay không?” Đây là cảnh cáo trá hình đối với hành vi càng ngày càng qua mặt của hai vợ chồng Thành vương.

Giọng nói của Thái Hậu tuy ôn hòa, lại khiến người nghe phát lạnh cả người, sắc mặt hai vương phi trắng bệch, nơm nớp lo sợ gật đầu đồng ý, một thân vênh vào trong khoảnh khắc biến thành nhếch nhác không tưởng tượng được.

17. Chương 17: Chuyển Săn Tây Sơn 3

Âu Dương Tuệ Như ngồi vững vàng trên lưng ngựa, không nhanh không chậm chạy theo phía sau Thế Tông, trong lòng đối với cuộc săn lần này tràn ngập mong đợi, đến khi chạy được một khoảng thật xa, bắt đầu tiến vào rừng cây, nàng mới giật mình, nàng không phải là đến đây để chơi, nàng còn có hai nhiệm vụ trên người mà.

Nhiệm vụ A, nhất định phải làm loạn tình tiết kịch bản, và phải đảm bảo an toàn Thế Tông dưới mọi tình huống, ngăn cản màn chấn đảo của Giang Ánh Nguyệt; Nhiệm vụ B, nếu thật sự không thể bảo đảm an toàn cho Thế Tông, vào lúc tình thế bất đắc dĩ, dù phải đưa thân mình ra chấn đảo cũng phải ngăn cản không cho Giang Ánh Nguyệt làm việc đó.

Nghĩ sao hai nhiệm vụ lại đau khổ đến vậy, lập tức Âu Dương Tuệ Như ủ rũ .

Đến khi nào thì nàng mới có thể sống những ngày không lo lắng? Tuy rằng trong lòng cũng tự biết rõ, giết chết chị em Giang Ánh Nguyệt, nàng liền hết lo, nhưng mà dù sao nàng cũng là người hiện đại với tư tưởng pháp quyền, tuy rằng bản tính cũng khá mạnh mẽ, nhưng bảo nàng đi giết người, cho dù là mượn đao giết người, nàng vẫn không thể cứ thế mà làm, huống chi, cũng không có cơ hội nào để có thể một đao giết chết cả hai chị em nhà kia mà không để lại hậu hoạn, trước mắt chỉ có thể đề phòng, chờ, đợi ai một rồi tính tiếp.

Nghĩ đến tình cảnh gian nan và căng thẳng của bản thân hiện nay, Âu Dương Tuệ Như không khỏi oán giận, theo phản xạ liền tìm kiếm bóng dáng Giang Ánh Nguyệt kẻ đầu sỏ gây nên ở trong đám người, lúc này mới

phát hiện, Giang Ánh Nguyệt mọi lúc mọi nơi đều ở bên cạnh Thế Tông vậy mà giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

“Phụ hoàng, sao mãi vẫn không thấy Giang nữ quan đâu?” Âu Dương Tuệ Như giục ngựa đi lên, cách khoảng nửa mình ngựa về phía sau Thế Tông, nghiêng đầu hỏi.

“Trẫm đi săn không mang nữ nhân theo.” Thế Tông dừng một chút, rồi nhìn về phía Âu Dương Tuệ Như, cười ôn hòa, “Thái tử phi vẫn là người đầu tiên. Thế nào, cảm thấy chán sao? Vậy lần sau trẫm sẽ mang nàng ta theo cho ngươi giải sầu.” Ngay cả săn thú lần sau cũng đã hình thành suy nghĩ muốn dẫn Âu Dương Tuệ Như theo, có thể thấy trong tiềm thức, Thế Tông đã vô cùng yêu thích Âu Dương Tuệ Như, về phần yêu thích này, chỉ kém một đường liền vượt qua giới hạn thân phận, mà bản thân còn không tự biết.

Không có Giang Ánh Nguyệt thì không có ám sát! Âu Dương Tuệ Như cũng thả lỏng, nghe Thế Tông đề nghị, trong lòng lại căng thẳng, vội vàng xua tay nói: “Không cần đâu, ở cùng phụ hoàng tuyệt đối không buồn!” Ngài trăm ngàn lần đừng mang thân chết kia theo! Ta còn muốn chơi vui vẻ vài ngày đó!

Bất quá một câu có lẽ, lọt vào tai Thế Tông lại thay đổi ý nghĩa, tâm tình không thay đổi thế nào, chính là mười phần vui vẻ khoái trá.

“Không buồn thì tốt rồi. Tốc độ chúng ta phải nhanh hơn, trước mặt liền đi vào rừng rậm, tỷ lệ gặp được con mồi rất lớn, cung tên lúc nào cũng phải chuẩn bị tốt.” Tâm tình Thế Tông rất tốt, hành trình không khỏi nhanh hơn.

Không có áp lực chắn đao, nhất thời tinh thần Âu Dương Tuệ Như cũng tỉnh táo, vội vàng gặt đầu tỏ vẻ mình đã rõ rồi, mang cung tên sau lưng ra cạnh tay, để có thể nhanh chóng sử dụng.

Đoàn người tiến vào rừng rậm liền thả chậm tốc độ, con ngựa từ từ đi trên đường mòn giữa núi non, Thế Tông giơ tay, ở không trung phe phẩy một chút, bọn thị vệ hiểu ý, lập tức tản ra bốn phía, hòa vào rừng cây xanh um tươi tốt, rất nhanh đã không thấy tăm hơi, chỉ còn hai ba người thân thủ mạnh mẽ nhất ở lại bảo hộ.

Thế Tông cố ý thả chậm tốc độ, cùng đi với Âu Dương Tuệ Như, thấy chạc cây chắn lối trên đường, còn lên tiếng nhắc nhở nàng phải giảm tốc, sau đó còn tự mình động thủ lấy chạc cây kia đi, để cho nàng đi trước, sợ nàng vô ý khiến bản mình bị thương, mà che chở thật cẩn thận thế này, khiến vài tên thị vệ nhìn mà cảm thấy kinh ngạc. Đi theo Thế Tông mấy mươi năm, ôn nhu thế này bọn họ thật sự chưa từng thấy qua.

Hai người từng chút từng chút tiến sâu vào giữa rừng cây, có Thế Tông quan tâm, Âu Dương Tuệ Như chẳng mấy quan tâm đến lối đi, một đôi mắt sáng không ngừng chung quanh, phạm là bụi cây hoặc bụi cỏ có thể ẩn nấp, nhất định nhìn chăm chú vào, sợ con mồi chạy mất.

“Phụ hoàng, chậm một chút! Trong bụi cỏ có động tĩnh.” Bỏ công không phụ lòng người, sau nửa canh giờ tìm kiếm, rốt cục Âu Dương Tuệ Như cũng phát hiện xa xa có một bụi cỏ không có ngừng động đậy, vội vàng cúi đầu lên tiếng, ngăn cản động tác đi tới của Thế Tông, để tránh hấn kinh động con mồi.

Thế Tông ghìm ngựa dừng bước, làm động tác thủ thế chớ lên tiếng, bọn thị vệ lập tức yên lặng bất động, ngay cả hô hấp cũng như ngừng lại rồi, sợ kinh động con mồi của Thái tử phi. Thái tử phi tìm lâu như vậy, cũng không phải dễ nha, hai mắt đều xám ngắt.

Âu Dương Tuệ Như đỡ cung trên lưng xuống, rút một mũi tên đặt trên thân cung, nhắm ngay bụi cỏ, lẳng lặng chờ con mồi xuất hiện.

Bụi cỏ lao xao một lúc, rốt cục từ trong đó một con thỏ màu lông pha tạp chậm rì rì nhảy ra, cái đầu rất lớn, ước chừng nặng năm sáu cân, hình như bởi vì vừa ăn no quá, có chút lười biếng, nó nhảy hai bước liền ngồi trên mặt đất không động đậy, đây đúng là cơ hội tốt để bắn chết nó.

Dây đã kéo căng, ánh mắt Âu Dương Tuệ Như sáng quắc chờ con mồi xuất hiện liền bắn ngay, mà giờ nhìn thấy chỉ là con thỏ công kênh với màu lông pha tạp nhảy ra, tâm tình cao hứng liền tụt xuống, một hơi nghẹn ở ngực cũng xả ra, tay đang cầm cung cũng vô lực buông xuống.

“Sao lại không bắn?” Thế Tông thấy Âu Dương Tuệ Như dừng động tác lại, hạ giọng hỏi. Đừng nói là thấy động vật nhỏ đáng yêu, cho nên không đành lòng? Nếu như thật là vì vậy, còn đến săn thú làm chi? Không

bằng đuối nàng về doanh địa cho lẹ.

Nghĩ như vậy, hứng thú Thế Tông có chút tan mất. Đây là nguyên nhân hẳn không thích mang nữ nhân đi săn, lòng dạ dần bà, dối trá giả tạo, làm hắn phiền chán. Nhưng ngược lại nghĩ đến Thái tử phi ở bãi tập mang lại tai họa cho rất nhiều con thỏ, lại cảm thấy Thái tử phi hoàn toàn không giống loại nữ nhân này, trong lòng lại có chút tò mò lý do của nàng

Âu Dương Tuệ Như lắc đầu, nhìn thẳng Thế Tông, đôi mắt long lanh tràn đầy thất vọng, giọng điệu thành thành thật thật đáp: “Màu lông con thỏ này quá xấu, làm phần áo choàng che ngực không được, làm mũ cũng khó coi. Tuy nó lớn, nhưng rõ ràng là do tuổi tác đã cao, nhất định chất lượng thịt rất già, dai đến nhai không đứt, mùi vị thì kém. Con dâu vẫn là không cần lãng phí tinh lực với tên ở trên người nó, giữ lại để dùng săn con hươu.”

Con thỏ kia quả thực nên cảm thấy mình may mắn bởi nhờ bộ lông màu sắc khó coi cùng xương cốt già cỗi, bằng không hôm nay liền chôn vùi trong tay Thái tử phi.

Không nghĩ tới lý do lại là như vậy, còn bị nàng nói vô cùng nghiêm túc, chính nghĩa, nháy mắt đầu óc Thế Tông trống rỗng, tiện đà cúi đầu, một tay nắm lại đặt trên miệng, che lại khóe môi nhếch lên, ý cười trong mắt lại càng ngày càng đậm, có thật là vậy không. Nếu không phải sợ quấy nhiễu con mồi có thể ẩn nấp ở bốn phía, hẳn thật muốn cất tiếng cười to, Thái tử phi à, con còn có thể đáng yêu hơn nữa hay không?

Phải một lúc lâu sau, cuối cùng Thế Tông cũng bình phục ý cười lại, rồi nhìn về phía Thái Tử Phi với vẻ mặt vô tội, trong lòng yêu thích không dừng được, giọng điệu lại hơi trêu chọc nhỏ giọng hỏi: “Người cứ như vậy xác định hôm nay sẽ săn được con hươu sao? Dễ dàng buông tha con mồi tới tay như vậy, cần thận khéo lại thả mồi bắt bóng*.”

Nguyên văn: , đầu liễu tây qua giản liễu chi ma, hoặc đảo lại , cũng mang nghĩa tương tự, đại ý là bỏ trái dưa hấu mà chọn hạt mè, hiểu là tham lợi nhỏ mà bỏ cái hơn; thành ngữ tiếng Việt mình có câu thả mồi bắt bóng cũng mang nghĩa tương tự ý vậy ^^.

Âu Dương Tuệ Như cũng dè dặt cổ họng, khẳng định nói: “Sẽ không, hôm nay nhất định có thể săn được con hươu. Trước cuộc săn, chắc chắn trong khu vực săn bắn đã thả đủ con mồi, nhất định là hươu cũng có không ít, hơn nữa, không phải phụ hoàng mới vừa nãy bảo bọn thị vệ đi ra ngoài tìm hay sao? Nhiều người như vậy, nói gì thì nói chỉ ít cũng sẽ tìm được một con, khi tìm được rồi chắc chắn sẽ đến báo cho phụ hoàng. Ngài là hoàng đế, muốn con hươu còn không phải quá dễ dàng à?” Đi theo ngài sẽ có thịt ăn nha!

Trừ một câu cuối cùng, Âu Dương Tuệ Như hát cảm dương dương tự đắc với Thế Tông, nụ cười ngoại trừ có hai phần lấy lòng, còn hơi có chút đắc chí tự mãn.

“Quý linh tinh, khó trách muốn đi theo trẫm!” Bộ dáng cười nói đắc ý của Thái tử phi rất gây chú ý, khiến cho Thế Tông nhìn mãi mà lòng ngứa ngáy, muốn nhéo chiếc cằm nhỏ của nàng, nhưng khi vươn tay lên, lại cảm thấy nếu lấy thân phận của hắn mà làm thế này thì không ổn biết bao, chỉ đành phải chuyển tới sau đầu nàng, phẩy phẩy mái tóc đuôi ngựa buộc cao của nàng, rồi thu hồi tay lại, đầu ngón tay Thế Tông run rẩy, đôi mắt đen nhánh càng thêm sâu thẳm.

Âu Dương Tuệ Như một chút cũng không phát giác ánh mắt Thế Tông đã thay đổi, vẻ mặt vẫn cười vô tội như cũ, đối với động tác thân thiết của Thế Tông không tránh không né. Thế Tông cũng gần như là phụ thân của nàng, cho dù có thân thiết thì ở trong mắt nàng cũng là đương nhiên.

Chỉ thoáng cái chớp mắt Thế Tông liền dè nén nội tâm đang xao động một cách kỳ lạ, hắn chăm chú nhìn Âu Dương Tuệ Như tươi cười tinh khiết, quay đầu ngựa lại, thay đổi phương hướng rồi tiếp tục đi tới, suốt dọc đường đi chú tâm tìm kiếm dấu vết con hươu để lại, không để bản thân lại phân tâm.

Một lúc lâu sau, một thị vệ lúc nãy rời đi cưỡi ngựa chạy nhanh tới, dợi đến gần, chấp tay nói với Thế Tông: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, ba dặm phía bắc có một con hươu, đang trong phạm vi theo dõi bọn nô tài.”

Thế Tông gật đầu, nhìn Âu Dương Tuệ Như lộ vẻ hưng phấn, lo lắng dặn dò, “Đi sát, đến chỗ đó, trước tiên phải tìm một chỗ ẩn nấp, quan trọng là không được hành động thiếu suy nghĩ rồi khiến bản thân bị thương. Lúc trước Trẫm đã dạy người thế nào, còn nhớ rõ không?”

Âu Dương Tuệ Như dùng sức gật đầu, “Đã biết phụ hoàng.”

Thế Tông gật đầu, dẫn đầu đi về phía con hươu, Âu Dương Tuệ Như bám sát đi phía sau hẳn, hai mắt lấp lánh tinh quang, trong đấy hơi có chút khấn trương.

Một khắc sau, đoàn người dưới sự dẫn dắt của thị vệ cũng đến chỗ con hươu thường qua lại, vận khí rất tốt, con hươu kia vẫn còn đang nhàn nhã gặm nhấm một bụi cây, không chút phát hiện sự nguy hiểm không ngừng tới gần.

“Thật lớn nha!” Thấy con thú, Âu Dương Tuệ Như kinh ngạc hô nhỏ một tiếng.

Con hươu này so với con mà lúc này Thế Tông vừa săn mở màn kia còn lớn hơn nữa, tuy rằng được nuôi thả, không thể so với con kia về sự săn chắc cường tráng, nhưng con người rất sáng, hiển nhiên có tính cảnh giác cao độ, muốn săn bắn nó thành công, chắc chắn không phải là chuyện dễ.

Nghe thấy Âu Dương Tuệ Như sợ hãi than, Thế Tông quay lại nhìn nàng, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

Âu Dương Tuệ Như hung hăng gật đầu, “Chính là con này.” Dứt lời, thoáng suy nghĩ một lát rồi tiếp tục mở miệng, “Chỗ này cây cối rậm rạp, rất thích hợp chạy trốn hay ẩn nấp, nếu mũi tên đầu tiên không trúng, khiến nó trốn thoát, chúng ta có cưỡi ngựa đuổi theo cũng khó khăn, không bằng dụ nó đến chỗ đám cỏ trống trải vừa mới đi ngang khi này, bao vây nó trên đám cỏ, như vậy cơ hội mới lớn hơn chút nữa.”

Chỉ ngần ngừ vài giây, kế hoạch săn bắn tinh vi hình thành ngay trong đầu Âu Dương Tuệ Như, tư duy nhanh nhạy này cùng với sự an bài cẩn mật so với thợ săn có kinh nghiệm phong phú cũng không kém là bao.

Thế Tông kinh ngạc, đối với của trí tuệ nàng lại thêm một tầng nhận thức, áp chế xao động lại dâng lên trong lòng, trầm giọng mở miệng, “Cứ thế mà làm. Trầm cùng bọn thị vệ bọc vòng vây nó lại, người phụ trách săn bắn. Chỉ một mình người bắn tên, trầm tuyệt đối không ra tay, cuối cùng có thể thành công hay không, hoàn toàn dựa vào bản thân người.”

Âu Dương Tuệ Như gật đầu, trả lời một cách đường hoàng, “Đó là đương nhiên, đây vốn chính là con mồi con dâu, săn được nó, chẳng những có kiện áo che ngực, con dâu lại làm cho ngài một đôi giày da hươu, mang vào sẽ rất mềm, rất thoải mái!” Con mồi còn chưa tới tay, cái này là quy hoạch trước.

Nghe thấy lời này, trong lòng Thế Tông hơi hơi nóng lên, khóe miệng kìm nén không được nhếch lên, nhìn Âu Dương Tuệ Như một cái thật sâu, trêu chọc: “Được, lời người nói trầm sẽ nhớ kỹ, nếu đến lúc đó không có kiện áo ngực với giày, trầm cứ thấy người là đòi đấy.”

Dứt lời, hẳn làm cái thủ thế, cùng bọn thị vệ lặng yên biến mất trong đám cây cối, lần lần đến bốn phía quanh con hươu, chờ đợi Âu Dương Tuệ Như kéo cung bắn mũi tên đầu tiên.

Âu Dương Tuệ Như trợn mắt há mồm nhìn Thế Tông rời đi, trong lòng kêu rên: nói gì vậy, nếu không săn được con hươu này, chẳng phải ta cũng sẽ bị trị tội khi quân?, liều mạng tiến lên thôi!

Âu Dương Tuệ Như hít sâu, giơ lên cung lên, nhắm vào con hươu đang nhàn nhã nhai cỏ cách đó không xa, trong lòng mặc niệm: thật xin lỗi, ta còn phải lấy lòng cha chồng, thật sự là do cuộc sống bức bách, mi mau dâng hiến bộ da đi!

18. Chương 18: Chuyển Săn Tây Sơn 4

Thế Tông bỏ lại con ngựa, mang theo bọn thị vệ im hơi lặng tiếng ẩn thân lẫn vào các bụi cây xung quanh, một đôi mắt ưng không tập trung nhìn con hươu, mà lại chăm chú nhìn Âu Dương Tuệ Như phía đối diện đang nheo mắt, kéo cung chuẩn bị bắn.

Đối phương nhíu chặt chân mày, một đôi mắt đẹp bình thường ẩn chứa ý cười nay long lanh tràn ngập chuyên chú, loại chuyên chú này đối với việc săn con mồi nhất định phải có, mang theo thần thái lóa mắt thu hút lòng người, làm cho người ta không dám nhìn gần, mà cũng không muốn dời mắt.

Ánh mắt thật khá! Thế Tông thăm trầm tỏ khen ngợi trong lòng, người có ánh mắt như vậy, nhất định nội tâm cũng đủ cứng rắn, khát vọng đối với thành công cũng càng thêm mãnh liệt. Chỉ đơn giản nhìn ánh mắt Thái tử phi, hẳn đối với chuyện săn bắn lần này càng thêm chờ mong.

Tay Âu Dương Tuệ Như cầm cung khẽ siết chặt, hơi thở cũng càng ngày càng nhẹ, đến lúc hoàn toàn ngừng lại, bỗng nhiên trong mắt tỏa ra một chút tinh quang, ngón cái buông sợi dây cung ra, mũi tên sớm vận sức chờ phát động xuyên qua nhánh cây cực nhanh, bay về phía con hươu vẫn đang mãi ăn.

Dựa vào hướng bay của mũi tên, Thế Tông đoán được mũi tên này nhất định không thất bại. Trong mắt hắn cực nhanh hiện lên một chút thưởng thức, thoáng chốc liền phóng về phía con ngựa của mình, tích tắc đã xoay người lên ngựa, chạy đến hướng con hươu có thể trốn được để vây bắt.

Tiếng xé gió rất nhỏ vang lên, con hươu đề cao cảnh giác, nhấp chân muốn chạy, vừa mới chuyển đầu, mũi tên cũng đã tới nơi, vốn ban đầu nhắm vào bụng nó giờ thành cắm trên hông nó, lưng lay lúc lắc.

Con hươu thống khổ kêu một tiếng, bỏ chạy ngược hướng tên bay tới, chưa chạy được xa, một mũi tên có tốc độ còn nhanh hơn, lực sát thương lớn hơn vụt qua trước mặt, cứ như đang trêu chọc nó, rõ ràng có thể một mũi tên lấy mạng, nhưng lại không nhắm vào thân nó, chỉ xẹt qua mình nó cắm trên thảm cỏ cách nửa thước, sâu bảy phân, chặn con đường trốn chạy của nó.

Con hươu kêu một tiếng bi thương, vội vàng đổi hướng, nhưng lần nào cũng có một mũi tên không đe dọa tính mạng bay tới, chỉ còn đường trốn chạy về hướng duy nhất không gây trở ngại.

Thấy thế, Thế Tông thu hồi cây cung trong tay, dẫn bọn thị vệ tiếp tục đuổi theo.

Phương hướng con hươu trốn chạy đúng là mảnh cỏ trống trải kia, thấy Thế Tông tiến hành theo kế hoạch, Âu Dương Tuệ Như không dám dừng lại chút nào, đuổi ngay sát phía sau con hươu đang kinh hoàng thất thố, bắn tên liên tục. Rất nhiều mũi tên rơi vào khoảng không, nhưng vẫn có hai ba mũi bắn trúng mục tiêu, nhưng bởi lực đạo của nòng không đủ, tên cắm vào da thịt khá nông, cũng chảy chút máu, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Âu Dương Tuệ Như không nhụt chí, vẫn tiếp tục bắn một mũi rồi lại một mũi, động tác chưa từng dừng lại, đã tính sáng ngời trong đôi mắt đang nheo lại.

Những người thị vệ ẩn nấp bốn phía quanh con hươu dưới sự dẫn dắt của Thế Tông truy kích qua đây, đồng loạt tru lên, kích thích tâm trí con hươu vốn đang hoảng hốt, khiến cho nó hỗn loạn và mất đi sự nhạy bén.

Quả nhiên dưới một loạt tiếng tru, con hươu đại loạn, mấy lần loạn choạng gần như sắp ngã, lại cố gắng ổn định thân mình, tiếp tục chạy trốn chết. Thấy động tác con hươu càng ngày càng lộ vẻ chậm chạp, Âu Dương Tuệ Như hình như tỉnh ngộ, cũng học theo điệu bộ thị vệ giữa đầu tru theo.

Giọng Âu Dương Tuệ Như thanh thúy trầm bổng, sau khi tru một tiếng, giống như đã tìm được cảm giác, lại tru liên tiếp thêm vài tiếng, trong tiếng tru cao trong tràn ngập tùy ý, nhiệt huyết, dã tính và tràn đầy ý chí chiến đấu, hào khí như thể nghe vào trong tai, dường như cả trái tim cũng đều bay lên theo tiếng tru này, chọc thủng trời cao.

Trước đây chưa từng thấy khí chất Thái tử phi xuất sắc như vậy, nhưng lại vô cùng phù hợp tính tình người Nữ Chân ngang ngạnh từ nhỏ, bọn thị vệ giống như được khích lệ, dưới sự dẫn dắt của Thái tử phi tru càng lớn tiếng hơn, sơn cốc vốn yên tĩnh bị tiếng tru của bọn họ khuấy nhiễu, không ngừng có động vật đang lẩn trong cây cối bỏ chạy, ngay cả chim chóc trên cây đều tung cánh bay lên trời cao, lượn lờ thật lâu không dám hạ xuống.

Trong mắt phản chiếu bóng dáng Âu Dương Tuệ Như như ngọn lửa đầy sức sống, bên tai đều là tiếng tru cao giọng của nàng hòa với bọn thị vệ, vui vẻ sáng khoái như vậy, làm cho nhiệt huyết người ta sôi trào. Tình hình này, hoàn toàn rung động tại mắt Thế Tông, thẳng tiến vào trong lòng hắn.

Phân công hợp tác, cùng tiến cùng lùi, cố gắng truy kích con mồi tới cùng, không đạt mục đích thì không bỏ qua, đây mới thật sự là săn bắt, mà không phải là trò chơi săn bắn được tổ chức ra để tăng cường khống chế các bộ tộc Nữ Chân.

Thế Tông chợt ngẩn ngơ, trong lòng cũng nóng lên, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời thét một tiếng dài, tiếng thét hùng hậu, xông thẳng lên trời, mang theo hơi thở sát phạt nồng đậm.

Con hươu kia vốn sắp bị những người này bắn chết, lại còn bị những tiếng tru làm cho rối loạn, đột nhiên nghe thấy một tiếng thét như rồng ngâm này, tim phổi đều bị đánh tới tởm, chân mềm nhũn, ngã xuống đất.

Hai mắt Âu Dương Tuệ Như sáng ngời, không để mất thời cơ bồi thêm một tên, ngay đúng phần bụng mềm nhất của con hươu, nguyên khí con hươu bị tổn thương nghiêm trọng.

Con hươu vùng vẫy đứng dậy, lần nữa bỏ chạy về phía trước, chỉ là tốc độ nó rõ ràng đã chậm lại.

Âu Dương Tuệ Như thấy Thế Tông vừa thét một tiếng đã có hiệu quả như vậy, vội vàng quay đầu lớn tiếng: “Phụ hoàng, thét thật hay! Nó bị người dọa rồi, lại thét thêm hai tiếng đi!”

Lại thét thêm hai tiếng? Hoàng đế không phải để người cho sai bảo, kêu thét thì thét, người ta là hoàng đế đó! Bọn thị vệ đi theo phía sau Thái tử phi nghe thấy nàng tùy tiện lên tiếng yêu cầu, thiếu chút nữa ngã hết từ trên lưng ngựa xuống. Thật vất vả ổn định cơ thể lại thêm lo lắng thay Thái tử phi giản dị dễ gần này, sợ việc nàng bất kính khiến Hoàng Thượng tức giận.

“Ha ha, được!” Thế Tông cười sang sảng, thoải mái đồng ý, quả nhiên lại thét dài hai tiếng lên trời, một đám thị vệ kinh hãi suýt nữa cười ngất, sau lại hoàn hồn tỉnh ngộ: đây là săn bắn, săn được con mới mới là việc chính, làm sao còn nghĩ đến nhiều nghi thức xã giao như vậy? Bảo thủ quá! Vẫn là Thái tử phi thông hiểu.

Bị Thái tử phi và Thế Tông lôi cuốn, bọn thị vệ cũng thả lỏng kiêng dè trong lòng, càng thêm ra sức vây bắt con hươu kia, cuối cùng mang nó tới mặt cỏ trống trải kia.

Trên mặt cỏ, một màn săn giết chính thức trình diễn.

Bọn thị vệ tản ra bốn phương tám hướng thay Thái tử phi ngăn chặn các con đường chạy trốn, Thái tử phi nhanh chóng đuổi theo sát phía sau con hươu, cứ đến đúng tầm lại bắn tên, chẳng mấy chốc bao bọc tên đã trống rỗng, Thế Tông đứng lúc ném qua một ống, ý bảo nàng tiếp tục cố gắng.

Hai người cưỡi ngựa đan xen, phối hợp ăn ý, chỉ khổ cho con hươu kia, cả mình đều cắm đầy tên, mà lực đạo tên quá nhỏ cho nên không lập tức lấy mạng nó, nó chỉ có thể bắt đắc dĩ chạy rồi chạy, lại thật bất đắc dĩ bị bắn rồi bị bắn nữa, nếu nó thông minh hơn một chút, không chừng nó sẽ trực tiếp tìm lấy một thân cây rồi đâm đầu chết ngay chứ không muốn tiếp nhận sự chà đạp dã man vô nhân đạo như vậy của Âu Dương Tuệ Như.

Ở trên cỏ chạy qua chạy lại vô số lần, vẫn không thể đột phá vòng vây, rốt cục con hươu cũng hấp hối ngã trên mặt đất, há mồm thở từng hơi, hơi thở cũng dần dần mỏng manh, bỗng nó giật giật hai cái, rốt cục dù không cam lòng cũng nhắm mắt lại, không còn hơi thở. Đáng thương cho nó không phải vì bị tên bắn chết mà do mất máu quá nhiều, hao tổn quá độ mà chết.

Âu Dương Tuệ Như thấy con hươu đã ngã xuống đất, cũng không lập tức chạy tới, mãi đến khi nó tắt thở, lúc này mới xuống ngựa, từ từ tới gần, giơ chân tính đá thử phía sau nó.

Thế Tông nhanh chóng xuống ngựa, chạy vội mấy bước tới bên cạnh nàng, tách nàng ra, trong giọng nói có phần lo lắng: “Cẩn thận, có một số loài động vật giả ngất, chờ người đến gần liền tấn công, vô cùng giáo hoạt.”

Âu Dương Tuệ Như giật mình gật đầu, trông mong nhìn về phía Thế Tông, giống như đang nói: vậy ngài giúp ta nhìn thử đi?

Thế Tông bất đắc dĩ lắc đầu, trong mắt lại mang theo vài phần sùng nịnh, đi đến con hươu, thay Âu Dương Tuệ Như xem xét, một lát sau, hẩn quay đầu, nhìn lại nàng đang mang vẻ mặt chờ mong, gật đầu khẳng định.

Nháy mắt Âu Dương Tuệ Như cứng lại, một lát sau lộ ra tươi cười cực kỳ xán lạn, hai tay khép lại tạo thành hình cái loa, hét một tiếng thật dài. Tiếng hét so với tiếng tru lúc nãy cao hơn hai thang âm, lực xuyên thấu cùng cực, ước chừng truyền ra đi được thật xa.

Thế Tông trừng mắt, kinh ngạc nhìn về phía Âu Dương Tuệ Như. Không phải Thái tử phi là người Hán hay sao? Cách hét này là ai dạy nàng? Nhưng thật ra làm cũng ra dáng ra vẻ hẳn hoi.

“Phụ hoàng, Phụ hoàng làm sao vậy?” Thấy Thế Tông trừng mắt nhìn mình, Âu Dương Tuệ Như thả tay, nghi ngờ hỏi, không đợi Thế Tông trả lời, lại mở miệng nói tiếp, “Hoàng tổ mẫu nói, đừng sĩ Nữ Chân sau khi săn bắn thành công đều cùng nhau hét lên thay tiếng chúc mừng, tiếng hét truyền đi thật xa, để cho người già, phụ nữ với mấy đứa nhỏ đang chờ đợi ở lều nghe thấy, bọn họ liền biết hôm nay không phải chịu đói, hơn nữa còn có thể có một bữa tối thịnh soạn, vì thế mọi người đều rất vui vẻ, còn có thể vây quanh lều trại ca hát nhảy múa chúc mừng. Phụ hoàng, Phụ hoàng cũng làm đi, để cho Hoàng tổ mẫu nghe thấy, liền biết đêm nay có thịt hươu ăn.”

Lời nàng chân thành như vậy, còn lộ ra một sự hồn nhiên chân chất, như dòng suối mát lạnh rửa sạch tâm hồn, mang đi sự vẩn đục và mỗi một. Thế Tông giật mình, dường như đang nhớ lại những năm tháng khi hắn còn trẻ du sơn trên thảo nguyên, tuy gian khổ, được bữa nay lo bữa mai, nhưng không có âm mưu, không phải giết chóc, không phải thủ túc tương tàn. Đó là những ngày không lo không buồn nhất trong cuộc đời hắn.

Âu Dương Tuệ Như đã sớm nóng mồ hôi đầy đầu, mồ hôi làm bết tóc trên trán nàng, hun đỏ hai gò má của nàng, hình dáng tuy chật vật, lại không hề làm tổn hao gì đến sự xinh đẹp của nàng, nàng cứ như vậy bình tĩnh nhìn thẳng đôi mắt thâm thúy của Thế Tông, trên mặt tràn đầy chờ mong, trên người tỏa ra tia sáng tha thiết, giống như một mặt trời nho nhỏ, thiêu cháy hai mắt Thế Tông.

Từ lâu Thế Tông vì bởi đầu đá huyết tinh mà trở nên lãnh khốc thì giờ trái tim lại lần nữa như được hâm nóng lại, đập thình thịch, tiếng sau lớn hơn tiếng trước. Hắn che ngực, híp hai mắt lại, mạnh mẽ tự áp chế khác thường trong lòng. Đợi cho tim đập bình ổn lại, hắn nhìn ngắm Âu Dương Tuệ Như thật sâu, thể theo yêu cầu của nàng, bắt hai tay kề bên miệng, thét thật to.

Tiếng thét này mang theo những tình cảm trong lòng, hơi của hắn đặc biệt dài, tiếng thét to rõ trầm bổng, vang vọng trong không trung thật lâu mới ngừng lại.

Phần lớn những thị vệ của hắn đều là những người từ nhỏ luôn đi theo trước đến giờ, thấy thế, trong lòng cũng có cảm xúc, người người noi theo, bỗng chốc tiếng thét nổi lên bốn phía, vang tận trời xanh, chấn động toàn bộ sơn cốc.

Trong sơn cốc chim thú chạy loạn khắp bốn phía, mọi người đi săn đều quay đầu về hướng phát ra tiếng thét, trong lòng vô cùng tò mò, đến tột cùng là ai mà dám tùy tiện như vậy ở khu vực săn bắn hoàng gia? Bộ không sợ quấy nhiễu Hoàng Thượng?

Trong doanh địa, nghe thấy tiếng thét vừa to vừa rõ, Thái Hậu đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở hai mắt, nhìn về phía sơn cốc, trên mặt mang theo hai phần giật mình.

“Tiếng thét vừa mới này, hình như là Hoàng Thượng mà!” Lão ma ma hầu hạ Thái Hậu từ rất lâu nhẹ giọng bẩm báo.

Thái Hậu gật đầu: “Ừ, dường như Hoàng Thượng chơi đùa thật tận hứng, tiếng thét này, đã bao nhiêu năm rồi chưa được nghe lại?” Thái Hậu cúi đầu suy nghĩ, bỗng nhiên nở nụ cười, giọng nói chan chứa yêu thương nồng đậm: “A, nhất định là quý linh tinh Tiểu Như kia, ai gia hôm nay mới dạy nàng thét lên thế nào, nàng mới học đã dùng ngay, còn xúi giục Hoàng Thượng nữa, thật là...” Thật là làm người ta hoài niệm mà!

Thái Hậu không nói nữa câu sau, tươi cười trên mặt tĩnh mịch mà xa xưa, lâm vào hồi ức trước kia, sau một lúc lâu, mới từ trong hồi ức thoát ra, Thái Hậu hưng trí bừng bừng phân phó ma ma: “Mau, đi bảo thiện phòng chuẩn bị tốt nguyên liệu, đêm nay ai gia muốn nướng thịt hươu ăn.” Nha đầu Tiểu Như kia đang báo tin cho nàng đấy! Nàng có lộc ăn.

19. Chương 19: Chuyển Sân Tây Sơn 5

Thế Tông thét xong, khiến cho bọn thị vệ cùng noi theo khiến cho trăm thú trốn chạy, chim chóc bay loạn trong sơn cốc, tình trạng vô cùng náo nhiệt, việc này cũng khớp với tưởng tượng của Âu Dương Tuệ Như đối với việc săn bắn, hơn nữa còn tự mình được trải nghiệm một phen, quả nhiên hết sức đã nghiền, trong lòng cực kỳ thỏa mãn, cười khanh khách không dừng được.

Tiếng thét với tiếng cười như chuông ngân, nó có thể làm hòa tan cả trái tim cứng rắn Thế Tông còn hơn cả khúc nhạc hay nhất. Thế Tông thả hai tay, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người của Âu Dương Tuệ Như, trong mắt lướt qua một chút si mê cực nhanh, chớp mắt đã biến mất.

Nụ cười Thái tử phi rất lóa mắt, tiếng cười lại rất êm tai, ngay cả bọn thị vệ máu lạnh nhất (thiết huyết: chưa nghĩ ta từ nào hay hơn tạm thời cứ thế đã) cũng bị nàng cuốn hút, trên mặt ngội lạnh hơi ẩn hiện đường nét nhu hòa, ba phần ý cười, thậm chí có người vì muốn cho Thái tử phi tận hứng, biểu diễn một màn thét phức tạp.

Ngắn ngủn vài canh giờ đã thu phục được tâm của các cấm vệ, Thế Tông đối với tính chất đặc biệt hấp dẫn người khác trên người Thái tử phi cảm thấy kinh ngạc, trong lòng cũng có chút bất mãn. Ở trước mặt hân thì cũng thôi đi, sao với người ngoài còn hấp dẫn như vậy? Sau khi trở về trăm phải dạy dỗ lại nha đầu kia thật tốt.

Áp chế khó chịu trong lòng, Thế Tông trầm giọng mở miệng, cắt ngang tiếng thét bọn thị vệ, “Được rồi, được rồi.” Đợi bọn thị vệ dừng lại hẳn, Thế Tông nhìn Âu Dương Tuệ Như, dò hỏi: “Nha đầu, về doanh trại hay vẫn tiếp tục?”

Nha đầu? Cách gọi này hay, thân thiết hơn Thái tử phi nhiều, nàng cũng không lạ gì danh hiệu Thái tử phi.

Âu Dương Tuệ Như đối với cách xưng hô mới của Thế Tông thật vừa lòng, cảm giác hai người kéo lại khoảng cách gần hơn chút, đạt được mốc tình bạn của bước đầu tiên cách mạng, đôi mắt sáng Âu Dương Tuệ Như nhú lại, kiên định mở miệng, “Đương nhiên là tiếp tục! Thợ săn mà không muốn săn nhiều thú thì không phải thợ săn giỏi.”

Nhanh như vậy liền tự mình đã là thợ săn sao? Thật sự là hứng chí quá rồi, không chỗ nào kiêng kị chủ nhân! Có ý tứ! Thế Tông đối với tính nết Âu Dương Tuệ Như lại hiểu biết thêm một phần, liền càng yêu thích nàng thêm một phần, vừa vận hợp khẩu vị của hân, khiêu khích trái tim hân ngứa ngáy.

Không thể không yêu thích một Thái tử phi như vậy, một lòng muốn thỏa mãn tất cả yêu cầu của nàng, Thế Tông ra lệnh, rồi dẫn đầu xoay người lên ngựa, cười sang sảng: “Đúng là như thế, vậy chúng ta xuất phát đi. Đi về hướng nam, nơi đó có một hồ nước, là nơi động vật thường xuyên thường lui tới.”

“Vâng!” Âu Dương Tuệ Như lớn tiếng đồng ý, nhìn vào biểu cảm trên mặt mang theo hăng hái dào dạt, tinh thần tràn đầy sung mãn. Nhưng đợi nàng lên ngựa ngồi, cả người lập tức ỉu xiu, tay kéo dây cương run lên, thân mình lung lay, mắt thấy sẽ ngã khỏi ngựa.

Thế Tông lúc nào cũng chú ý trạng thái Âu Dương Tuệ Như, thấy nàng lắc lư, giống như muốn ngã, hô hấp cứng lại, không chút suy nghĩ liền đánh ngựa chạy vội tới bên cạnh nàng, cánh tay mở ra, nhẹ nhàng nắm chặt thắt lưng nàng, kẹp nàng dưới nách.

Nguy hiểm thật! Âu Dương Tuệ Như lưng hướng lên trên, mặt cách đất vài tấc, trong lòng thầm cảm ơn trời, cảm ơn xong, lúc này mới ý thức được tư thế mình hiện tại thật sự là quá đi, giống con búp bê vãi bị Thế Tông xách theo, một chút hình tượng cũng không có.

“Phụ hoàng!” Mặt hướng xuống, máu tuôn xuống đầu, hô hấp có chút không thoải mái, Âu Dương Tuệ Như yếu ớt kêu một tiếng.

Nghe thấy Âu Dương Tuệ Như kêu nhu nhược như con mèo nhỏ, tim Thế Tông một mảnh nhu hòa, vội vàng ôm lấy nàng, đặt trước người mình, cánh tay sắt đem nàng gắt gao vòng, cúi đầu xem xét sắc mặt nàng, trong mắt tràn ngập lo lắng không chút nào che giấu, “Vừa rồi là bị sao vậy? Đang ngồi tốt sao lại thiếu chút nữa ngã xuống, có bị thương không?”

Nói đến hai chữ ‘bị thương’, mày mặt Thế Tông càng nhẩn lại, trong lòng ần ần hồi hận, nếu sớm biết làm nàng bị thương, mặc nàng làm phiền như thế nào, hẳn cũng sẽ không đáp ứng mang nàng đi!

“Đừng lộn xộn! Phụ hoàng lập tức liền đưa người trở về gặp ngự y.” Thấy Âu Dương Tuệ Như đỏ mặt, hơi hơi giãy dụa, cánh tay Thế Tông siết chặt, nghiêm nghị ra lệnh.

“Phụ hoàng đừng nóng, nhi tức không có việc gì.” Âu Dương Tuệ Như vội vàng kéo tay Thế Tông lại và kiềm dây cương, vội vàng giải thích: “Vừa rồi là do nhi tức sẵn bắn quá mức tận hứng, cả người đang mất sức, nghỉ ngơi một lúc thì tốt rồi.”

Khi này Âu Dương Tuệ Như sa vào màn săn bắn căng thẳng và kích thích, nàng không hề phát hiện tình lực cả người đã bị nàng đã dùng hết, đợi đến khi xong xuôi, leo lên lưng ngựa mới cảm giác được tay chân mình bủn rủn, ngay cả sức lực nắm dây cương cũng không còn.

Thế Tông nghe vậy giật mình ngẩn ra một lúc, nhớ lại bản thân lần đầu tiên khi săn được mãnh hổ, cũng là tình trạng như vậy, trong lòng liền hiểu, một lát sau vui vẻ cười ha hả, “Thì ra là thế, chuyến săn này liền dừng ở đây, tức khắc về doanh trại đi. Nhà đầu hôm nay thật sự đã cố gắng hết sức, sau khi trở về phụ hoàng chắc chắn khen ngợi thật tốt.” Đi săn đến mức quên mình như vậy, hiển nhiên nhà đầu làm việc rất nghiêm túc. Tốt tốt, đối nhân xử thế thì phải như vậy.

Vươn tay vuốt suôn những sợi tóc rối loạn của người trong ngực, động tác Thế Tông rất dịu dàng mà quen thuộc, cứ như đã làm trăm ngàn lần, trong mắt tràn đầy ý cười thật sâu.

Âu Dương Tuệ Như đỏ mặt, không vì động tác dịu dàng của Thế Tông, mà là vì bản thân mình mất sức sau mới phát hiện mình đang ở tư thế quá ư là . Trong suy nghĩ của Âu Dương Tuệ Như, nàng hẳn là hăng hái, thắng lợi trở về mới phải, chứ không phải xụi lơ trở về giống như bây giờ, thật mất mặt!

“Phụ hoàng, ngài buông nhi tức xuống đi, nhi tức tự mình có thể đi được.” Âu Dương Tuệ Như đưa tay gỡ cánh tay cường tráng của Thế Tông, mở miệng thì thào. Cho dù là gượng sức, nàng cũng muốn tự mình gượng lấy.

Thế Tông bất đắc dĩ, chỉ có thể thả Âu Dương Tuệ Như xuống, tự mình dìu nàng lên ngựa, đợi hai người lại lên ngựa ngồi xong, Thế Tông nhìn lại vòng tay mình trống rỗng, chợt thấy mất mát.

Âu Dương Tuệ Như không còn khí lực nói chuyện, Thế Tông trong lòng mất mát, cũng không có lòng dạ nói chuyện, hai người yên lặng không nói gì đi trên con đường trở về doanh trại, một lát sau, rốt cục Âu Dương Tuệ Như không nhịn được, liếc nhìn hai tay đang run rẩy của mình một cái, rồi đỏ mặt nhìn Thế Tông, lắp bắp mở miệng, “Phụ hoàng.”

Một tiếng này, ngữ điệu vừa nhu hòa lại yếu đuối, âm cuối còn hơi lên cao uyển chuyển, hàm ý lấy lòng quá nhiều.

Thế Tông tê dại, đôi mắt sâu thẳm u ám nhìn Âu Dương Tuệ Như, tiếng nói hơi vài phần khàn khàn hỏi, “Làm sao vậy?”

Âu Dương Tuệ Như nghẹn lời, hai gò má ửng hồng, vẻ mặt ngượng ngùng, đôi mắt long lanh ngập nước, mong đợi nhìn Thế Tông cầu xin: “Phụ hoàng lại giúp nhi tức một đoạn đi? Nhi tức... thật sự nhi tức hết sức rồi.”

Các thị vệ chung quanh nhin cười. Tay chân Thái tử phi thế kia giống như gió thổi lá rụng, suốt đường đi phần chần vui vẻ, bọn họ thấy cũng kinh ngạc, sau đó lại thấy thú vị, đều nghĩ xem Thái tử phi này với bộ dạng giả vờ uy vũ có thể bảo trì được bao lâu. Ai ngờ, còn chưa đi được một dặm đã lộ ra rồi.

Rốt cục đã không duy trì nổi nữa sao? Thế Tông thâm nghĩ, thấy tay chân Âu Dương Tuệ Như càng thêm run rẩy, trong lòng thương tiếc không thôi, vội vàng vươn tay, lập tức dễ dàng ôm nàng đến trên ngựa mình, giúp nàng điều chỉnh tư thế thoải mái nhất, thích hợp nhất ôm vào lòng, thấy biểu tình trên mặt nàng dần hòa hoãn, thế này mới tiếp tục chạy đi.

Người lại vào trong vòng tay mình, bỏ khuyết phần trống trải và mất mát kia, Thế Tông thỏa mãn thở ra, khước miệng nâng lên, tâm tình sung sướng khó hiểu, lại cố ý thả chậm tốc độ, để cho nàng có thể ngồi vững chắc một chút, ở lâu một chút.

Âu Dương Tuệ Như dựa lưng vào vòng ngực rộng lớn cường tráng Thế Tông, cảm giác trên đời này không có gì thoải mái dễ chịu, hơn nữa lại càng an toàn hơn so với cái ôm ấp trước mắt này, bình thường phải che giấu sợ hãi với bản khoả ở chỗ sâu nhất đáy lòng nay dường như cũng lắng xuống không ít, tinh thần liền thả lỏng, không bao lâu liền tiến vào giấc ngủ say.

Ngắm nhìn dung nhan ngủ say trong lòng, Thế Tông thu liễm tiếng động, giơ tay ra hiệu cho bọn thị vệ phía sau, quay trở lại, lần nữa ôm chặt thắt lưng Âu Dương Tuệ Như trong vòng tay, trong lòng vô cùng yên tâm.

Bọn thị vệ tuân lệnh, tất cả đều thả chậm tốc độ, chú ý giục ngựa, tránh quấy rầy mộng đẹp của Thái tử phi. Ra ngoài sân bắn, vó ngựa vốn được bọc một lớp vải bông, hơn nữa còn khống chế tốc độ ngựa, đoàn người lặng yên không phát ra một tiếng động tiến lên, khiến cho Âu Dương Tuệ Như ngủ ngon suốt đoạn đường.

“Nha đầu, dậy dậy, sắp đến doanh trại rồi.” Cách doanh trại còn nửa dặm, Thế Tông không thể không đánh thức Âu Dương Tuệ Như.

Tuy rằng vô cùng không nỡ, nhưng mà thứ nhất, mấy người ở doanh trại không biết rõ nội tình, thấy bọn họ cùng cười một con, chắc chắn truyền ra mấy lời đồn đãi bất lợi cho nàng; thứ hai, nhất định nàng muốn oai phong khí phách hiên ngang trở về, hẳn không thể để cho nàng mất hứng.

Âu Dương Tuệ Như tỉnh dậy, mơ mơ màng màng nhìn về phía Thế Tông, hết nửa ngày mới nhận rõ tình huống, vội vàng rời khỏi ôm ấp Thế Tông, xoay người cười con ngựa của mình.

“Cám ơn phụ hoàng!” Ngủ ngon được nửa canh giờ, tay chân bủn rủn vô lực cũng khôi phục lại rất nhiều, tinh thần cũng càng thêm dồi dào, mặt mày Âu Dương Tuệ Như cong cong nói lời cảm tạ với Thế Tông, trong lòng cảm thán Thế Tông thật sự là một người cha chồng tốt. Có Thế Tông ở đây, nàng cảm giác an toàn tăng thêm gấp bội, ác mộng hay quấy nhiễu nàng cũng không dám đến thăm.

“Không cần cảm ơn, lấy lại tinh thần rồi chúng ta phải về doanh trại.” Thế Tông vỗ vỗ mái tóc đuôi ngựa mềm mượt như tơ của Âu Dương Tuệ Như, sau khi gian nan thu tay về, sủng nịch cười nói.

Đoàn người cố ý thả chậm tốc độ, lại vì giảm nhỏ tiếng vó ngựa, còn chọn con đường không người qua, cỏ lùm um tùm, đương nhiên so với những người khác càng trắc trở một phen mới trở lại doanh trại được, đợi tiến vào doanh trại mới phát hiện, những người lúc trước đi ra ngoài sân bắn đã trở lại bảy tám phần, hiện giờ đều vây quanh trên một khoảnh đất trống, kiểm tra thu hoạch bản thân, nhân tiện so bì ganh đua nhau.

Trong đó, thu hoạch được nhiều phải kể tới thái tử và Thành vương, hai người chất đống con mồi trên mặt đất thành hai đống núi nhỏ, xác các loại dã thú trộn lẫn nhau, số lượng tương đương, nhất thời không phân ra thắng bại.

Tùy tùng hai người đó đang cẩn thận kiểm đếm, đều tự phân loại những con ưu khuyết riêng cho chủ tử mình.

“Thái tử, đa tạ.” Kiểm đếm xong, Thành vương sẵn nhiều hơn thái tử vừa đúng một cái con ngân hồ, trên mặt mang theo ý cười nhìn như khiêm tốn, chấp tay nói với thái tử.

Thái tử mỉm môi, trầm giọng mở miệng: “Thế à? Bản lĩnh hoàng huynh thật tốt, cô thẹn không bằng.”

Hai người khen qua khen lại nhau, giả vờ giả vịt nói nói đáp đáp nhau, tình cảnh sóng ngầm mãnh liệt, cũng có chút tế nhị. Các vị đại thần đi theo chỉ đứng ở xa xa ngó chừng, không dám đến gần.

Thời Thái tổ tranh đoạt thảm thiết quá, Thế Tông đúng là dẫm lên thi thể đẫm máu mà lên ngôi, toàn bộ hàng ngũ đại thần chọn sai đều bị xử lý, đối với ký ức như cảnh tượng luyện ngục trần gian ấy bọn họ hãy còn như vừa mới trải qua, hai vương tranh giành, đại thần hơi có lý trí cùng sự từng trải cũng không dám hòa vào.

Đúng lúc này, tiếng kèn Thế Tông về doanh trại vang lên, lập tức hai vương ngưng ngay, bày ra bộ dáng hòa thuận kính cẩn nghe theo, một loạt đi đến rìa doanh trại nghênh đón, các đại thần cũng vội vàng đuổi theo, trong lòng thâm nghĩ: rốt cục Hoàng Thượng cũng đã trở lại, hai vương cũng không cần phải cãi nữa, có Hoàng Thượng ở đây, đứng đầu chuyển đi sân này sẽ không đến lượt người khác.

Mọi người ôm theo sự mong chờ và kính trọng tràn đầy đợi khi nhìn thấy rõ con mồi Hoàng Thượng mang về, cùng nhau trầm mặc .

Hươu, chỉ một con hươu, một con hươu mà cả người đâm máu, mình cầm đầy tên, hình dáng cực kì thể thắm. Bọn họ không bị hoa mắt đó chứ? Cỡ này thì ngay cả người ngoài cũng đều có thể nhìn ra trình độ bắn cung cực vì khó coi, thật sự là tiêu chuẩn Hoàng Thượng sao?

Lại đảo mắt nhìn Hoàng Thượng, rõ ràng là thần sắc thắng lợi trở về, hào hứng dạt dào, chúng thần cúi đầu, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, ngay cả hai vương cũng đều lộ ra biểu tình quái lạ.

20. Chương 20: Chuyến Săn Tây Sơn 6

Thấy phụ hoàng ra ngoài săn bắn, không giống như mọi năm thắng lợi to trở về, mà ngược lại chỉ có một con hươu chết thể thắm trở về, tuy rằng hai vương ôm mỗi nghi ngờ nhưng cũng không dám hỏi han, chỉ tiến lên vài bước, mang theo chúng thần nhất tề hành lễ nghênh đón.

“Đứng lên đi.” Thế Tông nâng tay kêu mọi người dậy, giọng nói vô cùng ôn hòa, biểu tình trên mặt cũng vạn phần sung sướng.

Thấy biểu cảm như vậy của Thế Tông, mọi người càng thêm tò mò. Đây là tình huống gì thế này?

“Nô tì tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến Thành vương.” Âu Dương Tuệ Như giục ngựa, né người tránh sự hành lễ đám người thái tử, đợi thái tử đứng dậy, lúc này mới từ sau lưng Thế Tông bước ra, xuống ngựa vắn an hai người.

“Sao Thái tử phi lại trở về cùng lúc với phụ hoàng?” Nhìn thấy một người đột nhiên xuất hiện, thái tử kinh ngạc hỏi, hai mắt Thành vương cũng mang ý vị sâu xa liếc nhìn nàng.

Bắt gặp Âu Dương Tuệ Như rời khỏi mình, rồi cùng thái tử đứng chung với nhau, hai người một người thì tuấn lãng, một người thì xinh đẹp, nhìn thấy vô cùng xứng đôi, Hai mắt Thế Tông tối sầm lại, trái tim tuột dốc không phanh, chỉ cảm thấy một màn trước mắt này cực chói mắt, khiến cho hẩn phiền chán khó hiểu.

“Trẫm mang Thái tử phi đi ra ngoài săn bắn, thái tử không biết sao?” Thế Tông xuống ngựa, đi đến cạnh hai người, giọng điệu thoáng trầm thấp hỏi.

Thái tử mờ mịt, trong bụng Âu Dương Tuệ Như lại thầm kêu không xong. Chuyện đi săn với Thế Tông, từ đầu đến cuối căn bản nàng sẽ không nghĩ tới việc phái người đi thông báo cho thái tử một tiếng, mà hiện giờ hẩn ta đang là ‘sếp’ trực tiếp của mình đó, đã làm vợ người ta, đây chính là biểu hiện việc không hiền đức.

Nghĩ xong, trên mặt Âu Dương Tuệ Như xuất hiện nụ cười như mĩ mai như khinh thường lại như ảo não, giải thích với Thế Tông: “Nhi tức lúc đi đã quá vội vàng, thế nên đã quên phái người thông báo cho phụ quân một tiếng.” Dứt lời, nàng xoay người quỳ gối xin lỗi thái tử, “Là nô tì sơ sót, mong thái tử lượng thứ.”

Chuyện vậy mà quên nói cho thái tử, nha đầu kia thật là sơ ý, hai người đã là vợ chồng a! Hay là tân hôn chưa bao lâu, tình cảm còn chút xa lạ.

Thế Tông cảm thán, trong lòng lại không biết vì sao mà bỗng nhiên cảm thấy thuận khí hơn rất nhiều, phiền chán mới vừa nãy tiêu giảm thật lớn, trước khi thái tử mở miệng đã răn dạy: “Tiểu nha đầu làm việc đã quá mức xúc động, sau này nhất định phải sửa chữa đi! Lần này thì bỏ qua, trẫm sẽ nhớ kỹ, không được có lần sau”

Tuy nói là Thế Tông đang răn dạy, nhưng trong đó cũng có nồng đậm tình cảm sủng ái yêu thương và bảo vệ, là ai cũng đều nghe ra, hướng chỉ, xưng hô ‘tiểu nha đầu’ này lại vô cùng thân thiết, trong đó chất chứa tình cảm yêu thích không cần nói cũng biết.

Thế Tông dứt lời, ánh mắt thái tử và Thành vương đều biến đổi, không giống nhau ở chỗ, trong mắt thái tử lộ vẻ vui mừng, trong mắt Thành vương thì lo lắng.

Vì để biểu hiện ra bản thân mình trân trọng Thái tử phi trước mặt phụ hoàng, thái tử vội vàng xua tay bày tỏ, “Thái tử phi thay cô làm bạn phụ hoàng và Hoàng tử mẫu, cô cảm kích còn không kịp, làm thế nào lại trách tội? Thái tử phi đừng nên nghĩ nhiều.”

Nói xong, hắn đưa tay, muốn đỡ Thái Tử Phi, biểu diễn một màn vợ chồng ân ái ái ái

Thế Tông nhìn thấy động tác của hắn, con mắt tối sầm lại, bỗng nhiên mở miệng dặn dò Âu Dương Tuệ Như: “Vừa rồi Thái tử phi hao tổn tinh lực quá độ, thân thể mệt mỏi, vẫn nên lập tức về lều trại nghỉ ngơi cho thỏa đáng.”

Âu Dương Tuệ Như vốn đã mệt mỏi không thể tả, gượng bởi thái tử nói chuyện, lá mặt lá trái, trong lòng sớm chán nản đến cực điểm, nghe nói Thế Tông dặn dò, thở phào nhẹ nhõm, quay đầu cười xán lạn với Thế Tông, “Nhi tức tuân mệnh, Nhi tức cũng nên trở về nghỉ ngơi, cho phép nhi tức đi trước một bước.” Có Thế Tông làm cha chồng sẵn sàng như vậy, Thái tử phi thật sự là tốt số!

Cảm thán trong lòng, Âu Dương Tuệ Như căn bản không nghĩ tới việc từ biệt Thái tử và Thành vương, đôi chân run rẩy vội vã bước về phía Tiểu Vũ đang đi tới dịu dàng, không để ý nhưng lại tránh được tay Thái tử đưa đến, tập tễnh tự mình nàng cố sức lết về lều trại.

Thái tử chìa tay ra đón thất bại, trên mặt có chút ngượng ngập, ngằm bực trong lòng, lại không dám lộ ra chút bất mãn nào.

Thế Tông thấy thế lắc đầu, biểu tình có chút bất đắc dĩ, trong đó, lòng dạ lại càng thuận hơn vài phần, chỉ chỉ con hươu bị bắn thành con nhím phía sau rồi ra lệnh với các tùy thị nghênh đón: “Mang con mồi Thái tử phi đi, xử lý sạch sẽ, thịt cứ ướp trước cho tốt, buổi tối Thái tử phi muốn nướng ăn. Còn phần da thì vứt đi.” Đã bị bắn thành như cái rây, e là không thể làm kiện áo ngực và giày, đợi chút nữa cho người lột da con hươu lúc sáng của hắn, sung cho Thái tử phi.

Các tùy tùng khom người lĩnh mệnh, nâng con hươu đi hướng thiện phòng (nơi nấu ăn).

Hóa ra là Thái tử phi bởi Hoàng Thượng đi săn bắn, con hươu này là con mồi Thái tử phi, khó trách! Mọi người nghe thấy vậy, trong lòng liền hiểu ra, nhất thời hiểu rõ sự tình, nhìn ra vui mừng trong mắt Thế Tông và sự yêu thích đối với Thái tử phi, vội vàng lên tiếng tán dương tài bắn cung Thái tử phi rất cao, có thể nói là nữ trung hào kiệt.

Thế Tông nghe vậy, tâm tình càng thêm sung sướng, cười hai tiếng sang sảng sau đó mới xua tay nói: “Nào có, nào có, nha đầu vừa luyện tập bắn cung không lâu, còn cần phải rèn luyện thật nhiều mới được.” Lời nói tuy rằng khiêm tốn, nhưng trong giọng nói một chút tự hào cũng không hề che giấu, bộ dáng bao che cho con kia nghiêm nhiên không khác gì Âu Dương Thừa tướng.

Chúng thần thất kinh, Thái tử phi được sủng ái như thế, địa vị Thái tử liền càng không thể dao động, nghĩ như vậy, khi nhìn về phía Thái tử lại càng thêm cung kính lễ độ.

Thái tử thấy thế, uất khí lúc bị Âu Dương Tuệ Như làm lơ, bị Thành vương áp chế đều bình phục, nhìn về phía Thành vương đứng bên cạnh, khóe miệng nhếch lên. Sẵn nhiều hơn cô một con mồi thì thế nào? Phụ hoàng vẫn như trước sẽ không nhìn người thuận mắt hơn, còn không có ích bằng đi cưới người vợ hiền lành nhu thuận tài giỏi có khả năng lấy lòng trường bối.

Thành vương đón nhận ánh mắt thái tử, cười nhàn nhạt như gió thoảng mây trôi, bàn tay thâm siết chặt ở trong ống tay áo, tức giận trong lòng khó bình ổn: vương phi cái ngu ngốc nữ nhân kia đi chỗ nào rồi? Bảo nàng ta đi thân cận phụ hoàng cùng với Hoàng tử mẫu nhiều một chút, nàng ta lại chạy đi đâu ngay cả bóng dáng cũng không thấy. Người ta nói cưới vợ nên cưới vợ hiền, lời này thật không sai!

Âu Dương Tuệ Như ngâm nước ấm, rửa sạch đi bụi bẩn với sự mệt mỏi, nằm ngả vật lên trên giường chẳng mấy chốc đã ngủ say, ngủ mãi đến lúc mặt trời lặn về phía tây, trăng treo cành liễu mới tỉnh dậy.

“Bây giờ là giờ gì rồi?” Thấy trong lều trại ánh sáng lơ mơ, ngọn nến đã điểm, Âu Dương Tuệ Như xốc mạn giường lên, hỏi Tiểu Vũ đang đi vào.

“Bẩm tiểu thư, hiện vừa đến giờ Tuất, dạ tiệc khoảng hai khắc sau sẽ bắt đầu, nếu tiểu thư chưa thức dậy, nô tỳ sẽ phải gọi người.” Tiểu Vũ vui vẻ đi tới, trong tay bưng một chậu nước ấm, hiển nhiên, đã chuẩn bị xong xuôi để gọi Âu Dương Tuệ Như dậy, hầu hạ nàng rửa mặt sửa soạn.

“Ta tự mình làm.” Âu Dương Tuệ Như vội vàng đứng dậy, duỗi chân, dẫm lên tấm thảm lông dê mềm mại, đi đến chỗ rửa mặt.

Tần ma ma cũng đến cùng lúc với Tiểu Vũ, rồi đi vào trong, tìm kiếm một lúc từ trong cái hộp mang theo, lấy ra mấy bộ áo váy tinh xảo hoa mỹ, bày biện sẵn ra trên giường Âu Dương Tuệ Như, để nàng chọn lựa.

Đêm nay là đêm săn đầu tiên, ấn theo lệ thường sẽ tiến hành một buổi dạ tiệc lớn, mời các quan viên tùy giá cùng với bảy tộc trưởng các bộ lạc lớn của Đại Kim cùng tham gia. Quân thần cùng vui, vừa để kết nối tình cảm, cũng vừa tăng cường sự thống trị vương quyền.

Trường hợp long trọng như vậy, đương nhiên là phải ăn mặc long trọng một chút. Âu Dương Tuệ Như tỉ mỉ chọn lựa một bộ màu đỏ có ống tay áo nhỏ gọn với váy lụa thêu sợi tơ vàng, ngang eo buộc chặt bằng một sợi đai lưng bện vàng, hình dáng yêu kiều thướt tha, eo nhỏ mảnh mai không tới một nắm tay. Lại vấn tóc thành Lăng Vân kế, đeo bộ trang sức vàng khảm Hồng bảo thạch bị Tiểu Vũ ghét bỏ kia*. Xong rồi, dùng loại than tốt cẩn thận vẽ lông mi với chân mày, thoáng dậm chút phấn hồng trên má với son môi, vừa ra ngoài đứng, làm cho Tần ma ma và Tiểu Vũ hoa mắt mê mẩn.

Tần ma ma không ngừng quan sát tiểu thư nhà mình diễm quang bốn phía, trong lòng thầm kinh ngạc: rốt cuộc thì tiểu thư chúng ta chỗ nào không tốt? Tại sao lâu như vậy mà Thái tử cũng không chạm vào tiểu thư ta, hay hẳn không phải là nam nhân?

Nghĩ xong, rồi lại thầm xin lỗi, tự trách mình đại bất kính với hoàng gia, ngay lập tức thu liễm thần sắc, mặt mũi nghiêm trang, nhắm mắt theo đuôi nối gót phía sau Âu Dương Tuệ Như, đi được một nửa, lúc này mới nhớ tới việc thái tử lúc nãy giao cho, vội vàng gọi nàng lại, “Tiểu thư xin dừng bước, vừa nãy thái tử có phân phó, chờ tiểu thư thức dậy, bảo người đi doanh trại gọi hần, hần với ngài cùng đi.”

Lại muốn diễn trò? Có khi nào Hoàn Nhan Cảnh diễn mãi thành nghiện? Sớm muộn gì cũng sẽ đập hần để tiêu diêu tự tại! Trong lòng phiền chán, lại không thể không đi, Âu Dương Tuệ Như mím môi, phụng phịu đi đến lều trại thái tử, xa xa liền thấy lều thái tử còn sáng đèn, nhưng không có bóng dáng bọn thị vệ trông coi như bình thường.

Âu Dương Tuệ Như lơ đãng, lập tức đi đến trước lều, đang muốn vén rèm, lại ngừng lại, lỗ tai để sát vào màn che, lắng nghe cẩn thận.

“Văn Thanh, người để cho cô chạm vào một chút cũng không được sao? Rốt cuộc thì muốn bắt cô chờ tới khi nào?” Giọng nói Thái tử khàn khàn vang lên, phảng phất như cực lực đang kiềm nén thống khổ nào đó.

“Đợi đến lúc vi thần cam tâm tình nguyện.” Giọng Lưu Văn Thanh lạnh tanh vang lên, cũng không vì đối phương là thái tử mà có vẻ thấp kém.

“Vậy thì chừng nào người mới có thể cam tâm tình nguyện?” Thái tử vội vàng truy hỏi.

“Đến khi ngài hoàn toàn đã động được tâm vi thần, đến lúc đó, vi thần cam nguyện sống vì ngài, chết vì ngài, thư phục vì ngài cũng không oán không hối hận. Ngài là thái tử, nếu ngài cưỡng cầu, vi thần không thể phản kháng, nhưng nếu ngài muốn tâm vi thần, thì dù hết cả đời cũng không thể được. Vi thần hết lòng tin tưởng một câu, thà làm ngọc vỡ.” Ngữ khí Lưu Văn Thanh thanh ngạo, khí thế có vẻ đè ép trên cả thái tử, giống như thái tử mới là kẻ thấp kém kia.

Sự thật cũng đang là như thế, thái tử nghe xong lời Lưu Văn Thanh nói, nghĩ về tương lai hần miêu tả không hề chần chờ, vội vàng cam đoan: “Được, cô không miễn cưỡng người, lần này là cô nhất thời xúc động, người trăm ngàn lần đừng để trong lòng, vừa rồi có bị thương không...”

Giọng nói Thái tử càng ngày càng nhỏ, dần dần nghe không được nữa, trên mặt Âu Dương Tuệ Như vẫn mỉm cười, trong lòng đối với khẩu vị với thủ đoạn đối nhân của Lưu Văn Thanh bội phục không thôi.

Đợi Âu Dương Tuệ Như thu cổ rút thân xong, sửa sang lại dung nhan chuẩn bị đi vào, thoáng ngoái đầu thấy biểu cảm như gặp quỷ của Tần ma ma và Tiểu Vũ, trong lòng rên một tiếng không xong rồi, đã quên

mất hai người này căn bản không biết chuyện thái tử là đoạn tụ, nhất định chịu kích thích không nhỏ.

Âu Dương Tuệ Như dùng ánh mắt trừng hai người, ra ý bảo các nàng bình tĩnh trấn định, không nghĩ tới, Tiểu Vũ lại nức nở khóc một tiếng. Trong khoảnh khắc Âu Dương Tuệ Như và Tần ma ma vừa khôi phục bình tĩnh lại kinh hãi, quyết định thật nhanh, nâng tay đẩy ngược Tiểu Vũ đi trở về.

Tiểu Vũ cũng giật mình, che miệng không để tiếng phát ra, vội vàng chạy đi, trong lều cũng đồng thời vang lên một tiếng quát lớn mang sát khí, “Ai đang ở bên ngoài?”

Âu Dương Tuệ Như mỉm cười, thông thả trả lời: “Nô tì cầu kiến thái tử, yến hội sắp bắt đầu, thái tử có thể xuất phát.”

Sắc mặt Thái tử âm trầm, giọng nói lạnh lùng: “Đi vào nói chuyện.”

Âu Dương Tuệ Như và Tần ma ma liếc nhau, nét mặt bình tĩnh vén rèm bước vào, nhẹ nhàng cúi đầu với thái tử, đi đứng bình thản tự nhiên, khiến cho Thái tử và Lưu Văn Thanh đang không ngừng đánh giá thần sắc các nàng cũng nhìn không ra một chút manh mối nào.

Nếu là những nữ nhân bình thường, nghe thấy phu quân mình cùng với phụ tá có loại tình cảm cảm đoán thế này, nhất định không có khả năng bình tĩnh như vậy, hơn nữa Âu Dương Tuệ Như căn bản cũng không thuộc loại người bình tĩnh, nàng tám phần là không có nghe thấy.

Thái tử với Lưu Văn Thanh đối chiếu tính tình vốn có trước đây của Âu Dương Tuệ Như mà khẳng định như thế, trong bụng liền yên tâm không ít. Lưu Văn Thanh hoàn hồn, vội vàng né hành lễ của nàng, còn thỉnh an ngược lại với nàng.

Thái tử vươn tay, vờ dìu Âu Dương Tuệ Như lên, giọng điệu hơi khôi phục ôn hòa một chút, hỏi, “Thái tử phi đến đây bao lâu rồi?”

Âu Dương Tuệ Như cười nhẹ, “Vừa đến, sao không thấy thị vệ thái tử trông cửa? Làm việc chênh mảng như vậy là không được.”

Vì sao không có thị vệ, bản thân thái tử cũng không rõ nguyên nhân, bằng không, cũng không để cho Thái tử phi thiếu chút nữa cắt ngang, lúc này, thấy nàng chủ động đề cập chuyện thị vệ canh phòng, trên mặt không thấy nửa điểm chột dạ, rõ ràng là bộ dáng không nghe thấy hai người đối thoại.

Thái tử càng cảm thấy an tâm, nở một nụ cười cứng ngắc: “Có thể đang trên đường đổi ca. Không sao, trong doanh trại phòng bị nghiêm ngặt, không có nguy hiểm.” Dứt lời, hẩn tự tay dắt Âu Dương Tuệ Như, thúc giục: “Thời giờ sắp đến, chúng ta mau đi thôi.”

Âu Dương Tuệ Như tránh tay Thái tử, chân mày nhíu lại, mặt mày còn nghiêm túc đánh giá toàn thân hắn, lại ngoái đầu, dùng ánh mắt tập trung nhìn kỹ Lưu Văn Thanh, nhìn mãi đến nỗi trong lòng hai người khó chịu, trong mắt hiện lên một tia sát khí. Nếu thật sự đã bị phát hiện, cho dù không lấy mạng Thái tử phi, cũng không thể thiếu chút thủ đoạn, khiến cho nàng vĩnh viễn không thể mở miệng. Có ngàn ngàn vạn vạn cách khiến cho người ta câm miệng, mà không phải chỉ có mỗi cái chết mà thôi.

Trong lòng hai người không hẹn mà cùng nghĩ xấu xa. Xét ở góc độ này, Thái tử và Lưu Văn Thanh quả là rất xứng .

Thoáng thấy sát khí hiện lên trong mắt hai người, hiển nhiên bị nàng bức cho gấp gáp, Âu Dương Tuệ Như thấy đùa đã đủ lúc này mới mang vẻ mặt vô tội mở miệng, “Trên người Thái tử và Lưu đại nhân sao lại dính nhiều vết mực như vậy? Đặc biệt là Lưu đại nhân, tay của ngài đen cả rồi.” Lại tiếp tục nhìn, nhìn thấy nghiến mực vỡ thành hai nửa trên mặt đất, ra vẻ bỗng nhiên hiểu ra nói tiếp, “A, hóa ra là làm ngã nghiến mực, khó trách. Các người làm việc cũng quá sơ ý, cũng nên gọi một cung nữ đến hầu hạ mới phải. Bộ dạng này mà đi tham dự yến hội cũng không được, không bằng các người đi thay quần áo lần nữa, nô tì đi trước một bước, giúp các người chịu tội chỗ phụ hoàng?”

Thái tử nghe vậy, trái tim treo trên cao rốt xuống lạch cạch một tiếng, vội vàng gạt đầu, cố nặn ra khuôn mặt tươi cười tiễn Âu Dương Tuệ Như ra ngoài lều, đợi nàng đi xa, thế này mới thả lỏng căng thẳng toàn thân, dài thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay nguy hiểm thật, nếu thực để cho Âu Dương Tuệ Như nghe thấy hết, không thể tránh được phải phí công trắc trở để không chế nòng cho bằng được, nếu như vô ý, không không chế được, sự việc bị xé ra to ở trước mặt phụ hoàng, đến lúc đó, chờ đợi Lưu Văn Thanh chỉ có một chữ chết.

Nghĩ xong, thái tử ôm lo sợ nhìn về phía Lưu Văn Thanh, nhìn thấy đối phương tươi cười trấn an, nháy mắt tâm tình khôi phục yên ổn.

21. Chương 21: Chuyển Sấn Tây Sơn 7

Vì phản kháng việc thái tử cưỡng bức, Lưu Văn Thanh thật bất đắc dĩ mới phải đập vỡ nghiên mực, sau đó còn suýt nữa thì bị Âu Dương Tuệ Như nghe thấy, tâm tình thay đổi nhanh chóng liên tục, cũng có chút mệt mỏi.

Hắn vội vàng chào thái tử, sắc mặt âm trầm trở lại lều trại của mình, bên trong lều trại, nhỏ giọng hỏi tùy thị đang cúi đầu hầu mình: “Bảo người đi tìm nữ nhân đã tìm được chưa? Cũng nên để cho Hoàn Nhan Cảnh thoải mái một chút, bằng không, đến mức ghen quá sẽ khó tránh khỏi mất đi lý trí. Lần trước hắn đã coi trọng Hoàng tỷ, may mắn Hoàng tỷ kịp lúc được điều đến bên cạnh Hoàn Nhan Bất Phá, mới tránh được một kiếp.”

Gã sai vật kia ngẩng đầu lên, lộ ra hai mắt có ý ngoan độc ác liệt, “Bẩm thái tử, người tìm được rồi, cũng đã dạy dỗ thỏa đáng, hôm nay liền sắp xếp đến bên cạnh Hoàn Nhan Cảnh đi.”

Lưu Văn Thanh gật đầu, vừa mở miệng giọng điệu liền trở nên âm trầm, “Cũng không nên giống như Ngô thị vậy, chỉ giữ Dục Khánh cung được hai năm, sơ sẩy liền giao trở lại trong tay Âu Dương Tuệ Như, còn rơi vào tình cảnh bị biếm lãnh cung. Đáng tiếc, từ lúc nòng ta vào đó thì nhất định đã bị phế rồi. Hừ, lòng của nữ nhân hề tham lam thì khó không chế, đầu óc cũng trở nên ngu ngốc!”

Gã sai vật kia đập đầu, xin lỗi: “Ty chúc làm việc không thành, xin thái tử trách phạt. Lần này nhất định sẽ không phụ lòng thái tử.”

Lưu Văn Thanh vẫy tay, vẻ mặt không kiên nhẫn, “Thôi quên đi, lần này tạm tha cho người, sẽ không có lần sau! Hầu hạ cô thay quần áo đi.”

Gác chuyện Lưu Văn Thanh đang âm mưu tính toán sang một bên, Âu Dương Tuệ Như rời khỏi lều trại thái tử, đi ra ngoài thật xa, xác định xung quanh không ai khác mới bình tĩnh nhìn về phía Tần ma ma bên cạnh, nghiêm giọng: “Ma ma, chuyện hôm nay, người cái gì cũng chưa từng nghe thấy, tạm thời cũng không cần báo cho phụ thân biết khiến cho ông lo lắng, ta tự có kế sách. Chúng ta chỉ cần yên ổn bình an mà sống, ngồi yên vị trí Thái tử phi này là được, không có nam nhân, ta vẫn còn có địa vị và quyền lợi, người nói có phải không?” Lưu Văn Thanh thì sớm muộn gì cũng phải muốn đối phó, mà hiện tại, đợi quan hệ nòng và Thừa tướng lên thêm một bước chuẩn bị sẵn sàng, bằng không, đánh rắn không chết mà còn bị phản đòn hại chết.

Tần ma ma thương tiếc nhìn về phía tiểu thư vẫn bình tĩnh như trước, gật đầu thật mạnh nói: “Ma ma đều nghe theo tiểu thư.” E là tiểu thư đã sớm biết rồi? Bằng không hôm nay cũng sẽ không trấn định như vậy, lại càng không nhắc đi nhắc lại nhiều lần bảo các nòng chớ có tranh thủ tình cảm, mà chỉ tranh quyền lợi. Vẫn là tiểu thư nhìn thấy rõ, nếu thật sự đối đầu với thái tử, những tháng ngày sau này chỉ có khổ sở.

Tần ma ma là do Âu Dương thừa tướng cố ý phái tới giúp đỡ Âu Dương Tuệ Như, làm người vô cùng khôn khéo, rất biết xem xét thời thế. Âu Dương Tuệ Như đối với năng lực ứng biến của bà rất vừa lòng, trên mặt lộ ra vài phần thoải mái, thận trọng nói: “Như thế, chỗ Tiểu Vũ liền xin nhờ ma ma giúp cho, mau mau để cho nòng đi đến, đừng để lộ manh mối. Nếu để cho thái tử biết chúng ta đã nghe thấy, hắn có trăm ngàn cách thức khiến chúng ta không mở miệng được.”

Trong lòng Tần ma ma buồn bực, trên mặt lại rất trấn định gật đầu đồng ý. Chẳng trách tiểu thư gần đây trưởng thành nhanh như vậy, hóa ra nòng đã phải thừa nhận khổ sở lớn như vậy. Suy nghĩ xong, tâm tình

Tần ma ma liền đau đón từng cơn.

Hai người một thì toàn thân thanh thoát, một thì tâm sự thật nhiều, tâm tình đang kém, biểu tình lại thoải mái tự nhiên đi vào sâu chính giữa, nơi yển hội đang chuẩn bị bắt đầu.

“Thái tử phi nghỉ ngơi khỏe hẳn chưa? Sao Thái tử không đến cùng người?” Đưa tay bảo Âu Dương Tuệ Như đang hành lễ vẫn an đứng dậy, Thế Tông mặt mày tươi cười, giọng điệu hỏi han vô cùng ôn hòa.

“Khởi bẩm phụ hoàng, trước khi đi thái tử không cẩn thận làm bẩn quần áo, cần phải thay bộ khác, đặc biệt để cho con dâu đi trước cáo lỗi.” Âu Dương Tuệ Như lười thay Hoàn Nhan Cảnh lấy lý do đường hoàng biện hộ, rất là thành thành thật thật trả lời.

Âu Dương Tĩnh Vũ ngồi ngay dưới tay Thế Tông đen mặt: con bé này, nói chuyện hành động còn thành thật như vậy, không biết cần phải thay thái tử che giấu một hai phần sao.

Mà thường ngày Thái Hậu với Thế Tông thích phần thẳng thắn này của nàng, sau khi nghe thế liền bật cười hề hề.

“Thái tử đứa trẻ này, cũng đã lớn rồi mà còn lộp chộp như vậy, e là bị tiểu nha đầu con lậy bệnh rồi?” Thái Hậu trêu ghẹo, dẫn tới mấy tần phi ngồi vây xung quanh bà đều cười khê ra tiếng, chỉ có đôi môi Thế Tông sau khi nhếch lên ới vừa khôi phục trạng thái bình thường, giờ mím lại thành một đường thẳng.

Nghe thấy người ngoài trêu ghẹo tiểu nha đầu của mình chung với thái tử, trong lời nói vừa ngầm chứng minh lại vừa làm rõ quan hệ hai người khăng khít thân mật, Thế Tông nghe cảm thấy chói tai, cực lực ức chế bức tức không thể bình ổn trong ngực.

“Thời giờ đã đến, Thái tử phi mau chóng ngồi xuống đi.” Thế Tông trầm giọng mở miệng, cắt ngang trêu đùa của mọi người với Thái tử phi.

Thái Hậu cảm thấy kỳ lạ liếc Thế Tông một cái, nghĩ bụng sao bỗng nhiên tâm tình hẳn lại hậm hực vậy, lại không có thời gian suy nghĩ nhiều, ngoắc ngoắc Âu Dương Tuệ Như nói: “Tiểu Như đến ngồi cạnh Hoàng tổ mẫu này, nếu thái tử đã muộn, vậy thì không cần lo cho hẳn nữa.”

Chắc là thái tử từ từ đến chậm khiến Hoàng Thượng không vui, nhưng trăm ngàn lần đừng liên lụy đến tiểu nha đầu ngơ ngơ ngác ngác này. Thái Hậu đau lòng ngầm nghĩ. Thái tử không mấy thân cận với Thái Hậu, nếu so sánh địa vị trong lòng Thái Hậu, kém hơn Âu Dương Tuệ Như lúc nào cũng bầu bạn bên cạnh bà đâu chỉ một bậc.

Nghe thấy Thái Hậu triệu qua, Âu Dương Tuệ Như vốn còn đang xem xét vài cái chỗ trống, không biết nên ngồi làm thế nào lộ ra vẻ mặt tươi cười ngọt ngào, vội vàng đến chỗ Thái Hậu.

Cô gái diện mạo xinh đẹp tuyệt trần, ăn mặc xa hoa, vốn ngồi gần sát Thái Hậu, trên mặt lộ ra biểu tình không tình nguyện, miễn cưỡng dời xuống một cấp.

“Đã làm phiền.” Sau khi Âu Dương Tuệ Như ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn cô gái kia, lễ phép nói lời cảm ơn.

Kia cô gái nghe ngang liếc nàng một cái, sau một lúc lâu mới lạnh lùng thốt ra: “Không sao.”

Đối với Thái tử phi cũng dám bày ra vẻ lớn lối như vậy, đây là ai thế? Trong mắt Âu Dương Tuệ Như lộ ra nghi hoặc, cũng không vì thái độ cô gái kiêu căng mà để ý.

“Đây là Hoa Dương quận chúa. Là đích nữ của Lễ Thân Vương tộc trưởng Túc Mạt, lần này cố ý theo Lễ Thân Vương hồi kinh tham gia chuyển sấn.” Hai người chưa từng gặp nhau, Thái Hậu phát hiện nghi hoặc trong mắt Âu Dương Tuệ Như, liền giới thiệu cho nàng.

Sớm đem gia phả hoàng thất học thuộc lòng bỗng nhiên Âu Dương Tuệ Như tỉnh ngộ. Hóa ra là con gái của Vương gia Lễ Thân Vương đóng ở quan ngoại có thực quyền, người duy nhất trong triều còn nắm giữ binh quyền, khó trách kiêu ngạo như vậy.

Lễ Thân Vương là đệ đệ thái tổ, Hoàng thúc Thế Tông. Hẳn cũng người rất tinh mắt, năm đó liên thủ với Âu Dương Tĩnh Vũ, khuyên Thế Tông lên ngôi, có công theo rông, làm người hào sảng lại còn biết xem xét thời thế, Thế Tông kể vị, hẳn liền tự xin đi quan ngoại, Thế Tông có chút kính trọng hẳn.

Biết được thân phận cô gái, Âu Dương Tuệ Như càng thêm nghi hoặc, nàng không xuất hiện cùng cô gái, định ý của cô gái đối với là nàng là từ đâu mà ra?

Không đợi Âu Dương Tuệ Như suy nghĩ rõ ràng, cô gái đã tranh mở miệng nói trước, “Nghe nói đường huynh mang người đi săn bắn? Con hươu kia là do người săn được?” Trong giọng nói vị chua loét quá mức đậm đặc, muốn giấu cũng không giấu nổi.

Đường huynh? Sau một hồi suy nghĩ Âu Dương Tuệ Như mới phản ứng lại, tiếng đường huynh này là gọi cha chồng mình—— Thế Tông hoàng đế, Âu Dương Tuệ Như có chút buồn cười. Không nghĩ tới Thế Tông vậy mà lại có tiểu đường muội trẻ tuổi mơn mớn như vậy, xem ra, ham muốn chiếm hữu và dấm chua của tiểu đường muội cũng không nhỏ, chẳng lẽ nàng ta còn có thể cùng đường huynh mình kết thành một đôi? Hơn nữa, đối tượng ghen tuông này cũng không nên là mình nha.

Âu Dương Tuệ Như có điều không biết, hôn tục bộ tộc Nữ Chân cực kỳ hỗn loạn, thịnh hành thông hôn trong tộc, vai vế kết thân cũng không xem nặng, ‘Cô thành mẹ chồng’, ‘Tục nối dây’, ‘Chi này với chi kia’, thậm chí là ‘Cướp hôn’, đều là chuyện thường hay xảy ra, Hoa Dương quận chúa gả cho Thế Tông, là hoàn toàn có thể.

“Người cười cái gì? Đắc ý lắm hả? Lần sau đường huynh đi săn, bản quận chúa cũng phải đi theo! Cho người biết, bản quận chúa 11 tuổi đã có thể một mình lên núi săn bắn, săn mãnh hổ cũng không thành vấn đề.” Cô gái nhìn thấy Âu Dương Tuệ Như cười vui vẻ, nghĩ đó là châm biếm, đỏ mặt thị uy nói.

Hai người nói chuyện qua lại, yến hội sớm đã bắt đầu, thái tử và Lưu Văn Thanh cũng vừa chạy đến, đều tự mình ngồi xuống. Tầm mắt Thế Tông thì chăm chú nhìn ca hát múa may giữa sân, dư quang lại khóa chặt Âu Dương Tuệ Như không rời, thấy mặt Hoa Dương đỏ gay nói chuyện với nàng, biểu tình không tốt, lập tức gọi Giang Ánh Nguyệt tới qua đó hỏi thăm.

Giang Ánh Nguyệt vâng lời, đi đến chỗ hai người.

Bên này, Thái Hậu đã ra mặt hoà giải, “Được rồi, Hoa Dương, người muốn đi theo, cũng phải do Hoàng Thượng đồng ý. Người bắt măn chuyện gì, tự mình đi nói với Hoàng Thượng, đừng có mà bắt chấu dẫu người không tha.” Thân phận Hoa Dương đặc thù, nể mặt mũi Lễ Thân Vương, lời lẽ Thái Hậu đối với nàng rất khách khí, nhưng từng câu từng chữ đều lộ ra xa cách.

Đúng là Thái Hậu thích nữ tử tính tình thẳng thắn, nhưng thẳng thắn đến mức điêu ngoa vô lễ, không biết tiến lùi như hiện tại làm cho bà chán ghét.

Nghe Thái Hậu nói, Hoa Dương cứng lại, lập tức nín thinh. Đương nhiên nàng đã sớm năn nỉ Thế Tông cho cùng đi săn bắn, nhưng vô luận thế nào Thế Tông cũng không đồng ý, trong lòng nàng khó chịu, lúc này mới tóm lấy Thái tử phi được Thế Tông đối đãi đặc biệt để trút giận.

“Hoa Dương quận chúa, Hoàng Thượng cố ý cho nô tỳ tới hỏi, sắc mặt ngài thật kém, có phải cảm thấy không khoẻ không? Nếu thật sự không khoẻ, lệnh nô tỳ lập tức đưa ngài trở về.” Giang Ánh Nguyệt bộ dạng phụng tâng nghe lệnh thỉnh an các quý nhân đang ngồi, rồi sau đó thành thật cung kính thuật lại nguyên văn của Thế Tông hoàng đế.

Không nghĩ tới Hoàn Nhan Bất Phá coi trọng Âu Dương Tuệ Như như vậy, ngay cả Hoa Dương quận chúa đối đáp với nàng ta, cũng muốn ám chỉ nói giúp. Trong lòng Giang Ánh Nguyệt lạnh lùng nghĩ ngợi.

Hoa Dương nhìn chỗ Thế Tông, thấy sắc mặt hần thâm trầm, trong mắt hàm chứa hung ác quét qua, biểu hiện rất là không vui, trong lòng hơi lạnh, biết một lời hần thốt ra, nhất định có thể làm được, nói không cho phép quả thật sẽ đưa nàng trở về, vội vàng gượng cười nói, “Bản quận chúa không sao, đã khiến đường huynh lo lắng.” Biểu tình nghiêm nhiên khôi phục lại nhu thuận như trước khi Âu Dương Tuệ Như tới.

Giang Ánh Nguyệt nghe vậy, cung kính khụy gối cáo lui, trở về phục mệnh.

Âu Dương Tuệ Như thấy Thế Tông vừa ra tay, Hoa Dương quận chúa liền yên tĩnh, trong lòng quả thật nhẹ nhàng thở phào một hơi, yến hội ước chừng phải khó chịu một canh giờ, nàng cũng không có tinh lực mà đi ứng phó với một bé Lolita kiêu ngạo không hề nhẽo! Ngược cổ, lướt qua Thái Hậu nhìn Thế Tông, trên mặt nàng thoáng hiện tươi cười cảm kích, hàm răng trắng nõn, con mắt long lánh, khiến người lóa mắt.

Nụ cười rực rỡ của Âu Dương Tuệ Như còn chói mắt hơn ánh sao trên bầu trời, nháy mắt thấp sáng hai mắt sâu thẳm của Thế Tông, làm hắn không thể dời tầm mắt. Thế Tông cúi đầu, che giấu quyền uy trong mắt, khóe môi dù không chế thể nào cũng không kiềm nổi nhếch lên cao cao, bực bội mới vừa rồi khoảnh khắc liền hết sạch.

Tâm tình hồi phục sáng sủa trở lại, Thế Tông nâng chén, say sưa cùng các đại thần, không khí giữa sân liền sôi sục hẳn lên. Có võ tướng uống nhiều, chạy đến giữa sân uy phong lẫm lẫm múa song đao trợ hứng ọi người, đưa tới tiếng ủng hộ rào rào.

Thế Tông hưng trí bừng bừng nhìn lên, cũng không trách móc gì võ tướng say sưa thất lễ kia. Săn bắn mùa thu vốn là việc lớn mỗi năm một lần của Nữ Chân, cả nam lẫn nữ, già trẻ lớn bé đều có thể tụ tập cùng vui vẻ, cũng không xem nặng nghi thức xã giao này.

Võ tướng biểu diễn mấy tiết mục liền một mạch, chơi đùa vô cùng tận hứng, văn thần bên này chỉ mỉm cười nhìn, có vẻ có chút quanh quẽ.

Bởi cái gọi là võ có thể an bang, văn có thể trị quốc, hoàng quyền Đại Kim muốn ổn định, văn thần võ tướng thiếu một cũng không được, sau khi Thế Tông lên ngôi lập tức điều chỉnh chính sách trọng võ khinh văn của thái tổ, coi trọng văn võ song song, nhìn cảnh tượng này, đúng lúc mở miệng nói với Âu Dương Tĩnh Vũ: “Các võ tướng đã ra tiết mục trợ hứng, có phải văn thần cũng nên phái ai đó ra đi chứ? Mọi người đừng quá cứng nhắc, cứ thi triển sở trường là được.”

Âu Dương Tĩnh Vũ trầm ngâm, nghiền ngẫm quan viên thuộc hạ xem có thể lấy ai ra trở tài.

Không đợi Thừa tướng đáp lại, thái tử đã giành mở miệng nói trước: “Nếu ai có tài, sẵn tiện lấy săn bắn lần này làm đề tài bài thơ, có được không?”

“Đề nghị này của Thái tử tốt lắm, nếu ai có thơ hay, nhất thiết không được giấu giếm, phải lấy ra để chúng ta cùng chia sẻ.” Thế Tông cười nhạt, nhìn về phía các văn thần.

Đón nhận ánh mắt chờ mong của Thế Tông, các văn thần đều cúi đầu, đau khổ suy nghĩ câu hay, để có thể bộc lộ ở trước mặt hắn, lưu một ấn tượng tốt nhằm lót đường cho sau này.

Thái tử ám muội nhìn Lưu Văn Thanh, trong mắt tràn đầy chắc chắn và tin tưởng. Trong lòng hắn rõ ràng, tài thơ của Lưu Văn Thanh, so với Giang Ánh Nguyệt bỗng nhiên nổi tiếng trong dạ tiệc Trung thu lại càng xuất sắc hơn nữa, sở dĩ đưa ra đề nghị này, cũng toàn là vì tạo cơ hội thượng vị cho Lưu Văn Thanh.

Lưu Văn Thanh từ sau khoa cử cực khổ hai năm mới vừa được cái chức quan ngũ phẩm nhàn tản, không tiếp xúc được trung tâm quyền lợi. Tốc độ thăng tiến quá chậm chạp, đương nhiên hắn mười phần coi trọng cơ hội này, nghĩ bụng rốt cục Hoàn Nhan Cảnh cũng có chút tác dụng, cúi đầu hơi nghĩ ngợi, trong lòng liền có ý.

“Vi thần bắt tài, chợt được bài thơ nhỏ, hôm nay bêu xấu.” Lưu Văn Thanh thần nhiên đứng dậy, cúi đầu với Thế Tông, chất giọng trong sáng, nói năng có chừng.

Nghe thấy giọng Lưu Văn Thanh, Âu Dương Tuệ Như đang tập trung cắn thịt hươu rốt cục ngẩng đầu, hai mắt sáng rực nhìn hắn.

Màn này ở đâu ra vậy? Lưu Văn Thanh muốn học theo tỷ tỷ hắn dựa vào làm thơ mà leo lên? Có thể sáng tạo hơn một chút hay không? Kịch bản cũng không có viết như vậy nha! Hắn ta là phải chờ tới lúc tổ giắc thái tử mưu nghịch mới thượng vị, ngày thượng vị đó cũng là ngày chết của hắn, sao lúc này lại thay đổi rồi?

Bất quá, nàng đây là vật hi sinh lớn nhất cũng còn thay đổi, đương nhiên không ngăn cản được người khác cũng thay đổi sách lược, chỉ có thể ngồi nhìn Lưu Văn Thanh được Thế Tông đồng ý, chỉnh trang đảng hoàng, cất giọng đọc tác phẩm của hắn.

‘Trời biển sát khí mạnh

Cấm quân người đua tranh

Rừng cây thay hết lá,

Cỏ cũng chẳng còn xanh.
Tiếng chiêng vừa mới đánh
Chim muông nháo nhác bay
Ban đầu đã sắp xếp
Giục chó đến núi nhanh
Hùng ưng tiếng thất thanh
Hươu hoảng bước loanh quanh
Bốn bề người người đến
Thịt lạp* vào nồi nhanh
Tên đến liền thấy máu
Đuôi trĩ ngựa bên cạnh
Ráng chiều về thành ấp
Kèn lá tiếng tiếng thanh.**

‘Phụt~’, lòng tiểu nhân của Âu Dương Tuệ Như cười ngất, cào tường kêu rên: đặc biệt chưa này, Âu Dương Thiển (Chương 1: xuất hiện cô em gái biên kịch), kịch bản của cưng có cần phải cầu huyết như vậy không! Nhắm mắt cũng có thể thấy được là đạo thơ! Tác phẩm lớn của Thi hào Lưu Vũ Tích vậy mà em còn gắn vào trên đầu tiểu bạch kiếm Lưu Văn Thanh, bởi vì bọn họ cùng họ Lưu hay sao? Thần tác cỡ này, chị có muốn trái lương tâm khen ngợi cũng không được, bảo chị nên làm sao đây?

* Thời xưa tể cúng các Thần vào tháng 12 âm lịch, nên tháng 12 còn gọi là chạp, ngoài ra các loại thịt, cá sau khi muối đem phơi hoặc sấy khô phần lớn đều vào mùa đông, các món thường gặp là lạp xưởng, riêng mình rất thích món lạp vịt ^^

**Bài thơ: Liên châu tịch nhật quan mạc dao liệt Tây Sơn của Thi hào Lưu Vũ Tích, bài trên do mình lược dịch

Nguyên gốc bài thơ:

Hải thiên sát khí bạc, man quân bộ ngũ hiêu.
Lâm hồng điệp tấn biến, nguyên hắc thảo sơ thiêu.
Vi hợp phồn chinh tức, cầm hưng đại bá diêu.
Trương la y đạo khẩu, thốc khuyến thượng sơn yêu.
Sai ứng lự phần tấn, kinh lộ thì cục khiêu.
Chương vân tứ diện khởi, tịch tuyết bán không tiêu.

Tiến đầu dư học huyết, an sàng kiến trĩ kiều.

Nhật mộ hoàn thành ấp, kim già phát lệ tiểu.

22. Chương 22: Chuyển Săn Tây Sơn 8

Bên này Âu Dương Tuệ Như đang thất thần, bên kia mấy người Thế Tông và Âu Dương Tĩnh Vũ nghe đến nhập thần.

Đây là một biên kịch về dị thể không có thật, không có thi tiên, thi thánh hay thi hào gì, hơn nữa tuy Đại Kim xuất thân man di hóa ra lại là phụ quốc Đại Chu, chịu ảnh hưởng Đại Chu quá sâu, vô cùng xem trọng Hán học, những quan viên tùy giá tuy phần đông là võ tướng, nhưng biết thưởng thức cũng có khối người, giữa sân có vẻ cực kỳ yên tĩnh ngược hẳn một màn náo nhiệt trước đó, mọi người đều bị tài thơ Lưu Văn Thanh hấp dẫn hết.

“Thơ hay! Tuyệt diệu!” Lưu Văn Thanh ngâm thơ xong thì cúi đầu, đứng yên một lúc thấy Hoàng Thượng vẫn không biểu hiện gì, đang tính lùi ra, bỗng nhiên Thế Tông vỗ tay trầm trồ khen ngợi, vẻ mặt rất sung sướng, trong mắt tràn đầy thưởng thức nhìn Lưu Văn Thanh.

Âu Dương Tĩnh Vũ cũng vuốt vuốt chòm râu, mỉm cười nhìn ngắm kỹ người thanh niên ngọc thụ lâm phong đang đứng chính giữa, gật gật đầu thăm vừa ý.

Có Thế Tông dẫn đầu, tiếng trầm trồ khen ngợi giữa sân liên tục không ngừng, không chỉ quan viên văn võ, mà còn có rất nhiều quý nữ cũng bị thần thái vẻ ngoài tuấn tú phong hoa của Lưu Văn Thanh hấp dẫn, hai má ửng hồng, hai mắt sáng lấp lánh như sao quan sát hẳn, hiển nhiên là cảm thấy rất có hứng thú với hắn.

Thái tử thấy thế, sắc mặt lập tức đen sì sì.

Âu Dương Tuệ Như tâm tình đang bức bối thoáng nhìn thái tử bị có biểu tình bị đè nén, chợt thấy hơi chút cao hứng hơn. Đáng đời! Ai bảo nhà ngươi để tên tiểu bạch kiểm gây náo động, để tìm mấy nữ nhân quần quýt lấy hắn ta, cho ngươi tức chết!

Đương nhiên, Âu Dương Tuệ Như cũng chỉ là tưởng tượng trong đầu, nàng mới đến, cuộc sống chưa quen, biết đi đến chỗ nào tìm nữ nhân để quyến rũ Lưu Văn Thanh đây? Cũng chỉ có thể tự kỷ trong lòng một chút mà thôi.

Thanh niên trước mắt đoan chính như ngọc, cử chỉ có độ, không kiêu ngạo không nịnh nọt, có một khí khái khác, cộng với tài hoa và vẻ ngoài xuất chúng của hắn, Thế Tông hiện rất thưởng thức hắn, nâng tay ngăn lại động tác muốn lui về chỗ của hắn, hứng thú hỏi thăm, “Ái khanh tên gọi là gì? Nhậm chức thế nào?”

! Ái khanh cũng đã kêu thành tiếng, chị đây đã vô lực ngăn cản tiểu bạch kiểm lên chức rồi! Âu Dương Tuệ Như cúi đầu xoa trán, che lại tuyệt vọng lộ ra trên mặt.

“Bẩm Hoàng Thượng, vi thần Lưu Văn Thanh, đương nhiệm học sĩ Hàn Lâm viện.” Lưu Văn Thanh không chút bối rối khom người trả lời.

“Tốt lắm, ngươi lui ra đi.” Thế Tông trầm ngâm gật đầu, phát tay cho Lưu Văn Thanh lui ra.

Tốt lắm, cái gì tốt lắm? Tuy Hoàng Thượng không nói rõ, nhưng tất cả mọi người ở đây đều biết, cái tên Lưu Văn Thanh này coi như đã để lại ấn tượng trong lòng Hoàng Thượng, nếu như không tạo ra sai lầm gì, sau này nhất định sẽ được trọng dụng.

Nghe xong hai người tự nói qua lại với nhau, bả vai Âu Dương Tuệ Như vô lực rũ xuống, thần sắc chau mày ủ dột, chỉ cảm thấy con đường phía trước thật mù mờ, làm người ta sinh ra loại cảm giác vô lực. Về phía hậu cung nàng có thể đi trước Giang Ánh Nguyệt được một bước, giờ thì bảo nàng làm thế nào để ngăn cản Lưu Văn Thanh? Chẳng lẽ làm lớn chuyện hẳn với thái tử là đoạn tụ, rồi khiến cho thái tử, Thế Tông với

Thái Hậu đều giận nàng, Giang Ánh Nguyệt ôm hận độc chết nàng sao? Nàng cũng không muốn chết sớm nha!

“Thái tử phi đây là làm sao vậy, biểu tình này là sao? Hay là cảm thấy thơ của Lưu đại nhân không vào mắt người? Cũng phải, phụ thân Thái tử phi là Thừa tướng đại nhân tài trí hơn người, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, học thức Thái tử phi chắc cũng không tệ, không bằng Thái tử phi cũng ngẫu hứng làm một bài thơ nhất cho chúng ta mở rộng tầm mắt thì thế nào?”

Ngồi bên cạnh Âu Dương Tuệ Như, Hoa Dương quận chúa vẫn không cam lòng, vẫn không buông tha cho cơ hội hạ thấp nàng, giờ phút này chú ý tới biểu tình khó coi nàng, hình như có chút phản đối, cố ý lớn tiếng dò hỏi.

Giọng của Hoa Dương rất lớn, mọi người đều có thể nghe thấy nên đồng loạt nhìn về phía Thái tử phi, trong mắt đầy sự chờ mong.

Tài Thơ Thái tử phi như thế nào thì Hoa Dương chẳng biết, nhưng có thể khẳng định một điều, nhất định không thể so với bài mới vừa nãy của Lưu Văn Thanh, giờ phút này đẩy nàng ấy ra, chủ yếu muốn thấy nàng quần bách, tiện thể bị xấu mặt.

Âu Dương Tuệ Như liếc mắt nhìn cô bé Lolita kiêu ngạo bên cạnh, trong lòng kích động mười phần, quả thực rất muốn cầm tay cô bé ấy, dùng sức bắt tay. Đang lo không cơ hội thì tự dưng lòi ra màn này, cô bé Lolita cho nàng cơ hội lên đài. Làm thơ thì nàng không biết, ngâm thơ thì nàng cũng bình thường, nếu có thể PK với tiểu bạch kiểm, để cho nàng có một bài thơ thì có là gì? Dù không cho nàng bay lên làm thi tiên, thi thánh nàng cũng phải cố mà lên đó nha.

Bài thơ này chẳng những phải phiêu, mà trình phiêu còn phải hơn Lưu Văn Thanh nữa kìa. Thơ về săn bắn vốn cũng khá là ít, càng không nói đến bài thơ có thể hơn được bài do thần thơ Lưu Vũ Tích làm? Vất hết óc cũng không nhớ nổi còn bài thơ nào miêu tả chuyến săn có thể so với Lưu Văn Thanh, hai mắt Âu Dương Tuệ Như chuyển động, nảy ra ý hay, phải làm thế thôi, chỉ có thể đẩy không khí ào ào lên đỉnh cao. Làm một thiên hậu, không chế tình huống, đẩy không khí lên cao trào tất nhiên là sở trường của nàng.

Nghĩ xong, Âu Dương Tuệ Như đứng dậy dưới sự chăm chú của hàng trăm con mắt, vẻ mặt tự nhiên hào phóng, chấp tay hành lễ theo tiêu chuẩn nam tử với Thế Tông, giờ tay nhắc chân đều ung dung khí khái, tỏa sáng trước mắt người ta.

Không đợi Thái tử phi mở miệng, nháy mắt giữa sân im lặng lại, bởi vậy có thể thấy được thiên hậu ra tay trấn áp là tình huống gì rồi.

Thế Tông thấy cử chỉ Âu Dương Tuệ Như tự nhiên thoải mái không hề lo lắng, mặt mày ý cười giấu cũng giấu không được, hơi hơi nghiêng ngẫm rồi mở miệng: “Thái tử phi cũng đã đứng lên, chắc là có câu hay rồi?”

“Bẩm phụ hoàng, nhi tước chỉ là giới nữ tử, thơ từ làm sao có thể so với Lưu đại nhân xuất thân Trạng Nguyên được? Mới vừa nãy nhi tước có chút suy nghĩ, săn bắn nhất định phải hết sức tập trung, yến tiệc đối ẩm nhất định phải thoải mái vui vẻ, múa đao làm thương, ngâm thơ đối đáp, những việc đó đều vì trợ hứng mà thôi, chủ yếu vẫn là ngoác miệng nhai thịt, chén lớn uống rượu mới phải.”

Âu Dương Tuệ Như tươi cười sáng ngời, cất giọng nói, nói xong, nàng đưa tay đẩy ly rượu nho nhỏ trước mặt đi, cầm lấy một cái chén không trên bàn, rót rượu đầy tràn, cầm chén nâng cao trước mặt Thế Tông, “Đời vừa ý phải vui mừng, Dưới trăng, chén ngọc xin đừng để không*. Phụ hoàng, thơ nhi tước không hay, chỉ có thể kính ngài một ly rượu lấy tâm ý!”

* Hai câu trong bài thơ “Thương tiễn tửu” Xin mời rượu của Lý Bạch. Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, Mạc sử kim tôn không đối nguyệt. Đại ý: Đời người nếu vừa ý thì nên tận hưởng niềm vui, đừng có để chén vàng không dưới trăng. Chắc tại vậy nên người xưa thì hay uống rượu dưới trăng chăng? Trên mạng tớ tìm thấy có khá nhiều bản dịch. Các nàng có thể xem thêm , tớ cảm thấy câu tớ chọn không phải hay nhất nhưng phù hợp với hình tượng nữ của nàng ADTN.

Dứt lời, Âu Dương Tuệ Như ngửa đầu uống một hơi hết rượu trong chén, lại lật úp chén xuống, đưa về bốn phía, ý nói đã uống sạch rượu, một loạt hành động mây bay nước chảy lưu loát, thoải mái tự nhiên không

kèm chế được, quả nhiên là tiêu sái đến cực điểm, làm ọi người ở đây không thể dời mắt, tâm trí bất giác cũng bị lôi cuốn theo.

Nữ tử đại khí hào sảng như vậy, sao bọn họ chưa từng gặp qua? Dĩ tính và nhiệt huyết của người Nữ Chân chảy trong máu thịt đều bị một loạt hành động lời nói của Âu Dương Tuệ Như kích thích, không đợi Thế Tông mở miệng, đã có người lớn tiếng khen ngợi, “Ha ha, tốt! Thái tử phi nói rất đúng! Đêm nay phải uống thật say mới đúng!”

Tên này nhất định là tên bợm rượu! Âu Dương Tuệ Như giờ như mây đen giăng đầy đầu nghĩ thầm.

Thế Tông liếc liếc người ủng hộ nọ một cái, không chỉ trích, ngược lại còn tự mình nhin không được cười ha hả, tiếng cười sang sảng cực kỳ.

Ngoắc miệng nhai thịt, chén lớn uống rượu? Câu này Thái tử phi nói rất đúng, quả thực nói đến trúng ý mấy người này rồi. Nếu không phải dõi theo suốt quá trình trưởng thành của Thái tử phi, Thế Tông thật sự hoài nghi Thái tử phi chính là hậu duệ người Nữ Chân bọn họ, tính tình thế này thật đủ vị!

“Đời vừa ý phải vui mừng, Dưới trăng, chén ngọc xin đừng để không. Tuyệt diệu! Thái tử phi quá khiêm tốn rồi, thế này còn nói thơ không hay thì người khác làm hay chỗ nào? Quả nhiên là được Thừa tướng dạy dỗ, lời nói và việc làm đều mẫu mực, nhân giới rất cao!” Thế Tông vỗ tay khen thưởng, cặp mắt đen nhánh dấy lên hai ngọn lửa cực nóng, liếc mắt nhìn thật kỹ tiểu nha đầu làm hấn hoa mắt mê muội dưới đài, rồi cao giọng ra lệnh cho người hầu phía sau: “Người đâu, đổi cho trẫm cái chén lớn, trẫm muốn uống với Thái tử phi.” Giọng điệu vui mừng khôn xiết khó nén nổi.

Giang Ánh Nguyệt cố hết sức duy trì vẻ mặt bình thản, mang một cái chén lớn đến cho Thế Tông. Nhưng trong bụng vô cùng khó chịu nghĩ ngợi: bản thân mình và Hoàng đệ thật vất vả mới có cơ hội ra mặt, mà Âu Dương Tuệ Như này lần nào cũng đến phá rối, thật đáng chết!

Thế Tông nhận cái chén, rót đầy rượu mạnh, nhắc tay một hơi uống cạn, lại lật ngược úp chén không xuống trước mặt thủ hạ, đôi mắt ửng sắc bén, cười lớn hỏi Âu Dương Tuệ Như: “Trẫm uống xong rồi, tiểu nha đầu có thấy vừa lòng không?”

Âu Dương Tuệ Như mặt mày cong cong, trong mắt đầy giảo hoạt, chấp tay trêu ghẹo: “Phụ hoàng sáng khoái! Nhi tức đầu chỉ là vừa lòng, quả thực là thụ sủng nhược kinh.” Nổi bật thế này chắc hẳn cũng đủ đề bẹp Lưu Văn Thanh rồi? Đợi đến lúc Thế Tông muốn nâng đỡ hẳn, cũng chẳng biết là đến ngày tháng năm nào, nói chung là tạm thời an toàn.

Thế Tông mỉm cười, nâng tay bảo Âu Dương Tuệ Như ngồi xuống, nghĩ thầm trong lòng: thế này mà thụ sủng nhược kinh sao? Sao Trẫm vẫn cảm thấy sủng người mãi mà vẫn chưa đủ thế nhỉ?

Quét suy nghĩ kỳ lạ vừa nảy lên trong lòng sang một bên, Thế Tông cất cao giọng nói với chúng thần: “Đã lâu rồi chưa từng uống thoải mái như thế, quả nhiên là sáng khoái! Đúng như lời Thái tử phi nói, yến tiệc đối ẩm cũng nên nhẹ nhàng nhưng phải vui vẻ thoải mái, mọi người chớ quá gò ép, đêm nay chỉ cần tận tình vui vẻ mà thôi, không say không về!”

“Vâng! Không say không về!” Các võ tướng dưới đài đã bị hào hùng Hoàng Thượng cuốn hút, trẫm miệng một lời đáp lại, chẳng mấy chốc, người người đều quẳng chén nhỏ đi, thay bằng chén lớn, không khí sôi nổi đến cực hạn, như trở lại lúc Đại Kim chưa đến Trung Nguyên, sẵn bản quan ngoại, trắng đêm điên cuồng uống rượu vui vẻ sáng khoái.

Các văn thần cũng đã bị không khí sôi nổi này cuốn lấy, nói nói cười cười cũng trở nên lớn tiếng, thậm chí có người rượu vào nhiều, quên đi rụt rè của văn nhân, cũng thay chén lớn, rước lấy trêu chọc của các võ tướng, quan hệ văn võ đại thần nhất thời vô cùng hòa hợp, hợp với mục đích mà Thế Tông tiến hành vậy sẵn lần này.

Âu Dương Tĩnh Vũ ngồi thủ vị văn thần, nhận lấy thái độ bốn phương tám hướng thừa nhận Thái tử phi, trong lòng cảm thấy tự hào. Đứa bé này, ngày xưa bảo nó đọc sách, nó lười biếng biết bao nhiêu, không nghĩ tới cũng học được vài thứ, ngày thường đều là thâm tàng bất lộ mà thôi, quả nhiên vẫn là kế thừa thông minh tuyệt đỉnh của hần mả.

Thái Hậu bên kia quả thực cười như hoa nở. Chiêu ái của tiểu nha đầu thật tuyệt diệu quá! Chỉ dùng sức một người có thể đẩy không khí yển hội lên đỉnh điểm, phá vỡ ngăn cách giữa người Nữ Chân với người Hán, văn thần với võ tướng, thúc đẩy tâm nguyện Hoàng Thượng, thật sự đúng là quốc mẫu tương lai!

Sắc mặt Hoa Dương quận chứa xanh mét, hối hận bản thân mình sao lại lẩm miệng thế kia, tự dưng khi không lại tặng cho Âu Dương Tuệ Như một cơ hội náo động lớn như thế. Đợi Âu Dương Tuệ Như ngồi vào chỗ của mình, quả thực còn gật đầu cho nàng một nụ cười đầy cảm kích, biểu tình thật tình chân thành, Hoa Dương lúc này tức muốn ngã ngửa.

Về phần Lưu Văn Thanh, bài thơ của hắn làm quả thật rất xuất sắc, nhưng Thái tử phi vừa ra tay, hào quang chói mắt như mặt trời giữa trưa, chấn động sự hiểu biết mọi người, kích động nhiệt huyết mọi người, khiến cho chỉ trong nháy mắt không khí yển hội đã được đẩy lên đỉnh điểm. Lưu Văn Thanh người này trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước, nếu đặt một chỗ với Thái tử phi, lập tức liền có bị mất màu mất sắc, bị người ta quăng ra sau đầu.

Lưu Văn Thanh im lặng ngồi y nguyên chỗ mình, thê lương nhìn màn cụng chén náo nhiệt giữa sân, trên mặt vẫn mang theo tuần dật tươi cười vân đạm phong khinh như cũ kia, chỉ là dưới bàn, hai tay đặt trên gối nắm chặt thành nắm, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay.

Thật vất vả mới có được một cơ hội xuất hiện, lại bị biểu hiện xuất chúng của Âu Dương Tuệ Như áp chế mất hết không còn sót chút gì, bại dưới tay kẻ thù, bảo hắn làm sao có thể cam tâm? Nhưng ngược lại nghĩ đến Âu Dương Tuệ Như thuận miệng ngâm ra hai câu thơ kia, hắn lại cảm thấy không thể không thừa nhận, đối phương quả thật tài hoa hơn người, chẳng kém gì hắn.

23. Chương 23: Chuyển Sân Tây Sơn 9

Lưu Văn Thanh khó chịu và không cam lòng, Thái tử lại không có chú ý tới, hắn chỉ lo tập trung quan sát Thế Tông ngồi trên cao, thấy trong mắt Thế Tông chan chứa tình cảm vui vẻ, nên càng ngày càng cảm thấy hài lòng với Thái tử phi hiện giờ.

Có Thái tử phi giúp hắn quản lý Dục Khánh cung, quả thật bớt đi cho hắn rất nhiều ưu phiền, dưới tình hình này lại gây được chú ý lớn, lại cho hắn mặt mũi, giúp ích rất nhiều cho hắn. Bất quá, Thái tử phi cũng đã kính rượu, hắn làm phu quân, cũng phải biết điều tỏ vẻ một chút mới được.

Suy nghĩ xong, Thái tử ra hiệu cho tùy tùng bên cạnh đổi một cái chén lớn, đổ đầy rượu mạnh, cung kính đứng dậy, hai tay giơ ly rượu lên thật cao, hướng về Thế Tông nói: “Phụ hoàng, nhi thần cũng kính người một chén, chúc người khỏe mạnh an khang.”

Thế Tông gật đầu, chỉ chỉ ly rượu mình đã uống sạch, ý bảo tùy tùng rót thêm rượu.

Hết một chén này lại uống tiếp chén khác, tuy rằng hào hứng, nhưng chung quy vẫn thương tổn thân thể. Đợi Thái tử kính rượu xong, không thiếu được mấy người Thành vương, Vệ vương cũng muốn thay nhau lên sân khấu, hơn nữa còn rất nhiều thân vương quận vương kia, cho dù Thế Tông có ngăn chén không say thì cũng không chịu nổi bọn họ thay phiên nhau như vậy.

Đoán được tình huống tiếp theo, Thái Hậu ngồi không yên, vội vàng lên tiếng ngăn cản, giọng điệu ôn hòa: “Chén rượu này Thái tử không cần lại kính. Có câu nói là vợ chồng một thể, Thái tử phi kính, đó cũng chính là Thái tử Kính, có đúng thể không?”

“Đúng vậy.” Mọi người ngồi dưới đều gật đầu phụ họa.

Vợ chồng một thể? Lời này nghe thật chói tai, khiến Thế Tông chau mày, tức ngực khó chịu. Hắn liếc mắt nhìn Thái tử phi đang tỉnh tỉnh mê mê ngồi xem diễn, lại liếc mắt thấy thái tử đang buông ly rượu xuống, môi nhếch lên, vươn tay cầm lấy ly rượu, trầm giọng nói: “Thái tử cũng là có tâm, ly rượu này để trẫm uống hết.”

Dứt lời, Thế Tông nhấc tay ngửa đầu uống một hơi cạn rượu, ngoài mặt biểu tình thâm trầm, trong lòng bực bội, không có hưng trí uống hết mình như vừa mới nãy.

Thế Tông liếc mắt nhìn kỹ Thái tử đang lộ sắc mặt vui mừng, lại liếc mắt mọi người ngồi phía dưới đang rục rịch, làm như tùy ý nói: “Thái tử là trẫm do chọn lựa làm thái tử, rượu này trẫm đương nhiên phải uống, về phần những người khác, cứ tự mình vui vẻ là được rồi.”

Lời vừa nói ra, mấy người Thành vương lập tức buông ly rượu đang muốn giơ lên, trong lòng chưa sót khó làm rõ. Nói chung phụ hoàng đối với Thái tử không giống với người khác, giờ đây còn nói mấy lời này, chính là củng cố địa vị Thái tử, đồng thời cũng cho bọn họ một sự cảnh cáo. Nếu bọn họ cũng có người vợ có năng lực như Thái tử phi vậy, lo gì không có cơ hội tỏa sáng trước mặt phụ hoàng? Thái tử thật có phúc!

Thành vương liếc Thành vương phi bên cạnh một cái, lại liếc Thái tử phi như cá gặp nước bên cạnh Thái hậu, đột nhiên cảm nhận một cách sâu sắc ý nghĩa nội hàm câu ‘Cưới vợ nên cưới hiền’.

Mặt mày Thái tử tươi rói ngồi xuống, trong lòng có chút do dự, vừa nãy phụ hoàng mới nói câu một thể kia, tựa như đang bắt mẫn hấn việc gì đó, là do hấn làm sai chỗ nào sao? Không đúng, nếu có phạm sai lầm gì thì ly rượu này phụ hoàng tuyệt sẽ không uống, càng sẽ không nói lời kia để củng cố địa vị của hấn, nhất định là do hấn quá đa tâm rồi.

Vừa nghĩ như vậy, chớp mắt thái tử liền vứt bỏ nghi ngờ trong lòng, tập trung hưởng lạc.

Yến hội đã đến đỉnh điểm, giữa sân mọi người uống rượu vui vẻ, rất náo nhiệt, những người hầu thấy trên bàn một đồng lộn xộn, đa phần chén đĩa trên khay đã trống rỗng, vội vàng thu dọn một lượt, lại chuẩn bị tiếp rượu thịt lên, tục lục mang mấy món hươu nướng, bê thui, heo sữa quay do phòng ăn đã chuẩn bị sang, mặt bàn vốn trống trơn chẳng mấy chốc lại đầy ắp món ăn.

Âu Dương Tuệ Như hoàn toàn không có hứng thú với món heo sữa quay trên bàn mình, chơi trò gì vậy, bộ kiếp trước nàng ăn còn ít à? Nàng hiếm lạ là món thịt hươu nướng thịt hươu nướng đó! Từng đọc truyện Hồng Lâu Mộng liền nhớ mãi không quên món thịt hươu nướng! Than thở trong lòng, nàng chớp chớp đôi mắt nhìn miếng thịt hươu nướng thật to kia ở trên bàn Thế Tông, không nháy không dời mắt.

Sao lại giống con mèo con tham ăn thế? Thế Tông thấy hai mắt Âu Dương Tuệ Như lấp lánh, vẻ mặt nghiêm túc tập trung, cảm thấy buồn cười, ngón tay bất giác có chút ngứa ngáy, nếu không phải cách chỗ Thái tử phi hơi xa, hấn rất muốn vuốt ve mái tóc dài của Thái tử phi, cảm xúc như tơ lụa kia, làm hấn khó có thể quên được.

“Người đâu, mau mang chân con hươu này đến cho Thái hậu với Thái tử phi.” Thế Tông cắt một góc chân hươu, giọng điệu mang theo ý cười mở miệng.

Giang Ánh Nguyệt nheo mắt, cung kính tiếp nhận cái khay, đang muốn đưa đi, lại bị Thế Tông gọi lại, “Khoan đã, lúc trước Thái tử phi còn săn được một con chim ngói, người đi phòng ăn hỏi thử một chút đã chuẩn bị xong chưa, chuẩn bị xong thì mang luôn qua đó đi.”

Giang Ánh Nguyệt đáp lời, thả chân hươu xuống, đi đến phòng ăn hỏi trước, trong bụng nghĩ thầm: Thế Tông quan tâm tỉ mỉ đến thế này, nghiêm nhiên xem Âu Dương Tuệ Như như máu mủ ruột rà rồi. Con đường tương lai về sau của Âu Dương Tuệ Như càng mở rộng, cứ liên tục phá hỏng chuyện của bọn họ, đã khiến cho hiện nay nàng có chút khó nhịn rồi. Cũng may Hoàng đệ đã phái người đến cạnh Thái tử, giúp nàng dần xếp thế lực ngấm vào trong cung, sau này Âu Dương Tuệ Như cũng sẽ không giống như hiện tại.

Có mệnh lệnh Hoàng đế từ trước, phòng ăn không dám qua loa, sớm đã xử lý chim ngói thỏa đáng, đang chờ người hầu trình lên. Giang Ánh Nguyệt này vừa đi, chẳng đến nửa nén hương liền trở lại, hai tay cầm một cái khay lớn, cung kính đặt chân hươu và chim ngói trên bàn trước mặt Thái Hậu.

“Thịt hươu với chim ngói?” Thái Hậu nhìn thấy hai món ăn trên bàn liền nở nụ cười, “Có thể được ăn hai món này, toàn là nhờ tài bắn cung rất cao của Thái tử phi chúng ta đó nha! Ai gia thật có lộc ăn.”

Thái Hậu thích, ai mà chẳng nhanh chân nịnh bợ? Quận chúa Hoa Dương không có gì ngoài hậm hực, phần uất trong lòng không thôi, còn lại các tần phi và quý nữ đang ngồi đều lên tiếng khen ngợi Thái Tử Phi.

Âu Dương Tuệ Như cố nhin nước miếng ràn rụa chảy ào ào trong miệng suýt tràn ra, gấp cho Thái Hậu trước, dưới sự gật đầu mỉm cười của Thái Hậu liền tập trung cắn ăn nhai nuốt, cả người hoàn toàn đắm chìm trong thế giới mỹ vị, làm sao còn nghe thấy mọi người khen tặng? Lấy lòng cả nửa ngày cũng không thấy được đáp lại, mọi người cũng rất xấu hổ.

Thế Tông nhìn thấy thế lại cảm thấy tức cười. Tâm tư Thái tử phi trong sáng đơn giản như vậy, lúc nào quan sát xem xét chuyện gì cũng hết sức tập trung, thật sự là quá đáng yêu. Mà xinh đẹp như vậy, đường như lần nào cũng đều có thể chạm đến chỗ mềm mại nhất trong lòng hắn, làm hắn vui vẻ từ tận đáy lòng.

Xoay mặt, buộc chính mình phải dời mắt khỏi người Thái tử phi, Thế Tông gấp một miếng thịt hươu, cắn thận nhắm nháp, cảm thấy yến thực năm nay ngon hơn năm rồi phải biết.

Trên yến, người thì mãi mê thưởng thức món ngon, hiển nhiên cũng có người tận tình say mê ca múa, cùng lúc với những người hầu tiếp thêm đồ ăn thì một màn ca múa mới lại bắt đầu. Lần này không còn là cấm quân tiến lên làm đào kép biểu diễn nữa mà là các quý nữ đi theo ngẫu hứng lên đài.

Cả nam lẫn nữ người Nữ Chân đều giỏi ca múa, chỉ vài người tùy ý đi lên biểu diễn cũng xem như đạt chuẩn, làm người ta nhìn xem theo kịp. Âu Dương Tuệ Như vừa ăn vừa thưởng thức, cảm thấy ngon miệng đẹp mắt, hưng trí đạt dào. Nàng thật không ngờ, dĩ thế này vậy mà thông thoáng như thế, làm cho nàng vô cùng yêu thích.

Bỗng nhiên ở dưới đài có quý nữ ồn ào, không lâu sau, một cô gái diện mạo thanh lệ vô song bị đẩy lên đài, trong khoảnh khắc, nàng luống cuống chân tay đứng ngây người làm không khí như có chút ngừng lại, rồi cục nàng nuốt nước bọt bắt đầu cất tiếng hát.

Tiếng hát uyển chuyển du dương như chim hoàng oanh xuất cốc vừa cất ra, nhất thời dưới đài im bật, đều yên lặng lại nhìn cô gái, trên mặt lộ vẻ trầm mê.

Liệt nhìn về mặt mọi người, cô gái giống như tìm được tự tin, khẽ cười nhẹ, lướt một vòng quanh vũ đài rồi dần dần múa, một mình nàng vừa hát vừa múa, biểu diễn cực kỳ đặc sắc, làm cho người ta không thể rời mắt, mọi người xung quanh đều bị nàng hấp dẫn mê say.

Trong rất nhiều người bị hấp dẫn chẳng bao gồm Âu Dương Tuệ Như. Cô gái vừa lên đài, trong lòng nàng liền hơi giật mình, chỉ cảm thấy cô gái này rất quen mặt, lại chẳng nhớ nổi gặp ở chỗ nào. Mãi đến lúc cô gái đó trao đổi ánh mắt cùng với Lưu Văn Thanh, mà Thái Tử lại lộ ra biểu tình si mê, đến lúc này Âu Dương Tuệ Như mới tỉnh ngộ.

Cô gái này, tuy ngũ quan cũng không phải rất giống với Lưu Văn Thanh, nhưng một đôi mắt hoa đào kia, một thân khí chất thanh nhã của nàng, cũng chẳng khác mấy Lưu Văn Thanh, hấp dẫn được ánh mắt thái tử quả thật là chuyện đương nhiên. Nhưng mà, cô gái này lại như quen biết Lưu Văn Thanh, đến tốt cùng bọn họ là quan hệ gì? Về mặt này chắc không phải có cái gì đó mờ ám đó chứ? Âu Dương Tuệ Như thu mắt nghĩ thầm.

Cô gái vừa hát vừa múa vòng quanh vũ đài, mọi người cùng trầm trồ khen ngợi, cũng không biết có phải là do cô gái quá tập trung, dưới chân vừa vấp, liền ngã xuống ngay trước bàn thái tử, thái tử vội vàng đưa tay đỡ lấy, động tác dịu dàng vô cùng, khó giấu sự ưu ái đối với cô gái.

Lập tức cô gái tránh khỏi tay Thái Tử, liền xấu hổ đỏ mặt, ca múa cũng ngừng lại, cúi đầu nói cảm ơn, vội vàng chạy xuống đài, khiến cho thái tử lưu luyến nhìn quanh vài lần.

Có võ tướng phóng khoáng lấy việc này trêu ghẹo Thái tử, thái tử chỉ cười nhẹ, không bao biện không phản bác, vẫn giữ thái độ gió thoảng mây trôi, làm vẻ ta đây không thêm để ý, nhưng dự niệm giấu giếm trong mắt kia lại bị mấy người đây nhìn thấu.

Nhìn rõ ánh mắt Thái tử, Lưu Văn Thanh cúi đầu, nhếch môi nhắm một miếng rượu nhạt, bỗng cười nhàn nhạt.

Thoảng nhìn qua Lưu Văn Thanh cười yếu ớt và thái tử mê say, Âu Dương Tuệ Như cũng cúi trầm mặt, mới chung cũng tự hiểu, cô gái này, e là Lưu Văn Thanh cố ý mang tới cho Thái tử.

Tới làm gì? Giảm bớt dục niệm và bức bách của Thái tử đối với hắn đây là thứ nhất, nhân đó xếp người vào trong cung đây là thứ hai, có lẽ trong lòng hắn còn có kế hoạch khác, nhưng ai mà biết được? Tóm lại nữ nhân này là một quân cờ của hắn ta, chắc chắn sẽ có một ngày dùng tới.

Nhìn nữ nhân này, nàng lại liên tưởng đến Ngô thị lúc trước, thế này mới mắt thấy óc hiểu nghĩ ngợi: Ngô thị mười phần thì có tám chín phần cũng là người của nam nhân này! Khó trách Ngô thị đối với cung quyền của Dục Khánh cung lại chấp nhất như vậy.

Vốn trong kịch, Thái tử phi truyền ra căn cứ chính xác hai người đoạn tụ, chớp mắt một cái lại đảo thành mật tin Thái tử và Thừa tướng cấu kết mưu phản, cũng là bởi vì, người này đã sớm nắm giữ Dục Khánh cung ở trong tay, vu oan giá họa, đổi trắng thay đen, quả thật là chuyện tranh nhau từng phút từng giây một.

Nghĩ xong, Âu Dương Tuệ Như thấy lạnh toát cả lưng, xông thẳng lên đầu, làm cả người nàng run rẩy. Hóa ra, nàng sơ sót, kẻ địch cũng đã ẩn núp ở bên người nàng tùy thời mà động, mà nàng lại ngây thơ không nhận ra.

Càng nghĩ sắc mặt càng tái nhợt, Âu Dương Tuệ Như nắm chặt hai tay, đối với tình cảnh gian nguy bản thân lại thêm một tầng hiểu biết sâu hơn.

“Thái tử phi, người làm sao vậy? Không thoải mái à? Không thoải mái thì tranh thủ thời gian về trước đi?” Hoa Dương quận chúa bên cạnh Âu Dương Tuệ Như thấy sắc mặt nàng khó coi, nghĩ là nàng bị một màn vừa nãy kích thích ghen tuông, mở miệng hơi có chút vui sướng trên nỗi đau người khác.

Hoa Dương vừa mở miệng, dẫn tới việc Thái hậu và Thế Tông cùng nhìn về phía Thái tử phi, trong mắt ẩn chứa lo lắng.

Thái tử phi coi trọng Thái tử đến như vậy sao?! Thế Tông hiểu sai nhú mày nghĩ thầm trong lòng, bỗng thấy khó chịu một cách không hiểu, nhưng thấy sắc mặt nàng tái nhợt, lại nhịn không được đau lòng, vậy tay nói: “Nếu Thái tử phi không khỏe thì trở về trước đi, hôm nay người vất vả rồi, nên nghỉ ngơi sớm.”

Âu Dương Tuệ Như cần gấp một nơi thanh tĩnh để tự suy nghĩ, Thế Tông đề nghị thế, nàng cũng không chối từ, vội vàng đứng dậy cáo lỗi, rời đi trước.

Thế Tông thấy Thái tử lơ đãng việc Thái tử phi rời đi, chẳng những không đưa tiễn mà vẫn còn tự mình hưởng lạc như cũ, đột nhiên trong lòng dâng lên một đốm lửa giận. Xoa dịu lửa giận, hắn cố nén lại xem cho hết biểu diễn, mâu sắc thâm trầm liếc Thái tử một cái, cũng đi cùng Thái hậu rời khỏi trước.

Không có Thái tử phi thì dạ tiệc thật sự là chán ngắt vô vị, khiến cho hắn không muốn ở lại lâu thêm một chút nào.

24. Chương 24: Chuyển Săn Tây Sơn 10

Âu Dương Tuệ Như trở lại lều trại của mình, trên trán đã rịn ra một lớp mồ hôi lạnh.

Bị hai con rắn độc âm thầm rình rập, chung quanh còn có cạm bẫy của bọn họ thiết lập từ sớm, Âu Dương Tuệ Như chỉ cảm thấy nổi hết gai ốc, kinh hồn táng đảm, khó trách cứ thế mà gả vào ba tháng liền thê thảm như vậy, không, phải nói rằng, ở trong kịch bản, Thái tử phi vốn không có một ngày nào yên lành, tất cả đều do hai người này ban tặng.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Tuệ Như bất giác cảm thấy mình may mắn vì biết trước kịch bản đó, bằng không, cho là nàng thông minh, cũng không tránh khỏi việc bị người đoạt mệnh. Bởi vì kịch bản cho nàng biết, nàng còn tin tưởng được Tần ma ma và Tiểu Vũ, cũng không được tùy ý tiếp xúc bất kỳ kẻ nào trong Dục Khánh cung. Ngô thị nắm giữ Dục Khánh cung hai năm, có trời mới biết được nàng ta cầm xuống bao nhiêu cái đình ở trong cung, nếu nàng sơ ý thì đến khi được người ta phát hiện sự khác thường, chắc cũng đã làm oan hồn từ lâu rồi.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Tuệ Như sau một lúc sợ hãi, hạ quyết tâm, sau khi trở về nhất định phải chỉnh đốn hết Dục Khánh cung, dùng hết khả năng nhổ sạch sẽ hết mấy cái đinh.

Chỉ là, hai huynh muội này tốn nhiều khí lực sắp xếp ám cọc ngầm ở trong cung như vậy, nhất định thể lực không nhỏ, đến tột cùng bọn họ muốn làm cái gì? Âu Dương Tuệ Như trầm ngâm, vẫn cảm thấy lý do đó nhất định không đơn giản, nhưng nhất thời lại nghĩ hoài không rõ.

Nghĩ không ra cũng không sao, hôm nay nữ nhân kia đã được thái tử coi trọng, tiến vào Dục Khánh cung là chuyện sớm hay muộn, đến lúc đó nàng liền phái Tần ma ma trông chừng, xem bọn họ đến tột cùng muốn mưu đồ gì. Chính là, vào thì dễ, muốn leo lên địa vị cao, tiếp xúc cung vụ thì khó, không ngăn chặn được nữ nhân này hoàn toàn, cuộc sống mỗi ngày của nàng khó mà yên được.

Áp chế lo sợ nghi hoặc trong lòng, Âu Dương Tuệ Như cười lạnh: đến đây đi, tất cả cứ đến đây đi, chị ở chỗ này chờ, ai muốn leo lên, chị liền hung hăng đâm! Đỡ một tên thì đau đớn có đáng kể gì? Có đau đớn bằng bị chặt tay chặt chân, móc mắt cắt tai không?

Tính tình Âu Dương Tuệ Như có chút thờ ơ lạnh nhạt, không bị ép đến một mức nào đó, tuyệt đối sẽ không ra tay trước, hôm nay đột nhiên bị kích thích, nhận rõ bản thân đang lâm vào tình cảnh thịt treo trước đàn sói, tâm tính lại lạnh lùng cứng rắn thêm một phần.

Nghịch cảnh sẽ khiến con người trưởng thành hơn, câu này thể hiện ở trên người Âu Dương Tuệ Như vô cùng thuần thực nhuần nhuyễn, trải qua một đêm trần trọc khó ngủ, nỗi sợ hãi đối với việc ám sát lần này đột nhiên biến mất, còn trở nên thật bình tĩnh, thậm chí có chút hồi hộp và mong đợi ngày đó đến, lúc này đây, cho dù có phải dùng máu để trả giá, nàng cũng sẽ không để cho âm mưu Giang Ánh Nguyệt được thực hiện.

Cuối cùng ba ngày săn bắn cũng chấm dứt, tiếp theo là thời điểm du săn. Mọi người có thể xuất phát một mình mình, cũng có thể lập thành tổ đội, du săn sâu trong rừng bốn ngày sau thì trở về, sau đó để chuyên gia kiểm đếm con mồi, người săn được nhiều nhất sẽ được Thế Tông hoàng đế đặc biệt khen tặng, đây là điểm quan trọng trong chuyến săn Tây Sơn lần này, mỗi người ai cũng tự mình cố gắng.

Thế Tông mặc một bộ trang phục chuyên đi săn màu đen đơn giản, thân hình cao lớn ngồi trên lưng ngựa, tầm mắt nhìn thẳng cây cối rậm rạp phía trước, sắc mặt chuyên chú, hai mắt sắc bén, cả người như một con dã thú đang vận sức chờ phát động, tản ra hơi thở lạnh thấu xương.

Thế Tông quay đầu, nhìn Thái tử phi bên cạnh, khí thế sắc bén nháy mắt mất sạch, ánh mắt sắc như đao cũng nhu hòa hẳn, ôn hòa hỏi: “Chẳng mấy chốc sẽ tiến vào rừng rậm, ngươi thật sự muốn đi với trẫm à? Thái tử ngay ở phía bắc cách đây không xa, nếu ngươi muốn đổi ý, trẫm đây sẽ phái người đưa ngươi qua đó.”

Âu Dương Tuệ Như kiên định lắc đầu, “Nhi tức muốn đi với phụ hoàng. Phụ hoàng đã nói sẽ dẫn nhi tức đi cùng, không phải muốn đổi ý đó chứ? Lời nói đáng giá ngàn vàng, ngài đừng có quên!”

Ngài có già rồi cũng đừng chơi trò hay thay đổi sớm nắng chiều mưa nha! Âu Dương Tuệ Như kêu rên trong lòng, đôi mắt đẹp mở thật to, chớp chớp nhìn về phía Thế Tông, cố gắng nhấn gửi khát vọng mong muốn đi theo của mình.

Giang Ánh Nguyệt cũng đi theo, lại bị Thế Tông vứt bỏ phía sau, nàng ta sẽ nổi điên! Tóm lại, làm nũng cũng xấu hổ lắm, nhưng mà thật chẳng muốn cái chết, cho nên dù dùng hết mọi thủ đoạn nàng cũng phải đi theo.

Thế Tông bị đôi mắt đẹp long lanh của Âu Dương Tuệ Như nhìn chăm chăm khiến lòng xao động, bất giác xiết chặt dây cương, nghiêm túc mở miệng, “Nếu ngươi đi theo trẫm thì không được hối hận, nửa đường lại năn nỉ trẫm đưa ngươi đến chỗ Thái tử, đến lúc đó trẫm tuyệt đối không cho phép. Ngươi đã suy nghĩ cẩn thận chưa?”

Lời này, Thế Tông hỏi cực kỳ thận trọng, một đôi mắt ưng chăm chú quan sát biểu tình Thái tử phi, lặng yên chờ câu trả lời của nàng.

“Nhi tức nhất định đi với phụ hoàng, tuyệt đối không hối hận.” Âu Dương Tuệ Như gật đầu thật mạnh, còn thiếu mỗi giờ tay lên trời thề, lòng rầu rĩ nghĩ thầm: mang ta theo chẳng khác nào có được tấm chắn tên,

ưu việt thật lớn! Người còn do dự cái gì?

Nhất định phải đi với trăm sao? Tốt lắm! Thế Tông thầm thở ra một hơi, tâm tình ủ dột xao động nhảy mắt hóa thành vô cùng sung sướng thích ý, dùng lực quạt ngựa dưới thân, cười sang sảng nói, “Được, vậy chúng ta xuất phát đi, tìm một chỗ đóng quân bên ngoài trước đã.”

Thấy Thế Tông đồng ý, Âu Dương Tuệ Như cười tươi rói, vội vàng cười ngựa đuổi theo, lớn tiếng đáp lại, “Thật lắm chuyện!”

Giang Ánh Nguyệt cũng cười ngựa đi theo phía sau hai người, sau khi tiến sâu vào rừng rậm nơi ánh mặt trời loang lổ, trên mặt mơ hồ lộ ra một chút nụ cười giả tạo.

Ở phía nam rừng rậm tìm một bãi đất trống bên cạnh đối diện hồ nước hạ trại, đoàn người thả hành lý, chưa kịp nghỉ ngơi liền bắt đầu du sơn, nhất thời trong rừng cây cối vang lên tiếng ưng rít chó sủa, cực kỳ náo nhiệt.

Giang Ánh Nguyệt được để lại một mình sửa sang lại hành trang. Trong lều trại nàng lấy mấy món cần dùng gì đó ra, rồi sắp xếp đúng vị trí của nó, lại trải tấm thảm lông dê thật dày cho Thế Tông và Âu Dương Tuệ Như, nếp nhăn đều được vuốt phẳng, thái độ rất cẩn thận, nghiêm nhiên là nữ quan đã qua huấn luyện đủ tư cách.

Trong lều trại mấy việc vụn vặt đều làm xong rồi, lúc này Giang Ánh Nguyệt mới thông thả đứng dậy, đi về phía rừng cây, tìm kiếm gì đó ở trong bụi cỏ, cắt một bó to cỏ dại nở đầy hoa màu tím trở về, quẳng vào đồng lửa trại đã đốt từ trước.

Cỏ dại hoa tím thuộc loại thực vật có tính dầu, vừa bén lửa đã cháy ào ào, sương khói dày đặc màu tím bốc lên đến giữa không trung, lưu lại hương thơm thoang thoảng như có như không, khi gió thổi qua, mùi theo hướng gió bay dần dần lan xa.

Nhìn chăm chú lớp khói màu tím dần tan ra trong không khí, Giang Ánh Nguyệt vừa lòng cười, cúi đầu, tiếp tục dọn dẹp món gì đó trong tay, cả người cứ như không có chuyện gì đã xảy ra.

Âu Dương Tuệ Như mang nặng chuyện ám sát trong lòng, cả ngày đi theo sau Thế Tông một tác không rời, nghiêm nhiên trở thành cái đuôi nhỏ của Thế Tông.

Nếu như mang nữ nhân theo, Thế Tông đã sớm phiền chán hết sức, có khi tiện tay tiễn nàng ta trở về, nhưng đối thành tiểu nha đầu tính tình hoạt bát thú vị, hơn nữa lại có thể chịu khổ cực, Thế Tông chỉ cảm thấy vui vẻ, mỗi khi săn được con mồi, tiểu nha đầu sẽ dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn, dường như khi đó cả người hắn có một tinh thần sức lực dùng không hết.

Đêm đến, đoàn người chấm dứt du sơn, trở lại lều trại.

Căn thẳng tinh thần bốn ngày, Giang Ánh Nguyệt vẫn không hề động thủ, sáng mai, bọn họ sẽ về doanh trại, Âu Dương Tuệ Như biết, đêm nay chính là thời cơ ám sát tốt nhất. Nàng ép trái tim đập bình bịch liên hồi không thôi, tỏ vẻ trấn định, chỉ có đôi mắt long lanh lấp lánh dưới trời đêm phẳng giống như đang tỏa ánh sáng.

“Tiểu nha đầu đang nghĩ cái gì? Mắt y sói vậy?” Nhận thấy ánh mắt nàng thay đổi, Thế Tông buồn cười hỏi. Đôi mắt này lấp lánh như ánh sao làm hắn tim đập nhanh.

Không nghĩ tới Thế Tông lại chú ý tới tâm tình nàng hay đổi, Âu Dương Tuệ Như bị hỏi cũng giật mình, vừa vận nhìn thấy một đồng con mồi trước mắt, nhãn châu chuyển động, cười khanh khách đáp: “Nhi tức đang nghĩ, mấy lớp da này có thể làm được cái gì.”

Nàng nhặt một con Hỏa hồ, mặt mày cong cong nói: “Cái này làm một cái choàng cổ cho Hoàng tổ mẫu nhé? Màu lông này rất hợp màu da Hoàng tổ mẫu, mang vào nhất định sẽ rất đẹp.” Dứt lời, lại nhặt một con Hắc điều lên, trầm ngâm một lúc mới nhìn về phía Thế Tông, giọng điệu mang ý lấy lòng nói: “Cái này thì làm cái nón lông cho phụ hoàng, phụ hoàng dùng màu đen là có khí chất nhất!”

Thế Tông mỉm cười, vỗ vỗ đầu Âu Dương Tuệ Như, ôn nhu nói: “Quý nhỏ linh tinh, không ngờ còn tính sẵn dùng con mồi của trăm như thế, còn tính hợp lý hợp tình nữa chứ.”

Nghe ra trong lời nói Thế Tông tràn đầy hàm xúc trêu ghẹo, Âu Dương Tuệ Như nghiêng đầu liếc hần, cười ngọt ngào.

Bị nụ cười ngọt ngào của Âu Dương Tuệ Như mê hoặc, hô hấp Thế Tông rối loạn, rất nhanh kịp điều chỉnh lại, ma xui quỷ khiến đi hỏi một câu, “Trẫm và Hoàng tử mẫu người đều nghĩ tới, sao không nghĩ sẽ làm cho thái tử cái gì đó à?”

Thái tử? Mặc xác hần ta! Âu Dương Tuệ Như giấu cợt trong lòng, trên mặt vẫn giữ nụ cười ngọt như tước, xua tay nói: “Chuyện Thái tử không tới lượt con dâu tính, tự hần có thể sẵn được con mồi, Nhi tức giúp phụ hoàng tiết kiệm được một bộ da.”

Thế Tông mím môi, muốn nói ‘vợ chồng cùng thể, tình cảm hòa thuận, quan tâm lẫn nhau’, mà khi sắp thốt ra, ở bên miệng quanh quẩn một vòng, thần nhiên chuyển thành một câu, “Ừ, nói cũng phải.”

“Đúng không? Hần ta căn bản không cần Nhi tức quan tâm.” Âu Dương Tuệ Như lấy khúc cây đảo đồng lửa, lơ dềnh nói.

Thế Tông liếc biểu tình không thêm để ý chút nào của Âu Dương Tuệ Như, trong lòng có chút thoải mái nhẹ nhàng, lại không biết tại sao mình lại thấy thoải mái như vậy, không khỏi nhìn ngọn lửa hồng đến sững người.

Đúng vào lúc này, Giang Ánh Nguyệt cùng các thị vệ làm sạch con mồi ở bên hồ đã trở lại, trong tay cầm lá cây thật to, trên lá cây bày ba con cá đã làm sạch.

“Nướng cho Thái tử phi một con, nhất định Thái tử phi đã đói bụng.” Thế Tông vừa thấy nàng ta liền mở miệng hạ lệnh.

Giang Ánh Nguyệt mỉm cười hành lễ, mở miệng đồng ý.

Rắn độc nướng thứ gì đó, cho nàng cũng không dám ăn đâu! Âu Dương Tuệ Như vội vàng xua tay cự tuyệt, “Không dám phiền Giang nữ quan, ra ngoài du săn, mọi việc đều phải tự mình làm lấy, đồ ăn tự chuẩn bị, ăn mới càng thêm hương vị, người mang con cá lại đây, bản cung tự mình nướng.”

Thái tử phi tính tình lạnh lẽo thật đúng là giống y chang người Nữ Chân, Thế Tông nghe lời nàng nói không ngăn cản mà chỉ mỉm cười, trong lòng ngứa ngáy, hần đưa tay, véo chiếc mũi Thái tử phi, trêu chọc: “Tự người có thể làm à? Nhưng đừng nướng khét không bỏ vào miệng được.”

Âu Dương Tuệ Như giương cằm lên, môi hồng mím lại, bị coi thường hơi có chút khó chịu, “Ngài nhìn là được rồi! Giang nữ quan, lấy hai con lại đây, bữa tối phụ hoàng bản cung cũng bao hết!”

Thế Tông cười nhẹ, trong lòng sung sướng vô hạn làm thế nào cũng không ức chế nổi, chỉ cần ở chung với Thái tử phi, dường như hần đặc biệt dễ dàng cảm thấy thoải mái, loại cảm giác này làm hần quyến luyến, muốn ngừng mà không được.

Giang Ánh Nguyệt cung kính mang cá đưa cho Âu Dương Tuệ Như, tự mình lui sang một góc, yên lặng chuẩn bị bữa tối ỳnh, nhìn chăm chú ngọn lửa cháy hừng hực, ngửi thấy mùi đồ ăn càng ngày càng đậm, bỗng nhiên nàng hơi nở nụ cười.

Bọn thị vệ cũng xử lý tốt con mồi, lần lượt trở về, đều tự mình chuẩn bị món ăn cho bản thân, mùi thịt làm người ta thèm nhỏ dãi phảng phất nơi cấm trại, khiến bụng Âu Dương Tuệ Như sôi ục ục.

Đúng lúc này, trong lùm cây cối cách đó không xa truyền đến tiếng cành lá bị bẻ gãy ‘rắc rắc’, giống như có động vật to lớn nào đó đang đi về phía này.

Các thị vệ cảnh giác, vứt đồ ăn trong tay đi, phái một đội nhân mã qua đó xem xét.

Nhìn thị vệ tiến vào cây cối, rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu, Âu Dương Tuệ Như hít sâu một hơi, nghĩ bụng: đến rồi!

“Nha đầu, đến bên cạnh trẫm!” Thế Tông mệnh lệnh Âu Dương Tuệ Như đến cạnh trước, ánh mắt hần lợi hại như mắt ưng, tinh thần toàn thân căng thẳng mà lộ ra sát khí chẳng những không có dọa Âu Dương Tuệ Như sợ, ngược lại còn cho nàng cảm giác mười phần an toàn.

Âu Dương Tuệ Như không hề nghĩ ngợi liền lúi vào cánh tay mở rộng của hắn, rồi nín chặt một mảnh góc áo của hắn.

25. Chương 25: Chuyển Sân Tây Sơn 11

Cảm nhận được cả người tiểu nha đầu cứng ngắc trong khuỷu tay, Thế Tông nhíu mày, vươn tay nhẹ nhàng vỗ lưng Âu Dương Tuệ Như, dịu dàng trấn an: “Đừng sợ, chỉ là một vài con vật bị mùi đồ ăn hấp dẫn đến mà thôi, đuổi đi là được, không việc gì.” Khu vực sân bắn sớm được sắp xếp dọn dẹp một lần, động vật có tính nguy hiểm đều bị đuổi hoặc tạm thời khoanh vòng nuôi dưỡng, hẳn là không có việc gì.

Trong lòng Âu Dương Tuệ Như rất rõ ràng, việc này nhất định là do Giang Ánh Nguyệt giở trò, không thể không có chuyện gì được, nhưng quanh quẩn bên tai là giọng nói trầm thấp hùng hậu an ủi của Thế Tông, nàng lại cảm thấy vô cùng an toàn, thân thể cũng dần dần thả lỏng, nhu thuận gật đầu, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ, tin tưởng với ý lại Thế Tông.

“Ồ, không có việc gì đâu, có phụ hoàng ở đây, đừng rời khỏi phụ hoàng là được.” Bị cặp mắt trong suốt như vậy của Âu Dương Tuệ Như nhìn mình, trái tim Thế Tông bỗng mềm hẳn, không khỏi cười nhẹ thành tiếng, lần đầu tiên cảm thấy, bảo vệ một người, cho nàng an toàn, cảm giác như vậy làm cho hắn thấy thật thỏa mãn.

Thị vệ đi xem xét tình huống rất nhanh đã trở lại, biểu tình có chút căng thẳng, nửa quỳ bẩm báo: “Bẩm Hoàng Thượng, không biết từ chỗ nào chạy tới hai con gấu ngựa, cảm xúc chúng nó dường như có chút khác thường, đang xông vào nơi này, bọn nô tài khổng chế không được.” Hai con gấu ngựa kia giống như đã bị bỏ đói mấy tháng, trong mắt đều nhiễm lục quang, đánh thẳng về phía trước, cơ bản ngăn cản không được.

Thế Tông gật đầu, phát tay nói: “Lại thêm vài người.” Trong bãi săn thế vậy mà có gấu ngựa xuất hiện? Là do cấm vệ sơ sẩy hay là có người nào cố ý sắp xếp? Thế Tông nhíu mi nghiền ngẫm.

Bọn thị vệ lại kéo thêm một đội nhân mã qua đến trợ giúp, ý định thu phục gấu ngựa, chắc chắn đảm bảo Hoàng Thượng được an toàn.

Giang Ánh Nguyệt ra vẻ hoảng sợ, co đầu rụt cổ trốn ở một góc nhìn lướt qua năm tên thị vệ lưu lại, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, nghĩ ngợi: đã đến lúc rồi.

Đột nhiên có một tiếng xé gió truyền đến, từ trong rừng rậm vọt ra mười tên thích khách mặc đồ đen, hùng hổ liều chết xông đến gần nhóm người Thế Tông.

“Bảo vệ Hoàng Thượng!” Mấy thị vệ phản ứng cũng không chậm, gần như ngay lúc thích khách lao ra thì bọn họ cũng đã dàn xong trận hình, bao bọc xung quanh để Hoàng Thượng và Thái tử phi ở bên trong, bảo vệ cẩn thận, mà Giang Ánh Nguyệt cũng thừa lúc bọn họ không chú ý cũng tiến vào vòng bảo hộ, núp ở phía sau Âu Dương Tuệ Như.

Âu Dương Tuệ Như vẫn chú ý hướng đi Giang Ánh Nguyệt, thấy nàng ta núp ở phía sau mình, trong lòng mừng thầm. Tốt, bản thân mình nên đến gần chút, cũng tiện cho ta trông chừng mi, tìm dịp cướp vai càng dễ dàng hơn.

Thích khách người đông thế mạnh đánh nhau cùng với bọn thị vệ, dần dần trận hình bị phân tán, lộ ra sơ hở, có hai tên thích khách võ công đặc biệt cao cường ẩn ẩn có xu thế đột phá vòng vây.

Biểu cảm Thế Tông vẫn bình tĩnh, xoay mặt nhìn về phía Âu Dương Tuệ Như bên cạnh, vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, ôn nhu phân phó, “Tiểu nha đầu ngoan ngoãn đợi ở trong này, đừng có lộn xộn, trầm đi một chút sẽ trở lại.” Giọng điệu ngạo nghễ, rõ ràng không để mấy tên thích khách này vào mắt.

Âu Dương Tuệ Như vội vàng nhu thuận gật đầu, đợi cho Thế Tông thật sắp bước ra, vội kéo tay hắn lại, giọng điệu lo lắng dặn dò: “Phụ hoàng phải cẩn thận chút!”

“A ~” dưới tình huống thế này, Thế Tông cảm thấy tâm tình thật tốt, nhin không được cười nhẹ một tiếng. Hắn bóp bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương trong lòng bàn tay, cam đoan lại như thề thốt: “Yên tâm, trẫm không có việc gì, lại càng không để ngươi có chuyện!” Dứt lời, hắn nhìn về phía Giang Ánh Nguyệt núp ở phía sau Âu Dương Tuệ Như, nháy mắt giọng điệu ôn nhu biến thành nghiêm khắc, “Cẩn thận bảo vệ Thái Tử Phi!”

“Nô tỳ tuân mệnh!” Giang Ánh Nguyệt vội vàng gật đầu, thông minh tiến lên hai bước, che chắn trước người Thái tử phi.

Thế Tông thấy thế vừa lòng, rút bội đao bên hông ra, khoe miệng hơi hơi cong lên, nháy mắt người đã nhảy vào vòng chiến đấu, gần như chưa cho đối phương thời gian, giơ tay chém xuống, hai chiếc đầu người đã bay thành vòng rơi trên bụi cỏ lẫn vào bóng tối.

Có Thế Tông gia nhập, bọn thị vệ nhất thời thừa thãi hơn không ít, khí thế tăng vọt, làm cho đối thủ dần dần vô lực chống đỡ. Mỗi khi có thích khách đến hơi gần Thái tử phi một chút, lập tức liền bị Thế Tông ột đao, ra tay tàn nhẫn, tuyệt không chùn tay hay bối rối.

Âu Dương Tuệ Như nghiêm mặt tái nhợt, cổ nhin cảm giác buồn ôn, nhìn Thế Tông như sát thần, mỗi lần xuống tay đều là một sinh mệnh, trên mặt còn mang theo ý cười thoải mái như đi dạo chơi hoa viên nhà mình.

Người bưu hãn như vậy, thật sự cần nàng đi cứu sao? Nàng cảm thấy thật nghi ngờ.

Ngay lúc sát thủ gần như sắp tiêu diệt hết, mấy thị vệ vừa hơi thả lỏng một khắc, lại có chuyện xảy ra, bỗng nhiên một mũi tên từ cách đó không xa bay vọt tới, mục tiêu chính là hoàng đế Thế Tông trong đám người.

Giang Ánh Nguyệt sớm đã đi xa bốn năm thước, đang dần dần tiếp cận Thế Tông. Nghe thấy tiếng xé gió rất nhỏ, ánh mắt nàng ta sắc bén, miệng thì hô to một tiếng ‘Hoàng Thượng cẩn thận’ liền nhào người lên, định đỡ tên giết Thế Tông.

Nhưng mà, Giang Ánh Nguyệt vừa tiến một bước, đã bị một đôi tay túm lấy áo, kéo mạnh về phía sau, bởi phía sau Âu Dương Tuệ Như vẫn nhắm mắt theo đuôi đi theo nàng ta, nương theo quán tính của nàng nhào về Thế Tông mà tiến tới, miệng kêu to, “Phụ hoàng cẩn thận!”

Giang Ánh Nguyệt thấy Âu Dương Tuệ Như sắp đẩy Thế Tông ngã, lập tức kéo giật lại. Hai người liền dính mắt đà dấn vào nhau té lăn quay mấy vòng trên mặt đất, bị một khúc cây ngăn cản mới khó khăn dừng lại.

Mà mũi tên âm thầm phóng tới kia, ‘kịch’ một tiếng, ghim vào thân cây vốn là chỗ Thế Tông đứng lúc này, đuôi tên lay hai cái, có vẻ muốn rơi ra, hiển nhiên, lực đạo tên này cũng không nặng, lực sát thương không lớn.

Vậy mà không cần đỡ tên cũng thành công ? Âu Dương Tuệ Như xoay người ngồi dậy, nhìn mũi tên kia trên thân cây, trong lòng còn có chút không thể tin được kế hoạch của nàng lại thuận lợi như vậy.

Thế Tông cũng lập tức xoay người, quan sát về mặt kinh ngạc nghi ngờ của nàng, chân mày nhíu chặt lại, đang định nói gì đó, trong rừng rậm lại liên tiếp vọt ra nhiều tên thích khách.

Giang Ánh Nguyệt người như vậy, tâm tư kín đáo, tính tình độc ác, chiêu thứ nhất không thành, đương nhiên còn có lần hai, lần ba, làm sao có thể dễ dàng nhận thất bại kia chứ?

Ánh mắt nàng ta âm ngoan, ngón tay khê động khó có thể nhận ra, lập tức thích khách mới nhảy ra được phân công, tập hợp lại lấy hết toàn lực giao đấu với bọn thị vệ, tên còn lại thì vác đao, chém về phía Thế Tông.

Giang Ánh Nguyệt cũng vội vàng đuổi theo để tùy thời mà hành động.

Thấy thích khách còn chưa chịu yên, có một người chạy lại bọn họ, thanh đao liên tục chém xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn Âu Dương Tuệ Như trắng bệch, không chút suy nghĩ liền bổ nhào vào lên trên người Thế Tông, ôm chặt lấy hắn, trong lòng kêu rên: cứ nghĩ thoát được mũi tên, hóa ra còn phải đỡ đao thay! ? Quên đi, bất cứ giá nào cũng trả!

Thế Tông đang định đứng lên nghênh địch, không nghĩ tới bị Âu Dương Tuệ Như nhào đến như thế, lại ngồi trở lại, chỉ có thể nhìn thích khách kia giơ đao chém lại đây, hai mắt ác liệt.

Lưỡi dao chưa đến, dĩ nhiên đao phong đã đánh tới, sau lưng Âu Dương Tuệ Như rét run, trên trán toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Tâm tình Thế Tông còn khấn trương hơn Âu Dương Tuệ Như nhiều, mắt thấy đao phong bổ tới trên người tiểu nha đầu, trái tim của hắn sắp ngừng đập luôn, một đao này chưa xuống, lại như cắt vào lòng của hắn, chém trái tim của hắn thành hai nửa, đau không thể tả!

“Không!” Thế Tông quát lên một tiếng lớn, ngay lúc lưỡi dao cách lưng Âu Dương Tuệ Như cận mấy tấc liền đưa tay bắt được, giữa ngón cái và ngón trỏ bị lưỡi dao sắc bén cắt qua, máu tươi từ cổ tay hắn chảy xuống, nhỏ giọt ở trên lưng Âu Dương Tuệ Như.

Cảm giác ấm áp truyền trên lưng, nhưng không có đau đớn, Âu Dương Tuệ Như ngoái đầu, vừa vặn đối diện hàn quang của lưỡi đao, một trận run rẩy từ trong lòng nàng lại hiện lên.

Thế Tông là người mạnh mẽ như vậy, đón nhận đao phong này gân xanh nổi hẳn lên cả mu bàn tay, hiển là cố sức cả mười phần, có thể thấy được người tới võ công cao không kém gì hắn, nếu này một đao thật sự chém xuống, nàng không chỉ bị thương mà thôi, mà là cắt thành hai nửa, chết không toàn thây.

Ý thức việc mới vừa thoáng gặp qua tử thần, cả người Âu Dương Tuệ Như run run, trong mắt hiện lên một tầng hơi nước. Hiện giờ nàng cực kỳ sợ hãi, có thể nói là sợ hãi đến cực điểm.

Thế Tông cắn răng, liều mạng lấy tay chặn đao, không cho lưỡi đao tiếp cận người trong lòng một phần nào.

Thích khách kia cũng đang âm thầm thi lực, thậm chí còn dùng cả hai tay áp chế chuôi đao đâm xuống.

Nhánh cây phía sau Thế Tông chịu không nổi áp lực lớn như vậy, phát ra tiếng nứt gãy rắc rắc, tiếng gãy vang lên, sau lưng Thế Tông trầm xuống, thân mình có xu hướng ngã ra sau, lại khó có thể ngăn lại, lúc này hắn mới phát hiện, sau lưng chính là hồ nước, bọn họ này giờ đỡ được nhánh cây đỡ lại.

Sau lưng mất dần điểm tựa, thân mình Thế Tông dần dần ngã ra sau, đao phong cũng dần tiếp cận lưng tiểu nha đầu hơn một chút, hắn nhũn mảy, không để ý lưỡi dao cắt giữa ngón cái với ngón trỏ thật sâu, giữ đao càng chắc, chỉ còn chờ bọn thị vệ đưa người tới cứu viện thôi.

Nhưng mà, thích khách gia nhập cuộc chiến về sau võ công càng mạnh hơn so với trước kia, bọn thị vệ không có cách tách ra, mỗi khi muốn đến đây cứu viện, lại bị cuốn lấy, tình huống thập phần nguy cấp.

Thế Tông cắn răng, một tay đỡ đao, một tay ôm tiểu nha đầu trong lòng càng chặt. Vô luận như thế nào, hắn cũng không buông tay, không thể chứng kiến nàng bị thương tổn.

Nhánh cây lại nứt gãy thêm mấy phần, hai người mất đà, đao cũng theo thế chém xuống, đúng lúc này, một tiếng kim loại sắt bén đâm vào da thịt ‘xoạt’ truyền đến, bỗng thích khách kia thả tay, mềm oặt ngã xuống, về mặt đều là biểu tình không dám tin.

Thế Tông ném đao xuống, nhũn mảy nhìn hướng thích khách ngã xuống, chỉ thấy Giang Ảnh Nguyệt nắm một con dao nhỏ đứng tại chỗ, tay đầy máu tươi, biểu cảm kinh hoàng nhìn bọn họ, âm ách tiếng được tiếng mất hỏi: “Hoàng Thượng, Thái Tử Phi, các ngài không sao chứ?”

Thế Tông gật đầu, về mặt thả lỏng. Âu Dương Tuệ Như trợn trừng hai mắt, bình tĩnh nhìn tay Giang Ảnh Nguyệt nhiễm máu tươi, ánh mắt dần dần mở mị.

Giang Ảnh Nguyệt vẫn thành công ! Cứu được Thế Tông hoàng đế, cũng cứu Thái Tử Phi! Công lao này, có thể hơn cả nguyên gốc trong kịch bản, lần này, bảo nàng làm thế nào ngăn cản nàng ta thượng vị đây?

Nghĩ như vậy, tuyệt vọng và thất bại đột nhiên đánh úp lại, Âu Dương Tuệ Như vùi vào trong lòng Thế Tông, không muốn đối mặt nữ nhân tay đầy máu tươi trước mắt này.

Thế Tông cúi đầu, hung hăng nhìn chằm chằm Âu Dương Tuệ Như đang làm đà điều, định đứng dậy, nhánh cây phía sau đột nhiên gãy, hắn thẫn thẫn trong bụng, trước hết gao ôm người vào trong lòng mình, bảo hộ kín kẽ không một khe hở, mất đà ngã nhào xuống, bồm một tiếng rơi vào trong hồ, nhận ngay cái lạnh thấu xương.

“Phụ hoàng, ta không biết bơi.” Âu Dương Tuệ Như rơi vào trong nước, vội vã kêu lên, ngay cả danh xưng cũng đã quên.

Thế Tông mím môi, quạt nhanh tay hơn, nhìn tiểu nha đầu đang quờ quạng trong nước sâu, cánh tay càng quạt mạnh, đẩy nàng bên bờ trước, không đợi nàng lấy hơi xong, liền hung dữ chất vấn: “Không phải trầm bảo người ở yên một chỗ hay sao? Người chạy tới làm gì? Hử?”

“Nhi tức... Nhi tức muốn cứu ngài.” Âu Dương Tuệ Như ho khan hai tiếng, chột dạ đáp.

Hôm nay, nàng chẳng những khiến Thế Tông chán dao giùm nàng, còn làm cho Giang Ánh Nguyệt thuận lợi cứu giá, việc này cùng kế hoạch nguyên bản của nàng quả thật là trùng đánh xuôi, kèn thổi ngược. Nàng đã thất bại, không có lời nào có thể hình dung.

“Cứu trầm? Nếu người không nhào qua đây, trầm vẫn có thể tránh ám tiễn kia. Người có biết hay không, hôm nay người thiếu chút nữa để cho người ta chém ra làm đôi? Trong đầu người đang nghĩ cái gì? Căn bản trầm không cần người tới cứu!” Thế Tông kiềm giữ bả vai gầy yếu nàng, dùng giọng điệu nghiêm khắc che giấu nỗi sợ của mình. Lần đầu tiên hắn nhắm nháp mùi vị sợ hãi kể từ lúc sinh ra đến nay, mà lại là trên người tiểu nha đầu này, cảm giác này, suốt đời hắn khó quên, tuyệt đối không muốn ném thử lần thứ hai.

Âu Dương Tuệ Như giật mình, đúng vậy, nàng đang làm gì? Thế Tông sao lại cần nàng tới cứu? Giang Ánh Nguyệt đỡ tên, mấy tên sát thủ thấy kế hoạch thành công, đương nhiên sẽ lập tức rút khỏi, cho dù Thế Tông không cần, công lao cứu giá của Giang Ánh Nguyệt vẫn có thể thành thật như cũ.

Cũng cùng một chuyện, nàng làm thì không giống. Sát thủ sẽ không bận tâm sinh tử của nàng, hiển nhiên sẽ không xuống tay lưu tình với nàng, nàng lao đến đỡ, chỉ có thể là tự tìm đường chết, huống chi, người ta căn bản không cần nàng lên đỡ, lần này nàng lao ra, ngược lại còn gây phiền hà cho Thế Tông thêm.

Giang Ánh Nguyệt có bàn tay vàng, làm như thế nào, mọi chuyện đều có thể viên mãn, mà nàng, chỉ cần vô ý, phân tâm một chút đều có thể trả giá bằng cái chết, vật hi sinh với nữ chính, cách biệt một trời một vực như vậy đó.

Nghĩ đến đây, hàn ý đao phong tiếp cận lưng lại lần nữa trời lên, lại bị Thế Tông hung hăng ghét bỏ, Âu Dương Tuệ Như cả người run run đứng dậy, một đôi mắt đẹp nháy mắt đã bị nước mắt tràn ngập, có vẻ không còn chút sức lực nào.

26. Chương 26: Chuyển Săn Tây Sơn 12

Thế Tông rắn dạy xong, sợ hãi trong lòng dần dần lắng lại, lúc này mới phát hiện, tiểu nha đầu cuộn mình ôm chân, đầu vùi vào thật sâu giữa đầu gối, cả người đang run rẩy.

Bộ dáng thảm hại kia, giống một con thú nhỏ trước thì bị vứt bỏ, sau lại gặp nạn, thấy làm người ta đau lòng.

Hô hấp Thế Tông cứng lại, vội vàng vươn tay ôm vai Âu Dương Tuệ Như, cảm thấy nàng run rẩy càng dữ dội hơn, lại càng đau lòng, ôm nàng càng chặt, khẽ vỗ về vuốt ve lưng nàng, dịu giọng an ủi: “Được rồi, đừng sợ, giờ đã không có việc gì.”

Âu Dương Tuệ Như bị dọa quá mức, lần đầu tiên nhận thức sâu sắc rằng, đây không phải là quay phim, không phải bị chém một đao xong rồi còn có thể tạo ra tư thế xinh đẹp để ngã xuống, nói hai câu lời thoại cảm động lòng người, nếu như không suông sẽ bị NG, còn có thể lau máu me đi, đổi bộ quần áo sạch mà làm lại. Ở trong đây, bị chém một đao, chờ đợi nàng chỉ có đau đớn và chết chóc, không có cơ hội để làm lại.

Tự tin và bình tĩnh tràn đầy trước kia vào giờ khắc này tất cả đều mất sạch không còn chút nào, chỉ sót lại một thân chặt vật và nội tâm sợ hãi thật nhiều.

Thế Tông lo lắng an ủi, nàng vẫn còn có thể một mình lẳng lẳng ngồi liếm vết thương, Thế Tông vừa mở miệng, nàng chỉ cảm thấy ảm ức và sợ hãi đến cực độ, nghĩ rằng cứ cố sống cố chết bắt ôm lấy hắn, đảm bảo mình được an toàn, còn sống thật là tốt, cũng giống như khi con người bị rơi xuống nước, liều mạng túm lấy bất cứ cái gì có thể cứu lấy tính mạng mình.

Âu Dương Tuệ Như ngẩng đầu lên, níu giữ thật chặt ống tay áo Thế Tông, một đôi mắt thật to đã sớm chan chứa nước mắt, lẳng lẳng chảy dọc xuống gò má như bạch ngọc, đôi môi vốn hồng nhạt thành xanh trắng, mấp máy vài cái, rốt cục cúi đầu thốt ra một câu, “Phụ hoàng, ta chỉ không muốn thấy người bị thương mà thôi, lại không nghĩ rằng... Thực xin lỗi!”

Ngắn ngủn có một câu mà như đã dùng hết khí lực cả người nàng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, nước mắt cũng càng rơi càng nhiều, cả người đều rũ xuống, không còn sức lực.

Thế Tông lại đau lòng khó nén nổi, hoàn toàn vứt bỏ cương thường luân lý, vươn tay ôm chặt nàng vào trong lòng, cầm gác ở trên đỉnh đầu nàng, đôi môi khẽ lướt qua mái tóc ẩm ướt của nàng, trùi mền vuốt ve, như là hôn, như là an ủi, cuối cùng thở dài thật sâu: “Không cần xin lỗi, là phụ hoàng trách mắng người quá nặng, phụ hoàng không tốt, phụ hoàng không bảo vệ người thật tốt, đừng khóc nữa.” Trầm thấy thật đau lòng!

Hắn tự tay lau nước mắt chảy dài trên mặt của người trong lòng, đầu ngón tay dính nước mắt hơi run nhẹ, chỉ cảm thấy nóng rát khiến hắn khó có thể chịu được. Hắn không thích nhìn thấy Thái tử phi khóc, bởi trái tim sẽ đau đớn như bị nghiền nát!

Hễ càng được người khác an ủi, cảm xúc áp lực trong lòng càng là bùng phát dữ dội hơn, cảm nhận được trong giọng nói Thế Tông đầy sự quan tâm yêu thương, Âu Dương Tuệ Như nheo mắt một tiếng, tay đang túm chặt ống tay áo hắn buông ra, chủ động ôm cổ hắn, vùi mặt vào gáy hắn thật sâu, lẳng lẳng rơi lệ.

Vòng tay ôm ấp người này ấm áp như vậy, an toàn như vậy, khiến cho nàng tạm thời quên mất hết tất cả những sợ hãi, chỉ mong cứ được tiếp tục mãi như thế, vậy thì sẽ không phải đối mặt với sự thật tàn khốc.

Cổ bị siết chặt, Thế Tông bất đắc dĩ ngó tiểu nha đầu không thấy rõ vẻ mặt trong lòng, ôn nhu mở miệng: “Nha đầu thả lỏng chút, trầm ôm người đến chỗ khô ráo.”

Âu Dương Tuệ Như nhu thuận buông tay ra, đổi thành nắm chặt vạt áo hắn, đây là biểu hiện việc thiếu cảm giác an toàn cực độ.

Thế Tông thấy động tác nàng, trong lòng vừa cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy đau lòng, cẩn thận ôm nàng như đang ôm đứa bé đi tới chỗ khô ráo bên bờ, vụng vụng đặt trên đùi mình, cúi đầu kiểm tra toàn thân nàng, lo lắng hỏi, “Nha đầu có chỗ nào bị thương không?”

Âu Dương Tuệ Như hốt hoảng lắc đầu, dịch chuyển trên đùi Thế Tông, đưa tay ôm thắt lưng cường tráng của hắn, chân mày nhăn lại, vội vàng gạt đầu, nhỏ nhỏ giọng đáp: “Mắt cá chân trái rất đau, hình như là bị trật rồi.”

Thế Tông mím môi, cởi vớ giày nàng xuống, nương theo ánh trăng quả nhiên thấy mắt cá chân sưng đỏ một mảng, trên da thịt như bạch ngọc của nàng thấy càng có vẻ ghê người.

Thế Tông nhíu mày thật chặt, ngẩng đầu nhìn về hướng triền đất, thấy có cây đuốc tới gần, còn có tiếng kêu mơ hồ ‘Hoàng Thượng, Thái Tử Phi’, hiển nhiên là mấy người thị vệ đang tìm đến đây. Hắn thở nhẹ ra, lần nữa giúp nàng mang giày vớ vào, đưa tay vén tóc tai rối loạn xạc trên mặt nàng, yêu thương mở miệng, “Đúng là trật rồi, bất quá không có tổn thương đến gân cốt. Đừng sợ, có người đến tìm chúng ta, phụ hoàng mang người về chữa trị.”

Câu nói hơi dừng một chút, thoáng cái khẩu khí hắn lại nghiêm khắc, “Sau này, nếu lại gặp phải tình huống thế này, người trốn được bao xa thì trốn đi cho trầm, nghe rõ chưa?”

Khuôn mặt Âu Dương Tuệ Như trắng như tờ giấy khẽ cười, yếu ớt gạt đầu.

Hai mắt Thế Tông ảm ngó nàng, thở dài thật sâu, ôm nàng càng chặt. Thái Tử Phi vừa đáng thương vừa đáng yêu như vậy, hơi nghiêm khắc với nàng một tí, hắn cũng thấy không nỡ, thật không biết nên làm thế

nào với nàng mới tốt. Cho dù hôm nay nàng liên lụy hấn, làm hấn bị thương, trong lòng hấn ngoại trừ lo lắng và đau lòng, đúng là một chút tức giận cũng chẳng có.

Vài thị vệ tay cầm đuốc dần dần tới gần, khi cách hai người chừng mười thước bị Thế Tông quát, “Các người đứng lại tại chỗ chờ lệnh! Giang nữ quan có đây không?”

“Có nô tỳ!” Giang Ánh Nguyệt lên tiếng trong giữa đám người.

Thế Tông vẫy tay, ra lệnh: “Người quay về lấy áo khoác trầm đến đây.”

Giang Ánh Nguyệt lĩnh mệnh rời đi, bọn thị vệ nghe vậy liền hiểu rõ rằng hai người đã rơi xuống nước, bộ dáng chắc chắn rất là chật vật, để tránh cho việc nhìn thấy cái không nên thấy, đồng loạt xoay người sang chỗ khác.

Rất nhanh Giang Ánh Nguyệt cầm áo khoác lại đây, một mình đi đến bên cạnh Thế Tông, quỳ xuống hành lễ, hai tay dâng áo khoác lên.

Thoáng thấy bóng dáng Giang Ánh Nguyệt, sắc mặt Âu Dương Tuệ Như liền trắng nhợt, mặt vùi vào trong lòng Thế Tông, không muốn đối diện với nàng ta.

Cảm giác hiện tại nàng đối với Giang Ánh Nguyệt chỉ hai chữ để hình dung, đó chính là —— đáng sợ. Ngay cả thuộc hạ trung thành với bản thân nhất cũng có thể không chớp mắt chỉ một đao giết chết, lại có thể lấy thân chắn tên giúp kẻ thù, dùng tính mạng mình đi đổi lấy một cơ hội, tâm địa nữ nhân này, nhất định đã đến cảnh giới ngoan độc rồi.

Thế Tông thấy nàng lại bắt đầu run run cả người, vội vàng vỗ nhẹ một hồi, đợi nàng ổn định cảm xúc mới nhận áo khoác, cẩn thận bọc nàng lại, lại nhìn nhìn từ trên xuống, xác định trên người nàng không có chỗ nào không ổn, lúc này mới đứng dậy, ôm nàng bước nhanh về phía sườn núi, vừa đi vừa lớn tiếng hạ lệnh, “Tất cả nghe lệnh, lập tức thu thập hành trang trở về doanh trại, không thể chậm trễ!”

Mọi người cùng đồng thanh đáp lại, hành động cực lẹ.

Giang Ánh Nguyệt đi ở cuối cùng khoe môi cứng ngắc, nghĩ đến việc mới vừa rồi Thế Tông cẩn thận che chở Âu Dương Tuệ Như, trong lòng tức giận khó bình tĩnh nổi.

Một nữ nhân ngu xuẩn thiếu chút nữa đã tự mình đánh mất tính mạng bản thân, Hoàn Nhan Bất Phá không phải hấn là hoàn toàn chán ghét vứt bỏ nàng ta sao? Sao còn dịu dàng với nàng ta như thế? Chắc là trước mặt người khác, phải ra dáng vẻ là phụ hoàng tốt? Dù sao Thái tử phi cũng là thể diện hoàng gia! Cho dù Âu Dương Tuệ Như có thể nào, hôm nay nàng cứu giá có công xem như chắc rồi, nhất định có thể khiến Hoàn Nhan Bất Phá nhìn bằng con mắt khác!

Nghĩ đến đây, khoe môi Giang Ánh Nguyệt cứng ngắc liền thả lỏng, trong bóng đêm thoáng hiện ra một chút tươi cười đắc chí.

Thế Tông ôm chặt Âu Dương Tuệ Như trong ngực, ra roi thúc ngựa chạy về doanh trại, Giang Ánh Nguyệt với các thị vệ theo sát phía sau.

Nhận được tín hiệu cứu viện, Cẩm vệ quân chạy tới phụ trách dọn dẹp chiến trường. Nói đi cũng nói lại, những thích khách đó cũng thật kiên cường, thấy giết không nổi, cũng không bỏ chạy, cuối cùng đồng loạt cắn lưỡi tự sát, bọn họ có muốn tìm một người sống để hỏi cũng không thể, đành phải lật từng thi thể thích khách đó mà lục soát, thử tìm xem có sót chút manh mối gì không.

Khi bọn họ mở miệng mấy thi thể, về mặt thống lĩnh cẩm vệ ngưng trọng giật phóng một chiếc đạn phát tín hiệu ‘tập hợp khẩn cấp’, triệu hồi mọi người giờ phút này còn đang du sơn trong rừng mau chóng trở về, chuẩn bị nhổ trại hồi kinh. Vốn tưởng rằng chuyến săn chắc chắn không sơ hở sai sót gì thể nhưng mà sơ suất đến cỡ này, sau khi trở về hấn không thiếu được phải ném chút khổ sở, vị trí thống lĩnh cẩm quân có giữ được hay không lại là chuyện khác.

Thế Tông ra roi thúc ngựa trở lại doanh trại, trong doanh trại cẩm quân thấy tín hiệu, biết xảy ra chuyện lớn, tất cả đều bày thế trận chờ quân địch, thủ vệ toàn bộ doanh trại vững chắc như thép.

Mấy người Hoàng thái hậu, Âu Dương thừa tướng cũng giật mình, ào ào vọt ra lều xem xét tình huống, nhìn thấy hoàng đế với vẻ mặt lo lắng cùng với Thái Tử Phi tựa trong lòng hoàng đế, sắc mặt tái nhợt, hơi thở mệt mỏi, tất cả giật mình, vội vàng nghênh đón.

“Miễn lễ, mau tìm thái y đến cho trẫm.” Thế Tông không rảnh rồi giải thích, vội vàng ra lệnh. Tiểu nha đầu dọc theo đường đi đều trong trạng thái lạnh run, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt, hần vô cùng lo lắng, làm thế nào còn có tâm tư trò chuyện?

Thái Hậu với Thừa tướng liếc nhau, sắc mặt đều có chút khó coi. Thái Hậu nâng tay, giọng điệu dồn dập, “Không nghe thấy sao? Mau đi gọi thái y!” Thái Hậu ngửi thấy mùi máu tươi, chẳng lẽ Hoàng Thượng bị thương ?

Thế Tông lập tức ôm Âu Dương Tuệ Như đến lều trại của mình, đặt nàng trên chiếc giường rộng rãi, khô ráo, ấm áp, lại dùng chăn bao bọc kỹ, xoay mặt lệnh các thị nữ chuẩn bị nước ấm tắm rửa cho Thái tử phi, đổi bộ quần áo sạch sẽ, lại không tự để ý bản thân hần, tính bước ra xem xem thái y đã tới hay chưa.

Vừa tiến vào lều trại ấm áp, Âu Dương Tuệ Như hầy còn lòng bùng nhưng thấy Thế Tông sắp đi, tự dừng căng thẳng, không chút suy nghĩ liền giữ chặt ống tay áo của hần, nũng nịu đáng yêu cầu xin: “Phụ hoàng, đừng đi!” Ta sợ!

Nàng thật sự sợ, cái gì mà quay phim hay cướp vai, loại suy nghĩ như vậy thật sự quá ngây thơ! Đây căn bản không phải là thế giới phim ảnh, mà là đánh nhau người chết ta sống! Nàng hôm nay, thiếu chút nữa là như súc vật, bị người ta săn bắt, loại cảm xúc sợ hãi này như vết nứt sâu đã xâm nhập vào xương tủy nàng, nàng có muốn quên cũng quên không được.

Thế Tông thấy sắc mặt nàng tái nhợt, bình thường hai mắt sáng ngời nay lại tối tăm không ánh sáng, tràn ngập bất an và sợ hãi, trong lòng đốn đau, vội vàng ngồi bên cạnh nàng, cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay nàng, dịu dàng an ủi, “Phụ hoàng không đi đâu cả, phụ hoàng ra ngoài chốc lát, đợi người thay quần áo sạch sẽ lại trở vào.”

Âu Dương Tuệ Như nhú mày, sau một lúc lo lắng, cuối cùng mới không cam lòng buông tay ra.

Thế Tông lo lắng quan sát nàng một lúc, chau mày, chần chờ rồi bước chân ra khỏi doanh trại.

Hoàng đế vừa đi, các thị nữ lập tức nâng Thái Tử Phi dậy, để cho nàng ngâm trong nước ấm sau tắm bình phong vừa dựng lên, hầu hạ nàng tắm rửa, lại thay đệm chăn sạch sẽ trên giường, động tác rất nhanh nhẹn mà gọn gàng.

Thế Tông ra khỏi lều, mượn lều trại thân vương nào đó bên cạnh vội vàng đổi một bộ quần áo sạch sẽ, lúc đi ra vừa vận thấy vẻ mặt lo lắng của Thái Hậu và Thừa tướng dẫn theo thái y cùng tới. Mọi người cùng tập trung lại, nhẹ giọng nói rõ đã trải qua chuyện ám sát một lần.

Trong bãi săn hoàng gia thế mà phát sinh chuyện ám sát lớn như vậy, biểu tình mấy người đây đều ngưng trọng. Âu Dương thừa tướng chờ ở ngoài lều, trông chờ mòn mỏi cũng không thấy con gái mình đâu, ông cần rắng, chủ động nhận nhiệm vụ điều tra ám sát.

Thế Tông đối với Thừa tướng hiển nhiên là yên tâm, thoáng lo lắng liền đồng ý.

Giữa lúc mọi người đang trò chuyện, có tiếng vó ngựa truyền đến, những người ra ngoài du săn lục tục chạy về, tất cả đều mang vẻ mặt lo âu.

Thấy Hoàng Thượng có biểu tình u ám, các đại thần tuy tò mò nhưng cũng không dám tiến lên hỏi, dù sao, sau khi trở về thế nào cũng người hỏi thăm, trước sau gì thì cũng sẽ biết thôi.

Thành vương và Vệ vương cung kính thỉnh an phụ hoàng, thấy phụ hoàng chỉ xua tay, sắc mặt khó coi, cũng không có ý định mở miệng, liền biết việc này bọn họ không thể hỏi, cũng đều thức thời chuẩn bị lui ra.

“Đợi chút, Thái tử đâu? Thế nào còn chưa trở lại?” Mọi người đến đông đủ cũng được bảy tám phần, vậy mà vẫn chưa thấy Thái tử quay lại, Thế Tông nhú mày, giọng điệu không hờn giận hỏi hai vương.

Tiểu nha đầu vừa chấn kinh, vừa bị thương, Thái tử lại chậm chạp không thấy bóng dáng, hần vừa nghĩ, liền càng thấy bất mãn thái tử hơn. Thái tử như vậy, thật sự xứng với tiểu nha đầu à?

Thái tử lại không thể biết trước việc ám sát, nhưng cộng với chuyện lần trước, suy nghĩ này của Thế Tông, rõ ràng là giận chó đánh mèo với Thái tử, mà cũng có chút ám chỉ trong tiềm thức ý tứ hàm xúc khát vọng sâu trong nội tâm của mình.

Thành vương nghe ra trong giọng nói phụ hoàng đầy sự nghi ngờ, trong lòng mừng thầm, trên mặt vẫn cố giữ vẻ lạnh nhạt như trước, chấp tay nói: “Bẩm phụ hoàng, nhi thần không cùng đi với Thái tử, không biết Thái tử người nay ở chỗ nào. Chắc là tiến quá sâu vào trong rừng, không kịp chạy về.”

Tiến quá sâu vào trong rừng rậm? Du săn hiện giờ tuy có chấp thuận việc xâm nhập vào rừng, nhưng vì để ứng phó tình huống khẩn cấp, cũng không được vượt quá phạm vi nhất định, khoảng cách này, nhất định phải trong vòng nửa canh giờ chạy về tới doanh trại, bộ Thái tử không biết hay sao?

Nghĩ xong, sắc mặt Thế Tông càng thêm âm trầm.

Đúng lúc này, lại có tiếng vó ngựa nổi lên, một đội nhân mã từ từ chạy đến, người đi đầu nọ đúng là Thái tử không thể nghi ngờ. Thái tử vô cùng lo lắng chạy về, vốn định đi về lều thu thập một phen trước, lại không dự đoán được lại thấy phụ hoàng đứng chờ ở ngoài cửa lều, hai mắt sáng quắc nhìn hấn.

Ánh mắt kia hơi có vài phần sát khí và bất mãn, nhìn thẳng khiến da đầu Thái tử run lên, đành phải đi trước qua đó thỉnh an, sắc mặt do dự bất an.

“Người sao giờ mới trở về?” Giọng điệu Thế Tông âm trầm hỏi, lại duỗi ngón tay về một kẻ được bọc với cả nón và áo khoác, bao kín bản thân không để hở đi theo phía sau hấn, hỏi “đó là ai?” Nhìn thân hình, rõ ràng là một nữ nhân!

Thái tử còn không biết chuyện Thế Tông gặp phải, chuyện Thái tử phi bị thương, thấy hấn vừa hỏi, trong lòng chỉ hơi hơi khẩn trương một chút, liền thành thật hành lễ trả lời: “Bẩm phụ hoàng, vị này là Hình Phương Lan cô nương, cháu gái bên ngoại của Quang Lộc Tự Khanh Nạp Hợp Bảo, mấy ngày nay theo nhi thần ra ngoài du săn.” Người Nữ Chân trời sanh tính tình phóng khoáng, hễ vừa mất là thường thành đôi, huống chi thân phận thái tử cao quý, bên cạnh lại càng không thiếu nữ nhân yêu thương nhưng nhớ.

Hình Phương Lan xốc mũ lông lên, biết vâng lời thỉnh an các vị quý nhân, rõ ràng chính là cô gái múa bị té ngã trên yến hội ngày ấy, được thái tử đỡ lấy.

Thế Tông, Thái Hậu, Thừa tướng thấy thế, sắc mặt tất cả đều đen cả lại.

27. Chương 27: Chuyến Săn Tây Sơn 13

Nếu như là ngày xưa, thái tử coi trọng nữ nhân nào, Thế Tông và Thái Hậu tuyệt đối không can thiệp vào mà ngược lại còn vui vẻ khi thấy cảnh này. Bởi Thái tử không ham mê nữ sắc, đến nay con nối dõi vẫn chưa có, việc này vẫn là tâm bệnh của bọn họ, nhưng mà ngày hôm nay, bọn họ thực sự cao hứng không nổi.

Thái Hậu hơi liếc mắt nhìn Thừa tướng đang đen mặt, thở dài, dưới tình huống này mà thái tử còn làm cho Thừa tướng và Thái tử phi ngọt ngào, thời điểm chọn nữ nhân này cũng quá không đúng lúc rồi.

Thừa tướng đau lòng chưa xót thì không cần phải nói, có người cha thấy con gái mình thì đang đau đớn nằm trên giường, mà phu quân của nàng thì lại phong lưu khoái hoạt bên ngoài thì cũng chẳng vui vẻ nổi. Không có nổi nóng hay bỏ đi tại chỗ, đã xem như Thừa tướng tự chủ hơn người.

Mà tâm tình Thế Tông cũng phức tạp. Tình cảm Thái tử với Thái tử phi không sâu đậm, về lý, hấn là hấn phải cảm thấy cũng hơi giận, về tình, lại cảm thấy có một loại cảm giác thoải mái hơn hấn, một sự yên tâm nào đó mà dường như phải là như vậy mới là bình thường. Về phương diện khác, nghĩ đến việc nếu Thái tử phi hôm nay mà biết được tình trạng như thế này thì sẽ thương tâm khó chịu đến nhường nào, trong lòng vừa đau vừa giận làm cho hấn không thể trưng ra một khuôn mặt hoà nhã với thái tử nổi.

Ngay cả chính hấn còn không đành lòng làm cho tiểu nha đầu thương tâm khổ sở, thái tử làm sao có tư cách đó chứ?

Nghĩ xong, Thế Tông chau mày, cẩn thận đánh giá nữ nhân hành lễ vẫn an trước mắt, ánh mắt vô cùng âm trầm, làm người ta không rét mà run.

Hình Phương Lan bị Thế Tông quan sát tới lui một vòng sợ tới muốn ngất tại chỗ, hai chân run rẩy không ngừng.

Thái tử thấy hai mắt Thế Tông âm trầm đầy sát khí và băng hàn, mồ hôi liên tục rịn ra trên trán chảy thành giọt, trong lòng tự biết bản thân hần phong lưu khoái hoạt bị Âu Dương thừa tướng bắt gặp tại trận, nhất định là khiến phụ hoàng bức mình. Lúc này hần còn không biết, vợ chính của mình đã bị thương, đang nằm ở trên giường.

Giang Ánh Nguyệt một mực yên lặng đi theo phía sau Thế Tông thầm than trong bụng: Hình Phương Lan này cũng là kẻ có bản lĩnh, gần gũi mấy ngày đã ‘câu’ được thái tử, hoàn thành chuyện tốt. Chỉ tiếc thời điểm xuất hiện rất không đúng lúc, Âu Dương Tuệ Như bị thương còn nằm trên giường, nàng ta còn dám đứng đặc xuất hiện, hơn nữa còn bị Âu Dương Tĩnh Vũ bắt gặp tại trận, làm cho Thế Tông với Thái Hậu khó chịu, xem ra, sau khi tiến cung muốn nhanh chóng đi lên cũng khó khăn. Bất quá, kết cục cũng còn hai đường, phải xem bản lĩnh lôi kéo lòng người của nàng ta thế nào. Lôi kéo được thái tử, có thái tử bảo vệ, trèo lên cao cũng không phải việc khó. Ngô thị không phải là ví dụ tốt lắm sao?

Vừa nghĩ như vậy, Giang Ánh Nguyệt cúi đầu, nở nụ cười nhàn nhạt.

Ánh mắt Thế Tông càng ngày càng lạnh như băng, thái tử cũng có liên quan, nên khi nhìn cũng mang theo vài phần sát khí.

Thái tử không yên lòng, tay chân luống cuống, Thành vương và Vệ vương yên lặng đứng sang một bên, mà trong bụng cười lạnh không ngừng, trên mặt lại không biểu hiện ra một chút gì. Không khí giữa sân vô cùng đè nén.

Đúng vào lúc này, từ trong long trường một thị nữ vén rèm bước ra, đi đến trước mặt Thế Tông quỳ gối xuống, cung kính bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái tử phi đã tắm rửa thay quần áo, có thể mời thái y vào thăm khám.”

Thế Tông dời tầm mắt lạnh như băng, liếc sang thái y, tự mình dẫn đầu đi vào long trường, vừa đi vừa nâng tay thúc giục, “Thái y mau vào đi.”

Thái y kinh sợ khom mình hành lễ, nhanh chân đuổi theo. Trong giọng nói Hoàng Thượng mang theo sự vội vàng, hần nghe thấy rất rõ ràng.

Thái tử phi bị thương? Có người đứng cách gần đó, nghe được hai ba câu, đều thầm tự suy đoán. Thái tử lại kinh hãi, vội vàng đuổi theo Thế Tông, giọng điệu gấp gáp hỏi thăm, “Phụ hoàng, Thái tử phi bị thương à? Sao lại thế này?”

Thế Tông lạnh lùng liếc hần một cái, nâng tay ra hiệu cho hần lui, “Giờ mới biết sốt ruột? Mới nãy người đi chỗ nào? Chỗ này chẳng cần người đi theo, tự về lều của người đi!”

Dứt lời, hần ý vị thâm trường liếc Hình Phương Lan đang mang biểu tình kinh ngạc bất ngờ đứng đằng xa, khẽ cười một tiếng.

Nháy mắt Hình Phương Lan tái nhợt mặt mày, quỳ gối làm một cái phúc lễ, thất tha thất thểu, rút lui có chút chật vật.

Sắc mặt Thái tử cũng trắng nhợt, cuối cùng cũng rõ ràng bản thân mình hôm nay chẳng những khiến phụ hoàng khó chịu, hơn nữa sự khó chịu này cũng không nhỏ. Thái tử phi bị thương, hần thì thông thả đến chậm, đến chậm cũng chẳng sao, lại còn mang theo một nữ nhân, đây là tát thật mạnh vào mặt mũi của Âu Dương thừa tướng và Thái tử phi, lại làm cho phụ hoàng mất mặt trước các quần thần, khó trách cơn tức phụ hoàng lớn tới như vậy.

Không có Hoàng Thượng đặc chuẩn, ai cũng không có tư cách ra vào long trường, Âu Dương Tĩnh Vũ dừng bước ngoài màn trường, tinh thần không yên nhìn tới nhìn lui vài vòng màn trường vẫn đang đóng chặt, rồi liếc thái tử đang mất hồn mất vía một cái, sắc mặt trầm xuống, phát tay áo rời đi.

Nếu không vào được, hắn đi hỏi bọn thị vệ cũng như nhau, chuyện ám sát, nhất định hắn phải tra cho ra manh mối.

Thái tử thấy Thừa tướng công khai bày sắc mặt cho hắn, trong lòng khó chịu, lại không thể biểu hiện ra ngoài, người mà ngay cả phụ hoàng về lễ nghĩa cũng nhường ba phần, tất nhiên là hắn không dám tùy ý đắc tội. Nhưng nghĩ lại, hôm nay hắn chẳng những đắc tội người ta, mà còn đắc tội hoàn toàn, trong lòng không tránh khỏi buồn bực, chỉ phải tự nhận không may mắn, ủ rũ bỏ đi.

Trong long trường, vì là cuối thu, trời bắt đầu lạnh, các thị nữ sớm đốt lửa, mang đến cạnh giường để Thái tử phi sưởi ấm.

Thế Tông và Thái Hậu lần lượt vào trường, chỉ thấy Thái tử phi nằm ở mép giường, cách lòng sưởi rất gần, khuôn mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, run rẩy ôm chặt lấy đệm chăn vào lòng.

Dáng điệu bất an lo sợ nghi hoặc đó cực kỳ giống một con thú nhỏ đang trốn tránh việc bị săn bắt, làm cho Thế Tông và Thái Hậu đồng loạt nhủ mảy.

Thế Tông để ngón tay trên môi với động tác dừng lên tiếng, thái y hiểu ý, im lặng đi đến bên cạnh Thái tử phi, nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay trắng nõn của nàng, đang định bắt mạch.

“Ai?” Đột nhiên Âu Dương Tuệ Như mở hai mắt thất thanh hỏi, giật cả người thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng thật ra lại làm cho thái y kia hoảng sợ. Ngay cả Thái Hậu cũng thay đổi sắc mặt.

“Phụ hoàng!” Âu Dương Tuệ Như cũng không nhận ra ai với ai, nhìn thấy đúng Thế Tông liền để chân trần nhào tới, chui vào trong lòng hắn, túm chặt lấy góc áo của hắn không chịu buông ra. Nàng quá mệt mỏi, chỉ hơi chớp mắt chốc lát, liền thấy một cơn ác mộng đáng sợ.

Hiển nhiên, cả người nàng còn kinh sợ chưa ổn định, chỉ có ở bên cạnh Thế Tông mới có cảm giác an toàn.

Thế Tông đau lòng không nén nổi, vội vàng nắm bả vai nàng, nửa dịu nửa ôm nàng đến giường, động tác cẩn thận tránh chỗ vết thương ở mắt cá chân nàng, đợi nàng nằm xuống, lại tinh tế giúp nàng dịch lại góc chăn, cầm tay nhỏ bé trắng nõn của nàng, trấn an: “Tiểu nha đầu đừng sợ, trấn ở trong này. Trấn bảo thái y xem cho ngươi một cái.”

Âu Dương Tuệ Như yên ổn lại một chút, hai gò má tựa sát bàn tay to lớn của Thế Tông, quyến luyến cọ xát, chớp mũi truyền đến mùi máu tươi nhàn nhạt, động tác nàng khẽ ngừng một chút, trong mắt nổi lên sự tự trách. Nàng sao lại quên mất? Vì cứu mình, Thế Tông cũng bị thương, hơn nữa vết thương còn nặng hơn nàng nhiều.

Trong mắt nàng bao phủ một màn hơi nước, mờ mịt nhìn về phía Thế Tông, khẽ khàng mở miệng, “Nhi tức không xem thái y, phụ hoàng xem trước đi, tay phụ hoàng bị thương.”

Trong lòng Thế Tông vô cùng cảm động, nóng bỏng không hề nén được. Tiểu nha đầu bị kinh hách lớn như vậy, vậy mà còn nhớ rõ thương thế của hắn?

Thái Hậu nghe thấy vậy, ánh mắt chuyển sang trên tay Thế Tông, thấy vết cắt to giữa ngón cái với ngón trỏ của hắn, cũng rất đau lòng, lại cảm thấy nha đầu Tiểu Như kia thật hiểu thuận, đều bị dọa sợ thành như vậy còn có thể quan tâm nhớ rõ đến phụ hoàng, trên mặt không khỏi lộ ra một chút tươi cười yêu thương, ngoắc thị nữ: “Không sao, cùng nhau xem đi. Ngươi, lại kêu một thái y đến đây.”

Thái y rất nhanh đến đây, rửa sạch vết thương Thế Tông, cẩn thận băng bó lại. Âu Dương Tuệ Như dùng một đôi mắt ngập nước bình tĩnh quan sát hắn, tìm kiếm cảm giác an toàn, cũng không bài xích thái y bắt mạch.

Không lâu, cả người nàng lúc lạnh lúc nóng, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thân mình nặng nề như đeo chì, rất nhanh liền mê man, cả người chẳng còn tri giác.

Thái y xem mạch xong, xử lý mắt cá chân sưng đỏ của nàng, lại dùng tay thử độ ẩm trên trán nàng, lo lắng chấp tay nói với Thế Tông: “Bẩm Hoàng Thượng, Thái tử phi do chấn kinh quá độ, lại bị nhiễm hàn khí, hiện đang bắt đầu sốt cao. Nhưng mà, lần này nô tài xuất hành, chỉ mang theo thuốc trị thương, lại không có các vị thuốc có thể ức chế bệnh tình Thái tử phi, nếu muốn hạ sốt, cần phải lập tức đưa Thái tử phi hồi kinh thì vẫn tốt hơn.”

Hồi kinh, chẳng những các vị thuốc có sung túc, môi trường sinh hoạt cũng tốt hơn, có lợi cho Thái tử phi điều dưỡng. Thế Tông chỉ hơi nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý, chuẩn bị hồi cung trước, để lại Thái Hậu và các vị đại thần ngày thứ hai mới xuất phát sau.

Đã bị thương còn không ngại vất vả muốn đích thân hộ tống Thái tử phi hồi kinh, Thái Hậu kín đáo quan sát kỹ biểu tình Thế Tông, hai mắt đen tối không rõ ràng, dường như cảm giác được cái gì đó.

Thế Tông nhận ra ánh mắt quan sát của Thái Hậu, chỉ hơi gật đầu với bà, đôi môi mím lại, giọng điệu kiên định mở miệng, “Nhi tử mang Thái tử phi trở về trước, công việc nhỏ trại sau đó giao cho Thành vương và Âu Dương thừa tướng phụ trách, phiền mẫu hậu truyền đạt lại ý chỉ của trẫm.”

Hiện giờ cảm tưởng hân đối với thái tử kịch liệt tuột dốc, hễ nhớ tới thái tử sắc mặt cũng không tốt nổi.

Đây rõ ràng là giận chó đánh mèo mà! Thái Hậu nhú mày, lại vẫn nhận lời.

Được Thái Hậu nhận lời, thần sắc đang căng thẳng của Thế Tông hòa hoãn lại, đi đến cạnh doanh trưởng, cao giọng hạ lệnh các thị vệ, “Các người mau đi chuẩn bị một chút, trẫm khởi hành hồi kinh ngay lập tức.”

Các thị vệ lớn tiếng đáp lời, tinh thần mười phần, hiển nhiên không bị màn ám sát này làm giảm nhuệ khí.

Thế Tông vừa lòng gật đầu, đi vào trong trướng, bình tĩnh nhìn tiểu nha đầu trên giường, khuôn mặt ửng hồng, hôn mê bất tỉnh, trong mắt thương tiếc vô luận thế nào cũng không che giấu được.

Hắn đưa tay, nhẹ nhàng dùng đệm chặn mềm mại đóng gói kỹ lưỡng tiểu nha đầu, dịu dàng ôm vào trong lòng, bước lên xe ngựa mà các thị vệ đã chuẩn bị, ra đi không quyến luyến.

Thái Hậu bình tĩnh đứng trước trướng, nhìn theo đoàn người dần đi xa, biến mất trong màn đêm, trong đầu lặp đi lặp lại hình ảnh lúc Thế Tông ôm lấy Thái tử phi với biểu tình ôn nhu hiếm thấy, trong lòng kinh ngạc pha lẫn hoài nghi, rồi nặng nề thở dài.

Tin tức Thế Tông rời đi truyền đến, thái tử vừa thu thập thỏa đáng, đang chuẩn bị đi long trướng thỉnh tội liền ngậy ngấn cả người, trong lòng hơi hơi hối hận việc xúc động hôm nay. Bởi vì ghen lâu lắm rồi, chẳng phải đối với gương mặt mình không có hứng thú lại không ‘dậy’ nổi, hắn cũng sẽ không khẩn cấp muốn Hình Phương Lan đến như vậy.

Vốn định bỏ qua nữ nhân này, nhưng nghĩ đến cặp mắt ẩn hàm lãnh ngạo kia của nàng, cực kỳ giống người trong lòng, thái tử do dự. Cẩm túc Ngô thị, Lưu Văn Thanh lại không cho hắn gần gũi, cuộc sống của hắn thật sự quá khó khăn. Thôi, Thái tử phi lương thiện hiểu lòng người, sau khi trở về cứ ngon ngọt dụ dỗ nàng, bảo nàng ở trước mặt Thừa tướng với phụ hoàng nói tốt mấy câu, việc này cũng liền trôi qua thôi.

Nghĩ xong, hắn cảm thấy an tâm hơn không ít, mãi đến khi truyền đến chỉ dụ trước khi Thế Tông rời đi để cho Thành vương phụ trách công việc nhỏ trại hồi kinh, hắn mới hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

Mà Thành vương nhận được chỉ dụ thì vui mừng quá đỗi, trong lòng có chút vui sướng khi người gặp họa, thậm chí nghĩ Thái tử phi gây thơ đúng là không may mắn, lúc nào ngoạn nữ nhân mà không tốt? Chọn lúc phụ hoàng gặp chuyện, Thái tử phi bị thương mà ngoạn, là ngại thái tử vị hắn ngồi không quá an ổn sao? Hừ, sống trong cung này, đi một bước liền phải xem trăm bước, thái tử khinh suất nông nổi bảo hắn làm sao có thể phục? Bất quá chỉ là chiếm phần con trai trưởng, lại có một nhạc gia quan tâm thôi, tất cả dựa vào đều là vận khí, sớm muộn gì cũng kéo hắn xuống!

28. Chương 28: Vô Địch Mẻ Lại Sứt

Thế Tông vừa mang theo Thái tử phi rời đi, Thừa tướng liền phái số lượng lớn cấm quân đi điều tra chuyện ám sát, có kẻ tin tức mau lẹ, nghe ngóng được tình huống thật, không khỏi thất kinh trong lòng, thấp thỏm lo âu, sợ bị xui lây.

Tuy rằng Thái tử phi liên lụy làm hấn bị thương, nhưng xuất phát điểm cũng là ý tốt, dưới thời khắc nguy cơ kia, nàng có thể không chút nghĩ ngợi liền nhào vào người mình chắn đao, Thế Tông rung động, trên đời này, e là không có ai ngoài mẫu hậu còn có người không chút do dự vì hấn trả giá như vậy nữa.

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng hấn, đối với Thái tử phi lại yêu lại tiếc, sau khi về doanh trại cũng không nói tí mĩ tình huống lúc ấy cho Thái Hậu, chỉ nói tiểu nha đầu vì hộ giá mà bị thương, làm cho Thái Hậu vô cùng xúc động.

Tuy rằng các hộ vệ đi theo Thế Tông lúc ấy biết tình huống thật sự, nhưng quả thật Thái tử phi có tâm hộ giá, tuy rằng hành vi có chút lỗ mãng, thêm chút làm loạn, nhưng tâm ý vẫn tốt, hơn nữa Thế Tông đã hạ lệnh, nên không ai dám lộ ra nữa chữ.

Cho dù tình hình Giang Ánh Nguyệt có trầm ổn đến đâu đi chăng nữa, khi nghe thấy lý do Thế Tông thoái thác thì vẫn bị tức đến cả người run lên.

Rõ ràng là nữ nhân ngu xuẩn này liên lụy Hoàn Nhan Bất Phá thiếu chút nữa mất mạng, Hoàn Nhan Bất Phá lại còn che chở nàng ta như vậy, tại sao? Nàng cực kỳ cực kỳ không cam lòng! Nhưng ngược lại nghĩ đến người cha quyền khuynh hướng dĩa kia của Âu Dương Tuệ Như, nàng lại tỉnh ngộ, hừ, bất quá là có người bảo vệ mà thôi! Đợi nàng lọt vào mắt Hoàn Nhan Bất Phá, sẽ có một ngày cho những người này đẹp mặt.

Nghĩ đến lần này mình cứu giá có công, Giang Ánh Nguyệt thu mắt, giấu đi tinh quang trong con ngươi.

Tin tức Hoàng Thượng gặp chuyện, Thái tử phi hộ giá bị thương rất nhanh truyền đi khắp doanh trại, thái tử nghe xong đầu óc đau từng đợt, thế mới biết hôm nay mang theo nữ nhân xuất hiện tại trường hợp đó thật sự là một sai lầm lớn. Khó trách lúc đó ánh mắt phụ hoàng âm trầm như vậy, e là vì chuyện này đã yêu thích Thái tử phi, bảo hộ đến cực điểm rồi? Sau khi trở về, chắn hấn hấn không có kết quả tốt đẹp gì.

Đám người Thành vương nghe được tin tức đều vui vẻ. Hóa ra phía sau còn có chuyện này à? Khó trách lúc ấy phụ hoàng thấy nữ nhân kia sắc mặt khó coi đến như vậy. Thái tử phi chân trước vừa mới cứu giá, mà sau đó thái tử liền đánh thật mạnh vào mặt Thái tử phi, thật sự là phần khích. Thái tử cũng là tên ngốc, đang hưởng phúc mà không biết, có người vợ tài mạo song toàn, gia thế hiển hách như vậy cũng không đổi đãi cho thật tốt vào, nếu hấn có thể thay đổi vị trí với thái tử có phải hơn rồi không?

Mỗi người ôm một tâm tư khác nhau, có giết mình kinh ngạc, có bình tĩnh, có vui sướng khi người gặp họa, một đêm liền trôi qua rất nhanh, mọi người dưới sự chủ trì của Thành vương và Âu Dương thừa tướng, ngay ngắn trật tự nhỏ trại về kinh.

Sau khi về kinh, quả nhiên thái tử vì một chuyện nhỏ liền bị Thế Tông nghiêm khắc răn dạy, mà Âu Dương thừa tướng cũng có hai ba lần mặt trời lên rồi lặn mới vào triều, tập trung điều tra chuyện ám sát ở bãi săn. Trên triều, nhất thời sóng ngầm mãnh liệt, không khí thật là kỳ lạ.

Nửa tháng sau, tại Càn Thanh điện, Thế Tông cầm một tờ tấu đang nghiêm túc xem xét, hấn chống tay ngồi chau mày, Âu Dương Tĩnh Vũ thì tinh thần không yên.

“Lấy năng lực Thừa tướng nhà ngươi mà chỉ điều tra ra được chừng này thôi sao?” Thế Tông giờ bản tấu trong tay lên, trầm giọng hỏi.

“Vi thần vô năng, xin Hoàng Thượng giáng tội!” Âu Dương Tĩnh Vũ chấp tay, mặt mày mang vẻ xấu hổ.

Thế Tông nhìn chằm chằm bản tấu trong tay trầm ngâm nói: “Thôi, mấy tên thích khách đó vì tránh né cấm vệ soát núi, ẩn núp ở trong khe trong động suốt một tháng chưa ra, mỗi ngày chỉ ăn lương khô và rau dại, nghị lực hơn người, hơn nữa hành động ám sát bí mật có trình tự, nhất định có kẻ đằng sau bày ra chuyện này, chắc là dư nghiệt tiền triều.” Dứt lời, hấn hừ lạnh một tiếng, tiếp tục mở miệng, “Manh mỗi đều sạch sẽ đứt đoạn như vậy, người tra không được cũng là bình thường, việc này ngươi không cần bỏ qua, hễ có chỗ nào hiểm nghi thì cứ trông chừng cẩn thận, tạm thời đừng manh động, sẽ có một ngày bọn họ kiểm chế không được, đến lúc đó trăm sẽ tận diệt!” Xem ra, trước kia là hấn sơ ý quá!

Âu Dương Tĩnh Vũ gật đầu thừa nhận, mang khuôn mặt nghiêm trang rời khỏi đại điện.

Âu Dương Tĩnh Vũ vừa đi không lâu, một tên ám vệ mặc hắc y vội vàng tiến vào, cầm trong tay một phần điệp báo thật dày, cung kính trình Thế Tông xem xét.

Đây là báo cáo điều tra thân phận mọi người đi theo lần này. Chuyện ám sát này, các thích khách có thể tập trung chính xác vị trí của hắc ở trong vùng núi to như vậy, hắc hoài nghi có gian tế ẩn núp bên cạnh, cho nên mới có mệnh lệnh này.

Mở điệp báo, Thế Tông nghiêm túc cẩn thận xem, dùng màu đỏ khoanh vòng những quan viên có hiềm nghi nhất, sau nửa canh giờ, hắc mỗi một xoa chân mày, đóng điệp báo lại, ra lệnh với ám vệ vẫn đang quỳ này giờ, “Những người này đều phải giám thị hết cho trẫm, không được buông lỏng cảnh giác.”

Ám vệ lĩnh mệnh, nhanh chóng tiếp nhận phần điệp báo có danh sách bị khoanh vòng, lưu loát biến mất khỏi chính điện.

Thế Tông ngẩng người nhìn chằm chằm trong điện trống không, một lúc lâu sau cầm một phần văn thư trên bàn, cau mày.

Tất cả các tùy tùng bên cạnh hắc đều đã điều tra xong, hễ có bất kỳ nghi ngờ gì thì không phải bị xử lý sạch sẽ thì cũng bị theo dõi sát sao. Lần này Giang Ánh Nguyệt cứu giá có thân thể vô cùng sạch sẽ, người thân của nàng đều ở Miên Dương lúc bị nạn hắc mới chạy lên kinh thành, chính là một nhà nông hộ bình thường, gia cảnh bình thường không có gì đặc biệt, văn thư hộ tịch của nàng cũng không có vấn đề gì, đến Miên Dương thẩm tra cũng xác thực là có người này, đưa bức họa Giang Ánh Nguyệt ra, lảng giềng đều có thể nhận ra, đều nói là chỗ nàng sinh trưởng, còn có nhà nham miêng có thể nói ra rất nhiều chuyện thú vị của nàng.

Kết quả điều tra làm cho Thế Tông yên tâm, nhưng yên tâm là vẻ ngoài, lại có chút cảm giác nho nhỏ gì đó, cảm giác này quá mức mỏng manh, muốn bắt lấy lại không tìm lấy manh mối, giờ đây, văn thư thăng chức cho Giang Ánh Nguyệt làm nữ quan nhất phẩm hắc lại chậm chạp chưa đóng ấn lên.

Thế Tông nhắm mắt dưỡng thần, suy nghĩ sau một lúc lâu, cuối cùng đưa tay lấy văn thư mở ra đặt lên trên bàn, đóng ấn lên, trong bụng nghĩ ngợi: thôi, Giang Ánh Nguyệt người này quả thật năng lực xuất chúng, tài hoa hơn người, hơn nữa lại trung thành. Nếu thân thể nàng ta trong sạch, liền thăng chức cho nàng xem như là vì nàng cứu giá có công đi, chỉ là một nô tỳ nho nhỏ, không đáng để hắc tiêu phí tinh thần.

Văn thư ấn xong ném tùy tiện ở trên bàn, Thế Tông đứng dậy, khấn cấp đi Dục Khánh cung thăm Thái tử phi. Thái tử phi hồi cung đã gần nửa tháng, lại vẫn như cũ sốt cao không lùi, cả ngày gặp ác mộng, làm hắc lo lắng đến sinh hoạt hàng ngày cũng khó chịu theo.

Trong Dục Khánh cung, toàn thân Âu Dương Tuệ Như nóng lên, hơi thở mệt mỏi nằm ở trên giường, bình thường hai mắt lấp lánh nay u tối không còn ánh sáng, có vẻ hoàn toàn không còn sức sống, người thoát nhìn cũng gây đi.

Tần ma ma nóng lòng như lửa đốt, canh giữ ở đầu giường nàng một tắc cũng không rời, hầu hạ vô cùng dụng tâm.

Nhìn Tần ma ma không ngừng dãi khăn ướt trên trán ình, Âu Dương Tuệ Như mệt mỏi nhắm mắt lại, trong lòng có chút áy náy, nhưng vô luận thế nào cũng đều không nâng dậy tinh thần nổi.

Đặc biệt ở bên ngoài, tin tức Giang Ánh Nguyệt vì cứu giá có công, được thăng chức làm nữ quan nhất phẩm truyền đến, nàng lại cảm thấy cuộc đời vô vọng. Vô luận nàng từng cố gắng như thế nào, kịch bản vẫn là quay trở về bản chính của nó, đối với tương lai, nàng chỉ có sợ hãi sâu sắc, nhắm mắt, cả đầu đều là thảm trạng của mình.

Nàng thật sự có thể đầu lâu kẻ giết người chớp mắt như Giang Ánh Nguyệt sao? Giờ phút này đây nàng thật sự hoài nghi.

Đầu tiên là bị kinh hách, sau lại bị thất bại và sợ hãi, không còn niềm tin sống sót, khó trách Âu Dương Tuệ Như sốt cao không lùi. Đây hoàn toàn là tâm bệnh, nếu muốn vượt qua điều này, phải xem chính bản thân nàng có thoát khỏi tâm ma, tỉnh lại lần nữa hay không.

Tần ma ma lấy khăn ướt khỏi trán Âu Dương Tuệ Như, cầm lấy chén thuốc nóng hổi trên bàn, đưa đến bên miệng Âu Dương Tuệ Như, vừa khuyên giải vừa an ủi: “Tiểu thư, nên uống thuốc thôi.”

Âu Dương Tuệ Như ngoan ngoãn ngồi dậy uống thuốc, trong lòng lại cười khổ, thuốc này uống thì có ích lợi gì? Nửa tháng vẫn sốt cao không giảm, sao không để cho nàng sốt chết luôn cho rồi, tỉnh lại cũng sau này chịu khổ.

Tần ma ma cho nàng uống thuốc xong, giúp nàng lau khô miệng, đang định gọi Tiểu Vũ tới dọn chén thuốc, không nghĩ tới Tiểu Vũ tự mình vào trước, quệt miệng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, hiển nhiên là bị tức giận.

“Tiểu thư, Hình Phương Lan kia lại đến đây thỉnh tội, đang quỳ ở ngoài điện đó. Nàng nói tiểu thư không tha thứ nàng và thái tử, nàng liền quỳ mãi không đứng dậy.” Tiểu Vũ tức giận bô bô nói.

Tần ma ma vừa nghe cũng thay đổi sắc mặt, trong lòng có chút không thuận.

Âu Dương Tuệ Như chỉ lắc đầu, thản nhiên cười một tiếng.

Thỉnh tội? Thỉnh tội gì? Thái tử muốn tìm nữ nhân, chưa từng phải cần Thái tử phi cho phép? Chẳng qua là nữ nhân này đến không phải lúc, làm nàng và Thế Tông khó chịu mà thôi. Vì để đứng vững ở Dục Khánh cung, tư thái thỉnh tội này, Hình Phương Lan nhất định phải làm, mà còn làm ọi người trong cung xem, đặc biệt là Thái Hậu với Thế Tông nhìn thấy hiền lương kính cẩn nghe theo của nàng, một lần nữa tạo một hình tượng tốt vì bản thân mình.

Nếu như là ngày xưa, với tính tình Âu Dương Tuệ Như không chừng sẽ nhịn mà cùng nàng chu toàn một hai, nhưng hiện tại, nàng chỉ cảm thấy chán đến chết, ai cũng không muốn quan tâm.

“Người đi ra nói với nàng ta, cho dù nàng quỳ đến chết, bản cung cũng sẽ không quan tâm.” Không muốn lại đưa ra khuôn mặt làm người giả tạo, Âu Dương Tuệ Như cũng chẳng sợ lộ ra bản chất, hay mặt bốc đồng của mình.

Vốn dĩ nàng cùng Âu Dương Tuệ Như nguyên gốc cũng tùy hứng giống nhau, bằng không kiếp trước cũng sẽ không được tiếng xấu ‘Thiên hậu bất lương’. Đến thế giới khác, bị ép tới hiện trạng, vì sắm vai một Thái Tử Phi đủ tư cách, thu liễm tính tình, nay kịch bản gốc lại quay trở về, thanh danh tốt đẹp nàng cố gắng duy trì còn có tác dụng gì?

“A! Tiểu Vũ đi ngay.” Tiểu Vũ cảm thấy tiểu thư nhà mình nói như vậy thì hết giận ngay, không chút suy nghĩ đồng ý liền, xoay người đi ra ngoài.

Tần ma ma nhíu mày, “Tiểu thư, như vậy không tốt đâu? Nói như thế nào thì nàng ta cũng là người của thái tử, ngài khó chịu cũng phải để cho thái tử hai phần mặt mũi. Còn nữa, nàng ta làm thế nhưng cũng mang tiếng thỉnh tội thay nàng ta và thái tử, lời này của tiểu thư bị truyền ra ngoài, cẩn thận bị người khác xuyên tạc, lên án người, lại chọc thái tử tức giận.”

Âu Dương Tuệ Như ho khan hai tiếng, xua tay, thở hổn hển nói: “Không sao, cứ cho bọn họ truyền đi. Cho dù ta làm thì sao, chừa mặt mũi thì sao, thái tử đối với ta cũng tức giận vậy. Không bằng để cho ta được hai ngày thư thái, sống cho bản thân.”

Một câu cuối cùng này làm sao lại nghe giống như là di ngôn vậy? Tần ma ma nhảy dựng, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Thái Tử Phi, đã thấy nàng nói xong, người lại mê man rồi.

Tần ma ma vội vàng sờ trán nàng, cảm giác nóng bỏng, vẫn nhiệt độ cao không giảm. Trong lòng Tần ma ma đau xót, thiếu chút nữa rơi nước mắt. Tiểu thư sao lại mệnh khổ như vậy chứ? Lúc trước nếu như không lấy thái tử làm chồng chẳng phải tốt hơn!

Ngoài điện không người, Thái tử đau lòng nhìn Hình Phương Lan quỳ trên mặt đất, kiên nhẫn khuyên nhủ: “Lan nhi, đừng quỳ nữa, người đã quỳ hơn mười ngày, nàng ta có từng gặp người lần nào? Ngay cả nói cũng không có! Tội gì người phải làm vậy?”

Khẩu khí Thái tử có chút oán giận, chẳng phải đối với Hình Phương Lan, mà là Thái Tử Phi đang ở trong. Từ lúc Thái tử phi trở về, nửa tháng này ngày ngày hần tới thăm cũng không thể gặp Thái tử phi một lần nào. Thái tử phi cũng không cho hần mặt mũi, nếu không phải Thái Hậu hạ ý chỉ, không được Thái tử phi đồng ý, bất luận kẻ nào không thể vào quấy rầy, hần đã xông vào .

Vẫn là Lan nhi tốt hơn, biết thời biết thế, hiền lương thực đức, so với Thái tử phi cường bạo tốt hơn gấp trăm lần. Đặc biệt tính tình quật cường cùng khí chất thanh ngạo của nàng kia, thật giống Lưu Văn Thanh. Thế thân này có được toàn bộ tinh túy hoàn mỹ của người hần yêu, làm cho hần lúc nào cũng trầm mê, yêu thích không buông tay.

Thái tử người thì đây mà lòng thì bay tới nơi khác, đang lúc nhộn nhạo, Tiểu Vũ vội vàng đi ra, hành lễ qua loa với thái tử với Hình Phương Lan, không kiên nhẫn mở miệng: “Hình cô nương, Thái tử phi chúng ta nói, bảo ngươi đừng quỳ nữa, cho dù ngươi có quỳ đến chết, nàng cũng không quan tâm!”

Hình Phương Lan vừa nghe lời này, lập tức cúi đầu khóc nhỏ, mặt mày cúi xuống lại giấu giếm một sự đắc ý. Lời này nói đủ độc, thời cơ truyền ra cũng quá đúng lúc, chỉ vì, nàng đã sớm thấy một góc bóng dáng màu vàng đang đến. Khoảng cách gần như vậy, chắc là nghe thấy rõ rồi?

Thái tử thấy Hình Phương Lan chịu nhục, giận dữ không nhịn được, lúc này cũng thay đổi sắc mặt, một phen túm nàng dậy kéo trở về, lạnh lùng nói: “Thôi, Thái tử phi không thông tình đạt lý như thế, tội này thỉnh hay không cũng vậy thôi! Ta đi thôi!” Cô muốn nữ nhân nào, chẳng cần Thái tử phi phải đồng ý!

“Đứng lại!” Hai người chưa đi được hai bước liền bị một giọng nói trầm thấp quát lên bảo ngưng lại.

Thái tử biến sắc, lập tức thu hồi tức giận đầy người, lôi kéo Hình Phương Lan hành lễ vấn an người đi tới.

Hình Phương Lan lộ vẻ mặt âm ỉ, lấp bắp quay đầu hành lễ, bụng thì thầm nghĩ: Thái tử phi cùng lắm cứu giá một lần, mà lại cứ kiêu ngạo như vậy, ngay cả Thái tử chỉ điểm nàng thỉnh tội, vài lần cầu kiến đều bị chặn tận ngoài cửa. Thái tử nạp một nữ nhân, khi nào cần sự đồng ý của nàng? Cái giá này cũng quá lớn, mình làm cho Hoàng Thượng kiến thức một chút con dâu có ân với hần thật sự có bộ dáng thế nào!

29. Chương 29: Khó Có Thể Buông Tay

Thế Tông đến gần tấm điện Thái tử phi, từ xa đã thấy Hình Phương Lan lại quỳ ở ngoài điện, trong lòng chán ghét, bước chân liền chậm lại chút, vừa vận bắt gặp vở kịch vừa diễn ra, lập tức cảm thấy vui vẻ.

Hần quát làm động tác rút đi của hai người phải ngưng lại, lạnh lùng liếc Hình Phương Lan một cái, giọng điệu lạnh như băng, “Chẳng phải lúc trước ngươi có nói, không được Thái tử phi tha thứ thì ngươi liền quỳ mãi không đứng dậy sao? Thế tại làm sao Thái tử phi cự tuyệt ngươi mới một lần, thì ngươi đã muốn đi rồi? Là định diễn trò cho ai xem, hử?” Hừ! Lại là một nữ nhân xảo trá giả tạo. Thủ đoạn tranh thủ tình cảm này quá thấp kém! Đáng giận nhất là không nên tính kế trên đầu tiểu nha đầu của trẫm!

Hình Phương Lan quỳ đã nửa tháng, Thế Tông lần nào đến cũng làm như không nhìn thấy nàng, hôm nay lần đầu tiên tỏ ra quan tâm nàng, nhưng giọng điệu lại cực kỳ không tốt, nàng thầm kinh hãi trong lòng. Việc này không giống như dự đoán của nàng! Đừng nói là không giống, quả thực là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược! Thế Tông hẳn là phải bị sự hiền lương ngoan ngoãn thuận theo của nàng làm cho cảm động mới phải, rồi quay ra chán ghét cái tính điêu ngoa ngang ngạnh của Âu Dương Tuệ Như mới đúng chứ?

Nàng bị tình huống ngoài ý muốn này làm cho kinh sợ, ấp a ấp úng a a mãi mà không trả lời nổi.

Thế Tông cười xùy một tiếng, “Hừ, nếu muốn thể hiện mình ngoan ngoãn nghe lời, làm thì làm cho trót, đừng tưởng vừa có người dựa vào liền để lộ bản chất, trẫm cũng không giống ai kia dễ qua mặt như vậy đâu!” Dứt lời, hần lạnh lùng liếc thái tử một cái.

Thái tử sợ run cả người, sắc mặt trắng bệch. Phụ hoàng bất mãn hần, hình như mỗi ngày lại càng nhiều hơn, lòng hần e ngại, do dự không ngừng.

Thế Tông không đợi hai người đáp lại, bỗng nhiên thay đổi giọng điệu, lạnh lùng ra lệnh, “Ngươi quỳ xuống! Thái tử phi không quan tâm ngươi, ngươi liền quỳ đến chết mới thôi!” Tiểu nha đầu đang bệnh, nữ nhân này còn mỗi ngày tới tăng thêm sự khó chịu cho nàng, đã thế thái tử lại chẳng quản, cuối cùng hần thấy

không ỏn phá lệ nhúng tay vào chuyện nhà thái tử. Nếu đã quỳ, thì phải quỳ cho thành thật đằng hoàng với tiểu nha đầu của hần! Không quỳ thành một đồng xương trắng thì đừng hồng rời đi!

“Phụ hoàng!” Giọng Thái Tử mang theo sự cầu xin kinh hãi kêu lên một tiếng.

“Người câm miệng đi! Mấy ngày trước trăm giao phó cho người, nhất thiết không được yêu thiếp bỏ vợ, người đã quên hết rồi sao? Ngay cả việc nhà cũng giải quyết không xong thì sao xứng làm thái tử một nước? Trở về tự kiểm điểm lại đi!” Thế Tông phất tay, lớn tiếng bảo thái tử lui về.

Sắc mặt Thái tử trắng bệch, không dám mở miệng, bước chân loạng choạng thối lui.

Nhìn bóng dáng Thái tử lão đảo thối đi, Thế Tông híp hai mắt lại, mâu sắc sâu thẳm như hai đầm nước lạnh, trong lòng suy ngẫm xa xôi: thái tử như vậy, làm sao có thể bảo vệ tiểu nha đầu của trăm? Thôi! Như vậy cũng tốt, nếu hần không có ý với tiểu nha đầu, vậy thì cứ tiếp tục thế đi, tiểu nha đầu đã có trăm trông chừng, thế đã đủ.

Nghĩ như vậy, hần thâm thúy liếc Hình Phương Lan đang quỳ một cái, trong nháy mắt suy nghĩ muốn xóa bỏ nàng ta đã phai nhạt bớt. Để cho nàng ta ở cùng với thái tử cũng tốt!

Thế Tông thâm gật đầu, bước nhanh đi vào trong điện.

Hình Phương Lan đợi Thế Tông vừa đi khỏi, thân hình lập tức rũ xuống, quần áo trên lưng bị mồ hôi lạnh thấm ướt một mảng. Nguy hiểm quá, mới vừa rồi rõ ràng cảm giác được sát khí trên người Thế Tông, lại không biết vì sao, nháy mắt liền không thấy nữa, sợ hãi đến nỗi trái tim nàng thiếu chút nữa ngừng đập.

Nàng lau mồ hôi lạnh, vừa vận phát hiện Giang Ánh Nguyệt quay đầu liếc nàng liếc một cái, nàng vội vàng nghiêm chỉnh, vất nát óc nghĩ làm sao mới có thể cứu vãn cục diện, để cho Hoàng Thượng thay đổi cái nhìn với nàng.

Thế Tông không đợi vào trong liền phát hiện không khí trong điện vô cùng yên tĩnh, bất giác liền thả nhẹ bước chân, dùng tay làm động tác ngăn cung nhân hành lễ thông truyền.

Tần ma ma không nghe tiếng thông truyền đã thấy Hoàng Thượng vào tắm điện, thoáng giật mình, lập tức liền muốn quỳ xuống vãn an.

Thế Tông lắc đầu, làm thủ thế dừng lên tiếng, tự mình đi đến ngồi xuống cạnh giường Âu Dương Tuệ Như, vươn tay chạm nhẹ trán nàng, phát hiện nhiệt độ trên tay vẫn cao khiếp người như cũ, thu hồi tay về sắc mặt tối tăm, nhìn chăm chú tiểu nha đầu ngủ rất không an ổn, lòng quặn đau khôn kể.

“Uống thuốc chưa?” Thế Tông quay đầu, khẽ nhỏ giọng xuống hỏi Tần ma ma.

“Bẩm Hoàng Thượng, đã uống.” Tần ma ma cung kính nhỏ giọng trả lời.

Thế Tông gật đầu, mày nhíu càng chặt. Người đứng đầu Thái Y Viện bó tay hết cách, hần phải thế nào mới được đây? Nếu ai có thể cứu tiểu nha đầu của hần, thân phận, địa vị, của cải, nếu có thể ban thưởng, hần tuyệt sẽ không keo kiệt!

Lòng đau như cắt, Thế Tông cúi người, đầu ngón tay dịu dàng vuốt ve hai má ửng hồng của Âu Dương Tuệ Như, thật lâu cũng không muốn dừng tay, trong mắt đầy thương tiếc, cho dù có đơn thuần như Tiểu Vũ cũng có thể thấy rõ ràng.

Trong điện lấy Thế Tông làm trung tâm, tràn ngập hơi thở vô cùng đè nén ử đột, khiến cho người ta cảm thấy áp lực gấp bội phần.

Tần ma ma cúi đầu, trong lòng vừa vui vừa lo. Vui là tuy rằng tiểu thư nhà mình không được thái tử chào đón, nhưng may mà Hoàng Thượng vô cùng yêu thích, lo là, bệnh này của tiểu thư rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Khi nào thì mới khỏi đây?

Thế Tông vuốt ve hai gò má của Âu Dương Tuệ Như, lại giúp nàng vuốt mớ tóc lòa xòa trước trán, dịu dàng vén ra sau tai, bình tĩnh ngắm nhìn dung nhan ngủ say của nàng thật lâu, bỗng nhiên đứng dậy sải bước rời đi, khi đi không quên giao phó cho Tần ma ma, “Chăm sóc Thái Tử Phi cẩn thận, trăm lập tức

dân thông báo cầu danh y cả nước, bất cứ giá nào cũng phải chữa khỏi cho nàng. Các người đừng nản lòng, ngày thường phải giữ khuôn mặt tươi cười nhiều chút, Thái tử phi thấy, tâm tình cũng có thể dễ chịu hơn, có thể có ích cho bệnh của nàng.”

Từ trước đến nay, khi nào thì Hoàng Thượng lãnh khốc kiên cường đã từng hết lòng chăm sóc ai như vậy bao giờ? Tần ma ma liên tục gật đầu đồng ý, vẻ mặt được yên mà sợ.

Thế Tông nhếch môi, nhanh chóng ra khỏi tẩm điện, vội vã định ra Hoàng bang, chỉ thấy Hình Phương Lan quỳ đối mặt hần liên tục dập đầu kêu gào, “Hoàng Thượng xin dừng bước! Hoàng Thượng tha cho tội thiếp vô lễ, tội thiếp có lời muốn nói!”

Thế Tông làm như không thấy nàng, lập tức bước nhanh qua, không có chút ý muốn dừng lại.

Hình Phương Lan không còn cách nào, vút bỏ rụt rè, la lớn: “Bẩm Hoàng Thượng, là về bệnh tình của Thái tử phi! Tội thiếp có cách cứu Thái Tử Phi!”

Thế Tông kìm hãm bước chân, quay đầu nhìn nàng, tinh quang trong mắt chớp giật. Phàm là có liên quan đến tiểu nha đầu, hần đều không thể khinh thường sơ sót, cho dù chán ghét nữ nhân này đến cực độ, hần vẫn muốn nghe thử nàng ta định nói cái gì.

Giang Ánh Nguyệt đứng phía sau Thế Tông, khóe miệng hơi nhếch, lạnh lùng nghĩ thầm: nữ nhân này muốn trèo cao đến điên rồi, chết sống Âu Dương Tuệ Như dính dáng gì đến nàng ta? Chết đi mới tốt!

Nhưng lại nghĩ đến Âu Dương Tuệ Như với một loạt hành vi không đầu óc khi bị ám sát, nàng lại bình thường trở lại. Ngu ngốc như vậy, để lại cũng tốt, sau này còn có thể lợi dụng một hai phần!

Nghĩ thế, nàng hơi nhếch miệng cười không thể nhận ra, như con rắn độc thè lưỡi.

“Người muốn nói gì, nói đi! Nếu có thể cứu Thái Tử Phi, trăm liền miễn tội chết cho người.” Thế Tông hắt hàm, lạnh lùng nói.

Hình Phương Lan hít sâu, dập đầu nói: “Mấy hôm trước Thái tử phi bị kinh hách quá lớn mới sinh bệnh, bệnh lâu không khỏi, chỉ là tà ma quấy phá, không bằng mời pháp sư đến trừ tà, có lẽ trị tận gốc.”

Tà ma? Rất nhiều người bị kinh hách, quả thật sẽ bệnh nặng một thời gian, đều nói là trúng tà, sau khi trừ tà thì phần lớn đều khỏi. Thế Tông gật mình, hơi hơi gật đầu.

Hần liếc Hình Phương Lan một cái, giọng điệu không lạnh lùng nghiêm nghị như lúc trước, nâng tay nói: “Tốt lắm, nếu sau khi trừ tà mà Thái tử phi khỏi hần, trăm liền tha tội cho người, còn bảo Thái tử cho người một danh phận, nếu trừ tà xong mà Thái tử phi vẫn không khỏi, người cứ quỳ đến chết đi.”

Dứt lời, hần vung tay rời đi, vừa đi vừa lớn tiếng ra lệnh: “Bãi giá đến Từ Ninh Cung!”

Các tùy tùng đồng loạt đáp lại, chậm rãi đi đến Từ Ninh Cung, Hình Phương Lan nhìn theo đoàn người đi xa, nháy mắt xụi lơ trên mặt đất, như con cá thoi thóp sắp chết, há miệng thở từng hơi từng hơi. Hôm nay, nàng bị Hoàng Thượng dọa khiếp sợ không nhẹ.

Giang Ánh Nguyệt cúi đầu theo sát phía sau Thế Tông, trong lòng thất kinh: sao nói đến trừ tà liền lập tức bãi giá đến Từ Ninh Cung? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ để cho Thái Hậu đi mời đại vu sư Gia Tát sao? Hoàn Nhan Bất Phá coi trọng Âu Dương Tuệ Như như vậy? Vì sao?

Đừng trách Giang Ánh Nguyệt kinh ngạc như vậy, địa vị của đại vu sư Gia Tát vô cùng đặc biệt, trên người có danh hiệu quốc sư, có quyền tham dự triều chính, chỉ có chuyện liên quan đến quốc thể mới có thể mời ông ta rời núi. Bình thường ông ta xử lý công việc không hề lộ diện, càng không nói đến thay người làm phép?

Vội vàng đến Từ Ninh Cung, Thế Tông hành lễ với Thái Hậu, cũng không vòng vo mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Mẫu hậu, lần này nhi tử đến, muốn cầu ngài mời đại vu sư Gia Tát ra mặt, giúp Thái tử phi trừ tà. Thái tử phi sốt cao không hạ, cứ tiếp tục như vậy rất nguy hiểm!”

Cầu! ? Thế Tông lần đầu tiên ở trước mặt Thái Hậu dùng một chữ ‘Cầu’, tình cảm chân thành tha thiết, khuôn mặt tiêu tụy này, có thể thấy được vì Thái tử phi mà tan nát tim gan rồi. Thái Hậu trong lòng xoắn

lại, ngấm kỹ hẳn thật lâu, cuối cùng thần nhiên mở miệng, “Hoàng Thượng, người phải biết rằng bản thân mình đang làm gì mới phải!”

Thế Tông mím môi, kiên định mở miệng, “Nhi tử từ nhỏ liền biết mình muốn làm cái gì. Mẫu hậu không cần bận tâm cho nhi tử, nhi tử tự có chừng mực.” Chính mình muốn gì đó, hẳn có đủ kiên nhẫn để đạt được. Khi hẳn không chút suy nghĩ liền dùng tay không bắt lấy lưỡi dao sắc bén kia, hẳn biết, hẳn đã không buông tay được rồi.

Thái tử phi dù sao cũng là Thái Hậu nhìn lớn lên, cũng yêu chiều như tâm can bảo bối, Thái Hậu sao có thể nhẫn tâm thấy nàng chịu khổ? Thấy vẻ mặt nhi tử kiên quyết, e là chủ ý trong lòng đã định, khuyên cũng vô dụng, bà thở dài, xua tay nói: “Thôi, ai gia liền mất mặt già này, đi cầu hẳn một lần! Chỉ là, hẳn có chịu hay không là chuyện khác, người đừng ôm hy vọng quá lớn!”

Đại vu sư Gia Tát đã mấy mươi năm không làm phép cho người khác, Thái Hậu cũng rất rõ ràng.

Thế Tông nghe vậy lộ ra tươi cười thoải mái mà trong những ngày gần đây thì đây là cái đầu tiên, chấp tay nói với Thái Hậu: “Mẫu hậu hết sức là được, nếu không thành, nhi tử lại đi ra Hoàng bằng cầu danh ỹ.”

Thái Hậu gật đầu, nhắm chặt mắt, mỗi một phát tay: “Người còn việc thì đi làm đi, ai gia sẽ phái người triệu đại vu sư tiến cung.”

Thế Tông hành lễ cáo từ, trong lòng hơi bình tĩnh lại. Giang Ánh Nguyệt phía sau hẳn lại gào thét điên cuồng trong bụng: quả nhiên là muốn mời Đại vu sư Gia Tát! Âu Dương Tuệ Như, người một kẻ ngu xuẩn, có tài đức gì?

Đại vu sư Gia Tát được Thái Hậu triệu kiến, không lâu liền đến Từ Ninh Cung.

“Không biết Thái Hậu vội vàng triệu bốn tọa tiến cung như vậy là vì chuyện gì?”

Không có mặt nạ che, Đại vu sư Gia Tát tóc bạc mà sắc mặt vẫn hồng hào, tinh thần khỏe mạnh, hơi có vài phần tiên phong đạo cốt. Lúc này, hẳn đang vuốt vuốt chòm râu cằm, thông thả đặt câu hỏi với Thái Hậu.

Thái Hậu nhíu mi, đắn đo cân nhắc dùng từ, hòa hoãn nói: “Ai gia quả thật có việc muốn nhờ.”

“Ồ? Nói nghe thử một chút.” Gia Tát là anh chị em cùng mẹ với Thái Hậu, địa vị lại đặc biệt, khi nói chuyện bớt đi vài phần câu nệ, thêm vài phần tự nhiên.

Thái Hậu sau một lúc do dự, rốt cục nói thật, “Ai gia muốn mời người trừ tà giúp Thái tử phi. Mấy ngày trước nàng bị kinh hải ở bãi sấm, sốt cao không giảm, thuốc thang hay châm cứu đều không có tác dụng, chỉ có thể nhờ người.”

Gia Tát xua tay, khéo léo từ chối, “Bốn tọa mấy mươi năm chưa từng giúp người khác làm phép trừ tà, e là pháp lực không tốt, không thể làm. Không bằng, bốn tọa giới thiệu cho ngài một đại tế ti thì thế nào?”

Thái Hậu lộ vẻ đau thương, thở dài: “Haiz~, ai gia nhìn đứa nhỏ này lớn lên, giống như cốt nhục ruột thịt vậy. Nàng hồi giữa thu mới bệnh nặng một lần, cũng là một chân bước vào Quỷ Môn quan, lúc này mới tốt lên không được bao lâu, lại gặp đại nạn này, ai gia thật không đành lòng! Người cứ xem như cho ai gia mặt mũi thì thế nào?” Đây là hát bài tình thân, bày khổ nhục kế.

Gia Tát nghe vậy, mâu quang thay đổi một chút, thận trọng mở miệng hỏi, “Đứa nhỏ đó từng bệnh nặng vào giữa thu? Cụ thể khi nào?”

Thái Hậu nhắm mắt nhớ lại, sau một lúc lâu rồi khẳng định trả lời, “Ngày thứ hai sau dạ tiệc Trung thu.”

Thái tử phi không phải bị bệnh, là tranh chấp với thái tử không cẩn thận bị ngã, Thái Hậu lòng như gương sáng, nhưng cũng không đành lòng trách móc nặng nề. Vừa tân hôn xong, ai có thể chịu được cảnh một mình phòng không? Cũng là thái tử quá lạnh nhạt nàng.

Ngày thứ hai sau dạ tiệc Trung thu? Vậy đó là lúc có ngôi sao đột nhiên rơi xuống hoàng cung! Thái tử phi bệnh đúng lúc đó, đi xem cũng tốt.

Gia Tát trầm nghĩ trong lòng, trong mắt hiện lên một chút tinh quang, vượt vuốt chòm râu trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: “Được, bổn tọa liền đi xem Thái Tử Phi một cái, có thể cứu hay không, đợi xem xong nói sau.”

Thái Hậu ngây người giật mình, một cái sọt đầy lời khuyên chuẩn bị sẵn đều nuốt lại vào trong bụng, khôi phục tinh thần vội vàng đứng dậy, mang theo Gia Tát đến Dục Khánh cung.

30. Chương 30: Nhanh Chóng Tỉnh Lại

Không khí trong Dục Khánh cung cực kỳ ngưng trọng, Thái Tử Phi vừa uống thuốc xong, chẳng những sốt cao chưa giảm, ngược lại tinh thần càng thêm uể oải, lại tiếp tục lâm vào mê man.

Mấy ngày nay, thời gian Thái Tử Phi mê man ngày càng dài hơn, khiến Tần mama và Tiểu Vũ lòng như lửa đốt.

Đang lúc hai người chỉ biết rơi lệ không biết nói gì thì ngoài điện truyền đến giọng thông truyền: “Thái Hậu giá lâm, Đại vu sư Gia Tát giá lâm.”

Hai người vội vàng lau nước mắt, điều chỉnh lại tư thái, đi ra trước điện quỳ xuống cung nghênh.

“Miễn lễ” Thái hậu phát tay, “Đưa ai gia và Đại vu sư vào thăm Thái Tử Phi. Bệnh tình Thái Tử Phi thế nào rồi?”

Rất nhiều quý nhân trong cung sợ bị lây bệnh, ngày thường chỉ phái người đến tặng chút lễ vật và được liệu thể hiện tâm ý mà thôi, cũng không dám tự mình đến thăm. Thái Hậu lại không như vậy, vẫn thường xuyên đến thăm, tuy là không bằng Hoàng Thượng mỗi ngày đều đến, nhưng dù sao bà cũng đã lớn tuổi, không thể cố gắng quá sức được, có thể quan tâm đến như vậy cũng coi như là yêu thương và quan tâm Âu Dương Tuệ Như thật lòng rồi.

Lần này đến thăm, lại dẫn theo Đại vu sư Gia Tát, có phải là để Đại vu sư Gia Tát cầu phúc cho Thái Tử Phi không? Tần mama và Tiểu Vũ thầm đoán trong lòng, trên mặt đều mang theo vẻ lo lắng và mang ơn, vội vàng vươn tay mời hai người vào nội thất, vừa đi vừa khom người đáp lời: “Bẩm Thái Hậu, Thái Tử Phi vẫn sốt cao không ngừng như cũ, thậm chí thời gian mê man ngày càng dài hơn...” nói đến đây, bà nhin không được mà ghen ngào một tiếng, cảm thấy thất thố, vội vàng lấy tay che miệng.

Thái Hậu nhìn bà với vẻ tán thưởng, trong lòng âm thầm gật đầu: không tồi, là một người trung thành.

“Gia Tát, người nhìn Thái Tử Phi xem có phải bị tà ma quỷ phá hay không,? Xem xem có cách nào để loại trừ?” Thái Hậu đi đến trước giường rồi cúi người, yêu thương vuốt ve trán Âu Dương Tuệ Như, cảm thấy lòng bàn tay nóng bỏng, quay đầu, chau mày nói với Đại vu sư.

Gia Tát sắc mặt nghiêm túc, đi đến bên cạnh Thái Tử Phi, cúi người, cẩn thận xem xét khuôn mặt nàng, đột nhiên “A” một tiếng, lại cúi đầu gần hơn, cẩn thận quan sát.

Thái Hậu và mấy người Tần mama vẻ mặt lo lắng, ánh mắt sáng quắc dõi theo từng động tác của Đại vu sư.

Gia Tát quan sát một lúc lâu mới thẳng người nhìn Thái Hậu với vẻ mặt vui vẻ, chấp tay nói: “Thái Hậu, Thái Tử Phi không sao. Mọi người ra ngoài cửa yên lặng một chút, để bổn tọa cầu phúc cho Thái Tử Phi.”

Đám người Thái Hậu nhẹ nhàng thở ra, Gia Tát đã ra tay trừ tà thì chưa bao giờ có chuyện thất bại, mọi người đều vô cùng tin tưởng năng lực của ông ấy, đồng loạt rời khỏi nội thất mà không hề có ý kiến gì.

Đợi mọi người đi hết, Gia Tát lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ tinh xảo màu đen, mở nhẹ nắp bình, đặt sát vào chóp mũi Âu Dương Tuệ Như, để nàng hít vào vài hơi.

Âu Dương Tuệ Như bị một mùi hương nồng nặc xông vào mũi làm tỉnh dậy, mở mắt ra thì thấy ở trước giường là một ông lão hạc phát đồng nhan (tóc bạc mặt hồng hào, già nhưng vẫn trắng kiện), khuôn mặt

hiền từ hòa ái. Ông lão vuốt vuốt chòm râu, đang bắt mạch cho nàng, nhìn thấy nàng tỉnh lại mới mỉm cười nói: “Thái Tử Phi đã tỉnh.”

“Ngài là?” Âu Dương Tuệ Như mơ hồ, nửa tháng nay thái y ở Thái y viện đều đã qua chỗ nàng hết rồi, hầu như nàng đều đã quen mặt hết, nhưng ông lão này là lần đầu tiên gặp mặt.

“Bổn tọa là Gia Tát.” Ông lão buông tay đang bắt mạch ra, vuốt râu, mỉm cười thân thiện nói.

Gia Tát sao? Nghe có chút quen tai. Âu Dương Tuệ Như chau mày suy nghĩ một lúc lâu mới chần chừ mở miệng: “Ngài là Đại vu sư Gia Tát sao?” Nếu không thì làm gì còn có ai ở trước mặt Thái Tử Phi mà cao ngạo như vậy, lại còn có thể tự xưng là “bổn tọa”, thuốc men không được nên phải chuyển đến mời thần côn (thầy bùa, pháp sư) sao, Âu Dương Tuệ Như cười khổ trong lòng.

Thấy được sự chua xót và không muốn quan tâm của Thái Tử Phi, Gia Tát bình tĩnh nói: “Thái Tử Phi xin đừng nản lòng, bệnh tình của ngài không có gì đáng ngại, rất nhanh sẽ tốt hơn thôi.”

“Thái y viện có nhiều Thái y như vậy vẫn chữa không khỏi, dựa vào cái gì mà ngài vừa nhìn qua đã có thể kết luận như thế? Ngài là thần tiên sao?” Âu Dương Tuệ Như không giữ được bình tĩnh nên không hề khách khí nói chuyện với Đại vu sư Gia Tát.

Thái độ bất kính của Âu Dương Tuệ Như ngược lại lại được lòng Gia Tát, Gia Tát nheo mắt, giọng điệu mang theo ý cười nói: “Mặc dù bổn tọa không phải thần tiên, nhưng năng lực phán đoán sinh tử vẫn có.”

Âu Dương Tuệ Như chống người ngồi dậy, nửa dựa vào đầu giường, nhếch môi cười nhẹ, vẻ mặt không tin tưởng.

Gia Tát cũng không nổi giận, tiếp tục nói: “Trước kia Bổn tọa có xem qua cho Thái Tử Phi, là số khổ mệnh chi tương, phúc lộc thọ chỉ vu xuất giá chi hậu, mệnh phạm lục sát, trùng tiểu nhân, nửa đời thê thảm như rơi xuống địa ngục, cuối cùng chết không tử tế!” Gia Tát dùng từ dùng câu không hề kiêng kỵ.

(Giải thích lời Gia Tát: Trước kia Bổn tọa đã từng xem cho Thái Tử Phi, là tướng khổ mệnh, sau khi xuất giá thì mất đi phúc lộc thọ, phạm vào lục sát, chạm phải tiểu nhân, nửa đời thê thảm như rơi xuống địa ngục, cuối cùng chết không được tử tế!)—số phận này bần cùng thật)

Âu Dương Tuệ Như nghe vậy mở to hai mắt nhìn lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Đại vu sư. Ông thần côn này quả thật có tài nha! Số mệnh của cơ thể này còn không phải là như vậy hay sao?

Gia Tát thấy Âu Dương Tuệ Như vẻ mặt nghiêm túc hơn, không khỏi mỉm cười đắc chí, lại vuốt vuốt chòm râu, chậm rãi nhấn mạnh từ từ: “Nhưng hôm nay gặp lại Thái Tử Phi, tướng mạo lại hoàn toàn thay đổi, chính là nghịch thiên sửa mệnh, phùng hung hóa cát chi tương (gặp dữ hóa lành). Ngài bây giờ là phúc lộc thọ câu toàn, mệnh cách kỳ quý (mệnh cách kỳ lạ đến ngạc nhiên), tiêu hóa tai ách (hóa giải những tai ương, xui xẻo), sau này nhất định mệnh dài trăm tuổi, cao quý không ai bằng. Vậy nên bổn tọa mới nói, lần này Thái Tử Phi không sao, chẳng qua là tự mình dọa mình, lo sợ không đâu mà thôi. Đã có thể nghịch thiên, còn lo gì không sửa được mệnh? Thái Tử Phi thấy có đúng không?”

Gia Tát nói xong, ý vị thâm trường liếc nhìn Âu Dương Tuệ Như một cái.

Âu Dương Tuệ Như cũng không trả lời, chỉ cúi đầu, im lặng trầm ngâm: Đã có thể nghịch thiên, còn lo gì không sửa được mệnh? Đúng vậy, nàng đã đến đây, không phải chính là nghịch thiên hay sao? Thử hỏi trên đời này, người chết đi có mấy ai có thể sống lại? Nàng ngay cả thiên cũng nghịch được, còn phải sợ hãi một kẻ phạm tục hay sao? Đấu với trời vui vô cùng, đấu với đất vui vô cùng, đấu với người cũng vui vô cùng, chẳng phải kiếp trước Âu Dương Tuệ Như nàng cũng hết sức làm vậy hay sao? Quả nhiên hiện giờ là tự mình làm khổ mình.

Muốn sống sót, thì phải ác hơn Giang Ánh Nguyệt, trong lòng nàng dần dần giác ngộ được, tính tình càng thêm kiên cường.

Càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười vì những cảm xúc bi quan tuyệt vọng của mình trước đó, Âu Dương Tuệ Như rốt cuộc không nhịn được mà cười ra tiếng, cười xong, cảm thấy cả người thoải mái không ít, gò má xanh xao lập tức tăng thêm vài phần tươi sáng.

Nàng ngẩng đầu, đang muốn cảm ơn lời khuyên của Đại vu sư Gia Tắt, lại phát hiện Đại vu sư đã sớm lặng lẽ rời đi lúc nàng đang ngồi trầm ngâm suy tư rồi.

Thật ra, lần này Âu Dương Tuệ Như là mắc phải tâm bệnh, theo cách nói của hiện đại là “di chứng sau sự tổn thương”. Bởi vì nàng chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng đẫm máu như vậy, nên mới để lại bóng ma tâm lý, chỉ cần tìm được một bác sỹ tâm lý giỏi, làm một lần điều trị tâm lý là sẽ ổn. Vừa đúng, Gia Tắt là cao thủ ở phương diện này.

Sau khi Gia Tắt rời khỏi nội thất, liền bị Thái Hậu mang gương mặt lo lắng giữ lại, hỏi han tình huống: “Thái Tử Phi thế nào rồi?”

Gia Tắt vươn tay chỉ ra trước điện, nhẹ nhàng cười: “Mời Thái Hậu dời bước, chúng ta tìm chỗ yên tĩnh hơn nói chuyện.”

Thái Hậu cảm thấy khó hiểu liếc ông một cái, gật đầu. Hai người dời bước đến phía hiên bên ngoài điện, bảo thị vệ cẩn thận trông chừng, lúc này mới nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Lúc trước bốn tọa có thay Hoàng Thượng đoán một quẻ ngài còn nhớ không?” Gia Tắt hỏi.

“Tham lang di vị, phá quân vọng động, tử vi tinh âm đạm, Bất Phá mệnh trung phạm sát, e là không thể sống thọ và chết tại nhà, lại còn làm tổn hại đến cơ nghiệp trăm năm của Đại Kim. Quẻ tượng hung hiểm như vậy, ai gia làm sao không nhớ rõ được chứ?” Thái Hậu chân mày nhíu chặt, giọng điệu ngưng trọng, dứt lời, bà nhìn về phía Gia Tắt, giọng điệu cầu xin: “Tham lang này rốt cuộc là ở nơi nào? Người không thể chỉ điểm cho ai gia một chút được sao? Người có thể trở mắt nhìn cơ nghiệp trăm năm của Đại Kim dao động hay sao?”

(Giải thích lời Thái Hậu: Tham lang lệch vị (Tham lang là sao thứ nhất của Bắc Đẩu, trong ngũ hành thuộc dương Mộc, khí của nó thuộc Thủy. Trong Đẩu Số, Tham lang là sao ham muốn vật chất, đồng thời cũng chủ theo đuổi ham muốn dục tình, do đó hóa khí làm “đào hoa”, chủ về phúc họa, dục vọng, có thể ban phúc cũng có thể giáng họa, cho nên thiện ác lẫn lộn. Mệnh nữ không nên có Tham lang tọa thủ cung Mệnh – với nữ thì đây là sao xấu), phá hoại, hành động mù quáng làm phá hoại quân quyền, tử vi tối tăm, mệnh Bất Phá đụng phải hung thần)

Gia Tắt thở dài, phát tay nói: “Bốn tọa xem tinh, cũng không sửa được tinh tượng, lại càng không phải xem bói cho ai, nếu không phải vì Đại Kim, thì sao bốn tọa lại phá lệ mà đem chuyện này nói ra cho ngài? Tham lang ở đâu ngài đừng hỏi nữa, đây đã là thiên mệnh, chúng ta cũng không thể nghịch thiên.”

Thái Hậu nghe vậy thì vẻ mặt tối tăm, dường như trong nháy mắt đã già đi mười tuổi. Cả đời bà lấy quốc gia làm trọng, nghe tin như vậy bảo lòng làm sao không nóng như lửa đốt cơ chứ!

Gia Tắt liếc nhìn bà một cái, bỗng nhiên mỉm cười, giọng điệu cực kỳ thoải mái: “Nhưng mà việc này đã có chuyển biến, ngày hôm sau sau tiệc tối Trung thu, ban đêm bốn tọa xem qua tinh tượng, phát hiện hóa kỵ tinh (đại khái là ngôi sao hóa giải tai kiếp) rơi xuống hoàng thành, hướng về tham lang, hộ tử vi (đại khái ý ở đây là số mệnh bảo hộ người khác), là vì muốn giúp gạt dữ hóa lành mà xuất hiện. Vì vậy còn có thể thay đổi, Tham lang là sao thứ nhất của Bắc Đẩu, trong ngũ hành thuộc dương Mộc biến thành “đào hoa” (đào hoa là chỉ tình cảm nam nữ), thành dục vọng chi ma (biến thành yêu ma dục vọng), lần này bệ hạ phạm phải “hoa đào sát”, hoa đào thì cần phải có hoa đào khắc lại, mà người có thể giúp tiêu hóa thì đang ở xa tận chân trời gần ngay trước mắt.”

Thái Hậu nghe vậy thì trong lòng có chút dự cảm, cảm thấy không thể tưởng tượng được mà trừng lớn hai mắt, chỉ về hướng tấm điện của Thái Tử Phi.

Gia Tắt cười ha ha, vuốt râu vừa cười vừa gật đầu: “Đúng vậy! Thái Tử Phi điện hạ chính là mệnh định quý nhân của Hoàng Thượng! Mệnh cách của nàng ấy kỳ quý, là tướng nghịch thiên sửa mệnh, phúc lộc thọ vẹn toàn, sau này nhất định quý không tả được! Có Thái Tử Phi ở đây, Hoàng Thượng nhất định có thể gạt dữ hóa lành, phúc thọ lâu dài! Cơ nghiệp Đại Kim có thể hưng thịnh kéo dài trăm năm!”

Thái Hậu giật mình gật đầu, tâm sự đè nén trong lòng mấy ngày nay nháy mắt tiêu tan, cả người thoải mái vô cùng, vỗ tay nói: “Ha ha, con cháu đều có phúc của con cháu, là ai gia quan tâm vô ích rồi!”

Gia Tắt đồng ý vuốt râu, hai người nhìn nhau cười.

Gia Tát và Thái Hậu nói chuyện riêng ngoài điện, chỉ khổ cho Tần mama và Tiểu Vũ mà thôi. Hai người liên tục vươn cổ nhìn ra ngoài điện, trông mòn con mắt. Rồi cục là tiểu thư bị làm sao? Cũng phải cho người ta biết chắc chắn một tiếng chứ!

Hai người đang lo âu chờ đợi, bỗng nhiên nghe được tiếng của Thái Tử Phi từ trong nội điện truyền ra, cảm thấy sợ hãi, vội vàng chạy vào nội thất xem xét.

Âu Dương Tuệ Như đã nghĩ thông suốt, trong nháy mắt tinh thần tốt hơn không ít, tự mình sờ sờ trán, nóng đến dọa người, rồi cục cũng ngồi không yên, lên tiếng gọi Tần mama và Tiểu Vũ vào. Nàng phải tự cứu lấy mình, không đánh ngã được Giang Ánh Nguyệt, nàng có chết cũng không cam tâm!

“Ôi, tiểu thư, ngài tỉnh rồi, đã thấy khỏe hơn chưa?” Thấy chủ tử nhà mình tinh thần đã tốt hơn, ánh mắt cũng có sinh khí, Tần mama và Tiểu Vũ vui mừng bước đến hỏi.

“Tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là vẫn còn chưa hạ sốt mà thôi, ta đang nghĩ biện pháp. Mama, sắc cho ta một chén thuốc hạ sốt mang lên đây. Tiểu Vũ, lấy cho ta một thùng nước ấm, ta muốn tắm rửa, nước càng nóng càng tốt! Sau khi tắm xong lại lấy một vò rượu mạnh đến cho ta”. Âu Dương Tuệ Như nghiêng người tựa bên thành giường, phân phó đầu vào đây.

“Dạ! Nô tỳ lập tức đi ngay!” Nửa tháng qua, đây là lần đầu tiên tinh thần Thái Tử Phi sáng láng như vậy, hai người không ngừng gật đầu, đều bận rộn làm chuyện của mình.

Trong lòng lo lắng bệnh tình của Thái Tử Phi nên động tác hai người rất nhanh, lập tức đem mọi việc xử lý tốt, thùng đựng nước ấm đặt phía sau bình phong, hơi nóng bốc lên hừng hực, Tần mama cũng đồng thời bưng chén thuốc vừa sắc bước vào cửa, Tiểu Vũ cũng ôm vò rượu mạnh tiến vào theo, đứng một bên, trông mong chủ tử nhà mình uống thuốc.

Âu Dương Tuệ Như cầm chén thuốc, một hơi uống hết, đi đến sau bình phong, nhanh chóng cởi bỏ xiêm y, gọi Tần mama dùng khăn nhúng nước nóng, chà lau thân thể cho nàng, lau qua hai lượt, đến khi thân thể ửng hồng mới bước vào thùng tắm. Ngâm người khoảng chừng một chén trà, ra hết mồ hôi, nàng lại bước ra khỏi thùng, bảo Tiểu Vũ dùng một cái khăn khác, thấm rượu mạnh chà sát lên người nàng, cũng lặp lại hai lần như trước.

Tuy hai người không hiểu tại sao tiểu thư lại muốn làm việc rườm rà như vậy, nhưng cảm thấy tiểu thư nhà mình kiên thức rộng rãi, nàng làm gì đều có đạo lý riêng của nàng, nên không hỏi nhiều, chỉ nhất mực làm theo.

Đến khi giày vò xong, Âu Dương Tuệ Như thay một bộ quần áo lót sạch sẽ, mang theo một người nặc nùng mùi rượu, tinh thần thoải mái nằm ngã ra giường, sờ trán lần nữa, quả nhiên nhiệt độ đã giảm đi rất nhiều, nàng nở nụ cười thoải mái.

31. Chương 31: Gần Gũi Khó Hiểu

Thế Tông cũng không biết chắc Thái Hậu có thể mời được Gia Tát đại vu sư xuống núi hay không, để cho vẹn toàn, hẳn trở lại Càn Thanh điện liền lập tức bắt đầu dự thảo Hoàng bản, phần thưởng được đề cập trong Hoàng bản vô cùng hậu hĩ, chẳng những có vàng bạc tiền tài, ruộng tốt ngàn mẫu, nếu như bản thân ai có công danh thì còn có thể thăng quan tiến chức, mang phúc đến cho con cháu. Giữa những hàng chữ trong Hoàng bản, từng câu từng chữ tỏ rõ Thế Tông coi trọng Thái tử phi.

Giang Ánh Nguyệt đứng ở phía sau Thế Tông, nhìn hẳn không chớp mắt vung bút viết Hoàng bản làm cho người ta đổ mắt, trong mắt hiện lên một chút tàn khốc, mãi khi tầm mắt chạm đến văn thư thăng chức mình thành nhất phẩm nữ quan ở trong tay Thế Tông, ánh mắt lập tức nhu hòa.

Thế Tông thảo nội dung Hoàng bản xong thì kiểm tra tới lui, xác định không có vấn đề gì mới buông bút xuống, quen miệng hỏi, “Thái tử phi đã tỉnh chưa?”

Mỗi ngày Thế Tông đều đi thăm Thái tử phi nhiều lần, cho dù là đang bận việc cũng không quên, sẽ thường hay hỏi thăm bệnh tình Thái tử phi, tổng quản thái giám đi theo Thế Tông mười mấy năm cũng là người khôn khéo, cố ý phái người đến cấm chốt ở Dục Khánh cung, cứ cách chừng một chén trà nhỏ liền quay lại báo cáo tình huống, để ngừa trường hợp đột nhiên Hoàng Thượng hỏi đến.

Quả nhiên giờ thấy Hoàng Thượng hỏi tới rồi, tổng quản thái giám bước lên phía trước một bước, khom người trả lời: “Bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu đã mời đại vu sư Gia Tắt thăm Thái tử phi, hiện giờ đại vu sư đang cầu phúc cho Thái tử phi, chắc chẳng bao lâu sẽ tỉnh.”

“Ồ? Đại vu sư đã đến đây?” Không nghĩ tới Thái Hậu có thể thuyết phục Gia Tắt nhanh như vậy, Thế Tông có chút ngoài ý muốn, theo đó trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng đứng dậy đi về hướng Dục Khánh cung.

Giang Ánh Nguyệt thoáng kinh ngạc bất ngờ, lập tức thu lại, nhanh chân đuổi theo.

Thế Tông đến gần tấm điện Thái tử phi, xa xa liền thấy Đại vu sư Gia Tắt và Thái Hậu từ trong điện đi ra, vội vàng bước nhanh hơn đón tiếp, dặng hỏi han tình huống.

“Gia Tắt tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế.” Gia Tắt mặt mày tươi cười, khom người hành lễ với Thế Tông trước.

“Hoàng cửu miễn lễ, lần này làm phiền Hoàng cửu nhiều, người đã thăm Thái tử phi rồi sao? Tình trạng thế nào?” Thế Tông vươn tay nâng Gia Tắt dậy, hỏi han hơi có vài phần gấp gáp.

Gia Tắt mỉm cười, đưa tay chỉ phía trong điện, “Đã tốt rồi! Hoàng Thượng người tự đi xem đi.”

Thái tử phi có thể tỉnh lại nhanh như vậy, ngăn ngừa chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ liền tự mình hạ nhiệt độ cơ thể một cách nhanh chóng, hẳn và Thái Hậu thấy mà vô cùng ngạc nhiên, sau khi bước ra khỏi tấm điện không hẹn mà cùng cảm thán: quả nhiên là Hóa Kỳ tinh, tự mình có thể tiêu trừ tai ách đó mà!

Thế Tông nghe vậy, lập tức trên khuôn mặt lạnh lùng liền lộ ba phần ý cười, kiềm chế nóng vội trong lòng, gật đầu với Gia Tắt, giọng nói cực kỳ thành khẩn, “Lần này ít nhiều nhờ có Hoàng cửu ra tay, trẫm vô cùng cảm kích.” Trong lời nói không hề che giấu thái độ xem Thái tử phi như vật sở hữu của mình.

Gia Tắt xua tay, trả lời mang theo ý cười: “Hoàng Thượng sao lại nói thế, đây là bổn phận Gia Tắt. Hơn nữa, Thái tử phi có thể khỏe lại, hoàn toàn dựa vào ý chí kiên cường của nàng, Gia Tắt cũng không tốn chút công sức gì.” Cùng lắm là chỉ điểm một hai chỗ mà thôi, nếu Thái tử phi không ngộ tính kia thì cũng phí công.

Thái Hậu thoáng nhìn nóng vội giấu giếm trong mắt Thế Tông, trong lòng chẳng biết làm sao, nhưng cũng không có ý cản trở hai người, đúng lúc mở miệng cắt ngang lời hai người, “Được rồi, Thái tử phi giờ đã tỉnh lại, Hoàng Thượng đã lo lắng nhiều ngày như vậy, mau vào thăm đi.”

Thế Tông cũng không từ chối, gật đầu với hai người xong đi thẳng vào luôn.

Thái Hậu nhìn theo bóng dáng rỗng đi cộp bước của hắn, thở một hơi thật dài. Có câu nói con cháu có phúc của con cháu, nhưng thật sự để tiếp nhận thì bà vẫn cần chút thời gian. Vả lại, nếu xử lý chuyện hai người không thích đáng thì chắc chắn sẽ tạo nên sóng to gió lớn, bảo bà sao có thể không quan tâm?

Thế Tông cách gần tấm điện, ngoài ý muốn nghe thấy bên trong truyền ra một loạt tiếng nói tiếng cười, nhưng chỉ có tiếng cười ‘Khúc khích’ của Thái tử phi như chuông bạc là thứ âm thanh duy nhất lọt vào tai hắn, chọc lòng hắn ngứa ngáy, tê dại không thôi, nháy mắt nôn nóng và hậm hực tích tụ nửa tháng đều bị tiêu tán trong tiếng cười êm tai, chỉ còn lại khoan khoái với vui thích tràn đầy, cuối cùng thì tiểu nha đầu của hắn lại đã trở lại!

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm khắc lập tức nhu hòa hẳn lại. Thế Tông nhếch môi, bước nhanh mấy bước, lấy tay ra ý bảo bọn thái giám trông cửa có nhiệm vụ thông truyền miễn hành lễ vãn an, khoanh tay, lặng lẽ đứng, ngắm nhìn Thái tử phi cười động lòng người, cảm xúc an tâm, si mê, quyến luyến, chiếm hữu, mong chờ xen kẽ phức tạp khôn kể lướt qua trong mắt cực nhanh.

“Ồi, nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn an!” Tiểu Vũ đang báo cáo cho nhà mình tiểu thư biết chuyện lớn chuyện nhỏ trong cung nửa tháng qua, xoay người định đi rót chén nước ấm cho tiểu thư

thông cổ, lúc này mới phát hiện một bóng dáng màu vàng lẳng lẳng đứng cạnh cửa, vội vàng quỳ xuống thỉnh an.

Tần ma ma nghe thấy tiếng động, ngoái đầu cũng bị dọa cho giật nảy mình, cũng vội vàng quỳ theo bên cạnh Tiểu Vũ.

Hoàng thượng tới đã bao lâu rồi? May mắn chúng ta chỉ đang trò chuyện, không nói chuyện đại nghịch bất đạo gì! Tiểu Vũ và Tần ma ma cúi đầu, không hện mà cùng suy nghĩ giống nhau.

“Đứng lên đi!” Xét thấy hai người chọc tiểu nha đầu cười toe tóa, giọng điệu Thế Tông vô cùng ôn hòa.

Đây là lần đầu Âu Dương Tuệ Như đang tỉnh táo mà gặp Thế Tông. Tuy rằng mỗi ngày Thế Tông đều đến thăm nàng, nhưng những lúc ấy nàng đều mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy chẳng thiết sống nữa, phiền chán vô cùng, chuyện gì cũng chẳng muốn quan tâm, hiển nhiên không lo lắng để ý đến việc gì. Nhưng nay suy nghĩ lại, Thế Tông lần nào cũng tha thiết khuyên giải trước giường nàng, vỗ về lưng nàng dỗ dành nàng đi vào giấc ngủ, còn giúp nàng xua tan ác mộng, vừa đưa thái y vừa đưa thuốc đến, cả ngày ngoại trừ xử lý chính vụ thì việc còn lại chính là đến Dục Khánh cung chăm sóc nàng, dù cho nói là làm việc cực nhọc cả ngày cả đêm cũng không quá đáng chút nào.

Từng chuyện từng chuyện này cũng đủ khắc sâu vào lòng Âu Dương Tuệ Như, huống chi còn trải qua sự kiện ám sát, được Thế Tông cứu mạng, địa vị Thế Tông ở trong cảm nhận của nàng có xu hướng từ từ lên cao, nghiêm nhiên thành thần hộ mệnh của nàng. Vốn ban đầu nàng có suy nghĩ cố ý lấy lòng, nịnh nọt đều dần phai nhạt, lần này gặp lại, chỉ cảm thấy rất gần gũi, quả thật làm cho nàng muốn đem cả con tim mình lấy cả ra, toàn tâm toàn ý báo đáp đối phương!

“Phụ hoàng!” Trong lòng đảo tới đảo lui nhiều vòng như vậy, Âu Dương Tuệ Như cảm thấy xúc động, vành mắt đỏ ửng, dịu giọng gọi một tiếng liền tự nhiên vươn hai tay hướng về Thế Tông, như một đứa bé bị lạc đường, rất cần người ôm an ủi vỗ về.

Thấy hai mắt nàng thật ướt và vừa sáng lên chẳng mấy chốc lại long lanh ngấn lệ, mặc dù cũng có loại vẻ đẹp mờ ảo nhưng lại làm cho lòng Thế Tông đau xót, không chút suy nghĩ liền bước nhanh lên, tự nhiên ngồi trên mép giường nàng, vươn tay đem bé nàng vào trong lòng.

Nửa tháng này, mỗi khi Âu Dương Tuệ Như từ ác mộng giật mình thức giấc, Thế Tông đều ôm nàng cẩn thận vỗ về an ủi một phen, bởi vậy, người vừa tiến vào trong lòng hắn, hắn liền tự nhiên mà dùng bàn tay vuốt lưng nàng từng cái từng cái, giọng nói còn mang chút đau lòng hỏi, “Đây là làm sao vậy? Sao mà vừa rồi còn đang tốt đẹp, mới thấy trầm liền khóc vậy? Là ai làm cho ngươi khó chịu?”

Thế Tông vừa hỏi một câu cuối cùng thì sắc mặt hoàn toàn thay đổi, ngay cả giọng điệu đã chứa ba phần thô bạo. Lúc này kẻ nào dám làm cho tiểu nha đầu thấy âm ức, không thể nghi ngờ chính là chạm vào vảy ngược của hắn, không thể tha thứ được.

Âu Dương Tuệ Như vùi đầu ở trong ngực Thế Tông, nghe nhịp tim trầm ổn và câu hỏi hàm chứa tình cảm bảo vệ của hắn, trong lòng dâng trào cảm xúc không kìm được, ngẩng đầu lên, trên hàng mi còn mấy giọt nước mắt trong suốt, lấp lấp mở miệng, “Không phải. Không có khó chịu gì, chỉ là nhớ phụ hoàng.” Nói xong, nàng xấu hổ đỏ mặt, loại cảm giác kích động ‘Vừa thấy người thân, vui không tả được’ này là chuyện gì đây? Nàng chỉ vừa bệnh một trận, cũng không phải lạc đường mới vừa trở về mà!

Kỳ thật, nói là lạc đường cũng không phải là nói quá, suốt nửa tháng qua nàng mơ mơ màng màng suốt, hồn vía chẳng biết để ở đâu, còn không phải là lạc đường à? Sau khi tỉnh lại gặp được người gần gũi mình nhất, khó tránh khỏi kích động một chút. Ở trong cảm nhận Âu Dương Tuệ Như, bất tri bất giác Thế Tông đã chiếm một vị trí quan trọng trong nội tâm nàng, nhưng nàng lại ngốc nghếch không tự biết, một lòng muốn bảo vệ tính mạng.

Thế Tông nghe vậy giật mình lặng người trong một chốc lát, bỗng nhiên cười khe khẽ, đưa tay lau đi nước mắt trên hàng mi nàng, hận không thể ôm nàng một cái thật chặt, xoay một vòng rồi lại hôn thêm cho hai cái nồng nhiệt cho thật đã. Tiểu nha đầu vẫn như vậy thì tốt hơn! Đáng thương đáng yêu, ngọt động lòng người, làm hắn thần hồn điên đảo!

Lòng vừa xúc động, hắn quả thật nắm thật chặt tay tiểu nha đầu, lắc lắc vài cái, động tác dịu dàng yêu

thương vô cùng, một thoáng giây dựa hiện lên trong mắt, sau một lúc lâu vẫn bỏ đi ý nghĩ hôn nàng trong đầu, chỉ ám ách hồi trong hòng, “Trăm ngày nào cũng đến, buổi sáng đã đến một lần, sao nhanh như vậy mà người đã nhớ nhung rồi?”

Âu Dương Tuệ Như nhếch miệng, cười ngọt ngào, thái độ không chút ngại ngùng nào, tự nhiên mà chân thành tha thiết, “Thì là nhớ thôi. Giống như là đã rất lâu rất lâu không được gặp phụ hoàng vậy! Vừa gặp phụ hoàng, nhi tức liền vui vẻ !”

Một ngày không thấy như cách ba thu sao? Thế Tông bị biểu đạt thần thần của tiểu nha đầu mà thấy vừa lòng, nhưng mà, nếu có thể giảm bớt hai chữ ‘Nhi tức’ thì hẳn càng vừa ý hơn. Thôi, vẫn chưa phải lúc, vẫn nên chờ đến lúc tiểu nha đầu cam tâm tình nguyện mới được, bằng không, khó tránh khỏi làm nàng hoảng sợ!

Thế Tông thâm than trong lòng, đưa tay vuốt ve mái tóc đen của nàng, một sự thỏa mãn không từ nào có thể hình dung được.

Nửa tháng này, đều là Thế Tông tự mình chăm sóc Thái tử phi, ôm nàng trấn an xua tan ác mộng là chuyện bình thường, người ngoài chỉ nói hẳn hoài niệm Thái tử phi có ân cứu giá, xem Thái tử phi như con gái ruột mà đối xử thì cũng không hiểu sai.

Nhưng tình hình này ở trong mắt Giang Ánh Nguyệt thì chỗ nào cũng thấy kỳ cục, nàng cúi đầu suy nghĩ, như có chút cảm giác, vừa muốn ngẫm nghĩ lại không còn cảm giác đó nữa, không thể không nghĩ nữa.

Hai người ôm ấp thân thiết một lúc, đều tự cảm thấy khá là thỏa mãn trong lòng, bất ngờ Âu Dương Tuệ Như chợt đẩy Thế Tông ra, cầm lấy bàn tay của hắn lật trước lật sau ngắm nghía, vẻ mặt vẻ xấu hổ.

Thế Tông cười nhẹ, rút tay về, bóp mũi nàng, trêu chọc: “Quả nhiên là bị dọa đến hồ đồ, trăm bị thương tay trái.” Nói xong vươn tay trái ra, giữa ngón cái và ngón trỏ vẫn còn vết sẹo màu hồng, hiển nhiên là vừa rớt vậy không lâu.

“Phụ hoàng, thật xin lỗi, nhi tức lỗ măng. Lần tới không cần người dẫn dò, nhi tức trốn được bao xa thì trốn!” Âu Dương Tuệ Như mơn trớn vết sẹo, vẻ mặt áy náy cam đoan nói. Nàng xem như đã hiểu được, lúc ấy nàng làm như vậy chỉ có con đường chết, có một câu lưu hành trong giới văn nghệ rằng: ngu ngốc cộng với nhiệt tình là thành phá hoại! (câu này là Việt Nam, nhưng câu gốc cũng mang ý tương tự ^^)

Thế Tông cười khê, vui mừng vỗ vỗ đầu nàng, dịu dàng an ủi: “Biết là tốt rồi! Chuyện đã qua rồi thì đừng suy nghĩ tới nó nữa, sau này trăm tăng số thị vệ đến bảo vệ người, sẽ không để người lại gặp nguy hiểm! Lần này là trăm sơ sót!”

Nói xong câu cuối cùng, giọng nói Thế Tông ngấm có hàn khí ý đao phong. Lần ám sát này làm cho hắn hoàn toàn cảnh giác hẳn, tăng mạnh số hộ vệ bên cạnh và theo dõi các triều thần, nếu tặc nhân lại muốn giở trò cũ chỉ sợ là không dễ dàng.

Giang Ánh Nguyệt nghe vậy, nấp ở phía sau hắn, hơi cúi đầu, che giấu bất an trong con ngươi chợt lóe rồi biến mất.

Chọc giận Thế Tông, sát khí phát ra trên người hắn cho dù ngoan độc như Giang Ánh Nguyệt cũng khó có thể thừa nhận. Huống chi thủ đoạn hắn tàn nhẫn, mạnh mẽ vang dội, vừa hồi cung liền triệt bỏ chức vụ thống lĩnh cấm quân hai người chính phó, trên triều thì tiến hành đại thanh tẩy, số người liên lụy quá đông, tùy thị Càn Thanh cung cũng đổi hơn phân nửa, hơn nữa trong cung ngoài cung xếp vào rất nhiều ám vệ theo dõi, lúc trước tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt bố trí trong cung một phen thoáng chốc đã bị phế đi tám chín phần trên mười, giờ đây thật sự là nửa bước cũng khó đi.

May mà văn thư thăng chức nàng thành nhất phẩm nữ quan ít ngày nữa sẽ ban bố, Dục Khánh cung cũng có một kẻ giúp đỡ, thế này mới thoáng làm an lòng nàng.

32. Chương 32: Bắt Ngờ Ra Chiêu

Không phải ai cũng có thể có được được lời hứa bảo hộ của Thế Tông, cũng như cấm vệ quân không phải ai cũng có thể sử dụng được, ngay lập tức Âu Dương Tuệ Như cảm động ôm cánh tay hắn, giọng nói như trẻ con kêu lên: “Phụ Hoàng thật tốt!” làm Thế Tông vui vẻ không thôi, trong lòng cực kỳ sung sướng.

Tần mama và Tiểu Vũ thấy Âu Dương Tuệ Như được Hoàng Thượng yêu thương, cũng giống như sự yêu thương che chở hết lòng của Thừa Tướng, trong lòng đều vô cùng kích động. Như vậy, cho dù không có được sự thương yêu của Thái Tử, tiểu thư ở trong cung vẫn có thể sống tốt được rồi!

Giang Ánh Nguyệt khẽ nhíu mày, thấy Âu Dương Tuệ Như thật sự tốt số thì càng cảm thấy oán hận và không cam lòng. Vốn dĩ nàng ta chỉ là con gái của một hạ thần thấp kém, phải nên quỳ gối dưới chân nàng mà hô ba lần thiên tuế mới đúng, thế mà bây giờ hai người lại đổi ngược cho nhau. Trong mắt Giang Ánh Nguyệt, tất cả những thứ Âu Dương Tuệ Như đang có bây giờ đều là cướp từ trong tay nàng ta. Những thứ không phải của mình thì không nên tùy tiện sử dụng, một ngày nào đó sẽ phải trả lại hết thảy mà thôi!

Nghĩ xong, trên mặt nàng ta không biểu hiện gì nhưng trong lòng thì cười ác độc.

Cảm nhận được một luồng ác ý, Âu Dương Tuệ Như kín đáo liếc mắt về phía Giang Ánh Nguyệt, trong mắt đã không còn sự sợ hãi của nửa tháng trước, chỉ có sự thù hận và khí thế chiến đấu hừng hực mà thôi. Giang Ánh Nguyệt, đừng đắc ý quá sớm, tỷ đây cũng không phải là người dễ dàng bại trận vậy đâu!

Giang Ánh Nguyệt đã có thể thuận lợi cứu giá, Âu Dương Tuệ Như cũng không thêm nghĩ nhiều nữa, không phải tự tìm phiền não ỉn. Tuy rằng ván đã đóng thuyền, thuyền đã xuống nước rồi, thì nàng cũng sẽ có cách mang nó ném đi.

Nhìn lại hai tay gầy yếu nhợt nhạt của mình, cảm thấy cả người yếu đuối không có sức lực, lại nhìn Giang Ánh Nguyệt tươi tắn sáng láng, sắc mặt hồng hào, ánh mắt Âu Dương Tuệ Như chợt lóe lên, một ý tưởng lướt nhanh qua đầu, nàng khẽ mỉm cười: Giang Ánh Nguyệt ơi là Giang Ánh Nguyệt, uống công người thông minh một đời lại hồ đồ một chốc, để lộ ra một sơ hở chói mắt cho ta!

Nghĩ xong, Âu Dương Tuệ Như vò vò ống tay áo, giọng điệu hơi áy náy, “Phụ Hoàng, con dâu quả nhiên là bệnh đến ngốc luôn rồi, đã qua nửa tháng, vậy mà bây giờ mới nhớ đến là chưa cảm ơn ơn cứu mạng của Giang nữ quan”. Dứt lời, nàng nhìn Giang Ánh Nguyệt cười ngọt ngào, giả vờ đứng dậy, gọi Tần mama: “Mama, mau đi chuẩn bị lễ vật, ta mồn cảm ơn Giang nữ quan thật tốt!”

Ngay lập tức Giang Ánh Nguyệt thể hiện vẻ mặt thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo lắng sợ hãi), vội vàng nói: “Không dám, không dám!”

Tần mama cũng không để ý đến lời từ chối của nàng ta, vẻ mặt tươi cười bước ra ngoài, chuẩn bị đi lấy lễ vật.

Thế Tông ấn Âu Dương Tuệ Như đang nửa ngồi dậy xuống, cẩn thận vén lại góc chăn cho nàng, cười nói: “Tiểu Nha Đầu, chỉ mới bảo gió người đã gọi tới mưa rồi (Càfé: Ý nói người hấp tấp vội vàng, chưa xong điều này đã làm đến điều kia), người không cần ban thưởng, Trẫm đã an bày hết rồi.”

Tần mama nghe Thế Tông nói vậy, hiểu ý dừng lại bước chân.

Sẽ thăng nàng ta thành nữ quan nhất phẩm đúng không? Xác định rõ suy đoán trong lòng rồi, Âu Dương Tuệ Như cũng không có hứng thú truy hỏi an bày của Thế Tông, chỉ cười ngọt ngào, ra vẻ vô cùng cảm kích nhìn về Giang Ánh Nguyệt, nói: “Phụ Hoàng an bày là tâm ý của Phụ Hoàng, còn con dâu thì không thể không ban thưởng nha! Mama, thưởng cho Giang nữ quan 10 cuộn lụa tơ tằm, một bộ trang sức trân châu, lại thêm 200 hoàng kim nữa.”

Tần mama nghe lời cung kính lui ra, đi vào kho phòng lấy lễ vật ban thưởng.

Thế Tông yêu thương xoa xoa đầu Âu Dương Tuệ Như, trong lòng thì cảm thán Tiểu Nha Đầu của mình thật là trọng tình trọng nghĩa, tri ân đồ báo, khiến hắn càng muốn yêu thương nàng thêm một chút, càng muốn cưng chiều nàng thêm chút nữa! Tốt nhất là yêu thương chiều chuộng nàng đến khi nàng có thể sinh ra tình cảm khác với hắn thì mới được.

Trong chốc lát Tần mama đã mang một đồng lễ vật đến, vẻ mặt cảm kích, cẩn thận đưa lên trước mặt Giang Ánh Nguyệt.

Từng ấy đồ vật, đối với một cung nữ mà nói thì quả thật là rất nhiều. Về mặt Giang Ánh Nguyệt kinh sợ, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh như nước, không hề động đậy một chút, khi nàng ta quỳ xuống tạ ơn, thậm chí ánh mắt còn tỏ ra vài tia khuất nhục (bị áp bức nên cảm thấy nhục nhã), đó là sự giãy giụa, kêu gào của người là hậu duệ Hoàng thất Đại Chu.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, cũng là nơi mà ta có thể nhìn được tâm tư của người khác. Âu Dương Tuệ Như lẳng lặng quan sát ánh mắt Giang Ánh Nguyệt, nhìn thấy rõ ràng sự khuất nhục từ hai mắt của nàng ta, trong lòng sáng khoái một chút, nhưng vẫn còn cảm thấy chưa đủ. Không có một cái nền tốt, làm sao nàng có thể bắt ngờ ra chiêu với Giang Ánh Nguyệt được chứ?!

“Phụ Hoàng, con dâu dói quá!”, ánh mắt vừa chuyển, Âu Dương Tuệ Như lập tức đổi đề tài, lắc lắc cánh tay Thế Tông, đáng điệu thơ ngây nũng nịu vô cùng.

Chưa nói dứt lời, nàng liền cảm thấy mình quả thật rất dói, nửa tháng qua mỗi khi nhớ đến lần ám sát đâm máu kia, nàng liền nôn mửa không ngừng, không thể ăn được thứ gì, đến bây giờ, cái bụng dường như nghe nàng kêu gào, cũng đáp lại hai tiếng “ùng ục” theo sau.

Âu Dương Tuệ Như xấu hổ đỏ mặt, Thế Tông thấy vậy cười to, néo néo hai má đỏ bừng của nàng, nhìn Giang Ánh Nguyệt phản phó: “Mang chút cháo để tiêu hóa lên cho Thái Tử Phi, mang nhiều một chút.” Hắn nhớ rõ Tiểu Nha Đầu của mình có thể ăn được không ít, huống chi đã nhịn đói...nhiều ngày thế này.

Giang Ánh Nguyệt nhận lệnh, nhanh chóng mang lên một chén cháo tổ yến lớn và vài món ăn nhẹ.

“Lại đây, để Trẫm dứt cho ngươi! Bây giờ phải tẩm bổ thật tốt mới được, đã gầy đến thế này rồi!” Thế Tông bưng chén cháo lên, để sát bên miệng Âu Dương Tuệ Như, giọng điệu cực kỳ dịu dàng, không hề che giấu sự thương tiếc.

“Sao con dâu dám làm phiền Phụ Hoàng? Cứ để cho Giang nữ quan đi, Giang nữ quan cứu con dâu, con dâu nhìn thấy nàng thì rất thích, muốn thân thiết với nàng hơn.” Âu Dương Tuệ Như dịu dàng đề nghị.

Trẫm cũng cứu ngươi, sao ngươi không thích Trẫm hả, sao không chịu thân thiết với Trẫm đi?! Thế Tông cảm thấy chua xót, nhưng nhìn vẻ mặt xinh đẹp của Tiểu Nha Đầu, ánh mắt ngây thơ, thái độ thoải mái rộng rãi, vẫn là bộ dạng không hiểu sự đời, chỉ có thể đè nén sự không vui của mình lại, đưa chén cho Giang Ánh Nguyệt bên cạnh, còn không quên trầm giọng dặn dò nàng ta: “Cẩn thận một chút, coi chừng phỏng Thái Tử Phi.”

Vẫn là từ từ đi, dù sao thì trước tiên phải thoát được cái vòng lẩn quẩn Phụ Hoàng-con dâu mới được. Thế Tông mím môi nghĩ thầm, ánh mắt âm trầm khó hiểu, sâu không thấy đáy.

Giang Ánh Nguyệt nghe lời, nhận lấy chén cháo, quỳ gối bên giường, thổi từng luồng một, dứt Âu Dương Tuệ Như, thái độ vô cùng cung kính và cẩn thận, nếu nàng ta có thể giấu diếm được hết sự khuất nhục từ sâu trong đôi mắt, thì quả thật nàng ta đúng là một nữ quan cực kỳ vĩ đại, cực kỳ trung thành, thẳng thắn lên làm nữ quan nhất phẩm thật là xứng với khả năng của nàng ta.

Âu Dương Tuệ Như ăn được khoảng nửa chén cháo, trong bụng đã có được vài thứ lót dạ, nâng tay tỏ ý bảo Giang Ánh Nguyệt dừng lại, để nàng nghỉ ngơi một chút. Sốt cao nửa tháng, cơ thể của nàng quả thật rất suy yếu, ngồi lâu một chút, ăn uống một chút đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Thế Tông nhú chặt chân mày, cầm khăn tay lau khóe miệng Âu Dương Tuệ Như, động tác dịu dàng nhưng trong lòng nổi lên một trận phong ba. Hình ảnh Tiểu Nha Đầu hăng hái đi săn vẫn còn rành rành trước mắt, chỉ trong phút chốc đã thành bộ dạng suy yếu thế này, bảo hắn làm sao không đau lòng, không tức giận cho được đây. Đợi đến khi bắt được kẻ bày ra trận này, hắn phải đem xương kẻ đó nghiền thành tro, bầm thây vạn đoạn!

Giang Ánh Nguyệt tuân theo dừng lại động tác dứt cháo, ngoan ngoãn quỳ gối bên giường, chờ Thái Tử Phi nghỉ ngơi xong. Ngay cả sức để ăn một chén cháo cũng không có, thật là chật vật quá nha! Ánh mắt nàng ta hiện ra một chút giễu cợt, lạnh lùng ngăm ngăm.

Âu Dương Tuệ Như ngoan ngoãn để Thế Tông lau miệng ỳnh, đến lúc Thế Tông sắp thu tay lại thì quyền luyện cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, cực kỳ giống một con thú cưng nũng nịu, đáng yêu vô cùng.

Đầu ngón tay Thế Tông run lên, trong lòng ngọt ngào, khoe miệng không kèm được mà nhếch lên, cười vô cùng thoải mái, không khí trong tấm điện cũng ấm lên không ít.

Âu Dương Tuệ Như cũng ngọt ngào cười theo, cảm thấy có sức một chút, ngồi thẳng lưng nhìn về Giang Ánh Nguyệt, dùng ánh mắt bảo nàng ta tiết tục dứt thức ăn.

Giang Ánh Nguyệt vội vàng múc một muỗng cháo, thổi nguội, đưa đến bên miệng Âu Dương Tuệ Như. Âu Dương Tuệ Như cố gắng đè nén cảm giác căm ghét trong lòng, ăn xong cháo, nghĩ thầm: Đến lúc rồi! Lập tức nhướn mày, đẩy muỗng cháo nàng ta mới múc qua, nhìn chằm chằm nàng ta một lượt từ trên xuống dưới.

Ánh mắt Âu Dương Tuệ Như nóng rực và chuyên chú, làm Giang Ánh Nguyệt vô cùng khó hiểu, trong lòng lại cực kỳ bất an, đành phải buông muỗng, cung kính hỏi Âu Dương Tuệ Như: “Xin hỏi Thái Tử Phi, nô tỳ có chỗ nào không phải ạ? Sau này nô tỳ nhất định sẽ sửa lại.” Như vậy cũng tốt, mình cũng không muốn hầu hạ đồ ngu ngốc này!

Âu Dương Tuệ Như xua tay: “Không, Giang nữ quan không có chỗ nào không phải.” Dứt lời, nàng nhìn về Phía Thái Tông tỏ vẻ xấu hổ nói: “Con dâu chỉ là nhìn thấy Giang nữ quan lại thấy mình cực kỳ vô dụng mà thôi!”

Là ý gì? Thế Tông nhíu mày, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Giang Ánh Nguyệt cười thầm trong lòng, người cũng biết mình là đồ vô dụng sao? Rõ là đồ ăn hại!

Giọng điệu Âu Dương Tuệ Như càng lộ vẻ xấu hổ, nói tiếp: “Con dâu được Phụ Hoàng bảo vệ tốt đến vậy mà còn bị dọa sợ hãi như thế, phải bệnh đến nửa tháng! Quả thật là hồn vía lên mây, nhếch nhác vô cùng. Nhưng Giang nữ quan thì không có ai bảo vệ, chẳng những không bị dọa sợ, còn có thể cứu giá, thậm chí...thậm chí còn có thể giết người, bây giờ lại vô cùng tốt, tinh thần thoải mái, sắc mặt hồng hào, một chút không ổn cũng không có. Con dâu so với Giang nữ quan quả thật là một trời một vực, hổ thẹn vô cùng! Con dâu phải thay đổi, nhất định sau này sẽ không nhát gan như vậy nữa!”

Nàng vừa dứt lời, đầu óc Giang Ánh Nguyệt nháy mắt trở nên trống rỗng, trong lòng sợ hãi không thôi, không để ý trượt tay làm nghiêng bát cháo, làm dơ một khoảng trên giường. Nàng ta bị bát cháo làm tỉnh lại, vội vàng dập đầu thỉnh tội, luống cuống tay chân lau sạch chỗ bẩn.

Âu Dương Tuệ Như mở to mắt ngạc nhiên nhìn về phía nàng ta, vẻ mặt hồn nhiên nói: “Giang nữ quan sao vậy? Không sao, “mã hữu thất đề, nhân hữu thất thủ” (Càfé: ngựa có lúc sảy chân, người có lúc lỡ tay), lau dọn sạch sẽ là được rồi. Bản cung cũng không làm khó ân nhân cứu mạng của mình đâu!”. Dứt lời, nàng vội vàng gọi Tầm mama và Tiểu Vũ đến hỗ trợ dọn dẹp.

Có Tầm mama và Tiểu Vũ hỗ trợ, vết bẩn rất nhanh được lau dọn sạch sẽ.

Thế Tông ngồi bên giường, ánh mắt dò xét quan sát hành động thất thố của Giang Ánh Nguyệt, vẻ mặt cực kỳ âm trầm, híp đôi mắt đang đầy ắp sự tàn bạo, trên người tỏa ra hàn khí nhân nhật.

Không phải sao? Nếu chỉ là một nữ tử bình thường, thì làm sao dám giết người? Cứ cho là rơi vào tình thế bắt buộc phải giết người đi nữa thì có được mấy ai có thể tỏ ra như không có chuyện gì như Giang Ánh Nguyệt? Tay nàng ta nhuộm máu tươi, nhưng người lại bình tĩnh thoải mái. Nửa tháng qua vẫn là một cung nữ cẩn thận của Điện Càn Thanh, ngay cả một chút cảm xúc không ổn cũng không có, đây là phản ứng của một nữ tử nông thôn bình thường hay sao? Chỉ có thể là kẻ đã quen giết người hoặc là nhân tài trời sinh máu lạnh vô tình thì mới có thể làm được như vậy mà thôi. Nếu như nàng ta đã quen giết người thì nhất định lai lịch của nàng ta không đơn giản, còn nếu nàng ta trời sinh đã máu lạnh vô tình, thì nữ nhân như vậy không thể tin nhiệm mà đặt bên người được.

Mặc kệ Giang Ánh Nguyệt là gian tế hay thật sự máu lạnh, khâm ban cho chức vụ nữ quan nhất phẩm là tuyệt đối không thể! Không thăng chức, cũng không thể để nàng ta rời đi, tốt nhất là đem nàng ta đặt bên người, bí mật giám sát. Nếu điều tra ra nàng ta quả thật là gian tế, đối với kẻ dám lừa gạt mình, Thế Tông luôn có trăm ngàn loại cực hình để hầu hạ kẻ đó, nhất định có thể khiến cho nàng ta muốn chết không được mà muốn sống cũng không xong. Còn nếu điều tra ra nàng ta quả thật không có liên quan, đúng là người trời sinh máu lạnh vô tình, thì sẽ điều nàng ta đến tẩy y cục (chỗ giặt quần áo), đuổi đi thật xa.

Trong lòng đã có quyết định, Thế Tông sâu sắc nhìn Giang Ánh Nguyệt lần nữa, cuối cùng mới thu hồi tầm mắt.

Giang Ánh Nguyệt bị Thế Tông nhìn mà trong lòng hoảng hốt, phải cố gắng hết sức mới giúp bản thân không phải run rẩy. Nàng ta hít sâu, điều chỉnh bờ môi, dùng đầu gối đi đến bên giường Âu Dương Tuệ Như, đập đầu thật mạnh, giọng điệu sợ hãi giải thích: “Thái Tử Phi quá lời, quả thật nô tỳ cũng rất sợ hãi, chỉ là nô tỳ thân phận hèn mọn, lại mang nhiệm vụ trên người, không thể tùy ý biểu lộ mà thôi. Nô tỳ không dám nhận lời khen ngợi của Thái Tử Phi.”

Tuy là nàng ta đã lấy lại vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn đang sông cuộn biển gào, hốt hoảng vô cùng. Nàng ta hiểu rõ, lời Âu Dương Tuệ Như vừa nói ra, cùng với hành động thất thố vừa rồi của nàng ta, đã khiến Thế Tông sinh lòng nghi ngờ, cho dù nàng ta có thể may mắn giấu diếm được sự điều tra, thì tiền đồ cũng đã bị hủy, không còn cơ hội để gần Thế Tông được nữa. Âu Dương Tuệ như đáng chết, không biết nàng ta là cố ý hay chỉ là chó ngáp phải ruồi nữa!

Nếu cơ hội bên cạnh Thế Tông bị cắt đứt, thì Hoàng đệ phải làm sao bây giờ? Không lẽ phải làm luyện sủng cho Thái Tử hay sao? Như vậy không phải sẽ hủy đi cả đời Hoàng đệ, bảo hấn về sau làm sao có thể đăng cơ? Làm sao có thể nắm giữ thiên hạ? Nghĩ đến đây, nàng ta cảm thấy tuyệt vọng, trong lòng rỉ máu, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt nổi cả gân xanh. Không được! Nàng ta phải nhẫn nhịn! Cho dù phải bỏ đi những trợ thủ đắc lực, bỏ đi tất cả cọc ngầm, cũng phải nhẫn nhịn! Tuy Thái Tông nghi ngờ nàng ta nhưng chắc chắn sẽ không loại nàng ta ngay lập tức được, nên nàng ta vẫn còn thời gian tính toán xoay người lại lần nữa! Giang Ánh Nguyệt cắn răng suy nghĩ trong lòng.

33. Chương 33: Ý Lại Sâu Sắc

Âu Dương Tuệ Như nhẹ nhàng nói thẳng một câu khiến cho Thế Tông và Giang Ánh Nguyệt đồng loạt đổi sắc mặt.

Trong mắt Thấy Thế Tông chợt hiện lên sự lạnh lùng ác liệt, Âu Dương Tuệ Như hài lòng, lại thấy Giang Ánh Nguyệt thất thố một phen, thấp kém quỵ sát dưới chân nàng, vừa đập đầu liên tục vừa luôn miệng giải thích, trên mặt mang theo sự thẳng thốt bằng hoàng lo sợ chưa bao giờ nhìn thấy, nháy mắt ám ức trong nửa tháng nằm bệnh của Âu Dương Tuệ Như được tiêu tán không ít.

Giang Ánh Nguyệt, thì ra cũng có lúc sợ ta! Chỉ trách người xem mạng người rẻ mạt, đây là trả vốn thì trả cả lãi, ân oán chúng ta lúc này mới vừa bắt đầu, cứ chờ mà xem đi!

Tự biết mình không có chứng cứ để có thể một lần diệt sạch tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt, nhưng có thể khiến cho Thế Tông đề cao cảnh giác nàng ta cũng đã tốt lắm rồi, Âu Dương Tuệ Như lặng lặng thở ra một hơi thở nặng nề, cười nhạt, ra vẻ kinh ngạc nói, “Hóa ra Giang nữ quan cũng bị hoảng sợ à? Nhưng khí sắc Giang nữ quan vẫn tốt như thế, bản cung thật sự nhìn không ra! Giang nữ quan quả nhiên kiên cường, bản cung nên học theo người mới phải.” Có mắt nhìn thấy rõ ràng, sắc mặt Giang Ánh Nguyệt hồng hào, con người trong trẻo, tinh thần sáng láng, làm sao có chút bộ dáng sợ hãi nào?

Giang Ánh Nguyệt bị Âu Dương Tuệ Như chèn ép, chẳng biết là nàng nói thật hay là đang châm biếm, ngoài miệng vẫn thưa thưa dạ dạ, vất hết óc cũng không biết nên trả lời thế nào. Thôi, dù sao Thế Tông cũng đã sinh lòng nghi ngờ, nàng có giải thích thế nào cũng vô dụng, nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít chẳng bằng không nói.

Nghĩ xong xuôi hết, nàng ngậm chặt miệng, sắc mặt tái nhợt, ra vẻ đáng thương cúi sấp bên giường Âu Dương Tuệ Như.

Thế Tông liếc xéo Giang Ánh Nguyệt ra vẻ vô tội một cái, cười nhạt, đưa tay vuốt theo sợi tóc Âu Dương Tuệ Như, giọng nói đầy sủng nịch, “Cứu giá là bản phận Giang nữ quan, là trách nhiệm nàng ta phải làm, tiểu nha đầu sao có thể đi so với nàng? Nhất gan cũng không sao, không kiên cường càng không vấn đề gì,

tóm lại chỉ cần có trầm thì trầm sẽ bảo vệ người, chuyện hôm đó sẽ không bao giờ lặp lại.” Câu cuối cùng thậm trọng như lời hứa hẹn.

“Phụ hoàng!” Vốn là ngẫm châm biếm Giang Ánh Nguyệt một câu, không nghĩ tới Thế Tông sẽ nghiêm túc đáp lời nàng như vậy, thoáng chốc làm Âu Dương Tuệ Như cảm động không thôi, lập tức vút Giang Ánh Nguyệt sang một bên, mặt mày hạnh phúc ôm Thế Tông cánh tay cọ xát, hai mắt to tròn hồng hồng, lấp lấp nói, “Phụ hoàng, người có thể là phụ hoàng của ta? Thật quá tốt đi!”

Có thần hộ mệnh Thế Tông này ở đây, nàng cảm thấy mình chẳng đánh mà thắng, có thể thẳng tiến không lùi.

Thế Tông được Âu Dương Tuệ Như chân thành cảm thán chọc cho tức cười, lật tay ôm chầm thân mình gầy yếu của nàng, yêu thương lắc lắc, vỗ vỗ, đợi nụ cười trên mặt tắt hẳn, lòng tràn đầy chua xót không ngừng hiện lên: phụ hoàng? Nhưng trầm không muốn làm phụ hoàng của người nữa.

Giang Ánh Nguyệt quỳ trên mặt đất, thấy hai người quán quýt lấy nhau, không khí cực kỳ thân mật, nghiêm nhiên đã quên mất nàng, tạm thời thở nhẹ trong lòng, chỉ hy vọng bọn họ vĩnh viễn đừng nhớ tới vụ này của nàng mà thôi.

Làm như ông trời nghe được cầu nguyện của Giang Ánh Nguyệt, Thế Tông và Âu Dương Tuệ Như vô cùng ăn ý, không nhắc lại câu chuyện lúc trước, chỉ nói chút chuyện con con trong cung.

Giang Ánh Nguyệt buông lỏng căng thẳng, tự biết Thế Tông là kẻ thâm tàng bất lộ, che giấu không lộ, nếu muốn loại trừ hoài nghi của hắn, phá tan cảnh giác của hắn, sau này nàng còn một đoạn đường rất dài phải đi. Tóm lại, lúc này nhất định phải lấy hết chiêu thức cả người ra để đối phó.

Âu Dương Tuệ Như chẳng biết bệnh này đến tột cùng là làm sao vậy, cảm thấy ỷ lại vào Thế Tông rất nhiều, thấy hắn liền luyến tiếc để hắn đi, cho dù biết hắn có rất nhiều chính vụ cần xử lý nhưng vẫn quán quýt lấy hắn, cố gắng vực dậy tinh thần nói này nói nọ, hết chuyện để nói thì thậm chí đến móng vuốt trắng nõn cũng vươn ra, túm chặt ống tay áo của hắn để không cho hắn rời đi.

Trước mặt những người thân cận, trước nay Âu Dương Tuệ Như đều lười che giấu biểu cảm thật, Thế Tông thấy vô cùng rõ ràng sự quyến luyến không rời xa trong mắt nàng, cười thâm trong lòng, cảm thấy cực kỳ vừa lòng. Có quyến luyến thì tốt rồi, hắn sẽ thay đổi một cách từ từ, làm cho loại quyến luyến này dần dần trở nên sâu sắc, cuối cùng làm cho tiểu nha đầu không rời hắn được mới thôi.

Tuy rằng tuổi tác hai người chênh nhau nhiều một chút, nhưng mà Âu Dương Tuệ Như đã trải qua hai đời, kiến thức rộng rãi, tùy tiện chọn một đề tài cũng có thể lôi kéo Thế Tông vào, dường như hai người nói mãi chẳng hết chuyện, trong điện lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng cười trầm thấp hùng hậu của Thế Tông, tổng quản thái giám chờ bên ngoài điện cả kinh, trong bụng thì hô to chẳng hề hiểu nổi mà.

Nhìn chung cả hoàng thành, cũng chỉ mỗi Thái tử phi này mới có bản lĩnh khiến cho Hoàng Thượng lúc nào cũng có thể cười to thoải mái. Thái tử phi cũng không phải chủ nhân có thể đắc tội được! Các cung nhân không hẹn mà cùng nghĩ vậy.

Đang lúc không khí trong điện sôi trào, bỗng nhiên ngoài điện truyền đến tiếng thông truyền ‘Thái tử cầu kiến’.

Hóa ra, thái tử nghe nói đại vu sư Gia Tát thể mà được Hoàng tổ mẫu mời đến trừ tà cho Thái tử phi, trong lòng cả kinh, vội vàng phái người đến tìm hiểu thông tin, lại nghe thấy đại vu sư chân trước vừa rời đi, sau đó Thái tử phi liền tỉnh, còn hạ sốt, khiến tới phụ hoàng lập tức đến thăm, rốt cuộc hắn cũng ngồi không yên.

Nghĩ đến mấy ngày trước phụ hoàng mắng hắn ‘Không xứng làm thái tử một nước’, lời nói ấy còn vang vọng bên tai, giọng nói đầy nghiêm nghị lạnh lùng kia lúc nào cũng đâm nhói bên tai của hắn, thái tử sợ hãi, không thể không mau chóng chạy tới thăm, định biểu hiện sâu sắc tâm ý hối lỗi của mình.

Thái tử đến đây? Âu Dương Tuệ Như đang cười như hoa lập tức thu lại hết, con mắt lấp lánh cũng theo đó mà tối lại.

Thế Tông nghe thấy tiếng thông truyền, phản xạ nhú mày, nhưng xoay mặt liền thấy biểu tình Âu Dương Tuệ Như trong nháy mắt suy sụp đi, tâm tình lại thấy thoải mái.

“Tiểu nha đầu làm sao vậy? Không muốn gặp thái tử sao?” Thế Tông trực tiếp hỏi, giọng nói lại nghiêm túc.

Âu Dương Tuệ Như cúi đầu, vốn định nói ‘Không có, nào dám’ đại loại thế, nhưng gần đến gần miệng lại sửa chủ ý.

Nàng muốn xem thử một chút, nếu nàng không biết lớn nhỏ, tùy hứng giống trước đây vậy, Thế Tông còn có thể dung túng nàng hay không, nàng rất muốn biết điểm mấu chốt của hắn ở chỗ nào. Từ lúc xuyên qua tới giờ, nàng nhìn thái tử đã đủ lắm rồi, sớm ghét sầm vai diễn cái gì mà vợ chồng tình thâm với hắn. Sau này, nàng muốn làm người thông khoái giống như nguyên thân vậy, ai đối với nàng thật tình, nàng liền hồi báo gấp trăm lần, ai giả ý với nàng, nàng cũng sẽ không vờ vịt nữa. Sống hai kiếp rồi, mang theo gánh nặng sống qua ngày chưa bao giờ là phong cách của nàng.

Ý nghĩ vừa nổi lên, Âu Dương Tuệ Như muốn kiềm chế cũng kiềm chế không được, nhìn thẳng Thế Tông, nhàn nhai mi thanh tú lại, gật đầu thật mạnh nói, “Ừm, không muốn gặp hắn.”

Bị khuôn mặt không chút nào che giấu phiền chán của Âu Dương Tuệ Như lấy lòng, Thế Tông thu mắt, giấu ý cười lại trong con ngươi. Tiểu nha đầu thẳng thắn với hắn, việc này làm hắn cảm thấy rất vừa lòng, chứng minh tiểu nha đầu tin tưởng hắn, hơn nữa hắn cực kỳ thích cái đáp án này.

Trước kia không phát giác tình cảm của mình, Thế Tông chỉ cảm thấy thái tử gần gũi tiểu nha đầu làm hắn chán ghét, bất mãn, nhưng phát hiện tình cảm bản thân rồi, thái tử liền tuyệt đối không thể lại gần tiểu nha đầu nữa. Hai vợ chồng không ở cùng nhau một thời gian, sớm hay muộn tình cảm sẽ phai nhạt đi, đến lúc đó, hắn liền thuận thế mang tiểu nha đầu đi, chỗ thái tử lại bồi thường cho hắn một chính phi khác là được.

Căn cứ thiên tính cường thủ hào đoạt chảy trong xương máu, đoán chừng Thế Tông không hề áy náy, đưa Âu Dương Tuệ Như trở về sạp, giúp nàng kéo chân, bàn tay vuốt ve hai má trơn mềm của nàng, lại khẽ nhéo nhéo tai nàng, dịu dàng nói, “Không muốn gặp cũng không sao, trầm cho hắn về. Người nghỉ ngơi cho thật tốt, mau chóng dưỡng khỏe lại đi. Nhìn thử xem, trên mặt miếng thịt cũng không có.”

Âu Dương Tuệ Như híp hai mắt lại, nhu thuận gật đầu, được đối xử dịu dàng như vậy, nàng có chút mê muội, bỗng nhiên buồn ngủ hẳn. Con người sắt đá mà dịu dàng gì gì đó, thật sự là làm người ta khó có thể kháng cự lại. Nàng mơ hồ nghĩ ngợi.

Thế Tông thấy đầu nàng vừa chạm gối liền lộ ra buồn ngủ, bộ dáng mơ màng vừa thương vừa yêu, không ngừng trêu chọc trái tim sắt đá của hắn, bỗng nhiên làm cho hắn muốn cúi người xuống, ngậm đôi môi xinh đẹp của nàng thật chặt.

Đôi môi khẽ nhếch, bàn tay dùng sức siết chặt đệm chăn, Thế Tông mất một đồng khí lực cuối cùng mới khắc chế xúc động tình linh xuất hiện trong lòng, rất nhanh đưa tay xem thử độ ẩm trên trán nàng, xác nhận lần này thật sự đã hạ sốt, không tái sốt trở lại thì cũng bình tĩnh lại, động tác đứng dậy hơi có vài phần chật vật, xụ mặt đi ra ngoài.

Nếu như có thể, hắn thật muốn ở lại cùng ôm chăn ngủ với tiểu nha đầu của mình, hoặc là dứt khoát mang nàng đến Cần Thanh điện luôn. Nhưng không được, vẫn chưa đúng lúc, thợ săn khôn khéo phải đắc thủ trước, tuyệt đối không dọa con mồi của mình hoảng sợ bỏ chạy.

Thái tử đứng yên ngoài điện, chờ Thế Tông triệu kiến, làm như không thấy Hình Phương Lan đang quỳ gối bên cạnh hắn cách đó không xa.

Tới thăm vợ chính của mình, nhưng lại nhiều lần cần phải xin triệu kiến, thái tử cảm thấy chính địa vị Thái tử phi của hắn mơ hồ có xu thế trên cả hắn, trong lòng oán giận lại không thể phát ra, cảm giác với Âu Dương Tuệ Như thật vất vả tăng lên lại nhanh chóng bị đè xuống.

Nhưng hắn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nhẫn nhịn, hắn còn cần Thừa tướng ủng hộ và phụ hoàng sủng ái, không thể không lấy lễ đối đãi Âu Dương Tuệ Như, cũng không thể không tìm vài tên thế

thân xe giấu tai mắt người khác để bảo đảm Lưu Văn Thanh được an toàn. Đợi hần lên ngôi nắm quyền, hần liền có thể lật tay làm mây úp tay làm mưa, không cần tiếp tục uất ức như vậy nữa.

Thái tử tự mình an ủi mình thì dễ chịu một chút, ngẩng đầu, thấy Thế Tông đang chấp tay sải bước từ trong điện đi ra, hần vội vàng nghênh đón hành lễ, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn an.”

“Đứng lên đi.” Thế Tông gật đầu, thản nhiên liếc hần một cái.”Thái tử phi đã ngủ rồi, người trở về đi. Nàng bệnh nặng mới khỏi, cần được tĩnh dưỡng, người không có chuyện gì thì không cần đến quấy rầy nàng.” Dứt lời, hần chỉ Hình Phương Lan quỳ gối cách đó không xa, đang mong chờ nhìn bọn họ, mở miệng nói, “Nữ nhân này...”

Sắc mặt Thái tử trắng nhợt, vội vàng hoảng sợ cúi đầu, cam đoan nói, “Nhi thần biết sai rồi, nữ nhân này nhi thần sẽ lập tức xử lý ngay, nhất định sẽ không để nàng quấy rầy thanh tĩnh của Thái tử phi.”

Hai mắt Thế Tông đen tối không rõ ràng liếc thái tử một cái, xua tay nói, “Không cần, nếu như nàng đã hiến kế cứu Thái Tử Phi, trăm liền tha cho nàng, người mang nàng đi đi. Trăm từng nhận lời, nếu có thể cứu Thái Tử Phi, có thể để người cho nàng một danh phận, người cứ xem mà làm đi.”

Thế Tông dứt lời, không để ý sắc mặt Thái tử kinh ngạc quá vui mà khóc, Hình Phương Lan liên tục dập đầu tạ ơn, hần phát tay áo nhanh chóng rời đi, vừa đi vừa thầm nghĩ: dường như Thái tử đặc biệt thiên vị nữ nhân diện mạo xinh đẹp tuyệt trần, khí chất thanh nhã, lúc đầu là Ngô thị, giờ là Hình Phương Lan này cũng thế, xem ra, sau này trăm có thể chọn nhiều loại nữ tử thế này đưa đến Dục Khánh cung. Chỉ cần hần không chạm vào tiểu nha đầu của trăm, hần muốn Cửu Thiên huyền nữ trăm cũng chuẩn bị cho hần.

Nghĩ xong, lại nhớ tiểu nha đầu ngọt như trái đào, ngọc nhan tinh xảo, tướng mạo tựa phù dung, Thế Tông bước chân hơi dừng một chút, trái tim hơi hơi nóng lên.

34. Chương 34: Tuyên Bố Thẳng Thắn

Thế Tông trở về điện Càn Thanh, ngồi vào ngự án, cầm một bản ngự chiếu lên xem.

Giang Ánh Nguyệt ngoan ngoãn đứng sau hần, tư thế kính cẩn, trong lòng lại dậy sóng, cảm phần vô cùng. Nàng ta không cần ngẩng đầu lên nhìn cũng biết, thứ Hoàn Nhan Bất Phá đang xem chính là ngự chiếu thăng chức nữ quan nhất phẩm của nàng ta.

Ngự chiếu này lẽ ra ngày mai sẽ được ban xuống, nàng ta sẽ trở thành nữ quan nhất phẩm duy nhất trong cung, cách mục tiêu trở thành hoàng phi của nàng ta không còn bao xa nữa. Vinh hoa phú quý ngay trước mắt, quyền thế địa vị giờ tay đã chạm được, nàng ta sẽ có thể mở đường thông lối cho Hoàng đệ, nhưng mà, giờ đây, tất cả đều đã bị hủy sạch.

Giang Ánh Nguyệt cắn môi, không biết hôm nay Âu Dương Tuệ Như náo loạn như vậy là có ý tứ gì, chỉ là vô tình nói đến, hay là đang cố tình nhằm vào nàng ta đây? Nàng ta và Âu Dương Tuệ Như mặt ngoài cơ bản là chưa hề phát sinh đụng chạm gì, không thù không oán, thì có lý gì Âu Dương Tuệ Như lại nhằm vào một cung nữ nhỏ bé như nàng ta. Mặc khác, thân phận của nàng ta ngay cả Hoàn Nhan Bất Phá còn không tra ra, thì Âu Dương Tuệ Như chắc chắn không có cách nào biết được. Vất vát óc suy nghĩ nhưng vẫn không ra được kết quả, Giang Ánh Nguyệt chỉ có thể đem sự tan tành của ngày hôm nay đổ cho số phận không may và nhất thời sơ ý mà thôi.

Là sơ sót của nàng ta, ngay từ nhỏ nàng ta đã được dạy dỗ thành kẻ máu lạnh và tàn nhẫn, nhìn thấy bộ dạng chật vật của Âu Dương Tuệ Như, nàng ta chỉ cảm thấy hả hê, cơ bản chưa từng nghĩ đến đó mới là phản ứng bình thường của một nữ nhân. Muốn hiểu được lòng người một cách thấu tình đạt lý, nàng ta cần phải rèn luyện nhiều hơn mới được.

Trong lúc nội tâm Giang Ánh Nguyệt giằng co lưỡng lự, thất vọng không thôi, thì Thế Tông đã khép lại ngự chiếu, đi đến bên cạnh bếp lò trong góc điện, giờ tay vút bản ngự chiếu vào trong ngọn lửa đang cháy. Ngọn lửa bùng bùng liếm lấy trang giấy trắng tinh, kiêu ngạo biến trang giấy ấy thành một đồng tro tàn.

Về mặt Thế Tông khó lường liếc mắt nhìn Giang Ánh Nguyệt, lên tiếng một cách thản nhiên: “Giang nữ quan, lúc xảy ra ám sát, Trẫm có giao phó cho người bảo vệ Thái Tử Phi thật tốt, Thái Tử Phi bị thương, là người đã không làm tròn chức trách của mình, công cứu giá của người sẽ bù vào tội không làm tròn chức trách, nên Trẫm sẽ không truy cứu nữa, người tạ ơn đi.”

Có muốn thăng chức một người hay không, Thế Tông là nhất ngôn cửu đỉnh, vốn dĩ không cần phải giải thích, nhưng mà, ý định này của hắn rất nghiêm khắc, trong cung sẽ truyền đi rất nhanh, tất cả mọi người trước kia đều cho rằng Giang Ánh Nguyệt là tâm phúc đắc lực bên cạnh hắn, nay bỗng nhiên hắn thay đổi chủ ý như vậy, tóm lại đã làm mọi người có suy nghĩ khác.

Hắn cũng không hề lo lắng hành động của mình sẽ kích thích Giang Ánh Nguyệt, kích thích mới tốt, con mèo phải bôi rồi thì mới dễ dàng bị sập bẫy, hắn muốn nhìn thử xem, Giang Ánh Nguyệt rốt cục là người hay là quỷ.

Gương mặt Giang Ánh Nguyệt trắng bệch, bước chân yếu đuối đi đến quỳ xuống dưới chân Thế Tông, dập đầu 3 cái thật mạnh, sợ hãi nói: “Là nô tỳ thất trách, nô tỳ tạ ơn Hoàng Thượng thứ tội.”

“Người đứng lên đi.” Thế Tông thờ ơ lơ đãng liếc nhìn nàng ta một cái, lạnh lùng nói, sự tán thưởng với nàng ta ngày trước đã sớm biến mất không còn một chút.

Giang Ánh Nguyệt đứng dậy, run rẩy hai chân đi về chỗ của mình đứng nghiêm trang, bộ dạng chật vật, làm gì còn được đáng về đường làm quan rộng mở như ngày xưa nữa.

Nhóm Cung nhân trong điện không rõ nội tình, đều vô cùng kinh ngạc với sự thay đổi quyết định của Hoàng Thượng, kinh ngạc xong, lại càng có cái nhìn mới với sự sủng ái của Hoàng Thượng với Thái Tử Phi. Ngay cả công cứu giá mà cũng bị sự thất trách khi bảo vệ Thái Tử Phi triệt tiêu đi, Hoàng Thượng phải yêu thích Thái Tử Phi đến bao nhiêu cơ chứ?

Thế Tông cũng không biết ý nghĩ của những cung nhân trong cung, giải quyết xong việc của Giang Ánh Nguyệt liền quay lại bàn bắt đầu làm việc. Bởi vì lo lắng cho Tiểu Nha Đầu, chính vụ chưa xử lý qua đã chồng chất luôn rồi.

Một tay cầm tấu chương, một tay cầm ngự bút, Thế Tông chuẩn bị viết chú giải phê bình, thì ngoài điện truyền đến giọng thông truyền “Ngạc Kỳ mama cầu kiến”.

Ngạc Kỳ mama là tâm phúc hàng đầu của Thái Hậu, bà đã đến đây cầu kiến, chắc chắn là ở chỗ Thái Hậu có việc, Thế Tông buông ngự bút, trầm giọng nói: “Tuyên.”

“Nô tỳ khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn an!” Ngạc kỳ mama cung kính hành lễ.

“Mama miễn lễ, Thái Hậu có việc gì sao?” Thế Tông trực tiếp hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu có việc muốn cùng thương lượng với Hoàng Thượng, đặc biệt dặn dò nô tỳ đến mời ngài.” Ngạc Kỳ mama cung kính trả lời.

Thế Tông trầm ngâm một chút, gác lại chính vụ, dứt khoát bước ra ngoài điện, vừa đi vừa nói: “Bãi giá Từ Ninh cung.”

Tất cả cung nhân trong nội điện đồng thanh hô dạ, Ngạc Kỳ mama thấy vậy, vội vàng bước nhanh theo sau, đoàn người rất nhanh đến trước Trữ Ninh Cung, Thế Tông tiến vào nội điện, về mặt nghiêm túc vô cùng.

Thái Hậu vì chuyện gì mà tìm hắn, trong lòng hắn cũng đã nắm được phần nào rồi. Hắn đối với Thái Hậu là sự kính yêu chân thành, chuyện đại sự thế này, hắn không muốn giấu diếm, cũng không cần phải giấu diếm. Hắn đã muốn điều gì, thì bất kỳ người nào cũng không thể ngăn cản.

Thái Hậu thấy Hoàng Đế mang theo về mặt âm trầm như nước bước vào, nhìn qua cứ như là đang bày ra thế trận chào đón quân địch, bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

“Hoàng Thượng ngồi đi.” Thái Hậu giơ tay ngăn đón, giọng điệu mang theo ba phần ý cười, hai phần bất đắc dĩ.

“Nhi thần tham kiến Mẫu Hậu, không biết Mẫu Hậu tìm nhi thần là có việc gì ạ?” Thế Tông vâng lời ngồi bên cạnh bà, sau đó trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Vì chuyện của Thái Tử Phi.” Thái Hậu cũng không vòng vo, nhanh chóng nói tiếp: “Con đối với Thái Tử Phi, cuối cùng là có ý định gì?”

Thế Tông ngẩng người bởi sự thẳng thắn của Thái Hậu, sau đó bình tĩnh nhìn vào mắt Thái Hậu, giọng điệu vững vàng, thái độ kiên quyết: “Đương nhiên là giữ bên người để Trẫm bảo hộ.”

Thái Hậu nghe lời nói của hần xong thì rất vui vẻ. Đứa con trai này của bà tính tình từ trước tới nay không hề thay đổi chút nào, một khi đã xem trọng cái gì đó, thì bằng mọi cách cũng phải cướp về trong tay.

“Vậy Thái Tử thì sao bây giờ?”

“Chỗ Thái Tử Trẫm sẽ xử lý, Mẫu Hậu không cần lo lắng.” Thế Tông lơ đãng trả lời, dứt lời, cầm chén trà lên, vô cùng nhàn nhã uống vào một ngụm.

“Thái Tử là Thái Tử, con làm vậy chính là tát vào mặt hần, bảo hần sau này làm sao kế thừa để vị được đây? Còn nữa, con cũng đừng quên, Tiểu Nha Đầu và Âu Dương thừa tướng là người Hán, người Hán rất xem trọng luân lý tam cương ngũ thường, có thể chấp nhận được sự sắp xếp của con không, Thừa tướng là người bao che khuyết điểm, nếu con chọc hần nóng nảy, không chừng hần thà để cá chết lưới rách cũng không giao Tiểu Nha Đầu cho con đâu. Tiểu Nha Đầu cũng là người có chủ kiến, con có chắc là nàng sẽ theo ý của con? Đừng làm quá lên rồi cuối cùng lại mất nhiều hơn được đấy!”

Thái Hậu hít vào một hơi, đem tất cả những khả năng có thể xảy ra từng cái từng cái phân tích cho hần. Nghiệt duyên của hai người so với cơ nghiệp trăm năm của Đại Kim, hiển nhiên là cơ nghiệp của Đại Kim quan trọng hơn, Thái Hậu chẳng những không hề có ý ngăn cản, ngược lại còn vô cùng cảm tạ sự xuất hiện đúng lúc của Tiểu Nha Đầu. Mặc dù bà không ngăn cản, nhưng cũng không thể để con trai tùy ý làm bậy, khiến ọi việc không thể khống chế được. Với sự ngang ngược của con mình, bà làm mẹ nên hiểu rất rõ.

Thế Tông lạnh nhạt cười, nói với giọng điệu thâm trầm: “Trẫm hiểu những lo lắng của Mẫu Hậu, Trẫm sẽ không làm xằng bậy. Thái Tử chưa hẳn sẽ là người kế thừa để vị, Mẫu Hậu lo nghĩ nhiều rồi.”

Trước kia mới là “chưa hẳn có thể”, còn bây giờ là “chắc chắn không thể”, Thế Tông âm thầm bổ sung trong lòng. Hần sẽ không thể để một người con có oán hận với mình kế thừa để vị, hơn nữa đứa con này lại là kẻ mê muội vô năng, vốn không phải là người được chọn làm Thái Tử mà hần hướng đến.

Thái Hậu khiếp sợ nhìn về phía Thế Tông, nhanh chóng phân tích hàm ý trong lời nói của hần.

Không lẽ Thái Tử hiện giờ không phải là người thừa kế mà hần chọn? Vậy Thái Tử hiện giờ chỉ là cái bia ngắm hay sao? Khiến cho huynh đệ tranh giành gay gắt với nhau, người cuối cùng mới thật sự là người được chọn? Con trai của bà thật sự điên cuồng quá rồi! Ngay cả con ruột mà cũng đem ra mưu tính! Xem ra giết chóc và máu tanh đã khắc vào xương thịt của hần rồi. Như vậy, có Tiểu Nha Đầu ở bên cạnh hần ngược lại lại là chuyện tốt, ít nhất, đối với Tiểu Nha Đầu, hần còn là một con người bình thường.

Thái Hậu thở dài trong lòng, có chút hốt hoảng nhìn về phía Thế Tông.

Thế Tông thấy vẻ mặt Thái Hậu đột nhiên thay đổi, đã biết được vị mẫu thân thông minh tháo vát của mình hiểu được dụng ý của việc sắc lập Thái Tử, không khỏi cười nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Trẫm sẽ không ép buộc Tiểu Nha Đầu, tình cảm phải có sự tự nguyện từ hai phía mới tốt, Trẫm có thể kiên nhẫn chờ đợi. Chỉ cần Tiểu Nha Đầu nguyện ý, chỗ Thừa Tướng tự nhiên sẽ không thành vấn đề. Mẫu Hậu không cần khuyên can nhi thần, ý nhi thần đã quyết, ai cũng không thể ngăn cản.”

Thái Hậu nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm quả nhiên tình cảm với Tiểu Nha Đầu đã sâu đậm rồi, đã có thể chấp nhận nén lòng mà chờ đợi. Phải biết là, một khi hần coi trọng ai, mặc kệ người đó có nguyện ý hay không, bình thường cứ là đoạt trước rồi tính sau, Như Phi trong hậu cung cũng do hần cướp về không phải sao.

Như vậy thì tốt, bà cũng chỉ lo nhất vấn đề này mà thôi, chỉ sợ làm ra trường hợp không khống chế được, lại không biết phải giải quyết thế nào, con trai bà biết chừng mực là tốt rồi.

Thái Hậu thở dài, chậm rãi nói: “Ai gia biết là không ngăn cản được con, hôm nay Ai gia gọi con đến, chỉ là muốn nhắc nhở con, làm gì cũng đừng để xúc động quá mức mà thôi.”

Thế Tông nghe vậy thì giật mình, không ngờ Thái Hậu lại thỏa hiệp nhanh như vậy, nên làm hấn ngẩng ra không biết phải đáp lời thế nào, một lúc lâu sau mới ngáp ngừng nói: “Nhi thần tạ Mẫu Hậu thấu hiểu. Nhi thần cũng không còn cách nào khác, đợi đến lúc nhi thần phát hiện ra, thì đã không thể thu tay đối với Tiểu Nha Đầu được rồi.”

Thái Hậu nghe vậy thì giật mình, nhắm mắt lại, một lúc sau mới uể oải khoát tay: “Haiiiii, tất cả đều là ý trời, con về đi.”

Thế Tông xoa cằm, yên lặng bước ra khỏi đại điện.

Đợi khi Thế Tông đã đi xa, Thái Hậu tựa lưng vào ghế, ngửa đầu nhìn chăm chú trần điện vẽ đầy thần phật, Gia Tát nói Bất Phá mệnh phạm Tham Lang, Tham Lang hóa khí vi hoa đào, kết thành hoa đào sát, có phải là, cơ nghiệp trăm năm của Đại Kim ta dao động là do một nữ tử gây ra hay không? Có phải là một nữ tử gần gũi bên cạnh Bất Phá?

Thái Hậu giật mình, ngồi thẳng người lại, lên tiếng gọi người lấy danh sách ghi tên hậu cung, cẩn thận giở ra xem. Xem ra, bà phải tăng cường sự kiểm soát đối với hậu cung hơn rồi, ai muốn mê hoặc chủ thượng, trước hết bước qua được cửa của bà đi đã.

Trong lúc Thế Tông bàn việc cùng Thái Hậu ở Từ Ninh cung, thì tin tức Giang Ánh Nguyệt thất trách khi bảo vệ chủ, bị bác bỏ tấn phong nữ quan nhất phẩm đã nhanh chóng truyền đi khắp hoàng cung.

Tiểu Vũ nghe được tin đồn, vội vàng đem tin tức báo lại cho Thái Tử Phi: “Tiểu thư, Giang nữ quan này, nếu không phải do sự sơ sót của nàng ta, không chịu ở bên cạnh ngài, ngài cũng sẽ không bị bệnh đến không dậy nổi như vậy. Muốn làm nữ quan nhất phẩm, nàng ta vẫn còn chưa xứng lắm đâu.”

Tần mama cũng gật đầu tỏ vẻ vô cùng đồng ý.

Giang Ánh Nguyệt đã sắp bước được lên thuyền rồi, lại bị nàng nhẹ nhàng nói vài câu thế mà lại bị ném đi. Âu Dương Tuệ Như vừa tỉnh dậy đã nghe được tin này, tinh thần lập tức khôi phục được ba phần, không khỏi cười nhẹ một cái.

Tiểu Vũ là người không biết giấu chuyện trong lòng, thấy chủ tử tinh thần tốt lên, vẻ mặt nàng ấy do dự một chút, bộ dạng như muốn nói lại thôi.

Tần mama trừng nàng ấy mấy lần, hàm ý cảnh cáo.

Âu Dương Tuệ Như che miệng cười, xua tay nói: “Tiểu Vũ, còn muốn nói gì nữa thì nói đi.” Xem vẻ mặt của nàng ấy chắc chắn không phải là tin tức tốt lành gì rồi, nhưng mà cũng chẳng sao, bây giờ nàng đã không còn sợ cái gì nữa.

Chủ tử đã nói vậy, nên Tiểu Vũ cũng chỉ ngáp ngừng một chút rồi nhanh chóng nói ra: “Hồi bẩm tiểu thư, nữ nhân quỳ gối trước điện đã được Thái Tử đưa về rồi, nghe nói bởi vì nàng ta hiến kế mời pháp sư đến trừ tà cho tiểu thư, nên Thái Hậu mới mời Đại vu sư Gia Tát tới, vì vậy Hoàng Thượng đã tha cho nàng ta một mạng, còn đồng ý để Thái Tử cho nàng ta một danh phận nữa.”

“Ồ, vậy sao.” Âu Dương Tuệ Như chỉ hơi chớp mắt, lơ đãng trả lời.

Thì ra mời Vu sư đến là ý của nàng ta, vì muốn thăng vị, quả thật là nàng ta cũng vất vả quá rồi. Không ngại, muốn danh phận thì cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng mà, muốn cái gì cũng được, chỉ là không được vị trí Trắc phi mà thôi, Trắc Phi sẽ có cơ hội tiếp xúc với cung vụ, nàng nhất định không thể lơ là.

Nghĩ xong, Âu Dương Tuệ Như âm thầm gật đầu, xem ra, đã đến lúc gặp Âu Dương Thừa tướng một chút rồi.

Trải qua lần ám sát này, lại bệnh nặng một hồi nữa, nàng đã thấy rõ được hoàn cảnh tứ cố vô thân của bản thân mình, sau lưng có một người cha quyền khuynh triều dã (có tầm ảnh hưởng lớn đến dân chúng và triều đình), đương nhiên phải nương nhờ vào một chút. Nàng đã chán ngấy cảnh lá phải lá trái (giả vờ) với Thái Tử, cũng đã không muốn....giữ thể diện cho hấn nữa, với lại, đối phó với tiểu bạch kiểm, để cho Âu Dương thừa tướng ra tay sẽ thuận lợi hơn.

35. Chương 35: Đưa Canh Xin Ân Huệ

Âu Dương Tuệ Như hăng hái dầm đạp lên cái đầu vừa lú ra của Giang Ánh Nguyệt, cho nên tâm tình rất tốt, tích cực phối hợp với thái y trị bệnh, không đến hai ba ngày đã có thể đi tản bộ.

Dược liệu và đồ bổ mà Thế Tông với Thái Hậu ban cho như thủy triều chảy vào kho phòng Thái tử phi ở Dục Khánh cung, tẩm bổ cho Thái tử phi đến nỗi thân thái sáng láng, mặt mày hồng hào, hai má trở xương ngày càng phúng phính.

Âu Dương Tuệ Như ngồi đối diện kính thủy ngân bôi một loại dầu làm da trơn bóng, bóp bóp thấy mặt mịn màng bóng loáng, da trắng như ngọc, vừa lòng nói, “Cái lọ thủy tinh ngưng lộ Tây Vực tiến cống này dùng vô cùng tốt, làn da trơn mát như nước vậy.” So với đồ trang điểm hiện đại cũng không thua kém gì.

Tần ma ma nhận lọ dầu, cẩn thận đóng nắp lọ, cảm thán, “Có thể không tốt được sao? Mỗi năm Tây Vực chỉ tiến cống có hai lọ này. Một lọ dành cho Thái Hậu, một lọ Hoàng Thượng đưa cho người. Trong cung không biết bao nhiêu người ghen đến đỏ cả mắt đâu!”

Con mắt Âu Dương Tuệ Như chợt lấp lánh, cũng không biết vì sao trong lòng cảm thấy ngọt ngào, vội vàng đưa tay giành lấy cái lọ, cẩn thận quan sát như bảo bối một lúc lâu.

“Ây da, lúc phụ hoàng cho cũng không chịu nói một tiếng, ta còn tưởng thứ này rất bình thường cơ đấy!”

Âu Dương Tuệ Như cười tủm tỉm một câu, cầm một hộp gấm tinh xảo đến, thận trọng bỏ cái lọ vào trong hộp, thì thảo lắm bầm một mình, “Nếu tinh quý như vậy, ta vẫn cứ nhận lấy đi. Mốt trời lạnh hanh khô lại lấy ra dùng.” Căn bản là nàng thấy tiếc chẳng nỡ sử dụng.

Tần ma ma gật đầu đồng ý, nhận lại hộp gấm.

Âu Dương Tuệ Như đợi bà cất hộp xong, hỏi han mang theo chút phiền não, “Ma ma, ta nhớ cha, có thể cầu Thái Hậu cho ta gặp ông ấy hay không?”

Từ lúc con trai bị hại, vợ bệnh mất đi thì Âu Dương Tĩnh Vũ cũng có chút nản lòng thoái chí, ở trong phủ mãi không tái giá, cũng không nạp thiếp, Âu Dương Tuệ Như liên hệ với ông ấy, không thể thông qua nữ quyền, chỉ có thể trực tiếp triệu ông vào cung yết kiến. Triệu kiến ngoại thần, hiển nhiên thủ tục phải phiền toái hơn một tí, nàng cần tìm hiểu rõ trước rồi mới làm, tránh cho phạm vào cấm kỵ trong cung.

Tần ma ma ngẩn ra, trong mắt mang theo thương tiếc, tiểu thư giờ mới khỏi bệnh, nhớ cha là đương nhiên. Bà cúi đầu trầm ngâm một lúc mới trả lời, “Nếu tiểu thư muốn triệu kiến nữ quyền, nói một tiếng với Thái Hậu là được rồi, nếu muốn triệu Thừa tướng vào cung thì cần phải được Hoàng Thượng đồng ý.”

Âu Dương Tuệ Như gật đầu, tròn mắt đảo đảo, cười tủm tỉm phân phó Tần ma ma, “Ma ma đưa ta đến phòng ăn, hầm một chén tuyết cấp* cho phụ hoàng bồi bổ thân thể.”

Đây là muốn đi cửa sau rồi. Tần ma ma hiểu ý, đưa tiểu thư nhà mình đến phòng bếp nhỏ trong Dục Khánh cung, cố gắng nửa canh giờ rốt cục cũng làm ra một chén tuyết cấp thơm ngon tiên hương mỹ vị.

* Ta tra trên mạng thấy đa phần ra món gì gì giống sâm bổ lượng ấy (chắc tại có ngân nhĩ), tuy nhiên, ta tìm được 1 trang cho công thức gồm ngân nhĩ, thịt ếch hoặc nghêu ... chẳng biết đúng không, cứ cho là đúng đi nhá ^o^.

images

Âu Dương Tuệ Như mang theo chén tuyết cấp, thân nhiên tiến về Càn Thanh điện, cách đại điện còn khoảng mười thước liền bị thị vệ canh gác ngăn cản, “Thái tử phi xin dừng bước, đây là nơi trọng địa, không có chỉ dụ không thể bước vào.”

Âu Dương Tuệ Như nhú mày, trong lòng uể oải nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười, khẽ gật đầu, mở miệng nhỏ nhẹ nói với thị vệ, “Bản cung đã biết, có thể phiền người thay bản cung thông truyền một tiếng hay không?”

Thị vệ do dự, nhưng có cảm thấy thái độ Thái tử phi bình dị gần gũi, lại xét thấy trong cung thịnh truyền tin tức Thái tử phi rất được sủng ái, cần rằng một cái gật đầu đáp ứng.

Thị vệ đi vào không bao lâu liền tươi cười đi ra, cung kính mời Thái tử phi vào điện, còn chưa tiến vào cửa điện, tổng quản thái giám đã ra đón trước, giúp dẫn đường Thái tử phi. Đừng trách thái độ bọn họ ân cần như vậy, thật sự là khi nghe nói Thái tử phi cầu kiến, trên mặt Hoàng Thượng lộ ra vui sướng quá rõ ràng.

“Nhi tức tham kiến phụ hoàng, đã quấy rầy phụ hoàng làm việc, xin phụ hoàng thứ tội.” Âu Dương Tuệ Như vô cùng thông minh, vào trong điện liền thỉnh tội trước. Cho dù Thế Tông sủng ái nàng, nàng cũng phải cân nhắc cho đúng mực, chỉ có thể làm cho phần sủng ái này từ từ trở nên sâu sắc, không thể để cho phần sủng ái này vì một chút việc con con mà bị tan mất.

“Mau đứng lên. Sao bỗng nhiên hôm nay nhớ đến gặp trẫm?” Thế Tông sớm buông ngự bút, tự mình đi đến trong điện nâng tiểu nha đầu khí sắc tươi tốt đứng dậy, biểu tình sung sướng.

Âu Dương Tuệ Như cười ngọt ngào, bảo Tần ma ma đang bưng chén canh cho hần xem, vừa khoe khoang lại lấy lòng nói, “Nhi tức vừa làm một chén canh tuyết cáp, phụ hoàng vất vả cả nửa tháng, mang đến cho ngài bồi bổ thân mình.”

Hai mắt Thế Tông sáng ngời, khóe môi đã nhếch lên cao cao.

Tần phi đến Càn Thanh điện đưa canh cho hần cũng không ít, nhưng phần lớn đều bị hần cho người ngăn ở ngoài điện, không thể vào ngay từ cửa này, ngẫu nhiên có cho đi vào, cảm giác kia cũng bình thản vô cùng, chưa bao giờ giống hôm nay khiến cho hần cảm thấy vui sướng như vậy. Xem ra, chuyện giống nhau nhưng người làm không giống thì tự nhiên hiệu quả cũng không như nhau.

Thế Tông ra hiệu bảo Tần ma ma mang chén canh đặt trên trên án ở bên cạnh, kéo Âu Dương Tuệ Như ngồi xuống, mở cái nắp chén ngửi ngửi mùi hương, ánh mắt mang theo ba phần ý cười nhìn về phía nàng, trên chọc, “Thơm quá đi, tiểu nha đầu thế mà cũng có tay nghề cỡ này sao?”

Hai má Âu Dương Tuệ Như ửng hồng, vô cùng thẳng thắn, “Làm sao có thể! Tuyết cáp, táo đỏ, ngân nhĩ, cầu kỷ là nhi tức rửa, nước là nhi tức thêm, canh lửa, gia vị gì gì đó đều là công lao của Tần ma ma.”

Nữ nhân hậu cung này, cho dù rõ ràng mười ngón tay các nàng không dính giọt nước nào, mỗi khi đưa canh cho Thế Tông, đều ở trước mặt hần biểu hiện mình cực khổ ra sao, tay nghề cao đến bậc thế nào, lạnh lẽo thẳng thắn như vậy, Thế Tông vẫn là lần đầu nghe thấy, không khỏi giật mình, sau khi lấy lại tinh thần bóp mũi Âu Dương Tuệ Như, bật ngửa cười ngặt nghẽo.

Tính tình này của Tiểu nha đầu cũng quá thẳng thắn rồi đấy, thật là đáng yêu, mỗi khi hần cảm thấy mình đã thích nàng tới cực điểm, nàng lại vẫn có thể làm ra chút chuyện người ta không ngờ đến, điều đó khiến cho hần càng thích nàng sâu thêm một tầng. Yêu thích tầng tầng không ngừng sâu thêm, cứ như vậy thích tích lũy thành thương, thậm chí là yêu.

Mấy người hầu ngoài điện nghe thấy Hoàng Thượng cười to tiếng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng ai cũng thần phục mức độ được sủng ái Thái tử phi của Hoàng Thượng. Phải biết là, số lần Hoàng Thượng cười to, tính tổng cộng cả năm thì năm đầu ngón tay cũng có thể đếm đủ rồi. Nhưng ở chung với Thái tử phi thì không giống với lúc trước, cười to, cười nhẹ, cười thầm gì đó đều là chuyện bình thường.

Thế Tông cười xong, đề nén xao động trong lòng, vừa bắt đắc dĩ lại hơi yêu thương liếc tiểu nha đầu ngốc nghếch một cái, cầm thìa ăn canh.

“Mùi vị không tệ!” Bị một đôi mắt to sáng ngời tha tha thiết thiết mong đợi bên cạnh, Thế Tông còn chưa kịp thưởng thức đã gật đầu mở miệng khen.

Âu Dương Tuệ Như tay trái chống má, nhìn Thế Tông ăn canh, nghe thấy hần khích lệ, cảm thấy ngọt ngào, cảm giác thành tựu tràn đầy. Hầm canh, rửa nguyên liệu, thêm chút nước nữa nè, canh này cũng được coi như là nàng làm chứ? Chắc phải tính thế chứ?

Thế Tông liếc tiểu nha đầu đang cười ngây thơ đáng yêu một cái, bỗng nhiên thay đổi đề tài, “Nói đi, có ý mang canh đến, có chuyện gì muốn xin trẫm đây?”

Tiểu nha đầu cũng không che giấu cảm xúc trước mặt hắn, trong lòng nghĩ đến cái gì đều biểu hiện ở trên mặt, còn không phải thế, trên trán nàng đang hiện lên bốn chữ chói lọi—— ‘Có chuyện muốn xin’.

Tiểu nha đầu lòng dạ ngay thẳng, thành khẩn thẳng thắn và thuần khiết, đúng là chạm đến chỗ xúc động nhất trong trái tim của Thế Tông. Ở cùng tiểu nha đầu, không có âm mưu quỷ kế, không có đấu đá lẫn nhau, không có máu me chết chóc, chỉ có thoải mái và sung sướng.

Âu Dương Tuệ Như không kịp đề phòng bị hắn hỏi trực tiếp như vậy, nụ cười ngọt ngào trên mặt cứng đờ, thả tay chống má xuống, xấu hổ vuốt vuốt mũi, nín nọt nói, “Phụ hoàng anh minh! Thấy rõ mọi chuyện!”

Thế Tông cố nhịn cười, gật đầu ra vẻ nghiêm túc.

Thấy biểu tình Thế Tông lạnh nhạt, phảng giống như không hỏi đã biết rõ vậy, Âu Dương Tuệ Như nói chuyện tốc độ nhanh hơn, một hơi nói rõ ý sau này, “Nhi tức bị bệnh lâu như vậy, rất nhớ phụ thân, muốn xin phụ hoàng ban ân huệ, chuẩn cho nhi tức gặp mặt phụ thân một lần.”

Thế Tông trầm ngâm cân nhắc, giọng nói vô cùng nghiêm túc, “Sau này ở trước mặt trẫm tự xưng ‘Ta’, không được xưng là ‘Nhi tức’.” Nghe quá chói tai!

Gì cơ? Âu Dương Tuệ Như há hốc mồm, sau một hồi lâu mới tỉnh người, cũng không suy nghĩ sâu xa liền liên tục gật đầu, tự xưng đau khổ bị ép buộc kiểu này, nàng khinh bỉ nó đã lâu rồi!

“Vâng! Ta đã biết! Vậy phụ hoàng ngài đồng ý hay là không đồng ý?” Ngài cũng cho đáp án chắc chắn đi mà! Ta không có thích chơi chữ đoán mò với ngài đâu! Âu Dương Tuệ Như khổ não.

“Đương nhiên có thể, ngày mai hạ triều trẫm bảo hắn đến gặp ngươi.” Âu Dương Tuệ Như yêu cầu, trước giờ Thế Tông không thể cự tuyệt.

Trên mặt Âu Dương Tuệ Như lộ ra biểu tình ngạc nhiên mừng rỡ, con người chuyển chuyển, thử mở miệng nói tiếp, “Vậy, nếu ta muốn về nhà ở cha hai ngày, cũng có thể chứ?” Nàng muốn nhìn thử một chút thế giới này rốt cuộc có hình dáng gì.

Thật sự là đứa nhỏ dám vượt rào! Thế Tông cười thầm, lắc đầu cự tuyệt “Không được”, thấy nàng lộ ra thất vọng trong mắt, lại hòa hoãn giọng điệu, dịu dàng giải thích, “Ám sát chưa qua bao lâu, ở ngoài không an toàn. Nếu ngươi muốn về nhà, sau này trẫm mang ngươi trở về, ở lại với ngươi hai ba ngày cũng được.”

Thế Tông ý vị thâm trường nhìn lướt qua tiểu nha đầu vô tri vô giác một cái, trong lòng thầm nghĩ: chờ ngươi với trẫm đại hôn xong, thành hoàng hậu của trẫm, trẫm tự nhiên cùng ngươi về lại mặt.

Âu Dương Tuệ Như bị sự đồng ý của Thế Tông hấp dẫn, không suy nghĩ lại trình tự ý nghĩa của lời này, chỉ ngoan ngoan gật đầu. Mục đích đã đạt, nàng không thể kéo dài thời gian, cản trở Thế Tông làm việc, hơi có chút lưu luyến cáo từ.

“Phụ hoàng ngài dừng bước, để cho Giang nữ quan đưa ta là được rồi.” Gần ra khỏi điện, Âu Dương Tuệ Như liếc Giang Ánh Nguyệt với tinh thần có chút uể oải đứng phía sau Thế Tông, rồi nói.

Bị tâm lý sợ hãi tra tấn nửa tháng, Âu Dương Tuệ Như xem như chính thức đầu với Giang Ánh Nguyệt, hễ là chuyện có thể đả kích đến nàng ta, khiến nàng ta ngọt ngào, nàng đều vui vẻ mà làm. Nàng muốn hành hạ tinh thần nàng ta, thân phận thì đề lên nàng ta, dù sao nàng cũng có cảm vệ bảo hộ, không sợ chọc Giang Ánh Nguyệt xù lông, cho dù Giang Ánh Nguyệt thật sự bị chọc cho xù lông, hiện giờ nàng ta dám ra tay sao? Vừa ra tay nhất định phải chết!

Thế Tông liếc xéo Giang Ánh Nguyệt một cái rồi lắc đầu cự tuyệt, “Giang nữ quan có việc, để cho An Thuận đưa ngươi đi.” An Thuận là thái giám bên cạnh hắn, đại nội đệ nhất tổng quản, quy cách cao hơn Giang Ánh Nguyệt không biết bao nhiêu lần. Vì để cho đối phương mất cảnh giác, tuy rằng hắn không cố ý xa lánh Giang Ánh Nguyệt, việc nên làm vẫn có thể bảo nàng ta đi làm, nhưng mà tiểu nha đầu không thể để cho nàng tiếp xúc đến. Tất cả nguy hiểm ở cạnh Tiểu nha đầu, hắn đều phải loại bỏ hết.

Giang Ánh Nguyệt bị Thế Tông liếc làm cho lông tóc cả người dựng đứng, thậm chí run sợ trong lòng. Đây là những ngày khó khăn nhất của nàng kể từ lúc nàng vào cung tới nay, không dám nói nhiều một câu, không dám đi nhiều một bước, thậm chí có đôi khi nàng có cảm giác bản thân mình giống như bị bọc trong tấm chăn dày bỏ vào trong quan tài, chìm trong cảm giác hít thở không thông.

Mà Âu Dương Tuệ Như cũng chỉ là chợt có ý nghĩ thế thôi, muốn khiến Giang Ánh Nguyệt ngọt ngào, thấy Thế Tông cự tuyệt, trong lòng biết Thế Tông đã có phòng bị Giang Ánh Nguyệt, liếc khuôn mặt tái nhợt của Giang Ánh Nguyệt một cái, dưới sự ân cần dẫn dắt của An tổng quản, tâm tình sung sướng rời đi.

Âu Dương Tuệ Như cao hứng phần chần trở lại Dục Khánh cung không lâu liền được Thái Hậu triệu kiến.

“Cung quy? Cung quy gì?” Nàng vô cùng thoải mái nằm vật xuống vào ghế quý phi hoa lệ, tay thì ngắt miếng đậu phụ vàng, hăng hái nhai nhai nuốt nuốt.

“Nói là cung quy ban đầu vốn không tốt, còn thô sơ, lại tăng thêm chút quy củ mới, kêu toàn bộ các quý nhân trong cung đều đến Từ Ninh Cung nghe dạy bảo.” Tần ma ma vừa giúp nàng lau chút điểm tâm dính khóe miệng vừa giải thích.

“Cả một bản cung quy lớn như vậy còn chê thô sơ?” Âu Dương Tuệ Như trợn mắt, chỉ vào một quyển cung quy có thể so độ dày với cuốn Tân Từ điển Hoa chữ to trên chiếc bàn cạnh kinh hoàng kêu lên.

Tiểu thư vẫn chán ghét quy củ như vậy à! Tần ma ma bắt đắc dĩ, dịu dàng khuyên nhủ, “Quy củ ấy, đương nhiên phải càng nhiều càng chi tiết mới tốt. Lấy việc có cái để làm theo, cũng bớt cho ta đi sai bước nhầm.”

Âu Dương Tuệ Như ngẫm lại cũng đúng, quy củ không sợ nhiều, chỉ sợ trình bày không rõ, ba phải cái nào cũng được. Cuộc dạy bảo này rất quan trọng, phải nghe cẩn thận. Nghĩ xong, nàng sửa sang lại dung nhan cho tốt, chậm chậm đi về phía Từ Ninh Cung.

36. Chương 36: Áp Dụng Quy Định Mới

Khi Âu Dương Tuệ Như đến Từ Ninh cung, những quý nhân, cung nhân được triệu kiến đã có mặt đầy đủ trong chính điện mang đậm phong cách tôn giáo thần bí này rồi.

Thê thiếp của Thế Tông không nhiều lắm, chỉ có hai phi, ba tần, hai tiếp dư, hiện tại đã tề tựu đông đủ ở đây, ngồi ngay ngắn nghiêm trang ở vị trí của các nàng.

Còn có một ít cung nữ đã được sung hạnh qua, nhưng không có danh phận cũng được triệu đến, hèn mọn đứng trong góc phòng, trên mặt hoặc là mang theo vẻ hưng phấn, còn không là vẻ khấn trương, lo lắng.

Thành Vương phi và Vệ Vương phi bình thường không ở trong cung cũng nhận được ý chỉ, cả hai đều mang theo vẻ mặt cung kính đứng phía sau mẹ chồng của các nàng là Nguyên Phi và Nhu Phi.

Trận chiến này có vẻ lớn à nha! Rốt cục là lập ra quy củ gì đây? Sao có vẻ thận trọng quá vậy nhỉ? Âu Dương Tuệ Như trầm ngâm, vẻ mặt nghiêm túc sải bước đến vị trí của mình.

“Thái Hậu giá lâm!” Thái giám cất cao giọng thông truyền, Thái Hậu được một nhóm cung nhân vây quanh, chậm rãi từ trong điện bước ra, chân mày nhíu chặt, toàn thân phát ra hơi thở nặng nề.

Mọi người trong điện bị khí thế của Thái Hậu làm run lên, vội vàng quỳ xuống cung nghênh, đồng thanh lên tiếng vãn an.

“Đứng lên đi.” Thái Hậu ngồi vào chủ vị, nâng tay lơ đãng nói.

Mọi người đứng dậy, đồng loạt nhìn về phía bà, chờ đợi nghe bà răn dạy.

Thái Hậu rất vừa lòng với thái độ thận trọng của mọi người ở đây, bà âm thầm gật đầu, nhìn về phía Ngạc Kỳ mama. Ngạc Kỳ mama hiểu ý, hai tay dâng lên một quyển cung quy thật dày.

Thái Hậu cầm quyển cung quy, tùy ý giở ra, rồi chậm rãi lên tiếng: “Hôm trước Ai gia có xem lại cung quy, phát hiện có rất nhiều điểm còn chưa rõ ràng cũng như còn có nhiều điểm sơ hở. Nếu như không có quy củ, hoặc quy củ bị rối loạn, nhất là khi xảy ra những rắc rối hoặc hiểu lầm, thì sẽ khiến hậu cung trở thành nơi chứa đựng những thứ dơ bẩn thậm chí còn liên quan đến tiền triều nữa. Triều Đại Chu suy vong ban đầu chính là do “hồng hoàn chi loạn” từ hậu cung mà ra, Ai gia rất sợ Đại Kim ta sẽ giẫm vào vết xe đổ đó, nên

đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định nghiêm túc lập lại quy củ cho hậu cung. Các người cảm thấy như thế nào?”

Tuy là hỏi, nhưng thái độ và giọng điệu của Thái Hậu đã chứng tỏ rằng ý bà đã quyết, ai cũng không thể xen vào. Mọi người làm sao dám ngỗ nghịch? Tất cả đều gật đầu vâng dạ.

Thì ra là ngăn ngừa chuyện đầu độc trong Hoàng gia, là muốn quản nghiêm rồi đây! Âu Dương Tuệ Như ngẫm nghĩ.

Nàng đã từng nghe Tần mama nói qua về “Hong hoàn chi loạn”, Triều Đại Chu trước kia liên tục có mấy Hoàng đế hoang dâm vô độ, suốt ngày ca múa hưởng lạc, và cũng đoán mệnh vô cùng, cuối cùng khi tra ra, thì chính là do bị phi tần trong hậu cung hạ xuân dược “Hong hoàn”. Xuân dược Hong hoàn được tính mạnh mẽ, dùng nhiều sẽ bị nghiện, Đại Chu liên tiếp có mấy Hoàng đế sử dụng thuốc này, làm cho thực lực quốc gia ngày càng suy yếu, ngàn dặm đề điều bị hủy chỉ vì ồ kiến chính là đạo lý này.

Chỉ là không biết Thái Hậu bị điều gì đả kích, bỗng dưng lại chú trọng việc này như vậy.

Mọi người đều nghi hoặc trong lòng, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ cung kính, Ngạc Kỳ mama nghe lời Thái Hậu đọc quy củ mới ọi người nghe.

Ngạc Kỳ mama hai tay cầm bản cung quy mới, cao giọng chậm rãi đọc. Đầu tiên là quy củ nhằm vào các cung nữ.

Cung nữ dựa theo cấp bậc đều có quy định riêng về cách ăn mặc, thường ngày không được cài trâm, không được tùy tiện trang điểm phấn son, không được nhìn thẳng vào thánh nhan (mặt vua), không được..... Sau rất nhiều cái “không được”, Ngạc Kỳ mama lại tiếp tục tuyên đọc những hình phạt xử lý tương ứng, nhẹ nhất là bị đánh 30 gậy, nặng nhất là dùng gậy đánh đến chết, còn có lưu đày, phạt roi, đày đến tẩy y cục hoặc đày vào quân doanh, hình phạt đều rõ ràng và không đồng nhất.

Quy củ mới và hình phạt được đọc ra, nhóm phi tần đều rất hài lòng. Quản lý cung nữ nghiêm khắc như vậy, xem thử còn kẻ nào dám phấn son trang điểm xinh đẹp, mượn cơ hội được sủng ái mà thăng vị đây.

Đứng trong góc phòng, vẻ mặt của mấy cung nữ đã qua sung sướng mà không có danh phận đều trắng bệch. Các nàng đều dựa vào những thủ đoạn đó để thăng vị, Thái Hậu lại đặt ra quy củ mới này, rõ ràng là đánh thẳng vào mặt các nàng, ngoài việc cảnh cáo các nàng ra, còn cảnh cáo thêm những cung nữ ít hiểu biết khác, đừng ở đó mơ tưởng leo lên cảnh cao, hậu quả sẽ là thứ mà các nàng không thể chống đỡ nổi.

Đọc quy củ mới nhằm vào cung nữ xong, Ngạc Kỳ mama cũng không nhìn lên, tiếp tục đọc quy củ mới nhằm vào nhóm phi tần.

Ăn mặc của nhóm phi tần cũng thực hiện nghiêm khắc dựa theo cấp bậc, tuyệt đối không được sử dụng vật phẩm vượt qua cấp bậc của mình, không có ý chỉ tuyệt đối không được đến điện Càn Thanh, khi thị tẩm cũng không được ngủ lại ở điện Càn Thanh, không được theo dõi hành tung của Hoàng đế, không can thiệp vào việc triều chính, không được.....

Từng cái từng cái “không được” tuôn ra từ miệng Ngạc Kỳ mama, nhóm phi tần vừa rồi còn vô cùng hài lòng bây giờ đều tròn hai mắt, vẻ mặt cứng ngắc, hơi thở hỗn loạn, thể hiện trong lòng các nàng đang vô cùng không bình tĩnh. Rồi khi nghe đến những hình phạt như cấp túc, giam vào lãnh cung, phạt gậy phạt roi, thì vẻ mặt các nàng đều thi nhau trắng bệch.

Vốn Hoàng Thượng đã không ham nữ sắc, gần tháng nay, thời gian vào hậu cung lại càng ít đi, nay Thái Hậu lại đặt ra những quy củ này, thì muốn gặp mặt Hoàng Thượng không phải là còn khó hơn lên trời sao?

Nhìn vẻ mặt vắn vẹo của nhóm phi tần, Âu Dương Tuệ Như còn đang mơ màng nhàn nhã chớp mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, nhàn nhả ngẫm nghĩ: ôi, chuyện đại sự rồi đây, kỷ nguyên băng hà của hậu cung đã đến rồi! Nhưng nhớ đến cung quy mới có câu “không có ý chỉ tuyệt đối không được đến điện Càn Thanh”, nàng liền lo lắng, khóe miệng lập tức trĩu xuống.

Mới vừa tuyên bố cung quy mới xong, nàng liền giẫm phải quả địa lôi rồi, quả nhiên là số phận của vật hi sinh mà!

Thầm than thở trong lòng, đợi đến khi Ngạc Kỳ mama đọc xong cung quy, nàng làm ra vẻ mặt tươi cười, thoải mái đứng dậy, đi đến trước mặt Thái Hậu quỳ xuống, dập đầu một cái.

Thái Hậu nhíu mày, “Sao vậy Tiểu Nha Đầu?”

Âu Dương Tuệ Như thẳng lưng lên, vóc dáng tiều tụy nhìn Thái Hậu nói: “Hồi bẩm Hoàng Tổ Mẫu, cháu dâu phạm vào quy củ, đặc biệt đến tể tội ạ. Cháu dâu vì muốn cầu xin chỉ dụ để gặp được phụ thân, một canh giờ trước đã tự ý đến điện Càn Thanh tìm Phụ Hoàng. Thỉnh Hoàng Tổ Mẫu giáng tội.”

Thái Hậu cười thầm trong lòng, nghĩ: Tiểu Nha Đầu này thật là thành thật mà, một việc nhỏ cũng không dấu giếm, đi đứng tiến lùi đều có chừng mực, không kiêu ngạo không nóng nảy, quả nhiên là mệnh quý nhân của Bất Phá. Như vậy mới tốt, mới không mị loạn triều cương (đại khái là dụ dỗ, mê hoặc vua, gây nguy hại cho quốc gia). Có Tiểu Nha Đầu bên cạnh Bất Phá, Ai gia cũng yên tâm.

Thái Hậu vô cùng hài lòng với thái độ thẳng thắn thành thật của nàng, khuôn mặt đang nghiêm khắc lập tức ôn hòa trở lại, nâng Âu Dương Tuệ Như lên rồi nói: “Những quy củ này là nhằm vào phi tần trong hậu cung, Tiểu Như không cần lo lắng, hơn nữa việc của Tiểu Như làm là trước đó, lập ra quy củ mới là về sau, người không biết thì không có tội, nhanh đứng lên đi. Con bé này, cũng thật là trung thực mà!”

Âu Dương Tuệ Như cười ngọt ngào, đứng dậy ôm lấy Thái Hậu rồi làm nũng như trẻ con.

Thấy Thái Tử Phi đứng ra thỉnh tội, nhóm phi tần tưởng rằng sắp có trò hay để xem, ai ngờ lại bị tức đến vẻ mặt càng thêm vằn vẹo, sắc mặt hết trắng lại xanh. Người có phân vị cao nhất – Nguyên Phi rốt cục không ngồi yên được nữa, cầm khăn tay vò tới vò lui, chần chừ nói: “Mẫu Hậu, quy củ này có phải là nghiêm khắc quá rồi không?”

“Nghiêm khắc sao? Vậy theo Nguyên Phi thì phải như thế nào? Người nói thử ý của người về quy củ xem.” Thái Hậu lạnh lùng nhìn Nguyên Phi, giọng điệu mang theo vẻ châm biếm hỏi lại, hỏi xong, bỗng đứng bà mỗ mạnh lên bàn một cái, lớn tiếng quát: “Chứ không phải các người thấy hậu cung này chưa lập Hoàng Hậu sao, lòng dạ cũng lớn quá nhỉ? Hừ! Ở trước mặt Ai gia mà các người cũng dám nói đến việc quy củ hay sao, các người có tư cách, có cái quyền đó sao? Nếu ngại phân vị của mình cao quá rồi, nói thẳng ra đi rồi dẹp ngay! Ai gia sẽ hoàn thành tâm nguyện cho các người!”

Có thể nuôi dạy Thế Tông thành người quyết đoán, sát phạt như vậy, Thái Hậu đương nhiên không phải là kẻ chỉ biết ngồi không rồi, cái vỗ bàn này khiến cho Nguyên Phi đang ngồi yên run lẩy bẩy, cảm thấy ngồi không xong, lập tức yếu đuối quỳ xuống bên chân Thái Hậu, dập đầu thật mạnh thỉnh tội.

Những người ban đầu có ý định phụ họa với Nguyên Phi thấy vậy, vội vàng ngậm miệng câm như hến, ngay cả thở cũng không dám, vẻ mặt đều trở nên tím tái. Không khí trong điện trở nên vô cùng nặng nề, không một ai dám động đậy.

Thái Hậu liếc Nguyên Phi đang quỳ dưới chân, nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng ta chăm chú, thấy đáng vẻ vẻ dịu dàng yếu đuối, cử chỉ kệt cớm của nàng ta, lửa giận trong lòng không hề giảm đi, ngược lại càng thêm bùng cháy. Hừ, chính là có những nữ nhân giỏi quyến rũ mê hoặc chủ thượng thế này nên cơ nghiệp trăm năm của Đại Kim ta mới bị dao động, nếu như Bất Phá bị đám nữ nhân này mê hoặc hãm hại trở thành đoán mệnh như hoàng đế Đại Chu, bảo bà sau khi trăm tuổi làm sao gặp mặt liệt tổ liệt tông đây?

Thái Hậu càng nghĩ, lửa giận càng thêm bùng cháy, bà lạnh lùng nói: “Tốt lắm, không cần quỳ nữa! Những quy củ này Ai gia đã đưa Hoàng Thượng duyệt qua, đã được Hoàng Thượng đồng ý, quyết không thể sửa! Nguyên Phi dám nghi ngờ thánh ý, chính là làm trái cung quy, người đâu, vả miệng 20 cái, sau đó cấm túc 3 tháng, mỗi ngày chép 100 lần cung quy mới!”

Ngạc Kỳ mama gọi hai cung nữ đến giữ chặt Nguyên Phi, tát 20 cái lên mặt nàng ta, làm hai má Nguyên Phi đỏ bừng, miệng sưng lên không thể nói chuyện được.

Chiêu giết gà dọa khỉ này của Thái Hậu đã làm tất cả mọi người ở đây sợ hãi, đến khi được Thái Hậu cho về, bước chân ai nấy cũng đều lảo đảo, vẻ mặt lơ đãng, hiển nhiên là bộ dáng kinh sợ quá mức.

Thái Hậu không thay đổi thì thôi, đã thay đổi là đem kỉ luật của hậu cung áp dụng chặt chẽ nghiêm khắc như trong quân đội, đả kích hoàn toàn những ai có tâm tư mê hoặc quyến rũ nhà vua, trong cung nhất thời

trở nên sóng êm gió lặng, trước kia đầu đá, người lừ ta gạt đủ kiểu giờ thì không có chỗ để phơi ra, bắt đầu tiến hành ngủ đông hết.

Âu Dương Tuệ Như bình thần trở về tấm điện của mình, nằm nghiêng người trên sạp, rót một ly trà nhỏ, xuyên qua làn hơi nước ngấm cảnh thu xinh đẹp bên ngoài cửa sổ, trong mắt ẩn chứa nụ cười, nhàn nhã ngẫm nghĩ: đêm nay không biết có bao nhiêu người sẽ mất ngủ đây!

Nhìn khắp hoàng cung xem có ai nhàn nhã yên bình như nàng khi tiếp nhận cung quy mới này không, sợ là không có ai nữa đâu, nhưng mà còn có người cố tình không cho nàng được yên ổn nhàn nhã, tiếng thông truyền “Thái Tử giá lâm” từ ngoài điện vang lên, Âu Dương Tuệ Như lập tức thu lại ý cười, đặt ly trà xuống, bĩu môi mất hứng.

“Nô tỳ gặp qua Thái Tử, Thái Tử đến đây là có việc chi ạ?” Âu Dương Tuệ Như như khúc gỗ hành lễ với Thái Tử, cũng không như lúc xưa lá phải lá trái trò chuyện với hắn, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Thái Tử nhíu mày nhìn nàng hành lễ có lệ. Thái Tử Phi này kính cẩn đoan trang được một thời gian, qua trận bệnh này, tính tình lại trở về kiểu tùy tiện không phép tắc như trước, quả nhiên là bản tính khó dời mà!

Thái Tử thấy nàng chán ghét, cũng lười nói nhiều với nàng, “Cô đến để nhắc người đến chỗ Hoàng tổ mẫu cầu danh phận thay Lan Nhi.” Nếu không có chuyện ở bãi săn, hắn sẽ cứ vậy mà đến thẳng Từ Ninh cung, nhưng bây giờ, vẫn là Thái Tử Phi đi có vẻ sẽ thích hợp hơn.

“À? Xin hỏi Thái Tử muốn cho Hình cô nương danh phận gì đây?” Âu Dương Tuệ Như thờ ơ hỏi, trên mặt không hề có vẻ gì là ghen tỵ hay thù hận.

Thấy nàng bình tĩnh như vậy, Thái Tử hơi khinh ngạc một chút, chậm rãi nói: “Cầu vị trí Trắc Phi đi. Hôm trước chính miệng Phụ Hoàng đã nhận lời qua rồi.”

Nhận lời cho làm Trắc Phi sao? Thái Tử coi nàng là đứa ngu sao? Âu Dương Tuệ Như tức giận nở nụ cười: “Nô tỳ chỉ nghe nói Phụ Hoàng đồng ý sẽ cho nàng ta danh phận, chưa hề nói qua là sẽ cho vị trí Trắc Phi. Với xuất thân hèn mọn của Hình cô nương, tấn phong vị trí Trắc Phi, nô tỳ tuyệt đối không đồng ý. Xin Thái Tử về đi.”

Thế mà dám mở miệng đuổi hắn về, Thái Tử giận dữ, hai má đỏ lên, chỉ vào Âu Dương Tuệ Như quát lớn: “Âu Dương Tuệ Như, cô đến nói với người, là cho người thể diện. Người còn ở đây không biết xấu hổ, cần thận sau này ngã xuống không dễ nhìn đâu đấy!”

Chờ một đoạn thời gian nữa, cơn gió cứu giá tan bớt đi, xem Phụ Hoàng có còn coi trọng nàng ta nữa hay không, lúc đó xem hắn dạy dỗ nàng ta thế nào. Là nữ nhân, phải biết “xem chồng là trời” làm bổn phận. Thái Tử hung hăng suy nghĩ trong lòng.

Bị Thái Tử dùng ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt sỉ nhục, Âu Dương Tuệ Như cũng nổi giận, cười lạnh một cái, nhướn hàng mi thanh tú lên, chậm rãi gằn từng tiếng: “Thái Tử muốn đối xử với nô tỳ như thế nào? Nô tỳ vừa khỏi bệnh, không chịu nổi kích thích đâu. Đợi Ngải đi rồi, nô tỳ lại bệnh nặng lần nữa, lúc đó sẽ không biết giải thích thế nào với Phụ Hoàng đâu! Phụ Hoàng đã dặn đi dặn lại, bảo nô tỳ phải bảo trọng thân thể!”

Vừa nhắc đến Thế Tông, Thái Tử lập tức dụ lại, cắn tức thu hồi ngón trỏ, hung hăng trừng Âu Dương Tuệ Như, phát tay bỏ đi.

Ngay cả suy nghĩ cân nhắc cẩn thận cũng không biết, cứ muốn là làm cho bằng được, đúng là đồ ngu xuẩn! Âu Dương Tuệ Như nhìn theo bóng dáng hắn bỏ đi, cười lạnh trong lòng. Thế Tông có thể ích kỷ độc tài là do có quyền lực và quyền lợi chống đỡ, còn có thể làm cho người khác tâm phục khẩu phục, còn Thái Tử muốn ích kỷ và độc tài, cũng chỉ dựa vào việc tự cho mình là đúng, càng chỉ làm người khác thêm chán ghét mà thôi. Người như vậy, cho dù có trùng sinh mấy lần đi nữa thì nhất định vẫn là vật hi sinh!

37. Chương 37: Triệu Kiến Thừa Tướng

Buổi sáng được Thế Tông ân chuẩn có thể triệu kiến phụ thân, buổi chiều thì gặp Thái Hậu ban hành quy định mới, một ngày này đối với Âu Dương Tuệ Như mà nói quả thật là phong phú, nhưng nàng lại còn muốn làm ình càng bận rộn, càng phong phú thêm chút.

Nàng không làm giống các quý nhân trong cung là vừa về cung liền triệu tập các người hầu lại tuyên đọc quy củ tiện thể thi hành luôn như vậy, mà là bình tĩnh ung dung, tự nhốt mình trong phòng, mở một bản danh sách ra rồi nghiên cứu cẩn thận.

Đây đúng là cơ hội tốt quét sạch cơ sở ngầm, Ngô thị ở Dục Khánh cung tiến hành hai năm, căn theo thời gian, dựa vào danh sách có thể tra ra việc nàng ta thay đổi điều chỉnh nhân sự ở trên đó, không ai hoài nghi nàng ta cả bởi chẳng có ai đi chú ý tới mấy chuyện vụn vặt này, nhưng nếu đã có người hoài nghi, lấy danh sách ra đối chiếu lại từng cái một thì lại có thể thấy rất rõ ràng.

Âu Dương Tuệ Như dùng màu đỏ khoanh vùng những tên khả nghi nhất, vậy mà số người cũng không ít, nàng chăm chú nhìn lại bản danh sách đã bị gạch đầy màu đỏ, đầu ngón tay vuốt ve môi dưới, cười lạnh, nghĩ ngợi: Ngô thị quả nhiên là có bản lĩnh, hai năm lại lấy lòng nhiều người như vậy! Nếu số người nhiều như vậy, bỗng chốc bị đẩy đi chỗ khác hết ngược lại sẽ gây chú ý, không bằng cứ gom những người này lại trước, sau này tìm đại một cơ nào đó xử trí cả đám!

“Tần ma ma, triệu cung nhân đến tập hợp ở chính điện.” Âu Dương Tuệ Như đứng dậy, vuốt những nếp nhăn trên quần áo lại cho phẳng, nghiêm mặt, thông thả đi đến chính điện, vừa đi vừa phân phó.

Tần ma ma khom người nhận lệnh, bất quá chỉ trong thời gian một nén nhang liền đưa tới toàn bộ người theo hầu, cung nữ và thái giám phân thành hai bên đứng chờ ở trong điện, sắp xếp theo cấp bậc, đội ngũ thật dài thẳng đến ngoài điện, tám cánh cửa điện không thể không mở thật rộng để cho bọn họ có chỗ đứng.

Âu Dương Tuệ Như thanh thân vào ngồi ở chủ vị, tay nhón lấy một ly trà tinh xảo bằng thủ công, chậm rãi hớp một hớp rồi nuốt xuống. Đặt ly trà xuống, nàng không lập tức nói chuyện, mà là biểu cảm nghiêm trang quan sát mọi người ngày càng bất an đứng trong điện, âm thầm ghi nhớ vẻ mặt mọi người trong lòng.

Các cung nhân lúc mới bắt đầu còn có thể cúi đầu thuận theo, biểu cảm bình tĩnh đứng đó, bị tầm mắt lợi hại của Thái tử phi nhìn chăm chú một lát, không ít người lộ ra thần sắc sợ hãi lo âu, cuối thu trời lạnh lẽo mà trên trán lại toát ra một tầng mồ hôi.

Thấy mọi người bắt đầu nôn nóng bất an, Âu Dương Tuệ Như cảm thấy cũng đã đến lúc, khoe miệng nở nụ cười xinh đẹp bức người, cũng không nhiều lời, nói thẳng, “Hôm nay gọi các người đến là muốn thông báo cung quy Thái Hậu mới quy định. Tần ma ma, đọc cho bọn họ nghe.”

Tần ma ma vâng một tiếng, lấy cung quy ra bắt đầu đọc.

Biểu cảm mấy thái giám đang khấn trương liền giãn ra, tuy quy củ là mới, nhưng mà không phải để nhắm vào bọn họ. Các cung nữ thì không giống vậy, có người căng thẳng, có người thất vọng, có người ai oán... Vả mặt khác nhau chẳng ai giống ai.

Không nghĩ ngoại trừ bỏ cơ sở ngầm ra thì số kẻ muốn leo lên cành cao cũng rất nhiều nha! Âu Dương Tuệ Như liếc nhìn biểu tình từng người, cảm thấy lo lắng. Cả cái cung điện to như vậy, người trung thành có trách nhiệm với công việc, tâm tư thuần khiết vậy mà không có mấy ai, hậu cung này quả nhiên là giấu dơ nhận bẩn, coi trọng vật chất, làm nàng phát lạnh, tâm tư muốn xuất cung rồi xa thái tử càng thêm vững vàng.

Lướt qua không bỏ được trong lòng với Thái Hậu và Thế Tông, Âu Dương Tuệ Như khôi phục lại tâm tình, cầm lấy ly trà hớp thêm một miếng, lẳng lặng chờ Tần ma ma đọc xong.

Nửa canh giờ mới đọc xong quy định mới, Tần ma ma đã hơi bị khản giọng.

“Làm phiền ma ma. Ma ma đi xuống uống miếng trà ấm cho thông cổ đi.” Âu Dương Tuệ Như mỉm cười mở miệng.

Tần ma ma cảm động lui ra, Âu Dương Tuệ Như thu hồi mỉm cười, nhìn mọi người đang quỳ phía dưới, giọng điệu liền trở nên lạnh lùng, “Quy định mới đã nghe rõ hết rồi chứ?”

Các cung nhân vội vàng cúi đầu, đồng thanh đáp lại, tiếng nói vang vọng trong đại điện, thật lâu sau mới tan đi.

Âu Dương Tuệ Như gật đầu, trầm giọng mở miệng, “Nghe rõ vẫn chưa đủ, còn phải nhớ kỹ, tuân thủ nghiêm ngặt, thận trọng làm việc. Bởi cái gọi là giết gà dọa khỉ, đào núi ép hổ, nếu sau này ai dẫn đầu dám phạm vào quy củ nào, bản cung bắt kể lỗi lớn hay nhỏ, cũng không hỏi nguyên nhân sự việc, tất cả đều đánh chết.”

Vừa dứt lời, sắc mặt rất nhiều người quỳ dưới đã tái nhợt, hai gối run rẩy, đều không hẹn mà cùng cảnh báo bản thân, trăm ngàn đừng làm kẻ dẫn đầu này.

Có sợ hãi mới tốt, người có biết sợ hãi thì mới có thể suông sẻ sống được lâu. Âu Dương Tuệ Như đối với phản ứng bọn họ rất vừa lòng, cười nhẹ, lấy một phần danh sách ghi chép ra, “Tuy bản cung không thể trừng trị hành vi không tuân theo quy định trước kia của các người, nhưng mà, ai là người, ai là quỳ, bản cung đều thấy hết. Xét biểu hiện mấy ngày qua của các người, bản cung thay đổi lại chức vụ các người một chút, ty chính nữ quan và tổng quản thái giám bước ra, cầm bản danh sách ghi chép này đi sắp xếp.”

Hai người đứng đầu hai bên bước ra khỏi hàng, nhận bản ghi chép danh sách dập đầu hô vang.

“Tất cả giải tán đi!” Âu Dương Tuệ Như phát tay, trên mặt mang theo mỗi một.

Ngay sau đó, Dục Khánh cung liền trải qua một cuộc thay đổi nhân sự lớn, vốn những kẻ do Ngô thị đề bạt trọng dụng đều bị đuổi ra ngoài làm việc nặng, thân thể còn trong vòng nghi vấn thì làm việc ở trong, thân thể trong sạch thì làm ở trong nữa, mà làm ở vòng trong cũng không thể tùy tiện tới gần tẩm điện Thái tử phi, tẩm điện có cấm vệ do Hoàng Thượng phái tới canh gác, đội nước chẳng tới được.

Người hơi có chút nhân lực đều nhìn ra, Thái tử phi đây là đang thanh trừ Dục Khánh cung, nếu ai vào lúc này phạm đến trên đầu Thái tử phi, kết cục tuyệt đối rất thảm. Trong một khoảng thời gian, trong Dục Khánh cung mỗi người đều cảm thấy bất an, kỷ luật nghiêm chỉnh làm cho Âu Dương Tuệ Như bớt lo không ít.

Bỏ được một cái họa lớn trong lòng, ngày hôm sau khi Âu Dương Tuệ Như thức dậy chỉ cảm thấy cả người khoan khoái, tinh thần sáng láng. Nàng chỉnh trang sơ lược rồi nhàn nhã nằm ở ghế quý phi bên cửa sổ, lật xem một quyển thoại bản dân gian tiểu, chờ Âu Dương thừa tướng hạ triều yết kiến.

“Khởi bẩm Thái Tử Phi, Thừa tướng đang cầu kiến ngoài điện.” Đợi đến lúc hạ triều, thái giám thủ vệ tiến vào thông báo.

“Mau, mau để Thừa tướng vào.” Âu Dương Tuệ Như vội vàng xoay người ngồi dậy, vội vàng lên tiếng phát tay, vô cùng nhập vai diễn tâm lý con gái bé bỏng nhớ nhung cha mình.

Tần ma ma và Tiểu Vũ cũng lộ ra nét mặt mong đợi.

Vốn là diễn giả, đến khi nhìn thấy Âu Dương thừa tướng với khuôn mặt hòa ái, trong mắt chan đầy quan tâm và thương nhớ bước vào, Âu Dương Tuệ Như cảm thấy xót xót, hai mắt ửng đỏ, lại thật sự có bảy phần gần gũi, ba phần ủy khuất dâng lên.

“Cha!” Ở thế giới xa lạ, chỉ có mỗi người này sẽ hết lòng hết sức bảo vệ nàng, bao dung nàng, đây là người thân của nàng! Hai mắt Âu Dương Tuệ Như đỏ hoe, bi thương kêu một tiếng, cắt ngang hành lễ Âu Dương thừa tướng đang định làm.

“Bảo nhi làm sao vậy? Là ai bắt nạt con?” Âu Dương thừa tướng ôm lấy con gái đang nhào tới, vỗ lưng của nàng, gọi nhũ danh của nàng, lo lắng hỏi.

Trải qua chuyện ở bãi săn, hẳn coi như là xem thường thái tử, bởi vì thương yêu con gái, tuy rằng cực kỳ bất mãn thái tử, trên triều đình hẳn lại càng ra sức ủng hộ thái tử, thuận theo thái tử, chỉ mong hẳn ta vì mình ủng hộ đắc lực mà có thể đối xử với con gái của mình tốt hơn một chút.

Nhưng thấy con gái bi thương như vậy, dường như tình hình không giống với tưởng tượng của hẳn, trong lòng Âu Dương thừa tướng tuôn ra lệ khí. Đời này của hẳn chỉ còn mỗi một đứa con gái hầu hạ dưới gối,

con gái là sinh mệnh của hắn, nếu ai làm cho con gái chịu khổ, cho dù là thiên hoàng lão tử hắn cũng không để yên.

Nghĩ rồi, hắn vỗ nhẹ lưng Âu Dương Tuệ Như, hết sức áp chế tức giận trong giọng, hỏi, “Bảo nhi, có phải thái tử khiến cho con chịu uất ức hay không? Đừng sợ, cho dù hắn ta là thái tử một nước, phụ thân cũng có thể lấy lại công bằng cho con.”

Có Âu Dương thừa tướng yêu chiều và hỗ trợ vô điều kiện, Âu Dương Tuệ Như dường như tìm được người tâm phúc rồi, nhiều ngày bị đau khổ với âm ức dồn nén nay nảy lên trong lòng gấp bội, nước mắt tuôn trào liên tục, ngừng cũng không ngừng được, “Cha, thái tử hắn...”

Uất ức quá nhiều lại nhìn thấy người thân, Âu Dương Tuệ Như ghen ngào khôn kể. Nàng biết, cái dạng này của nàng sẽ chỉ khiến cho Thừa tướng càng thêm bất mãn với thái tử.

Quả nhiên, Âu Dương Tĩnh Vũ tức giận sôi trào, mặt mày xanh mét nhìn Tần ma ma, ý bảo bà nói đi.

Cả Tần ma ma và Tiểu Vũ cũng đều là vẻ mặt bi thương, thấy Thừa tướng nhìn mình, Tần ma ma hất cằm cho Tiểu Vũ, Tiểu Vũ hiểu ý, chạy ra gian ngoài trông cửa để phòng có người nghe lén.

Đợi Tiểu Vũ đóng chặt cửa phòng, Tần ma ma hạ nhỏ giọng nói, mang chuyện thái tử và Lưu Văn Thanh đoạn tụ phân đào, mù quáng sung hạnh Ngô thị với Hình Phương Lan, khiến Thái tử phi khó chịu đều nhất nhất nói hết.

“Hay, hay cho một tên thái tử...” Thừa tướng mặt mũi dữ tợn, gân xanh nổi rõ trên trán, bị tức đến cả người run lên. Đây là hồi báo của thái tử mà hắn ủng hộ? Đoạn tụ? Xem con gái mình chẳng ra gì, lạnh nhạt nàng, khi dễ sỉ nhục nàng? Hắn im lặng, tức giận ào ào tuôn ra.

“Cha, con thật sự không tiếp tục nữa, cha đưa con về nhà đi!” Âu Dương Tuệ Như đúng lúc mở miệng, đau khổ cầu xin. Nàng biết giờ phút này Thừa tướng tất nhiên không thể đưa nàng rời cung, trước khi nàng đập đổ Giang Ánh Nguyệt không thể rời đi, nhưng nàng đã mở miệng nhắc đến, tốt xấu cũng là vì báo trước sau này sẽ rời khỏi Thái tử.

“Bây giờ còn chưa được. Bảo nhi tạm thời nhịn một chút, đợi cha nghĩ cách đã. Nếu là gia đình người bình thường, cha không nói hai lời liền lập tức đưa con đi, nhưng con gả là hoàng gia, lại là Thái tử phi, không phải dễ dàng như vậy đâu?” Âu Dương thừa tướng cũng đỏ hết hai mắt, cảm giác vô lực thấm sâu, vô lực qua rồi lại càng tức giận. Con gái của hắn, phải được người người chiều chuộng nâng niu ở lòng bàn tay như châu như bảo, có thể nào để cho người ta chà đạp như vậy? Hắn vừa nghĩ liền cảm thấy như lấy máu trong tim.

Âu Dương Tuệ Như nghe vậy không tiếp tục cầu xin, chỉ là yên lặng rơi lệ, tươi sáng trên mặt mất hết, buồn bã đau thương như đóa hoa bị mưa gió tàn phá, làm sao còn có bộ dáng phấn chấn mạnh mẽ khi chưa xuất giá?

Thừa tướng xem ở trong mắt, chỉ cảm thấy lòng như đao cắt, quặn đau khó nhịn, cúi đầu trầm ngâm một hồi, hắn kiên định mở miệng, “Bảo nhi yên tâm, cha sẽ không để cho con chịu uất ức, tin tưởng ở cha.” Nếu thật đến vạn bất đắc dĩ, hắn liền bỏ hết một thân triều phục này đòi ân cứu mạng Hoàng Thượng năm đó, mang theo con gái rời xa kinh thành.

Trên người Âu Dương thừa tướng có loại sức mạnh có thể làm yên lòng người, Âu Dương Tuệ Như tin tưởng cam đoan của ông, ông là người xem con gái như mạng như vậy, tuyệt đối sẽ không tận mắt nhìn nàng chịu người khi dễ nhục nhã.

Thấy con gái bình tĩnh trở lại, Âu Dương Tĩnh Vũ thoáng sắp xếp trong lòng, tiếp nhận chiếc khăn Tần ma ma chuyển tới, giúp nàng lau nước mắt, lo lắng hỏi tới, “Chuyện xấu của Thái tử và Lưu Văn Thanh, con đã nói cho ai khác biết rồi?”

Âu Dương Tuệ Như rơi lệ lắc đầu.

“Vậy cũng tốt, đây là chuyện xấu hoàng thất, ai dám chọc nó thì kẻ đó liền chọc trúng tổ ong vò vẽ, rước lấy toàn bộ yểm khí hoàng thất. Bảo nhi nhất thiết đừng xúc động, để ngừa gây họa lên thân. Chỗ Lưu Văn

Thanh đó, cha sẽ xử lý, còn Hình Phương Lan kia, hừ, cha tuyệt đối không để cho nàng ta lén lút trên đầu Bảo nhi.” Thừa tướng tức giận bừng bừng, vỗ một cái thật mạnh lên án.

Âu Dương Tuệ Như gật đầu, giữ chặt cổ tay áo Âu Dương Tĩnh Vũ, lắc lắc, “Cha, Hình Phương Lan kia con gái sẽ tự mình xử lý, cha chỉ để ý điều tra rõ ràng xuất thân nàng ta, cho người truyền đạt vào cung là được. Con gái đã lớn, vẫn phải học được cách tự bảo vệ mình.”

Nếu Thừa tướng phái người điều tra Lưu Văn Thanh và Hình Phương Lan, có lẽ có thể phát hiện manh mối gì đó. Nàng nghĩ thầm trong lòng.

Âu Dương Tĩnh Vũ vui mừng sờ sờ đỉnh đầu con gái, gật đầu đồng ý. Hai cha con lại chuyện với nhau một lát, thấy đến giờ, Âu Dương Tĩnh Vũ mang theo lửa giận đầy mình xuất cung.

Đội Thừa tướng vừa đi, Âu Dương Tuệ Như đẩy Tần ma ma đi chỗ khác, tự một mình mình nhốt ở trong phòng. Nàng lau nước mắt còn vương trên khóe, nháy mắt bị thương trong con ngươi đều tiêu tán không còn, bỗng nhiên đỡ trán, cúi đầu nở nụ cười, sáng khoái nghĩ ngợi: tốt lắm, bị Âu Dương Tĩnh Vũ ghi hận rồi, Lưu Văn Thanh, thái tử, để xem các người kẻ nào có thể có kết quả tốt!

Hôm nay đúng là nàng cố ý kích thích cừu hận Âu Dương Tĩnh Vũ với thái tử, mở con đường rời xa thái tử sau này. Thái tử sớm hay muộn cũng là vật hi sinh, Âu Dương gia quyết không thể bị liên lụy như trong kịch bản được.

Về chuyện của Giang Ánh Nguyệt, sau này tra được manh mối thì từ từ nói với Âu Dương thừa tướng nghe, nếu hôm nay nàng dám chột tất cả mà lại không đưa ra được bằng chứng, Thừa tướng hỏi nàng làm sao biết được, nàng thật đúng là không cách nào giải thích. Tần ma ma với Tiểu Vũ cả ngày đi theo nàng, rõ ràng nàng và Giang Ánh Nguyệt tổ chảng dính dáng với nhau, nhiều bí ẩn chôn sâu như vậy làm sao mà nàng có thể biết được? Chẳng lẽ lại nói là mình xuyên qua? Không bị xem là tà ma thiêu sống mới là lạ, như thế chỉ có thể từ từ lên kế hoạch.

Tóm lại, nàng nắm chắc thời điểm Giang Ánh Nguyệt lộ sơ hở, đập đổ Giang Ánh Nguyệt, nhất định nàng phải cùng cách (hòa ly, tương đương nghĩa ly dị, nhưng khác với từ hư là bị bỏ, nhờ nàng cafesang nhắc ^o^), lập tức, lập tức hòa ly, một giây cũng không thể chậm trễ! Nàng nhịn quá đủ thái tử dằn dặt này rồi!

38. Chương 38: Thừa Tướng Ra Tay

Âu Dương Tĩnh Vũ từ trong cung trở về, tâm tình chẳng những không yên tĩnh lại, ngược lại càng thêm lo lắng hơn.

Cuộc sống của nữ nhi trong cung, hoàn toàn không giống với tướng tượng của ông, Thái Tử đối xử với nữ nhi của ông, khắc khe sao, đâu chỉ đơn giản là khắc khe đâu chứ? Thật sự là trắng trợn làm nhục mới đúng! Ông vất vả nuôi con khôn lớn, nữ nhi ông bảo vệ từng li từng tí, chẳng lẽ đưa vào cung để người ta ngược đãi hay sao? Thái Tử hoàn toàn không cho ông chút thể diện nào, đúng là khinh người quá đáng, người không hiểu lý lẽ như vậy, sao có thể xứng làm Thái Tử của một quốc gia cơ chứ? Đợi khi hắn lên ngôi, nữ nhi của ông còn có đường sống hay sao? Âu Dương Thừa tướng nghĩ đến đây, hai hàng chân mày nhíu chặt lại.

Nếu hắn ta không phải là Thái Tử, thì nữ nhi của mình hòa ly với hắn sẽ dễ dàng hơn đúng không? Âu Dương Thừa tướng ngẫm nghĩ, đừng chọc ta điên lên, ngay cả một triều đại ta cũng có thể lật đổ được nữa đây, lại nhớ đến hôm trước Thái Tử yêu cầu ông khi vào triều tiến cử Lưu Văn Thanh vào làm Thiếu Khanh trong Đại Lý Tự, ông khế nhếch khóe môi, lạnh lùng nở nụ cười, cầm bản tiến cử đã viết xong xuôi ném vào trong lò sưởi.

Thái Tử, nếu người đã vô tình, thì đừng trách lão phu ta vô nghĩa, ngay cả Hoàng đế Đại Chu ta cũng có thể đạp xuống, huống chi chỉ là một Thái Tử nho nhỏ như người? Tuy Hoàng Thượng không có nhiều con,

nhưng người có tiền đồ cũng không ít, không có lão phu chống lưng cho, để xem sau này người lẫn lộn trong triều đình thế nào?

Âu Dương Thừa tướng hí hai mắt lại, nở nụ cười rét lạnh, mở tờ giấy tuyên thành ra, hăng hái vung bút, rất nhanh, một bản tiến cử mới xuất hiện.

Hôm sau, sau buổi chiều sớm, Thái Tử mặt mày xanh mét, hùng hổ đi vào tấm điện của Thái Tử Phi, không đợi thái giám thông truyền đã giơ chân đá cửa điện xông vào.

Cửa điện đập mạnh vào tường, phát ra một tiếng vang lớn, sau đó bật trở lại, lung lay phát ra những âm thanh “cót ca cót két”.

“Thái Tử sao vậy? Ai chọc Ngài tức giận sao?” Âu Dương Tuệ Như cũng không sợ hãi vì thái độ hung hăng của Thái Tử, chỉ thờ ơ liếc nhìn cửa điện thăm hại một cái, cũng không chút hoãn loạn tiếp tục công việc chăm sóc cây cảnh của mình, nhẹ nhàng nhặt nhánh cây từng bị cắt bỏ lên, bỏ vào trong giỏ trúc.

“Đến cùng là người đã nói cái gì với Thừa Tướng hả? Vì sao ông ấy đã đáp ứng ta rất tốt rồi, hôm qua vừa tiễn cung gặp người xong lại thay đổi quyết định, đem Văn Thanh đẩy đến cái xứ lạnh lẽo đói khổ kia chịu tội vậy hả?” Hiển nhiên lúc trong triều Thái Tử đã bị tức giận không ít, bây giờ vẻ mặt vẫn còn vẻ xanh tím.

“Văn Thanh sao? Là ai? Thái Tử đang nói việc trong triều với nô tỳ sao? Thật có lỗi, nô tỳ không thể nghe, càng không thể thảo luận cùng Ngài được, hậu cung không được tham dự vào việc chính sự, đây là quy củ mới.” Âu Dương Tuệ Như cũng không thêm nâng mắt thờ ơ nói.

Bây giờ ngay cả mặt ngoài nàng cũng không buồn diễn với hần, Thái Tử đi vào, hành lễ nàng cũng lười làm, cứ làm việc của mình thôi.

“Người mà không biết Văn Thanh là ai sao? Bớt giả vờ đi! Nếu không phải người nói gì đó với Thừa Tướng, thì sao hôm nay ông ấy lại làm khó làm dễ Văn Thanh, đi đâu cũng đối nghịch với cô nữa chứ!” Người yêu dấu chẳng những không được thăng chức, còn bị sung quân đến biên cương cần cỗi, mà đi một cái là 3 năm; hễ mình vừa lên tiếng phản đối, đều bị Âu Dương Tĩnh Vũ nói xa nói gần bác bỏ, làm như hoàn toàn quên mất việc hứa hẹn tiễn cử Văn Thanh với mình trước đó vậy. Thái Tử bị Âu Dương Tĩnh Vũ chọc điên không ít, cảm thấy có chút đau đầu choáng váng, chỉ nghĩ tìm nữ nhi của ông trút giận, mà hoàn toàn không biết mình đang nói gì nữa.

Âu Dương Tuệ Như buông cây kéo trên tay xuống, cầm lấy khăn tay từ Tiểu Vũ chậm rãi lau bàn tay ngọc, sau đó biếng nhác ngồi lên sập, nhấp một ngụm trà để ấm người, lúc này mới nhìn đến Thái Tử đang tức giận sắp điên, nhàn nhả nói: “Thái Tử đang nói gì vậy? Nô tỳ thật sự không hiểu. Tại sao nô tỳ phải làm khó người tên Văn Thanh gì đó chứ? Quyết định của phụ thân, nô tỳ làm sao quản được đây? Với lại Thái Tử và Văn Thanh gì đó có quan hệ gì? Vậy mà lại vì hần mà tức giận nô tỳ và phụ thân, còn nặng nề trách mắng như vậy, chẳng lẽ trong lòng Thái Tử hần còn quan trọng hơn ta và phụ thân hay sao? Thật làm cho lòng nô tỳ lạnh lẽo vô cùng.”

Thái Tử bị một loạt câu hỏi sắc bén của Âu Dương Tuệ Như làm cho á khẩu, lúc này mới phản ứng lại, chuyện của hần và Lưu Văn Thanh, Thái Tử Phi đương nhiên là không biết gì. Đúng là kiểu bị nói trúng tim đen nên mới chột dạ lo lắng, lúc Lưu Văn Thanh bị Thừa Tướng gây khó dễ, trước tiên hần chỉ nghĩ đến việc tìm Thái Tử Phi hỏi tội, bây giờ nghĩ lại, hần làm vậy không phải chưa đánh đã khai hay sao?

Nhưng mà, có thật là Thái Tử Phi không biết chút gì về chuyện của hần và Lưu Văn Thanh không? Thái Tử nhớ tới lần vây săn lúc trước, lại dùng ánh mắt ngoan độc nhìn về phía Âu Dương Tuệ Như, hỏi thử: “Cô cùng Văn Thanh là tri kỷ, giúp đỡ lẫn nhau, tình cảm chân thành, cô cực kỳ coi trọng hần. Thái Tử Phi và hần đã gặp qua mấy lần, lúc vây săn ở Tây Sơn còn thi thơ với nhau, Thái Tử Phi không nhớ sao?”

Ánh mắt Âu Dương Tuệ Như vẫn tập trung nhìn về Thái Tử, nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của hần, trong lòng biết hần đã sinh nghi ngờ, nhưng nàng cũng không tỏ ra bối rối, lại làm ra vẻ như đột nhiên nhớ ra: “À, thì ra là Lưu đại nhân. Nô tỳ không có ấn tượng sâu sắc với hần, nhưng với Hình cô nương thì ấn tượng sâu sắc hơn, có thể nói là suốt đời khó quên! Người ta vẫn hay nói là cha con đồng tâm, như vậy, phụ thân

nô tỳ cũng như nô tỳ thôi, nếu có việc gì liên lụy đến Lưu đại nhân, chỉ có thể nói là ngộ thương, coi như số phận của Lưu đại nhân không được may mắn vậy.”

Nói như vậy nhưng không hề có ý áy náy chút nào, Âu Dương Tuệ Như quét mắt về phía Thái Tử như ngầm khiêu khích, tiếp tục nói: “Đưa ra ngoài cũng tốt, coi như là để tôi luyện, Lưu đại nhân còn trẻ lại tài hoa hơn người, đi vài ba năm cũng sẽ trở lại thôi, Thái Tử sốt ruột làm gì kia chứ? Nhưng mà, Hình Phương Lan kia chỉ là một tiện tỳ xuất thân hèn mọn, vậy mà cũng dám làm mất mặt bản cung và phụ thân, thật là không biết sống chết mà. Muốn vị trí Trắc Phi sao, phải xem bản cung có gặt đầu hay không đã!”

Thấy Thái Tử Phi nói một hồi lại rẽ sang chuyện của Hình Phương Lan, giọng điệu độc ác, từ ngữ tàn nhẫn, lúc này Thái Tử mới nhớ đến, thì ra nguyên nhân là chuyện của Hình Phương Lan, cũng là do hấn hung hăng đắc tội cha con nhà này, chắc là do hấn muốn tấn phong Trắc Phi cho Hình Phương Lan đã chọc giận Thừa Tướng, hôm nay Thừa Tướng mới làm khó làm dễ hấn bằng mọi cách, không phải là do biết chuyện của hấn và Lưu Văn Thanh.

Thái Tử giật mình, tâm tình buông xuống một nửa, đồng thời, lửa giận trong lòng lại bùng cháy dữ dội hơn. Hấn đường đường là Thái Tử, ngay cả sủng hạnh một nữ nhân, cho nàng ta danh phận cũng không có quyền, còn phải nhìn sắc mặt của người khác, bị người ta kiểm kẹp, vậy Thái Tử như hấn có thể làm gì?

Nhưng nghĩ đến người trong lòng sắp bị đẩy đi xa, Thái Tử đang chuẩn bị bùng nổ lại do dự, cố gắng áp chế lửa giận, giọng điệu cứng ngắc, mang theo một chút ý thương lượng: “Nếu như cô đồng ý không lập Lan Nhi làm Trắc Phi nữa, Thái Tử Phi có thể thuyết phục Thừa Tướng tiến cử Lưu Văn Thanh vào làm Thiếu Khanh trong Đại Lý Tự không? Vị trí này với Văn Thanh và cô đều rất quan trọng, mong Thái Tử Phi có thể khuyên Thừa Tướng nên lấy đại cục làm trọng.”

Lấy đại cục làm trọng sao? Tách hai tỳ đệ này ra, tiêu diệt từng kẻ một mới là đại cục của ta! Chờ đến khi ta xử lý Giang Ánh Nguyệt xong, để Thừa Tướng thu thập một tên quan nho nhỏ ở cái xứ khỉ ho cò gáy đó không phải chỉ cần búng tay một cái là được hay sao? Âu Dương Tuệ Như cúi mắt, ngón tay vuốt ve ly trà tinh xảo, trong lòng lạnh lùng suy nghĩ.

“Thái Tử hồ đồ rồi sao? Đã quên cung quy mới mà Hoàng Tổ Mẫu mới ban bố à? Hậu cung không được tham dự vào chuyện chính sự, vi phạm phạt 50 roi, giam vào lãnh cung, vĩnh viễn không được ra ngoài! Thỉnh Thái Tử đừng nói như vậy nữa, vị trí Thái Tử Phi này, nô tỳ vẫn chưa muốn buông tay.” Muốn buông tay, cũng phải đợi xử lý xong Giang Ánh Nguyệt cái đã. Âu Dương Tuệ Như liếc mắt nhìn Thái Tử, nhếch môi nở nụ cười châm biếm.

Thái Tử sững sốt, lúc này mới nhớ đến cung quy mới, lại nhìn vẻ mặt vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa của Âu Dương Tuệ Như, cuối cùng không thể kiềm được lửa giận nữa.

Âu Dương Tuệ Như người được lắm! Cô từ tốn thương lượng với người, người rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt, như vậy, đừng trách cô đem thể diện của người đập xuống lòng bàn chân!

Tâm tính ngang ngược bắt đầu trỗi dậy, Thái Tử cười lạnh nhìn chằm chằm vào Âu Dương Tuệ Như: “Vậy sao? Người muốn mượn sức Thừa Tướng chèn ép cô, chèn ép Lan Nhi sao? Hừ, sợ là không được như ý nguyện của người rồi! Bây giờ cô sẽ đi Từ Ninh cung thỉnh tấn phong cho Lan Nhi, Thái Tử Phi ở đó mà chờ tin tốt của cô đi nhé!”

Dứt lời, Thái Tử hung ác nhìn chằm chằm Âu Dương Tuệ Như, phát tay nhanh chóng bỏ đi, trên đường đi chân mày đều nhíu chặt lại, liên tục suy nghĩ xem có cách nào giúp Lưu Văn Thanh không bị điều đi hay không.

Thái Tử vừa đi, Âu Dương Tuệ Như lấy một phong thư từ tay áo ra, xé nát rồi vứt vào ống rửa bút, chữ đen viết trên giấy tuyền thành bị thấm nước loang lổ ra, biến thành một nhúm đen mờ, nhìn không ra được thứ gì.

Đây là mật thư mà Âu Dương Tĩnh Vũ cho người đưa tới, nêu rõ từng chi tiết về thân thể của Hình Phương Lan. Hình Phương Lan là nghiệt chủng của mẫu thân nàng ta và một nam nhân người Hán sinh ra khi cùng nhau bỏ trốn, phụ tử, hừ, nàng ta theo mẫu thân trở về nhà cậu, dựa vào sự quan tâm của người cậu là Quan Lộc Tự Khanh mới có thể sống yên ổn ở kinh thành. Tuổi còn nhỏ, vừa vào kinh đã có quan hệ với Lưu Văn Thanh, xem ra thân phận của phụ thân nàng ta chắc chắn không đơn giản, đáng tiếc Thừa Tướng

đối với người chết lại không xem trọng, không thấy có điều tra gì thêm. Nhưng cũng không sao, nàng chỉ cần biết, với xuất thân thế này, Hình Phương Lan tuyệt đối không thể ngồi vào vị trí Trắc Phi được rồi.

Mới kể khổ hôm qua, hôm nay đã đưa người ra khỏi kinh thành, Âu Dương Thừa Tướng quả thật làm việc mạnh mẽ dữ dội mà! Nghĩ đến khát vọng và ham muốn quyền lực của Lưu Văn Thanh, bây giờ lại bị điều đi xa khỏi trung tâm quyền lực, không biết phải chịu khổ bao nhiêu năm mới có thể trở về nữa, Âu Dương Tuệ Như gồ gồ ngón trở lên môi, nở nụ cười tà ác.

Tâm tình của tiểu bạch kiểm bây giờ thế nào nhỉ? Chắc chắn là lòng dạ như bị thiêu đốt hành hạ dữ lắm đây! Tỷ đây chịu nhiều khổ cực, nhất định phải khiến các người hoàn trả lại gấp trăm gấp ngàn lần rồi!

Âu Dương Tuệ Như mím môi, hung hăng thề trong lòng, sau đó đứng dậy, phủi phủi quần áo một chút, trầm giọng nói: “Đi, đến Từ Ninh Cung thôi!” Đã muốn tấn phong Trắc Phi, sao lại có thể vắng mặt nàng kia chứ?

Chính điện Từ Ninh cung, trong một góc sáng của điện, từng làn khói nhẹ nhàng phiêu đảng bay lên từ chiếc lư đồng chạm rồng khắc mây, theo làn khói tản ra, mùi đàn hương nồng nàn quanh quẩn, lan tràn trong không khí, khiến cho không khí đậm chất tôn giáo của điện càng thêm trang nghiêm hơn.

Mà bây giờ, một tiếng quát lớn đã làm không khí trang nghiêm đó hoàn toàn bị phá vỡ: “Người muốn tấn phong nữ nhân này làm Trắc Phi sao? Thái Tử, người có biết bản thân đang nói gì không hả?”

Thái Hậu chỉ vào Hình Phương Lan đang quỳ gối dưới chân, vẫn im lặng tỏ vẻ cung kính từ lúc tiến vào điện đến giờ lớn tiếng hỏi.

“Dạ, kính mong Hoàng Tổ Mẫu thành toàn.” Xuất thân của Ngô thị còn thấp hơn Hình Phương Lan một chút, Thái Hậu lúc đó vẫn đồng ý tấn phong, lần này hẳn chỉ cần quần quýt một chút, cuối cùng chắc cũng sẽ được như ý thôi. Thái Tử khẳng định trong lòng.

Thế Tông ngồi bên cạnh Thái Hậu, chậm rãi nhấp một ngụm trà, hờ hững nhìn Thái Tử vẻ mặt kiên quyết đang quỳ trước mặt hẳn, cũng không phát biểu ý kiến gì.

Thái Tử mê muội vô dụng lại cố chấp, thân là con trai trưởng, nên từ nhỏ đã tự mình là rất cao, lập người như vậy làm Thái Tử, đặc biệt có thể kích thích được sự bất mãn và oán hận của những hoàng tử khác, tuy là Thái Tử thường xuyên làm Thế Tông tức giận, nhưng mà, ở phương diện dùng để kích thích lòng người, trêu chọc thù hận, đứa con này của hẳn quả thật là vô cùng có năng lực, làm hẳn cảm thấy vô cùng bất ngờ. (Càfé: đây là đang khen sao???? Nể Thái Tử thật!)

Đem nữ nhi nhỏ tuổi của Thừa Tướng gả cho hẳn, đúng là dùng để nâng đỡ hẳn, cũng như để áp chế Thừa Tướng, vận mệnh con cái đều nằm trong tay hoàng thất, Thừa Tướng tuyệt đối không thể sinh hai lòng, sẽ hết lòng phò tá Thái Tử. Một kẻ bất tài không làm được gì, ghép với một bề tôi phò tá cường hãn, hơn nữa có những hoàng tử khác trong sáng ngoài tối như hổ rình mồi, ván cờ mới có thể đưa ra quân chủ chốt! Hẳn chờ mong các hoàng tử trở hết tài năng trong cái hồ nước đục này, ngôi vị hoàng đế của Hoàn Nhan Bất Phá hẳn, phải là người có đủ thủ đoạn tàn nhẫn, tài năng hơn người mới có thể kế thừa được.

Tâm tình tính kể khi xưa hào hứng phấn khởi bao nhiêu, hôm nay, Thế Tông mới thấy hối hận đến dường nào! Ngàn tính vạn tính, hẳn lại quên tính bản thân vào đó, đắm đầu vào Thái Tử Phi — con dâu của hẳn, đợi đến khi phát hiện ra, thì đã lún sâu bao nhiêu rồi, không thể kiềm chế được bản thân nữa.

Hoàng đế không sai, cũng chẳng sợ sai, trách nhiệm luôn ở trên người kẻ khác, Thế Tông cứ vậy mà đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Thái Tử thôi, bây giờ nhìn thấy Thái Tử hẳn không thể thờ ơ, không quan tâm như trước nữa, mà là vô cùng bức bối và tràn đầy chán ghét. Đúng vậy, hẳn ghen ghét con trai mình, người như vậy, thế nhưng lại có được bảo bối của hẳn, mỗi khi hẳn nghĩ tới điều đó, đều có một loại kích động khát máu bùng lên.

39. Chương 39: Ai Quan Trọng Hơn

Hôm qua đã gặp Thái Tử Phi, Thừa tướng đã biết chuyện thái tử định lập Hình Phương Lan làm sủng phi, hôm nay mới có thái độ khác thường trên triều, gây thêm khó dễ cho thái tử và tùy tùng này. Ngay cả người trợ lực lớn nhất của mình mà Thái tử cũng đắc tội, vậy vẫn còn không rõ tình huống, tự mình chạy đến Từ Ninh Cung để đòi danh phận giúp Hình Phương Lan, Thái Hậu cảm thấy vô cùng thất vọng, hết thất vọng lại cảm thấy rất là may mắn. Như thế cũng tốt, sau này có phế thái tử thì trong lòng bà cũng sẽ dễ chịu một chút, vì giang sơn xã tắc Đại Kim hưng thịnh trăm năm, ngôi vị hoàng đế nhất định không thể giao lại cho con cháu không nên thân như vậy.

Thái Hậu cảm thán trong lòng, một mặt phân tâm ra ứng phó thái tử, một mặt thì lúc nào cũng chú ý cảm xúc con mình, hai người trước mắt này chính là tình địch, theo tính cách bá đạo kia của con trai, không chừng sẽ làm ra chút chuyện gì đó với thái tử.

Thái Hậu đang lo lắng, quả nhiên từ trên người Thế Tông cảm nhận được một hơi thở khát máu, không thể không dừng lại việc răn dạy thái tử, ngoái nhìn Thế Tông, “Hoàng Thượng, thái tử làm việc hoang đường như thế, tốt xấu gì ngài cũng nói một câu đi.”

Bị câu nói của Thái Hậu cắt ngang, Thế Tông thu liễm khởi hơi thở khát máu cả người, liếc mắt nhìn hai người bất an quỳ không yên phía dưới, đuôi lông mày nhíu lại, cười lạnh: “Không phải chỉ là một cái danh phận sủng phi thôi sao? Cho nàng ta là được.” Chỉ cần không trêu chọc tiểu nha đầu của trẫm, thái tử muốn bao nhiêu nữ nhân, hẳn liền cho Thái tử bấy nhiêu.

Thái tử và Hình Phương Lan quá vui mừng, liếc nhau rồi cùng song song dập đầu tạ ơn với Thế Tông.

Hiển nhiên là Thái Hậu biết chút tâm tư của con trai, thái dương giật giật. Tuy rằng sau này Thái tử không thể làm hoàng đế, nhưng dẫu sao cũng con cháu hoàng thất đằng hoàng mà, thế thì bên cạnh sao có thể đều là những người không chút trọng lượng nào được? Huống hồ cả triều đều biết việc Hình Phương Lan thăng cấp cực kỳ mờ ám, giờ lại tấn phong nàng thành sủng phi thái tử, đây là định đánh mất hết mặt mũi hoàng thất đó mà! Bà không thể không quản!

Quá mệt mỏi với hai cha con này, Thái Hậu cúi đầu, ngón tay ẩn ẩn xoa xoa huyệt thái dương đang đau đốn từng cơn, đưa tay ngăn động tác tạ ơn của thái tử, nói, “Khoan vội dập đầu, ai gia vẫn chưa đồng ý. Không có ấn của ai gia, nàng ta đừng nghĩ đến việc ngồi lên vị trí sủng phi!”

“Hoàng tổ mẫu, ngài...”

Thái tử nâng thẳng thẳng lưng, nét mặt từ vui mừng chuyển vì kinh ngạc, đang định biện luận thì bị tiếng thông báo ngoài điện cắt ngang, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu, Thái tử phi cầu kiến ngoài điện.”

“Mau, Mau truyền!” Thái Hậu vui vẻ, vội vàng vẫy tay ra lệnh.

Bà bị hai cha con này hành hạ thế đã đủ, Tiểu Như đến đây là tốt rồi, nhất định con không có cách nào từ chối Tiểu Như, chỉ cần nàng phản đối, cho dù trước đến giờ con trai nói một không nói hai, việc ngày hôm nay đã lên tiếng đồng ý thì Tiểu Như vẫn có thể làm cho hắn thay đổi chủ ý. Nuôi Thế Tông mấy mươi năm, Thái Hậu biết rất rõ Thái tử phi quan trọng với Thế Tông đến bao nhiêu, hẳn là người lạnh lùng ích kỷ như vậy, cũng biết thương yêu một người, vì một người mà cố gắng kiềm nén dục vọng của mình, có thể thấy được là yêu đến cực hạn.

Không giống Thái Hậu đang vui sướng, vẻ mặt Thế Tông và thái tử đều trầm xuống. Thái tử thì tức giận, Thế Tông thì khổ sở. Tiểu nha đầu vẫn không từ bỏ được thái tử, nghe thấy tin tức đã tới nhanh vậy rồi, có thể thấy được vô cùng xem trọng thái tử, địa vị Thái tử phi. Thật hận vì sao lúc trước hẳn lại nghĩ đến việc chỉ hôn cho tiểu nha đầu? Giữ lại đến bây giờ giả làm hậu chẳng phải là tốt rồi sao?

Bàn tay Thế Tông nắm chặt tay vịn chiếc ghế, dùng sức siết chặt, nếm mùi vị nỗi hận khó hiểu lần nữa. Tay ghế không chịu nổi sức mạnh, phát ra tiếng ‘rắc rắc’ nhỏ gần như không thể nghe thấy, bên ngoài đã nứt hết mấy đường rõ ràng.

“Tuệ Như tham kiến phụ hoàng, tham kiến Hoàng tổ mẫu.” Âu Dương Tuệ Như cười nhạt, tao nhã đi được vào giữa điện, quỳ gối hành lễ, đợi Thái Hậu gật đầu, cho phép nàng đứng dậy, nàng mới khẽ chào thái tử,

xem như đã hoàn tất việc chào hỏi, còn với Hình Phương Lan thì làm như không thấy.

“Nha đầu, đến đây ngồi cạnh trẩm.” Thế Tông thấy Thái tử phi đứng dậy rồi liền tự động đứng ở bên cạnh thái tử, nghiêm chỉnh đứng về phu xướng phụ tùy, trong lòng cực kỳ không thoải mái, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, trẩm giọng kêu lên.

“Tạ ơn phụ hoàng!” Thái tử phạt quỳ, bản thân mình cũng phải đứng theo, Âu Dương Tuệ Như vốn cũng có chút không thuận lại nghe thấy Thế Tông vỗ tay gọi mình, tươi cười tràn đầy trên mặt, cũng không từ chối, thoải mái đi đến bên cạnh hấn rồi ngồi xuống.

Vẫn là phụ hoàng biết quan tâm! Nàng hơi có chút ngọt ngào nghĩ ngợi.

Nhìn thấy cử chỉ tiểu nha đầu tự nhiên hào phóng, thân mật với mình cũng không e dè, tâm tình Thế Tông đang chua xót khôn kể nháy mắt được chữa khỏi, quan sát nửa khuôn mặt tinh xảo của nàng, trong mắt lần lần ý cười.

Ngay cả hai vợ chồng đứng cạnh nhau cũng nhìn không thuận mắt sao? Thái Hậu cảm thấy thái dương lại bị giật một cái thật mạnh, bởi dục vọng chiếm hữu mãnh liệt đến cực điểm của con mình.

“Thái tử phi hiện giờ đến đây là có chuyện gì?” Thái Hậu xoa thái dương đang co rút đau đớn, thẳng hỏi vào vấn đề.

“Dạ bẩm Hoàng tổ mẫu, Tuệ Như không đồng ý để thái tử tấn phong Hình cô nương làm sườn phi.” Âu Dương Tuệ Như thu hồi nụ cười ngọt ngào, khuôn mặt lập tức căng thẳng.

Thái Hậu nghe vậy, trong lòng phần chấn, nha đầu Tiểu Như kia quả nhiên là người hiểu chuyện, biết lúc nào thì nên làm cái gì, không như những nữ nhân tầm thường khác vì để lấy lòng phu quân, chỉ biết một mực nhặt nhạnh những chua xót đau thương, ghen tuông hoặc giả vờ rộng lượng.

“Cô muốn sắc lập nữ nhân nào, người có tư cách gì mà phản đối? Phụ hoàng mới vừa này đã đồng ý, chẳng lẽ người muốn kháng chỉ đấy à?” Không đợi Thái Hậu đáp lời, thái tử đã lên tiếng trách móc trước.

Thái tử phi gần đây được phụ hoàng đối xử trọng hậu, điều này làm cho lòng hấn rất không cân bằng, phụ hoàng đã lâu rồi chưa từng hoà nhã với hấn, hơn nữa vừa rồi Thái tử phi khiêu khích hấn ở Dục Khánh cung, lòng tự trọng thái tử đã bị tổn thương nghiêm trọng.

“Phụ hoàng?” Âu Dương Tuệ Như kinh ngạc ngoái nhìn Thế Tông, rõ ràng không tin thái tử. Phụ hoàng bảo vệ nàng như vậy, vào những lúc thế này làm sao có thể gạt đầu?

Thế Tông bị ánh mắt kinh ngạc và bi thương của tiểu nha đầu nhìn, lòng như dao cắt, mơ hồ có chút hối hận quyết định của mình. Vốn cho là mình có thể bắt chấp tất cả mà chia rẽ tình cảm vợ chồng bọn họ, nhưng khi kết quả đến, hấn phát hiện ra làm cho tiểu nha đầu thương tâm mới là chuyện hấn không mong muốn nhìn thấy nhất.

Hai mắt Thế Tông tối lại, do dự một lúc lâu mới mở miệng, “Trẩm vẫn chưa hạ chỉ, việc này không tính. Thái tử phi vì sao không đồng ý? Nói lý do của người, nếu đầy đủ lý do, trẩm có thể cân nhắc lần nữa.” Thôi, lần này cứ vậy đi, cứ để cho tiểu nha đầu tự mình làm chủ, dù sao vách ngăn hai người cũng đã dựng lên, hấn có rất nhiều kiên nhẫn mà chờ đợi.

Nghe Thế Tông nói lời này, Thái Hậu nở nụ cười, thâm nghĩ: quả nhiên như thế.

Mặt mũi Thái tử và Hình Phương Lan lại không còn chút máu, cũng không dám tiếp tục phân bua gì nữa, chỉ vì, Thế Tông đã hoàn toàn giận tái mặt, tức giận dày đặc bao trùm cả người, khiến bọn họ cảm thấy bị áp lực đè nén gấp bội.

Âu Dương Tuệ Như cũng không có bị cảm xúc Thế Tông ảnh hưởng, chuyện liên quan lợi ích cá nhân và tính mạng người thân cả nhà nàng, một bước nàng cũng không thể nhường nhịn. Khẽ cắn môi, nàng quỳ xuống bên chân Thế Tông, chấp tay nói, “Khởi bẩm phụ hoàng, có hai lý do Tuệ Như phản đối việc này của thái tử. Thứ nhất, liên quan mẫu thân Hình cô nương, chẳng có người mai mối lại có quan hệ bất chính mà sinh con, mặc dù có cứu gia Quang Lộc tự khanh (một chức quan tam phẩm) giúp đỡ, nhưng che giấu không được việc thân thể nàng ta không sạch sẽ, lấy xuất thân này lại tấn phong làm thái tử sườn phi, không khỏi để người biết được sẽ lên án, làm bản mặt mũi hoàng thất. Thứ hai, thái tử sườn phi Ngô thị cũng xuất

thân trong gia đình nhỏ người Hán, hai chỗ sườn phi đều để người có thân phận không minh bạch ngồi vào, cả triều sẽ đối đãi thái tử thế nào đây? Nếu để bị mang tiếng trầm mê mỹ sắc, thái tử một nước người sẽ kể vị còn mặt mũi nào tồn tại? Tuệ Như cũng không phải người ghen tị, nếu hôm nay tấn phong sườn phi có xuất thân danh môn, có thể trợ giúp thái tử, Tuệ Như chẳng những không có ý kiến khác mà còn có thể chủ động tìm giúp Thái tử!”

Thái tử nghe vậy, bĩu môi, biểu cảm xem thường, ngược lại còn cúi đầu đi an ủi Hình Phương Lan với sắc mặt trắng bệch đang che mặt khóc do thân thể bị vạch trần.

Hình Phương Lan tuy biết thân thể mình không có khả năng, hoàng thất sớm muộn gì cũng sẽ đi điều tra, nhưng đột nhiên thái tử mang nàng đến Từ Ninh Cung xin phong, đánh cho Thái Hậu một cái trở tay không kịp, tâm lý nàng vẫn ôm một ít may mắn, không nghĩ rằng Thái tử phi lại sẽ chạy tới ngăn cản, hơn nữa còn trước mặt mọi người vạch trần kiêng kỵ nàng giấu kín nhất, làm nàng không còn mặt mũi, chỉ hận không thể lập tức đào một cái lỗ chui xuống.

Thái Hậu nghiêm túc nghe Âu Dương Tuệ Như nói, vừa nghe vừa gật đầu liên tục, tán thưởng trong lòng: Tiểu Như này nói rất đúng, xuất phát từ hai phương diện mặt mũi hoàng thất và danh dự thái tử, suy nghĩ chu toàn, hợp tình hợp lý, chỗ nào cũng suy tính giùm thái tử, tâm ý hiếm thấy.

Nghĩ rồi, đảo mắt thấy bộ dáng thái tử không chút nào cảm kích, không khỏi lắc đầu nghĩ ngợi: đáng thương thái tử có hiền thê thế này lại không biết quý trọng! Bất quá vậy cũng tốt, người như vậy mới thật là mệnh quý nhân của con trai ta, có thể tránh cho con ta bị người mê hoặc ám toán.

Thái Hậu vừa lòng, sắc mặt Thế Tông lại càng thêm âm trầm. Tiểu nha đầu chỗ nào cũng suy nghĩ cho thái tử, thái tử chẳng những không cảm kích, còn tùy tiện chà đạp lên nỗi khổ tâm tiểu nha đầu, hẳn ta làm sao dám?

Bảo bối mà bản thân mình hận không thể nâng trong tay, ngậm trong miệng bị người khác khinh thường như vậy, Thế Tông khó chịu, lập tức liền sửa miệng, “Tiểu nha đầu mau đứng lên. Hình Phương Lan sinh ra thấp kém, thật không xứng vị trí sườn phi, cho làm thị thiếp thái tử vậy.”

Âu Dương Tuệ Như bị Thế Tông mạnh mẽ kéo dậy, nhún gối xuống bên cạnh, ý cười trong mắt lộ ra một chút. Nàng chỉ biết, phụ hoàng nhất định sẽ che chở nàng.

Hình Phương Lan che mặt rơi lệ, bả vai không ngừng run run, nhìn có chút đáng thương, thái tử nhìn nàng một cái, ánh mắt lộ ra vài phần không đành lòng, đối với Thế Tông chấp tay, há miệng định nói.

“Tâm ý Trẫm đã quyết, thái tử đừng vội tranh luận, mang nàng ta trở về đi! Nếu như không muốn, mang thi thể của nàng ta trở về cũng được!” Thế Tông mở miệng trước, ngăn thái tử cầu tình.

Thái tử cả kinh, động tác có chút chậm chạp.

Thế Tông không kiên nhẫn, nghiêm mặt quát một tiếng, “Người còn muốn mất mặt đến khi nào? Không có đầu óc sao, còn không mau cút đi?”

Thái tử bị dọa thiếu chút nữa nhảy lên, Hình Phương Lan cũng quên khóc, hai người áp chế kinh hãi trong lòng, lồm cồm bò dậy lui xuống rất nhanh, bộ dạng vô cùng hỗn loạn.

Nhìn hai người rời đi như trốn chạy, Âu Dương Tuệ Như cúi đầu, che đôi môi anh đào hồng nhạt hơi hơi nhếch lên.

“Trẫm còn có việc, cũng cần phải trở về, làm phiền mẫu hậu, ngài nghỉ ngơi cho tốt.” Hai người đó vừa ra cửa điện, Thế Tông cũng lập tức đứng dậy, gật đầu với Thái Hậu rồi nói, liếc mắt nhìn tiểu nha đầu đang cúi đầu, nhìn không rõ biểu tình, Thế Tông trầm giọng mở miệng, “Tiểu nha đầu, tiền trẫm một đoạn.”

“Vâng.” Bị điểm danh Âu Dương Tuệ Như lập tức đứng dậy nhận lời, chào Thái Hậu, vội vàng chạy đuổi theo Thế Tông.

Hai người một trước một sau xuất phát đi Càn Thanh điện, ngay lúc này, Âu Dương Tuệ Như vài lần há miệng tính nói, nhưng thấy nửa khuôn mặt lạnh lùng Thế Tông với hơi thở phiền muộn cả người, nàng ngậm miệng lại. Phụ hoàng hôm nay tâm tình không tốt, vẫn đừng tùy tiện chen vào, miễn cho dẫn lửa thiêu thân.

Đi ra thật xa, bỗng nhiên Thế Tông dừng bước, quay đầu nhìn lại Âu Dương Tuệ Như, màu sắc đen tối khó hiểu, trầm giọng hỏi, “Tiểu nha đầu, thái tử rất quan trọng với ngươi phải không?” Những lời này, hẳn dẫn đo hồi lâu, cuối cùng nhịn không được hỏi ra lời.

Âu Dương Tuệ Như giật mình, nhưng thấy vẻ mặt Thế Tông nghiêm túc, giọng điệu vô cùng chân thành, cúi đầu trầm ngâm chốc lát, thành thật mở miệng, “Dạ phụ hoàng, vị trí Thái tử phi đối ta rất quan trọng.”

Biểu cảm Thế Tông có chút kỳ lạ, giống như kinh sợ giống như vui mừng, gật gật đầu, lại hỏi tiếp, “Vị trí Thái tử phi quan trọng như thái tử?”

Âu Dương Tuệ Như lại sưng sờ, mí mắt hơi khép lại, sau một lúc suy xét mới khẽ cắn răng, gật đầu nói, “Vâng, quan trọng tựa thái tử. Dựa vào vị trí Thái tử phi, ta mới có thể sống yên ổn ở trong cung, dựa vào thái tử lại không thể.”

Thế Tông im lặng không nói, màu sắc khó lường chăm chú nhìn tiểu nha đầu lớn mật nói thẳng, chẳng che chẳng giấu trước mặt này, thật lâu không rời mắt, lâu đến mức Âu Dương Tuệ Như cảm thấy trong lòng bàn tay ra một tầng mồ hôi lạnh, gần như là sắp hồi hận sự thật thà thẳng thắn của mình, bỗng nhiên Thế Tông nở nụ cười, cười nghiêng cười ngửa, tiếng cười trầm thấp hùng hậu truyền ra đi thật xa, bất kỳ người nào nghe được cũng sẽ nhận ra sự vui sướng trong tiếng cười của hắn.

“Ha ha! Thật không! Dựa vào trẫm, tiểu nha đầu ở trong cung chẳng những có thể sống yên ổn mà còn có thể hoành hành không cần kiêng kỵ, chẳng phải nói là trẫm so với thái tử, so với vị trí Thái tử phi còn quan trọng hơn?” Giọng điệu tuy tràn đầy hài hước trêu chọc, nhưng, có phải lời nói đùa hay không, chỉ có bản thân Thế Tông mới biết được.

Âu Dương Tuệ Như cúi đầu ngẫm lại: cũng đúng, Thế Tông chính là thần hộ mệnh của nàng, cho nàng toàn bộ cảm giác an toàn, không có Thế Tông, cho dù nàng có làm hoàng hậu thì trong lòng cũng là không gì, bởi vậy vô cùng nghiêm túc gật đầu nói, “Ừm, ở trong lòng ta, đương nhiên phụ hoàng là quan trọng nhất! Không liên can gì đến sống yên ổn, đơn giản vì phụ hoàng rất tốt với ta.” Nàng chút không có phát hiện sự tin tưởng trong giọng nói mình.

Thế Tông nghe vậy chấn động, ý cười dừng lại, cúi người bình tĩnh nhìn vào đôi mắt tiểu nha đầu, không bỏ qua một chút cảm xúc gì trong mắt nàng, một hồi lâu sau, hẳn lại nhỏ giọng bắt đầu cười, vươn tay, vỗ vỗ vai tiểu nha đầu, thận trọng nói, “Phụ hoàng là quan trọng nhất, nhớ kỹ câu này!”

Đế vương, quả nhiên chú ý nhất vẫn là lòng trung thành người ta đối với hắn! Âu Dương Tuệ Như cảm thán trong lòng, ngoài mặt vội vàng gật đầu.

Thế Tông mỉm cười, vẫy tay nói, “Trễ rồi, người về đi. An Thuận, tiễn Thái Tử Phi!”

An Thuận nhận lệnh, cung kính đưa Âu Dương Tuệ Như tỉnh tỉnh mê mê hồi cung.

Nhìn bóng dáng tiểu nha đầu biến mất hẳn ở góc rẽ, Thế Tông bắt đầu dĩ lắc đầu: không được rồi, vẫn không thông suốt! Giống như nghĩ đến cái gì, lại hơi cười rộ lên: cũng được, đã trở thành người quan trọng nhất với nhau, còn có cái gì phải bận tâm? Chỉ để ý càng tốt nàng còn hơn, đợi đến tình yêu của nàng nảy nở, nhất định bắt nàng đổi diện, khóa chặt cả đời bên cạnh không cho phép rời đi.

40. Chương 40: Bè Lũ Xu Nịnh

Thái Tử và Hình Phương Lan kích động đến Từ Ninh Cung cầu xin ý chỉ, lại song song thảm hại quay về, trong lòng ghen tức không thể nuốt nổi, không lời nào có thể diễn tả được.

Trở lại Dục Khánh cung, tâm tình của hai người vẫn còn chưa hồi phục thì thánh chỉ của Hoàng Thượng đến. Từ ngữ trong Thánh chỉ vô cùng khắc nghiệt, giáng Hình Phương Lan thêm một chức nữa, nói là nàng ta xuất thân ti tiện, hành động không tuân phụ đức (phẩm chất của người phụ nữ), cả đời chỉ có thể làm thị thiếp, không được tấn vị.

Thánh chỉ được tuyên đọc xong, thái giám truyền thánh chỉ được Thái Tử Phi cười tủm tỉm tiến ra cửa cung, trước khi đi, còn được nhét cho hai đĩnh vàng phân lượng không nhẹ, làm thái giám kia hớn hở cười không thấy mắt đâu, lại nói thêm một đồng lớn từ ngữ ca ngợi thế này thế kia, khen Thái Tử Phi thành người trên trời mới có.

Thái giám vừa rời khỏi, Âu Dương Tuệ Như lập tức thu lại nụ cười hòa thuận vui vẻ đang có, quay đầu lại, liên tục ra lệnh cho người hầu trong Dục Khánh cung chuyển chỗ của Hình Phương Lan đi, dời chỗ ở của nàng ta từ nơi chỉ có Trắc phi mới được ở đuổi đến một xép phòng của nhóm cung nữ mới tiến cung, đãi ngộ thế này là vẫn còn kém hơn so với ti chính nữ quan một bậc.

Ti chính nữ quan là thất phẩm, Hình Phương Lan không được bề trên thích, cũng không được ban phẩm cấp gì, Thái Tử Phi làm như vậy cũng không hề vi phạm vào quy củ, làm những người trong cung không thể dị nghị gì.

Hình Phương Lan nhìn căn phòng cũ nát chật hẹp, ẩm ướt âm u, lại nhớ đến vinh hoa phú quý ngày trước, trong lòng cảm thấy hụt hẫng vô cùng, văn chương không thể nào diễn tả được, không còn tâm tư, nên càng không còn lòng dạ nào để hoàn thành nhiệm vụ mà chủ tử đã giao cho nàng ta.

Làm kẻ dưới quyền Thái Tử Phi bình bình thuận thuận sinh sống mới là chân lý. Nàng ta bi quan nghĩ. Đối với Thái Tử Phi, nàng thực sự thấy sợ hãi, nữ nhân này lòng dạ kín đáo, thông minh tháo vát, biết nắm bắt thả, hoàn toàn không kiêng nể gì, ngay cả thể diện của Thái Tử cũng không chừa, sao lại có thể dễ bắt nạt như lời chủ tử nói chứ? Nếu nàng dám chọc giận Thái Tử Phi, nàng tin chắc Thái Tử Phi sẽ không e dè bất cứ điều gì mà thẳng tay tiêu diệt nàng ngay. Ngay cả chủ tử cũng phải liên tục té ngã trên tay nàng ta, còn muốn nàng nhận vai lính hầu đi chịu chết hay sao? Coi như xong!

Thái Tử vô cùng bức bối với những hành động của Thái Tử Phi, nhưng lại e ngại ý chỉ, phản kháng không được, nên nghĩ cách tìm người gây phiền toái cho Thái Tử Phi, nhưng mới tìm vài ngày, chính bản thân hắn đã bị phiền toái quần lấy sắt đầu mẻ trán, cũng chẳng còn tâm tư đâu mà đi quấy rầy Thái Tử Phi nữa.

Trước đó, hắn đã bị Thừa Tướng gây khó dễ rất nhiều lần, nhiều người theo phe Thái Tử đã nhìn ra có điều bất thường, liên tục trở giáo rồi đi, làm hắn ở trong triều nửa bước cũng không dễ dàng đi được, liên tiếp mắc phải sai lầm. Thế Tông cũng hoàn toàn không thèm nhìn đến những khổ sở của hắn, trước mặt bá quan văn võ trong triều mà lớn tiếng trách mắng hắn, thậm chí còn nhiều lần nói hắn không xứng làm Thái Tử của một quốc gia, làm mất uy tín của hắn, đánh mất lòng người, các huynh đệ vừa mới chết tâm không lâu lại bắt đầu rục rịch lại, không ngừng cho người ngáng chân hắn.

Làm Thái Tử nhiều năm, Hoàn Nhan Cảnh chưa bao giờ thảm hại như vậy, bây giờ mới giật mình phát hiện, sự nâng đỡ của Thừa Tướng và sự yêu thương của Phụ Hoàng quan trọng đến mức nào. Không có hai thứ này chống lưng cho, cái gì hắn cũng không có, sớm muộn gì cũng bị đám huynh đệ mưu mô xảo trá kéo xuống ngựa mà thôi.

Thái Tử đã nhận ra, nhưng lại nhận ra quá muộn, chờ đến khi hắn muốn quay đầu lấy lòng Thái Tử Phi, thì đã không có cửa để bước vào nữa rồi.

Lòng tự trọng của Thái Tử rất lớn, nhìn thấy Âu Dương Tuệ Như mặt lạnh mấy ngày cũng đẹp luôn tâm tư, chỉ chuyên tâm xử lý mối phiền toái lớn nhỏ không ngừng kéo đến mà thôi.

Mọi người trong Dục Khánh cung tận mắt thấy Thái Tử Phi đem sủng cơ Hình Phương Lan của Thái Tử giẫm nát dưới lòng bàn chân, còn dùng gót chân hung hăng nghiền thêm hai cái nữa, Thái Tử chẳng những không thể làm gì, còn bị Thừa Tướng chặn đầu không có sức chống đỡ, ốc còn không mang nổi mình ốc, rốt cục cũng nhận ra được trong Dục Khánh Cung này, ôm đùi Thái Tử Phi mới là quyết định đúng đắn. Từ đó, người trong Dục Khánh Cung không còn ai dám mang hai lòng, còn những kẻ trước đó đã bị thu mua, thì trong lòng không ngừng hối hận đến ruột rà đều xanh xao cả lên.

Đối với cảnh ngộ khốn cùng của Thái Tử, Lưu Văn Thanh đều nhìn thấy rất rõ, nhưng vẫn vô tâm không thêm để ý như từ xưa đến nay, chỉ lo vắt óc suy nghĩ xem phải làm thế nào để có thể ở lại trong kinh. Tất cả thế lực của hắn đều ở Kinh thành, còn có Hoàng tử có thể thường xuyên giúp đỡ hắn, nếu hắn rời Kinh thành đi, thì chính là cá mà không có nước, không thể tồn tại được.

“Thái Tử, sao ngài không tự mình đến phủ Thừa Tướng một chuyến? Theo ý nô tài, Âu Dương Tĩnh Vũ chèn ép Thái Tử nguyên nhân cũng là vì Âu Dương Tuệ Như, còn ngài là vô tình bị vạ lây thôi, ngài tìm ông ta phân trần một chút, từ trước đến nay ông ta vẫn luôn tự nhận là biết trọng dụng nhân tài, có thể sẽ bị ngài nói cho lay động, thay đổi chủ ý đó ạ.” Thấy chủ tử bị quấy nhiễu, không được yên ổn mấy ngày nay, người hầu kề cận Lưu Văn Thanh vội vàng hiến kế.

Lưu Văn Thanh suy sụp ngã người vào ghế da, mệt mỏi vuốt hai đầu lông mày đang nhú chặt, nghe thấy lời đề nghị của người hầu, dừng động tác lại, buông tay trầm ngâm, một lúc lâu sau gật đầu nói: “Ừ, thử một lần xem sao.”

Từ sau chuyến vây săn, Âu Dương Tĩnh Vũ đối với hắn rất tán thưởng, có mấy lần đề nghị hắn làm môn sinh của ông ta, ý định trọng dụng rất rõ ràng, không lý nào trong một sớm một chiều lại thay đổi, vẫn là do cái tên ngu xuẩn Hoàn Nhan Cảnh kia làm hỏng việc, hại hắn bây giờ phải vất vả. Bây giờ, chỉ còn cách vứt bỏ tự tôn, tự mình đến cửa nhờ vả mà thôi. Lưu Văn Thanh mím môi, không cam lòng nghĩ.

“Chuẩn bị kiệu, đi phủ Thừa Tướng.” có được chủ ý rồi, Lưu Văn Thanh nghiêm mặt, trầm giọng ra lệnh.

Người hầu nhanh chóng chuẩn bị kiệu xong, mang Lưu Văn Thanh xuất phát đi phủ Thừa Tướng.

Phủ Thừa Tướng diện tích rộng lớn, cổng lớn nguy nga, hai cánh cửa nước sơn sáng bóng khép chặt, trên cao là tấm biển lớn do Thái Tổ đích thân ngự bút, trên tấm biển là ba chữ “Phủ Thừa Tướng” rồng bay phượng múa, mạnh mẽ hùng hồn, khiến người xem qua sẽ nảy sinh cảm giác kính sợ.

Lưu Văn Thanh xuống kiệu, đứng trước phủ bình tĩnh nhìn chăm chăm vào cánh cổng nguy nga, trong mắt là thù hận khắc cốt ghi tâm. Cung điện lúc còn nhỏ hắn ở đã bị đốt sạch, mà phủ Thừa Tướng lại từng đứng đó không ngã, thậm chí khí thế còn mạnh mẽ trang nghiêm hơn xưa kia, làm ồ ồ lần hắn đi ngang qua đây, là mỗi lần cảm nhận được một nỗi đau tận xương tận tủy.

Phủ đệ này, sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy trong tay cô và Hoàng tử của cô mà thôi, Lưu Văn Thanh yên lặng lạnh lùng nghĩ, cúi đầu, giấu đi nét dữ tợn trên gương mặt.

“Đi gõ cửa!” Cố gắng áp chế hận thù đang bùng cháy trong lòng, Lưu Văn Thanh khôi phục lại hình tượng công tử lạnh nhạt thờ ơ, thanh khiết sáng sủa của thời đại đen tối hỗn loạn, nhìn người hầu ra lệnh.

Người hầu nghe lệnh, tiến lên vài bước, nắm chặt khuyên đồng trên cửa dùng sức đập mạnh.

Sau khi âm thanh ông ông của khuyên đồng vang lên, người hầu giữ cửa nhanh chóng mở cửa hông ra, hỏi: “Là ai đến?”

Lưu Văn Thanh mang vẻ mặt tươi cười, tiến lên một bước chấp tay nói: “Hàn lâm viện thị độc học sĩ Lưu Văn Thanh cầu kiến Thừa Tướng, phiền ngài thông truyền một tiếng.” Dứt lời, hắn liếc người hầu một cái, người hầu hiểu ý, từ trong ngực lấy ra một hào bạc, nhét vào tay người hầu giữ cửa kia.

Tên hầu giữ cửa đó thu bạc, ước chừng một chút, trên mặt hiện ra vẻ khinh thường, con muỗi tuy nhỏ nhưng vẫn là thịt, hắn ta thu bạc, rồi ném lại một câu: “Chờ đó” rồi quay đầu đóng cửa đi vào, ngay cả con mắt cũng không thèm liếc nhìn chủ tử Lưu Văn Thanh một cái.

Người hầu kề cận Lưu Văn Thanh bị thái độ vô lễ ngạo mạn của tên hầu giữ cửa chọc điên đỏ mặt, vừa định tiến lên gõ cửa, giáo huấn tên hầu kia một chút thì bị Lưu Văn Thanh nhanh chóng níu lại, “Không được xúc động, giữ cửa phủ Thừa Tướng là quan thất phẩm đấy, bây giờ ta chỉ có ngũ phẩm, không quyền không thế, hắn ta khinh thường chúng ta là đương nhiên, đợi khi...”

Giọng Lưu Văn Thanh càng ngày càng nhỏ, hai chữ cuối cùng nếu không cẩn thận lắng nghe, thì có thể sẽ không nghe thấy gì.

Người hầu thân cận của hắn có công phu, nên lời nói của hắn tên hầu nghe rất rõ ràng, cũng hiểu được ẩn ý đằng sau câu nói dang dở của hắn, cố gắng kiềm chế lại tức giận trong lòng, gật gật đầu, nói nhỏ: “Khổ thân chủ tử. Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày đại sự của chủ tử thành công.”

Lưu Văn Thanh liếc hắn một cái, cười nhạt, ánh mắt ngập tràn kiêu ngạo và tự tin. Về điểm này, hắn chưa bao giờ hoài nghi.

Tên hầu giữ cửa kia đóng cửa, chạy đến trước phòng, quỳ gối ngoài cửa thông báo tin Lưu Văn Thanh cầu kiến.

“Sao? Hắn ta còn mặt mũi mà đến sao? Ha” Thừa Tướng buông bút lông, vuốt vuốt chòm râu, nhìn lại chữ viết trên thiếp mời vừa mới viết xong, cười lạnh: “Hạng bè lũ xu nịnh mà cũng xứng cầu kiến bốn tướng hay sao? Nhanh đuổi đi, đừng làm bẩn cổng phủ bốn tướng! Đi, nói hắn ta về đi.” Dứt lời, đem một bộ chữ đã viết rất đẹp vo thành một cục, vứt bừa xuống đất.

Tên hầu quỳ gối ngoài cửa nghe rất rõ ràng, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Thừa Tướng bình thường là người vô cùng ôn hòa, chỉ khi nào cực kỳ tức giận mới nói chuyện không chừng đường sống cho người khác như vậy, xem ra, người này đắc tội với Thừa Tướng không nhẹ rồi!

Hắn thầm đoán trong lòng, vì muốn lấy lòng Thừa Tướng, nên không thể không nổi giận với chủ tớ Lưu Văn Thanh, hắn mở cửa hông ra đem nguyên lời Thừa Tướng lớn tiếng thuật lại một lần, làm ọi người ở đầu đường cuối ngõ đều nghe thấy hết, sau đó rầm một cái đóng sập cửa, để lại chủ tớ Lưu Văn Thanh ngây ngốc đứng trước cửa, tiếp nhận ánh mắt khinh miệt của mọi người xung quanh, vẻ mặt trắng hồng, đỏ tím vô cùng bắt mắt.

“Lão tặc chết tiệt! Sớm muộn gì cô đây cũng sẽ giết lão ta!” Lưu Văn Thanh thê thảm hồi phủ, nhốt mình trong phòng, nắm tay dấm mạnh xuống bàn, ánh mắt toát ra sát khí nồng đậm làm người khác sợ hãi.

Con phố chỗ phủ Thừa Tướng là nơi có nhiều trọng thần của triều đình ở, lần này Lưu Văn Thanh bị Thừa Tướng nghiêm khắc giáng chức, tin tức đã sớm truyền đi, thế lực của Thừa Tướng trong triều rất khổng lồ, đa số văn thần nghe lời ông cứ như thiên lôi sai đâu đánh đó, hôm nay nghe ông phán câu “hạng bè lũ xu nịnh”, thì đường làm quan của Lưu Văn Thanh coi như xong, cứ cho là có thể tiếp tục ở lại kinh thành, thì cũng không thể nào sống yên thân được.

Lưu Văn Thanh hiểu rất rõ điều này, nhưng tính cách của hắn lại vô cùng kiên trì, không dễ dàng chịu thua như vậy. Bây giờ đã vào mùa đông, đi nhận chức ở phía Bắc, đường núi hiểm trở, khí hậu khắc nghiệt, vì muốn cho quan viên thuận lợi nhậm chức, Hoàn Nhan Bất Phá đã cho phép bọn họ đợi đến đầu xuân tan tuyết mới đi. Như vậy tính ra, muốn xoay trở cục diện, Lưu Văn Thanh chỉ còn có thời gian 3, 4 tháng để suy tính và hành động mà thôi.

Mùa đông rét buốt, vì Thái Hậu mắc bệnh phong thấp rất nặng, nên vừa vào đông, các khớp tay khớp chân đều đau đớn vô cùng, đi lại khó khăn, Hoàn Nhan Bất Phá vì muốn chăm sóc Thái Hậu nên hằng năm đều đi đến hành cung có suối nước nóng trên núi Ly Sơn ở lại. Đến khi đó, hắn sẽ cầu Thái Tử, xin một chỗ để đi theo, tìm cơ hội lấy lòng Hoàn Nhan Bất Phá, được hắn ta khen ngợi, thì sẽ có thể lưu lại. Thế lực của Âu Dương Tĩnh Vũ lớn mạnh bao nhiêu, thì cũng không thể bằng Hoàn Nhan Bất Phá được đúng không.

Nghĩ đến việc cầu xin Thái Tử, Lưu Văn Thanh lại cảm thấy mệt mỏi. Những gì ngày hôm nay hắn gặp phải, không phải cũng là do cái tên Thái Tử ngu xuẩn kia ban tặng hay sao? Nếu hắn ta không đắc tội với Âu Dương Tuệ Như, thì hắn việc gì phải chịu tai bay vạ gió thế này chứ? Nhưng lại nghĩ đến lý do đắc tội với Âu Dương Tuệ Như, thì cũng là do bọn hắn quá nôn nóng muốn bố trí người vào Dục Khánh cung mà ra, Lưu Văn Thanh bỗng dưng hiểu cảm giác tự bẽ mặt đập chân mình.

Tóm lại, cứ gặp phải Âu Dương Tuệ Như, hắn và Hoàng tỷ đều không thể có chuyện tốt, nữ nhân này, phải nhanh chóng loại bỏ mới được!

Lưu Văn Thanh tính toán trong lòng, lại không nghĩ đến hiện giờ hắn làm ra vẻ ta đây, không phải đúng như lời Thừa Tướng nói là “hạng bè lũ xu nịnh” hay sao? Nên cũng đừng trách sao người khác lại khinh thường hắn!

41. Chương 41: Chuyện Bầu Bì Trong Cung

Tuy Hoàn Nhan Bất Phá đã hoài nghi Giang Ánh Nguyệt, nhưng Hoàn Nhan Bất Phá che giấu chứ không để lộ ra, mỗi ngày vẫn để cho nàng ta theo bên cạnh như trước đây, chuyện cần làm mỗi ngày vẫn tiếp tục phân công không ít chỉ vì để cho nàng ta buông lỏng cảnh giác, tự chui đầu vào lưới.

Bởi vậy, rất nhanh Giang Ánh Nguyệt liền từ chỗ Hoàn Nhan Bất Phá mà biết được tin tức đệ đệ bị đày ra biên cương, lúc này tức đến nội tâm run rẩy. Nếu không phải nhờ nàng có ý chí hơn người, cực lực đè nén cảm xúc mãnh liệt xuống, e là đã trở mặt ngay tại chỗ, lộ ra sơ hở.

Giang Ánh Nguyệt ráng nhin cho xong công việc trong ngày, trở về căn nhĩ phòng* nhỏ của mình, thoáng nhìn chiếc khăn tay mà khi cảm thấy chán nản nàng đã thêu đang nằm trên bàn, hung quang chợt hiện lên trong mắt, ngay lập tức cầm cây trâm bạc, từng phát từng phát đâm chiếc khăn nát bấy. Mỗi khi đâm xuống một phát, trong đầu nàng liền tưởng tượng ra cảnh tượng chính tay mình đâm vào kẻ thù, cuối cùng, neho mắt nhìn một đồng hồ độn trên bàn, giống như nhìn thấy thân thể kẻ thù bị đâm thành mảnh vụn, nàng nở nụ cười âm trầm rồi gom hết mảnh vụn ném vào lò lửa, đốt thành tro.

Chú giải Nhĩ phòng (): Căn nhà mà hai bên cạnh còn có thêm một hoặc gian sâu vào, độ cao nhỏ hơn gian nhà chính, giống như nhà giữa có hai lỗ tai vậy, cho nên gọi là nhĩ phòng.

Nhĩ phòng thông thường là đại điện, cửa thành, phòng ở trước cửa trước khi vào phòng khác. Có thể tiến hành một số chuẩn bị vào phòng. Thông thường có hai cái, cũng không vượt hơn hai cái. Nhĩ phòng thường được dùng để là nhà kho, phòng bếp,... Mà đồng thời, nhĩ phòng cũng là nơi ở của những người có bối phận khác nhau trong nhà, mình lấy từ nhà nàng Boiboi -> chi tiết đây

Cụ thể sau mấy tiếng đồng hồ hí hụi mò mẫm trên word thì đây là sản phẩm của việc mượn cắt dán: ^o^, ta quá tài, hắc hắc

images

Phát tiết xong, hôm sau, Giang Ánh Nguyệt vẫn là nữ quan đủ tư cách như trước kia, trên mặt không lúc nào là không treo nụ cười ôn nhuận, làm cho người ta nhìn không ra chút manh mối nào. Tuy rằng tâm lý báo thù từng ngày trôi qua lại càng trở nên gấp gáp hơn nhưng không phải lúc nào cũng hiện diện, trải qua sai lầm lần trước, ngược lại nàng càng thêm tỉnh táo chín chắn hơn, tiến lui có chừng mực, mỗi ngày ở cạnh Hoàn Nhan Bất Phá làm xong hết việc liền trở về phòng nghỉ ngơi, có khi đọc sách, có khi viết chữ hoặc là thêu thùa, không nói quá một câu, cũng không nhiều đi một bước.

Giang Ánh Nguyệt trước giờ vẫn rất cẩn thận, ở trong cung còn có mấy tấm bài chưa sử dụng bao giờ, rồi có xảy ra sai lầm, tự nhiên có người giúp nàng gánh tội thay đặng che giấu đầu mối, bởi vậy, mặc dù nàng có chút khấn trương nhưng cũng không lo lắng lắm, chỉ hy vọng có thể tìm được cơ hội, lần nữa lấy lại được sự tín nhiệm của Hoàn Nhan Bất Phá. Không đến một khắc cuối cùng, nàng sẽ không buông sợi dây Hoàn Nhan Bất Phá này. Nàng có thể hy sinh thân thể để trèo lên, nhưng không cho phép đệ đệ của nàng bị người ta chơi đùa dâm loạn.

Cứ nơm nớp lo sợ như đi trên miếng băng mỏng như thế suốt một tháng, Hoàn Nhan Bất Phá cũng không còn kiên nhẫn để tiếp tục quan sát Giang Ánh Nguyệt. Hôm đó, hắc cho lui hết chỉ để An Thuận ở lại hầu hạ, bí mật gọi ám vệ bắt bắt kết quả điều tra Giang Ánh Nguyệt.

“Bẩm Hoàng Thượng, Giang Ánh Nguyệt từ mười hai tuổi đã vào cung, huấn luyện ba năm ở ngự dược tự, được Tư dược thượng cung thưởng thức rồi được thượng cung tiến cử vào làm chức ngự tiền nho nhỏ. Nó tài đã kiểm tra bản ghi chép ra vào trong cung của nàng ta, giám thị những người nàng ta đã gặp gỡ cả một tháng qua, không phát hiện có khả nghi gì.” Âm vệ mặc hắc y vừa nói vừa trình một phần báo cáo điều tra.

Hoàn Nhan Bất Phá trầm ngâm, hỏi, “Một chút khả nghi cũng không có à?”

Âm vệ lắc đầu, “Bẩm Hoàng Thượng, xem xét bản ghi chép ra vào cung của nàng ta, không có chỗ khả nghi, mỗi lần ra vào cung đều có người đi theo, hơn nữa còn là các ban sai (việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa theo Lạc Việt- các nàng cứ tưởng tượng kiểu như nha sai lo mấy việc lật vặt ấy). Một tháng trước khi xảy ra ám sát, nàng ta đều đợi ngoài Càn Thanh điện, chưa từng xuất cung. Về phần hoạt

động trước kia của nàng ta, bởi vì thời gian đã quá lâu, chúng nô tài lại chưa từng chú ý một tỳ nữ nhỏ nhỏ như nàng ta, bởi vậy không thể tra ra. Nô tài thất trách, xin Hoàng Thượng trách phạt.”

Hoàn Nhan Bất Phá xua tay, hòa hoãn nói: “Không trách các người, do trẫm sơ sót.” Dứt lời, hắn quay đầu nhìn An Thuận đang mắt xem mũi mũi xem tâm đứng ở trong góc, “Thế một tháng này, An Thuận có nhìn ra được chỗ nào khác thường của nàng ta không?”

An Thuận bước lên một bước, khom người trả lời, “Bẩm Hoàng Thượng, nô tài cũng không phát hiện có gì đặc biệt.”

Hoàn Nhan Bất Phá mở mắt báo trong tay ra, trợn mắt xem một lần, lạnh lùng cười, “Không khác thường sao? Giang Ánh Nguyệt, con gái một nhà nông, huấn luyện ba năm có thể có kiến thức uyên thâm, tinh thông y lý, văn chương tài hoa, dưới sự khắc nghiệt nổi tiếng của thuộc hạ Tư được thượng cung mà vẫn phong sinh thủy khởi, ba năm từ một cung nữ không có phẩm cấp lên đến vị trí nữ quan tứ phẩm này, bản thân việc này đã không đơn giản!”

An Thuận cùng ám vệ kia cúi đầu cùng suy nghĩ, tất cả đều lộ ra thần sắc đồng ý.

An Thuận mím môi, trong mắt mang lo lắng nhìn về phía Hoàng Thượng, chần chờ hỏi, “Xin hỏi Hoàng Thượng, đã có điểm đáng ngờ, Giang Ánh Nguyệt này nên xử lý thế nào? Nếu không, nô tài thừa dịp này chuyển đi hành cung Ly Sơn giải quyết nàng ta?” Xử lý kẻ khả nghi bên cạnh Thái Hậu, tất nhiên An Thuận là một người lão luyện.

Hoàn Nhan Bất Phá híp hai mắt lại, xua tay nói, “Không, mang theo nàng ta cùng đi. Nếu chẳng đường đến Ly Sơn mà nàng ta còn chưa có hành động gì thì từ từ xử lý cũng không muộn.”

Đây là chuẩn bị thả mồi câu cá. Hai mắt An Thuận tối sầm lại, gật đầu đồng ý.

Cuối cùng mùa đông cũng đến, gió lạnh từ phía Bắc tràn vào, đập vào trên mặt người như đao phong lướt qua, đau tận xương. Dưới trận tuyết đầu mùa rơi xuống nhân gian, cũng là lúc nhuộm Hoàng Thành xanh vàng rực rỡ thành màu trắng, quả nhiên bệnh cũ Thái Hậu lại tái phát, chân cẳng đau đớn thấu đêm, không thể yên giấc.

Hoàn Nhan Bất Phá vung tay lên, mang theo các thành viên hoàng thất liên quan cùng đi đến hành cung Ly Sơn. Ly Sơn cách kinh thành chừng một canh giờ lộ trình, vì để tiện vào triều, phần lớn quan viên có năng lực ở kinh thành đều có xây biệt viện gần Ly Sơn, chẳng mấy chốc Ly Sơn đã ồn ào tiếng người, vô cùng náo nhiệt.

Chung quanh Ly sơn trải rộng hàng trăm suối nước nóng to to nhỏ nhỏ, thiên nhiên địa nhiệt cực kỳ phong phú. Trên kinh đã là hình ảnh cây khô trút lá, một cảnh điêu hiu mà Ly Sơn lại thỉnh thoảng còn có thể thấy được cây rừng xanh um tươi tốt, cảnh sắc rất hợp lòng người. Có người khéo léo đem địa nhiệt và suối nước nóng thông qua ống dẫn bằng đá đưa vào khắp nơi trong hành cung, lại khiến cho hành cung ấm áp như xuân, nơi nơi chốn chốn như hoa như gấm.

Dời cung xong, nghỉ ngơi một đêm, hôm sau, đau đớn do phong thấp của Thái Hậu lúc này thư thả hơn rất nhiều, Hoàn Nhan Bất Phá cực kỳ vui mừng, triệu tập các thành viên hoàng thất, cử hành gia yến ở chính điện hành cung.

Tất cả tần phi hậu cung, hoàng tử, hoàng phi đều trang điểm lộng lẫy tham dự, đối với bệnh tình Thái Hậu thì tỏ vẻ quan tâm và an ủi, không khí bữa tiệc vô cùng hòa hợp, làm cho Thái Hậu cảm thấy thanh thản hiếm khi có được.

Yến hội bắt đầu, các món ăn liên tiếp được dâng lên, Âu Dương Tuệ Như ngồi ở bên cạnh Thái Hậu, liên tục gấp thức ăn cho Thái Hậu, làm ặt mày Thái Hậu hớn hớn, tâm tình cực tốt.

Hoàn Nhan Bất Phá cùng các hoàng tử tự trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng liếc hai người đang hòa hợp ở chung một cái, trong mắt tràn đầy ý cười không thể kiềm chế. Hai nữ nhân quan trọng nhất trong sinh mệnh hắn là đều đang ở bên cạnh hắn, hơn nữa còn quan hệ cực kỳ thân mật, vốn đã chuẩn bị tốt cho cuộc đấu tranh gian khổ thì giờ đây hắn cảm giác thật quá may mắn.

Thành vương phi ngồi đối diện hai người có ý lấy lòng Thái Hậu lại không nhúng tay vào được, đành phải tập trung dùng bữa, nhìn thấy món chính lên là cá Lư hấp, bỗng nhiên ngoảnh đầu, che miệng, phát ra một tiếng nôn khan.

Động tĩnh của nàng không nhỏ, lúc này hấp dẫn chú ý mọi người trên bàn, Thái Hậu thấy nàng lấy tay che bụng, hai mắt sáng ngời, vội vàng mở miệng hỏi, “Thành vương phi bị làm sao vậy? Có cần mời thái y đến xem?”

Thành vương phi ngừng nôn khan, khuôn mặt đỏ lên, vội vàng xua tay nói, “Bẩm Hoàng tổ mẫu, không cần, tôn tức không ngại, chỉ là buồn nôn mà thôi.”

Quả nhiên là có! Thái Hậu vừa nghe liền nở nụ cười, “Ồ? Mấy tháng rồi? Sao không cho người báo ai gia biết?”

Hoàn Nhan Bất Phá cũng dừng lại việc thăm hỏi các hoàng tử, nhìn hướng nữ quyền, trên mặt lộ ra chút vui mừng. Con nối dõi của hân không nhiều đã là sự thật, nay bởi vì tiểu nha đầu, lại buông thả việc làm hạnh hậu cung, đương nhiên là hy vọng các con kéo dài huyết mạch hoàng thất.

Thấy hai vị đứng đầu đều coi trọng nàng hân, Thành vương phi cúi đầu, trong mắt ẩn ẩn lộ ra vài phần tự mãn không thể không nhận ra, hai má đỏ bừng, che mặt nhỏ giọng trả lời, “Bẩm Hoàng tổ mẫu, bẩm phụ hoàng, đã có hơn hai tháng. Sở dĩ chậm chạp không báo là muốn đến Ly Sơn rồi mới cho Hoàng tổ mẫu một sự vui vẻ bất ngờ, tâm tình Hoàng tổ mẫu tốt thì bệnh cũng tốt mau hơn.”

Thái Hậu gật đầu mỉm cười, “Không sai, không sai, đúng là thế này. Hiện tại Ai gia cảm thấy chân cũng chẳng còn đau nữa.”

Hoàn Nhan Bất Phá thấy thế, khoe miệng nhếch lên, vung tay lên, không chút keo kiệt mở miệng, “Thành vương phi mang thai con nối dõi có công, người đâu, ban thưởng!”

“Ai gia cũng thưởng!” Thái Hậu phụ họa theo.

Không bao lâu, ban thưởng trước nay chưa có đã dâng đến trước mặt Thành vương phi, vợ chồng Thành vương song song quỳ xuống tạ ơn, dập tắt bao hứng khởi của mọi người trên bàn.

“Việc này xem như Tứ hoàng tử đã có con trai trưởng, thật đáng mừng!” Vệ vương phi dừng việc ăn uống, khuôn mặt tươi cười chúc mừng Thành vương phi, dứt lời, tròn mắt xoay tròn chuyển động, liếc xéo Âu Dương Tuệ Như, ra vẻ quan tâm mở miệng, “Đại hôn của Thái tử với Thái tử phi cũng đã lâu vậy rồi, nhưng vẫn còn chưa thấy động tĩnh gì, Thái tử phi cũng cần chú ý, thỉnh thoảng cũng phải triệu thái y đến điều dưỡng đi đừng còn tranh thủ sớm ngày có niềm vui được Lân nhi*.” (Lân nhi: Ngày xưa nói hễ có đấng vương giả chí nhân ra đời thì có con lân hiện ra. – còn có nghĩa là con trai dòng dõi vương giả ^^)

Âu Dương Tuệ Như hận không thể khâu miệng Vệ vương phi lại, khổ giờ trước mặt mọi người nên không thể không bày ra một khuôn mặt thẹn thùng ửng đỏ, cúi đầu ôn nhu trả lời: “Đa tạ thất Hoàng tử quan tâm, Tuệ Như tự biết.”

Mâu sắc Thái tử chợt lấp lánh, ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Tuệ Như hơi có chút không giống bình thường, cùng gật đầu đồng ý.

Sắc mặt đang ôn hòa của Hoàn Nhan Bất Phá lập tức u ám hẳn, ly rượu bị nắm trong tay phát ra một tiếng ‘Rắc rắc’ rất nhỏ, ánh mắt liếc Vệ vương phi mang theo một sự khát máu tàn độc.

Thái Hậu nghe thấy tiếng đồ sứ bị rạn nứt, nghĩ thầm không hay rồi! Nhớ lại chiếc ghế bằng gỗ Hoàng Lê** tốt nhất kia bị hủy ở Từ Ninh Cung bữa trước, huyết thái dương nảy lên, vội vàng mở miệng nói, “Vệ vương phi nói phải. Giúp thái tử kéo dài con dõi là trách nhiệm của Thái tử phi. Chẳng qua là thể thiếp của thái tử rất ít, tất nhiên là con nối dõi không nhiều, không bằng để ai gia chọn mấy người mần đẻ ban cho thái tử, cũng chia sẻ giúp cho Thái tử phi một phần nào. Người đâu, kêu Bích Khê, Thúy Liễu, Lục Đào lên cho thái tử với Thái tử phi lựa chọn.”

** Gỗ hoàng lê: Hoàng hoa lê Hải Nam được liệt vào một trong bốn loại gỗ quý nhất theo quan niệm của người Trung Quốc (gồm Tử đàn, Hoàng hoa lê, Kê sí và Thiết lực)

Thành vương phi và Vệ vương phi nghe thấy vậy, trong lòng hơi có chút vui sướng khi người gặp họa. Hiện giờ bụng Thái tử phi vẫn còn chưa thấy động tĩnh gì, Thái Hậu liền vội vã nhét người cho thái tử, được sủng ái thì thế nào? Có thể lướt qua chuyện con nối dõi à? Bụng thua kém người ta thì cứ mà chịu bị chèn ép đi!

Hoàn Nhan Bất Phá nghe vậy nhìn về phía Thái Hậu, sắc mặt hơi dịu đôi chút, cuối cùng mới đè nén xúc động muốn thu thập Vệ vương phi ngay tại chỗ.

Thái Hậu vừa dứt lời, liền có ba mỹ nhân mặc cung trang từ ngoài điện tiến vào, uyển chuyển quỳ gối xuống trước mặt Thái tử và Thái tử phi.

Diện mạo ba người đều tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần, khí chất lại càng thanh nhã hợp lòng người, làm cho người ta vừa thấy đã sinh lòng yêu thương, đều là tử mĩ chọn lựa dựa theo kiểu Ngô thị và Hình thị được thái tử sủng ái nhất, có thể thấy được những nữ nhân này là do Thái Hậu đã sớm chuẩn bị, vào lúc thời khắc mấu chốt thì lấy ra đưa cho thái tử nhằm ngăn cản phần nào sự ham muốn chiếm hữu mãnh liệt của con trai mình.

Ba người vào điện, thái tử vẫn ung dung không biến sắc, ngược lại Thành vương và Vệ vương lại hơi lộ ra ý ao ước hâm mộ.

Thái Hậu hoàn toàn mặc kệ mong muốn thái tử như thế nào, chỉ nhìn thẳng Thái tử phi, dịu dàng hỏi, “Tiểu Như, xem thử ba người này xem, con vừa ý ai nào?”

Âu Dương Tuệ Như yêu hành động này của Thái Hậu chết đi được, hận không thể ôm lấy bà thật chặt, hôn một cái thật mạnh! Kêu một tiếng ‘Yêu bà quá đi à’! Bảo nàng với Thái tử Sinh đi sinh con? Nàng tình nguyện đi chết luôn cho rồi! Mặc kệ thái hậu nhét bao nhiêu nữ nhân, nàng đều nhận hết không chừa ai thì còn cần xem xét làm gì? Muốn nhận hết cả ba!

“Dạ Hoàng tổ mẫu, ba vị này đều là mỹ nhân hiếm thấy, Tuệ Như thật sự không biết nên lấy hay bỏ thế nào, có thể nhận hết hay không?” Nói xong, nàng cười lấy lòng Thái Hậu, trên mặt một chút ghen tị và khó chịu cũng không có như mọi người đang suy nghĩ, làm cho Thành vương phi và Vệ vương phi đang chờ xem nàng bị chê cười có cảm giác thất vọng sâu sắc.

Thành vương và Vệ vương nhìn về phía Thái tử, hâm mộ trong mắt lại càng sâu thêm một tầng. Thái tử phi thật sự là hiền tuệ, thu nữ nhân cho thái tử, vừa thu lại thu luôn ba người mà chân mày cũng không nhăn lấy một chút.

Thái tử bĩu môi, tức giận trong lòng khó dần nổi mà trên mặt thì hết sức đè nén đau khổ, cố ra vẻ bình tĩnh. Hắn cũng không phải kẻ ngốc, hành động gần đây của Thái tử phi đều để lộ ra một thông tin, nàng chường mắt hắn!

Thái Hậu còn chưa trả lời thỉnh cầu của Âu Dương Tuệ Như, Hoàn Nhan Bất Phá đã cười sang sảng, lớn tiếng nói, “Việc này có gì là không thể?” Dứt lời, chỉ vào ba mỹ nhân ra lệnh, “Các người nay đã là người của thái tử, tạm thời ban cho thái tử làm thị thiếp, đợi sinh được hoàng tử, trầm với Thái Hậu tự nhiên sẽ thăng vị cho các người.”

Biểu cảm hắn hoàn toàn ngược lại u ám lúc nãy, hiển nhiên bị hành vi không thèm để ý thái tử của tiểu nha đầu mà cực kỳ vừa lòng, tâm tình đúng là trời trong vạn dặm, quá tốt mà.

Thái Hậu đối hành vi bá đạo của con trai thì cảm thấy bất đắc dĩ, thái dương giật giật, đối với việc đồng ý của hắn thì cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ba người đã được Thái Hậu tử mĩ dạy dỗ, tự nhiên là biết bổn phận của bản thân chính là hầu hạ thái tử, nghe lời Thái tử phi, giờ phút này được Hoàng Thượng ban cho ân huệ lại không tỏ vẻ tự mãn chút nào, cung kính hành lễ đáp lại, từ từ lui xuống.

Hết chương 41 – Hitsuji

42. Chương 42: Không Thể Kiểm Lòng

Đội ba người bọn họ lui xuống xong thì mỗi người ở đây đều mang theo tâm trạng khác nhau bắt đầu dùng cơm.

Thấy được Tiểu Nha Đầu thật sự không cần Thái Tử, Hoàn Nhan Bất Phá cảm thấy tâm tình vô cùng thoải mái, vẻ mặt tràn ngập ý cười, liên tục gấp thức ăn cho Thái Hậu và Thái Tử Phi, thái độ dịu dàng hiếm có.

Thành Vương Phi và Vệ Vương Phi nhìn hành động của Hoàng Thượng và Thái Hậu thì cảm thấy cực kỳ khó hiểu, nên lúc ăn uống cũng có chút không yên. Cuối cùng thì Hoàng Tổ Mẫu và Phụ Hoàng nghĩ gì vậy? Có phải thật sự đối xử tốt với Âu Dương Tuệ Như không? Sao trước đó vừa mới làm nàng ta ầm ỨC, thì ngay lúc sau lại cẩn thận quan tâm chăm sóc nàng ta rồi? Ừm, nhất định là thấy áy náy trong lòng, nên mới làm vậy để bồi thường, khẳng định xong, lại càng thêm chắc chắn tầm quan trọng của việc sinh con nối dõi cho Hoàng Gia.

Còn ở bên này thì Vệ Vương cũng động lòng, neho mắt, kè sát vào tai Thái Tử, nhỏ giọng trêu chọc: “Hôm nay Thái Tử thật là có diễm phúc quá nha! Đội yến tiệc xong, không bằng Thái Tử dẫn theo ba mỹ nhân, cùng với Thái Tử Phi đi tắm suối nước nóng đi. Có nước của suối nước nóng cổ vũ, đảm bảo Thái Tử chưa kết thúc chuyến đi Ly sơn này thì đã có thể khai chi tán diệp rồi đây! Ha ha

”

Vệ Vương là người phóng đảng bừa bãi, nhìn thấy mỹ nhân sao có thể không động lòng cơ chứ? Hắn vừa nói xong, dường như đã tưởng tượng được cảnh tượng thú vị nào đó, không nhịn được mà rộ lên tiếng cười dâm dăng.

Hoàn Nhan Bất Phá võ nghệ phi phàm, nên mọi động tĩnh trong bữa tiệc đều không thể thoát khỏi tai mắt của hắn. Xưa kia nếu hắn nghe được những từ ngữ dâm dăng của Vệ Vương, thì cũng coi như đã quen , vờ như không nghe không nhìn thấy gì, nhưng lần này nghe thấy tâm can bảo bối của mình bị người ta dùng lời lẽ dâm dăng khinh thường như thế, rốt cục không thể nhẫn nhịn được, “rầm” một tiếng buông đôi đũa bạc xuống, cầm ly rượu trong tay ném mạnh về phía bàn Vệ Vương, ly rượu vỡ vụn, nước canh bắn tung tóe đầy đầu Thái Tử và Vệ Vương, nhìn thảm hại vô cùng.

Hai người bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cả người bắn thủ cũng không dám lau đi, vội vàng chạy đến quỳ xuống bên chân Hoàn Nhan Bất Phá, mặc dù không biết mình làm sai cái gì nhưng đều chuẩn bị tư thế sẵn sàng nghe răn dạy.

Bờ môi Hoàn Nhan Bất Phá mím thành một đường thẳng tắp, ngũ quan sắc nét dày đặc sát khí, chỉ tay vào Vệ Vương quát lên: “Vô liêm sỉ, bản thân ngươi đã hoang dâm thì thôi, nhưng ngươi lại còn muốn dạy hư Thái Tử nữa hay sao! Lời lẽ bỉ ổi thô tục đó mà ngươi cũng dám đem ra thảo luận giữa bữa tiệc, cũng không sợ làm bẩn tai Trẫm hả? Cút ngay cho Trẫm!”

Dứt lời, hắn hung hăng vươn tay, tát mạnh vào mặt Vệ Vương, đầu Vệ Vương bị hất sang một bên, ngã người lăn mấy vòng trên đất, đến khi gượng dậy thì khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi, bờ má cũng lập tức sưng phù.

Vệ Vương hoảng sợ vô cùng, tự biết bản thân mình lỗ lòi nên không dám lên tiếng, dập đầu ba cái liên tục rồi vội vàng chạy ra khỏi đại điện. Còn Vệ Vương Phi thì cả người run lên, nắm chặt hai đấm, cố nén xúc động muốn chạy ra khỏi cửa.

Thái Tử không bị tát tay, nhưng cái tát vừa rồi của Hoàn Nhan Bất Phá quá mạnh mẽ, làm cho vẻ mặt của Thái Tử cũng tái đi mấy phần, vẫn quỳ trên mặt đất không dám nhúc nhích, cũng không dám ho he tiếng nào. Trước đó vừa có ý nghĩ cùng Thái Tử Phi viên phòng, để lợi dụng mượn sức Thừa Tướng cũng đã bị hắn vứt đi tít xứ sở nào luôn rồi.

Bỗng chốc trong điện trở nên im lặng quỷ dị vô cùng, ai cũng không dám thở mạnh, đều im bất như ve sầu mùa đông.

Thế Tông nhìn lại vẻ mặt không hiểu làm sao của Thái Hậu và Tiểu Nha Đầu, giận dữ trong lòng mới dụ xuống một chút, cũng biết bản thân đã luống cuống. Có kẻ giật dây Thái Tử chạm vào Tiểu Nha Đầu của

mình, cảnh tượng dâm dăng đó mà phát sinh trên người bảo bối mà chính mình trân trọng, bảo hấn làm sao chịu đựng được, cũng may hôm nay là gia yến, nên trên người hấn không mang theo đao, nếu có mang theo đao, không chừng hấn đã vát đao bổ vào Vệ Vương luôn rồi.

“Trẫm thấy hơi mệt, đi trước một bước, các người cứ tiếp tục”. Thấy hành động vừa rồi của mình đã làm Thái Hậu và Tiểu Nha Đầu sợ hãi, trong lòng Hoàn Nhan Bất Phá có chút hối hận, vì để hai người có thể thoải mái ăn tiếp, nên hấn hiểu ý rồi đi.

Nếu hấn còn tiếp tục ở lại, Thái Hậu và Tiểu Nha đầu chắc chắn sẽ lo quan tâm đến tâm tình của hấn, không thể an tâm dùng bữa, nhưng bảo hấn vờ như không sao thì hấn không thể làm được, nên hấn chỉ có thể rời đi mà thôi.

Hấn vừa đi khỏi thì bầu không khí trong điện quả nhiên buông lỏng, mọi người không hện mà cùng thở ra, nhưng cũng không động đũa, đến khi nhìn thấy Thái Hậu thả lỏng chân mày, giống như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục dùng cơm, thì các nàng cũng chẳng dám rời đi, chỉ có thể tiếp tục cầm đũa, ngẫu nhiên ăn một vài miếng trong tâm trạng thấp thỏm không yên.

Âu Dương Tuệ Như chỉ ngỡ ngơ cho rằng chắc là tên quỷ đói khát Vệ Vương đã dạy bạn Thái Tử nào đó chuyện gì bây bạ lại để Phụ Hoàng nghe được thôi, nên cũng không nghĩ nhiều, thậm chí còn có chút hả hê, rồi cũng giống như Thái Hậu, nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nghiêm túc ăn cơm.

Thái Hậu liếc nhìn Thái Tử Phi thoải mái tự nhiên ăn uống bên cạnh, cúi đầu khẽ nở nụ cười. Có thể chống đỡ được sát khí của con trai bà, cũng không hề e ngại hấn, Thái Tử Phi quả thật rất tốt! Một quốc gia chi mẫu đúng là cần sự gan dạ sáng suốt và phong thái điềm tĩnh như vậy.

Cả bữa cơm, cũng chỉ có hai người các nàng là ăn thật sự ngon miệng.

Hoàn Nhan Bất Phá nổi giận dùm dùm trở về tẩm điện, lửa giận trong ngực vẫn chưa dịu được, sắc mặt đen sì một cục, làm cho người hầu trong điện run cầm cập, sợ bị giận chó đánh mèo.

Xem ra, hấn phải nhanh hơn mới được, tình cảm của hấn với Tiểu Nha Đầu đã vượt xa tưởng tượng của hấn rồi, khả năng tự chủ cũng ngày càng kém đi, nếu lần sau lại phát sinh loại chuyện tương tự như vậy, không chừng hấn sẽ làm cho kẻ đó đổ máu tại chỗ. Về mặt Hoàn Nhan Bất Phá không biểu lộ gì, chỉ khoanh tay đứng bên cửa sổ, suy tư nghiền ngẫm. Hấn muốn Tiểu Nha Đầu, chỉ nghĩ đến thôi mà ngực đã đau lên.

An Thuận làm thái giám bên cạnh Hoàng Đế đã mười năm, Hoàng Đế đối với Thái Tử Phi khác biệt như vậy, sao hấn lại không nhìn ra chứ? Trong lòng cũng hiểu được Hoàng Thượng đang rối rắm đủ đường, nhưng lại không thể công khai khuyên giải, chỉ có thể tiến lên vài bước, nhỏ giọng nhắc nhở: “Hoàng Thượng, tâm tình không thoải mái sao không ra sau điện ngâm suối nước nóng đi ạ? Có thể sẽ thả lỏng được tâm tình, hồi phục tâm trạng đấy ạ.”

Thế Tông nghe vậy thì gật đầu, ọi người lui đi, cởi xiêm y xuống chậm rãi bước vào suối nước nóng, ngâm mình vào làn nước đang tỏa khí cuộn cuộn, thở dài một hơi, nhắm mắt lại, trong đầu tưởng tượng đến thân thể lả lướt gợi cảm của Tiểu Nha Đầu, bộ phận khổng lồ ở thân dưới lập tức dựng thẳng lên, cứng rắn như sắt.

Hấn xoa vật khổng lồ đó, thuần thục di chuyển lên xuống, vẻ mặt như đang đau khổ, như đang kích động, miệng khẽ nở ba chữ “Tiểu Nha Đầu” khó nghe thấy được, hoàn toàn quên đi bản thân.

“Ai?”

Trong một khắc chuẩn bị bắn ra, hấn đã buông lơi cảnh giác, không ngờ, đột nhiên có một đôi tay ở phía sau dịu dàng xoa từng vòng khiêu khích trên tấm lưng mạnh mẽ rộng lớn của hấn.

Nguyên Phi gạt An Thuận qua một bên xông vào, thấy Hoàng Thượng đang tựa người vào cạnh bể thủ dâm, làn nước bốc lên trần ngập hương vị tình dục, trong lòng kinh ngạc nhưng lập tức cảm thấy vui vẻ, vội vàng cởi bộ xiêm y vốn đã vô cùng mỏng manh xuống, sà đến quỳ rũ, nhưng lại không ngờ bị Hoàng Thượng lạnh lùng hỏi lớn một câu, người cũng bị hất mạnh ra ngoài.

Xoay người nhìn Nguyên Phi đang đau đốn quỳ rạp trên mặt đất, luôn miệng rên rỉ kêu đau, tâm tình Hoàn Nhan Bất Phá vốn chưa khôi phục lại càng thêm nặng nề, trần truồng từ trong nước đứng dậy, đi đến bên

người Nguyên Phi, cúi người, dùng ánh mắt như nhìn vật chết nhìn về phía nàng ta, thấp giọng hỏi: “Người vào đây bao lâu rồi?” Giọng điệu mềm nhẹ, nhưng lại dày đặc sát khí, làm người nghe phải phát lạnh trong lòng.

“Hoàng Thượng, Ngài sao vậy ạ? Vì sao tình nguyện thủ dâm cũng không để nô tỳ hầu hạ Ngài? Ngài tội gì phải làm vậy chứ?” Nguyên Phi cố gắng chịu đựng đau đớn trên người, đứng dậy, vẻ mặt đau khổ, giọng điệu run rẩy vừa khóc vừa nói.

Bình tĩnh nhìn kỹ biểu cảm của Nguyên Phi, thấy nàng ta ngoài trừ biểu lộ sự uất ức ra thì cũng không còn biểu cảm nào khác, hiển nhiên là không nghe được ba chữ “Tiểu Nha Đầu” lúc hấn vong tình khe khẽ kêu lên, sát khí dày đặc trên người Hoàn Nhan Bất Phá mới giảm xuống một chút, đứng thẳng người dậy, lạnh lẽo trả lời: “Trẫm thích thế nào thì cũng không đến lượt người xen vào! Không có ý chỉ mà dám xông vào tẩm điện của Trẫm, người vứt cung quy mới của Mẫu Hậu ở xó nào rồi hả?”

Nguyên Phi bị hấn chất vấn đến sắc mặt tái xanh, hoảng loạn khó tả. Nàng ta chỉ biết là đã hai tháng nay Hoàng Thượng chưa lâm hạnh nàng ta, nàng ta cảm thấy cô đơn không chịu nổi, nên lúc này mới chủ động đến tìm, năm ngoái Hoàng Thượng cũng không hề trách móc nặng nề hành động thế này của nàng ta, thậm chí còn có chút thích thú, sao năm nay lại thay đổi thế này? Nàng ta nghĩ mãi vẫn không hiểu, nhưng cũng không có thời gian để nàng ta có thể hiểu, vì An Thuận đã đi vào, khoát áo cho Hoàng Thượng, lại gọi theo hai vị mama thân hình cường tráng, lấy thảm cuốn nàng ta lại, lập tức đưa đến tẩm điện của Thái Hậu.

Quy củ mới Thái Hậu đặt ra, nàng ta là người đầu tiên vi phạm. Phương châm làm việc trước nay của Thái Hậu là giết gà dọa khỉ, nàng ta lại là phi tần có phân vị cao nhất trong cung, rơi vào chuyện này, bị trừng phạt nghiêm khắc là không thể tránh khỏi, cũng không hề nhẹ nhàng hơn việc bị Hoàng Thượng trừng phạt bao nhiêu.

Nguyên Phi nghĩ xong, nỗi sợ hãi lập tức bao trùm toàn thân, không khỏi giãy giụa lớn tiếng gào khóc cầu xin.

Hoàn Nhan Bất Phá lạnh lùng nhìn Nguyên Phi đang gào khóc om sòm bị khiêng đi, vẻ mặt buốt giá, không chút khoan dung, nhìn xuống An Thuận đang quỳ gối dưới chân chờ trách phạt, hai mắt càng thêm u ám, cất giọng lạnh lùng nói: “Lần này bỏ qua, sau này trừ bỏ Thái Hậu và Thái Tử Phi, nếu ai dám xông vào tẩm điện của Trẫm, không thể can được thì giết không tha.”

An Thuận vội vàng dập đầu đáp lại, sau khi đứng dậy thì nâng tay lau mạnh mồ hôi túa ra hai bên thái dương.

Hoàn Nhan Bất Phá liếc nhìn đồng quần áo Nguyên Phi để lại trên mặt đất, ánh mắt ẩn chứa chán ghét, chỉ vào đồng quần áo đó nói: “Đem mấy thứ này đốt đi! Đừng làm bẩn mắt Trẫm!”

Vừa nói xong, hấn lại giật mình nhớ đến việc Vệ Vương xúi giục Thái Tử, lại đối chiếu với tình huống vừa gặp phải của bản thân, trong lòng cảm thấy căng thẳng, trên mặt hiện ra vẻ bối rối chưa từng có bao giờ.

“Nhanh, bãi giá tẩm điện Thái Tử!” Nhanh chóng mặc thường phục vào, khuôn mặt hấn lạnh lẽo, gân xanh trên trán từng cái từng cái một nổi lên, vội vã đi đến Sướng Xuân Viên nơi Thái Tử ở, làm ột đám người hầu theo sau vô cùng hoang mang rối loạn, bị hấn bỏ xa một khoảng cách, hoàn toàn không hiểu được hành động của hấn, ngay cả Giang Ánh Nguyệt thông minh nhạy bén xưa nay cũng không thể nghĩ ra được điều gì.

Chỉ có An đại tổng quản có võ nghệ mới theo sát được bước chân của hấn, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, ánh mắt lộ ra vẻ thấu hiểu vài phần. Hoàng Thượng chắc là lo lắng Thái Tử đột ngột phát tình mà chạm vào Thái Tử Phi rồi đây?!

Không đến một khắc thì đoàn người đã đến Sướng Xuân Viên, trong vườn ngoài một ít cung nhân hầu hạ thì cả hai chủ tử đều ra ngoài chưa về.

Về mặt Thế Tông trầm xuống, gân xanh trên hai đám tay gò lên dữ dội, cố gắng đè nén sự tàn bạo mãnh liệt trong lòng, trầm giọng hỏi: “Các người có biết Thái Tử và Thái Tử Phi ở đâu không?”

Ti chính nữ quan nhìn vẻ mặt uy nghiêm lạnh lẽo của Hoàng Thượng, cố gắng kiềm chế sợ hãi trong lòng, quỳ xuống đáp lời: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, nghe nói là ra ngoài ngâm suối nước nóng ạ.”

“Bể ngâm nào?” Hoàn Nhan Bất Phá hỏi với giọng điệu cứng nhắc, gân xanh trên Thái Dương nảy lên kịch liệt.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, chắc là Ngọc Dịch trì Thái Tử quen dùng ạ.” Ti chính nữ quan bị cảm giác tàn bạo của Đế Vương phát ra đàn áp, cúi đầu càng ngày càng thấp, gần như áp sát xuống đất, run run trả lời.

“Bãi giá!” Cũng không bảo nữ quan đứng dậy, Hoàn Nhan Bất Phá vung tay áo rời đi ngay, bước chân càng thêm vội vàng, lưu lại đám cung nhân trong Sướng Xuân Viên đang quỳ trên mặt đất, vừa lau mồ hôi chảy đầy trên trán vừa thở ra, tất cả đều có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Có thể trực tiếp dẫn suối nước nóng vào cung điện thì chỉ có Càn Khôn điện của Hoàng Thượng và Dao Hoa điện của Thái Hậu mà thôi, Thái Tử muốn ngâm suối nước nóng, hiển nhiên phải tìm một bể khác ở gần Sướng Xuân Viên rồi, vì vậy không đến một nén nhang sau thì Hoàn Nhan Bất Phá đã đến Ngọc Dịch trì, từ xa đã nhìn thấy thị vệ đang khấn trương canh gác bên ngoài cổng vào bể, sắc mặt trầm xuống, sự tàn bạo trong lòng dường như đã phá bỏ lồng ngực mà xông ra, biến thành vũ khí giết người vô cùng sắc bén.

“Gọi Thái Tử ra đây!” đi đến cổng bể, hần liếc nhìn thị vệ đang quỳ gối hành lễ dưới đất, ra lệnh với tốc độ cực nhanh, từ giọng nói phát ra sự nóng không hề che giấu.

“Dạ, nô tài lập tức đi ngay.” Thị vệ kia lập tức vâng dạ, không dám chậm trễ, nhanh chóng chạy vào trong bể, cảm thấy may mắn trong lòng: Nguy hiểm thật, cũng may Hoàng Thượng không xông vào, nếu không thì hôm nay mệnh mình đi tong rồi!

Sao Hoàn Nhan Bất Phá lại không muốn xông vào cơ chứ? Chỉ là hần sợ phải nhìn thấy cảnh tượng làm tan nát cõi lòng hần, sợ hãi không dám bước tiếp mà thôi. Cho đến bây giờ hần vẫn chưa từng nghĩ đến, cũng có lúc hần trải qua cảm giác khiếp đảm sợ hãi, loại cảm giác xa lạ này, hần lại nhiều lần vì Tiểu Nha Đầu mà ném qua, làm hần hiểu được sâu sắc, hần đã hoàn toàn cắm sâu vào rồi, đời này cũng đừng mong mà dứt ra được.

43. Chương 43: Tâm Ngoan Thủ Lật

Thị vệ vừa trở ra không lâu thì bên trong truyền đến tiếng bước chân chạy vội vàng, chẳng mấy chốc, Thái tử và Lưu Văn Thanh cùng đi ra, trên người chỉ khoác ngoại bào, nét mặt rất kích động.

Hoàn Nhan Bất Phá không chú ý biểu tình bất thường của hai người, nhìn thấy chỉ có hai người bọn họ đi ra, trong bụng đã thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Mà sắc mặt Giang Ánh Nguyệt đứng phía sau Hoàn Nhan Bất Phá thì đã trắng bệch, vội vàng cúi đầu hòng che giấu biểu cảm dữ tợn cay độc hiện lên trên mặt. Khóe miệng Hoàng đệ có vết thương bị cắn, Hoàng Thượng không biết ẩn tình giữa hai người bọn họ thì sẽ không chú ý đến nhưng nàng lại thấy rất rõ ràng, trong lòng lại càng biết rõ vết thương này là do đâu mà có, giận dữ ngập trời đang kích động trong ngực, nàng chỉ hận không thể lập tức chém cho Thái tử ngàn vạn nhát dao (thiên đao vạn quả)!

Mà lúc này Hoàn Nhan Bất Phá cũng chẳng có tâm tình mà đi chú ý biểu hiện của Giang Ánh Nguyệt, thế nên cũng bỏ lỡ luồng cuống nho nhỏ của nàng ta, chỉ nhếch môi trầm giọng hỏi Thái Tử, “Hiện giờ chỉ có hai người các người ở đây thôi à?”

Thái tử và Lưu Văn Thanh cũng vừa khôi phục chút bình tĩnh, xoay người cùng lên tiếng trả lời đúng thể.

Biểu cảm Hoàn Nhan Bất Phá cũng hòa hoãn lại một ít, nhìn thái tử, hỏi “Thái tử phi đâu?”

Hóa ra là tìm Thái tử phi? Thái tử với người trong lòng vừa tránh được một đại kiếp nạn, do đó cũng không suy nghĩ cẩn thận tại sao mà Hoàng Thượng lại vội vàng chạy tới bể nước chỉ để hỏi thăm hành tung của Thái tử phi, cho nên thành thật trả lời, “Bẩm phụ hoàng, trên đường đi Thái tử phi có gặp Thừa tướng, nhi thần cũng đã chấp thuận cho nàng đi gặp Thừa tướng, có lẽ lúc này nàng đang trò chuyện với Thừa tướng ở chỗ yên lặng nào đó rồi.”

Ở ngoài cung thì quy củ không quá nghiêm khắc như đang ở trong cung, Thái tử phi ngẫu nhiên gặp được Thừa tướng, cha và con gái hai người có ý gặp nhau một lát cũng là chuyện thường tình, gần đây Thái tử nóng lòng ham muốn được ở cùng người trong lòng, thứ hai là nóng lòng lấy lòng Thừa tướng, tất nhiên là không nói hai lời đồng ý thôi.

Hoàn Nhan Bất Phá nghe vậy thì hoàn toàn yên lòng, liếc thái tử và Lưu Văn Thanh một cái, phất tay áo rời đi.

Giang Ánh Nguyệt trước khi rời đi lẳng lặng nhìn về phía Lưu Văn Thanh, trong mắt đầy sợ hãi và lo lắng, thấy Lưu Văn Thanh thần nhiên ột ánh mắt trấn an nhìn thoáng qua nàng ta, ám chỉ rằng bản thân hắn không có việc gì, thế này gánh nặng trong lòng Giang Ánh Nguyệt liền được giải trừ, rồi lão đảo bước theo Hoàn Nhan Bất Phá rời đi, trong lòng nghĩ mà sợ không thôi.

May mắn là hôm nay Hoàn Nhan Bất Phá đến kịp lúc, bằng không, chẳng phải Hoàng đệ đã bị Thái tử vấy bẩn rồi? Cầm thú mà! Sớm muộn gì cũng khiến người trả lại gấp bộ nhục nhã này! Giang Ánh Nguyệt âm thầm thề, bị sự hận thù mãnh liệt đến mê tâm, hoàn toàn quên mất việc suy nghĩ sâu xa sao cứ chỉ hôm nay của Hoàn Nhan Bất Phá quá khác thường.

Biết tình cảm cha con của Thái tử phi và Thừa tướng sâu nặng, gặp mặt nhất định có rất nhiều chuyện muốn nói, Hoàn Nhan Bất Phá cũng không đi tìm hai người nữa, lập tức quay trở về tẩm điện với biểu tình thoải mái.

Lúc này, tại một góc sáng sủa yên lặng trong hành cung Ly Sơn, sau khi lệnh cho thị vệ và các tùy tùng đi ra xa trông chừng, Âu Dương Tĩnh Vũ, Âu Dương Tuệ Như và Tần ma ma với Tiểu Vũ luôn đi cạnh nhau đang nhỏ giọng trò chuyện một ở góc chết chỗ chân tường,.

“Bảo nhi, gần đây thái tử đối xử với con thế nào?” Âu Dương thừa tướng vừa mở miệng liền hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất.

Âu Dương Tuệ Như cười khổ, hai mắt ảm đạm vô thần, “Nếu vẫn hờ hững với con như hồi ban đầu thì cũng chẳng sao, nhưng nay càng lúc càng trầm trọng hơn. Cha vừa khó xử hẳn ta phút trước, phút sau hồi cung hẳn ta liền tìm con gây sự kiếm chuyện, ngày ngày thay đổi các phương pháp khác nhau để làm khó dễ con!” Thật ra thì Thái tử cũng chỉ làm phiền nàng có hai ba ngày, mà nàng lại không chút do dự hất luôn cho thái tử nguyên thau nước bẩn thật to.

Tần ma ma và Tiểu Vũ mù quáng bảo vệ chủ không ngừng ra sức gật đầu, làm chứng cho tiểu thư nhà mình. Ở trong mắt các nàng, Thái tử đến kiếm chuyện một hai ngày hay là mỗi ngày đến kiếm chuyện thì việc đó y như nhau, đều là tội không thể tha thứ được.

Âu Dương thừa tướng nghe vậy thì sắc mặt trầm xuống, thoáng chốc ánh mắt liền hung dữ mang sự nghiền ngẫm suy tính, “Hừ! Không cần lo lắng! Để vi phụ đả kích hẳn ta một chút nữa để hẳn không rảnh đến tìm con gây sự. Bảo nhi ráng nhịn mấy tháng, vi phụ nghĩ cách trừ bỏ Lưu Văn Thanh rồi xem biểu hiện thái tử, nếu như hẳn ta có thể biết đường quay đầu lại, Bảo nhi cứ bỏ qua cho hẳn lần này, cùng hẳn sinh con trai trưởng, sau này sống cho tốt vào. Cha dùng hết toàn lực, nhất định để Bảo nhi của cha lên hậu vị, trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ.” Có thực lực tuyệt đối làm hậu thuận, cho dù Thái tử là kẻ bất tài vô dụng* thì ông cũng có thể đưa hẳn ta leo lên hoàng vị, Thừa tướng không chút che giấu kiêu ngạo trong lời nói.

(Nguyên văn: A Đẩu hay A Đẩu: xuất phát từ người con Lưu Thiện của Lưu Bị, còn có tên gọi khác là A Đẩu hay A Đẩu. Bởi lâu nay, nhắc tới Lưu Thiện – vị hậu chủ của nhà Thục Hán, người ta đều nghĩ tới một đứa trẻ ham chơi, thiếu năng, một vị quân vương bất tài, vô dụng và nhát gan. Người Trung Quốc thậm chí còn dùng tên A Đẩu để chỉ những đứa trẻ kém cỏi, hay dùng thay thế cho tính từ thiếu năng. Tổng hợp lại)

Thân là nữ nhân, có thể hòa cách thì đương nhiên là tốt. Âu Dương thừa tướng là cổ nhân, tuy rằng tư tưởng cổ mở nhưng cũng không thể ngoại lệ, và cũng vì danh dự con gái mình mà suy nghĩ không ít.

Trừ bỏ Lưu Văn Thanh? Có ý gì đây? Âu Dương Tuệ Như cúi đầu nghiền cứu hàm nghĩa trong lời nói của Thừa tướng, hơi hơi nhận ra vài phần sát ý, trong đầu hiện lên một chút ánh sáng, vội vàng ngăn đầu cản

thận hỏi, “Cha, ngài nói trừ bỏ Lưu Văn Thanh, rốt cuộc là ý gì? Không phải hắn ta đã bị đưa ra biên cương rồi hay sao?”

“À ~” Thừa tướng cười lạnh một tiếng, bình tĩnh nhìn con gái một lúc, thấy biểu tình nàng kiên quyết, hoàn toàn không có ý lùi bước, hiển nhiên là nhất định phải hỏi cho rõ ràng, trong lòng hơi động, rốt cục cũng nói thẳng, “Bảo nhi ngốc nghếch à, đưa ra biên cương làm sao có thể gọi là trừ bỏ? Cách có thể trừ bỏ một người hoàn toàn thì chỉ có một, đó là làm cho hắn ta trở thành người đã chết. Đều nói đường xa núi cao nhiều nguy hiểm, quan viên chết trên đường đi nhậm chức ngoài biên cương nhiều không đếm xuể, ai bảo bản thân Lưu Văn Thanh xấu số, đương nhiên khó tránh khỏi cái chết.”

Âu Dương Tuệ Như nghe vậy, khiếp sợ khó có thể dùng từ hình dung, lại cảm thấy có thêm một sự hiểu biết mới nữa đối với trình độ bừa hăn của cha già Âu Dương. Có thể làm suy sụp một vương triều, Âu Dương thừa tướng cũng không phải là kẻ ngồi không, thủ pháp tàn nhẫn một đao này rồi tặng kèm thêm một đao tiếp nữa, hiện giờ nàng rất thích!

Nhìn thấy con gái có biểu cảm khiếp sợ, miệng há thật to lại không nói lời nào, Thừa tướng nghĩ rằng nhất thời con gái không thể chấp nhận mặt tối xấu xa này, bất giác thở dài, vươn tay giúp nàng vén tóc bị bay rối vào bên tai, dịu dàng nói, “Bảo nhi có phải bị dọa sợ rồi hay không? Cha cũng không muốn nói cho Bảo nhi việc này, nhưng mà giờ đây Bảo nhi đang trong tình cảnh gian nan nguy hiểm, là lúc nên lớn rồi. Con đừng trách cha ngoan độc, đợi sau này con trải qua hết những việc thế này, tự nhiên sẽ hiểu rõ khổ tâm của cha. Có thể che chở cả đời Bảo nhi của ta không buồn không lo, bảo cha làm cái gì, cha đều đồng ý hết!”

Lập tức Âu Dương Tuệ Như thấy xót xót đầu mũi, hai mắt ửng đỏ. Có người cha như thế, nàng xuyên đến đây cũng không tính là thua thiệt gì! Vội vàng vươn tay ra nắm lấy bàn tay to lớn của Thừa tướng, lắc lắc, giọng nói mang theo nước mắt, “Sao phụ thân nói thế? Con gái làm sao có thể trách cha? Chỉ là con đang lo lắng, ngài làm việc như thế, nhất định Thái tử sẽ hoài nghi, đến lúc đó có truy cứu, con gái sẽ liên lụy đến cha mất.”

Sống chết của Lưu Văn Thanh thì có là gì? Từ lần trước gặp nạn ở bãi săn, nàng đã giác ngộ rằng khi cần thiết cũng phải giết người. Giữa nàng và tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt, chỉ có thể có một bên sống, để xem ai ác tâm hơn, thủ đoạn ác độc hơn, ai sẽ có thể cười đến cuối cùng.

Con gái có thể hiểu lòng mình, lão Thừa tướng cũng an lòng, cười ngạo nghễ, xua tay nói, “Cha làm việc con cứ yên tâm, đến lúc đó cứ làm sạch sẽ từ gia quyến cho tới nô bộc, không để chừa một người nào sống sót. Thái tử có nghi ngờ thì thế nào? Miệng nói không bằng chứng, hắn ta không thể không duyên cớ đi nói xấu tế tướng một nước. Huống hồ, Hoàng Thượng cũng sẽ không vì sống chết của một Tri châu địa phương nhỏ nhỏ mà so đo. Con gái ngoan à, không cần lo lắng. Chỉ cần sau này con sống tốt đẹp với Thái tử là đủ rồi.”

Thừa tướng đã nhắc nhiều lần việc sống tốt đẹp với thái tử, tâm tình Âu Dương Tuệ Như vừa phấn chấn lên lại lập tức ỉu rù, cúi đầu, mặt mày nhăn nhó, thuận thực chuyển sang biểu tình bi thương vạn phần, nói như khóc: “Sống tốt đẹp ư? Cha nghĩ cũng dễ quá rồi. Có chuyện con gái cũng xấu hổ khi nói ra. Thái tử hắn... Hắn ta từ lúc đại hôn tới nay chưa từng chạm vào con, bình thường tình nguyện đi thích nam nhân, sung hạnh tiện tỳ cũng không muốn nhìn lấy con một cái, bảo con gái làm sao có thể sống tốt đẹp với hắn ta đây? Không có Lưu Văn Thanh thì cũng sẽ có nam nhân khác, chẳng phải hắn ta đang nuôi mấy sung cơ thể này ở trong cung? Căn bản chính là hắn ta chú ý mắt con mà, bằng không cũng nể mặt mũi của ngài, hắn cũng sẽ không làm nhục con như thế.”

“Cái gì? Thái tử còn chưa viên phòng với con?” Nghe thấy tin tức này, cho dù Âu Dương thừa tướng có giỏi về che giấu cảm xúc cũng không nhịn được nổi trận lôi đình, nghiêng răng kèn kẹt.

Âu Dương Tuệ Như gật đầu, nhìn về phía Tần ma ma.

Tần ma ma hiểu ý, vội vàng mở miệng làm chứng, “Còn không phải là thế sao? Ngày đầu tiên thì vờ say, ngày hôm sau thì ngay cả giả cũng lười giả, mỗi ngày ngủ nghỉ đều ở chỗ tiện nhân Ngô thị kia. Tiểu thư tìm hắn nói lý, hắn liền nổi giận với tiểu thư, hơn nữa còn quát lớn tiếng, tiệc tối Trung thu đó, kỳ thật cũng không phải tiểu thư bị cảm lạnh, là hắn động thủ với tiểu thư, đẩy tiểu thư ngã, tiểu thư bị đập trán vào cạnh bàn, lập tức liền ngất đi luôn, thiếu chút nữa là không còn thở nữa, nằm dưỡng trên giường nửa tháng mới tốt hơn.”

Tần ma ma vừa nói vừa chùi nước mắt, Tiểu Vũ bên cạnh không kiềm chế được, áo đã ướt sũng một góc, vội vàng quay vào góc chân tường, dùng ống tay áo vội vàng lau đi.

Mặt mày Âu Dương thừa tướng dữ tợn, lửa giận trong lòng sắp sửa đốt sạch lý trí ông, qua lời con gái và Tần ma ma đã kể rõ bất mãn và ghi hận với Thái tử, hoàn toàn tiến đến độ không chết không ngừng rồi.

“Súc sinh! Vậy mà dám hạ độc thủ với Bảo nhi của ta như vậy, quả thực không bằng súc sinh! Cùng người như vậy còn gì mà tốt đẹp nữa? Bảo nhi hãy ráng chờ vi phụ, vi phụ trở về nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp đẹp cả đôi đường, để Bảo nhi an an ổn ổn bứt ra khỏi Dục Khánh cung! Hừ! Không có vi phụ chống đỡ, chúng ta hãy nhìn xem Hoàn Nhan Cảnh làm sao mà sống được. Y theo tính tình tàn nhẫn khát máu kia của Hoàng Thượng, chắc chắn sẽ thờ ơ lạnh nhạt mặc cho Hoàn Nhan Cảnh ngã khỏi thái tử vị cũng sẽ không ra tay kéo lại đâu. Hoàng Thượng muốn là một người thừa kế có năng lực mạnh mẽ, lão phu và Thái tử đều là công cụ để hấn chọn lựa thái tử chân chính mà thôi. Nếu Hoàn Nhan Cảnh ngã rồi, khẳng định sau này không còn đường sống, cứ để cho hắn và Lưu Văn Thanh cùng nhau làm uyên ương đi du lịch hoàng tuyền đi!”

Âu Dương Tuệ Như nghe thấy mấy câu đó giật mình, nghĩ lại Hoàn Nhan Bất Phá đối xử với Thái tử cũng có nhiều chỗ không thể không thừa nhận rằng tình cảm hấn đối với thái tử cực kỳ mong manh, quả thật như lời Thừa tướng nói, có loại cảm giác thờ ơ lạnh nhạt. Nhưng suy nghĩ của Hoàn Nhan Bất Phá với tình cảnh của Thái tử cũng không tới lượt nàng quan tâm, nàng chỉ biết là, mấy tháng sau, một cánh địch nhân của nàng bị mất mạng, loại chuyện tàn khốc này không thể khiến nàng khiếp sợ, mà lại có thể làm cho nàng khuấy khoả trong lòng. Lòng của nàng, quả nhiên càng ngày càng lạnh lùng.

Hoàn Nhan Bất Phá hiểu rõ Thừa tướng, làm sao Thừa tướng lại không hiểu rõ hấn đây? Hai người đều hiểu rõ suy nghĩ trong lòng lẫn nhau, nhưng đều vô cùng ăn ý lựa chọn ngậm miệng không nói ra. Hoàn Nhan Bất Phá là vì lựa chọn thái tử chân chính, thân là người Nữ Chân, giáo dục được nhận từ nhỏ là sói hổ, tín ngưỡng là yếu bị thịt mạnh được ăn, người thắng sẽ làm vua. Âu Dương thừa tướng là vì bảo đảm cho con gái không bị hấn liên lụy, cả đời bình bình an an, không thể không phối hợp thuận theo.

Nay, nhân tố khiến Âu Dương thừa tướng phối hợp bị đánh vỡ, tất nhiên là hấn không muốn tiếp tục bồi Hoàng Thượng chơi nữa. Vạn bất đắc dĩ, dù bỏ lại tánh mạng hấn cũng bảo vệ con gái chu toàn.

Cả cha và con gái ở nơi này đang thương nghị làm sao lật đổ Thái tử, tiện thể rời khỏi hấn ta, lại không biết, việc bọn họ làm lại hợp ý Hoàn Nhan Bất Phá hiện nay, chỉ có thể nói, mờ mờ ảo ảo đều có trời cao an bài.

Âu Dương Tuệ Như chia tay Thừa tướng, một đường đi nhanh trở lại tấm điện của mình ở Sướng Xuân Viên, đóng hết cửa phòng, nằm bẹp trên tháp, che mặt, vỗ vãi cái rồi chôn đầu ở trong chăn cười điên cuồng.

Xong rồi! Mất thấy họa lớn trong lòng nàng mấy tháng nữa sẽ được trừ bỏ, nàng hoàn toàn không khống chế được vui sướng mãnh liệt như thủy triều trong lòng.

Cười đã, nàng hạ mí mắt, lại có cảm giác bồng bênh như trên mây không đúng thực tế. Lưu Văn Thanh thật sự sẽ chết trên đường ra biên cương ư? Nếu như có thể, xử lý luôn Giang Ánh Nguyệt cùng nơi có phải tốt hơn? Hai người đều chết hết, nàng liền được giải thoát hoàn toàn rồi!

Suy nghĩ này vừa nổi lên liền không có cách nào xua tan, Âu Dương Tuệ Như đứng dậy, đi được tới cửa sổ phía trước, nhìn núi rừng xa xa bởi vì địa nhiệt thỉnh thoảng bốc hơi lên sương mù màu trắng, chìm vào suy nghĩ sâu xa.

Sẽ có cách mà, nhất định phải để cho hai tỷ đệ này cùng nhau đến hoàng tuyền! Trong mắt nàng hiện lên một chút hung ác, lạnh lùng nghĩ.

44. Chương 44: Lại Ngâm Thơ

Biết được kế hoạch của Thừa Tướng, thế nên cả ngày Âu Dương Tuệ Như đều nghĩ xem phải làm sao để đồng thời trừ bỏ hai tỷ đệ kia một lần cho xong, chỉ mãi lo suy xét, cuối cùng thành không quan tâm gì đến cơm nước, cả ngày thấp thỏm không yên, đi đứng, cử chỉ có chút không được bình thường.

Thái Hậu nhìn thấy sự không yên lòng của Thái Tử Phi, cho là nàng bị việc Thành Vương Phi mang thai kích thích, nhưng cũng không thể an ủi nàng, đành phải đề cập với con trai, kêu con trai bà tìm nàng an ủi.

Chuyện của bọn trẻ, Thái Hậu có muốn quản cũng không đủ sức, nếu bà tùy ý nhúng tay vào, chỉ cần lỡ tay một chút thì cũng sẽ biến khéo thành vụng, sẽ giúp tham lang có chỗ thoát thân ([b]Càfé:[/b] tham lang: là ngôi sao xui xẻo, chính là ả Giang Ánh Nguyệt nha các nàng). Cũng bởi vì e ngại điều này, nên gần đây bà làm việc gì cũng vô cùng cẩn thận, đối với đám nữ nhân trong hậu cung, bà đều xem xét, quan sát cẩn thận, phòng ngừa những kẻ có hành vi quyến rũ dụ dỗ.

Vì mang tâm lý này làm nền, nên kẻ vô tình phạm phải là Nguyên Phi kết cục đương nhiên vô cùng thảm rồi, bị phạt 30 roi, đưa vào lãnh cung kiểm điểm tinh tu, khi nào Thái Hậu cảm thấy được hơn, thì mới cho ra ngoài. Nếu không phải nhờ nàng ta có công sinh dưỡng Thành Vương, thì Thái Hậu đã phế nàng ta luôn rồi.

Hoàn Nhan Bất Phá biết được tình huống khác thường của Tiểu Nha Đầu thông qua Thái Hậu, rời khỏi điện Dao Hoa, sắc mặt lập tức trầm xuống, chậm rãi đi trên đường, do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn không biết phải khuyên giải thế nào, trong lòng cũng không biết làm sao. Hắn muốn kéo mạnh Tiểu Nha Đầu ôm vào trong lòng, gào thét cảnh cáo nàng, không cho nàng nghĩ đến nam nhân khác, càng không cho phép nàng sinh con cho bất kỳ nam nhân nào khác nữa. Nàng chỉ có thể thuộc về hắn, cũng chỉ có thể sinh Hoàng Tử cho hắn mà thôi.

Nhưng tưởng tượng cuối cùng vẫn là tưởng tượng, nếu hắn thật sự làm vậy, nhất định Tiểu Nha Đầu sẽ vô cùng sợ hãi, với tính cách mạnh mẽ táo bạo của nàng, không chừng sẽ lập tức chạy khỏi Hoàng cung!

Nhìn những bông tuyết trắng tinh như đang múa lượn đầy trời, rồi lại nhìn về Ly Sơn ở phía xa đang dần bị bao trùm trắng xóa, Hoàn Nhan Bất Phá nhíu mày, thở dài một hơi, nhìn An Thuận đang đứng gần bên, nói khẽ: “Đây là trận tuyết thứ hai từ đầu Đông đến giờ, năm trước ở Tây Uyển phía sau Ly Sơn hồng mai đã bắt đầu nở rộ, đẹp không sao tả xiết.”

Từ lúc An Thuận theo Hoàng Thượng đến nay, chưa bao giờ thấy qua bộ dạng đau khổ vì tình của hắn, nay nhìn thấy hắn rõ ràng là bộ dạng nhớ thương sâu nặng, lại thấy hắn nói đông nói tây, tìm cớ cho chính bản thân mình, không khỏi có chút dở khóc dở cười, cảm thấy Hoàng Thượng như vậy quả thật vô cùng thân thiết, cũng vô cùng mới mẻ.

Hắn cúi mắt, giấu đi ý cười, nói hùa theo tâm ý của Hoàng Thượng: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài vừa rồi có đi ngang qua, hoa mai quả thật đã nở rất đẹp. Bây giờ Ngài cũng không quá bận việc gì, không bằng cùng với người Ngài yêu thích cùng nhau thưởng mai.”

Trên mặt Hoàn Nhan Bất Phá lộ được chút ý cười thoải mái, gật đầu nói: “Ý kiến hay!”

An Thuận tiếp tục nói: “Lúc này nô tài thấy Thái Tử Phi ở trong vườn thưởng tuyết, không chừng bây giờ vẫn còn ở đó, chúng ta đi qua đó cũng tiện đường, không bằng gọi Thái Tử Phi cùng đi, Hoàng Thượng thấy sao ạ?”

Về mặt Hoàn Nhan Bất Phá càng rạng rỡ hơn, nhìn về An Thuận với ánh mắt tán thưởng, phất tay nói: “Được đó, vậy đi thôi.” Tuy giọng điệu hắn bình thường, nhưng bước chân lại không tự chủ được mà nhanh hơn rất nhiều.

An Thuận điều chỉnh tốc độ bước theo, gương mặt lên nhìn bóng dáng cao lớn của Hoàng Thượng, khoe miệng nhếch lên, cười khẽ. Hoàng Thượng sinh động như vậy, so với bộ dáng cao ngạo tàn nhẫn khi xưa tốt hơn biết bao nhiêu! Cô lẽ, nghiệt duyên của Hoàng Thượng và Thái Tử Phi, cũng không phải mọi mặt đều xấu. Chỉ là, sau này Thái Tử phải khổ rồi.

Trong lòng An Thuận ngẩng đầu héch mũi nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu cho Thái Tử, ngay sau đó khôi phục vẻ mặt không biểu cảm như bình thường, chuyên tâm bước đi.

An Thuận đã sắp xếp tiểu thái giám đến nằm vùng ở Sướng Xuân Viên từ sớm, nên việc nắm được hành tung của Thái Tử Phi mọi lúc mọi nơi rồi là đương nhiên rồi. Đoàn người vừa mới đi được một đoạn, quả nhiên gặp được Thái Tử Phi mang sắc mặt ửng hồng vì lạnh, áo khoát lông cáo dày bao lấy dung nhan xinh đẹp, đang ngửa mặt đón những bông tuyết đang bay lượn đầy trời, vẻ mặt vô cùng hào hứng.

“Tiểu Nha Đầu, sao lại không che ô? Để nhiễm lạnh rồi bị bệnh thì sao đây hả?” Hoàn Nhan Bất Phá cầm chiếc ô giấy dầu từ tay An Thuận, đi đến bên người Âu Dương Tuệ Như, che tuyết cho nàng, dịu dàng trách mắng.

“Phụ Hoàng, ta muốn ném thử xem hương vị tuyết ở đây thế nào!” Có khác biệt với tuyết ở hiện đại hay không? Sống ở dị thế, đây là lần đầu tiên nàng gặp được tuyết lớn như vậy, làm Âu Dương Tuệ Như nhớ lại quê nhà của nàng ở phương Bắc, bỗng nhiên cảm thấy xúc động, đứng trên nền tuyết ngơ ngẩn nhìn trời, ngơ ngác một lúc lâu.

Thế Tông nở nụ cười, nhìn nàng gương mặt ửng hồng, vô ưu vô lo, nào có không được bình thường như lời Thái Hậu, trong lòng cũng buông lỏng xuống, biết rõ là nàng đang giả vờ ngớ ngẩn, nhưng vẫn cố ý hùa theo, còn hỏi: “A? Vẻ người đã ném ra chưa? Tuyết ở đây so với Kinh Thành khác nhau thế nào?”

“Hi hi, so với Kinh Thành thì tuyết ở đây ngọt hơn một chút, cũng thơm hơn một chút nữa! Nếu học theo lời người ta dùng để pha trà, hương vị nhất định sẽ rất thuần khiết đó!” Âu Dương Tuệ Như tươi cười rạng rỡ, nói như là thật.

Thế Tông mỉm cười, nhìn chăm chú vào gương mặt tươi cười không nét sầu lo của nàng, trong lòng vô cùng ấm áp, cảm thấy chỉ cần có Tiểu Nha Đầu bên cạnh, cho dù có gió lạnh buốt xương, vẫn cảm thấy như gió xuân gần gũi ấm áp, thoải mái vô cùng.

Loại cảm giác này làm hắn say mê, tiếp đó là quyến luyến, vẻ mặt hắn dịu dàng xuống, quay đầu, nhìn An Thuận rồi nhẹ nhàng ra lệnh, “Lời Thái Tử Phi nói đã nghe rõ chưa? Lập tức gọi người hứng mấy bình tuyết chôn xuống gốc mai, đợi đến năm sau lấy ra để Thái Tử Phi pha trà uống.”

An Thuận vội vàng nhận lệnh, gọi vài cung nữ mang bình đi hứng tuyết.

Chỉ một câu nói đùa của mình mà Hoàn Nhan Bất Phá đã cho người làm thật, Âu Dương Tuệ Như xúc động trong lòng, nắm chặt ống tay áo hắn, vẻ mặt nghiêm túc, vô cùng chăm chú nói: “Cảm ơn Phụ Hoàng, Phụ Hoàng tốt với ta như vậy, ta sẽ không bao giờ quên, sau này ta sẽ báo đáp Ngài thật tốt!”

Nàng nói câu báo đáp không phải chỉ là nói suông, nỗ lực đập ngã tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt không phải là sự báo đáp tốt nhất đó sao?

Tuy Hoàn Nhan Bất Phá không biết được hàm ý trong câu nói của nàng, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự chân thật của nàng khi nói ra câu đó, trong lòng rung động, đôi tay muốn mạnh mẽ ôm nàng một chút, đầu ngón tay run lên, nhưng lại cố nhịn xuống, chỉ có thể vút ý nghĩ đó ra sau đầu, cất giọng khàn khàn: “Được, Phụ Hoàng là quan trọng nhất, người sẽ báo đáp Phụ Hoàng thật tốt, hai câu này, Trẫm nhớ kỹ, sau này Trẫm sẽ tìm người thực hiện, người không được chơi xấu đâu đấy!”

Âu Dương Tuệ Như tỉnh tỉnh mê mê với câu nói mang hàm ý sâu xa này, nhưng nàng cũng không chút do dự gật đầu mạnh một cái.

Khóe miệng An Thuận cong lên, cảm thán trong lòng rằng Thái Tử Phi thật dễ bị lừa, vô tình mang chính mình bán đi lúc nào không biết.

Hoàn Nhan Bất Phá liếc nhìn sườn mặt thuần khiết của Tiểu Nha Đầu, hàng lông mày nâng lên, khóe môi có xu hướng cong lên không thể kềm lại được. “Tốt lắm, quyết định như vậy đi. Đi thôi, cùng Phụ Hoàng đến Tây Uyển thưởng mai nào. Hôm nay tuyết rơi, ngồi giữa tuyết thưởng mai rất có hương vị đấy.”

“Dạ! Vậy chúng ta đi nhanh thôi!” Đi vào dị thế, trở thành cổ nhân, đương nhiên phải làm một vài việc tao nhã rồi, ngồi trong tuyết thưởng mai chính xác là đứng đầu trong mấy việc tao nhã đó, Âu Dương Tuệ Như hai mắt sáng trưng, hứng trí bừng bừng nói.

Trên đường hai người chuyện trò vô cùng vui vẻ, chậm rãi đi về phía Tây Uyển.

Giang Ánh Nguyệt theo phía sau hai người, bị kiến thức rộng lớn và sự hiểu biết về mọi mặt của Âu Dương Tuệ Như làm cho sợ hãi. Đường như bất cứ đề tài nào Hoàn Nhan Bất Phá nói ra, thì nàng ta đều có thể dễ dàng tiếp lời, lời nói có lập luận rõ ràng, mới mẻ độc đáo, đừng nói Hoàn Nhan Bất Phá bị nàng ta thu hút hoàn toàn, mà ngay cả nàng cũng không thể không thừa nhận, trên phương diện kiến thức và tài năng học vấn, nàng ta quả thật vượt qua nàng rất nhiều.

Kẻ thù như vậy, tại sao trước kia nàng lại coi thường? Lần trước nàng ta vạch trần sơ hở của nàng thật sự là vô tình sao? Trong lòng Giang Ánh Nguyệt không thể xác định. Trên người dâng lên từng đợt sát ý, nhưng nàng ta chỉ có thể mạnh mẽ đè ép vào lòng.

Không được, bây giờ vẫn chưa phải lúc. Đợi khi nàng làm Hoàng Phi, sinh hạ Hoàng Tử, rồi mới có thể đem Âu Dương gia, cả tộc Hoàn Nhan Bất Phá đi vào chỗ chết, để con trai mình đăng cơ, để Hoàng Đế làm Nhiếp Chính, còn nàng thì buông rèm nhiếp chính, từng bước từng bước một soạn vị.

Đem một triều đại bất tri bất giác thay đổi trong yên lặng, không có kế hoạch nào tốt hơn kế hoạch này cả, nàng nhất định không được buông tha, nàng phải nhẫn!

Tuy rằng trong lòng đang hết sức củng cố tâm lý, nhưng về mặt Giang Ánh Nguyệt vẫn tuyệt nhiên không hề thay đổi gì, cho dù là ánh mắt, cũng không dao động chút nào. Trải qua lần ám sát kia, trưởng thành hơn không chỉ có Âu Dương Tuệ Như, mà nàng ta cũng vậy.

Hoàn Nhan Bất Phá giẫm lên nền đất trắng tinh, lưu lại trên tuyết từng dấu chân thật sâu, nâng mắt nhìn Tây Uyển trước mặt, lại gặp phải hai kẻ không mời mà tới.

“Nhi Thần (vi thần) gặp qua Phụ Hoàng (Hoàng Thượng), Phụ Hoàng (Hoàng Thượng) vạn an.” Thái Tử và Lưu Văn Thanh đứng trước đình lục giác, hướng về Hoàn Nhan Bất Phá hành lễ vạn an.

Gặp phải Thái Tử, sắc mặt Hoàn Nhan Bất Phá lập tức không vui, trầm giọng hỏi: “Các người ở đây làm gì?”

“Hồi bẩm Phụ Hoàng, nhi thần và Văn Thanh ở đây nấu rượu thưởng tuyết, thuận tiện ngâm thơ vẽ tranh ạ.” Thái Tử vươn tay chỉ về phía đình lục giác, quả nhiên trong đình đã đặt sẵn một bếp lò, ánh lửa đỏ tươi, trên đó là một bầu rượu, đang bốc lên từng làn hơi nước nhẹ nhẹ, làm hương rượu lan đi bốn phía, nhìn qua có vẻ thoải mái ấm áp vô cùng, làm người ta không thể tự chủ mà bước về phía đó, cùng bọn họ cộng ẩm một ly.

Lưu Văn Thanh đợi Thái Tử dứt lời, về mặt bình thản, không kiêu ngạo không siểm nịnh hướng về Hoàn Nhan Bất Phá vái một cái, cất giọng trong trẻo: “Vi thần Lưu Văn Thanh gặp qua Hoàng Thượng.”

Âu Dương Tuệ Như liếc mắt nhìn hai người một cái, thái dương co giật, trong lòng muốn nôn ra: lại ngâm thơ? Lưu Văn Thanh, người còn chưa chịu yên phận sao? Không còn khả năng nào khác nữa à? Muốn nịnh bợ Phụ Hoàng để không bị điều đi sao? Gặp phải tỷ đây, coi như số người không may rồi! Có thể đập người một lần, đương nhiên tỷ vẫn có thể đập người lần thứ hai!

Hoàn Nhan Bất Phá cũng không chú ý đến thái độ của Tiểu Nha Đầu, nhìn thấy Lưu Văn Thanh đứng thẳng như trúc, lập tức nhớ lại lần vây săn, không khỏi gật đầu mỉm cười nói: “Là người sao? Trẫm còn nhớ người, người làm thơ rất được!” Một bên nói, một bên sải bước vào đình, hiển nhiên là đang hứng thú.

Lưu Văn Thanh và Thái Tử âm thầm nhìn nhau, ánh mắt đều hiện vẻ tươi cười. Không uống công bọn họ ngày ngày chờ đợi, rốt cục cũng chờ được người cần gặp, cơ hội lần này nhất định phải nắm được!

Giang Ánh Nguyệt kiềm chế xúc động trong lòng, bước theo Hoàn Nhan Bất Phá vào đình, chờ đợi biểu hiện xuất sắc của Hoàng đế. Hoàng đế tài hoa thế nào, nàng một chút cũng không hoài nghi, nhất định sẽ khiến Hoàn Nhan Bất Phá thấy được, biết được thế nào là kinh tài tuyệt diễm (Càfé: – thành ngữ: tài hoa kinh người).

Âu Dương Tuệ Như nhú mày, về mặt có chút không kiên nhẫn nhăm mắt theo đuôi Phụ Hoàng nhà mình, cũng không thèm chào hỏi Thái Tử, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Phụ Hoàng.

Thái Tử đen mặt, nhưng lại thấy Hoàn Nhan Bất Phá làm như không nhìn thấy hành động vô lễ của nàng, lại lo ngại làm hỏng ván cờ đã bày bố của người trong lòng, chỉ có thể đau khổ nhẫn nại.

Lưu Văn Thanh liếc nhìn Âu Dương Tuệ Như một cái, đôi mắt âm trầm, trong lòng xác thực có chút kiêng kỵ, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh. Dựa vào tài năng sở trường của hắn, có thể thua trong tay một nữ nhân sao chứ? Hắn thật sự không tin!

Hết Chương 44– Càfé Sáng

45. Chương 45: Đạp Xuống Rồi Lại Dẫm Thêm Cái Nữa

Hoàn Nhan Bất Phá ngồi xuống trong đình, thấy tiểu nha đầu tự động lại gần ngồi xuống cạnh hắn, thái độ vô cùng tự nhiên thân thiết, xem thái tử đang đứng bên cạnh như không khí, trong lòng bất giác vô cùng sung sướng, biểu tình trên mặt càng trở nên ôn hòa, nói với hai người, “Ngày tuyết rơi nhiều mà nấu rượu ngắm tuyết, các người thật đúng là tao nhã, thế đã làm thơ gì rồi? Đọc cho trẫm nghe thử xem nào!”

Thái tử nhìn Lưu Văn Thanh một cái rồi xua tay khiêm tốn nói, “Nhi thần tài học hữu hạn, đọc ra chỉ thêm xấu hổ, vẫn để cho Lưu đại nhân ngâm một bài để phụ hoàng thưởng thức vẫn hơn?”

Hoàn Nhan Bất Phá gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Lưu Văn Thanh hơi có vài phần hứng thú. Lần trước, người này làm thơ quả thật là bài thơ hay, chỉ là khi đó lực chú ý của hắn đều bị tiểu nha đầu hấp dẫn mất rồi, ấn tượng đối với Lưu Văn Thanh cũng không sâu sắc lắm, nay gặp lại, trong lòng hắn quả thật có chút chờ mong.

Âu Dương Tuệ Như liếc nhìn biểu tình chờ mong của phụ hoàng một cái, khóe miệng giật giật, tay trái đỡ trán, âm thầm nhìn chằm chằm Lưu Văn Thanh một cái, chỉ còn đợi hắn ra tay, nàng liền tiếp chiêu.

Lưu Văn Thanh quay đầu nhìn tuyết rơi ngoài đình như lông ngỗng, lại quay đầu nhìn bếp lò đang bập bùng ánh lửa, sau một lúc trầm tư mới thông thả ngâm, “Có vò rượu mới cất. Lại sẵn bếp than hồng. Tuyết đang rơi, trời lạnh, Có làm một chén không?” (Thái Bá Tân dịch)

Bài thơ lần này không mang không khí hào hùng như lần trước mà lại mang theo hương vị tươi mát trong lành làm say lòng người, người ta nghe thấy liền muốn ngồi xuống bên cạnh bếp lò, uống tí rượu cùng vị chủ nhân hiếu khách, xua đi rét lạnh của mùa đông. Bài thơ này hợp tình hợp cảnh, thật sự không có chỗ nào có thể bắt bẻ được.

Có đủ chưa vậy! Cướp của Lưu Vũ Tích xong lại cướp tới Bạch Cư Dị? Làm người không thể không biết xấu hổ như vậy! Tuy đã sớm có sự chuẩn bị, Âu Dương Tuệ Như vẫn cứ bị kinh hãi mà trượt khuỷu tay, đầu sụp xuống, đáy mắt hơi lộ ra chút tức giận. Mà càng đáng giận hơn đó chính là tiểu bạch kiểm lại vô cùng tự nhiên v dùng chiêu cũ của nàng, mời phụ hoàng uống rượu? Trái tim nàng thật sự bị rạn nứt.

Hoàn Nhan Bất Phá nghe xong bài thơ của Lưu Văn Thanh, quả nhiên sắc mặt cực kỳ hài lòng, khen ba chữ ‘Hay’ liên tục, có thể thấy được yêu thích bài thơ này cực điểm. Hắn nâng tay, ra lệnh cho người hầu phía sau, “Bài thơ này thật sự hợp với cảnh này giờ này! Người đâu, giúp trẫm rót rượu, trẫm phải uống vài chén với ái khanh.”

Ngài cũng trở thành con sâu rượu rồi sao? Âu Dương Tuệ Như nghe vậy, khóe miệng hơi giật giật không thể nhận ra.

Ngay lúc này Giang Ánh Nguyệt tự động bước ra, tiến lên rót rượu ọi người. Hoàng đế tiến bộ như vậy, dùng gần một khắc liền được Hoàn Nhan Bất Phá khen ngợi, lòng nàng cực kỳ cao hứng, khi đến lượt rót rượu cho Hoàng đế, con mắt hơi hơi cong, mỉm cười lộ liễu.

Lưu Văn Thanh có chút tự đắc trong bụng, thấy Hoàng tử lộ ra tán thưởng với hắn, lại thêm vài phần cao hứng, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ nhàn nhạt như trước, không ngờ thế lại được Hoàn Nhan Bất Phá xem trọng hơn.

Hoàn Nhan Bất Phá dẫn đầu gĩa ly rượu lên trước, mọi người vội vàng làm theo. Hẩn ngửa đầu, một hơi uống sạch rượu trong chén, rồi lại hà ra hơi thở đầy khói sương mù, vẻ mặt sáng khoái vô cùng.

“Ha ha, hảo thi, hảo tửu, hảo cảnh*! Đáng để trẫm uống thêm một chén.” Hẩn ngồi đẩy ăn to nói lớn**, đặt ly rượu xuống nói sang sảng.

* Hảo thi, hảo tửu, hảo cảnh tức thơ hay, rượu ngon, cảnh đẹp.ể nguyên gốc hay hơn ^^.

** đại mã kim đao: ta thấy một số trang để là hào sảng; khí thế to lớn hoặc là nói chuyện thẳng thắn, sắc bén, không lưu tình hoặc Mô tả cách nói chuyện lỗ mãng, sắc nhọn hoặc hành động hùng hổ, nghiêng về hướng thô lỗ => tạm thời để là ăn to nói lớn, khi nào tìm được từ thích hợp ta sẽ chỉnh lại.

“Phụ hoàng nói phải.” Thái tử vội vàng lên tiếng phụ họa, phát tay cho Giang Ánh Nguyệt lui ra, tự mình giúp hẩn châm đầy rượu, mặt mày hớn hởi, đặc ý khác thường. Lấy lòng phụ hoàng, để cho phụ hoàng tận mắt thấy được tài hoa của Văn Thanh, lo gì Văn Thanh không thể ở lại trong kinh làm bạn với hẩn?

Âu Dương Tuệ Như học theo dáng vẻ của Hoàn Nhan Bất Phá, một hơi uống hết rượu mát lạnh, tức khắc cảm thấy cổ họng như bị lửa thiêu, cơn nóng qua đi, trong bụng truyền lên một luồng nhiệt khí, cảm giác tác dụng chậm cực kì thoải mái.

Âu Dương Tuệ Như liếc thái tử lộ rõ vui mừng trên nét mặt và Lưu Văn Thanh ra vẻ thanh cao, khoe miệng hơi nhếch, cười khinh thường, dựa sát vào Hoàn Nhan Bất Phá nói, “Mặc dù bài thơ này của Lưu đại nhân cũng hay, nhưng lại quá thanh thoi lười nhác, làm cho người ta nghe xong cả người mất hết tinh thần hăng hái, chỉ lo sa vào hưởng lạc.” Dứt lời, nàng ngừng một chút, thấy phụ hoàng lộ ra tươi cười hứng thú quan tâm, ánh mắt sáng rực nhìn nàng, nàng híp mắt, ý vào cảm giác hai phần say, càng tựa sát vào chút, nói từng tiếng chậm rãi ở bên tai hẩn, “Nghe nói Lưu đại nhân phải ra ngoài biên ải. Đợi Lưu đại nhân trải qua biên ải đất trời mênh mông, nhất định có thể viết ra mấy câu thơ dào dạt khí phách nam nhi kiểu như ‘Vút lên mình ngựa vội vàng. Đuổi theo, tuyết đổ đao cung bám đầy.’***! Phụ hoàng ngài nói có đúng hay không?” Ngụ ý chính là châm chọc Lưu Văn Thanh như là nhi nữ ấy.

*** Trích hai câu sau trong bài Tái Hạ khúc – bài thứ 3 của Lư Luân, có nhiều bản dịch

Tức thì Lưu Văn Thanh và Thái tử giận đến ngã ngựa, sắc mặt Thanh Thanh tím tím, thay đổi không ngừng. Lần trước người nói phải mặc sức hưởng lạc chính là nàng, lần này lại nói phải thể nghiệm cuộc sống bần hàn cũng là nàng, nhưng dường như nàng nói cái gì cũng đều có lý, thoải mái đọc ra vài câu thơ, ấy mà tại sao lại nghe có ý vị đến thế, làm cho kiêu ngạo như Lưu Văn Thanh cũng không tìm ra một chút khuyết điểm nào.

Vả lại nàng nói gần nói xa trực tiếp muốn đưa Lưu Văn Thanh ra biên cương, nếu Hoàn Nhan Bất Phá thật sự gạt đầu thừa nhận, Lưu Văn Thanh kia phải ra biên ải là việc chắc chắn như đinh đóng cột.

Tâm tư mọi người đều bị nhiễu loạn, tất cả đều mong chờ và căng thẳng nhìn về phía Hoàn Nhan Bất Phá đợi hẩn lên tiếng.

Hoàn Nhan Bất Phá kín đáo nhìn chăm chú đôi môi tiểu nha đầu do rượu mà ửng hồng ướm át, cảm nhận hơi thở thơm ngát như lan của nàng không ngừng phe phẩy trên chốc ở bên tai, xao động trong lòng mấy lần suýt kìm nén không nổi, dưới thân lại từ từ nổi lên phản ứng, làm sao còn có lòng dạ nào chăm chú lắng nghe nàng đang nói gì đó?

Vì không muốn xảy ra chuyện xấu trước mặt người khác, Hoàn Nhan Bất Phá dựa vào tự chủ hơn người, thật vất vả đè nén khác thường của cơ thể, hẩn cẩn thận suy nghĩ lại lời nói ban nãy một lượt, không thể không thừa nhận rằng tiểu nha đầu nói chuyện chính là một câu là đúng trọng tâm, tùy ý đọc ra hai câu thơ, so với tác phẩm của Lưu Văn Thanh lại càng khí thế hơn, càng ý vị hơn. Tuy Lưu Văn Thanh tài hoa hơn người, nhưng suy cho cùng vẫn là tuổi còn quá trẻ, thiếu vài phần nhân giới và nhuệ khí. Hẩn không hoan nghênh đối phương có loại tính cách không nóng không lạnh này, hẩn trước giờ vẫn cho rằng làm người cần phải biết che giấu sự tài năng sắc sảo của mình, giống dã thú vậy. Như tính cách mạnh mẽ quyết đoán, thoải mái không bị ràng buộc của tiểu nha đầu vậy, làm hẩn yêu thích không muốn buông tay.

Nếu so với tiểu nha đầu về các phương diện như nhân giới, nhận thức, tâm trí thì Lưu Văn Thanh vẫn không bằng, điều động ra biên cương để rèn luyện quả thật là việc cần thiết, sở dĩ Thừa tướng đưa ra đề nghị này,

xem ra cũng bởi vì mền mộ tài năng mà sốt ruột thôi.

Hoàn Nhan Bất Phá phỏng đoán chừng chốc lát, trên mặt khẽ mỉm cười, nhìn về phía tiểu nha đầu bên cạnh đang chăm chú nhìn mình, cố nén cảm giác đang thôi thúc đặt nụ hôn lên gò má ửng hồng của nàng, gật đầu đồng ý, “Thái tử phi nói đúng. Tuy Lưu ái khanh tài hoa xuất chúng, nhưng tuổi vẫn còn trẻ, nhãn giới và rèn luyện vẫn còn kém, tâm trí lại hơi yếu đuối. Nếu cho ra biên cương rèn luyện, không đến hai năm, chắc chắn năng lực sẽ thuần thục chín chắn, đối với chuyện này trẫm rất chờ mong!”

Nghe vậy, Âu Dương Tuệ Như vừa lòng, cúi đầu, khước miệng thoáng hiện một nụ cười tươi rất nhạt, nghĩ thầm trong bụng: Lưu Văn Thanh à, chị đã nói rồi, đã có thể đập lên mi một lần, thì sẽ có thể dấm lên mi lần thứ hai! Mi cứ ngoan ngoãn chờ ra biên cương đi, đến lúc đó, chị đây còn có một món quà lớn tặng cho nhà người!

Đã đến nước này, Lưu Văn Thanh còn có thể nói cái gì đây? Chỉ có thể chấp nhận sự thật là bản thân mình thua hai lần trên cùng một nữ nhân, mặt mày trắng bệch, giọng điệu cứng nhắc trả lời, “Hoàng Thượng khen trệt rồi, vi thần đến chỗ ấy, nhất định sẽ làm vị quan tốt, không phụ thánh ân.”

Thái tử không cam lòng nhưng cũng biết rõ, vào lúc này mà giúp hấn cầu tình cũng không phải là hành động sáng suốt, làm không tốt có khi còn làm cho phụ hoàng thấy gai mắt, hỷ luôn con đường làm quan của hấn.

Lúc này Giang Ánh Nguyệt hoàn toàn ngơ ngẩn đứng sau lưng Hoàn Nhan Bất Phá, Hoàng đệ của nàng vậy mà lại bị bại bởi Âu Dương Tuệ Như? Chợt giật mình tỉnh người, lập tức nàng nổi giận. Lại là Âu Dương Tuệ Như chết tiệt! Âu Dương Tuệ Như, rốt cuộc người muốn thế nào đây? Vì sao lại nhiều lần muốn đối nghịch với chúng ta? Âm sát ở Tây sơn, thật nên một đao thiet người luôn mới phải!

Trong lòng tuôn tràn xúc động khát máu, bên trong Giang Ánh Nguyệt đang gầm rú gào thét, dần không nổi cảm xúc kịch liệt đang từ từ tản ra trong mắt

Cảm giác sau lưng lạnh lạnh, một luồng hơi thở ác ý không tới gần ngừng mình, Âu Dương Tuệ Như cố chịu đựng sự lo lắng không thoải mái, ngoái đầu liếc Giang Ánh Nguyệt một cái.

Không nghĩ tới cảm giác của Âu Dương Tuệ Như lại nhạy cảm như thế, thấy nàng nhìn mình, Giang Ánh Nguyệt vội vàng thu hồi cảm xúc nơi đáy mắt, dần nén kêu gào và la hét trong lòng, bày ra bộ dáng thân thiện dịu dàng.

Âu Dương Tuệ Như nhú mày lại, cổ họng thít chặt, đối với nguy trạng của nàng ta chỉ cảm thấy buồn nôn. Thu hồi ánh mắt, dư quang liếc sang hướng Lưu Văn Thanh cũng biểu tình không khác gì mấy, cũng làm ra vẻ ôn nhuận như ngọc, cảm giác chán ghét sâu sắc rốt cuộc không kìm được nữa. Hai chị em nhà này tương tự như thế, sao không ai đặt ra hoài nghi với diện mạo bọn họ vậy?

Mà cũng cũng đúng thôi, hai người này ở bên ngoài chẳng dính dáng gì đến nhau, xa lắc xa lơ có bắn bằng đại bác cũng chẳng tới****, người bình thường cũng sẽ không thể tưởng tượng họ có quan hệ anh em gì, nhiều lắm chỉ cảm thán như ‘có tướng vợ chồng ‘ mà thôi.

****Gốc: như truyện hay thành ngữ : chỉ việc có dùng tám cây gậy tra cũng không khiêu dấn tới được, chỉ việc tận đầu tận đuôi, có bắn đại bác cũng không tới.

Khoan đã, có tướng vợ chồng? Âu Dương Tuệ Như chợt nghĩ ra điều gì đó, lại ngoái đầu nhìn Giang Ánh Nguyệt, đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới mấy lần.

Giang Ánh Nguyệt bị Âu Dương Tuệ Như quan sát thế này là lần thứ hai. Sợ hãi và bất an so với lần đầu tiên còn mãnh liệt hơn. Nàng cố dự cảm, lần này, nhất định Âu Dương Tuệ Như cũng sẽ nói cái gì đó không tốt đẹp gì đâu.

Quả nhiên, Âu Dương Tuệ Như đánh giá Giang Ánh Nguyệt xong, lại nhìn Lưu Văn Thanh, ôn hòa hỏi, “Lưu đại nhân tài hoa nổi bật, tuần tú lịch sự, không biết trong nhà đã có thể thiếp hay chưa?”

Lưu Văn Thanh không hiểu nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt như cũ, cung kính đáp, “Hồi bẩm Thái tử phi, trước mắt vi thần chưa cưới vợ.”

Ánh mắt Thái tử hơi đổi, có Hoàn Nhan Bất Phá ở đây, hắn không dám biểu hiện ra việc để ý Lưu Văn Thanh, chỉ có thể im lặng cắn răng, cố gắng nhẫn nhịn. Gần đây hắn phát hiện, hễ có mặt Thái tử phi thì toàn bộ cảm xúc của hắn chỉ có thể dùng chữ ‘Nhịn’ để bày tỏ.

Hoàn Nhan Bất Phá cũng không phát hiện Thái tử có sự khác thường, chỉ một lòng chú ý tiểu nha đầu của mình, thấy hai mắt nàng lấp lánh, nhìn chằm chằm Lưu Văn Thanh vô cùng tập trung, khoanh khắc đó tươi cười trên mặt cũng phai nhạt đi, mím môi hỏi, “Tiểu nha đầu hỏi cái này để làm gì?”

“Phụ hoàng, Tuệ Như muốn làm mai cho Lưu đại nhân thì thế nào, ngài có đồng ý hay không?” Trước hết phải bố trí cạm bẫy trong lời nói đã, chờ phụ hoàng dẫm lên rồi nói sau. Nàng cố ý hỏi không rõ ràng.

Giang Ánh Nguyệt nghe thấy vậy trong lòng như có gì đánh bất ngờ, hai mắt dán chặt mũi chân mình, không dám đối diện Âu Dương Tuệ Như. Nàng thật sự sợ Âu Dương Tuệ Như này mà mở miệng, lần nào cũng chỉ dùng hai ba câu đánh nàng và Hoàng đệ xuống vực sâu! Chỉ mong lần này không phải!

Trái tim Hoàn Nhan Bất Phá liền được thả lỏng, tức khắc căng thẳng trên mặt lại chuyển thành ba phần ý cười, không chút đắn đo liền gật đầu, “Tốt, Thái tử phi muốn chỉ hôn ai cho Lưu ái khanh?”

Cánh môi Thái tử và Lưu Văn Thanh đều có chút hơi xanh, tuy rằng suy nghĩ không giống nhau, nhưng tâm lý kháng cự đều mãnh liệt y như nhau.

Âu Dương Tuệ Như nhìn sắc mặt hai người thay đổi, trong lòng thoải mái không thôi, đưa tay chỉ Giang Ánh Nguyệt đang vui đùa vào ngực, “Vậy Tuệ Như lại càng làm giúp mới được. Phụ hoàng, người xem khuôn mặt Giang nữ quan xem, có phải rất giống với Lưu đại nhân? Đây là chắc là có tướng vợ chồng như lời đồn trong dân gian. Thế này thì hai người chính là tuyệt phối, mai sau chắc chắn nên duyên cảm sắt, vợ chồng hòa hợp. Lưu đại nhân sắp phải đi biên ngoại xa xôi, không bằng trước đó ngài ban cho hắn một ân huệ, thưởng hắn một hiền thê thì thế nào?”

Hoàn Nhan Bất Phá nghe vậy thì cẩn thận quan sát kỹ gương mặt hai người, quả nhiên càng nhìn càng thấy giống, nhìn đến nỗi hai tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt bắt đầu nao núng lo sợ trong lòng, cảm xúc đứng trên bờ sụp đổ.

May mắn chính là, trước khi hai người chống đỡ không nổi nữa thì Hoàn Nhan Bất Phá thu hồi ánh mắt, liếc biểu tình đầy chờ mong của tiểu nha đầu một cái, trong lòng thầm nghĩ: tuy rằng Giang Ánh Nguyệt còn có chút hiềm nghi, nhưng ban cho Lưu Văn Thanh, hai người cũng phải đến biên cương thì chẳng thể gây ra sóng gió gì, với hắn mà nói thì đây cũng xem như là một dạng xử lý một phiền toái rồi. Tiểu nha đầu ít khi thấy cầu xin hắn một lần, tuyệt đối không thể để cho nàng thất vọng được. Con gái tuổi này, đúng là thích nhất việc kết đôi, thôi, nàng muốn chơi, cho nàng chơi. Nếu đến lúc Lưu Văn Thanh lên đường mà tra ra Giang Ánh Nguyệt không ổn, trên đường đến biên cương có bệnh chết một nữ nhân nhu nhược cũng là chuyện rất bình thường.

Cân nhắc xong, dưới tình huống ba người tuyệt vọng, một mình Hoàn Nhan Bất Phá thì hưng phấn gật gật đầu, rõ ràng đồng ý, “Quả nhiên rất là giống nhau. Giang nữ quan cũng là tài hoa hơn người, hơn nữa tính tình hiền lành, xử sự khiêm nhường, với Lưu ái khanh đúng là trời đất tạo nên một đôi. Đợi Lưu ái khanh xuất phát từ trong kinh ra thì cứ đến chỗ trầm linh người về đi.” Một cung nữ thấp kém với một ngũ phẩm tiểu lại như thế, không xứng đáng để hắn hạ chỉ tử hôn.

Nhìn thấy ba người bị lời của Hoàn Nhan Bất Phá chấn động đến sắc mặt trắng bệch, trong lúc vô ý đều tự tiết lộ tình cảm có lo âu, có hoang mang, có tuyệt vọng, có thù hận chân thực nhất. Âu Dương Tuệ Như nhận lấy cừu hận không ngừng tăng lên của mọi người đối với nàng, trong lòng thì cười vui sướng.

Cứ hận đi, thừa dịp lúc các người còn có thể hận thì nhanh chóng phát tiết ra đi, đến lúc ‘Vợ chồng’ các người ra biên cương, các người liền hận không nổi nữa. Người chết, đương nhiên là không còn cảm xúc gì nữa!

Trong lòng lạnh lùng nghiền ngẫm, Âu Dương Tuệ Như càng hắc hàm, nhìn về phía Giang Ánh Nguyệt như ban ơn, ôn hòa nói, “Giang nữ quan, phụ hoàng và bản cung giúp tìm người một lang quân như ý đến vậy, sau này người sẽ không còn là cung nữ nữa mà phu nhân xác thực của quan gia, người còn không mau quỳ xuống tạ ơn?”

Giang Ánh Nguyệt nghiêm mặt, quỳ xuống bốp một tiếng thật mạnh, nháy mắt khuôn mặt sâu chôn giữa hai tay dữ tợn như quỷ.

Khi đứng lên thì nàng đã thu lại biểu tình dữ tợn, nhìn sắc mặt bình tĩnh, hành vi hợp lý nhưng thoáng lên một cái, cổ họng liền thấy ngai ngái, suýt nữa phun ra một bùm máu. Gã cho đệ đệ ruột của mình? Chuyện hoang đường như vậy nếu thật sự xảy ra, bảo sau này hai tỷ đệ bọn họ làm sao có thể đối mặt với người trong thiên hạ?

46. Chương 46: Bị Nhiễm Thương Hàn

Từ sau khi “tình cờ gặp gỡ” Hoàn Nhan Bất Phá ở Tây Uyển, thì tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt đã hoàn toàn im hơi lặng tiếng. Rõ ràng hai người đều hết sức cố gắng, nhưng đích đến của việc báo thù lại cách họ càng ngày càng xa ra, cho đến bây giờ thì đã hoàn toàn rơi vào ngõ cụt.

Nghĩ tới nghĩ lui, cả hai đều thống nhất nghĩ đến một người, chính là Âu Dương Tuệ Như. Đường như Âu Dương Tuệ Như sinh ra là để làm khắc tinh của bọn họ, chỉ cần nàng ta xuất hiện, thì kế hoạch của bọn họ dù có tốt cách mấy, đến cuối cùng cũng chỉ có thể trắng tay.

Không thể lưu Âu Dương Tuệ Như được nữa! Nhất định phải loại bỏ! Tuy hai người bọn họ không thể thương lượng cùng nhau, nhưng đều không hèn mà cùng có chung ý nghĩ như vậy. Nhưng mà, với tình cảnh hiện tại của bọn họ, tự bảo vệ mình còn không xong, muốn động thủ diệt trừ Âu Dương Tuệ Như thì phải khó khăn đến chừng nào? Hai người có hận nàng ta cách mấy thì cũng chỉ có thể tự đau khổ trong lòng mà thôi.

Bị chỉ hôn cho đệ đệ ruột của mình, còn phải song song cùng nhau đi đến biên cương, không đủ dăm ba năm thì không thể quay lại kinh thành, Giang Ánh Nguyệt chỉ cần tưởng tượng đến hoàn cảnh ngày sau của bọn họ thì ruột gan cứ như bị thiêu đốt, trong lòng bàng hoàng và tuyệt vọng còn nhiều hơn so với lúc nước mắt nhà tan.

Tuy trong lòng đang đau khổ, trên mặt cũng không biểu hiện ra, nhưng chỉ trong nửa tháng cả người nàng đã gầy xẹp xuống, may mắn là đang trong mùa đông nên quần áo rất dày, mới không bị An Thuận chú ý. Nàng biết, bên cạnh nàng có người giám thị, mà Đại tổng quản An Thuận vẫn luôn giờ giờ phút phút chú ý nàng, nàng như đang bước đi trên miếng băng mỏng, không dám bước nhầm một bước.

Cường địch theo dõi xung quanh, phía trước là núi cao vạn trượng, phía sau không có đường lui bước, lần này nàng thật sự còn đường để xoay chuyển càn khôn sao? Giang Ánh Nguyệt cảm thấy mờ mịt, sự kiên cường và tự tin của xưa kia đã bị tiêu diệt gần như không còn.

Ngày hôm đó, vẫn như bình thường, nàng hầu hạ Hoàn Nhan Bất Phá thay quần áo.

Hoàn Nhan Bất Phá là người vô cùng ngênh ngang, rõ ràng trong lòng đã nghi ngờ nàng, nhưng vẫn để nàng tùy ý tiếp cận hắn, mà không sợ sẽ bị nàng ra tay ám sát.

Nhưng cho dù là ở khoảng cách gần với Hoàn Nhan Bất Phá đến thế nào đi nữa, thì nàng cũng không dám ra tay. Nàng đã từng tận mắt nhìn thấy Hoàn Nhan Bất Phá giết người, lúc ấy đối phương vung đao chém bừa, hình ảnh hắn ta hăng hái, chỉ cần nâng tay đã chém bay cả trăm đầu người đã để lại dấu ấn khắc sâu trong đầu nàng, cả đời khó quên. Lúc ấy cả người nàng đều run rẩy, quả tim như muốn nhảy ra ngoài, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy dọc lên đến đỉnh đầu. Kể từ đó, nàng sợ, nên nàng không dám ra tay, bởi vì nàng biết, chỉ cần nàng lộ ra một chút sát khí, thì Hoàn Nhan Bất Phá chỉ cần động ngón út cũng đã có thể nghiền nát nàng được rồi.

Đề ép những suy nghĩ miên man trong lòng lại, Giang Ánh Nguyệt nâng tay, sửa lại vạt áo cho Hoàn Nhan Bất Phá, rồi cúi người vuốt lại nếp gấp trên thân áo cho phẳng phiu, dùng tay vỗ nhẹ hai cái, nhưng bất ngờ, lúc nàng đang vỗ nhẹ vạt áo, thì thân người Hoàn Nhan Bất Phá bỗng nhiên chao nghiêng, rồi khụy xuống, đè lên người nàng.

Bị một người đàn ông cao lớn đè trên mặt đất, Giang Ánh Nguyệt chỉ biết trợn mắt há mồm, đến khi giọng nói lo lắng của An Thuận truyền đến, thì nàng mới hoàn hồn lại, đưa mắt nhìn qua vẻ mặt của Hoàn Nhan Bất Phá.

Chỉ thấy mí mắt của Hoàn Nhan Bất Phá khép hờ, hai bờ má đỏ ửng, chau mày, rõ ràng là đang cảm thấy khó chịu và đang trong trạng thái bất tỉnh nhân sự.

“Nhanh lên, nâng Hoàng Thượng dậy, gọi thái y!” An Thuận vừa hô to ra lệnh vừa chạy đến nâng cánh tay Hoàn Nhan Bất Phá lên, Giang Ánh Nguyệt cũng vội vàng nâng tay, đẩy người đang đè trên người mình ra, rồi cùng An Thuận dìu hần lên long sàng.

“Hoàng Thượng sốt rồi!” Giang Ánh Nguyệt vươn tay áp lên trán Hoàn Nhan Bất Phá, nhíu mày nói.

“Để người có hiểu biết đến đây hầu hạ đi, người ra ngoài xem Thái y đến chưa, nếu chưa đến thì chạy đến thái y viện thúc giục lần nữa.” Hoàng Thượng ngất xỉu, không có khả năng phòng bị, đương nhiên An Thuận sẽ lo lắng Giang Ánh Nguyệt đang kể cận bên cạnh nên mới lên tiếng điều đi.

Giang Ánh Nguyệt biết An Thuận đang lo ngại điều gì, nên vâng lời “dạ” một tiếng, hiểu ý đi ra ngoài.

Thân thể Hoàn Nhan Bất Phá cường tráng, rất ít khi sinh bệnh, sốt cao đến mức ngất xỉu thế này là lần đầu tiên, thái y chạy đến rất nhanh, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

Tin tức của điện Càn Khôn quá lớn, nên đã kinh động đến Thái Hậu đang ở điện bên cạnh, lúc thái y đến chẩn bệnh, thì Thái Hậu đã mang theo Nhu Phi cũng trùng hợp đến chỗ bà thỉnh an vội vã đi qua, vẻ mặt khẩn trương lo lắng đứng bên cạnh.

Một hồi lâu sau, mồ hôi lạnh đã chảy đầy đầu thái y, vẻ mặt thái y nghiêm túc buông bàn tay đang bắt mạch xuống, cũng không nói ra bệnh tình thế nào với Thái Hậu ngay, mà quỳ xuống đất, chắp tay nói với bà: “Nô tài cả gan, thỉnh Thái Hậu di giá đến nơi khác, để Hoàng Thượng ở đây một mình, tránh bị lây bệnh. Lại thỉnh Thái Hậu cho tất cả Thái y đến đây để cùng hội chẩn. Bệnh tình của Hoàng Thượng rất phức tạp, nô tài không dám tự tiện quyết định.”

Thật ra trong lòng hần đã có đáp án, nhưng ở thời điểm cứu tử nhất sinh thế này, đương nhiên muốn kéo thêm vài người xuống nước cùng rồi, cũng có thể nói là nhiều người sức lớn, tiếp thu ý kiến quần chúng, có lẽ sẽ còn cơ hội sống sót.

Thái Hậu nhìn chăm chú vào vị Thái y đang chảy mồ hôi lạnh, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một dự cảm xấu.

“Người đâu, mời tất cả Thái y đến đây hội chẩn cho Hoàng Thượng! Nhanh lên!” Thái Hậu cất cao giọng ra lệnh, rồi đi đến trước giường con trai bà, đau lòng nhìn hần một lúc lâu, định vươn tay chạm vào gò má nóng hổi của hần, nhưng bị Thái y ngăn lại.

Sắc mặt Thái Hậu trầm xuống, nhưng cũng không trách phạt Thái y, chỉ là trong lòng càng lo lắng hơn, mang theo Nhu Phi đang tái mặt ra khỏi nội điện, ngồi chờ bên ngoài.

Thị vệ nhận lệnh, vội vàng chạy đi, qua khoảng nửa nén nhang sau, thì có năm vị Thái y trước sau theo vào, vào tới chính điện, còn chưa kịp hành lễ đã bị Thái Hậu phất tay đuổi vào nội điện hội chẩn cho Hoàng Thượng.

Trong điện ngoài điện đều im phăng phắt đến nỗi cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được. Nhóm cung nhân đều cảm thấy không khí xung quanh trở nên ớn lạnh, toàn bộ đều mang vẻ mặt nặng nề, im hơi lặng tiếng.

Thái Hậu ngồi ở vị trí chủ vị, bình tĩnh nhìn vào hư không trầm tư. Vẻ mặt bà tĩnh lặng, nhưng trong lòng lại sóng dậy cuộn trào, cuồng phong gào thét. Sự khác thường của Thái y sao bà lại nhìn không ra chứ? Có phải con trai bà mắc phải căn bệnh gì trầm trọng hay không? Không, không phải vậy, con trai ta nhất định phải sống lâu trăm tuổi!

Thái Hậu liên tục tự trấn an bản thân, cuồng phong trong lòng nháy mắt trở nên yên ả lại. Nhưng Nhu Phi bên cạnh bà lại không ổn, đã sớm trở nên hoang mang lo lắng, mặt không còn chút máu, khăn thêu trong tay gần như đã bị nàng ta nhàu nát hoàn toàn.

“Sao rồi?” Đường như đã qua trăm năm, đợi đến khi nhóm Thái Y bước ra, Thái Hậu từ tốn nhìn bọn họ, cất giọng bình thản đặt câu hỏi. Bà đã lường trước tình huống xấu nhất, nên lúc này, việc gì cũng không thể dả kích được bà nữa.

Sáu vị Thái y đồng loạt quỳ xuống, sắc mặt nặng nề, người đứng đầu Thái y viện thay mặt tất cả nói: “Nô tài cả gan, thỉnh Thái Hậu nhanh chóng phong tỏa điện Càn Khôn, đồng thời mang tất cả hồi kinh là tốt nhất.”

Thái Hậu giật mình, nhắm mắt lại, trầm giọng hỏi: “Bệnh gì? Bệnh dịch sao?”

Trưởng Thái y viện nặng nề gật đầu, “Hồi bẩm Thái Hậu, là bệnh thương hàn. Thỉnh Thái Hậu nhanh chóng di giá, để tránh bị lây bệnh.”

Nhu Phi cúi đầu kêu lên một tiếng, làm Thái Hậu đang thờ ơ với thỉnh cầu của Thái y phải lạnh lùng nhìn qua. Nhìn thấy Nhu Phi mang vẻ mặt sợ hãi và có ý muốn rời đi, Thái Hậu cười lạnh trong lòng: thứ nữ nhân như vậy cười về để làm gì? Người thân của mình gặp nạn, thái độ của các nàng như thế là sao? Thật là đáng chết mà!

“Ai gia không đi, ai gia sẽ ở đây với Hoàng Thượng cho đến khi hẩn khỏi hẩn.” Thái Hậu xua tay, kiên quyết từ chối.

Nhóm Thái Y đang định khuyên bà, thì An Thuận từ bên trong đi ra, trên tay cầm theo Thánh Chỉ, nét mực trên Thánh Chỉ còn chưa khô, hiển nhiên là Hoàn Nhan Bất Phá vừa tỉnh dậy đã lập tức viết.

“Hồi bẩm Thái Hậu, đây là Thánh Chỉ Hoàng Thượng vừa mới hạ xuống, căn dặn ngài lập tức hồi kinh, nắm giữ ngọc tỷ, cùng với Thừa Tướng và nhóm Thân Vương giám quốc. Hoàng Thượng bệnh nặng không thể tuyên chiếu, còn phải nhờ Thái Hậu chủ trì đại cục, thỉnh Thái Hậu di giá. Nếu Ngài không di giá, Hoàng Thượng sẽ không đồng ý trị liệu.”

An Thuận quỳ xuống, hai tay dâng Thánh Chỉ lên trước mặt Thái Hậu, ...chậm rãi khuyên nhủ.

Thái Hậu tiếp nhận chỉ dụ, mở ra xem, chau mày, ánh mắt lạnh lẽo, rồi im lặng một hồi lâu, sau đó hai mắt ửng đỏ, bàn tay dùng sức nắm thành quyền, cắn răng nói: “Hồi cung!” Dứt lời, bà dứt khoát đứng dậy, bước đi không hề quay đầu lại.

Thái Hậu chính là nữ nhân mạnh mẽ lý trí như vậy, vào thời khắc thể này, Hoàn Nhan Bất Phá chỉ có thể dựa vào bà và Thừa Tướng. Hẩn đã khơi mào tranh đấu giữa các Hoàng tử, nếu như không có hẩn ở trong kinh trấn áp, thì lần tranh đấu này sẽ không thể khống chế được, vì vậy, Thái Hậu phải đứng ra nắm giữ cục diện, vì quốc gia, bà không thể yếu đuối.

Thái Hậu đặt ra lý do “cải trang vi hành” để che giấu bệnh tình của Hoàn Nhan Bất Phá, lập tức dựa vào lý do Hoàng Thượng đã rời kinh, nên hành trình ở Ly Sơn đã không còn gì thú vị nữa, nhanh chóng mang theo toàn bộ Hoàng Thất quay về kinh thành.

Tuy rằng trong lòng mọi người có chút nghi hoặc, nhưng e ngại quyền uy của Thái Hậu, nên cũng không dám hỏi nhiều, lại có Thừa Tướng và nhóm Thân Vương chủ trì cục diện, nên trên đường cũng không xảy ra biến cố gì, vô cùng thuận lợi trở lại kinh thành.

Đoàn người Thái Hậu vừa rời khỏi, hành cung Ly Sơn lập tức được thị vệ của Hoàn Nhan Bất Phá bao vây, người hầu trong điện Càn Khôn một kẻ cũng không được ra ngoài, đều bị nhốt lại bên trong.

Sáu vị Thái y cũng bị giữ lại, tự phân công nhau, thay nhau trị liệu cho Hoàng Thượng.

Không khí trong điện Càn Khôn vô cùng nặng nề, nhóm cung nhân đều tập trung bên ngoài điện, nghe Đại tổng quản An Thuận rằng dạy.

An Thuận đem tình huống hiện tại của Hoàng Thượng nói sơ qua một lần, sau đó nhìn chằm chằm vào mọi người, cảnh cáo: “Các người đều là người có hiểu biết, hành cung Ly Sơn này đã bị thị vệ phong tỏa, muốn tự mình trốn đi, phải chết! Ăn nói bậy bạ làm ảnh hưởng đến người khác, hoặc kích động mọi người, phải chết! Lười biếng, hoặc tinh thần sa sút, phải chết! Đường sống duy nhất của các người chính là hầu hạ Hoàng Thượng thật tốt, Hoàng Thượng khỏi bệnh, đương nhiên các người sẽ không sao. Nghe rõ hết rồi chứ?”

“Dạ rõ.” Nhóm cung nhân đồng thanh hô dạ, giọng điệu cũng rất bình tĩnh, nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ, sẽ có thể nhìn thấy sắc mặt họ đều tái nhợt, trong đáy mắt đều ẩn chứa sự sợ hãi vô cùng.

Bệnh thương hàn có tính lây lan cực mạnh, lại rất khó trị liệu, đa số người mắc phải đều cử tử nhất sinh. Tuy là ngoài miệng không nói gì, nhưng đa số cung nhân đã không còn ôm hi vọng sống nữa. Vì vậy, điện Cần Không nhất thời tràn ngập hơi thở tử vong, làm người khác phải cảm thấy áp lực.

Nhưng phần đông nhóm cung nhân đang trong tình trạng tuyệt vọng đó lại không bao gồm Giang Ánh Nguyệt.

Bởi vì trên người nàng mang theo hiềm nghi, vào thời điểm đặc biệt thể này, cho dù nàng là nữ quan duy nhất, thì An Thuận cũng không để nàng hầu hạ, mà luôn điều nàng đi xa ra, để nàng không có cơ hội tiếp xúc với Hoàng Thượng, cũng không để nàng tiếp xúc với những công việc liên quan đến thuốc.

Giang Ánh Nguyệt sinh hoạt vô cùng nhẹ nhàng, công việc làm xong sớm, một mình nàng trở lại nhĩ phòng, nhanh chóng đóng cửa lại, ngồi trên chiếc giường đơn sơ bình tâm trong chốc lát, vẻ mặt mờ ảo, không biết đang suy nghĩ điều gì. Một lúc lâu sau, bỗng nhiên nàng ta nâng tay che mặt, cười lên ha hả, cười liên tục không ngừng cho đến khi nước mắt chảy ra mới dần dần bình ổn lại.

Bị bệnh thương hàn sao? Tốt! Thật sự là trời giúp ta mà! Đang lo không có cơ hội xoay chuyển Cần Khôn, ông trời liền ban xuống cho nàng một cơ hội tốt. Giang Ánh Nguyệt vui vẻ vô cùng.

Trong mắt người khác, bệnh thương hàn là bệnh nan y, nhưng khéo sao, trong tay Giang Ánh Nguyệt lại có một phương thuốc bí truyền có thể chữa được bệnh này. Phương thuốc bí truyền này là do một tử sĩ truyền lại cho nàng (Tử sĩ: đại khái là người sẵn sàng chết vì nhiệm vụ, hoặc nếu bị bắt khi làm nhiệm vụ sẽ tự sát để bảo toàn bí mật), cũng dựa vào phương thuốc bí truyền này mà nàng đã cứu được mạng của Hoàng đế.

Tuy có phương thuốc bí truyền trong tay, nhưng nàng cũng không lập tức dâng ra, nàng sẽ tận tâm hầu hạ Hoàn Nhan Bất Phá, rồi dần dần làm dao động tâm tư hắn, cũng sẽ từ từ chờ đợi, đợi đến một khắc trước khi hắn chết thì mới chữa khỏi cho hắn. Trong lúc mang bệnh, người ta luôn dễ dàng buông lỏng đề phòng, nàng tin chắc, dựa vào biểu hiện thập toàn thập mỹ, dịu dàng chăm sóc của nàng, nhất định có thể đánh được vào tâm tư của Hoàn Nhan Bất Phá.

Đến lúc đó, sao hắn còn có thể hoài nghi nàng, làm như không có gì mà tiện tay đem nàng cho người khác chứ? Sẽ không, hắn nhất định sẽ tin tưởng nàng, ỷ lại vào nàng, quyến luyến nàng, sau đó sẽ không thể rời bỏ nàng được!

Tưởng tượng đến lúc có thể chinh phục được nam nhân mạnh mẽ như Hoàn Nhan Bất Phá, trong lòng Giang Ánh Nguyệt kích động vô cùng, cúi đầu, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ tự tin, nụ cười cũng càng thêm sâu hơn.

(*)Thương hàn là chứng bệnh đường tiêu hóa do nhiễm vi trùng *Salmonella enterica* serovar Typhi. Bệnh hiểm nghèo này dễ lan khi vi trùng trong phân người bị bệnh nhiễm vào thức ăn hay thức uống và truyền sang người khác. Khi theo thức ăn vào ruột, vi trùng này châm xuyên vào thành ruột và bị gộp bởi đại thực bào. *Salmonella typhi* lúc đó thay đổi cấu trúc để vô hiệu hóa tác động của đại thực bào nên không bị hủy diệt. Với cấu trúc mới *S. typhi* cũng không bị bạch cầu hạt gây hại, bổ thể và đáp ứng miễn dịch. Vi trùng sau đó theo lan tỏa theo hệ thống bạch huyết trong khi vẫn nằm gom trong đại thực bào. Từ đó chúng xâm nhập hệ thống lưới nội mô và sau đó là hầu khắp các cơ quan trong cơ thể. *Salmonella enterica* là vi trùng trực khuẩn Gram âm, di chuyển nhờ tiêm mao, tăng trưởng nhanh nhất ở nhiệt độ 37 °C, nhiệt độ cơ thể.

Hàng năm khoảng 16-33 triệu người mắc bệnh thương hàn, 5-600.000 người chết. Tổ chức Y tế Thế giới đặt thương hàn vào loại bệnh truyền nhiễm công cộng quan trọng. Bệnh lây lan nhiều nhất ở lớp trẻ em 5 – 19 tuổi.

Bệnh thương hàn đặc trưng bởi sốt liên tục, sốt cao lên đến 40 °C (104 °F), vã nhiều mồ hôi, viêm dạ dày ruột và tiêu chảy không có màu. Ít gặp hơn là bang dát, chấm màu hoa hồng có thể xuất hiện.

Một cách điển hình, diễn tiến của bệnh thương hàn không được điều trị được chia làm bốn giai đoạn riêng rẽ, mỗi giai đoạn kéo dài khoảng một tuần.

Trong tuần đầu tiên, có một sự gia tăng nhiệt độ từ từ tương ứng với chậm nhịp tim, khó chịu, nhức đầu và ho. Chảy máu mũi (chảy máu cam) gặp ở một phần tư các trường hợp và đau bụng cũng có thể có. Giảm

bạch cầu, giảm số lượng bạch cầu trong tuần hoàn, giảm bạch cầu ưa axit tương quan với tăng bạch cầu lympho, phản ứng diazo và nuôi cấy máu dương tính với Salmonella Typhi hay Paratyphi. Test Widal kinh điển âm tính trong tuần đầu tiên.

Vào tuần thứ hai của bệnh, bệnh nhân nằm liệt giường với sốt cao dạng cao nguyên quanh 40 °C (104 °F) và nhịp tim chậm (phân ly mạch nhiệt), điển hình là với mạch dội đôi. Luôn có mê sảng, li bì nhưng thỉnh thoảng bị kích thích. Sự mê sảng làm cho bệnh thường hàn có biệt danh là “sốt thần kinh” (nguyên gốc là: nervous fever). Chấm hoa hồng xuất hiện ở phần thấp của ngực và bụng ở khoảng 1/3 bệnh nhân. Có ran ngáy ở đáy phổi. Bụng chướng căng và đau ở một phần tư dưới phải nơi có thể nghe được sôi bụng. Tiêu chảy có thể xảy ra trong giai đoạn này, đi cầu sau đến tám lần trên ngày, phân màu xanh lục mùi đặc trưng, có thể so sánh với mùi súp đậu. Tuy nhiên táo bón cũng thường hay gặp. Gan và lách lớn, mềm và transaminases tăng. Phản ứng Widal dương tính rõ với kháng thể kháng O và kháng H. Nuôi cấy máu thỉnh thoảng vẫn dương tính trong giai đoạn này.

Trong tuần thứ ba của thương hàn, một số biến chứng có thể xảy ra:

Xuất huyết tiêu hóa, do chảy máu từ mảng Peyer xung huyết; có thể rất trầm trọng những trường hợp không gây tử vong

Thủng ruột non ở đoạn xa hồi tràng; đây là biến chứng cực kỳ trầm trọng và thường xuyên gây tử vong. Nó có thể xảy ra mà không có triệu chứng cảnh báo cho đến khi nhiễm trùng huyết và viêm phúc mạc lan tỏa bắt đầu.

Viêm não

Gây mủ ở cơ quan khác, viêm túi mật, viêm nội tâm mạc tim, viêm xương.

Nhiệt độ tiếp tục tăng và rất ít dao động suốt hơn 24 giờ. Mất nước xảy ra sau đó và bệnh nhân mê sảng (trạng thái thương hàn). Đến cuối tuần thứ ba, sốt bắt đầu giảm (hạ sốt). Nó tiếp tục đến tuần thứ 4 và tuần cuối cùng.

Nguồn: Wikipedia

Ngày xưa bệnh thương hàn là bệnh dịch và khả năng chết rất cao.

47. Chương 47: Cùng Sinh Cùng Tử

Giang Ánh Nguyệt suy nghĩ cân nhắc xong hết liền bắt đầu hành động. Mấy ngày đầu, nàng ta không có cách nào tiếp cận Hoàn Nhan Bất Phá, ngay cả cửa chính điện, An Thuận cũng không cho phép nàng tự do đến gần.

Giang Ánh Nguyệt nghiêng rằng, tiếp tục bắt tay vào làm những công việc nặng, thái độ cẩn thận tỉ mỉ, cho dù không có ai giám sát thì nàng cũng nghiêm túc hoàn thành.

Thời gian dần trôi qua, người bị bệnh trong cung dần dần nhiều lên mà thái y vẫn chỉ có vài người như vậy, mà còn phải tăng cường nhanh chóng trị bệnh cho Hoàng Thượng, thật sự là chỉ thiếu mỗi cách phân thân ra mà thôi, đành phải gom hết những cung nhân bị bệnh vào một chỗ, mặc cho bọn họ nằm đó tự sinh tự diệt.

Có thể do tội tở còn sử dụng được ngày càng ít nên công việc phân đến trên đầu Giang Ánh Nguyệt cũng ngày càng nhiều và cũng ngày càng nặng, từ việc chuẩn bị sắp xếp bữa ăn rồi đến quét tước dọn dẹp vệ sinh, dần dần đến cả việc giặt quần áo cũng như phải xử lý vật ô uế cho Hoàn Nhan Bất Phá.

Nàng dùng chính sự cực nhọc chịu khó của mình dần dần xóa nhòa cảnh giác của An Thuận, tiến thêm một bước đến gần Hoàn Nhan Bất Phá.

Hôm đó, rốt cục thì người cung nữ mà tay chân nhanh nhẹn nhất, đặc lực nhất cũng ngã bệnh, An Thuận vừa phải chăm sóc Hoàng Thượng, vừa phải lo liệu cả một hành cung Ly Sơn to như vậy, cũng sức cùng lực kiệt, nhìn cung nữ chuyên làm việc nặng mới vừa được chọn đang nơm nớp lo sợ dứt thuốc cho Hoàng Thượng, có một chén thuốc mà dứt được một nửa, đổ một nửa, khiến cho Hoàng Thượng vốn đang suy yếu lại càng nhếch nhác thảm hại hơn, An Thuận nhú chặt chân mày, nhỏ giọng quát, “Được rồi, người ra ngoài đi, để ta tự mình làm!”

Cung nữ đó nghe thấy vậy như là được đại xá, đi mà như chạy trốn, An Thuận chăm chú nhìn bóng lưng nàng ta, trong mắt hiện sự lạnh lùng, rồi sau đó cầm lấy chén thuốc, đi đến trước giường tính dứt thuốc cho Hoàng Thượng.

Giơ một muỗng đầy thuốc lên đưa tới bên miệng Hoàng Thượng, lúc này An Thuận mới phát hiện ra Hoàng Thượng thật vất vả mới tỉnh lại được một lát thế nhưng đã ngất đi rồi, thuốc lại không uống được!

An Thuận chán nản suy sụp, siết cầm dưới cửa Hoàng Thượng, miễn cưỡng rót thuốc vào, đã có hai phần ba đều đổ lên đệm giường và gối đầu, vạt áo của Hoàng Thượng cũng loang lổ đầy màu nâu nước thuốc, so với cung nữ mới dứt thuốc kia còn thảm thương hơn mấy phần.

An Thuận thả chén thuốc không xuống, lau mặt sạch, vội vã ra ngoài điện, to tiếng hô, “Người đâu, tắm rửa thay quần áo cho Hoàng Thượng, thay đổi ra giường đệm chăn.”

Vốn phải có hai cung nữ trông giữ ngoài cửa điện giờ lại trống trơn, không người trả lời.

An Thuận giật mình ngơ ngác, cảm thấy thê lương.

“An công công, các nàng đều đã bệnh, mới vừa được khiêng xuống rồi. Nếu thật sự không có ai có thể dùng, có thể cho phép nô tỳ vào hầu hạ không?” Giang Ánh Nguyệt đang cầm một đồng quần áo bản trong tay đi ngang qua, thấy An Thuận có biểu tình buồn bã, đứng lúc quỳ xuống khẩn cầu.

“Người?” An Thuận chần chờ, cúi đầu trầm ngâm. Giờ đây quả thật hẳn không còn ai có thể dùng nữa, người có thể thì đều đã ngã bệnh, còn lại đều là nô dịch chuyên làm việc nặng nhọc, làm sao có thể hầu hạ được Hoàng Thượng đây?

“Nô tỳ lúc vào cung thì được huấn luyện tại ngự dược tư, tinh thông y lý, nhất định có thể chăm sóc tốt cho Hoàng Thượng. Nếu như không được, nô tỳ nguyện chôn cùng Hoàng Thượng.” Ngụ ý, mạng của nàng đều dán vào trên người Hoàng Thượng, vì chính mạng sống bản thân mình không dám không tận tâm.

An Thuận quan sát kỹ Giang Ánh Nguyệt một lát, thấy nét mặt nàng ta chân thành, hai mắt thanh minh, có vẻ là nói thật, cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

Giang Ánh Nguyệt cố nén kích động trong lòng, thả đồng quần áo bản xuống, vào trong điện hầu hạ Hoàn Nhan Bất Phá tắm rửa thay quần áo.

Nàng ta cẩn thận xem xét tình trạng của Hoàn Nhan Bất Phá, thấy thuốc đổ đầy trên giường, liền biết Hoàn Nhan Bất Phá cũng không uống được bao nhiêu, vội vàng nói với An Thuận, “Xin An công công lại đi sao thêm một chén thuốc nữa, nô tỳ có cách làm cho Hoàng Thượng uống hết.”

An Thuận liếc Giang Ánh Nguyệt một cái, thấy vẻ mặt nàng ta chắc chắn, liền gật đầu đồng ý, đi đến ngoài điện, sai tiểu thái giám chuyên lo việc dược liệu lại sao thêm chén thuốc đưa đến đây.

Giang Ánh Nguyệt đợi thuốc nguội bớt, dưới sự ra hiệu của An Thuận, uống một miếng trước thử độc.

Mãi lâu sau, An Thuận thấy nàng không có việc gì, liền gật đầu, hơi nâng Hoàng Thượng dậy, siết mở hàm dưới của hắn đặt tiện cho Giang Ánh Nguyệt dứt thuốc.

Giang Ánh Nguyệt cầm chén thuốc, vừa chậm chậm rót thuốc vào miệng Hoàng Thượng, vừa ấn vài huyệt đạo ở cổ hắn. Huyệt đạo bị kích thích, khôi phục khả năng nuốt, cuối cùng cũng uống hết chén thuốc vào, không đổ ra một giọt nào.

An Thuận cầm chén không, liếc Giang Ánh Nguyệt một cái, biểu cảm cứng nhắc không thay đổi, nhưng ánh mắt lại nhu hòa đi rất nhiều.

Có Giang Ánh Nguyệt chăm sóc, bệnh tình Hoàn Nhan Bất Phá rốt cục cũng ổn định hơn, mỗi ngày thời gian tỉnh táo cũng dài hơn.

Hoàn Nhan Bất Phá tỉnh lại, thấy là Giang Ánh Nguyệt chăm sóc bên cạnh, ngoài miệng không nói gì, nhưng tinh thần lại căng thẳng, vô cùng đề phòng nàng ta, An Thuận cũng thế, thời điểm có Giang Ánh Nguyệt hầu hạ, nhất định hẳn phải ở bên cạnh nhìn, quan sát nhất cử nhất động của nàng ta, hề Giang Ánh Nguyệt có gì khác thường, An Thuận liền có thể giết nàng ta tại chỗ.

Giang Ánh Nguyệt cũng biết rõ hai người hết sức cảnh giác nàng, trên mặt lại làm ra vẻ ngây thơ không biết gì, mỗi ngày tận tâm tận lực hầu hạ, không dám có chút xao nhãng. Ngày qua ngày, đừng nói là An Thuận, ngay cả Hoàn Nhan Bất Phá cũng có chút xúc động. Thời gian này ai có thể không sợ hãi, không sợ mệt, lại gánh lấy sự uy hiếp tử vong mà còn chu đáo cẩn thận chăm sóc hẳn như thế? Chỉ có An Thuận đi theo hẳn nửa đời và nữ nhân trước mắt này.

Giang Ánh Nguyệt là trung hay gian, Hoàn Nhan Bất Phá cũng có chút mê muội, nhưng thấy đối phương bón cơm mớm thuốc cho hắn, lau thân thể, thậm chí là rửa sạch thứ không sạch sẽ do hắn nôn mửa, hoài nghi của hắn với Giang Ánh Nguyệt từng chút từng chút bị đánh tan, thái độ đối xử với nàng ta cũng ngày qua ngày mà trở nên ôn hòa hơn, dần dần lại coi trọng như trước đây.

Giang Ánh Nguyệt thấy rõ mọi việc trong mắt, trong lòng cười thỏa mãn. Nàng tin tưởng, đợi Hoàn Nhan Bất Phá khỏi hẳn, hành cung Ly Sơn xóa bỏ lệnh cấm, thì nàng cũng sẽ xoay chuyển căn khôn, thay trời đổi đất.

Vào lúc Giang Ánh Nguyệt đang đắc ý, bệnh tình Hoàn Nhan Bất Phá vừa ổn định lại chuyển biến xấu, mỗi ngày cung nhân bị bệnh càng nhiều, ngay cả thái y cũng ngã xuống hai người, lần nữa hơi thở tuyệt vọng lại bao phủ trên bầu trời Ly Sơn.

Chính tại lúc này, trên kinh, tin tức Hoàng Thượng bị bệnh thương hàn không biết từ người nào để lộ ra, trong một đêm đã truyền khắp kinh thành, các hoàng tử trong kinh lại rục rịch, các triều thần ai nấy cũng cảm thấy bất an.

Thừa tướng và Thân vương trung thành điều động năm vạn đại quân tập kết ở Kinh Giao, phát lệnh kẻ nào tự ý hành động giết không tha, cũng chém chết mấy trăm kẻ có hành động khác thường ngay tại chỗ để cảnh cáo. Thái Hậu cũng lập tức giam lỏng thế thiếp con nối dõi của Thành vương và Vệ vương, chính thế con trai trưởng của các thân vương cũng đều bị giam ở Từ Ninh Cung không thể rời đi.

Một loạt các thủ đoạn sắt thép máu me được thi hành cùng lúc, cuối cùng trên kinh lại khôi phục sự yên ả.

Đây chính là sự bình yên trước cơn bão, Thái Hậu cực kỳ rõ ràng, nếu Hoàng Thượng lâm nạn, trong kinh hẳn là mưa tanh gió máu một phen. Nhưng nếu thật sự phải đến tình huống như thế, thì đó đã là chuyện Thái Hậu không thể quản được, bởi vậy bà cũng nghĩ nhiều, chỉ một lòng một dạ truy kẻ tiết lộ tin tức này. Nếu kẻ này để cho bà tìm ra, nhất định sẽ khiến cho đối phương sống không bằng chết.

Thái Hậu mở báo cáo mà cấm vệ âm thầm điều tra đưa tới, nở nụ cười lạnh lùng. Khá lắm Nhu phi, nếu quân không được chiếc lưới của mình, vậy thì cắt đi!

Nghĩ rồi, Thái Hậu đem ném báo cáo lên trên bàn, lệnh cho cấm vệ, “Đi, trói Nhu phi lại, cắt lưới, vứt vào lãnh cung đi, để cho cả trong cung biết được, đây là kết cục của việc yêu ngôn hoặc chúng!”

Cấm vệ gật đầu, lĩnh mệnh đi. Hắn vừa rời đi không bao lâu, ngoài điện truyền đến tiếng thông dẫn ‘Thái tử phi cầu kiến’.

Thái Hậu nhíu mày, trên mặt lộ vẻ ngoài ý muốn, nâng tay ra lệnh, “Mau mời.”

Âu Dương Tuệ Như vội vã chạy vào trong điện, không đợi đứng vững, lập tức quỳ xuống bên chân Thái Hậu, vừa dập đầu vừa nước mắt lưng tròng khóc cầu xin, “Hoàng tổ mẫu, có phải phụ hoàng bị bệnh nặng thật không? Phụ hoàng còn ở Ly Sơn hay không? Tuệ Như sẵn lòng đi chăm sóc phụ Hoàng, xin người đưa Tuệ Như qua đó đi!”

Nàng đã nửa tháng không gặp Hoàn Nhan Bất Phá, trong lòng cũng có chút dự cảm xấu, chính là vào thời điểm này, tin đồn Hoàng Thượng bị bệnh thương hàn đang xôn xao, vậy nên nàng mới nhớ đến tình tiết

Hoàn Nhan Bất Phá bệnh nặng trong kịch bản.

Không nghĩ tới nội dung kịch bản sẽ đến đột ngột như vậy, nửa tháng qua, nàng cũng chẳng có một chút tin tức nào. Mặc dù biết Hoàn Nhan Bất Phá không có việc gì, Giang Ánh Nguyệt sẽ chăm sóc hắn vô cùng tốt, nhưng mà tận sâu trong lòng nàng có nỗi khổ riêng, nhớ nhung, lo lắng lại không hề giảm bớt một chút nào.

Lúc này căn bản Âu Dương Tuệ Như không nghĩ tới việc đi phá hỏng kế hoạch của Giang Ánh Nguyệt, phản ứng đầu tiên đó chính là nàng phải gặp được phụ hoàng, tận mắt thấy hắn khỏi hẳn, bởi vậy, nàng không chút suy nghĩ liền chạy tới Từ Ninh Cung, đưa ra yêu cầu này.

“Hải tử ngọc, con có biết con đang nói gì không? Hoàng Thượng là đang bị bệnh thương hàn, không phải là phong hàn.” Thái Hậu nâng Âu Dương Tuệ Như dậy, thay nàng lau nước mắt đi, trong lời nói mang theo cả đau lòng.

“Tôn tước biết. Tôn tước không sợ. Hoàng tổ mẫu, xin người mà!” Âu Dương Tuệ Như kiên quyết gật đầu cầu xin.

Phụ hoàng có thể vào thời khắc nguy cấp mà hết sức bảo vệ nàng thì không có lý do gì khi phụ hoàng gặp nạn nàng lại tránh xa. Tuy rằng cũng có ý định cản trở Giang Ánh Nguyệt trong đầu, nhưng ý định đó chỉ thoáng lướt qua trong đầu nàng, rất nhanh liền biến mất, hiện tại nàng tâm tâm niệm niệm đều là thân thể phụ hoàng, nghĩ hắn có gầy hay không, có sốt hay không, có thể ngủ ngon hay không, chỉ lo lắng mấy chuyện linh tinh nhỏ nhặt ấy lại từng chuyện từng chuyện chồng chất lên nhau, càng để lâu càng nhiều, nếu không tận mắt thấy, nàng nghĩ, nàng sẽ bị những suy nghĩ miên man đó làm cho điên mất.

Giờ đây Âu Dương Tuệ Như mới phát hiện, mấy tháng qua, tình cảm nàng đối với phụ hoàng đã khắc sâu như thế, đến nỗi mất đi đối phương liền cảm giác cuộc sống khó có thể tiếp tục.

Thái Hậu chăm chú nhìn hai mắt chân thành của Âu Dương Tuệ Như, câu nói ‘Mệnh Định quý nhân’ kia của đại vu sư lướt qua như tia chớp trong đầu bà. Thái Hậu khẽ cười, bỏ ý định khuyên nhủ nàng, yêu thương vô vai nàng, ôn hòa nói, “Được, ai gia cũng nên phải người đưa con qua đó.”

Đứng trước cửa cung, nhìn theo xe ngựa Âu Dương Tuệ Như đi xa, Thái Hậu nhìn trời, lẩm bẩm nói, “Ngạc Kỳ, có phải ai gia rất ích kỷ hay không? Vạn nhất đứa nhỏ này có xảy ra bất trắc gì...” Giữa con trai và cháu dâu, rốt cuộc Thái Hậu vẫn lựa chọn con trai. Trong lòng bà có chút hối hận, lại không thể không kiềm nén.

“Thái Hậu yên tâm, Thái tử phi hồng phúc Tề Thiên, nhất định không có việc gì. Có Thái tử phi chiếu cố, Hoàng Thượng cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhất định bọn họ sẽ bình an hồi cung.” Ngạc Kỳ ma ma trấn an.

Thái Hậu khôi phục lại, khẽ cười, “Ừ, người nói đúng. Tiểu Như chính là quý nhân định mệnh của Hoàng Thượng đấy. Lúc này có thể vứt bỏ sinh tử một lòng đi theo Hoàng Thượng, Ngạc Kỳ, đây mới là nữ nhân xứng đứng ở bên cạnh hoàng thượng, Đại Kim chúng ta chính là cần quốc mẫu như vậy!”

Ngạc Kỳ cúi đầu thấp, không dám bình luận gì, suy nghĩ trong lòng lại như dời sông lấp biển, theo đó bỗng linh quang chợt lóe, tỉnh ngộ: Thái Hậu vậy mà lại có ý nghĩ như vậy! ? Trách không được gần đây bà lại chính đồn hậu cung liên tục! Đây là đang trải đường cho Thái tử phi đó nha!

Âu Dương Tuệ Như mang theo một nhóm lớn người hầu tinh thông được lý và mấy xe ngựa đầy được liệu, ra roi thúc ngựa chạy tới hành cung Ly Sơn, cầm thủ dụ của Thái Hậu, vượt qua tầng tầng lớp lớp thân vệ canh gác, không chút do dự chạy nhanh vào cửa cung.

Có thủ dụ của Thái Hậu, nàng đi một đường thẳng suốt đến Càn Khôn điện.

“Thái... Thái tử phi?” An Thuận đang bước ra cửa điện, chuẩn bị đi được phòng xem xét thì đột nhiên bắt gặp Âu Dương Tuệ Như hấp tấp chạy tới, giật mình ngăn ra một lúc, dụi dụi mắt, chần chờ hỏi.

Đây là thời khắc đặc biệt, làm sao Thái tử phi có thể đến? Chẳng lẽ nàng không biết việc này cực kỳ nguy hiểm, cứu tử nhất sinh hay sao? Hành cung Ly Sơn này, bao nhiêu người vắt óc nghĩ cách muốn chạy ra,

nào có ai vào đây tự tìm cái chết? Có thể là buổi chiều hán nghe Hoàng Thượng nhiều lần gọi Thái tử phi trong cơn mê rồi sinh ra ảo giác, nhất định là thế!

An Thuận gọi xong cũng không hành lễ, nghiêm mặt như khúc gỗ, vẫn tiếp tục đi về phía được phòng.

“An Thuận, phụ hoàng thế nào?” Âu Dương Tuệ Như nóng lòng muốn biết tình huống, cũng bất chấp lễ nghi, tiến lên bắt cánh tay hán hỏi.

Lực đạo trên cánh tay hết sức hung mãnh, kiềm kẹp khiến An Thuận thấy đau, rõ ràng là người tới đang nóng lòng.

Thái tử phi là thật? Không phải ảo giác? An Thuận có chút giật mình.

Thấy An Thuận chỉ lo ngẩn người cũng không đáp lời, Âu Dương Tuệ Như buông cánh tay hán ra, nhắc váy, bỏ qua hết tất cả những lễ nghi quy củ, đi nhanh vào trong nội điện.

“Phụ hoàng!” Chạy vào nội điện, đẩy cung nữ hầu hạ trước giường ra, Âu Dương Tuệ Như quỳ sát bên giường ở Hoàn Nhan Bất Phá, túm chặt bàn tay to của hán, nghẹn ngào hô một tiếng. Tiếng vừa thốt ra, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống từ hai má như ngọc nàng, tí tách rơi trên mu bàn tay Hoàn Nhan Bất Phá.

“Tiểu nha đầu? Sao ngươi lại tới đây? Ai cho phép ngươi tới? Đi ra ngoài cho trẫm! Ngươi đâu, đưa Thái tử phi ra ngoài!” Nhiệt độ nóng bỏng trên mu bàn tay nói cho Hoàn Nhan Bất Phá, hán thấy là người thật chứ không phải ảo giác của hán, trong lòng đầu vốn đang mừng rỡ nhưng ngay lập tức giận dữ, cố chấp chống đỡ thân thể dậy, lớn tiếng hướng ra ngoài điện ra lệnh.

Hết chương 47 – Hitsuji

48. Chương 48: Chăm Bệnh Ở Hành Cung

Thấy Thái Tử Phi chẳng thèm quan tâm đến điều gì mà chạy ào vào, đẩy mạnh mình ra, nên Giang Ánh Nguyệt có chút đỡ người, không kịp đề phòng nên té ngã trên mặt đất, khuỷu tay chà xát xuống nền, rách da.

Nàng ngẩng ngơ nhìn cánh tay đang đau đớn, rồi thẫn thờ nhìn Âu Dương Tuệ Như đang khóc lóc thảm thiết bên giường, trong đầu lẫn lộn đi lại một câu — “nàng ta lại đến nữa rồi, thời điểm này, sao nàng ta lại dám đi vào vậy chứ?”

Giang Ánh Nguyệt có chút không thể tưởng tượng nổi, sau đó nổi thù hận và sự sợ hãi lại cuộn cuộn trào dâng trong lòng. Cứ mỗi lần gặp phải nữ nhân này, thì nàng lại liên tục vấp ngã, đứng lên, lại càng té ngã nặng hơn. Ở thời điểm mấu chốt để nàng xoay chuyển căn khôn thể này, thế nhưng nàng ta lại xuất hiện, cứ như âm hồn quán lấy người khác, thật sự đã làm nàng cảm thấy có chút sợ hãi.

Giọng nói khàn khàn mang theo sự nghiêm khắc của Hoàn Nhan Bất Phá truyền vào trong tai, làm Giang Ánh Nguyệt giật mình tỉnh táo, ánh mắt nàng ta sáng lên, tinh thần lập tức phấn chấn, nhanh nhẹn xoay người ngồi dậy, bước nhanh đến bên giường, nâng Âu Dương Tuệ Như đang mạnh mẽ túm chặt Hoàn Nhan Bất Phá không buông lên, cất giọng dịu dàng khuyên giải: “Thái Tử Phi, Hoàng Thượng đang bị bệnh thương hàn, bệnh này có thể lây lan. Ngài nên nhanh chóng hồi cung đi ạ, đừng để Hoàng Thượng lo lắng.”

Hoàn Nhan Bất Phá nhìn nàng ta với ánh mắt tán thưởng, dùng sức rút bàn tay đang bị Âu Dương Tuệ Như nắm ra. Hán nghiêng đầu, nhắm mắt, dư vị (vị còn sót lại) ẩm áp của những giọt nước mắt nóng bỏng vẫn còn trên mu bàn tay, trong lòng quuyến luyến, nhưng miệng lại nói ra những lời lạnh lùng: “Không nghe thấy Trẫm nói gì sao? Còn không nhanh ra ngoài đi chứ!”

Âu Dương Tuệ Như hát Giang Ánh Nguyệt ra, kiên quyết quỳ gối bên giường, cầm không được bàn tay của Hoàn Nhan Bất Phá nên chuyển sang túm chặt lấy khăn trải giường của hán, “Ta không đi đâu hết! Ta đến

chăm sóc Phụ Hoàng, nếu muốn đuổi ta đi, vậy thì khiêng luôn long sàng này theo luôn đi.” Dứt lời, nàng buông một tay ra, túm chặt lấy thành giường.

Giang Ánh Nguyệt tái mặt, hận sao không thể chém phăng bàn tay của nàng đi, nhưng lại không thể ra tay, nên đành phải cắn răng nhẫn nhịn.

Nhìn thấy nàng như con mèo nhỏ vươn móng vuốt níu lấy long sàng không buông, nếu đây không phải thời khắc sinh tử, có lẽ Hoàn Nhan Bất Phá đã cười to lên rồi.

Hắn kiên quyết nhẫn tâm, mạnh mẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, kiên quyết gỡ ra, đem người thương mến của hắn đẩy đến chỗ Giang Ánh Nguyệt, một hồi ra lệnh: “Nhanh, tiễn Thái Tử Phi ra khỏi cung, lập tức, ngay lập tức!” Bảo bối, nơi này không phải là nơi người nên đến, có thể gặp được người một lần, Trẫm đã mãn nguyện lắm rồi.

Giang Ánh Nguyệt đón lấy Âu Dương Tuệ Như, cũng vừa lúc An Thuận đi vào, nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng Thượng, nên không dám chậm trễ, cùng hợp lực giữ lấy Thái Tử Phi đang giãy giụa không ngừng, đem nàng đưa ra ngoài cung.

Nghĩ đến Tiểu Nha Đầu của hắn lại có thể đến bên cạnh hắn vào thời khắc này, Hoàn Nhan Bất Phá nhắm mắt, nằm vật trên giường nở nụ cười nhợt nhạt, cười, nhưng vài giọt nước lại theo khóe mắt chảy ra.

Hắn lau nước mắt, rồi nhìn chăm chú vào ngón tay ướm đầm, trong mắt là thỏa mãn, là bi thương, là quyến luyến, tất cả những cảm xúc đó dung hợp vào nhau, cuối cùng lắng đọng lại thành tình yêu sâu nặng. Yêu thương tiểu nha đầu trọng tình trọng nghĩa như vậy, cho dù chưa từng có được, nhưng hắn đã cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Khoảng một khắc sau, An Thuận tiễn Thái Tử Phi ra khỏi cung đã trở lại, vẻ mặt có chút khó coi, như là muốn nói lại thôi.

Hoàn Nhan Bất Phá đang mãi chìm đắm trong tâm tư của chính mình nên cũng không chú ý đến vẻ mặt của An Thuận, hắn thu lại ngón tay, nhếch nhẹ bờ môi, rồi nói: “An Thuận, Trẫm đọc, người ghi lại thành Thánh Chỉ, nếu Trẫm có gì bất trắc, người mang theo Thánh Chỉ này hồi cung, nói Thái Hậu dùng ngọc tỷ đóng dấu vào.”

Vì giọng điệu của Hoàng Thượng vô cùng cẩn thận, nên An Thuận không dám chậm trễ, vừa nghe xong đã lập tức đi đến trước bàn, mở ra một Thánh Chỉ trống, cầm bút lên đợi.

“Âu Dương thị môn trứ huân dung, địa hoa anh phát ([b]Café:[/b] ta không dịch được đoạn này, đại khái là lời khen mở đầu của chiếu chỉ), nên mới được chọn làm chính thể của Thái Tử, nhưng từ khi đại hôn đến nay, Âu Dương thị lại mất đi tính dịu dàng khéo léo, đánh mất sự sáng suốt, thật sự không còn xứng với vị trí Thái Tử Phi nữa, đặc biệt lập ra chiếu chỉ này, ban cho hòa ly.” Giọng điệu Hoàn Nhan Bất Phá kiên quyết, nhấn mạnh từng từ một.

“Hoàng Thượng, Ngài thế này là?” An Thuận viết xong Thánh Chỉ, xem kỹ lại lần nữa, không khỏi cảm thấy sợ hãi, nếu như Thánh Chỉ này được ban ra, bảo Thái Tử Phi sống tiếp thế nào đây?

“Nếu Trẫm có việc gì bất trắc, trong kinh thành nhất định sẽ xảy ra một trận tranh quyền đoạt vị đẫm máu. Với thủ đoạn tầm thường của Thái Tử, sao hắn có thể đấu lại những huynh đệ khác chứ? Ngay cả Vệ Vương hoang dã mà còn không bằng, thì việc bị đấu đá đến chết là chuyện không thể tránh khỏi. Nếu Trẫm không để Tiểu Nha Đầu rời khỏi Thái Tử sớm, chẳng lẽ còn để nàng ở bên cạnh Thái Tử chịu chết hay sao? Không còn những kiêng dè và ràng buộc, dựa vào năng lực của Thừa Tướng, nhất định có thể toàn vẹn bước ra từ trận tranh đấu này, bảo vệ Tiểu Nha Đầu của Trẫm BÌNH AN cả đời.”

Vì phải nói xong một hơi dài như vậy, nên sau đó Hoàn Nhan Bất Phá đã phải hổn hển hít thở một cách vô cùng khó khăn, nhắm lại đôi mắt đang ẩn giấu sự tức giận và tự trách, thánh chỉ này ban ra sẽ làm Tiểu Nha Đầu bị oan ức, nhưng mà, hắn cũng chỉ có thể dùng đến cách này mà thôi, nếu hắn còn có thời gian, sao lại nhẫn tâm để nàng bị người đời chỉ trích cơ chứ?

An Thuận nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc, tuy đã biết là Hoàng Thượng yêu Thái Tử Phi, nhưng vẫn còn chưa dám nói, nhưng không ngờ Ngài ấy lại yêu đến mức này, ý nghĩ cuối cùng thế nhưng lại là tìm cách che chở cho Thái Tử Phi cả đời BÌNH AN? An Thuận xúc động vô cùng, nhớ đến Thái Tử Phi vẫn còn ở

trước của sống chết không chịu rời đi, làm người ta không thể không cảm thán về duyên phận màu nhiệm của hai người.

Còn chưa đi đến bước cuối cùng, sao lại có thể dễ dàng từ bỏ hi vọng chứ? Có người quan trọng nhất đời làm bạn, nhất định Hoàng Thượng sẽ có thể tiếp tục kiên trì! Nhớ đến Thái Tử Phi vẫn còn quỳ ngoài cửa, An Thuận cúi đầu trầm nghĩ, sau đó khẽ nở nụ cười.

Hắn cuộn lại Thánh Chỉ, khom người trước Hoàn Nhan Bất Phá, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái Tử Phi vẫn còn ngoài cửa cung không chịu rời đi. Nàng nói, nếu Hoàng Thượng không cho nàng vào, thì nàng sẽ quỳ mãi ở đó không thôi.”

Bỗng nhiên Hoàn Nhan Bất Phá ngẩng đầu lên, ánh mắt thoáng qua chút ảm đạm, gân xanh trên trán giật giật, kiên quyết nói: “Cứ để nàng ấy quỳ đi, nếu nàng ấy ngất xỉu, thì bảo thị vệ mang nàng ấy rời khỏi Ly Sơn ngay lập tức.” Quỳ một lúc nhiều nhất là sẽ bị bệnh, nhưng vẫn còn tốt hơn rất nhiều so với ở bên cạnh hắn mà chịu chết.

An Thuận gật đầu, gọi Giang Ánh Nguyệt đến bên giường canh giữ, bản thân thì đi ra ngoài. Hắn chậm rãi ra ngoài cửa cung, ra lệnh cho thị vệ mở cửa cung đang đóng chặt ra, quả nhiên nhìn thấy Thái Tử Phi mang vẻ mặt kiên cường đang quỳ trên khoảng đất trống trước cửa.

An Thuận đi đến trước người Thái Tử Phi, dập đầu với nàng ba cái thật mạnh, khẽ nói: “Khổ thân Thái Tử Phi. Thái Tử Phi đối với Hoàng Thượng vô cùng chân thành, An Thuận ghi nhớ trong lòng, hiện giờ dập đầu với Ngài nói lời cảm tạ. Mong Thái Tử Phi đừng dễ dàng vứt bỏ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng đã nói, thừa dịp Ngài hết sức ngất xỉu, sẽ kêu thị vệ mang Ngài hồi cung.”

Âu Dương Tuệ Như thấy hắn làm đại lễ với mình như vậy, còn tưởng hắn muốn khuyên nàng rời đi, nhưng khi nghe hắn nói xong, hai mắt nàng xoay tròn, rồi rực sáng lên: “Đa tạ Đại tổng quản chỉ điểm, nhất định bản cung sẽ không từ bỏ.”

An Thuận mỉm cười gật đầu, đứng dậy, chậm rãi rời đi.

Âu Dương Tuệ Như cúi mắt trầm tư, không bao lâu sau đã ngẩng đầu lên tiếng gọi Tần mama và Tiểu Vũ, “Mama, mang cho ta một chén canh, phải thật nóng đấy nhé, ta muốn tỉnh táo và làm nóng cơ thể. Tiểu Vũ, mang hai chậu than đến đây, đặt bên cạnh ta. Đúng rồi, lại lấy thêm mấy miếng đệm nữa, ta muốn quỳ thoải mái một chút.” Chỉ cần nàng kiên trì không ngất xỉu, kiên trì đợi đến khi Phụ Hoàng mềm lòng mới thôi, dù sao thì cũng chẳng có ai nhìn, nếu đã đem khổ nhục kể ra áp dụng, đương nhiên là phải làm sao cho thoải mái rồi.

Tần mama và Tiểu Vũ vội vàng nghe lệnh, bắt đầu bận rộn lo việc của mình.

Nhóm thị vệ canh cửa thấy Thái Tử Phi quỳ trên đệm dày, mỗi bên là một chậu than đang bùng lửa, duyên dáng uống bát canh có mùi thơm ngào ngạt, thì trên trán đều chảy đầy vạch đen. Thái Tử Phi quỳ, xem ra còn sung sướng hơn bọn họ đang đứng rất nhiều đó!

Âu Dương Tuệ Như quỳ đến khi mặt trời lặn về Tây, có Tần mama và Tiểu Vũ chăm sóc, nên không bị đói, cũng không bị rét, ngoại trừ đôi chân đã tê cứng ra, thì tinh thần vẫn còn tốt hơn rất nhiều so với nhóm thị vệ đang đứng cả ngày đằng kia.

Đến khi tia sáng cuối cùng bị bóng đêm bao trùm lấy, thì trên không trung bỗng nhiên rơi xuống từng bông tuyết trắng phau, nhiệt độ không khí cũng theo đó mà thấp hơn nữa.

Sắc mặt của Tần mama và Tiểu Vũ trắng bệch, nhìn tiểu thư nhà mình với ánh mắt lo lắng, Âu Dương Tuệ Như cũng ngừng mặt, đón nhận những bông tuyết lạnh băng, cất tiếng cười ha ha.

“Hoàng Thượng, bên ngoài tuyết rơi rất lớn.” An Thuận cả người đầy bông tuyết, mang theo không khí lạnh giá từ bên ngoài đi vào, thấp giọng hồi bẩm.

“Ừ” Hoàn Nhan Bất Phá nằm trên giường, khẽ đáp lời như không hề quan tâm đến, nhưng nắm tay cạnh người lại nắm chặt vô cùng.

“Nhiệt độ không khí vào ban đêm sẽ thấp hơn rất nhiều so với ban ngày, tuyết lại lớn thế này, Thái Tử Phi quỳ lâu như vậy.....đến giờ này, vẫn không thấy thị vệ quay vào hỏi báo điều gì, không phải bây giờ vẫn còn

quỳ chứ? Cứ quỳ như vậy thì sau đó sẽ không chỉ đơn giản là bệnh một trận rồi thôi, nhất định sẽ xảy ra chuyện!” Giọng nói An Thuận lộ ra sự lo lắng, mà lúc này quả thật là hắn đang thật tình lo lắng.

“An Thuận, người đi xem xem!” Rốt cuộc Hoàn Nhan Bất Phá cũng không thể gắng gượng được nữa, ra lệnh cho An Thuận với giọng điệu vội vã vô cùng.

An Thuận tuân lời, nhanh chóng lui xuống, sử dụng luôn cả khinh công.

Giang Ánh Nguyệt nhìn thấy An Thuận rời đi, ánh mắt lộ ra một chút lo âu. Âu Dương Tuệ Như, người nhất định không được vào đây! Nàng ta liên tục lăm bắm trong lòng.

An Thuận dùng tốc độ nhanh nhất từ xưa đến nay chạy ra cửa cung, nhìn thấy tình cảnh trước cửa cung, hắn chỉ biết câm nín.

Âu Dương Tuệ Như bưng một bát mì lớn, đang vui vẻ xì xụp gấp mì, trên người mặc áo khoác cực dày, phía trên có Tần mama đang cầm ô che, bên chân thì Tiểu Vũ đang liên tục thêm than vào hai bếp sưởi, không khí ấm áp thế này, tinh thần sáng láng thế này, có chút gì gọi là đang chịu khổ đây chứ?

“Thái Tử Phi ứng biến thật tốt!” An Thuận nở nụ cười, giơ ngón cái lên với Thái Tử Phi, hắn chưa từng gặp qua nữ nhân nào thông minh, gan dạ, và hoạt bát hơn Thái Tử Phi cả, quả nhiên là người xuất chúng.

“Còn thỉnh An công công khuyên nhủ Hoàng Thượng để bản cung đi vào, bản cung không chịu đựng nổi nữa rồi, quỳ cả ngày, đói khổ lạnh lẽo, nếu cứ quỳ nữa thì sẽ chết đấy!” Âu Dương Tuệ Như lưu luyến buông bát, tao nhã lau nhẹ khóe môi, nói với giọng điệu vô cùng chân thành.

Đói khổ lạnh lẽo? Khóe miệng An Thuận giật giật, tiểu nhân trong lòng như muốn quỳ rạp xuống đất dập đầu cúng bái vị Thái Tử Phi dũng mãnh này luôn rồi, hắn khom người nói: “Thái Tử Phi nói những gì, nô tài nhất định sẽ bẩm báo lại đầy đủ với Hoàng Thượng.”

Trở lại điện Càn Khôn, An Thuận tận dụng triệt để ba tác lưỡi của mình, đem tình trạng thê thảm của Thái Tử Phi mô tả vô cùng sống động.

“Nhanh, lập tức mời Thái Tử Phi vào đây!” Sự bình tĩnh của Hoàn Nhan Bất Phá đã hoàn toàn bị phá vỡ, hắn hoảng loạn ra lệnh, lại nhìn về phía Giang Ánh Nguyệt: “Người, đi dọn dẹp điện Dao Hoa, rồi nấu một bát canh chống lạnh, nấu một chút thức ăn nóng nữa, rồi gọi Thái y đến điện Dao Hoa chờ sẵn, không được để Thái Tử Phi sinh bệnh, nhanh lên!”

Hai người nghe lệnh, chia nhau làm việc của mình.

Điện Dao Hoa là tấm điện của Thái Hậu, bên trong có suối nước nóng thiên nhiên, bên dưới có địa long(*) sưởi ấm, có thể giúp thư giãn và làm ấm. Giang Ánh Nguyệt quét dọn cung điện xa hoa, sắc mặt nặng nề như ao tù nước đọng ([b]Càfé:[/b] gần như câu mặt nước tĩnh lặng là mặt nước sâu, sâu hoắm đáng sợ).

(*)(Càfé: Địa Long là một dạng của Trao đổi địa nhiệt, sưởi ấm bằng cách trao đổi nhiệt với lòng đất, cái này các bạn có thể lên GG tra với tên “Trao Đổi Địa Nhiệt” sẽ ra, nhưng trên đó giải thích theo kiểu hiện đại và công nghệ cũng hiện đại luôn, các bạn có thể dựa vào đó mà mặc sức tưởng tượng, chứ từ “địa long” mình tra theo tiếng Trung thì nó toàn ra rồng cai quản mặt đất, cai quản sông ngòi, thậm chí còn ra con giun đất =.=)

An Thuận vừa ra cửa, thì đã thấy Thái Tử Phi đứng dậy rồi, đang đứng trước cửa lẳng lặng chờ hắn, trên mặt là vẻ tươi cười, hắn vươn tay dẫn đường: “Mời Thái Tử Phi vào trong. Hoàng Thượng căn dặn nô tài trước tiên là sắp xếp cho Ngài đến điện Dao Hoa.”

“Người dẫn bản cung đến gặp Phụ Hoàng trước đi. Không cần sắp xếp cho bản cung, tìm một căn phòng gần với điện Càn Khôn nhất để bản cung ở lại là được rồi, bản cung đến đây là để chăm sóc Phụ Hoàng, cũng không phải là đến đây để chơi hay hưởng phúc.” Âu Dương Tuệ Như xua tay, bình tĩnh nhìn An Thuận, ánh mắt lộ vẻ kiên quyết không cho phép người khác cự tuyệt.

An Thuận cúi đầu trầm ngâm, sau một lúc lâu mới khẽ thở dài một tiếng, nói: “Tuân mệnh, thỉnh Thái Tử Phi đi theo nô tài.”

Hai người bước đi dưới làn tuyết tung bay tán loạn, đi thẳng đến điện Càn Khôn, lưu lại một đường dấu chân uốn lượn trên nền tuyết bằng phẳng trắng xóa.

Càfé lảm nhảm: Chương này cảm động bạn Bất Phá thâm tình, tán thưởng bạn An Thuận hiểu chuyện, khinh bỉ mụ Ánh Nguyệt đã biết năng lực có hạn còn ngoan cố, tội nghiệp mấy bạn cảnh vệ chỉ có thể đứng nhìn người khác ăn ngon mặc ấm và thương thay cho bạn Như Như phải chịu cảnh “đói khổ lạnh lẽo” (_)

Hết Chương 48- Càfé Sáng

49. Chương 49: Xoay Chuyển Càn Khôn

Lần nữa bước vào Càn Khôn Điện, Âu Dương Tuệ Như đã không còn tâm lý hấp tấp vội vàng như khi mới đến lúc ban đầu, lại quan sát kỹ những thay đổi trong điện thì chân mày nhíu chặt lại.

Ngày xưa, Càn Khôn điện kim bích huy hoàng, khí phách trang nghiêm thì giờ đây Càn Khôn điện lại lạnh tanh, phủ đầy bụi bậm, đầu mũi còn có thể ngửi được một thứ mùi thuốc và ẩm mốc làm người ta hít thở không thông, lồng ngực thấy khó chịu.

Đây là cung điện của phụ hoàng nàng đang ở sao? Làm sao có thể thê thảm như thế này? Bệnh nhân phải ở nơi có hoàn cảnh tốt, sáng sủa trong lành, không khí tươi mát thì bệnh mới có thể khỏi nhanh hơn, chỗ ở thế này nhìn là biết có một đồng vi khuẩn, virus với cảm xúc tiêu cực, không được, phải đổi!

Âu Dương Tuệ Như vừa đi, vừa tính toán chỗ phải chỉnh sửa thay đổi, dợi đi vào nội điện, thấy Hoàn Nhan Bất Phá đang nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, chân mày nhíu chặt, thân hình đã gầy đến độ thấy xương, nhất thời đầu óc trống rỗng, cái gì cũng chẳng nhớ nổi, chỉ có thể hốt hoảng chạy đến bên giường hắt, còn chưa thốt ra tiếng nào mà nước mắt đã rơi xuống trước.

“Phụ hoàng, ta đến rồi.” Nàng dè nén nghẹn ngào trong cổ họng, lau nước mắt, dợi khi có thể nở nụ cười thật tươi trên mặt mới khẽ kêu.

Đầu óc Hoàn Nhan Bất Phá vẫn đang có chút hỗn loạn, bỗng nhiên mở hai mắt, thoáng chốc tỉnh táo lại.

“Không phải đã sắp xếp bảo người đến Dao Hoa rồi sao? Tới chỗ này làm gì?” Hắn thở đứt quãng, khó khăn hỏi, giọng nói có chút thều thào vô lực.

“Chẳng phải ngài muốn đuổi ta đi chỗ khác, không thì tính nhốt ta trong Dao Hoa điện để ta không thể đến gần ngài chứ gì, ta mới không bị mắc lừa đâu.” Âu Dương Tuệ Như cười khê, ngậy thơ oán giận nói, lập tức đưa tay nắm bàn tay to lớn của hắn, mười ngón đan xen, làm cho hắn muốn gỡ cũng gỡ không ra.

Hoàn Nhan Bất Phá bình tĩnh liếc nhìn mười ngón tay giao nhau của hai người, đau đớn tận tim, hắn muốn buông ra nhưng bàn tay không nghe sai khiến, ngược lại còn nắm chặt hơn.

“Ngaoan, phải nghe lời, trăm bị bệnh rất nguy hiểm, trị không khéo sẽ chết. Tiểu nha đầu của trăm còn nhỏ như vậy, vẫn còn rất nhiều ngày tháng tươi đẹp sau này, không thể cùng trăm hao mòn ở trong này.” Hoàn Nhan Bất Phá thở dài, vươn tay vuốt ve hai má trắng nõn mềm mại của nàng, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Giọng điệu đối phương quá dịu dàng, từng câu từng chữ đều vì lo lắng ình, hai mắt Âu Dương Tuệ Như lại bắt đầu ửng đỏ, vội vàng chớp chớp mấy cái thật nhanh, gạt đi hàng lệ sắp rơi. Nàng quynh luyến cọ cọ bàn tay nóng hổi của Hoàn Nhan Bất Phá, từ từ nói, “Không có phụ hoàng che chở, ta hồi cung làm sao còn có ngày tháng tươi đẹp nào đáng nói? Không bằng ở chung với phụ hoàng, chết ta không sợ, ta chỉ sợ không có phụ hoàng.”

Nếu Hoàn Nhan Bất Phá gặp chuyện không may thì những chuyện hỗn loạn bắt an, mưa tanh gió máu gì nàng cũng chẳng để vào mắt mà cũng không lo lắng, chẳng qua nàng chỉ vừa nghĩ đến việc mất đi đối phương, trong khoảnh khắc nỗi sợ hãi và đau đớn điên cuồng lan tràn cả trái tim, giống như linh hồn không còn nơi dựa vào, ngày ngày đêm đêm trôi dạt nơi địa ngục không bờ bến.

Cảm giác đó làm nàng thấy lạnh lẽo, khiến nàng chỉ cần hơi nghĩ đến liền cả người run rẩy không ngừng được. Và nàng lại sâu sắc nhận biết một lần nữa rằng người trước mắt đây là người quan trọng nhất ở trên đời của nàng, là tinh thần trụ cột của nàng, còn hơn phụ thân của nàng, còn hơn Thái Hậu, còn hơn Tần ma ma và Tiểu Vũ.

Hóa ra, hẳn trong cảm nhận của tiểu nha đầu lại quan trọng đến vậy, còn hơn cả sinh mạng sao? Hoàn Nhan Bất Phá rung động mạnh trong lòng, vui sướng với thỏa mãn đến đột ngột như vậy, làm cho hắn không thể kiềm nén.

Hắn chăm chú nhìn khuôn mặt tiểu nha đầu, khắc thật sâu biểu tình kiên định lúc này của nàng vào đáy lòng, thật lâu sau, hắn mới bắt đầu cười, “Được, người ở lại. Trẫm sẽ không có việc gì, lại càng không để cho người gặp chuyện không may, lời này trước đây trẫm đã nói rồi, may mà không nuốt lời, hôm nay, trẫm nói lại lần nữa.”

Không nghĩ tới có thể làm cho phụ hoàng tỉnh lại nhanh như vậy, Âu Dương Tuệ Như chỉ ngơ ngác nhìn hắn một lúc lâu, bỗng nhiên bổ nhào vào trên giường hắn, ôm cổ hắn reo lên, “Ta biết phụ hoàng của ta không phải là người dễ dàng nhận thua mà. Chẳng qua chỉ là một căn bệnh thương hàn nho nhỏ, nhất định sẽ khỏi! Nhất định chúng ta có thể bình an hồi cung.”

Hoàn Nhan Bất Phá ôm chặt thân thể nho nhỏ mềm mại trong lòng, nóng nẩy, hậm hực, chán nản đã mấy ngày liên tục đều giảm thấp từng cái, sau đó biến mất. Cái gì cũng mơ hồ chẳng rõ, chỉ có bảo bối trong lòng mới là thật, không thể tự mình bảo vệ trân bảo của hắn, cả đời này làm sao có thể xem là trọn vẹn? Hắn mơ màng nghĩ.

“Được, đợi hồi cung, thời gian của chúng ta còn rất dài.” Hoàn Nhan Bất Phá dịu dàng vỗ về lưng nàng, ý vị sâu xa cam đoan.

Hoàng Thượng đây thật sự bị đánh bại! Song bởi vì Thái tử phi thật sự tình thâm ý trọng, không thể trách Hoàng Thượng moi tìm móc phổi đối với nàng như vậy, đáng giá! An Thuận nhìn hai người ôm nhau thật chặt, cúi đầu mỉm cười.

Hai người ôm nhau hồi lâu, đến khi trao nhau nhiệt độ cơ thể, hơi thở hòa vào nhau, hoảng loạn bối rối liên tiếp mấy ngày cũng đều dần dần bình tĩnh lại, mới thoáng tách ra.

“Phụ hoàng, ta không muốn nhúc nhích.” Tinh thần hoàn toàn ổn định, Âu Dương Tuệ Như cười xấu xa.

“Không muốn nhúc nhích, chẳng lẽ ngươi muốn nghỉ lại ở chỗ này của trẫm? Không được!” Hoàn Nhan Bất Phá kiên quyết từ chối.

Nếu là ngày trước, hắn nghe thấy lời này, nhất định không nói hai lời liền để người ta ở lại, hăng hái yêu thương mấy lần. Nhưng giờ đây hắn đang bệnh, lại không thể truyền bệnh cho tiểu nha đầu. Nghĩ đến bệnh tình của mình, Hoàn Nhan Bất Phá vô lực, khát vọng khỏi bệnh càng thêm vội vã.

Mai sau hồi cung, phải nhanh chóng đoạt tiểu nha đầu lại. Chỗ Thái tử chẳng có gì quan trọng, có gì bởi thường là được, tiểu nha đầu là người sẽ làm hoàng hậu, không thể phá hỏng thanh danh, cần phải có sách lược vẹn toàn mới được. Hắn nghĩ thầm.

Âu Dương Tuệ Như bĩu môi, đưa tay xoa bóp đầu gối nhúc nhích, “Ta quỳ cả một ngày, chân tê hết cả rồi, muốn ta chuyển chỗ ta cũng chuyển không nổi á. Ngài sai người thu thập gian phòng ở thiên điện cho ta ở là được rồi, Dao Hoa điện xa quá.” Nàng thuận thể đưa ra yêu cầu vốn đã tính toán kỹ, cũng tránh cho An Thuận vì tự chủ trương mà bị quở mắng.

“Sao người không nói sớm? An Thuận, dìu Thái tử phi ngồi đằng hoàng, Dao Hoa điện cũng không cần quét dọn, bảo Giang Ánh Nguyệt lại đây bóp chân cho Thái tử phi. Ở thiên điện thì thiên điện vậy, bảo người ta thu dọn gian phòng tốt nhất.” Hoàn Nhan Bất Phá kiên cường vực tinh thần dậy, căn dặn đầu vào đấy.

Thấy trên mặt hắn lộ ra mệt mỏi, dáng vẻ tiêu tụy, giọng nói ảm ách mất tiếng, Âu Dương Tuệ Như đau lòng, vội vàng đứng dậy khỏi người hắn, giúp hắn kéo chăn, dịu giọng nói, “Ta đã quên phụ hoàng đang bị bệnh, quấy rầy ngài lâu như vậy, thật sự là không nên. Chân không cần xoa bóp, lát nữa tự nó tốt thôi. Ngài mau nghỉ ngơi đi, ta tự mình sẽ sắp xếp được, ngài trăm ngàn lần đừng nhọc lòng vì ta.”

Hoàn Nhan Bất Phá mỉm cười, xua tay nói, “Không sao, sắp xếp cho người tốt rồi phụ hoàng mới đi ngủ.”

“Không được, ngài mau ngủ đi, bằng không ta tiếp tục quỳ ngay bên giường.” Âu Dương Tuệ Như tóm bàn tay to của hắn, nhét vào trong chăn, quả quyết quỳ gối bên giường, hai mắt mở to đầy quật cường, chớp chớp nhìn hắn.

Hoàn Nhan Bất Phá bất đắc dĩ lắc đầu, khoe miệng lại mang theo ý cười nồng đậm, liếc biểu tình đáng yêu xinh đẹp nàng một cái thật sâu, từ từ nhắm mắt lại.

Vốn tưởng rằng tiểu nha đầu ở bên cạnh thì nhất định tâm tình hắn sẽ kích động đến không ngủ được, không ngờ bởi vì yên ổn trong lòng trước nay chưa có, chỉ chốc lát sau hắn liền chìm vào giấc ngủ sâu, chân mày bình thường nhíu chặt dần dần giãn ra.

“Hoàng thượng đã ngủ. Thái tử phi, chúng ta đi thôi?” An Thuận thấy thế, nhẹ tay nhẹ chân tiến lên, nhỏ giọng nói.

Âu Dương Tuệ Như gật đầu, đứng dậy xoa xoa hai đầu gối bủn rủn, bước chân lảo đảo từ từ đi ra tấm điện, An Thuận vội vàng vươn tay dịu dàng, đỡ lấy nụ cười cảm kích của nàng.

Hôm sau, Âu Dương Tuệ Như mới sớm đã mở to mắt, rửa mặt xong liền đến Càn Khôn điện thăm Hoàn Nhan Bất Phá trước.

Tối hôm qua Hoàn Nhan Bất Phá ngủ rất ngon, đến bây giờ vẫn chưa thức dậy.

Âu Dương Tuệ Như cẩn thận quan sát sắc mặt hắn, thấy hắn bình thản ngủ, không khỏi an tâm gật đầu, lặng lẽ lui đi.

Nàng đến ngoài điện, tụ tập những cung nhân không bị nhiễm bệnh lại, hết lời cổ vũ, lời lẽ khẩn thiết, tiếng nói truyền cảm, làm cho các cung nhân vốn có chút tuyệt vọng lại phấn chấn trở lại.

Sau đó, nàng lại sai khiến những người tinh thông y lý được mang theo đi thăm khám, nấu thuốc cho những cung nhân ngã bệnh.

Một loạt những việc làm khiến ọi người đang suy sụp tinh thần lần nữa thấy được hy vọng, làm việc cũng không còn tiêu cực nữa, trên mặt lại có nụ cười tươi. Nhất thời tình cảnh trong Càn Khôn điện hoàn toàn đổi mới, bầu không khí áp lực đè nén tiêu tán, làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Trần an cung nhân xong, Âu Dương Tuệ Như cho gọi vài thái y tới hỏi thăm tình hình bệnh tình và cách trị liệu của Hoàn Nhan Bất Phá, nghe các thái y bẩm báo xong, nàng gật đầu, giọng điệu nghiêm túc nói, “Việc khám bệnh bốc thuốc thì bản cung không biết, đương nhiên là nghe theo các người. Nhưng những chuyện khác đều phải do từ bản cung làm chủ, các người nói có đúng không?”

Các thái y lộ vẻ không hiểu, nhưng tất cả đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nay Hoàng Thượng bệnh nặng, Thái tử phi có địa vị cao nhất, đương nhiên là do Thái tử phi định đoạt.

“Như thế rất tốt, nếu mệnh lệnh bản cung có khiến các người có chỗ hoang mang khó hiểu, các người cứ nghe theo, không được nghi ngờ, bản cung cũng sẽ không giải thích.” Âu Dương Tuệ Như nói rõ ràng, sau đó đứng dậy, chỉ vào cửa sổ đóng chặt trong điện rồi nói, “Sau này, cửa sổ không thể đóng mãi, mỗi ngày mở ra hai canh giờ; quần áo mọi người trong cung phải dùng nước sôi để tẩy sạch; quần áo bị dính chất nôn Hoàng Thượng thì chôn ngay; bài tiết của Hoàng Thượng cũng đem chôn, không thể đổ bậy; mỗi ngày dùng giấm trắng xông điện; mỗi ngày chỉ có thể uống nước đã đun sôi; mỗi ngày trước khi khám bệnh thì các người phải lấy rượu mạnh tẩy trừ hai tay và dụng cụ khám bệnh; mỗi ngày...”

Âu Dương Tuệ Như ở trong điện chỉ điểm một phen, đưa ra một loạt mệnh lệnh, khiến thái y đứng nghe mà cảm thấy vô cùng hoang mang, muốn nói lại thôi. Phần lớn các mệnh lệnh đó làm bọn hắn không thể lý giải, thậm chí còn có mấy cái mà bọn họ không thể tiếp nhận.

“Được rồi, không cần tranh cãi với bản cung, chỉ cần chiếu theo bản cung phân phó đi làm là được. Nếu có xảy ra chuyện gì thì bản cung chịu trách nhiệm, bản cung chôn cùng phụ hoàng, chắc chắn không liên lụy các người.”

Lời này quá nặng, các thái y không nhận nổi, vội vàng ngậm miệng.

Đội Hoàn Nhan Bất Phá tỉnh lại, Càn Khôn điện đã có sự thay đổi lớn, cửa sổ luôn đóng chặt đang mở ra, không khí giá rét lại trong lành theo gió lùa vào trong điện, tuyết trắng xóa phản chiếu ánh sáng rực rỡ lóng lánh từ cửa sổ tiến vào, chiếu sáng từng ngõ ngách âm u, xua đi ảm thấp và tối tăm.

Tình hình như thế làm nhân tình Hoàn Nhan Bất Phá sáng lên, bất giác hít thở sâu, thân thể cảm thấy thoải mái bội phần.

Đúng lúc này, Âu Dương Tuệ Như cầm một chén cháo hoa thơm nức tiến vào, cười khanh khách bày ra trên cái bàn cạnh giường hân.

“Phụ hoàng, dùng bữa sáng.” Nàng bưng chén lên, múc chút cháo, thổi hơi hơi nguội rồi đưa đến bên môi Hoàn Nhan Bất Phá.

Tiểu nha đầu trước mặt tốt đẹp như vậy, cảnh tượng này ảm áp chân thật như vậy, Hoàn Nhan Bất Phá vui sướng đầy lòng, khéo miệng bất giác thoáng gọi lên một nụ cười yếu ớt, cũng không nói gì, ánh mắt chăm chú nhìn nàng một lúc, từng miếng từng miếng húp hết chén cháo.

Có tiểu nha đầu bên cạnh, bệnh nặng một trận cũng không phải toàn là chuyện xấu! Hân nhú mắt lại, nghiền ngẫm nghĩ ngợi.

Có người yêu quý nhất làm bạn bên cạnh, tính khí Hoàn Nhan Bất Phá cũng không nóng nảy sa sút tinh thần như lúc đầu, tích cực phối hợp với thái y trị liệu. Hơn nữa tâm tình hân tốt lên, tinh thần cũng có vẻ càng tốt, uống thuốc liên tục bốn năm ngày cuối cùng cũng từ từ chuyển biến khá hơn.

Các cung nhân tuân thủ một cách nghiêm chỉnh quy củ Thái tử phi lập ra, mỗi ngày dùng dấm chua xông chỗ ở, dùng rượu mạnh làm sạch hai tay, dùng nước sôi giặt quần áo, người bị bệnh cũng càng ngày càng ít đi, hy vọng trong lòng lại dâng lên, cuộc sống lại bắt đầu hăng hái.

Tất cả tình hình đều phát triển theo triều hướng tốt, các thái y đều thấy rõ, thăm thân phục, đối với mệnh lệnh của Thái tử phi không ai không tuân theo.

Cả cung tràn đầy hơi thở vui mừng, ngoại trừ một người.

Giang Ánh Nguyệt thấy Âu Dương Tuệ Như vừa đến liền chiếm mất việc nàng chăm sóc Hoàn Nhan Bất Phá, còn cố gắng xoay chuyển tình thế, thay đổi càn khôn, không cần nàng dâng thuốc mà bệnh tình Hoàn Nhan Bất Phá ngày qua ngày lại trở nên tốt hơn, nàng buồn bực, trong lòng nóng như lửa đốt.

Không, Âu Dương Tuệ Như, ta tuyệt đối không để cho ngươi lại phá chuyện tốt của ta! Giang Ánh Nguyệt dùng trăm bạc hung ác đâm nát một chiếc khăn thêu, cười âm trầm quỷ dị.

50. Chương 50: Ra Đòn Phủ Đầu

Ngày hôm đó, Hoàn Nhan Bất Phá đã có thể xuống giường, được Âu Dương Tuệ Như dìu đi mấy vòng quanh tẩm điện, hai gò má xanh xao cũng có chút thần thái hơn, quả thật đã khỏe hơn rất nhiều. Nhóm Thái y lần lượt bắt mạch cho Hoàng Thượng, chẩn đoán xong, tất cả đều mỉm cười gật đầu, “Mạch tượng của Hoàng Thượng đã không còn bất ổn như trước nữa, đã ổn định và có sức sống lại, chỉ cần uống thêm hai thang thuốc điều dưỡng cơ thể nữa, thì ít ngày sau đã có thể khỏi hẳn rồi ạ.”

Âu Dương Tuệ Như nghe vậy thì cong môi cười, thi lễ với nhóm Thái y, rồi nói với giọng điệu cảm kích: “Tất cả đều nhờ vào công lao chẩn đoán và chữa bệnh của các vị Thái y, hiện tại điều kiện có hạn, nên bản cung chỉ có thể thi lễ với các ngài tỏ lòng biết ơn, sau khi hồi cung bản cung sẽ hậu tạ thật tốt.”

Được Thái Tử Phi tôn kính, lại nói lời thành khẩn như thế, nhóm Thái y thụ sủng nhược kinh, vội vàng khoát tay không dám nhận, liên tục nói đây là bổn phận của họ.

“Thái Tử Phi muốn thưởng, thì các ngươi cứ thật tâm nhận là được rồi, nếu các ngươi không nhận, ngược lại càng Khiến Thái Tử Phi áy náy hơn!” Có Tiểu Nha Đầu ngày ngày làm bạn, tuy rằng bị bệnh, nhưng

tâm tình Hoàn Nhan Bất Phá lại rất vui vẻ, cười sảng khoái một tiếng rồi lên tiếng khuyên nhủ các vị Thái y.

Tiểu Nha Đầu không phát hiện ra sao? Cách nói cách làm của nàng, cực kỳ giống thê tử của hắn, chỉ có thê tử mới vì trượng phu thu xếp những khoản ân tình này. Hoàn Nhan Bất Phá nghĩ thầm trong lòng, sau đó cảm thấy thư thái đến cực điểm, ánh mắt tràn ngập vui mừng.

Tiến các vị Thái y về xong, Âu Dương Tuệ Như lại đỡ Hoàn Nhan Bất Phá nằm lên sạp, để hắn nằm đó nghỉ ngơi, sau đó nàng đi tuần tra một vòng, xử lý vài chuyện vặt trong cung.

Nhìn thấy mọi thứ trong cung đều ngay ngắn trật tự, lòng người cũng yên ổn, bắt đầu bình bình sức sống trở lại, Âu Dương Tuệ Như rất hài lòng, nhưng nàng cũng không vui vẻ được bao lâu, vì từ điện Càn Khôn có người đến hồi bẩm, Hoàng Thượng đột nhiên nôn ra máu, sốt cao, đau bụng khó chịu, bệnh tình đang chuyển biến xấu hơn.

Đầu Âu Dương Tuệ Như ơng ơng lên, bỗng nhiên cảm thấy choáng váng trong phúc chốc, đợi khi nàng hoàn hồn lại, thì lập tức chạy về phía điện Càn Khôn.

Tại sao lại như vậy? Rõ ràng lúc nàng đi Phụ Hoàng vẫn còn rất khỏe, tại sao mới đó bệnh tình lại trở nặng rồi? Đúng rồi, Giang Ánh Nguyệt còn chưa hiến thuốc mà! Lần chuyển biến xấu này, có phải là một tình tiết trong vở kịch do bàn tay đại thần an bài hay không? Về mặt Âu Dương Tuệ Như lạnh lẽo, vừa chạy vừa suy nghĩ.

Chạy đến điện Càn Khôn, thì thấy nhóm Thái y đã tụ tập đông đủ, đang vây quanh giường Hoàn Nhan Bất Phá chẩn bệnh. Âu Dương Tuệ Như đi qua, nhìn thấy Phụ Hoàng nhắm nghiền hai mắt, đôi mày nhíu lại, đang lâm vào hôn mê, trên mép áo vẫn còn dính máu vừa rồi nôn ra, nàng vô cùng đau lòng, cũng kèm theo vô cùng tức giận.

Nếu việc này là do người làm, vậy hôm nay ta sẽ đại khai sát giới nhé? Hai mắt nàng đỏ ngầu, nhìn qua tất cả cung nhân trong điện, cay nghiệt nghĩ thầm.

Giang Ánh Nguyệt nhìn thấy ánh mắt Âu Dương Tuệ Như lướt qua, không kịp nghĩ gì, đã vội vàng cúi đầu xuống trước, trong lòng run rẩy từng cơn, như đang té ngã trên tảng băng rạn nứt.

Nàng vẫn luôn cho rằng Âu Dương Tuệ Như chỉ là một ả đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, chịu không nổi gió mưa, nhưng hôm nay, cả người Âu Dương Tuệ Như toát ra vẻ lạnh lẽo khát máu không thua gì Hoàn Nhan Bất Phá, khí thế mạnh mẽ khiến người này làm nàng sợ hãi. Thì ra, vẫn là nàng đã tự phụ quá mức, xem thường đối phương, trách sao lại ngã thảm như vậy.

Nhưng mà khí thế mạnh mẽ thì làm được gì chứ? Bệnh tình Hoàn Nhan Bất Phá đã nguy kịch như vậy, dựa vào người có thể cứu được hắn sao! Để ta xem lần này người xoay chuyển Càn Khôn thế nào! Giang Ánh Nguyệt đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, khước miệng cong lên một vòng cung giễu cợt, ánh mắt đầy vẻ đắc ý.

Âu Dương Tuệ Như cũng chẳng thèm quản Giang Ánh Nguyệt nghĩ gì, nữ nhân này chắc chắn là đang đắc ý rồi, nhưng nàng không ngại, chỉ cần có thể cứu được Phụ Hoàng, để nàng ta thỏa nguyện một lần thì có làm sao?

Cúi mắt, nàng thu lại vẻ lạnh lùng, Âu Dương Tuệ Như nâng tay, ý bảo đám cung nhân trong điện theo nàng ra ngoài, không cần quấy rầy nhóm Thái y chẩn bệnh.

Đám cung nhân nơm nớp lo sợ theo sau Thái Tử Phi, trong lòng sợ hãi vô cùng.

“Hoàng Thượng phát bệnh khi nào? Tình huống ra sao? Ai là người hầu hạ lúc đó? Nói rõ ràng cho bản cung nghe!” Nàng đứng bên ngoài điện, nhìn xuống đám cung nhân, lớn tiếng hỏi.

“Dạ, hồi bẩm Thái Tử Phi, lúc ấy là nô tỳ hầu hạ ạ. Nô tỳ hầu hạ Hoàng Thượng ăn trưa xong, Hoàng Thượng nói muốn nằm nghỉ ngơi một mình một chút, bảo nô tỳ rời khỏi tấm điện, hơn nửa giờ sau nô tỳ đi vào, thì Hoàng Thượng đã nôn ra máu rồi hôn mê. Những chuyện khác thì nô tỳ không biết, thỉnh Thái Tử Phi minh giám.” Một ả cung nữ quý mạnh xuống, dùng đầu gối đi đến bên chân Âu Dương Tuệ Như cầu xin.

Âu Dương Tuệ Như lùi về sau mấy bước, cũng không để ý đến ả cung nữ đang khóc thảm thương, chỉ lạnh lùng hỏi tiếp: “Bữa trưa Hoàng Thượng ăn gì?”

Ả cung nữ kia dập đầu một cái rồi nói tiếp: “Bữa trưa chỉ là một bát cháo, không có gì khác nữa ạ.”

“Bát cháo đâu? Đã rửa chưa? Nếu chưa rửa, mang đến đây cho bản cung xem!” Về mặt Âu Dương Tuệ Như không có biểu cảm gì, chỉ lạnh lùng ra lệnh.

Cung nữ kia vội vàng đứng dậy, chạy xuống thiện phòng tìm bát cháo, trong lòng Âu Dương Tuệ Như nóng như lửa đốt, một khắc cũng không chờ nổi, nên tự mình đi theo nàng kia xuống thiện phòng kiểm tra.

Đã qua hơn nửa canh giờ, bát cũng đã rửa từ lâu, nhưng Âu Dương Tuệ Như vẫn không bỏ cuộc, xắn tay áo lên gỡ nồi kiểm tra, xem thức ăn còn thừa lại, đến khi nàng nhìn thấy khoảng nửa bát cháo còn lại trong nồi, thì lập tức không thở nổi, một tay bắt văng nồi cháo đi, nồi cháo đụng vào vách tường rớt xuống, phát ra một tiếng loảng xoảng thật lớn, làm đám cung nhân trong thiện phòng hồn vía lên mây.

Trước giờ Thái Tử Phi đều bình dị gần gũi, nổi giận đến luống cuống thế này, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

“An Thuận, đem tất cả những kẻ làm trong thiện phòng nhốt lại! Thẩm tra! Mạnh tay thẩm tra! Xem xem cháo thịt nạc rau cần này là do ai nấu!” Âu Dương Tuệ Như tức giận hai má đỏ bừng, lửa giận trong ngực không ngừng đốt cháy lý trí của nàng, khiến nàng không thể kiềm chế được. Tuy biết rất rõ là do Giang Ánh Nguyệt gây ra, thì hiển nhiên sẽ không thể tra ra được, nhưng nàng vẫn muốn làm nàng ta phải kinh sợ một phen, sẵn đó chặt đứt đi vài tay chân của nàng ta một lần.

“Thái Tử Phi, cháo này có vấn đề gì sao ạ?” An Thuận khó hiểu hỏi. Chỉ cần nhìn qua, không cần kiểm tra thế nào, sao Thái Tử Phi lại biết được? Thật thần kỳ.

“Hừ, người bị bệnh thương hàn thì đường ruột sẽ rất yếu, chỉ có thể ăn được thức ăn lỏng không có tạp chất gì, chính vì vậy bản cung mới căn dặn các người chỉ có thể ngày ngày cho Hoàng Thượng ăn cháo trắng, không được đổi thứ khác, các người đem mệnh lệnh của bản cung như gió thoảng bên tai sao? Cháo thịt nạc rau cần tuy rằng có thể tẩm bổ, nhưng cháo nấu với rau cần lại rất khó tiêu hóa, đối với người bị bệnh thương hàn thì thứ đó chắc chắn là thạch tín (tên một loại độc), sẽ làm chảy máu đường ruột, bệnh tình sẽ trầm trọng hơn! Nếu bản cung biết được ai là người gây ra, bản cung nhất định sẽ cho kẻ đó sống không bằng chết!”

Âu Dương Tuệ Như vừa ra chỉ thị đàn áp người vừa giải thích cặn kẽ với An Thuận, đến khi nói xong câu cuối cùng, ánh mắt nàng đỏ lên, như vô tình cố ý liếc về phía Giang Ánh Nguyệt.

Giang Ánh Nguyệt bị nàng nhìn mà sồn cả tóc gáy, trong lòng lại chấn động vì sự hiểu biết của nàng. Thì ra nàng ta có thể giúp Hoàn Nhan Bất Phá nhanh chóng khôi phục sức khỏe không phải chỉ dựa vào may mắn, mà là dựa vào kiến thức và sự hiểu biết của nàng ta. Vậy thì xem ra, tất cả những mệnh lệnh kỳ quái trước đó đều có lý do cả, chỉ là nàng ta lười giải thích với các nàng mà thôi. Nếu không phải lần bệnh thương hàn ngoài ý muốn của Hoàng đế, căn bản nàng sẽ không bao giờ biết được nguyên do. Quả nhiên nữ nhi của Âu Dương Tĩnh Vũ không hề đơn giản, chỉ trong vòng một nén nhang nhỏ đã có thể phá giải được vấn đề mà nàng vất vả lắm mới bày bố được, thật giận bản thân mình xưa kia bị đối phương che mắt! Mặc kệ nàng ta là cố ý hay vô tình nhắm vào mình, nhất định phải diệt trừ mới được!

Giang Ánh Nguyệt lạnh lùng nghĩ thầm, lại không hề lo lắng Âu Dương Tuệ Như sẽ điều tra được điều gì. Lần này, nàng đã sử dụng vấn đề chưa lật được chôn bên cạnh Hoàn Nhan Bất Phá, người đó là tử sĩ, vô cùng trung thành và tận tâm với nàng, đương nhiên sẽ biết ứng phó thế nào với loại tình huống này.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau An Thuận đã mang đến tin tức Phó tổng quản ngự thiện phòng cắn lưỡi tự sát. Mạnh mối đã bị cắt đứt, việc này dù muốn thế nào cũng không có chỗ kiểm chứng, dù cho Âu Dương Tuệ Như giận đến run người cũng không thể làm gì được, đành phải theo luật xử lý mà thôi.

Bên này nàng bận rộn nghiêm khắc tra xét thiện phòng, còn bên kia, thì nhóm Thái y bận về việc.... tìm cách cứu chữa cho Hoàng Thượng, ai ai cũng trong tình trạng lo âu, mỗi người đều nhể nhại mồ hôi.

“Tình huống sao rồi?” Âu Dương Tuệ Như về mặt bình tĩnh, cũng bình tĩnh cất tiếng hỏi Thái y.

“Hồi bẩm Thái Tử Phi, Hoàng Thượng chảy máu đường ruột, sốt cao không ngừng, bọn nô tài đã cố sức tìm mọi cách nhưng vẫn không hiệu quả, bây giờ chỉ có thể dựa vào ý trời, nếu đêm nay Hoàng Thượng vẫn không hạ sốt và ngừng chảy máu, có lẽ....”

Trưởng nhóm Thái y không dám nói hết lời, chỉ có thể khẩu đầu thật mạnh, quỳ trên mặt đất.

An Thuận nghe vậy thì thân mình lão đảo, sắc mặt trắng bệch.

Âu Dương Tuệ Như mặt không biểu cảm gật đầu, ánh mắt trống rỗng, không biết suy nghĩ điều gì, một lúc lâu sau, nàng cúi người đỡ Thái y dậy, nhẹ nhàng nói: “Làm phiền Thái y ở đây chăm sóc Phụ Hoàng, đợi bản cung tìm ra biện pháp.”

Nhóm Thái y thấy Thái Tử Phi không như những quý nhân khác hoảng sợ rồi uy hiếp chặt đầu linh tinh, trong lòng cảm kích vô cùng, lại dập đầu ba cái nữa, cẩn thận cam đoan với nàng sẽ cố hết sức.

Nhìn thấy tình cảnh như thế, Giang Ánh Nguyệt cúi đầu cười thầm, châm chọc ngẫm nghĩ: Tìm biện pháp sao? Khẩu khí lớn thật nha! Âu Dương Tuệ Như ơi, người sẽ nghĩ ra biện pháp gì đây hả? Đợi đến khi người cùng đường, ta đây lại đứng ra hiến thuốc, có thể cứu được Hoàn Nhan Bất Phá, đến lúc đó xem ai nở mày nở mặt hơn ai! Bao ngày người tận tâm chăm sóc đều sẽ trắng tay cả, hahaha!

Âu Dương Tuệ Như ý vị sâu xa liếc nhìn Giang Ánh Nguyệt đang cúi đầu không thấy vẻ mặt, bờ môi mím thành một đường thẳng tắp, nghĩ thầm: Bệnh tình Phụ Hoàng nguy kịch, Giang Ánh Nguyệt người coi như không, người có thể chờ, nhưng ta thì nửa khắc cũng chờ không nổi! Không chịu hiến thuốc sao? Được thôi, vậy ta sẽ ra tay đàn áp, bắt người phải hiến thuốc!

Nghĩ xong, Âu Dương Tuệ Như nâng cằm, nhìn An Thuận rồi ra lệnh: “An công công, phiền ngài gọi tất cả cung nhân không mắc bệnh đến đây, bản cung có lời muốn nói!”

An Thuận thấy được rõ ràng khả năng ứng biến của Thái Tử Phi, nên có thể nói hiện tại nàng nói gì ông đều nghe nấy, cũng không hỏi nhiều, chỉ nghe lệnh mà nhanh chóng làm việc, khoảng một khắc sau, tất cả cung nhân đã tập hợp đông đủ.

“Hoàng Thượng lại bệnh nặng, các người biết chứ?” Âu Dương Tuệ Như nhìn lướt qua tất cả cung nhân một lần, đi thẳng vào vấn đề.

Đám cung nhân không ai dám lên tiếng trả lời, chỉ đồng loạt cúi đầu thật thấp. Nhất thời trong điện trở nên lặng ngắt như tờ, không khí vô cùng nặng nề.

Âu Dương Tuệ Như cũng không cần bọn họ trả lời, lập tức nói tiếp: “Những gì có thể làm được đều đã làm, các vị Thái y cũng đã hết cách, nói là chỉ có thể dựa vào số mệnh mà thôi. Nhưng bản cung không tin vào số mệnh! Không đến cuối cùng, bản cung tuyệt đối không buông tay, bất kể phương pháp gì, chỉ cần có thể áp dụng, bản cung đều sẽ thử qua. Thuốc trong cung không được, vậy thì đổi sang thuốc dân gian. Các người đều đến từ dân gian, kiến thức nhất định nhiều hơn bản cung, nếu ai đã từng nghe qua phương thuốc gì, thì cứ nói lại cho bản cung, bất kể lai lịch, bất kể thành phần, lại càng không quản hiệu quả, bản cung cũng sẽ không truy cứu, còn đặc xá cho các người ra cung.”

Giọng nói hơi khàn khàn, Âu Dương Tuệ Như dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Bản cung đã nói đến nước này, các người cũng nên tự hiểu, nếu bây giờ không dâng ra, đợi về sau nhắc lại, nhất định bản cung chẳng những không ban thưởng, còn sẽ bị khép tội làm trì hoãn bệnh tình nhà vua, mưu đồ hành thích. Nếu Phụ Hoàng có mệnh hệ gì, bản cung sẽ là người đầu tiên tuần táng (chôn theo) cùng Phụ Hoàng, đương nhiên các người cũng không thể thoát được, nên tất cả nên ngẫm kỹ lại đi, suy nghĩ kỹ rồi nói ra sau!”

Âu Dương Tuệ Như cầm chặt tay vịn ghế, vẻ mặt căng thẳng, chờ đợi Giang Ánh Nguyệt đưa ra quyết định.

Nàng tin chắc, nhất định Giang Ánh Nguyệt sẽ không chịu chết ở đây. Nếu nàng ta chết, thì Lưu Văn Thanh làm sao bây giờ? Hắn đã theo phe Thái Tử, cứ cho là không tranh cướp với Thái Tử, cũng không thể tránh được cơn lốc chính trị, không phải cũng sẽ cùng chìm với thuyền Thái Tử hay sao. Chạy trốn sao? Dựa vào tình cảm của Thái Tử đối với hắn, thì chắc chắn sẽ kéo hắn cùng nhau chịu chết! Các Hoàng Tử khác và phe phái của họ cũng không để yên cho cái bia như hắn tiêu điều tự tại được đâu.

Rất tốt! Ta đây cũng chẳng ngại Giang Ánh Nguyệt cứ khư khư ngậm miệng không nói, có Phụ Hoàng làm bạn, còn có tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt tuần táng theo sau, chuyến du hành dị thể này cũng coi như đáng giá! Âu Dương Tuệ Như nghĩ xong, thoải mái nở nụ cười.

Nàng nói xong, bỗng dừng trong lòng cảm thấy rất thoải mái, nhưng lòng dạ Giang Ánh Nguyệt bây giờ thì cứ như đang trên đỉnh núi cao, đang trên bờ vực sụp đổ.

Vất vả lắm mới mưu tính cho bệnh tình Hoàn Nhan Bất Phá thêm trầm trọng hơn, cơ hội ra tay ngay trước mắt, lại bị hai ba câu nói của Âu Dương Tuệ Như làm cho hết đường. Âu Dương Tuệ Như mở miệng xin thuốc với đám cung nhân trước, nếu bây giờ nàng dâng phương thuốc ra, thì rõ ràng càng giúp Âu Dương Tuệ Như dẹt hoa trên gấm (đã tốt lại càng tốt thêm), còn nếu chần chừ không dâng ra, thì đó là tội làm trì hoãn bệnh tình nhà vua, mưu đồ hành thích, còn không dâng ra thì bị tuần táng theo Hoàn Nhan Bất Phá. Ba con đường này, đường nào nàng cũng không muốn đi, nhưng nàng hiểu rõ, nàng không thể chết được, cho nên, chỉ có thể chọn con đường đầu tiên mà thôi.

Trong lòng có biết bao thù hận và không cam lòng không thể buông xuống, nên Giang Ánh Nguyệt phải suy nghĩ thật cặn kẽ, rồi mới đưa ra quyết định tốt nhất. Nàng nhắm mắt, từ trong đám người chậm rãi bước ra, quỳ mạnh một cái bên chân Âu Dương Tuệ Như.

Nàng lại thua trong tay nữ nhân này lần nữa! Nhận định đó đè nén trong lòng, làm nàng cảm thấy đau đớn đến mức hít thở không thông.

Càfé: Nhắc đến bàn tay đại thần võ kích, bỗng dừng ta lại nhìn ở một góc độ khác, thật ra Giang Ánh Nguyệt không sai, chỉ là trên lập trường của nàng ta, nàng ta không thể không làm vậy, có thể nói nàng ta là nhân vật đáng thương nhất trong truyện này, gánh nặng của nàng ta quá lớn, trách nhiệm của nàng ta quá nặng nề, đã vậy còn bị ngược thê ngược phẩm. Chỉ có thể trách nàng ta xui xẻo rơi vào tay bà mẹ ruột vô – cùng – cứng – chiều – con: Phong Lưu Thư Ngốc mà thôi. Nói thật ta rất thích Tuệ Như nhưng hoàn toàn không ghét Giang Ánh Nguyệt tí nào cả, vì nàng ta đã làm rất tốt trách nhiệm của mình, rất đáng khâm phục.

51. Chương 51: Bốn Tiền Thịt Người

(tiền, đơn vị đo lường thuốc, 1 tiền = 5g, khoảng 20g thịt người)

Tầm mắt Âu Dương Tuệ Như tập trung ngắm nghía bộ ấm trà tinh xảo trên án, dường như chẳng hề chú ý tới Giang Ánh Nguyệt đang vượt qua đám người đi về phía nàng. Mãi đến khi Giang Ánh Nguyệt quỳ gối bên chân nàng, cúi thấp cái đầu mà nàng ta tự cho là cao quý kia, Âu Dương Tuệ Như mới khoan thai dời mắt bình tĩnh nhìn về phía nàng ta.

“Giang nữ quan, người có phương thuốc dâng lên à?” Âu Dương Tuệ Như hỏi hơi mang sự mong đợi trong giọng nói mà trong mắt lại thoáng hiện một chút tàn khốc. Hôm nay người ám hại phụ hoàng, ta sẽ nhớ kỹ, sau này trả lại gấp bội lần! Nàng trầm nghĩ.

“Bẩm báo Thái tử phi, quả thật nô tỳ có một phương thuốc dâng lên.” Giang Ánh Nguyệt cúi đầu, áp ứng nói ra.

“Tốt! Giang nữ quan người nói đi, An Thuận, người nhớ kỹ. Nếu phương thuốc công hiệu, đến lúc đó nhất định bản cung phải trọng thưởng cho Giang nữ quan. Mới nãy cũng đã nói rồi, sẽ chuẩn cho người xuất cung trước thời hạn, câu này là chắc chắn.” Âu Dương Tuệ Như cẩn thận hứa hẹn.

Mà đời nào Giang Ánh Nguyệt chịu đi? Ở lại thêm một khắc nàng ta liền có thêm một phần cơ hội, bởi vậy không hề suy nghĩ liền xua tay cự tuyệt, “Không không không, giúp Thái tử phi phân ưu giải nạn là bổn phận của nô tỳ, có thể chữa trị Hoàng Thượng là vinh hạnh nô tỳ, nô tỳ chỉ muốn ở lại, hết sức chăm sóc Hoàng Thượng cho đến khỏe hẳn, đây là lòng trung thành của nô tỳ, mong Thái tử phi cho nô tỳ một cơ hội.”

Giang Ánh Nguyệt mở miệng ngậm miệng đều nô tỳ, thái độ dường như cũng rất chân thành tha thiết, cũng vô cùng thể hiện lòng trung thành của nàng ta, nhưng Âu Dương Tuệ Như đã không nhìn nổi nữa mà đứng lên, “Được rồi, mấy ngày nữa rồi nói sau, lúc này phụ hoàng còn bệnh nặng, không phải là lúc tỏ vẻ trung thành, người cứ nói phương thuốc trước đi.” Léo nha léo nhéo cả một đồng, người có dám chắc không phải là người đang cố ý kéo dài thời gian?

Giang Ánh Nguyệt đang có biểu tình chân thành thấp kém cũng tắc nghẹn, hậm hực cúi đầu, khó chịu đọc phương thuốc, “Nô tỳ đọc, xin An tổng quản nhớ kỹ. Sài Hồ hai tiền rưỡi, Hoàng Cầm hai tiền rưỡi, Thạch Cao bốn tiền rưỡi, Tri Mẫu hai tiền, Nhân Sâm hai tiền, Nhân Trần bốn tiền, Bán Hạ Chế hai tiền, Hoắc Hương hai tiền, Y Nhân Mễ hai tiền rưỡi, Hoạt Thạch hai tiền rưỡi, Cam Thảo một tiền, Vô Cẩn Thảo bốn tiền. Ba chén nước sao còn một chén, ngày uống một thang, uống liên tục bốn ngày.” (Chep, nhức đầu cái phương thuốc, ta tra trang s:// .yhoccotruyen.org/ thấy toàn có công dụng hạ sốt ^^)

Phương thuốc của Giang Ánh Nguyệt khác xa phương thuốc của các thái y, dược liệu sử dụng đều là những thứ dược liệu bình thường. An Thuận ghi xong, còn nghiêm túc đọc lại một lần, sắc mặt hơi có chút uể oải chán nản. Phương thuốc bình thường như vậy liệu có thể chữa khỏi bệnh thương hàn? Hắn thật hoài nghi.

Âu Dương Tuệ Như lại có vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng vô cùng tin tưởng, không chỉ vì đã biết trước nội dung mà còn bởi vì càng là phương thuốc thông dụng, càng được dân chúng kiểm tra, hiệu quả trị liệu của nó thường khiến người ta không ngờ.

“Được! An công công, lập tức phái người đi sao thuốc!” Âu Dương Tuệ Như mỉm cười, vội vàng ra lệnh.

“Khoan đã, nô tỳ còn chưa nói xong.” An Thuận đang định đi, Giang Ánh Nguyệt khẩn trương ngăn động tác của hắn.

“Còn có cái gì chưa nói nữa? Nói nhanh đi!” Âu Dương Tuệ Như nhíu mày hỏi thúc. Chắc không phải nữ nhân này lại muốn trở trò gì nữa chứ?

“Bẩm Thái tử phi, phương thuốc này nhìn cũng bình thường, nhưng lại cần thuốc dẫn hết sức không bình thường mới có thể có công hiệu. Thuốc dẫn này hơi có chút không thể tưởng tượng nổi, nô tỳ không biết có nên nói hay không.” Giang Ánh Nguyệt cúi đầu, giọng điệu sợ hãi, đáy mắt lại lướt qua ý cười bí hiểm như có như không.

“Bất kể thuốc dẫn không thể tưởng tượng được bao nhiêu, người cứ việc nói ra! Cho dù là tìm rồng gan phượng, bản cung cũng sẽ nghĩ cách chuẩn bị!” Âu Dương Tuệ Như lạnh giọng nói, cố gắng dần lòng. Lúc này nàng thật sự chẳng có tâm tư bởi Giang Ánh Nguyệt chơi đùa, nhưng lại không thể không tham gia, sợ nàng ta giấu thành phần quan trọng trong phương thuốc làm hại phụ hoàng.

“Không cần đến mức tìm rồng gan phượng, chẳng qua là cần một tiền thịt người làm thuốc dẫn, bốn thang thuốc thì cần tổng cộng bốn tiền thịt người. Vào giờ phút nguy cấp này, nô tỳ vốn không nên đợi Thái tử phi hỏi mới đứng ra dâng phương thuốc, nhưng nghĩ vẫn thấy thuốc dẫn vô cùng tà môn, chỉ e Hoàng Thượng dùng xong lại xảy ra chuyện gì, bởi vậy nô tỳ mới chần chừ, mong Thái tử phi thứ tội!” Giang Ánh Nguyệt cúi đầu sát nền đất lạnh như băng, ngăn chặn lý do Âu Dương Tuệ Như có thể hỏi tội trước, trên mặt tràn ra một nụ cười âm trầm.

Trong điện, mọi người nghe thấy lời của Giang Ánh Nguyệt, không hện mà cùng phát ra tiếng kinh hô nho nhỏ, ngay cả An Thuận cũng xanh mặt. Thuốc dẫn này thật sự không thể tưởng tượng nổi, quá kinh hãi, làm bọn họ nghe xong tê hết cả da đầu. Nhưng mà, tuy rằng phương thuốc này thật ghê tởm, mọi người lại tin tưởng dược hiệu phương thuốc hơn mấy phần. Từ trước đến nay, kỳ được gì cũng có mấy thành phần vô cùng cổ quái ở trong đó!

Thịt người! Nội dung trong kịch bản rõ ràng không có cái này mà! Hay cho Giang Ánh Nguyệt nhà người, đầu óc thật nhanh, vẫn chưa từ bỏ ý định phải không? Muốn phụ hoàng nhận ân cất thịt cứu mạng của mi? Mi đừng có mà nằm mơ! Âu Dương Tuệ Như rũ mắt, che giấu bằng hàn tỏa ra đáy mắt.

“Bẩm Thái tử phi, nếu nô tỳ dâng lên phương thuốc, đương nhiên sẵn lòng cắt thịt làm thuốc dẫn. Chỉ cần có thể cứu Hoàng Thượng, cho dù có muốn mạng nô tỳ, nô tỳ cũng không có một câu oán hận! Mong rằng Thái tử phi thành toàn một lòng trung thành của nô tỳ.”

Quả nhiên như dự đoán của Âu Dương Tuệ Như, Giang Ánh Nguyệt thấy trong điện lạng ngắt như tờ, đập đầu thật mạnh, đúng lúc mở miệng thỉnh cầu.

An Thuận nhìn về phía Giang Ánh Nguyệt đang biểu lộ sự kiên định, trong lòng xúc động. Tỳ nữ này thật ra vô cùng trung thành, lúc trước thật là bọn họ đa nghi, nếu nàng ta muốn hại Hoàng Thượng, lúc này cũng chẳng cần nói ra mấy lời này, lại làm ra hành động vĩ đại này.

Âu Dương Tuệ Như liếc Giang Ánh Nguyệt đang cúi đầu xuống, đôi mắt trong trẻo dần dần tối lại, hỗn loạn một mảnh. Mặt nàng không chút biểu cảm im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng, “Không cần làm phiền Giang nữ quan. Bốn tiền thịt không nhiều lắm, cứ cắt bán cung đi. Bán cung là Thái tử phi, là con dâu của phụ hoàng, xuất thân càng cao quý hơn, quan hệ càng thân mật hơn, dùng thịt bán cung, được hiệu lại càng tốt. An Thuận, đi gọi thái y đến kiểm tra phương thuốc, tiện thể cắt thịt giúp bán cung!”

An Thuận đi đứng run rẩy, cộp một tiếng quỳ xuống, đầu đầy mồ hôi cầu xin, “Thái Tử Phi, ngài không được thế!”

Nếu sau này Hoàng Thượng biết Thái tử phi vì hấn mà tự làm tổn thương thân thể, mọi người ở đây, người người đều phải bị khoét thịt, mà không chỉ bốn tiền thôi đâu! An Thuận đập đầu liên tục, vẻ mặt sắp khóc. Đây chính là bảo bối trong lòng Hoàng Thượng, là chủ nhân mà một sợi tóc cũng không thể bị tổn thương đó!

“Lắm lời gì thế? Tần ma ma, người đi đi!” Tâm ý Âu Dương Tuệ Như đã quyết, thấy An Thuận không chịu đứng dậy, đổi lại gọi Tần ma ma đi.

Sắc mặt Tần ma ma trắng bệch, cả người lão đảo một chút, cũng cộp một cái quỳ xuống, một bước cũng không chịu nhúc nhích.

“Tiểu Vũ, người đi! Mau lên đi!” Âu Dương Tuệ Như đập thật mạnh lên cái án, chỉ vào Tiểu Vũ lớn tiếng ra lệnh. Tiểu Vũ rụt vai, hơi do dự trong chốc lát, bị tiểu thư trừng mắt một cái, bịch một tiếng chạy ra nội điện.

“Các người đừng vội khuyên giải, để có được hiệu tốt nhất, tâm ý bán cung đã quyết! Thích quỳ cứ quỳ đi.” Mắt thấy cảnh đông nghìn nghịt người quỳ hết cả trong điện, Âu Dương Tuệ Như chẳng thêm động đậy, kiên quyết nói.

Giang Ánh Nguyệt cúi đầu thấp, trong khoảnh khắc biểu tình chân thành bị thương bị méo mó, dữ tợn giống như quỷ. Âu Dương Tuệ Như, cắt thịt vậy mà người cũng dám giành với ta? Được lắm! Ta cũng muốn nhìn người làm sao cắt đây! Có một số việc nói thì dễ làm mới khó, người đừng quá ngây thơ!

Tiểu Vũ vội vàng chạy vào nội điện, túm một gã thái y, vội vàng kể rõ tình huống bên ngoài một lần. Mấy thái y nghe vậy, sắc mặt thay đổi hết, vội vàng chạy ra ngăn cản.

Bọn họ hoang mang hốt hoảng chạy ra nội điện, lại không chú ý Hoàn Nhan Bất Phá với hai mắt đang nhắm nghiền nằm trên giường bỗng nhiên giật giật đầu ngón tay, chân mày chúm chặt lại, như muốn cố gắng mở mắt lại bất lực.

Các thái y ra sau điện hết sức khuyên bảo cũng không thể ngăn cản quyết định của Thái tử phi, ngược lại còn bị ba tác lữ không xương của Thái tử phi nói làm cho dao động, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Âu Dương Tuệ Như thu phục thái y xong cũng đã hết hơi hết sức, vút mọi người lại đó đi vào nội điện thăm Hoàn Nhan Bất Phá.

Nhìn nam nhân không ý thức nằm ở trên giường, thân hình cao lớn gầy yếu, Âu Dương Tuệ Như ửng đỏ hốc mắt, khẽ nắm lấy tay hấn lên, áp vào mặt, cúi đầu nói, “Hoàn Nhan Bất Phá, người chính là Hoàn Nhan Bất Phá bách chiến bách thắng mà, làm sao có thể thua trên tay một căn bệnh thương hàn nho nhỏ? Uống xong thang thuốc này người sẽ khỏe. Ha ha ~ Giang Ánh Nguyệt tính kế thật là hay, rõ ràng thuốc này hữu hiệu mà nàng ta cứ muốn cắt bốn tiền thịt của ta làm thuốc dẫn. Hừ, bốn tiền thịt mà thôi, chẳng thể nào so được với bị nàng ta chặt tay chân, biến thành con heo.”

Nàng cúi đầu nỉ non, giọng nói càng ngày càng lạnh như băng, nhận thấy được bàn tay to lớn trong tay bỗng nhiên run rẩy một chút, trên mặt Hoàn Nhan Bất Phá cũng xuất hiện thống khổ cực độ, nàng vội vàng thu hồi lãnh ý trên người, cúi người nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má hắn, dịu dàng trấn an, “Không đau không đau, uống thuốc rồi rất nhanh sẽ không đau nữa. Chỉ cần phụ hoàng của ta có thể bình phục, bốn tiền thịt thì tính là gì? Cho dù thịt ta cũng cắt được! Phụ hoàng người hãy chờ, ta đi nấu thuốc!”

Sắc mặt nàng lo lắng chạy khỏi nội điện, không chú ý Hoàn Nhan Bất Phá bỗng nhiên nâng tay lên, dường như đang cố gắng giữ lại cái gì đó, cánh tay kia giờ lên một hồi lại không có bắt được cái gì, lại vô lực buông xuống, chỉ là biểu cảm trên mặt hắn lại càng thêm thống khổ.

Âu Dương Tuệ Như chạy ra điện, bảo thái y mau chóng cắt thịt cho nàng. Tần ma ma và Tiểu Vũ lo lắng, gắng gượng đi theo, mấy người tìm cái phòng trống không, Tần ma ma cầm một cái khay bạc nhận thịt, sắc mặt Tiểu Vũ trắng bệch dán chặt mắt nhìn thái y, giúp tiểu thư nhà mình kéo ống tay áo lên cao, lộ cánh tay trái ra, chuẩn bị lấy bốn tiền thịt trên cánh tay.

Cắt thịt người, hơn nữa còn là người sống, thân phận người sống này lại còn là Thái tử phi cao cao tại thượng, tâm lý tổ chất mạnh mẽ của thái y dù đã trở lại thì lúc này cũng căng thẳng không thở nổi, trên trán từng giọt từng giọt mồ hôi lớn, bàn tay cầm con dao nhỏ vươn ra lại thu về, vươn ra lại thu về, cứ thế lặp lại nhiều lần.

Bản thân Âu Dương Tuệ Như đã chuẩn bị tốt tâm lý, thấy thái y cứ ứa mồ hôi lạnh ra và tay đối phương cứ run run đến cả dao cũng cầm không xong, nàng lại có chút căng thẳng theo, thả tay xuống, đuổi thái y ra, “Người đi đi, bản cung tự mình làm.”

Thái y bị đuổi ra ngoài, các cung nhân lo lắng chờ ở ngoài phòng đều thật bất ngờ, ồn ào ghé cổ nhìn vào trong phòng.

Âu Dương Tuệ Như cầm cây dao nhỏ trong tay, vô tình thoáng nhìn ra ngoài cửa, lại bất gặp ánh mắt Giang Ánh Nguyệt hơi trào phúng và hoài nghi đảo qua trên người nàng, một sự ác ý lặng lẽ xuyên thấu qua tầm mắt của nàng ta đánh úp về phía Âu Dương Tuệ Như.

Trào phúng? Hoài nghi? Cho là ta không dám sao? Đã thế, chúng ta liền chơi trò chơi thì thế nào? Trong lòng lạnh lùng nghĩ thầm, một chút ám quang quỷ dị xẹt qua đáy mắt Âu Dương Tuệ Như rồi đi luôn, chất một tiếng đóng sầm cửa lại, quay đầu xem nhìn Tiểu Vũ, cười vô cùng dịu dàng.

“Tiểu Vũ, tiểu thư nhà người cắt thịt, người có cảm giác bản thân cũng cắt thịt, cũng cảm thấy cánh tay đau đón từng cơn từng cơn phải hay không?” Âu Dương Tuệ Như đến cạnh, nhỏ giọng hỏi bên tai Tiểu Vũ.

“Đương nhiên, hiện giờ Tiểu Vũ cảm thấy đau quá!” Tiểu Vũ ôm cánh tay mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó thắm thiết nói.

“Tốt lắm, lại đây, nhìn ta cắt thịt, cảm nhận tỉ mỉ từng cơn đau của ta, giúp ta chia sẻ một phần.” Âu Dương Tuệ Như kéo ống tay áo, múa múa dao trên cánh tay một chút, lệnh cho Tiểu Vũ đang nhắm mắt không dám nhìn cũng phải nhìn.

Về mặt Tiểu Vũ cầu xin, khuôn mặt trắng bệch nhìn Âu Dương Tuệ Như đang lướt lướt như sắp cắt thịt trên cánh tay, bất giác xiết chặt cánh tay trái mình, giống như cũng đang bị dao nhỏ tiến tới cắt từng miếng từng miếng, ớn lạnh từng cơn, nháy mắt nổi da gà toàn thân.

Âu Dương Tuệ Như liếc Tiểu Vũ nắm cánh tay trái một cái, trong mắt hiện lên sự vừa lòng. Tốt lắm, Tiểu Vũ đã có cảm giác chẳng khác bản thân cũng bị cắt thịt, trò chơi này bắt đầu.

Miệng nàng giác nhếch lên, cầm lấy một chiếc khăn nhét vào miệng, hàm răng khê cắn, hai mắt nhắm lại, mạnh mẽ lóc thịt trên cánh tay. Dao nhỏ rất sắc bén, một miếng thịt theo đó rời ra, rơi vào chiếc khay bạc Tần ma ma đang cầm.

Tiểu Vũ kêu đau một tiếng, bịt chính cánh tay trái mình ngồi xồm xuống, mặt mũi nhăn nhó, nghiến răng trợn mắt, nửa ngày vẫn còn thần thờ, như là cắt thịt của nàng vậy.

Tần ma ma cũng mặt nhăn mặt, vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn khay bạc thêm cái nào.

Âu Dương Tuệ Như lập tức lấy vải bông dùng sức kìm miệng vết thương, đợi áu tươi ngừng chảy liền kêu Tần ma ma cho thuốc trị thương mà thái y đã chuẩn bị trước lên cánh tay trái nàng, lại băng vải thật chặt. Lau mồ hôi toát ra đầy trán, nhìn Tiểu Vũ ngồi trên mặt đất không ngừng kêu đau, nàng nhếch miệng nở nụ cười.

“Tần ma ma, cũng băng vải lên nh tay cho Tiểu Vũ!” Âu Dương Tuệ Như cố nén đau đớn, giọng điệu bình tĩnh nói.

“Hả? Nhưng nàng không bị thương mà!” Tần ma ma có chút không hiểu.

“Người nhìn hiện nàng như vậy, hình như còn bị thương nặng hơn cả ta nữa, mau băng lại cho nàng đi.” Âu Dương Tuệ Như ngồi xuống thở, giọng điệu vừa hài hước vừa trêu chọc.

Thấy nhà mình tiểu thư còn có thể cười đùa trêu chọc, nghiêm nhiên tinh thần tốt lắm, tâm lý Tần ma ma cũng khôi phục, nghĩ là làm cho nàng vui vẻ lên chút cũng tốt, liền băng cho Tiểu Vũ một vòng vải thật dày trên cánh tay.

Ba người thay đổi quần áo bị lấm máu, chỉnh trang lại dung nhan, cầm khay bạc lên, chuẩn bị đưa thuốc dẫn đến được phòng.

Âu Dương Tuệ Như kẹp chặt cánh tay, chậm chậm đi đến cạnh cửa, liếc Tiểu Vũ với sắc mặt trắng bệch một cái, đột nhiên đưa tay đi vỗ vào cánh tay trái băng bó của nàng, Tiểu Vũ tránh không kịp, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, cúi đầu kêu đau một tiếng.

Nhìn thấy biểu hiện nàng rất thật có thể so với diễn viên, Âu Dương Tuệ Như thầm gật đầu: tốt lắm, cô gái nhỏ này tâm địa thuần khiết, lại vô cùng trung thành, bị nàng thôi miên triệt để. Giang Ánh Nguyệt, mi muốn chơi à, ta liền chơi với mi, con mắt mi cần phải được lau chùi một chút!

Nàng điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, làm ra bộ dáng tái nhợt lại bình tĩnh, chậm chậm bước ra cửa phòng, khoe miệng còn mang theo ý cười nhàn nhạt.

52. Chương 52: Vô Tình Trầm Mê

Thấy đoàn người Thái Tử Phi đều mang vẻ mặt bình tĩnh đi ra, chiếc khay trên tay rõ ràng là đang đựng một khối thịt người dính máu đầm đìa, nhóm cung nhân đứng chờ ngoài cửa sắc mặt đều tái nhợt, tất cả đều đồng loạt quỳ rạp xuống chân Thái Tử Phi.

Thái Tử Phi cắt thịt nấu thuốc không chỉ cứu riêng Hoàng Thượng, mà còn cứu cả đám hạ nhân bọn họ nữa. Về chuyện cắt thịt, bọn họ vẫn nghĩ Thái Tử Phi sẽ đồng ý với thỉnh cầu của Giang Ánh Nguyệt hoặc sẽ tùy ý gọi một cung nhân nào đó mà thôi, nhưng không ngờ rằng Thái Tử Phi lại tự mình ra tay, lòng hiếu thảo, sự cao thượng, còn thêm cả sự dũng cảm như thế, đã cảm phục tất cả bọn họ.

“Thái Tử Phi thiên tuế thiên tuế!” Nhóm cung nhân quỳ xuống bái lạy ngay tại chỗ, tất cả đều đồng thanh thành kính hô lên.

“Đứng lên hết đi, cái gì thiên tuế với không thiên tuế chứ, có thể sống được trăm tuổi đã là vạn hạnh lắm rồi!” Bờ môi Âu Dương Tuệ Như trắng bệch, mỉm cười tự giễu nói. Sau đó ra chỉ thị cho Tần mama nhanh chóng mang thịt đi sắc thuốc.

Nhóm cung nhân thấy Thái Tử Phi nở nụ cười tự giễu trêu chọc, tất cả đều cúi đầu cong môi, sự tuyệt vọng trong lòng cũng vơi đi không ít. Thái Tử Phi có cốt khí đoan trang lại bình dị gần gũi như vậy, rất xứng đáng để họ tôn kính sùng bái, tất cả mọi người ở đây, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đều bị những biểu hiện của Thái Tử Phi thu phục.

Giang Ánh Nguyệt đứng dậy theo mọi người, trên mặt cũng treo theo vẻ mang ơn như những người khác, nhưng trong lòng lại điên cuồng gào thét.

“Thái Tử Phi, Ngài làm như, bảo nô tài ăn nói thế nào với Hoàng Thượng đây!” An Thuận đứng dậy chạy tới bên người Thái Tử Phi, quan sát cẩn thận cánh tay đã được băng bó của nàng, mặt mày ửng đỏ lên tiếng thở than.

Tiểu Vũ đứng bên cạnh Thái Tử Phi không để ý lắm, bị An Thuận đẩy qua một bên, cánh tay trái đụng phải cạnh cửa, cúi đầu kêu lên một tiếng.

Người khác không chú ý đến hành động của Tiểu Vũ, nhưng Giang Ánh Nguyệt lại thấy rất rõ. Nàng thấy cánh tay trái của Tiểu Vũ bị băng bó, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt đau đớn không thốt nên lời, ánh mắt nàng lóe lên, cúi đầu mỉm cười, nghĩ thầm trong lòng: “Đỏ trắng thay đen, thay mặt đỏ đào sao? Thì ra là vậy! Âu Dương Tuệ Như, không có can đảm cũng đừng tỏ ra anh hùng thế chứ, để ta bắt được nhược điểm rồi thấy chưa? Chờ xem!

Âu Dương Tuệ Như liếc nhìn Giang Ánh Nguyệt đang cúi đầu không biết suy nghĩ điều gì, nàng nhếch miệng, cũng khẽ nở nụ cười.

“An công công còn phải ăn nói cái gì với Phụ Hoàng chứ? Bản cung không hề cắt thịt, thuốc này cũng không lấy thịt người làm thuốc dẫn, các người phải nhớ kỹ đấy! Ai dám lộ ra trước mặt Phụ Hoàng một chữ, bản cung nhất định sẽ dùng đại hình hầu hạ kẻ đó!” Âu Dương Tuệ Như nhìn qua mọi người một lượt, lạnh lùng ra lệnh.

“Tại sao vậy ạ?” An Thuận kinh ngạc hỏi. Như vậy không phải Thái Tử Phi chịu khổ không công rồi sao?

“Nếu cho người uống thuốc trộn với thịt người, người có dám uống không?” Liếc mắt nhìn An Thuận, Âu Dương Tuệ Như trầm giọng hỏi lại. Biện pháp ghê rợn và tàn nhẫn như vậy, cũng chỉ có con rắn độc Giang Ánh Nguyệt mới có thể nghĩ ra mà thôi.

An Thuận cúi đầu tưởng tượng một chút, cổ họng lập tức buồn nôn, thiếu chút nữa là đã luống cuống lấy tay bịt miệng lại rồi. Tất cả mọi người ở đây cũng mang sắc mặt trắng bệch, lộ ra vẻ mặt muốn nôn.

“Vậy đó, nếu nói cho Phụ Hoàng, làm sao Phụ Hoàng chịu uống đây hả? Không phải sẽ thành vô ích còn làm trì hoãn bệnh tình của ngài ấy hay sao? Mệnh lệnh của bản cung, các người phải ghi nhớ thật kỹ, tuyệt đối không được đề cập trước mặt Phụ Hoàng!”

Nhóm cung nhân tuân mệnh, sau đó ngay ngắn trật tự lui ra, làm tiếp công việc của mình.

Giang Ánh Nguyệt mang về mặt trầm tĩnh theo sau mọi người ra ngoài, trong lòng vô cùng thán phục ứng biến vừa rồi của Âu Dương Tuệ Như.

Mệnh lệnh này đưa ra, còn ai có gan đi nói cho Hoàn Nhan Bất Phá? Hoàn Nhan Bất Phá không biết chuyện gì đương nhiên sẽ không hỏi đến, Âu Dương Tuệ Như cũng không sợ bị vạch trần. Nhưng chuyện lớn thế này, đợi khi Hoàn Nhan Bất Phá khởi hấn, An Thuận biết rõ, chắc chắn sẽ báo lại cho hắn nghe, đến lúc đó “thương thế” của Âu Dương Tuệ Như cũng đã khởi hấn rồi, chẳng những thừa ra một cái ân tình to lớn của Hoàn Nhan Bất Phá, mà còn không phải mấy may lộ ra một chút hiềm nghi nào, thật sự là kẻ sách tốt! Nữ nhân như vậy, ngu xuẩn chỗ nào chứ? Rõ ràng còn khôn khéo hơn nàng nhiều! Chỉ tiếc là nàng ta dù cẩn thận mấy thì vẫn có sơ sót, đó là không dạy tốt hạ nhân!

Nghĩ đến đây, Giang Ánh Nguyệt cong môi, nở nụ cười khoái chí.

Có phương thuốc và thuốc dẫn, chén thuốc được sắc xong rất nhanh, được Tần mama cẩn thận bưng trên tay, chậm rãi đi về phía về điện Cần Khôn. Chén thuốc này có máu thịt của tiểu thư nhà bà, làm rơi một giọt bà cũng cảm thấy rất đau lòng.

“Thuốc đến rồi, mau dứt Phụ Hoàng uống đi!” Âu Dương Tuệ Như chịu đựng cảm giác đau đớn trên tay, yên lặng canh giữ bên giường Hoàn Nhan Bất Phá, thấy Tần mama đi vào, vội vàng nhìn về phía An Thuận ra lệnh. Nếu không phải cánh tay nàng đang bị thương, không cầm nổi chén thuốc này, nàng cũng không cần phải sai sử An Thuận, chính bản thân đã đến đón lấy rồi.

An Thuận vội vàng nghe lệnh, nửa nâng người Hoàng Thượng dậy, dùng đầu gối làm điểm tựa cho hắn, sau đó mới cẩn thận cầm chén thuốc, múc một muỗng đưa đến bên miệng hắn.

Hoàn Nhan Bất Phá mím chặt môi, cắn chặt hàm răng lại, mặc cho An Thuận cố gắng cách mấy, cũng không hé miệng chút nào, nửa muỗng thuốc đã đổ ra ngoài, làm An Thuận lo ngại không dám dứt tiếp. Chén thuốc này có thuốc dẫn là máu thịt của Thái Tử Phi, một giọt bị đổ ra ngoài, lại làm thiếu đi lượng thuốc, Thái Tử Phi lại phải cắt thịt bổ sung, sao hẳn lại có thể nhẫn tâm được chứ?

“Kỳ quái, vừa rồi nô tài vẫn còn dứt nước cho Hoàng Thượng được mà!” An Thuận lẩm bẩm, thất bại thu lại muỗng thuốc, lau cái trán đang chảy đầy mồ hôi, quay sang nhìn nhau với Thái Tử Phi, sau đó Thái Tử Phi lên tiếng ra lệnh với Giang Ánh Nguyệt đang đứng nghiêm chỉnh trong góc phòng: “Giang nữ quan đến đây hỗ trợ đi. Người có cách có thể mở được khớp hàm của Hoàng Thượng, giúp ngài ấy uống thuốc như lần trước ấy.”

Giang Ánh Nguyệt quỳ gối tuân theo, đi đến bên giường cầm lấy chén thuốc, chuẩn bị dứt thuốc.

An Thuận mắt cả buổi mới mở được hàm dưới của Hoàng Thượng, vội vàng nhìn qua Giang Ánh Nguyệt ý bảo nàng ta dứt thuốc. Giang Ánh Nguyệt gật đầu, bầm nhẹ vào huyệt đạo trên cổ họng Hoàn Nhan Bất Phá, đem nước thuốc dứt vào miệng hắn.

Lại không ngờ rằng, biện pháp này lại không có hiệu quả, nước thuốc trong miệng, nhưng Hoàn Nhan Bất Phá lại không nuốt xuống, mà men theo khóe miệng hắn chảy ra ngoài, dính vào vạt áo trắng tinh của hắn.

“Nhanh, nhanh dừng lại, không cần dứt nữa!” An Thuận đau lòng ngăn lại hành động dứt thuốc của Giang Ánh Nguyệt. Chén thuốc này là máu thịt của Thái Tử Phi đó, không thể lãng phí được!

Hai mắt Giang Ánh Nguyệt tối lại, liếc mắt nhìn Hoàn Nhan Bất Phá không chịu nuốt giọt thuốc nào, trong lòng vô cùng lo lắng. Tại sao lại như vậy? Dựa theo bệnh tình của Hoàn Nhan Bất Phá, không lý nào lại không nuốt nổi thuốc. Nếu hắn không uống thuốc được, không phải nàng sẽ tuần táng theo hắn luôn sao?

Giang Ánh Nguyệt không khỏi có chút hối hận vì đã bỏ nhiều rau cần vào bát cháo của hắn, bây giờ mà chết, lại không phải chết trong tay kẻ thù, mà chết trong tay chính mình, còn kết quả nào có thể châm chọc hơn nữa đây?

Hai người vẫn không cam lòng, lại thay một chén nước khác thử vài lần, vẫn không thành công, quả thật Hoàng Thượng ngay cả một giọt cũng không nuốt xuống.

An Thuận suy sụp quỳ xuống bên giường Hoàn Nhan Bất Phá, vẻ mặt đau khổ thê lương, hai mắt đỏ hồng, “Hoàng Thượng ơi, ngài có nghe thấy lão nô đang gọi ngài không? Người cố gắng uống một ngụm đi mà! Ngàn vạn lần đừng bỏ lại lão nô mà Hoàng Thượng!” Ông dập đầu liên tục, thút thít khóc lên.

Giang Ánh Nguyệt mang vẻ mặt nặng nề quỳ gối bên cạnh ông, trong lòng cũng vô cùng khổ sở, khổ sở vì vận mệnh của bản thân mình.

Tần mama và Tiểu Vũ không dám nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía tiểu thư nhà mình. Lỡ như Hoàng Thượng thật sự hoảng (chết), tiểu thư đã nói sẽ tuần táng theo Hoàng Thượng, có phải là thật hay không? Trong lòng các nàng hoảng hốt vô cùng.

“Không được khóc! Tất cả ra ngoài hết đi, để bổn cung tìm biện pháp!”

Trong lòng Âu Dương Tuệ Như cũng rất đau đớn, cũng rất bàng hoàng, nhưng sau khi sự việc xảy ra, nàng lại bình tĩnh trở lại, nàng sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy, đối với Phụ Hoàng lại càng không thể từ bỏ, cho dù tình huống này không giống với nội dung vở kịch, mà cứ cho là tình tiết bị phá vỡ đi nữa, thì nàng cũng sẽ không cảm thấy sợ hãi.

Vẫn như suy nghĩ trước đó của nàng, có Phụ Hoàng, còn có Giang Ánh Nguyệt tuần táng, kết cục của kịch bản này nàng đã tính cả rồi!

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Thái Tử Phi, cả người đều tản ra năng lực làm bình ổn tinh thần người khác, mọi người đều dừng lại sự rầu rĩ đau thương, ôm một tia hi vọng cuối cùng nối đuôi nhau ra ngoài.

Đợi khi tất cả mọi người đã rời khỏi điện, gương mặt Âu Dương Tuệ Như mới hiện ra vẻ đau xót, chậm rãi quỳ bên giường Hoàn Nhan Bất Phá, một tay vuốt ve hai gò má xanh xao của hắn, một tay nắm lấy bàn tay hắn, khe khẽ thì thầm: “Phụ Hoàng, người đã từng cam đoan với ta, người sẽ không có việc gì mà, lại

càng không thể gặp chuyện không may, người đã quên rồi sao? Nếu người vẫn không chịu uống thuốc, ta sẽ ở đây chôn cùng với người! Người nghe thấy không?”

Cảm giác bàn tay trong tay nàng hơi rung động, Âu Dương Tuệ Như mừng rỡ trong lòng, có phản ứng rồi!

Ánh mắt nàng sáng lên, không chút nghĩ ngợi lập tức cúi người, dán sát bờ môi lên môi Hoàn Nhan Bất Phá, dùng răng cắn nhẹ, rồi dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm, từng chút từng chút mở miệng hân ra.

Nàng dùng lưỡi dễ dàng mở miệng Hoàn Nhan Bất Phá, trong khoảnh khắc ấy, Âu Dương Tuệ Như như bị trằm mê trong khoang miệng ấm áp của hắn, cùng đầu lưỡi của hắn giao hòa, triền miên, không thể chia lìa.

Hai má nàng ửng đỏ, vẻ mặt đắm say, hoàn toàn không chú ý đến hàng mày nhíu chặt của Hoàn Nhan Bất Phá đang từ từ buông lỏng, những góc cạnh kiên cường như đang mềm mại ra theo.

Đợi khi nàng hoàn hồn lại từ nụ hôn ngoài ý muốn vừa có, nàng nhìn lại Phụ Hoàng, người đã đáp lại nàng trong lúc hôn mê, bỗng nhiên nàng che mặt, khe khẽ kêu lên. Nàng đang làm gì vậy? Vốn chỉ muốn mở miệng Phụ Hoàng mà thôi, sao bây giờ lại thừa lúc hắn hôn mê bất tỉnh mà chiếm tiện nghi rồi? Lại còn say mê như vậy? Không được! Âu Dương Tuệ Như, người tỉnh lại ngay đi!

Vỗ vào má mình hai cái, nàng thu hồi lại vẻ mặt nhộn nhạo của mình, đè nén sự hoảng hốt trong lòng xuống, cầm lấy chén thuốc, hít sâu, dứt khoát hớp lấy một ngụm, cúi người áp xuống bờ môi vẫn còn đang khê mở của Hoàn Nhan Bất Phá.

Lần này dứt thuốc rất thuận lợi, chỉ cần đầu lưỡi Âu Dương Tuệ Như đẩy qua, Hoàn Nhan Bất Phá lập tức nuốt thuốc xuống. Xong một hớp, Âu Dương Tuệ Như cũng không lau chùi khóe miệng, tiếp tục mớm hớp thứ hai, thứ ba, một chén thuốc lớn rất nhanh đã nhìn thấy đáy.

“Tốt rồi! Uống hết thuốc này, Phụ Hoàng nhất định sẽ không sao nữa, chúng ta sẽ nhanh chóng cùng nhau hồi cung thôi!” Nhìn thấy chén thuốc trống không, Âu Dương Tuệ Như cúi người, kề sát bên tai Hoàn Nhan Bất Phá, khe khẽ thì thầm, giọng nói ngập tràn vui sướng.

Nhìn thấy khóe môi hắn dính chút nước thuốc, ánh mắt nàng tối sầm lại, dừng lại việc thì thầm, không chút suy nghĩ nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm sạch khóe môi của hắn, lại dùng bờ môi anh đào của mình vỗ về bờ môi khô nứt kia, thật lâu vẫn chưa dừng lại.

Đợi đến khi nàng ý thức được hành động của mình, nàng lập tức cứng ngắc đứng dậy, giật mình ngăn người một lúc lâu, sắc mặt lập tức đỏ bừng, chạy trốn chết ra khỏi điện.

Nàng vừa rời đi, thì Hoàn Nhan Bất Phá đang hôn mê bỗng nhiên mở mắt. Hắn cố hết sức nâng tay lên, vuốt ve bờ môi khô nứt của mình, trên mặt nở ra nụ cười vui sướng chưa từng có từ trước đến nay, đôi mắt ngập tràn tình yêu và sự vui sướng không thể che giấu được.

Tiểu Nha Đầu hôn Trẫm? Ôi thật là đáng yêu! Hắn kiểm chế cơn tim đang đập hỗn loạn của mình, cực kỳ vui sướng nghĩ ngợi.

Hết Chương 52- Càfé Sáng

53. Chương 53: Bại Lộ Thân Phận

Âu Dương Tuệ Như chạy ào ra nội điện, núp phía sau tấm rèm thật lớn, không ngừng xoa xoa hai gò má ửng hồng của mình, hy vọng nhanh chóng chùi sạch xuân tình nhộn nhạo trên mặt. Nàng thế mà bị phụ hoàng quyến rũ, dám hôn trộm hắn, hơn nữa còn những hai lần! ? Lòng nàng đang quay điên cuồng, tim phổi cũng nháo nhào cả lên.

Sau một lúc rồi rầm, nàng không thể không thừa nhận, lòng nàng quả thật thật rất vừa ý Hoàn Nhan Bất Phá, hắn là nam nhân có sức quyến rũ nhất mà nàng gặp được ở cái thế giới xa lạ này. Trong hai người duy

nhất đó, một người là Âu Dương thừa tướng, phụ thân của nàng, một người nữa là Hoàn Nhan Bất Phá. Nhưng Hoàn Nhan Bất Phá có thân phận không đơn giản, hắn là cha chồng của nàng. Tuy rằng nàng sẽ ly hôn thái tử, nhưng mà nàng biết, cho dù có ly hôn thì nàng với Hoàn Nhan Bất Phá cũng không có chút khả năng nào, không nói cách hắn đối với nàng chính là trưởng bối đối chiều chuộng văn bối, chỉ nói về thân phận bọn họ cũng đủ để mọi người lên án rồi!

Coi như xong, chị đây ly hôn rồi còn muốn sống tự do thoải mái không bị trói buộc dây này! Nội tướng tượng đến việc đi yêu một vị đế vương với hậu cung to lớn, đó chính là tự mình ngược đãi mình rồi! Không dám nghĩ tiếp nữa, Âu Dương Tuệ Như che mặt, thở sâu, khi buông tay xuống đã khôi phục về mặt bình tĩnh, đề sự trầm mê nhất thời mới vừa nảy xuống thật sâu dưới đáy lòng.

Nàng bình thần bước ra khỏi tấm rèm, đi đến chỗ mấy người An Thuận đang chờ ở cửa đại điện.

An Thuận mang vẻ mặt lo lắng bước lên trước, hồi hộp mở miệng hỏi, “Thái tử phi, Hoàng thượng có uống thuốc không?”

“Uống rồi, người vào xem đi, bản cung mệt chết được, muốn nghỉ ngơi một lát. Trong lúc Phụ hoàng ngủ, trừ người ra, không được cho bất cứ kẻ nào đến gần hân, có chuyện gì thì nhanh chóng gọi bản cung dậy!”

Tinh thần hơi hơi thả lỏng, Âu Dương Tuệ Như đỡ trán, cảm thấy đầu óc chóng vàng xoay tròn, cả người cũng lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã xuống. Nàng biết đây là dấu hiệu việc mất máu quá nhiều, vội vàng đỡ cánh tay Tần ma ma bên cạnh để khỏi ngã xuống, vô lực cản dận An Thuận.

An Thuận thấy nàng tiều tụy, ngay cả đứng cũng có chút không ổn, lòng vừa lo lắng cũng vừa cảm kích, lập tức xoay người hành lễ, “Hôm nay khiến Thái tử phi chịu khổ! Người mau đi nghỉ ngơi đi, chỗ này đã có nô tài trông chừng rồi, tuyệt không để cho kẻ nào đến gần Hoàng Thượng dù chỉ một bước.”

Trong lòng tự biết phụ hoàng tỉnh lại còn cần người chăm sóc, không phải là lúc cậy mạnh, Âu Dương Tuệ Như cũng không từ chối, dưới sự dìu dắt của Tần ma ma và Tiểu Vũ từ từ đi về phòng mình.

Tần ma ma dìu tiểu thư nhà mình đến nằm xuống giường, cẩn thận tránh chỗ cánh tay bị thương của nàng, giúp nàng ghém chần.

Âu Dương Tuệ Như vừa mới chợp mắt, lại đột nhiên mở ra, nhìn phía Tiểu Vũ, nhỏ giọng hỏi, “Tiểu Vũ, vừa rồi các người chờ ở bên ngoài, Giang nữ quan có nói chuyện gì với người không?”

Tiểu Vũ lắc đầu, nhíu mày suy nghĩ rồi lại gật đầu, “Có, nàng ta không cẩn thận đụng trúng cánh tay nô tỳ một chút, nô tỳ kêu đau, nàng dìu nô tỳ, còn nói lời xin lỗi nữa. Nàng ta thật tốt, rất biết cấp bậc lễ nghĩa.”

Thật sự là đứa nhỏ ngây thơ đơn giản! Bất quá ngây thơ đơn giản cũng có chỗ tốt của ngây thơ đơn giản! Âu Dương Tuệ Như cười thầm, gật đầu nói, “Ừ, nàng ta rất là biết cấp bậc lễ nghĩa. Đúng rồi, mảnh vải hôm nay ta thay ra, người lạng lẽ mang đi chôn cho ta.”

“Vâng, tiểu thư. Nhưng mà, bỏ vào chậu than đốt luôn chẳng phải càng tiện hơn sao? Chôn chi phiền phức nha?” Tiểu Vũ nghi hoặc hỏi lại. Các nàng xử lý đồ mà tiểu thư vứt bỏ, thường là đốt hết không chứa sót chút gì cho xong.

“Con nhóc nhà người này, tiểu thư bảo người chôn, đương nhiên có lý của tiểu thư, hỏi nhiều như vậy làm cái gì?” Tần ma ma nghe ra chút ý vị, đoán có thể là tiểu thư đang tính toán gì đó, vội vàng mở miệng răn dạy.

Tiểu Vũ quả nhiên là đứa bé ngoan, lập tức gật đầu nhận dự dạy bảo, tuy rằng vẻ mặt còn có chút ngây thơ nhưng cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ quan tâm cầm mảnh vải, lén lút ra phía sân sau tìm chỗ vắng vẻ chôn.

Nàng vứt xuống hồ rồi dùng chân dẫm dẫm lên, xong rồi nhìn trái ngó phải, thấy không có ai liền thoải mái rời đi.

Đội nàng vừa đi, Giang Ánh Nguyệt từ phía sau hòn non bộ cách đó không xa lộ mặt ra, từ từ đi đến chỗ kia, dùng mũi hài hắt hắt, hai ba phát liền lật ra món đồ mà Tiểu Vũ đã chôn giấu.

Nàng nhìn mảnh vải đầy vết máu loang lổ này, khoe miệng khe khẽ, nở nụ cười đắc ý, lập tức để đồ lại như cũ, thần nhiên rời đi.

Phía bên này, Thiên hậu với Nữ hoàng đã âm thầm đánh nhau một hiệp, mà phía bên kia, An Thuận đi vào nội điện, phát hiện Hoàng Thượng đã tỉnh lại, đang tà tà dựa vào thành giường, nhìn về phía hắc, hắc mỉm cười, thiếu chút nữa nước mắt tung hoành.

“Hoàng Thượng! Rất cực người cũng đã tỉnh! Lão nô lập tức đi mời thái y.” An Thuận ngay cả lễ tiết cũng quên mất, kích động chuẩn bị chạy ra điện.

“Người trở lại đây. Trẫm có chuyện hỏi người, để hỏi xong nói rồi đi mời thái y vẫn chưa muộn.” Hoàn Nhan Bất Phá trầm giọng ra lệnh, giọng nói còn có chút thêu thào vô lực.

“Vâng.” Lệnh vua khó cãi, An Thuận thấy tinh thần hắc khá tốt, sắc mặt cũng đã bớt đỏ, chắc là sốt cao với đau bụng đã ngừng, không dám đối nghịch, vội vàng quay vào điện, quỳ gối bên giường hắc.

“Thuốc Trẫm mới vừa uống, thuốc dẫn chính là máu thịt Thái tử phi?” Khi hỏi câu này, biểu cảm của Hoàn Nhan Bất Phá đã có chút dữ tợn, sát khí nhẹ nhàng bức người dày đặc tràn ra khỏi cơ thể, làm hai vai An Thuận run rẩy.

“Hoàng Thượng làm sao người biết được? Thái tử phi đã không cho phép các cung nhân nói lung tung rồi mà!” An Thuận quá kinh ngạc, nhất thời quên mất cấm ngôn, lập tức bán luôn Thái tử phi.

“Hừ, trẫm chỉ hôn mê nhưng ý thức vẫn là tỉnh táo, đừng cho rằng trẫm cái gì cũng nghe không thấy!” Hoàn Nhan Bất Phá đau nhói tim gan, chớp mắt khuôn mặt liền dữ tợn. Ngay lập tức, dường như nghĩ đến cái gì đó, thần sắc hắc hòa hoãn lại, dịu giọng hỏi, “Vì sao Thái tử phi không cho phép các người nói cho trẫm biết?”

An Thuận cúi đầu, buồn bã đáp, “Bẩm Hoàng Thượng, Thái tử phi sợ người biết tình huống thật sẽ không chịu uống thuốc.” Trách không được khi Hoàng Thượng hôn mê sống chết cũng không uống thuốc, hóa ra hắc đã sớm biết trong thuốc đó có máu thịt của Thái tử phi.

“Hãy ~ không muốn uống, tiểu nha đầu cũng có cách ép trẫm uống.” Hoàn Nhan Bất Phá mỉm cười, làm bầm lều bều khe khẽ nói.

Hắc vuốt khuôn ngực nóng ấm và bụng chẳng còn quặn đau, nghĩ thầm trong lòng: trong đây có máu thịt của tiểu nha đầu sao? Tốt lắm! Từ giờ, tiểu nha đầu chính là một phần trong sinh mệnh trẫm, hòa nhập vào xương máu của trẫm, ai có ý định cướp hay là làm thương tổn nàng, thì phải chuẩn bị chết muôn lần đi!

Trong lúc hôn mê khi nghe thấy tiếng nước nổ, hắc nhú mày thật chặt, trầm ngâm suy nghĩ: tiểu nha đầu nói Giang Ánh Nguyệt muốn chặt tay chân nàng, làm cho nàng thành heo-người? Giang Ánh Nguyệt chỉ một tiện tỳ làm sao dám làm thế với nàng? Chẳng lẽ là ý nghĩ trong nội tâm Giang Ánh Nguyệt lại bị tiểu nha đầu thấy Nhưng mà vì sao? Giữa hai người rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì? Hơn nữa, tiểu nha đầu còn nói bản thân thuốc này đã có hiệu lực, không cần thuốc dẫn, vì cái gì mà Giang Ánh Nguyệt lại muốn bốn tiền thịt người? Trong đó có rất nhiều chuyện đang đợi hắc phá giải. Kẻ nào muốn làm thương tổn bảo bối của hắc, một tên hắc cũng không bỏ qua!

Hoàn Nhan Bất Phá tự nhắm trong lòng rồi nhìn An Thuận, trầm giọng ra lệnh, “Kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong cung khi trẫm hôn mê, rõ ràng từng chi tiết một, không bỏ được bỏ sót.”

An Thuận gật đầu, cúi đầu hồi tưởng lại một lúc rồi bắt đầu từng từng chuyện, làm một đại nội tổng quản, trí nhớ hơn người là kỹ năng chức nghiệp cần có, hơn nữa còn tường thuật rõ ràng toàn diện, chân thật như chính Hoàn Nhan Bất Phá rơi vào tình cảnh đó.

“À ~ không phải ám sát, không phải hạ độc, trẫm thể này là vì một chén cháo rau cần thịt nạc nhỏ ? Kể hay! Thật sự là khiến người ta khó lòng phòng bị!” Hoàn Nhan Bất Phá nhú mày, cười lạnh một tiếng, “Phó tổng quản phòng ăn đó cũng đã cắn lưỡi tự sát? Nghe qua dường như cũng rất giống phong cách hành sự của thích khách lần trước, không chừng là cùng một nhóm người. Lần trước trẫm gặp ám sát, Giang Ánh Nguyệt liền kịp thời nhảy ra cứu giá, lần này trẫm bị bệnh nặng, nàng liền bước ra dâng thuốc, còn định cắt thịt cứu trẫm. Ba lần bảy lượt công cứu giá đều rơi xuống một mình nàng, không khỏi quá trùng hợp rồi đó! Hai lần xảy ra chuyện đều có đủ các dấu hiệu do người khác bày ra, mà người bày ra này lại ẩn núp ở bên cạnh trẫm, xem ra xem lại thì cũng chỉ có Giang Ánh Nguyệt có hiềm nghi này. Nàng ta hao tâm tổn trí thiết kế trẫm, rồi lại cứu trẫm, rườm rà như thế, An Thuận, người nói nàng ta có ý đồ gì?”

An Thuận cúi đầu trầm ngâm, một lát sau trên mặt lộ ra nỗi khiếp sợ, “Hoàng Thượng, nàng ta làm như vậy chắc không phải là định tiếp cận ngài, khiến cho người tin tưởng? Nếu thật sự là như thế, so với trực tiếp ám sát người thì âm mưu lại càng to lớn hơn nữa. Có thể đem an bày tai mắt bên cạnh người, còn làm cho chúng ta không hề phát hiện, nhất định là từ lúc nàng ta mười hai tuổi tiến cung đã bắt đầu bày tính, thân phận này khẳng định không đơn giản, vô cùng có khả năng là dư nghiệt tiền triều, hơn nữa địa vị cũng không phải thấp!” Đi theo bên người Hoàn Nhan Bất Phá, trải qua nhiều âm mưu và giết chóc như vậy, An Thuận chỉ hơi hơi nghĩ liền đoán được chân tướng mà Giang Ánh Nguyệt khổ tâm trù tính.

“Đúng thế! Mới mười hai tuổi đã bắt đầu trù tính tất cả những việc này, chắc chắn là nàng ta được dạy từ nhỏ, tâm chí với thủ đoạn này cũng không bình thường! Trẫm đã trải qua quá trình giết chóc, tung hoành khắp nơi, vậy mà thiếu chút nữa thua trên tay một nữ nhân! Hừ!”, Hoàn Nhan Bất Phá híp mắt, đậm thật mạnh vào trụ giường, sát khí trong con mắt dày đặc hơn.

Tiểu nha đầu nói mấy lời đó, chắc là cũng đã phát hiện Giang Ánh Nguyệt không thích hợp chỗ nào rồi. Nếu là dư nghiệt tiền triều, cừu hận giữa hai người liền có thể giải thích được, dư nghiệt tiền triều, kẻ nào mà không phải hận người của Âu Dương gia? Ngẫm nghĩ lại, tiểu nha đầu từ lúc bị ám sát, quả thật đều có ý hoặc vô tình nhắm vào Giang Ánh Nguyệt, hẳn cũng nảy sinh hoài nghi với Giang Ánh Nguyệt, cũng toàn nhờ tiểu nha đầu nhắc nhở, bằng không, ai có thể nghĩ ra được một tiểu cung nữ liều chết cứu giá này lại có bối cảnh và năng lực không đơn giản thế này? Chỉ là, làm sao nàng lại phát hiện thân phận Giang Ánh Nguyệt? Phát hiện rồi vì sao không nói ình, ngược lại một mình làm những việc đó? Là cảm thấy không tín nhiệm trẫm hay là?

Nghĩ đến đây, lòng Hoàn Nhan Bất Phá cứng lại, mất mát, đau lòng, lo lắng... Đủ loại cảm xúc phức tạp, tất cả đều hóa thành sát ý đối với Giang Ánh Nguyệt, hận không thể lập tức chém Giang Ánh Nguyệt ngàn vạn nhất!

Nhận thấy được Hoàng Thượng phát ra sát khí cuồng mãnh, An Thuận thử mở miệng, “Hoàng Thượng muốn xử lý Giang Ánh Nguyệt sao? Giao cho nô tài, nô tài nhất định thay ngài làm cho thỏa đáng.”

Hoàn Nhan Bất Phá khinh thường nhếch miệng, cười lạnh, “Không được, đợi trẫm điều tra rõ thân thế và âm mưu của nàng rồi nói sau. Có thể nuôi dưỡng một đám tử sĩ cống hiến cho nàng, trẫm có thể khẳng định, hậu thuẫn của nàng ta không đơn giản, không trừ nàng và đồng đảng tận gốc, trẫm không an tâm. Cho người trông chừng nàng, nhất cử nhất động đều không được bỏ qua. Đúng rồi, tìm một cung nhân nhiễm bệnh, bỏ thuốc dẫn ra rồi theo phương thuốc ban đầu nấu cho hắn ta uống thử, xem tình trạng hắn thế nào.”

Nếu người đó uống thuốc khỏi hẳn, bốn tiền thị này, tất nhiên là hắn đòi lại từ Giang Ánh Nguyệt gấp bội lần! Không biết từ từ cắt toàn thân một người theo phân lượng bốn tiền thị một đao rồi một đao sẽ như thế nào? Nhất định rất thú vị đây! Hoàn Nhan Bất Phá nghiền ngẫm nghĩ, trên người phát ra âm khí khiến An Thuận run rẩy.

Giang Ánh Nguyệt này ngàn tính vạn tính, chính là không nên tính đến trên đầu Thái tử phi, nếu thuốc dẫn bốn tiền thị người này thật sự là do nàng ta nóng lòng tranh công mà bịa đặt ra, vậy nhất định nàng ta sẽ sống không bằng chết! Không không không, cho dù sợ thuốc dẫn này là thật, nàng cũng khó trốn khỏi xui xẻo, ai bảo nàng làm bảo bối trong lòng Hoàng Thượng bị thương chứ! An Thuận lạnh nhạt nghĩ ngợi.

Giang Ánh Nguyệt thiết kế tất cả những việc này là vì tranh thủ sự tin tưởng Hoàn Nhan Bất Phá, Hoàn Nhan Bất Phá được nàng chữa khỏi, làm sao còn có thể đi hoài nghi nàng? Làm sao có thể nghĩ ra được, chỉ quá vì cái trước mắt khiến nàng làm việc không chừng mực, lộ ra sơ hở, từ tự nguyện dâng thuốc bị Âu Dương Tuệ Như ép thành không tình nguyện dâng thuốc, muốn cắt thịt để thể hiện lòng trung thành lại giúp cho Âu Dương Tuệ Như tròn hiếu nghĩa, cái gì cũng không được, còn khiến Hoàn Nhan Bất Phá nhìn thấu nguy trạng của nàng. Nàng giờ chẳng những không có xoay được cục diện, ngược lại còn tự đẩy mình về phía càng nguy hiểm.

Cái này đại khái chính là cái gọi là tự làm bậy không thể sống đấy!

Hết chương 53- Hitsuji

54. Chương 54: Lại Giao Phong

Lúc nghe thấy tiếng nước nở của Tiểu Nha Đầu khi đang hôn mê bất tỉnh, Hoàn Nhan Bất Phá đã biết được Giang Ánh Nguyệt muốn làm hại đến Tiểu Nha Đầu, lại biết nàng đã cắt thịt bản thân để làm thuốc dẫn cứu mình, làm sao có thể để bản thân tiếp tục yếu ớt trên giường được nữa? Chỉ hận sao không thể lập tức khỏe lại mà thôi.

Dựa vào ý chí mạnh mẽ của bản thân, cộng thêm nụ hôn triền miên của Tiểu Nha Đầu cổ vũ, tinh thần của hắn khôi phục lại rất nhanh, không bao lâu sau khi uống thuốc đã không còn sốt cao và đau bụng nữa, tỉnh thoảng lại nhớ đến cảnh tượng ngọt ngào lúc uống thuốc, tinh thần lại vui sướng vô cùng, về mặt phần chân, khiến Thái y khi đến chẩn mạch vô cùng ngạc nhiên.

“Không ngờ thuốc lại công hiệu đến thế! Cũng nhờ Thái Tử Phi...” Nhớ đến mệnh lệnh cấm nói của Thái Tử Phi, Trưởng Thái y viện đang nói lại đột nhiên im bặt, buông bàn tay đang bắt mạch cho Hoàng Thượng xuống, xấu hổ vươn tay vuốt vuốt chòm râu.

“Cũng nhờ Thái Tử Phi tập hợp nhóm cung nhân lại để xin thuốc, nếu không, chúng nô tài thật sự cũng đã hết cách! Thật hổ thẹn!” Một Thái y khác nhanh trí nói tiếp câu nói đang dang dở của Trưởng Thái y viện.

Trong lòng Hoàn Nhan Bất Phá hiểu rõ Trưởng Thái y viện thật sự là muốn nói gì, nên về mặt đang lạnh lùng lập tức trở nên nhu hòa lại, cất giọng ôn hòa nói: “Trẫm được thế này, cũng nhờ vào sự tận tâm tận lực của Thái Tử Phi cả. Thái Tử Phi vất vả, các người cũng phải bắt mạch cho nàng nữa đấy, tuyệt đối không được để nàng sinh bệnh.”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái Tử Phi vừa nói ngài ấy cảm thấy hơi mệt, chắc hẳn là đang còn ngủ, bây giờ không tiện quấy rầy đâu ạ. Đợi khi ngài ấy ngủ dậy, nô tài lại mời Thái y đến bắt mạch được không?” An Thuận nhớ đến gương mặt tiều tụy mệt mỏi của Thái Tử Phi, không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở.

Gật đầu, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn về phía An Thuận, Hoàn Nhan Bất Phá vui vẻ nghĩ thầm: An Thuận vô cùng trung thành với Trẫm, ngoại trừ mệnh lệnh của Trẫm, thì từ xưa tới nay chưa hề bán khoán thêm bất cứ điều gì, chỉ trong mấy ngày đã hơi nghiêng về phía Tiểu Nha Đầu, bị Tiểu Nha Đầu thu phục, thế này quả thật hiếm thấy. Bảo bối của Trẫm thật đặc biệt mà!

Trong lời nói của Hoàng Thượng, từng chữ một đều thể hiện sự xem trọng với Thái Tử Phi, trải qua việc này, địa vị của Thái Tử Phi trong lòng Hoàng Thượng càng cao hơn nữa, nhóm Thái y không dám chậm trễ, tất cả đều vội vàng cung kính tuân theo.

Nhóm Thái y đến thiên điện ngồi đợi một hồi lâu, chờ Thái Tử Phi tỉnh dậy sẽ lập tức bắt mạch, lại không ngờ, Thái Tử Phi lại mệt mỏi quá mức, lần ngủ này thế mà ngủ đến một ngày một đêm, cho đến buổi trưa hôm sau vẫn còn chưa tỉnh dậy.

Hoàn Nhan Bất Phá lo lắng tình hình sức khỏe của nàng, nên liên tục sai người đến xem, đến mấy lần, cung nhân đến xem khi về đều hồi bẩm là Thái Tử Phi chỉ quá mệt nên ngủ mê man mà thôi, lúc đó hắn mới bớt lo một chút.

“Lần này Trẫm bệnh nặng, người vất vả nhất lại là Tiểu Nha Đầu. Hậu cung của Trẫm nhiều nữ nhân như thế, kẻ có thể quên mình, chủ động thỉnh cầu đến chăm sóc Trẫm có mấy người đấy? Ngoại trừ Tiểu Nha Đầu, một người cũng không có! Không những không có, mà còn gây rắc rối thêm nữa! Làm cho triều đình của Trẫm hỗn loạn thêm! Trẫm có nhiều nữ nhân như vậy để làm gì chứ? Chỉ một Tiểu Nha Đầu đã đủ rồi!”

Nghe An Thuận hồi báo tình hình trong triều xong, lại đem chuyện Nhu Phi tiết lộ tình hình bệnh tình của hắn và việc Tiểu Nha Đầu tận tâm chăm sóc mình, còn cắt thịt làm thuốc so sánh với nhau, Hoàn Nhan Bất Phá lạnh lùng cười, giọng điệu kéo dài cảm thán.

An Thuận cúi đầu thấp hơn, cố gắng đè ép vẻ khiếp sợ hiện ra trên mặt, nghĩ thầm trong lòng: Trải qua lần bệnh nặng này, tình cảm của Hoàng Thượng với Thái Tử Phi càng thêm sâu sắc, muốn kiềm chế cũng không được, sau này của Thái Tử Phi, đâu chỉ đơn giản là làm Hoàng Hậu vậy thôi? Có thể độc sủng cả lục cung nữa ấy chứ! Thái Tử thâm rồi đấy, vị trí Thái Tử xem ra vô duyên với hắn rồi, hơn nữa,

nếu hòa ly, Hoàng thượng sẽ càng lo lắng cho thanh danh của Thái Tử Phi hơn, rồi sẽ tùy tiện gán cho hắn một tội danh nào đó, thật là họa vô đơn chí mà.

Thầm đoán xong, An Thuận lại khôi phục lại vẻ mặt không biểu cảm như bình thường, tiếp tục hồi bẩm về những tin tức tình báo của nhóm ám vệ, thắm thoát nửa canh giờ đã trôi qua, đã đến lúc Hoàn Nhan Bất Phá uống thuốc.

“Gọi Giang Ánh Nguyệt vào đây hầu hạ!” Hoàn Nhan Bất Phá bỏ quyển sổ mật trên tay xuống, dứt khoát ra lệnh.

“Thỉnh Hoàng Thượng nghỉ lại! Giang Ánh Nguyệt tâm tư khôn lường, vô cùng giỏi việc nhần nại và nguy trang, đến thời điểm mấu chốt có thể ra tay tàn nhẫn, vô cùng nguy hiểm, ngàn vạn lần không nên để nàng ta bên mình ạ!” Vẻ mặt An Thuận kinh hãi, vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

Hoàn Nhan Bất Phá cười lạnh lùng, xua tay nói: “Yên tâm đi, kế hoạch của nàng ta không nhỏ, vì giữ mạng, vì kế hoạch được chu toàn, nàng ta sẽ không tùy tiện động thủ đâu! Đây là lần đầu tiên trong đời Trầm gặp phải loại nữ nhân thủ đoạn và cay độc như thế, mười hai tuổi vào cung, mười lăm tuổi đã được tấn vị làm nội thị bên cạnh Trầm, mười bảy tuổi trở thành nữ quan tứ phẩm, mười tám tuổi thiếu chút nữa đã trở thành nữ quan nhất phẩm duy nhất trong cung, liên tiếp hai lần ám sát, Trầm đều bị nàng ta đùa giỡn vờ quanh, vậy mà nàng ta vẫn tránh được điều tra của Trầm, nếu nàng ta thành công, chẳng phải sẽ có thể làm phi tần của Trầm, sinh hạ Hoàng tử, tiến vào hàng ngũ quý nhân sao? Hậu cung của Trầm, Triều đình của Trầm, không phải sẽ bị nàng ta khuynh đảo nghiêng trời lệch đất hay sao? Hừ! Nuôi một con rắn độc bên người như vậy, thế nhưng một chút dấu hiệu Trầm cũng không phát hiện được, giật mình ngẫm lại, Trầm vẫn ngỡ là mình đang nằm mơ thôi đấy! Nữ nhân khó tìm như thế, Trầm đây rất muốn nhìn xem. Chuyện ở đây, An Thuận người phải nhớ nhắc nhở Trầm đấy, nhắc Trầm đem nàng ta lột da, xẻ thịt, đập xương, moi sạch lục phủ ngũ tạng, đem nàng ta xem rõ từ trong ra ngoài!” (Càfé: Bỗng dưng cảm thấy mình thật man rợ, có thể nhẹ nhàng edit mấy chữ này mà không hề chớp mắt xú nào....phải chăng mình có tiềm chất trở thành tên tội phạm giết người biến thái????)

Nghe xong lời nói của Hoàng Thượng, thì một cảm giác lạnh lẽo chạy lên da đầu An Thuận, ông cảm thấy trong lòng lạnh run, khom người tuân lệnh, hoảng sợ nghĩ thầm: Lần này Giang Ánh Nguyệt chọc điên Hoàng Thượng rồi, ngay cả kiểu chết của nàng ta thế nào cũng đã nghĩ sẵn, thật là thâm thiết quá mà! Hoàng Thượng lại đối phó với nữ nhân, quả thật, chuyện này không thể không nói, Giang Ánh Nguyệt đúng là nhân tài!

Không suy nghĩ lâu, An Thuận mang vẻ mặt nghiêm túc ra ngoài điện gọi Giang Ánh Nguyệt vào trong hầu hạ.

Không bao lâu sau, Giang Ánh Nguyệt bưng một chén thuốc đầy đi vào, đến bên giường Hoàn Nhan Bất Phá, rồi đặt chén xuống, sau đó cung kính dập đầu với hắn, đợi khi hắn gật đầu, nàng mới đứng dậy, bưng chén thuốc lên, cũng không dứt ngay mà uống trước một ngụm thử độc.

Từ lúc nàng ta bắt đầu bước vào điện, thì Hoàn Nhan Bất Phá đã chú ý nhất cử nhất động của nàng ta, Hoàn Nhan Bất Phá không thể không thừa nhận, quả thật Giang Ánh Nguyệt đã nguy trang vô cùng hoàn mỹ, đem từng động tác, biểu cảm, ánh mắt của một nữ quan diễn cần thận chu đáo vô cùng. Nếu không phải hắn đang quan sát cẩn thận, thì sẽ không thể nào nhìn ra được một chút gợn sóng từ đôi mắt tĩnh lặng như nước của nàng ta.

Hắn khẽ giữu cột trong lòng một tiếng, nhưng vẫn duy trì tư thái lạnh nhạt thờ ơ, cho đến khi Giang Ánh Nguyệt cầm chén thuốc, không chút nhần nại mà uống xuống một ngụm, hắn mới đột nhiên thay đổi sắc mặt, liếc nhìn Giang Ánh Nguyệt với ánh mắt giấu giếm gươm đao, hận sao không thể bắt nàng ta ra thành vạn khúc ngay tại chỗ.

Lập tức thu hồi sát khí vừa lộ ra, vẻ mặt Hoàn Nhan Bất Phá bình thản trở lại, nhưng trong lòng lại đang bùng bùng lửa giận ngập trời. Chén thuốc này, hắn phải hạ bao nhiêu quyết tâm mới có thể uống xuống! Bởi vì trong đó có máu có thịt của người hắn trân trọng thương yêu! Mỗi khi nuốt xuống, là giống như đang nuốt từng dòng nham thạch bỏng cháy, cháy đi lời nói, dạ dày, từ đó cháy lan vào trái tim hắn, làm lục phủ ngũ tạng của hắn cuộn cuộn lên, đau đớn không chịu nổi! Mà nữ nhân này, lại có thể thoải mái vui thích

như thế, cứ như găm cần mấu thịt của Tiểu Nha Đầu là một loại hưởng thụ vậy, chỉ bằng tư thái này của nàng ta hôm nay, cũng đủ để sau này hân lăng trì nàng ta thành muôn hình muôn dạng rồi!

“Để chén xuống! Đi ra ngoài!” Để tránh bản thân không kèm chế được sát khí, sẽ làm bứt mây động rừng, nên Hoàn Nhan Bất Phá lạnh lùng ra lệnh, chặn lại thìa thuốc Giang Ánh Nguyệt vừa mới mức lên, chuẩn bị dứt cho hẳn.

“Hoàng thượng, để nô tỳ hầu hạ ngài uống thuốc đi ạ! Chén thuốc này rất quý giá, Ngài đừng bỏ dở!” Giang Ánh Nguyệt chỉ nghĩ là Hoàn Nhan Bất Phá không muốn uống thuốc, nên buông thìa xuống, liên tục lắc đầu, vẻ mặt đau thương khuyên nhủ hẳn.

Hoàn Nhan Bất Phá hiểu rõ Giang Ánh Nguyệt, đem những hành động trong quá khứ của nàng ta xâu chuỗi lại với nhau rồi phân tích, đương nhiên hiểu được khi nàng ta muốn làm gì đều có mục đích nhất định. Tất cả hành động, lời nói của nữ nhân này, đều không phải là bản tên không đích. Nàng ta cố tình phóng đại sự quý giá của chén thuốc lên, chắc chắn là có dụng ý gì đó.

Hoàn Nhan Bất Phá cố gắng đè ép sự chán ghét trong lòng xuống, như chỉ nói băng quơ: “Trẫm muốn uống lúc nào thì uống, không muốn uống thì đổ đi, cũng chỉ là một chén thuốc, nguội rồi thì sắc cái khác. Không cần nói nhiều nữa, ra ngoài đi!”

Giang Ánh Nguyệt bày ra bộ dạng khó xử vô cùng, do dự một lúc lâu, cuối cùng khẽ cắn môi, đau khổ khuyên nhủ: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, chén thuốc này nếu đổ đi sẽ không có nữa, là vì, thuốc này dùng thuốc dẫn là một tiền mấu thịt của Thái Tử Phi! Nếu Ngài không uống, Thái Tử Phi sẽ phải cắt thêm một tiền nữa để bổ sung vào, Ngài nhẫn tâm sao?”

Nàng biết Hoàn Nhan Bất Phá vô cùng xem trọng Âu Dương Tuệ Như, nếu như nghe được chuyện này, nhất định sẽ gọi Thái y đến chẩn trị cho nàng ta, để bản thân được an tâm hơn. Như vậy, Âu Dương Tuệ Như ơi, không biết người sẽ thế nào với tội khi quân đây nhỉ?

Giang Ánh Nguyệt liên tục cười lạnh trong lòng, nhưng vẻ mặt lại càng thêm đau thương, cứ như là đang vô cùng cảm động với lòng hiếu thảo của Thái Tử Phi vậy.

“Giang nữ quan lập tức câm miệng ngay, mệnh lệnh của bốn cung người ném đi đâu rồi hả?” Một giọng nói trong trẻo vang lên trong điện, hai người nhìn lại, thì thấy Âu Dương Tuệ Như tinh thần sáng láng đang đứng bên màn cửa điện, hai mắt lạnh lùng liếc nhìn Giang Ánh Nguyệt đang quỳ dưới đất.

Giang Ánh Nguyệt không ngờ mình vừa mới nhắc đến, thì người đó đã lập tức xuất hiện, thế này đúng thật là buồn ngủ gặp được chiếu manh, cứ cho là Âu Dương Tuệ Như thông minh thế nào đi nữa, thì đối chất ngay tại đây, có muốn che giấu cũng không che giấu được. Huống gì, cô nàng tiểu cung nữ hiến thịt kia đang ở bên cạnh, chỉ cần xóc tay áo nàng ta lên, không tìm ra vết thương, sau đó lại vạch trần nàng tiểu cung nữ kia, thì tội khi quân nàng ta không thể chạy thoát được rồi!

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng ta thoáng qua vẻ vui mừng, trên mặt lại làm ra vẻ sợ hãi, dùng đầu gối đi đến bên chân Âu Dương Tuệ Như, dập đầu thỉnh tội vì sự lơ lơi của bản thân.

Hoàn Nhan Bất Phá thấy rõ được vẻ vui mừng thoáng qua trong mắt nàng ta, trong lòng suy xét một chút, cũng dường như hiểu được một chút, sau đó nhìn qua Tiểu Nha Đầu cũng đang mang vẻ mặt bình thản, rồi lên tiếng gọi Thái y đến xem xét vết thương cho Thái Tử Phi.

“Tiểu Nha Đầu lại đây, để Trẫm nhìn một chút nào! Chỉ là thuốc thôi, sao lại cắt thịt làm thuốc dẫn chứ? Đây là phương thuốc tà môn gì vậy hả? Là ai nghĩ ra? Gọi tới đây cho Trẫm! Trẫm muốn trị tội kẻ đó!” Trong giọng nói thể hiện rõ ràng sự đau lòng và tức giận, nhìn hẳn như vậy, Âu Dương Tuệ Như vốn có chút xấu hổ cũng bình tĩnh lại, nhưng trong lòng cũng lập tức nóng lên.

Không ngờ Hoàn Nhan Bất Phá lại bảo vệ Âu Dương Tuệ Như tới mức này, chỉ vì nàng ta đã cắt thịt làm thuốc dẫn, mà người hiến thuốc, không những không có công, người lại lại mang thêm tội, Giang Ánh Nguyệt vội vàng dập đầu liên tục, chủ động nhận tội.

Về mặt nàng ta chân thành tha thiết, thái độ sợ hãi, trong lòng cũng uất hận tới cực điểm, nhưng khi nghĩ đến việc có thể mượn cơ hội này chinh Âu Dương Tuệ Như, nàng lập tức vứt ngay sự uất hận vừa rồi, lại lạnh lùng cười thầm.

“Phụ Hoàng đừng xem, vừa rồi Tần mama đã bôi thuốc cho ta rồi, không có gì lo ngại nữa đâu! Giang nữ quan cũng đừng dập đầu nữa, vốn không phải là người sai, là vì bản cung khư khư cố chấp xin thuốc mà thôi. Lại nói, Giang nữ quan cũng là người trung nghĩa, trước đó còn chủ động xin cắt thịt mình nữa mà! Phụ Hoàng, hiện giờ người có thể bình phục được, cũng có công lao của Giang nữ quan nữa đấy ạ, nếu người phạt nàng ấy, sẽ làm nhóm cung nhân đau đớn thất vọng đấy ạ!” Nàng thoả mái sải bước đến bên giường Hoàn Nhan Bất Phá ngồi xuống, cất tiếng cười khanh khách khuyên giải hắn, trên mặt không lộ ra chút đau đớn nào, chỉ có hơi tái nhợt một chút mà thôi. Tâm ý bảo vệ của Phụ Hoàng nàng nhận, nhưng lại không muốn hắn đeo trên mình cái danh đế vương vong ân phụ nghĩa bị người người lên án, muốn xử Giang Ánh Nguyệt, nàng đã có biện pháp rồi.

Nàng càng nhẹ nhàng thờ ơ, thì Hoàn Nhan Bất Phá lại càng đau lòng hơn nữa, hận sao không thể thay nàng che chắn tất cả. Nhưng lời nói của Tiểu Nha Đầu rất có lý, hắn trừng phạt Giang Ánh Nguyệt quả thật là vô cớ xuất binh (kiếm chuyện không có lý do), lúc này là thời điểm nhạy cảm, bình định lòng dân là điều quan trọng nhất, hắn không thể làm rối loạn đại cục được. Trong bụng Tiểu Nha Đầu có càn khôn (ý ở đây là có nhiều cách, nhiều mưu mẹo), ân oán cá nhân của nàng và Giang Ánh Nguyệt nàng hiểu rất rõ, hôm nay làm ầm ĩ như vậy hiển nhiên là nàng đã có dụng ý cả, vậy thì cứ theo nàng đi.

Nghĩ như vậy nên Hoàn Nhan Bất Phá chỉ thờ ơ liếc nhìn Giang Ánh Nguyệt một cái, rồi phát tay bảo nàng ta lui vào góc điện, sau đó lại giục cung nhân đi tìm Thái y.

Giang Ánh Nguyệt yên lặng đứng trong góc điện, tinh thoảng liếc nhìn Âu Dương Tuệ Như đang bình thần như gió thoảng mây bay, nàng thầm tán thưởng phong thái chết đến nơi nhưng vẫn còn điềm tĩnh tự nhiên của nàng ta. Đợi khi Thái y đến đây, để xem người còn biểu hiện bình thần thế nào, để ta xem trò hề quỳ xuống van xin tha thứ của người nhé! Mấy lần quỳ gối dưới chân Âu Dương Tuệ Như đã làm lòng tự trọng của Giang Ánh Nguyệt bị tổn thương nghiêm trọng, nàng lạnh lùng nghĩ ngợi.

Thật đúng là tự tin! Lần giao đấu này, ta sẽ cho người thê thê thảm thảm quỳ dưới chân ta mà cầu xin tha thứ nhé, tiết mục này, ta đã chuẩn bị từ sớm rồi! Hôm nay đổi sang trò mới, cho người biết thế nào là chó nhà có tang(*) bị người ta đuổi đánh! Người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Đường như đang đối đầu với ánh nhìn của Giang Ánh Nguyệt, Âu Dương Tuệ Như cúi đầu thâm nghĩ, nở một nụ cười vô cùng châm chọc.

(*) Chó nhà có tang: cụm từ này xuất phát từ câu “Hôm qua chó nhà có tang, hôm nay chó gác cửa”, nói về Khổng Tử, cả từ “Chó nhà tang” và “chó gác cửa” ở đây đều chỉ Khổng Tử, lúc thì bị ruồng rẫy, khi thì được “phong thánh”. Nói chung mình tra trên GG thì không thấy giải thích cụm từ “chó nhà có tang”, nhưng có thể hiểu nôm na là hoàn cảnh của con chó khi đó sẽ chật vật và thê thảm lắm. *không liên quan cơ mà có nhiều cách để ví, sao lại ví ông Khổng Tử với chó nhỉ, thấy cũng tội cho ông*

Hết chương 54 – Càfé Sáng

55. Chương 55: Lại Giao Phong

Trong điện sáng ngời mãnh liệt, hai người mang tâm tư tính toán khác nhau, thời gian bất tri bất giác trôi qua rất nhanh.

Rốt cục Thái y dưới sự hối thúc không ngừng của cung nhân cũng đã chạy tới Càn Khôn điện, trời thì giá lạnh mà lại đổ không ít mồ hôi. Nếu chủ nhân Càn Khôn điện lại có bất trắc gì, bọn họ là thật không cần sống nữa.

“Nô tài đến chậm, xin Hoàng Thượng thứ tội!” Nhìn thấy Hoàng Thượng đang tà tà tựa ở đầu giường, tinh thần có vẻ tốt, thái y thở phào nhẹ nhõm, trái tim căng thẳng cũng được thả lỏng, nhanh chóng quỳ xuống thỉnh tội trước.

“Đứng lên, mau xem vết thương cho Thái tử phi!” Hoàn Nhan Bất Phá không kiên nhẫn vẫy tay, giọng điệu vừa lo lắng vừa ra lệnh.

Vết thương? Chẳng lẽ Hoàng Thượng đã biết? Không phải Thái tử phi đã hạ lệnh cấm nói ra rồi sao? Ai đã để lộ ra? Thái y cứ do dự, động tác liền có chút chậm chạp.

“Còn thất thần làm gì? Nhanh tay nhanh chân lên!” Hoàn Nhan Bất Phá thúc giục, trên mặt hơi hơi lộ ra vẻ giận dữ.

Thái y vội vàng nhận lệnh, cầm hòm thuốc đi đến bên cạnh Thái tử phi, giọng nói cực kỳ cung kính thỉnh cầu Thái tử phi kéo ống tay áo lên để cho hắn xem xét vết thương. Âu Dương Tuệ Như chẳng hề động đậy, cũng không nâng tay mà chỉ im lặng liếc thái y một cái, cầm ly trà nóng bên cạnh lên thông thả uống.

Thái y cũng có chút xấu hổ khi bị nàng từ chối một cách khéo léo như vậy, đành khom người đứng nguyên tại chỗ không biết phải làm sao.

Giang Ánh Nguyệt thấy tình cảnh vậy, đầu cúi thấp, che giấu nụ cười trào phúng không thể kiềm chế đã hiện lên ở khóe miệng. Âu Dương Tuệ Như, người cứ giả bộ, tiếp tục giả bộ nữa đi! Để xem người có thể tiếp tục đến khi nào!

Nhìn thấy tiểu nha đầu có cử chỉ bốc đồng, Hoàn Nhan Bất Phá chỉ cười bất đắc dĩ và vô cùng dịu dàng, kiên nhẫn mở miệng khuyên giải: “Như nhi, đừng náo loạn, thân thể quan trọng hơn, mau để thái y xem cho người đi!”

“Khụ khụ!” Như nhi? Gặp quỷ! Cái này cũng quá buồn nôn rồi? Không đoán được Hoàn Nhan Bất Phá sẽ bất ngờ sửa lại xưng hô, Âu Dương Tuệ Như nhất thời không thích ứng được, nước trà nghẹn đầy một miệng bị sặc ho khan liên tục, khuôn mặt vì nghẹn mà đỏ bừng.

“Cũng đã là người lớn rồi mà uống trà cũng có thể bị sặc!” Hoàn Nhan Bất Phá nhìn đáng vẻ luống cuống của nàng, cảm thấy buồn cười, nhin không được đưa tay vỗ lưng giúp nàng, giọng điệu chan chứa yêu thương, ngược lại khi quay lại nhìn thái y, lập tức thu hết dịu dàng trong giọng nói, vội vàng ra lệnh, “Đến đây, xem cho Thái tử phi.”

Thái y khom người, lại khấn cầu Thái tử phi kéo ống tay áo.

“Không cần, chỗ bả cung bị thương là cánh tay, nam nữ thụ thụ bất thân, không cần thái y thăm khám. Chẳng qua chỉ là vết cắt thường thôi mà, để Tần ma ma và Tiểu Vũ thoa kim sang được cho ta là được rồi.” Âu Dương Tuệ Như xua tay, mặt mày nghiêm túc cự tuyệt.

Lời của nàng có hàm ý chính là tay Thái tử phi không phải người thường ai có thể tùy tiện nhìn thấy, thái y có chút khó xử, không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ đành nhìn Hoàng Thượng, xin hắn xem xét.

Ngoài mình ra còn có nam nhân khác muốn xem cánh tay tiểu nha đầu, ham muốn chiếm giữ của Hoàn Nhan Bất Phá rất mạnh, trong lòng không ổn, trên mặt cũng hiện lên chút chần chờ.

Không đợi Hoàn Nhan Bất Phá mở miệng, Giang Ánh Nguyệt vẫn cúi đầu im lặng đứng trong góc đột nhiên bước ra quỳ xuống, cung kính nói, “Nô tỳ bất tài, từng làm y nữ ở ngự dược ty được ba năm, biết sơ lược một ít y thuật, chữa trị vết cắt không phải là chuyện đùa, nô tỳ cả gan khấn cầu Hoàng Thượng chuẩn cho nô tỳ giúp Thái tử phi trị liệu.”

Tự tay chọc phá âm mưu Âu Dương Tuệ Như mới là trò chơi tốt nhất! Muốn tìm cơ tránh một kiếp này? Nằm mơ! Giang Ánh Nguyệt cúi mình dập đầu xuống, trong lòng dắc ý nghĩ thầm.

“Không cần!” Hoàn Nhan Bất Phá không chút suy nghĩ liền cự tuyệt. Đã biết Giang Ánh Nguyệt có thể là dư nghiệt tiền triều, hắn sẽ không để cho Giang Ánh Nguyệt đến gần tiểu nha đầu.

“Phụ hoàng, để cho nàng ta xem đi, nếu Tần ma ma và Tiểu Vũ xử lý vết thương không tốt, cũng có người chỉ dẫn một hai.” Việc Âu Dương Tuệ Như gạt đầu đồng ý nằm ngoài dự đoán mọi người, trong con mắt Giang Ánh Nguyệt giấu giếm tự đắc, trong lòng lại dâng lên dự cảm xấu.

“Giang nữ quan, theo bản cung đến thiên điện đi, phụ hoàng ở trong này, chữa trị cũng không tiện.” Âu Dương Tuệ Như nhìn về phía Giang Ánh Nguyệt, ôn hòa ra đề nghị.

Thì ra là thế, đưa mình ra thiên điện thăm khám, lại lợi dụng quyền thế uy hiếp mình không được mở miệng nói rõ chân tướng chứ gì? Âu Dương Tuệ Như, người tính kế thật hay mà! Ta quả thật đấu không lại người!

Muốn cự tuyệt, lại không thể cự tuyệt, Giang Ánh Nguyệt lần đầu tiên nhận thấy rằng thân phận ti tiện đối với nàng mà nói là cản trở lớn đến thế nào, nàng không thể phản kháng, chỉ có thể bị động chấp nhận sự an bài của người khác. Bỗng chốc, mong muốn leo lên cao lại mãnh liệt tuôn trào? Mong muốn được đứng trên hết tất cả. Suy nghĩ thì dễ, nhưng thấy thái độ hiện tại của Hoàn Nhan Bất Phá đối với nàng so với trước đây càng thêm che giấu vài phần, đợi xuất cung rồi, nàng ngoại trừ gả cho Lưu Văn Thanh ra biên cương, làm sao còn có con đường khác nào nữa?

Ngọn lửa trong lòng vừa dấy lên lại nhanh chóng tắt ngúm, sắc mặt Giang Ánh Nguyệt tối lại, cứng ngắt gập đầu. Thắng lợi ngay trước mắt, gần như chỉ còn kém một bước nữa là mình nắm chắc trong tay lại bị người khác đoạt mất, loại thất bại này, khó từ nào có thể hình dung, bỗng chốc làm cho nàng có chút mất hết can đảm.

Hai người đang định cất bước đi về thiên điện, Hoàn Nhan Bất Phá đứng lúc mở miệng, “Ồ lại, trẫm muốn tận mắt nhìn thấy thương thế của Thái tử phi.”

“Phụ hoàng!” Âu Dương Tuệ Như kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Hoàn Nhan Bất Phá, kiên quyết lắc đầu cự tuyệt, “Thương thế của ta người không thể nhìn.” Nhìn rồi, sao người còn có thể nuốt trôi thuốc đây?

“Người cắt thịt là vì cứu trẫm, trẫm sao lại không thể nhìn? Không nhìn, bảo trẫm làm thế nào mà an tâm? Người lại đây, đến bên cạnh trẫm! Giang nữ quan, giúp Thái tử phi kéo ống tay áo kiểm tra vết thương!” Hoàn Nhan Bất Phá nghiêm mặt, vỗ vỗ chiếc ghế cạnh giường mình, giọng điệu kiên định, không để cho người khác có đường từ chối.

Âu Dương Tuệ Như chần chờ một lúc, nhưng thấy phụ hoàng bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt vô cùng tập trung lại bá đạo, nàng chỉ có thể khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh hắn, tự mình kéo ống tay áo lên, lộ ra mảnh vải loang lổ vết máu quần trên cánh tay, “Giang nữ quan, làm phiền người.”

“Không dám, đây là bốn phận nô tỳ.” Liếc vết thương mà Âu Dương Tuệ Như ‘làm giả’ nhưng rất rất giống thật một cái, lại thấy thái độ nàng thoải mái tự nhiên, cũng không có chút dấu hiệu chột dạ gì, Giang Ánh Nguyệt hơi có chút bồn chồn.

Đúng vào lúc này, Tiểu Vũ bỗng nghiêm mặt, lặng lẽ siết cánh tay trái của mình. Giang Ánh Nguyệt thấy thế, con mắt nheo lại, cuối cùng giữ vững phán đoán của mình. Âu Dương Tuệ Như chỉ là một tiểu thư nũng nịu, nào dám động thủ cắt thịt của mình? Cho dù là nàng, trước khi làm loại chuyện này cũng phải do dự, cân nhắc suy nghĩ một lúc lâu! Đúng rồi, cái này chính là chỗ giấu đầu hỏ đuôi của nàng ta, mảnh vải như thế này không chừng là lí do gì đó nàng ta vừa muốn thoái thác vừa để ngăn cản mình.

Trong bụng nghĩ thầm như thế, Giang Ánh Nguyệt đưa tay, nhanh nhẹn tháo mảnh vải trên cánh tay Âu Dương Tuệ Như, động tác có chút vội vàng.

“Á! Đau! Giang nữ quan nhẹ chút!” Âu Dương Tuệ Như nhướn mày, nhỏ giọng hô đau.

Hoàn Nhan Bất Phá đau lòng dựng thẳng thắt lưng, lạnh lùng liếc Giang Ánh Nguyệt, giọng điệu lạnh như băng, “Người thật sự đã làm y nữ à? Sao không cẩn thận như vậy?”

“Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ nóng vội, động tác hơi mạnh, xin Hoàng Thượng, Thái tử phi thứ tội! Lần này nhất định nô tỳ sẽ cẩn thận.” Đúng là thời khắc mấu chốt công bố đáp án, Giang Ánh Nguyệt sợ bị Hoàn Nhan Bất Phá ra lệnh cho lui, vội vàng dập đầu cam đoan.

“Đứng lên đi, lần này phải cẩn thận một chút.” Nhíu mày, lạnh nhạt liếc Giang Ánh Nguyệt quỳ gối dưới chân mình, Âu Dương Tuệ Như từ bi mở miệng. Không cho nàng ta tận mắt nhìn thấy, trò chơi này chẳng phải là mất đi rất nhiều niềm vui hay sao?

Giang Ánh Nguyệt như được đại xá đứng dậy, lại thật cẩn thận cởi bỏ mảnh vải, mảnh vải thật dày được quần vài vòng, mỗi một lớp được bóc ra, trái tim Giang Ánh Nguyệt liên căng thẳng theo một lớp, đợi cho lớp mảnh vải cuối cùng thấm đầy máu tươi được bóc ra, thấy rõ vết thương hình tròn máu thịt mơ hồ này, chớp mắt đầu óc Giang Ánh Nguyệt trống rỗng, không dám tin lướt qua trong mắt, trên tay dùng sức một cái, rồi kéo mạnh cả mảnh vải lần một ít máu thịt trên vết thương xuống.

Âu Dương Tuệ Như không đề phòng, đau đến mặt trắng bệch.

“Tiện tỳ! Người chính là trị liệu thể này cho Thái tử phi?” Nhìn thấy vẻ mặt tiểu nha đầu thống khổ với vết thương máu thịt pha trộn, trái tim Hoàn Nhan Bất Phá phảng phất giống như bị chiếc móng sắc bén xé rách bóp nát, đau đớn không chịu nổi, lập tức cầm lấy ly trà trong tay ném mạnh đến trên đầu Giang Ánh Nguyệt, giọng nói lạnh lẽo quát lớn.

Giang Ánh Nguyệt bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ, cả người đều ngẩn ra, không có chút phòng bị, chỗ bị Hoàn Nhan Bất Phá ném vào, chớp mắt máu tươi liền thẩm ra xuống trán, từ búi tóc chảy xuống cổ, đáng vẻ nhếch nhác thảm thương vô cùng.

Âu Dương Tuệ Như không rảnh rồi mà đi thưởng thức vẻ nhếch nhác thảm thương của Giang Ánh Nguyệt, bởi nàng đã đau đến nói không nổi rồi. Tần ma ma với Tiểu Vũ tức giận trừng Giang Ánh Nguyệt một cái, lập tức bước lên phía trước, thuần thục giúp nàng lau sạch vết thương, bôi thuốc, rồi băng bó lại.

Nhìn động tác Tiểu Vũ nhanh nhẹn, căn bản không có một chút dấu hiệu bị thương, Giang Ánh Nguyệt còn nhìn không ra mình đang bị đùa giỡn, vậy thì nàng ở trong cung năm sáu năm coi như là công cốc rồi.

Nhưng mà vì sao? Âu Dương Tuệ Như bày ra thế này để lừa nàng đến tội cùng là vì cái gì?

Xem ra, trước đây Âu Dương Tuệ Như quả thật là cố ý nhằm vào nàng, đó không phải ảo giác của nàng. Chẳng lẽ nữ nhân này đã biết thân thể của nàng? Sẽ không! Tuyệt đối không có khả năng này, nhất định còn có nguyên nhân nào khác, nhưng rốt cuộc là vì cái gì đây? Nội tâm Giang Ánh Nguyệt cuồng loạn tự hỏi, trên mặt lại nhanh chóng bày ra một biểu tình thấp kém cầu xin tha thứ, cả người trước khi suy nghĩ đã tự động dập đầu liên tục xin tội.

Chính là, cho dù lần này nàng ta có cầu xin tha thứ như thế nào lại không có ai quan tâm nàng ta nữa. Hoàn Nhan Bất Phá đang cau mày, vẻ mặt trầm ngâm nhìn Tần ma ma băng bó vết thương cho Thái tử phi, Âu Dương Tuệ Như đang nhắm mắt, cổ nén đau đớn do vết thương bị xé rách.

Chút đau đớn ấy thì có là gì? Có thể so với việc quá bị chặt tay chặt chân, móc mắt cắt tai không? Âu Dương Tuệ Như không ngừng làm ám chỉ tâm lý với chính mình, cảm giác đau đớn thoáng cái biến mất không còn một chút.

Đợi vết thương được xử lý xong, Âu Dương Tuệ Như đã ra mồ hôi lạnh đầy đầu, sắc mặt Hoàn Nhan Bất Phá trắng bệch, so với nàng cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Giang Ánh Nguyệt quỳ trên mặt đất, im lặng nằm úp sấp, trong lòng vạn phần không yên và đợi trách phạt. Nàng biết, chuyện lần này, nếu Âu Dương Tuệ Như thật sự cố ý gài bẫy nàng thì tuyệt đối sẽ không từ cứ như vậy mà bỏ ý đồ.

Nhưng mà Âu Dương Tuệ Như lại quá thông thả đến mức không thêm để ý tới nàng, còn đang cầm lấy chén thuốc đã nguội ngắt trên án, đưa về phía Hoàn Nhan Bất Phá, trên khuôn mặt tái nhợt cố nở nụ cười, “Phụ hoàng, ép buộc lâu như vậy, thuốc cũng đã nguội rồi, người mau uống thuốc đi.”

Trò chơi chính là trò chơi, tuyệt đối không quan trọng hơn thân thể phụ hoàng, Giang Ánh Nguyệt đã phạm vào điều cấm, nàng có thể tạm gác lại sau này từ từ xử lý nàng ta.

Nhìn thấy vết thương máu thịt trộn lẫn của Âu Dương Tuệ Như, Hoàn Nhan Bất Phá làm sao còn uống thuốc nổi nữa? Vẻ mặt hắn khó coi liếc nhìn nước thuốc nâu đen một cái, chỉ cảm thấy cổ họng cuộn trào từng đợt, trong bụng như bị lửa nóng thiêu đốt khó chịu, nghiêng đầu, tiếng nói khản đặc quát lên, “Lấy thuốc đi chỗ khác! Trẫm không muốn nhìn thấy nó!”

Tưởng tượng vĩnh viễn không rung động như tận mắt nhìn thấy. Một vết thương lớn như vậy, tiểu nha đầu được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ chịu đau khổ thì làm sao mà có thể chịu đựng được? Hoàn Nhan Bất Phá cảm thấy hốc mắt âm áp, bất giác nhắm chặt hai mắt lại, đè nén quần đau và cảm động trong lòng.

Quả nhiên không chịu uống thuốc! Hai mắt Âu Dương Tuệ Như đang trong trẻo liền tối lại, lẳng lặng buông chén thuốc xuống, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt như đao chém về phía Giang Ánh Nguyệt.

“Tiện tỳ! Người quỳ ở cửa đại điện cho bản cung! Bản cung rồi sẽ xử lý người!” Âu Dương Tuệ Như chỉ vào Giang Ánh Nguyệt lớn tiếng quát, ngực phập phồng kịch liệt vài cái, hiển nhiên là tức giận không nhẹ. Một

trò chơi, lại ảnh hưởng cảm xúc phụ hoàng khiến hấn không chịu uống thuốc, lòng nàng tức giận khó bình tĩnh nổi, lại có chút tự trách, quy kết toàn bộ tức giận lên trên đầu Giang Ánh Nguyệt.

Đối với nữ nhân này, nàng thật là càng ngày càng khó mà tha thứ. Cái chết chỉ còn cách nàng có ba tháng, nàng sắp sửa chờ không kịp.

Giang Ánh Nguyệt vẫn là lần đầu tiên bị Âu Dương Tuệ Như chỉ vào mũi nhục mạ, trong lòng dâng lên một cỗ sát khí, lại nhanh chóng kiềm nén lại, im lặng dập đầu một cái thật vang, máu tươi trên đầu không ngừng nhiều xuống thấm đầy chỗ đang quỳ.

Đây là lần chột vật nhất từ lúc nàng tiến cung tới nay. Nhưng mà, chạm phải Âu Dương Tuệ Như, nàng không có chột vật nhất, chỉ có chột vật hơn, hiển nhiên là hiện nay nàng vẫn còn chưa có nhận thức được điều này.

56. Chương 56: Nụ Hôn Kích Động

Giang Ánh Nguyệt vừa rời khỏi, thì Hoàn Nhan Bất Phá cũng bảo tất cả cung nhân trong điện ra ngoài, chỉ còn lại hai người mà thôi.

Đội nhóm cung nhân lần lượt lui ra xong, Âu Dương Tuệ Như mới thu lại vẻ nghiêm khắc trên mặt, nở nụ cười thật tươi nhìn Hoàn Nhan Bất Phá, giơ bát thuốc lên: “Phụ Hoàng, nên uống thuốc rồi ạ.”

Hoàn Nhan Bất Phá nhìn nàng thật sâu, cũng không nhận bát, mà từ từ nhắm mắt lại, lúc nhắm mắt lại, thì hình ảnh vết thương đâm đũa máu tươi lại hiện lên trong đầu hấn, làm đầu hấn đau đớn, gân xanh hai bên thái dương lộ rõ ra ngoài. Rồi đột nhiên hấn mở mắt ra, quát lớn: “Bưng thuốc ra ngoài! Không được để trước mặt Trẫm nữa!”

“Phụ Hoàng! Ngài vẫn là Phụ Hoàng của ta sao? Sao lại lòng dạ đàn bà như vậy? Ta từng nghe Hoàng Tổ Mẫu nói, từ nhỏ ngài đã chinh chiến khắp nơi, trải qua bao lần giết chóc đầm máu, còn từng ăn cả tim của thủ lĩnh bộ lạc đối địch. Những chuyện như vậy ngài đều đã làm qua, sao có bát thuốc thể này mà lại sợ không dám uống?” Ánh mắt Âu Dương Tuệ Như rực lên, ẩn chứa sự tức giận.

Hoàn Nhan Bất Phá giơ tay, chỉ vào bát thuốc, rồi đi tới gần nàng, nhấn mạnh từng từ một: “Ăn thịt người khác và ăn thịt của người có thể so sánh với nhau sao? Người là bảo bối của Trẫm, không phải kẻ thù!”

Âu Dương Tuệ Như khó khăn né tránh bàn tay của hấn để bảo vệ bát thuốc trong tay, lại bị hơi thở nóng hổi phun bên sườn mặt và câu từ xúc động của hấn kích thích làm cho trái tim mãnh liệt liên hồi.

Chết tiệt! Bây giờ không phải là lúc người nhộn nhạo! Cái gì “bảo bối”? Bất quá cũng chỉ là cách gọi thân thiết của trưởng bối dành cho vãn bối mà thôi! Người đừng ở đó mà tự mình đa tình nữa! Phụ thân người không phải cũng gọi người là “bảo nhi” đấy thôi!

Âu Dương Tuệ Như nhắm mắt, không đối diện với ánh mắt nóng bỏng của hấn nữa, trong lòng liên tục cảnh báo bản thân không được tiếp tục trầm mê, không được rơi vào tay giặc, sau đó mới dần dần ổn định, khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh như xưa, đến khi mở mắt ra, thì chỉ còn đôi mắt tĩnh lặng, nhìn không ra cảm xúc gì.

Nhìn Tiểu Nha Đầu nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc như thế, ánh mắt Hoàn Nhan Bất Phá thoáng qua vẻ thất vọng, rồi lại thâm tán thưởng sự bình tĩnh và lý trí của nàng.

Đối diện với sự tiếp cận của mình, đối diện với loại tình cảm kị bất ngờ xuất hiện, áp lực và sự kháng cự của nàng hấn đều đã dự đoán qua, vì vậy, cũng chỉ hơi thất vọng một chút mà thôi, cũng không đến nỗi đau lòng quá mức. Hấn có thể tiếp tục chờ, đến khi Tiểu Nha Đầu vứt đi cái danh Thái Tử Phi cũng không muộn, như vậy, nàng sẽ không cần phải ôm lấy những áp lực mà đoạn tình cảm này gây ra, chỉ cần yên tâm đứng bên cạnh hấn, để hấn che chở là được rồi.

Nhưng mà, đối với đoạn tình cảm trái với đạo đức bất ngờ xuất hiện này, nàng còn có thể lý trí phân tích thiệt hơn, rồi không chế nổi lòng để bảo vệ bản thân mình tốt nhất, vậy mà dù biết rõ việc cần thuốc dẫn là giả, vẫn khư khư cố chấp đâm đầu vào là sao? Chẳng lẽ chỉ vì để chèn ép Giang Ánh Nguyệt, mà nàng cứ thế không tiếc thứ gì, thậm chí là tự tổn hại bản thân mình?

Nghĩ như vậy, nên Hoàn Nhan Bất Phá mím môi, vì sự hời hợt và xúc động của Tiểu Nha Đầu mà tức giận, rồi lùi lại tạo khoảng cách với nàng một chút, nhìn vào bát thuốc, lạnh lùng nói: “Mang thuốc đi đi, đừng để Trầm lập lại lần nữa! Trầm thật không biết trong đầu người đang nghĩ gì nữa! Không phải bình thường người thông minh lắm sao? Sao lại tin vào phương thuốc vớ vẩn như thế? Cứ vậy mà nghe theo không chịu suy nghĩ, còn cố tình cắt thịt chính mình nữa, chẳng lẽ cung nhân tôi tớ trong cung chết hết cả rồi? Hửm? Thật ngu xuẩn!”

Ngu xuẩn sao? Mình vất vả khổ cực như thế, đổ mồ hôi, nước mắt, máu cũng chỉ vì hắn, thế nhưng chỉ đổi được hai từ “ngu xuẩn” hay sao? Âu Dương Tuệ Như vô cùng đau lòng, ngay sau đó là vô cùng tức giận.

“Ta ngu xuẩn sao? Chẳng lẽ ta có thể vì chuyện thuốc dẫn mà đôi co với Giang Ánh Nguyệt, đem bệnh tình của người vượt qua một bên? Đám cung nhân sẽ nhìn ta thế nào? Mà còn chưa nói, nếu ta chậm đi dù chỉ một phút, thì người còn chịu thêm bao nhiêu khổ sở nữa, ta nhẫn tâm thế nào đây hả? Phương thuốc này ta không thể không dùng, nếu thật sự muốn cắt thịt người làm thuốc dẫn, thì người cũng chỉ có thể uống máu uống thịt của ta, những vật dơ bẩn khác thì đừng mơ!”

Câu cuối cùng đã để lộ hoàn toàn ý muốn chiếm hữu của nàng, nên Âu Dương Tuệ Như hơi mất tự nhiên tạm ngừng một chút. Nàng kèm lại lửa giận đang bùng cháy trong đôi mắt, lại cầm bát thuốc nâng lên trước mặt Hoàn Nhan Bất Phá, nói với giọng cương quyết: “Thuốc này người nhất định phải uống!”

Đôi mắt bùng bùng lửa giận của Tiểu Nha Đầu như lóe ra hào quang rực rỡ, hai gò má ngọc ngà cũng theo đó mà ửng hồng lên, cả người rực rỡ đến chói mắt, khiến Hoàn Nhan Bất Phá hoa mắt si mê, không thể rời mắt đi được, tâm trí đang hoảng hốt vừa mới tỉnh táo lại một chút, lại bị câu tuyên ngôn độc chiếm vừa rồi của nàng giáng thêm một đòn chí mạng nữa, trái tim lại không thể kiềm chế mà kích động trào dâng.

Sao người lại có thể trêu chọc lòng Trầm như thế? Mỗi khi Trầm thấy mình đã yêu người đến cực điểm, thì người lại dùng hành động chứng minh, người đáng giá để Trầm yêu người hơn nữa! Người bảo Trầm phải làm gì với người đây? Khảm (như khảm xà cừ lên đồ gỗ quý) vào thân thể Trầm, biến thành xương thịt của Trầm được không?

Cố gắng hết sức đè nén sự xúc động và tình yêu đang bùng cháy trong lòng, những tức giận vừa rồi như đã tan thành mây khói từ lâu, Hoàn Nhan Bất Phá cúi mắt, giấu đi đôi mắt bỏng cháy, nhìn xuống chén thuốc đang kê sát vào mũi mình, nhếch môi một chút, cất giọng trêu tức hỏi lại: “Nhất định phải uống sao? Nếu Trầm không uống thì sao hả?”

Là đang khiêu khích sao? Mình đang tức điên người, đối phương còn có thể ở đó trêu chọc, cứ như chắc chắn là mình không thể làm gì được hắn vậy, hơn nữa, chết tiệt, nàng tồn công tồn sức như thế là vì ai?

Tự cảm thấy không đáng trong lòng, chút lý trí cuối cùng còn sót lại của Âu Dương Tuệ Như bị lửa giận thiêu rụi mất tăm. Nàng liếc nhìn Phụ Hoàng đang dùng tư thái nhàn nhã nhìn mình chăm chú, rồi bỗng nhiên nàng nở nụ cười, giơ bát thuốc lên, mạnh mẽ đổ vào miệng mình rồi áp tới bờ môi hắn.

Không ngờ được Tiểu Nha Đầu sau khi bùng nổ lại làm ra hành động kinh người như thế nên Hoàn Nhan Bất Phá lập tức ngăn người, cho đến khi đầu lưỡi của đối phương mạnh mẽ tiến công qua, ngang ngược cạy mở khớp hàm hắn, hắn mới đột nhiên hoàn hồn, đồng tử co lại, không chút nghĩ ngợi lập tức mở miệng ra, đón nhận đầu lưỡi linh hoạt kia, cũng đồng thời nuốt xuống dòng nước thuốc đắng chát.

Đầu lưỡi hai người không tự giác mà quấn vào nhau, Âu Dương Tuệ Như như lạc vào sương mù trong chớp mắt, sau đó lập tức khôi phục lại thần trí, đợi khi Phụ Hoàng nuốt hết nước thuốc xong, nàng vội vàng rời khỏi nụ hôn kia, quỳ gối bên giường, dập đầu mạnh xuống, sắc mặt trắng bệch nói: “Phụ Hoàng không chịu uống thuốc, nên con dâu chỉ có thể dùng miệng bón thuốc. Phụ Hoàng hôn mê bất tỉnh là chuyện không thể ngờ được, nên chỉ có thể tùy cơ ứng biến mà thôi. Nay Phụ Hoàng đã tỉnh lại, hi vọng có thể thông cảm cho con dâu, còn không, con dâu thật không biết phải làm thế nào. Vừa rồi nhất thời xúc động đã mạo phạm Phụ Hoàng, thỉnh Phụ Hoàng giáng tội!” Dứt lời, nàng dập đầu ba cái thật mạnh, đây là lần đầu tiên nàng làm đại lễ như vậy với Hoàn Nhan Bất Phá.

Trong lòng không ngừng phiền muộn về hành vi không để ý trước sau của mình, tim Âu Dương Tuệ Như đập nhanh, không biết Phụ Hoàng sẽ đối xử với mình thế nào đây, có cho rằng mình hành xử tùy tiện bừa bãi không nữa?

Nghĩ đến đây, nàng nhúu chặt đôi mày lại, trong lòng lo lắng vô cùng. Nàng không muốn chỉ vì sai lầm này mà khiến Phụ Hoàng chán ghét rồi vứt bỏ mình. Nàng yêu Phụ Hoàng, hành động theo bản năng vừa rồi đã làm nàng hiểu ra, nhưng cũng biết thứ tình yêu này là không thể. Như vậy, cứ quý trọng thật tốt khoảng thời gian cuối cùng này đi, để theo thời gian rồi chìm dần vào quên lãng. Chỉ mong sao Phụ Hoàng không phát hiện ra tình cảm của nàng, để nàng có thể tự mình giữ lấy chút ngọt ngào xen lẫn chua xót đó.

Từ “con dâu” đã lâu không thấy nay lại quanh quẩn bên tai, làm hấn đau đớn vô cùng, nó đã kéo khoảng cách giữa nàng và hấn ra xa, nhìn Tiểu Nha Đầu trong nháy mắt đã cách xa mình, Hoàn Nhan Bất Phá đỡ trán, cảm thấy vô cùng thất bại. Lúc thì như con thú nhỏ giờ nanh múa vuốt, chưa từng có từ trước đến nay, khi thì lại nhát gan như con rùa vậy, lập tức lùi bước, Tiểu Nha Đầu luôn luôn thay đổi thất thường như thế, thật làm hấn vừa yêu lại vừa hận!

Nụ hôn vội vàng vừa rồi có ý nghĩa thế nào, bản thân hấn hiểu rất rõ, Nha Đầu thương hấn, đảo mắt một cái đã lên tiếng nói dối, ý muốn qua ải mà thôi, hành động ngốc nghếch như thế, nhưng cũng đáng yêu đến cực điểm, làm ý định muốn chọc thủng tâm tư nàng của hấn lập tức phai nhạt. Thật ra, thỉnh thoảng Tiểu Nha Đầu quấy rầy như vậy, nhìn nàng làm vài hành động đáng yêu cũng là một loại lạc thú! Hơn nữa, nàng là người Hán, nhất định không thể tiếp nhận được đoạn tình cảm đột ngột xuất hiện này, dù sao cũng cần một thời gian để nàng suy ngẫm, nàng chỉ mới mười bảy tuổi, có thể bình tĩnh như vậy đến giờ cũng không dễ dàng gì. Thôi, nàng thích trốn thế nào thì cứ trốn thế ấy đi, nàng còn nhỏ, cần được vô ưu vô lo, loại phiền muộn thế này để mình Trầm nhận là được rồi, đợi khi Trầm dẹp hết mọi trở ngại, nàng chỉ cần thoải mái chấp nhận tình cảm của Trầm là được!

Bất đắc dĩ nghĩ xong, Hoàn Nhan Bất Phá khoát tay, vẻ mặt bình tĩnh không nhìn ra chút khác thường nói: “Người đứng lên đi, người cũng vì nghĩ cho thân thể Trầm, có tội gì chứ? Trầm biết người thẳng tính, cũng cố chấp, nhưng dù cho tức giận cũng phải biết đúng mực, sao lại làm ra hành động lỗ mãng thế này? Người đem Thái Tử để chỗ nào vậy? Cũng may vừa rồi trong điện không có ai, lần này bỏ qua, nếu còn có lần sau, Trầm sẽ thẳng tay trị tội người đấy!” Nói xong lời nói vô cùng trái lương tâm, rồi nhìn qua vẻ mặt thất vọng của Tiểu Nha Đầu, hấn hơi nhếch môi một chút, vươn tay nói: “Mang bát thuốc lại đây, Trầm uống.”

Cứ tạm thời để Tiểu Nha Đầu được yên tâm đi, tránh cho dọa nàng chạy mất. Hôm nay có được nụ hôn ngoài ý muốn này, coi như bù vào việc người chọc giận Trầm trước đó vậy. Hoàn Nhan Bất Phá chưa sót nghĩ thâm. Cả thiên hạ này đều là của Trầm, Trầm coi trọng cái gì đều có quyền cướp đoạt mang về, duy chỉ có người trước mắt này lại hoàn toàn không dám ép buộc, đối phương chỉ cần nhăn mày một chút đã khiến hấn vô cùng đau lòng rồi.

“Phụ Hoàng, thỉnh uống thuốc.”

Âm thầm nhìn kỹ vẻ mặt của Hoàn Nhan Bất Phá, thấy trên mặt hấn không có gì khác thường, trong lòng Âu Dương Tuệ Như mới hơi an tâm một chút, cung kính cầm bát thuốc dâng lên, trong lòng lại cảm thấy may mắn vô cùng vì sự dễ dàng tha thứ của Phụ Hoàng đối với hành vi lớn mật vừa rồi của mình. Hành động vừa rồi, cũng đủ để khép vào tội khi quân, đủ để nàng chết một trăm lần rồi, nhưng Phụ Hoàng chỉ nói hai ba câu qua loa rồi nhẹ nhàng buông tha. Xem ra, hành động hiếu thảo xả thân cắt thịt của nàng đã làm hấn cảm động, như vậy, tuy rằng lần này nàng bị thương, nhưng thực tế vẫn hơi lớn, cũng tương đương với việc có được một kim bài miễn tử ẩn hình, sẽ có lợi rất lớn cho việc sau này hòa ly.

Nghĩ xong, Âu Dương Tuệ Như đang chìm trong cảm giác hối hận lập tức chuyển biến tốt đẹp lên, không thể không nói, loại thần kinh thô và tâm tính thoải mái rộng rãi của nàng ở dị thế quả thật giúp ích rất lớn.

Hoàn Nhan Bất Phá uống thuốc xong, đem bát đưa cho nàng, ý tứ xa xa nói: “Nha đầu làm gì Trầm cũng có thể bao dung được, Nha Đầu có thể tin vào Trầm, có chuyện gì không cần giữ trong lòng. Nhớ kỹ, Trầm vĩnh viễn là chỗ để người dựa vào.”

Trái tim Âu Dương Tuệ Như đập hỗn loạn lên, nhưng ngay giây sau đã bình ổn trở lại, lơ đãng đáp lời một tiếng. Vĩnh viễn dựa vào sao? Trên đời này, chỉ có bản thân mới là chỗ để ta có thể vĩnh viễn dựa vào mà thôi, mà Hoàn Nhan Bất Phá, cuối cùng cũng sẽ cách nàng càng ngày càng xa, nếu sau này gặp lại, chỉ mong hấn vẫn coi nàng là hậu bối thân thiết, sẽ không xa lánh, chán ghét mà vứt bỏ nàng là được rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt không cho là đúng của Tiểu Nha Đầu, Hoàn Nhan Bất Phá lại cảm thấy thất bại tăng thêm một tầng nữa.

Vẫn không chịu kể khổ với Trầm, không cần sự giúp đỡ của Trầm sao? Một mình người sao có thể đấu thắng được với con rắn độc Giang Ánh Nguyệt chứ? Thôi, tùy ý người vậy, Trầm sẽ bảo vệ người, chỉ mong sau này người có thể hiểu được, Trầm chính là chỗ để người dựa vào cả đời. Vuốt mày, Hoàn Nhan Bất Phá mệt mỏi nghĩ.

Nhìn thấy hần mệt mỏi, trong lòng Âu Dương Tuệ Như không muốn chút nào, vội vàng dịu dàng khuyên hần: “Phụ Hoàng, ngài mệt rồi, nằm xuống ngủ một giấc đi ạ, nghỉ ngơi tốt, bệnh tình sẽ nhanh khỏi hần thôi.” Dứt lời, nàng đỡ Hoàn Nhan Bất Phá nằm xuống, sau đó vén lại góc chăn.

Bị Tiểu Nha Đầu mạnh mẽ ép xuống gối, Hoàn Nhan Bất Phá có chút đỏ khốc đỏ cười, nhưng cũng nghe theo nàng nhắm mắt lại. Có người thương mến bên cạnh, người có tính cảnh giác cực cao như hần chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ, gương mặt nghiêm nghị thường ngày cũng thả lỏng ra hơn.

Đợi Hoàn Nhan Bất Phá ngủ xong, Âu Dương Tuệ Như đứng dậy ra khỏi nội điện, đến chỗ An Thuận đang canh bên ngoài, dặn dò vài câu rồi bước ra khỏi điện.

Giang Ánh Nguyệt vẫn còn đang quỳ bên ngoài chờ nàng mà. Từ lúc bị buộc phải cắt bốn tiền thịt, nàng đã nghĩ kỹ rồi, nợ máu đương nhiên phải trả bằng máu, thậm chí phải trả gấp trăm ngàn lần nữa kia! Nàng mất nhiều công sức như thế, bao nhiêu thứ làm nên như vậy, cũng đã đến lúc đòi lại rồi!

57. Chương 57: Tính Sở Đòi Nợ

Ngoài cửa điện, tuyết vẫn đang rơi, tuy không lớn nhưng lại có thể lạnh thấu tim gan, làm cho người ta hít thở cũng thấy đau mũi.

Ngoài điện vừa được dọn dẹp sạch sẽ lại đọng một lớp tuyết mỏng, giờ phút này Giang Ánh Nguyệt đang quỳ gối giữa nền đất trắng xoá, máu tươi trên đầu đã ngưng lại, một vết đỏ tươi bắt mắt từ trán nàng chảy dọc xuống, thấm vào vạt áo, loang dần ra một nửa quần áo nàng, bộ dáng thảm thương nhếch nhác này khiến người ta nhìn thấy mà giật mình đau lòng, không nỡ nhìn nữa.

Tuy rằng đáng về Giang Ánh Nguyệt vô cùng thâm hiểm, nhưng trên mặt nàng không có biểu tình oán hận hay sợ hãi gì, chỉ cố giữ thẳng lưng, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, im lặng quỳ, thái độ bình thản mà ngoan ngoãn nghe theo.

Các cung nhân đi qua đi lại hoặc là chỉ trở nàng, hoặc là cúi đầu bước vội qua, nhưng ít nhiều trong lòng đều có chút đồng tình. Nàng không phải nữ quan đã dâng thuốc cứu Hoàng Thượng kia sao? Sao có thể đáng thương như vậy? Một người có công chẳng những không được khen ngợi, mà ngược lại còn bị trừng phạt, thật sự là khiến lòng người rét lạnh.

Giang Ánh Nguyệt thu hết thương hại và hoài nghi của các cung nhân vào trong mắt, vẫn cúi đầu, mím môi mím cười. Bằng công lao dâng thuốc của nàng, liệu Âu Dương Tuệ Như có thể phạt nàng thế nào đây? Cùng lắm là quỳ vài canh giờ mà thôi, nàng chịu được.

Nàng sờ sờ miên khổ (quần bông) thật dày dưới lớp cung trang, không khỏi cảm thấy may mắn là mình có dự kiến trước.

“Giang nữ quan vẫn khỏe chứ?” Giọng nói quen thuộc vang lên, gọi tinh thần Giang Ánh Nguyệt trở về, nàng ta ngẩng đầu hướng về phía Thái tử phi đứng dưới mái hiên, đang dùng đôi mắt trong trẻo nhìn mình.

“Bẩm Thái Tử Phi, nô tỳ vẫn khỏe. Nô tỳ giúp người xử lý vết thương lại làm đau người, nô tỳ nên bị phạt, ” Giang Ánh Nguyệt khó khăn cúi lưng đã gần như bị đông cứng, vừa dập đầu vừa thành kính nói.

Mấy cung nhân qua lại đều dừng thẳng lối tai nghe lén hai người nói chuyện, lúc này trên mặt hơi lộ ra khiếp sợ, không đoán được Thái tử phi chỉ vì chút sai sót nhỏ nhỏ ấy liền ép người trừng trị thành như vậy, chẳng lẽ sự bình dị gần gũi của nàng đều là giả tạo? Nghĩ như thế, trong lòng liền có chút ngỡ ngàng, tầm mắt nhìn về phía Thái tử phi mang theo ba phần e ngại.

Hay cho Giang Ánh Nguyệt nhà người, thời điểm thế này vẫn không quên phủ hình tượng tàn bạo lên cho ta. Âu Dương Tuệ Như nhíu mày, phút chốc đôi mắt trong trẻo tối đi, nhìn Tần ma ma đứng phía sau, dịu giọng dặn dò, “Ma ma, người rửa sạch vết thương cho Giang nữ quan đi, nhớ phải thoa thuốc nữa.”

Tần ma ma nhận lệnh, rất nhanh mang một bình rượu mạnh tới, lau lên chỗ vết thương cho Giang Ánh Nguyệt, cũng dùng kim sang được tốt nhất.

Dù là kiên cường như Giang Ánh Nguyệt, khi rượu mạnh rót xuống thì sắc mặt vẫn thay đổi, đau đến mặt mũi vặn vẹo, nhe răng trợn mắt, lòng càng thêm chắc chắn rằng Âu Dương Tuệ Như đang cố ý chinh nàng. Chính là, vì sao lại chỉ nhắm vào mỗi mình nàng? Nghi vấn như vậy lại nổi lên trong lòng lần nữa, nhưng vẫn không tìm thấy lời giải thích hợp lý.

Nhìn thấy Giang Ánh Nguyệt đau đớn khó nhìn, Âu Dương Tuệ Như cong môi: đau không? Đau hơn còn đang chờ ở phía sau đây!

Nghĩ kĩ rồi, nàng mỉm cười, dịu dàng nói, “Giang nữ quan khá hơn chút nào không? Phụ hoàng đang bệnh, tính tình có chút nóng nảy, lại đau lòng vì bản cung, khó tránh khỏi làm việc xúc động, thế nên mới lỡ tay đập vào nữ quan. Nhưng công lao nữ quan, hắc sẽ nhớ ở trong lòng, mong nữ quan đừng sinh lòng oán hận phụ hoàng.”

Hóa ra là do Hoàng Thượng đập. Mọi người giật mình tỉnh ngộ, thấy Thái tử phi làm việc thoả đáng hòa nhã như vậy, còn tự mình đến trấn an, cảm nhận về Thái tử phi lại tốt thêm ba phần, thay vào đó, sự đồng tình với Giang Ánh Nguyệt lại giảm bớt thật nhiều.

Giang Ánh Nguyệt cúi người lại tiếp tục dập đầu, cắn răng rầu rĩ nói, “Không dám.”

“Như thế rất tốt. Phụ hoàng đập người, là phạt người thương tổn đến bản cung, việc nào ra việc ấy, bản cung còn chưa trách phạt người đây. Giang nữ quan, người có biết người còn phạm vào lỗi gì không?” Âu Dương Tuệ Như sai bảo Tiểu Vũ lấy ình một chiếc ghế, ngồi dưới hành lang ung dung hỏi. Xem hành vi cử chỉ của nàng, là chuẩn bị tính sổ đòi nợ đây, thủ đoạn tiên lễ hậu binh (lễ trước binh sau) được nàng vận dụng vô cùng thuần thục.

Trái tim Giang Ánh Nguyệt lộp bộp một cái, cúi đầu hơi nghĩ, bỗng nhiên xanh mặt, thầm nghĩ: không ngờ người bày nhiều đệm lót như thế, chính là vì đợi ta ở chỗ này! Cái gì cũng toàn là giả, chỉ có lệnh cấm nói kia người mới làm thật, chỉ đợi ta tự mình vi phạm lệnh cấm.

Trong lòng biết chính mình dính bẫy, sắc môi Giang Ánh Nguyệt xanh trắng, trên đó hằn dấu răng cắn thật sâu, giọng điệu cứng nhắc mở miệng, “Khởi bẩm Thái Tử Phi, nô tỳ biết. Nô tỳ không nên nói cho Hoàng Thượng biết chuyện người cắt thịt làm thuốc dẫn, nô tỳ phạm vào lệnh cấm nói, phải phạt.”

“Biết là tốt rồi. Lúc trước bản cung đã cảnh báo cho các người thế nào? Giang nữ quan vừa xoay người đi liền quên sạch mệnh lệnh bản cung. Phụ hoàng biết rồi kiên quyết không chịu uống thuốc, có biết bản cung mất bao nhiêu tinh lực mới có thể khuyên nhủ hắc không? Nếu bệnh tình phụ hoàng bị chậm trễ, Giang nữ quan người làm sao ăn nói với bản cung, với các cung nhân và những người khốn đốn ở đây, với người trong thiên hạ, hử?”

Nhớ lại việc phụ hoàng không chịu uống thuốc mà nàng làm ra việc xấu hổ kia kiện, sắc mặt Âu Dương Tuệ Như đen thui, lửa giận trong giọng nói càng đốt càng mãnh liệt, hận không thể đốt Giang Ánh Nguyệt thành tro.

Hóa ra còn có việc này? Hoàng Thượng mới khỏe lên một chút, vậy mà không chịu uống thuốc? Các cung nhân cũng căng thẳng, oán hận đối với Giang Ánh Nguyệt dâng lên càng nhiều.

Giang Ánh Nguyệt cảm nhận được ánh mắt oán hận quanh mình, thân mình hơi co rút lại, dường như là đứng ngồi không yên. Sinh tồn ở trong cung, quan trọng nhất là quan hệ giữa người với người. Nàng có thể lẫn lộn như cá gặp nước, thăng chức từng chút một, toàn là dựa vào kỹ năng giao tiếp cao siêu của nàng. Những người ở đây, đều là lão nhân hầu hạ ở Càn Thanh điện, căn cơ quá sâu, nhân mạch rất rộng, nếu nàng chọc cho bọn họ tức giận mà xa lánh, vứt bỏ thì cuộc sống sau này ở trong cung chẳng phải là càng thêm khó khăn? Nay Hoàn Nhan Bất Phá không thể dựa vào nữa, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Giang Ánh Nguyệt kinh sợ nghi ngờ, đau khổ suy nghĩ về đường lui trong đầu.

Không đợi nàng nghĩ ra một điểm đầu mối nào, Âu Dương Tuệ Như lại dẫm dẫm lên người nàng, “Giang nữ quan không cần ý vào việc người dâng thuốc có công liền quên bốn phận làm nữ quan. Nói cho cùng, công lao này của người cũng là giả tạo. Nếu như người thật sự là người trung thành và tận tâm, không có tư

tâm hay bắn khoăn thì sớm đã mạo hiểm cho dù có bị đánh chết cũng bước ra dâng thuốc rồi. Nếu sớm có phương thuốc này, phụ hoàng sao đến nỗi phải bệnh nhiều ngày đến thế này? Trong cung sao đến nỗi phải chết rất nhiều người? Đừng nói thuốc dẫn là tà môn, người có điều cốt kỵ. Bốn tiền thịt người mà thôi, khỏi rồi để lại vết sẹo không lớn bằng đồng tiền, có thể so với mạng người hay sao? Nói cho cùng, người chính là đang đợi cơ hội để thể hiện tài hoa đúng hay không? Bệnh tình phụ hoàng càng nặng, mới càng có thể làm nổi bật công lao của người, có phải thế không? Người bất trung bất nghĩa, tiểu nhân vì tư lợi cỡ này, thật sự là làm người ta ghê tởm! Người còn hy vọng chút kỹ xảo lén lút này của người mà có thể giấu giếm được bản cung? Hừ, nằm mơ!”

Nàng dịu dàng lúc ban đầu đến nghiêm khắc hiện giờ, từ từ từng chút từng chút dẫm lên Giang Ánh Nguyệt, chỉ đợi đến thời cơ thích hợp, liền một lần đánh nàng ta rớt xuống vực sâu. Trò này của Giang Ánh Nguyệt, nàng chán ngán, thù hận bản thân, tự nàng làm đến cùng. Đều muốn đổ tội cho người khác thì không từ thủ đoạn, huống hồ lời nàng nói cũng không phải vì để đổ tội cho người khác, Giang Ánh Nguyệt lần này dù nguy biến thế nào cũng khó mà thoát thân. Nàng sớm nên một tay bóp chết nàng ta như vậy mới phải.

Âu Dương Tuệ Như nói chuyện không lưu tình chút nào vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Giang Ánh Nguyệt, từng câu từng chữ đều đâm thẳng vào đáy lòng âm u của nàng ta, một mặt đáng sợ nhất, khiến cho những người nghe thấy cùng kêu ồ lên, thoáng chốc ánh mắt nhìn về phía Giang Ánh Nguyệt đã không giống với lúc trước, trong khoảnh khắc kia một chút oán giận biến thành hận thù như nhìn thấy kẻ thù mình.

Thì ra là thế, hóa ra đây là lý do Âu Dương Tuệ Như nhắm vào nàng? Thật sự là một đôi mắt tốt, nhìn rõ tính toán của nàng như vậy, làm người ta phát lạnh từ đáy lòng! Nàng sao mà quá giống Âu Dương Tĩnh Vũ? Đều là người lợi hại, nói chuyện làm việc không chừa lối thoát! Nghĩ đến Âu Dương Tĩnh Vũ đánh giá Hoàng đệ là ‘Bè lũ xu nịnh’, lại liên tưởng đến tình cảnh nàng hiện tại, Giang Ánh Nguyệt nhắm mắt, lòng mất hết can đảm, lại vẫn như cũ không muốn buông hy vọng ra, cố gắng vì mình mà tranh luận, liên tục hô to oan uổng.

Nàng biết, sự việc này vừa nói ra, nàng sắp sửa đối mặt là cơn tức giận của đế vương và sự xa lánh trả thù của toàn bộ mọi người trong Càn Thanh điện, tình cảnh tương lai của nàng đâu chỉ là đơn giản nửa bước khó đi như vậy? Có thể tránh thoát tầng tầng lớp lớp ám toán và hãm hại, bình yên sống qua ba tháng hay không là cả vấn đề. Như thế xem ra, nếu nàng có thể sớm đi xuất cung vẫn là một chuyện tốt. Nhưng giả cho đệ đệ ruột của mình, việc này quả thật là vô cùng nhục nhã hai tỷ đệ bọn họ!

Giờ phút này Giang Ánh Nguyệt như rơi xuống vực sâu vạn trượng, lòng đầy tuyệt vọng. Sai lầm lớn nhất của nàng đó là không có sớm phòng bị Âu Dương Tuệ Như, tiếc nuối lớn nhất đó là không trừ bỏ nàng trong vụ ám sát kia. Nếu trừ bỏ nàng rồi, làm sao thì nàng cũng sẽ không rơi vào tình trạng ngày hôm nay này. Giờ Giang Ánh Nguyệt mới nghĩ đến.

Nhưng mặc cho nàng ta có hối hận thế nào thì cũng đã muộn, mà chuyện nàng ta không ngờ tới còn ở phía sau, Âu Dương Tuệ Như đâu chỉ là phạt nàng quỳ đơn giản như vậy. Lần này đã trải qua nhiều gian nguy như vậy, phụ hoàng bị ám hại rồi bệnh nặng, nàng bị bắt cắt thịt, từng món từng món nợ này đều là nợ máu, đương nhiên là phải trả bằng máu.

Âu Dương Tuệ Như đối với tiếng liên tục kêu oan của Giang Ánh Nguyệt như tai điếc, sắc mặt vô cùng lạnh lẽ, bình thường là một đôi mắt trong suốt thấy đáy giờ cũng nhiễm sát khí dày đặc, lộ vẻ đen tối. Hôm nay nàng quyết tâm muốn đẩy Giang Ánh Nguyệt vào chỗ chết. Ba tháng dài biết bao nhiêu? Lại sẽ phát sinh bao nhiêu biến cố nữa? Nàng chờ không kịp.

Đừng trách Âu Dương Tuệ Như nổi lên sát tâm với Giang Ánh Nguyệt, có trách chỉ có thể trách nữ hoàng âm độc đã hun đúc bồi dưỡng thiên hậu quá thành công.

Nói mấy câu đâm phá bộ mặt thật của Giang Ánh Nguyệt, Âu Dương Tuệ Như cũng không thừa lời thêm nữa, trực tiếp cho người đi tìm thị vệ đến đây hành hình.

“Giang nữ quan, người dâng phương thuốc cứu một mạng của phụ hoàng là sự thật, bởi vậy, tuy rằng tâm tư của người có xấu xa, làm trễ nãi bệnh tình của phụ hoàng, khiến bản cung khó có thể dễ dàng tha thứ, bản cung cũng có thể miễn tội chết cho người, người liền chịu tám mươi roi của bản cung, nếu hết tám mươi roi mà người vẫn chưa chết, chuyện này cứ như vậy xem như xong, thế nào?”

Âu Dương Tuệ Như hơi hơi giơ hắc cầm dưới, liếc Giang Ánh Nguyệt đột nhiên sắc mặt tái nhợt như quỷ, tà ác nở nụ cười, lạnh lùng nghĩ thầm trong bụng: giả nhân giả nghĩa sao? Chị cũng biết!

Ai có thể chịu được tám mươi roi mà còn chưa chết? Âu Dương Tuệ Như, người đang giỡn với ta sao? Bộ mặt giả từ bi của người càng khiến người ta ghê tởm thêm! Bị đẩy vào đường cùng, rốt cuộc Giang Ánh Nguyệt khó nhịn nổi cừu hận thấu xương trong lòng, ngừng việc kêu oan lại, lạnh lùng liếc nàng một cái, hung hăng phun một cái về phía nàng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Giang Ánh Nguyệt biểu lộ chân thật ra như vậy, Âu Dương Tuệ Như cảm thấy thú vị, cuối cùng khóe môi cong lên, cười chói lọi, các cung nhân viên xem lại chần chừ rồi. Hóa ra, Giang nữ quan ngày thường ôn nhu hiền lành không ngờ là một con sói khoác áo da người nha! Đánh chết cũng đáng!

Trước điện đang náo nhiệt, An Thuận nhận được tin tức Thái tử phi muốn dùng hình phạt roi với Giang Ánh Nguyệt, nghĩ đến kế hoạch âm thầm điều tra của Hoàng Thượng, không dám chậm trễ, vội vàng lay hân tỉnh lại, cẩn thận bẩm báo tình huống.

“Ha ha! Nha đầu quả là quyết đoán! Đây mới là hoàng hậu của trẫm!” Hoàn Nhan Bất Phá nghe xong cười sáng khoái một tiếng, tâm tình cực kỳ vui sướng, “Cứ mặc nàng đánh, nàng bị ép buộc phải cắt bốn tiền thịt, trong lòng cũng ghen lắm rồi! Mới vừa rồi còn tức giận với trẫm nữa. Tìm cách trút hết ra cũng tốt. Nha đầu kia là muốn đẩy Giang Ánh Nguyệt vào chỗ chết đấy, thủ đoạn không tệ, xem như trẫm lo lắng cho nàng là vô ích.”

Hoàn Nhan Bất Phá cười vui sướng, từng câu từng tiếng đều bị lộ ra yêu chiều nồng đậm. Nha đầu không phải đoá hoa mảnh mai, điểm này hân đã sớm biết, nhưng mà nàng có thể một mình chu toàn đến bước này với Giang Ánh Nguyệt, hân vẫn thật cảm thấy vui mừng, trái tim cũng thoáng thả ra.

An Thuận lại một lần nữa lĩnh hội sâu sắc trình độ bư hân của Thái tử phi. Có thể ép nữ nhân có thủ đoạn tâm tính đều tàn nhẫn đến cực điểm như Giang Ánh Nguyệt đến tuyệt cảnh cỡ này, tính ra Thái tử phi cao hơn nàng ta đâu chỉ một hai bậc đâu? Cũng chỉ có nữ nhân cường hân như vậy, mới xứng làm hoàng hậu Đại Kim bọn họ.

Nghĩ đến đây, An Thuận cảm thấy vui sướng, đợi cho suy nghĩ sâu hơn, lại nhíu mày, chần chờ mở miệng, “Nếu Giang Ánh Nguyệt bị Thái tử phi giết chết, vậy chẳng phải là chặt đứt một manh mối quan trọng của Hoàng Thượng người rồi ư? Rất có thể Giang Ánh Nguyệt này còn có đồng đảng ở trong cung, không nhỡ sạch hoàn toàn chính là một tai họa lớn.”

“Hừ, đâu chỉ là trong cung, trẫm hoài nghi trên triều cũng đã bị người của bọn họ thâm nhập vào. Tên Giang Ánh Nguyệt này tâm cơ sâu xa biết bao? Sao có thể có thể chỉ vừa mất ở hậu cung trẫm? Chỉ có chiếm cứ hậu cung trẫm, lại cấu kết triều đình, bọn họ mới có thể thu lấy được quyền thế và lợi ích lớn nhất, mới có thể đạt được trình độ thực hiện mưu đồ bọn họ nhất. Tên Giang Ánh Nguyệt này hiện tại tuyệt không thể chết được. Người đi, đổi thị vệ hành hình thành ám vệ của trẫm. Bọn họ đều có thủ đoạn tra tấn, biết làm sao để đánh một người có thể không chết, mà lại sống không bằng chết.”

An Thuận gật đầu, nghiêm mặt lĩnh mệnh mà đi. Bắt đầu từ một ngày này, đau khổ Giang Ánh Nguyệt mới tính là bắt đầu.

58. Chương 58: Cùng Tắc Tư Biến (*)

(*) Cùng tắc tư biến, xuất phát từ một câu trong triết học cổ đại Phương Đông “Thiên đạo thượng biến, Nhân đạo thượng biến, cùng tắc tư biến”, dịch nghĩa nôm na là trời đất và con người luôn luôn vận động, biến đổi, khi đến điểm tận cùng thì phải tư duy (suy nghĩ) mà biến đổi. – Nguồn: tham khảo trên internet.

Có một câu thành ngữ cũng khá liên quan là: “Cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cửu”. Tạm giải nghĩa như sau: Một sự vật phát triển đến tận cùng thì phải thay đổi, chỉ khi thay đổi thì mới hanh thông, có hanh thông mới được trường cửu. – Nguồn: tham khảo trên internet.

Thị vệ đến rất nhanh, là hai đại hán dáng người vạm vỡ, trong tay mỗi người là một sợi roi da trâu dài, khí thế rất nghiêm nghị, nhìn qua đã biết là người ra tay hành hình vô cùng mạnh mẽ.

Giang Ánh Nguyệt vừa nhìn thấy hai người, tim gan lập tức lạnh run. Mạng ta đến đây là hết! Nàng đau đớn nghĩ, thân thể run lên một cái, thiếu chút nữa đã xụi lơ trên đất.

Dù độc ác thế nào đi nữa, thì nàng cũng chỉ là một cô nương mười bảy tuổi, đối mặt với cái chết, lý nào lại không sợ hãi đây!

Thấy Giang Ánh Nguyệt lộ ra vẻ mặt sợ hãi và tuyệt vọng, ánh mắt Âu Dương Tuệ Như tối lại, nàng dời tầm mắt đi: “Bịt miệng nàng ta lại, hành hình!” Nàng cất giọng trong trẻo và lạnh lùng ra lệnh.

Giang Ánh Nguyệt là một con rắn độc, không đánh chết nàng ta, thì sớm muộn mình cũng sẽ bị nàng ta hãm hại mà thôi. Cho nàng ta tám mươi roi, sẽ có thể cho nàng ta chết hẳn, ngấm lại chính người đi, nếu người nhất thời mềm lòng mà buông tha nàng ta, sau này lỡ có rơi vào tay nàng ta, có muốn chết cũng là hi vọng xa vời đấy!

Liên tục cũng cố tâm lý bản thân, nhưng Âu Dương Tuệ Như vẫn cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. Rốt cục thì tay nàng cũng nhuộm máu, tuy không phải chính nàng ra tay, nhưng thật ra không khác gì cả. Dù đã sớm giác ngộ, nhưng bây giờ, nàng vẫn có loại cảm giác cuối cùng thì thế giới của mình cũng đã bị nhiễm đen, cảm giác bị phá vỡ đó ngưng tụ lại thành khối, đè nặng lòng nàng, làm nàng đau đớn không thôi.

Nàng đứng dậy, nhìn Giang Ánh Nguyệt đang bị trói đứng trên cây, miệng bị nhét giấy, liên tục bị roi quật vào người, rồi mang về mặt hoảng hốt rời đi. Rốt cục nàng vẫn không phải là đao phủ, không thể thờ ơ lạnh nhạt ở lại được.

Bước đi không mục đích khắp cung một hồi lâu, bắt tri bắt giác tự bao giờ nàng đã quay về Càn Khôn điện, tám mươi roi, có lẽ nhiều, nhưng hành hình thì lại rất nhanh, hiện giờ trước điện đã không còn bóng dáng Giang Ánh Nguyệt nữa, chỉ còn lại những dấu chân hỗn độn và những vết máu bắn ra khi roi quật vào da thịt mà thôi. Vết máu vương vãi trên nền tuyết trắng xóa, làm thành những đốm tròn đỏ tươi, nhìn qua ghê rợn vô cùng, gió rét tấp vào mặt, mang theo từng đợt mùi tanh chết chóc, khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Đồng tử Âu Dương Tuệ Như co rút lại, cứng ngắt dời tầm mắt đi, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, rồi xoay đầu chạy vội vào nội điện, bước chân vội vã vô cùng.

“Phụ Hoàng!” Chạy vào nội điện, khó khăn lắm nàng mới dừng lại ở trước long sàng, nàng nhìn Hoàn Nhan Bất Phá đang cầm một bản tấu chương phê duyệt, rồi bàng hoàng gọi khẽ.

Tiếng gọi này ẩn chứa sự yếu ớt tội cùng, như một đứa trẻ lạc đường đang rất cần sự an ủi, Hoàn Nhan Bất Phá bỗng thấy đau lòng, vội vàng ném tấu chương đi, rồi tự nhiên mở rộng vòng tay, dịu dàng nói: “Phụ Hoàng ở đây!”

Không một lời an ủi dư thừa, chỉ một câu đáp lời vô cùng đơn giản, lại khiến Âu Dương Tuệ Như an ổn vô cùng, không nghĩ ngợi gì mà nhào vào vòng ôm đó, cảm giác mệnh mang vô chừng cũng lập tức mất đi.

“Phụ Hoàng, ta vừa phạt Giang Ánh Nguyệt tám mươi roi!” Nàng như mê sảng khê khàng kể lại.

“Vậy à?” Hoàn Nhan Bất Phá đáp lời không mang ý nghĩa gì, gác cầm trên đỉnh đầu nàng, quyền luyện vuốt ve, bàn tay liên tục vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng, nâng niu trân trọng như đang ôm một đứa trẻ trong lòng.

Âu Dương Tuệ Như đang vô cùng muốn tìm người tâm sự, câu trả lời đơn giản của Phụ Hoàng lại rất đúng ý nàng, tâm tình nàng thoáng bình tĩnh lại, khóe môi trắng tái cũng có chút độ cong, “Phụ Hoàng, rõ ràng là Giang Ánh Nguyệt có phương thuốc nhưng lại chậm chạp không chịu mang ra, nàng ta muốn người bị bệnh tạt tra tấn, thật sự là vô cùng độc ác, ta không thể tha thứ cho nàng ta được, nên mới phạt nàng ta tám mươi roi, người nói xem, nàng ta có chết không?”

Ngữ điệu của nàng chứa sự lo lắng, nhưng lại có chút chờ mong, quả thật mâu thuẫn vô cùng, có thể thấy được nội tâm của nàng đang vô cùng giằng co dằn vặt.

Vì trong từng câu chữ của Tiểu Nha Đầu đều bao hàm ý bảo vệ mình, khiến cho tâm tình Hoàn Nhan Bất Phá cực kỳ thỏa mãn, càng thêm siết chặt vòng ôm, lặng yên áp môi đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu nàng, thấp giọng trả lời: “Chết thì sao? Còn sống thì thế nào? Cũng đều là mệnh của nàng ta cả thôi! Chính mình hãm hại người khác, thì phải biết chấp nhận hậu quả sinh ra.”

Nhân quả luân hồi sao? Cách giải thích này thật huyền diệu, nhưng cũng làm gánh nặng trong lòng Âu Dương Tuệ Như vơi đi không ít. Nàng an tâm nhắm mắt lại, nở nụ cười, “Phụ Hoàng nói đúng. Đây là kết quả nàng ta phải nhận lấy. Phải xem nàng ta có qua được kiếp nạn lần này không thôi.”

Nàng đã nghĩ thông suốt rồi, sống chết của Giang Ánh Nguyệt không nằm trong phạm vi lo lắng của nàng. Nếu chết rồi, thì nàng lại tiếp tục đối phó với Lưu Văn Thanh; nếu chưa chết, thì nàng ta nhất định sẽ điên cuồng vô đến, thì nàng sẽ lại tiếp tục tiếp chiêu. Trải qua lần này, nàng đã hoàn toàn không để Giang Ánh Nguyệt vào mắt nữa rồi. Nàng bỗng nhận ra rằng, nàng là Thái Tử Phi cao cao tại thượng, muốn giết chết một cung nữ, cũng chỉ cần chỉ tay, há miệng một tiếng là xong.

Dựa vào cánh tay vững chãi của Phụ Hoàng, cảm nhận độ ấm từ cơ thể hắn, tâm tình Âu Dương Tuệ Như đã hoàn toàn bình ổn lại, đầu óc dần dần mơ màng, cuối cùng an ổn ngủ say.

Thật lâu không thấy người nằm trong lòng có động tĩnh gì, Hoàn Nhan Bất Phá nghiêng đầu, nhìn dung nhan say ngủ của nàng, không nhịn được mà nở nụ cười vui vẻ.

Tiểu Nha Đầu, sao ngươi lại đáng yêu thế chứ? Trong lòng thấy buồn cười thầm nghĩ, rồi Hoàn Nhan Bất Phá cúi người, không chút do dự xâm chiếm bờ môi anh đào mà hắn khao khát bấy lâu.

Có lẽ do quá mệt mỏi, hiếm khi được thả lỏng một lần, lại không phải lo lắng bất cứ điều gì, Âu Dương Tuệ Như ngủ vô cùng mê man, bất luận Hoàn Nhan Bất Phá có hôn cắn thế nào, mí mắt nàng vẫn không một lần động đậy.

Hoàn Nhan Bất Phá buông bờ môi bị hôn đến sưng đỏ, lại lưu luyến dùng ngón tay ve vuốt một hồi, sau đó bình tĩnh chăm chú nhìn dung nhan yêu kiều say ngủ của nàng thật lâu, mới thỏa mãn thở dài, ôm chặt nàng vào lòng, cùng nhau tiến vào giấc ngủ.

Đến khi Âu Dương Tuệ Như mở mắt ra, thì nàng đã được Hoàn Nhan Bất Phá an an ổn ổn đưa về giường của nàng rồi. Nếu khi nàng thức dậy, phát hiện bản thân và Hoàn Nhan Bất Phá ngủ cùng, không biết sẽ nổi điên thế nào đây nữa.

Khi Âu Dương Tuệ Như tỉnh lại, cũng là lúc Giang Ánh Nguyệt tỉnh lại từ trận hôn mê, cảm nhận được sự đau đớn trên khắp cơ thể, nàng giãn mày, cuối cùng yên lặng nở nụ cười điên dại.

Tám mươi roi, thế nhưng nàng vẫn chưa chết! Thật tốt, chỉ cần nàng còn một hơi thở, bằng bất cứ giá nào, nàng cũng nhất định lôi Âu Dương Tuệ Như xuống địa ngục!

Ngẫm lại sâu sắc cảnh ngộ lần này của mình, rốt cục Giang Ánh Nguyệt cũng ý thức được, sở dĩ nàng bại dưới tay Âu Dương Tuệ Như, căn nguyên vẫn là do thân phận chênh lệch giữa hai người. Âu Dương Tuệ Như muốn chinh nàng, chỉ cần tùy ý mở miệng là được, vì vậy, nhất định nàng phải leo cao hơn, chẳng những leo cao, mà còn phải đạp Âu Dương Tuệ Như xuống nữa! Thù này không báo, thế không làm người!

Vì trong lòng đang chứa thù hận ngập trời, nên cũng chẳng ngại bị nhóm cung nhân hững hờ xa lánh, lại càng không cho nàng đồ ăn và thuốc uống, nàng chỉ dựa vào ý chí và nghị lực hơn người của bản thân chống đỡ mà thôi. Không có thuốc thì nàng lê lê thân tàn tự mình ra viện hái thuốc, tùy tiện bôi đắp vết thương, không có đồ ăn, thì nhân lúc đêm khuya tĩnh lặng tự mình len lén xuống thiện phòng tìm cơm thừa canh cặn.

May mắn hiện tại là mùa đông, nên vết thương không dễ nhiễm trùng, đồ ăn thức uống cũng có thể để được lâu hơn, tóm lại, nửa tháng sau, Giang Ánh Nguyệt dưới sự thù địch của mọi người vẫn ngoan cường sống sót, kết quả này khiến người khác phải sợ hãi không thôi.

“Tốt! Tâm trí tốt! Nghị lực lớn! Khiến Trẫm phải nhìn nàng ta với cặp mắt khác xưa!” Nghe được tình hình gần đây của Giang Ánh Nguyệt, Hoàn Nhan Bất Phá không thể không nể nang, hứng thú cảm thán. Tuy rằng đã dặn ám vệ không được giết chết nàng ta, nhưng bị thương nặng đến thế, một thiếu nữ có thể sinh tồn được quả thật không dễ chút nào, nghị lực của Giang Ánh Nguyệt đã khiến cho Hoàn Nhan Bất Phá càng thêm phòng bị với nàng ta hơn nữa.

“An Thuận, ngươi đi nói với Giang Ánh Nguyệt, như Thái Tử Phi đã nói, chuyện của nàng ta như vậy sẽ cho qua. Nhưng nữ quan tứ phẩm thì nàng ta không có tư cách làm nữa, đầy xuống làm cung nữ thô sử, với lại, trong cung không nuôi người nhàn rỗi, nàng ta chưa chết, thì phải nhận lấy việc của mình.”

Hoàn Nhan Bất Phá cất giọng hào hứng phân phó An Thuận, trong lòng lạnh lùng nghĩ: Bị thương nặng chưa lành, bị người xa lánh, bị tước phẩm vị, còn phải ngày ngày làm việc nặng. Trải qua cuộc sống như thế sẽ khiến người cách mục tiêu càng ngày càng xa, hiển nhiên sẽ ép người đến tận cùng. Cùng tắc tứ biến, thay đổi hành động và nhân mạch, Trầm sẽ chờ tra xét hết mọi thứ của người. (Càfé: giải thích một chút: chỗ này ý là Giang Ánh Nguyệt bị ép đến cùng đường, sẽ phải thay đổi chiến lược hành động, thay đổi nhân sự, tay sai; và Hoàn Nhan Bất Phá chờ nàng ta để lộ sơ hở mà hốt trọn).

Âu Dương Tuệ Như nghe tin Giang Ánh Nguyệt vẫn còn sống, chỉ hơi kinh ngạc một chút nhưng trong nháy mắt đã khôi phục bình thường, chỉ cảm thấy trong lòng một chút: rất cực vẫn là vai chính! Bị hành hạ thế nào cũng không chết, quả nhiên là định luật mà. Không như nhóm vật hi sinh, uống ngụm nước cũng bị sặc chết.

Dứt bỏ oán giận với vị đại thần kịch bản xong, Âu Dương Tuệ Như lại bùng lên ý chí chiến đấu, chờ đợi Giang Ánh Nguyệt ra chiêu. Nàng biết, dựa vào tâm trí của Giang Ánh Nguyệt, nàng ta sẽ không yên lặng lâu đâu, nhất định sẽ tìm cơ hội báo thù.

Như vậy, trong lúc Âu Dương Tuệ Như chờ đợi, lại qua thêm nửa tháng nữa, thân thể Phụ Hoàng đã bình phục hẳn, khôi phục lại bộ dáng sáng láng như xưa, thương thế của Giang Ánh Nguyệt cũng khỏi hẳn, theo tra xét của Tiểu Vũ, thì trên lưng nàng ta chỉ còn lại vài vết sẹo hồng nhạt mờ mờ mà thôi.

Nhìn thì thấy tốt thật, nhưng cũng chỉ có Giang Ánh Nguyệt biết, lần tiên hình này đã làm tổn thương cơ thể của nàng ta đến mức nào. Xương cốt trên người nàng cứ như bị đánh tan rồi giả vờ ghép lại, chỉ cần đụng vào thì đã đau đớn không thôi, đặc biệt là buổi sáng thức dậy, xương cốt nàng như đang phát ra từng tiếng “lách cách”, mỗi đốt ngón tay đều đau đớn, phải xoa gần nửa canh giờ mới có thể đứng dậy bình thường.

Tuy rằng theo thời gian, đau đớn đã có chút giảm bớt, nhưng vẫn không thể biến mất hoàn toàn được. Trong lòng nàng quả thật không muốn tin, nhưng không thể không tin, cơ thể nàng, chỉ sợ là không dùng được nữa. Cuộc sống thuận buồm xuôi gió trước kia, đến bây giờ bị dày xuống còn không bằng một cung nữ thô sử, vì vậy, không cần cần nhóm cung nhân khác ngáng chân, sự trừng phạt của An Thuận với những lần lỡ tay xảy việc cũng đã đủ hành hạ nàng rồi.

Trừng phạt xong, mặc kệ nàng suy yếu thế nào, chuyện nên làm, vẫn hoàn toàn không giảm. Nàng biết, Âu Dương Tuệ Như gào thét nàng cố tình trì hoãn hiến thuốc đã rơi vào tai Hoàn Nhan Bất Phá. Nên Hoàn Nhan Bất Phá đang cố tình tra tấn nàng.

Cũng may là có Âu Dương Tuệ Như giả nhân giả nghĩa một phen, nói rõ nếu nàng không chết, thì sẽ miễn hoàn toàn tội trạng trước kia của nàng, tuy Hoàn Nhan Bất Phá là người máu lạnh vô tình, nhưng cũng là người xem trọng lời hứa, lời nói ra sẽ không thu hồi. Không có câu nói kia của Âu Dương Tuệ Như, đừng nói là còn sống, cũng sợ trốn không thoát sự trả thù của Hoàn Nhan Bất Phá. Nhưng nàng biết, chỉ cần để Hoàn Nhan Bất Phá bắt được một chút nhược điểm thôi, thì sớm muộn nàng cũng không thoát được cái chết, vì nàng phát hiện, ánh mắt hằn nhìn nàng ngày càng lạnh băng, như là đang nhìn một vật chết vậy.

Không thể được! Đã đến lúc phải rời đi, còn không có lẽ sẽ không giữ được mạng. Nhưng mà, đi đâu đây? Gả cho Hoàng đế là vạn lần không thể, hay là thừa dịp bọn họ chưa đưa nàng cho Hoàng đế mà tìm người dựa vào. Nhưng ai có khả năng để nàng lợi dụng đây? Có thể che chở cho nàng, cho nàng thân phận cao quý, còn có thể giúp nàng trả thù?

Từng người từng người một lần lượt xuất hiện trong đầu Giang Ánh Nguyệt, khiến nàng trầm trọc cả đêm.

59. Chương 59: Đêm Trước Khi Đi

Bệnh khỏi cũng là lúc phải hồi cung. Bởi vì ngày ngày đều có người yêu thương nhất làm bạn bên cạnh, Hoàn Nhan Bất Phá hơi có chút lưu luyến, kéo dài mãi cũng sắp đến năm mới, trong triều cần hắn trở về làm chủ đại cục, hắn mới đề bút viết một phong thư, nói rõ ngày mình hồi cung.

“Sắp phải hồi cung rồi!” Âu Dương Tuệ Như giúp hắn tìm cái phong thư bỏ bức thư vào, niêm phong lại, ngân nga cảm thán một câu.

“Làm sao vậy? Không chờ nổi nữa à?” Hoàn Nhan Bất Phá cười hỏi.

“Không phải, là cảm thấy tiếc. Những ngày ở ngoài cung thật tốt ấy! Tự do tự tại, chẳng buồn chẳng lo.” Mối hồng vĩnh len, Âu Dương Tuệ Như oán giận nói.

“Không sao, sau này trẫm sẽ thường xuyên đưa người ra chơi vài ngày.” Hoàn Nhan Bất Phá siết mũi nàng, mỉm cười, cẩn thận bảo đảm nói, trong lòng lại cảm thán quả nhiên nàng vẫn là đứa nhỏ, vẫn còn tính ham chơi.

Nghe thấy phụ hoàng bảo đảm, con mắt Âu Dương Tuệ Như tối lại, miễn cưỡng cười một cái.

Đợi nàng hồi cung, nàng sẽ bắt đầu lên kế hoạch hòa ly (ly hôn), sau này nàng chính là nàng dâu bị hoàng gia chán ghét mà vứt bỏ, làm sao còn có cơ hội để gặp lại? Số ngày hai người ở chung mỗi ngày trôi qua lại ít đi một ngày, bởi vậy nàng vô cùng quý trọng. Tuy rằng người này nàng không có được, nhưng mà nàng sẽ nhớ kỹ đoạn hồi ức tốt đẹp này, vậy là đủ rồi.

Vứt những tạp niệm trong lòng sang một bên, chẳng mấy chốc nàng liền cười thoải mái và thỏa mãn, cả khuôn mặt tươi cười như hoa xuân, nháy mắt đã trêu chọc trái tim Hoàn Nhan Bất Phá điên cuồng, ngay cả tấu chương cũng chẳng phê duyệt nổi nữa, chỉ muốn ôm nàng vuốt ve một phen.

Không thể không nói, có tiểu nha đầu làm bạn, vui sướng và đau khổ của hắn cùng tồn tại song song, con tim thì vui sướng nhưng sinh lý phải nhận thì cũng rất đau khổ, đối thân phận Thái tử phi của tiểu nha đầu liền càng thêm chán ghét.

Xác định ngày hồi cung, Âu Dương Tuệ Như tạm thời làm nữ chủ nhân ở hành cung Ly Sơn, gánh trách nhiệm thu xếp hành trang để lên đường, dù nhanh hay chậm thì rốt cuộc trước hôm khởi hành một ngày cũng đã chuẩn bị tốt những vật cần thiết, những món nên đốt bỏ thì đốt bỏ, nên để lại hay cần mang đi thì đều dùng dấm chua xông qua một lần.

Các Thái y cũng từ những hành động của Thái tử phi nhìn ra manh mối, biết những thứ bình thường như dấm chua với rượu mạnh là thứ tốt có thể ức chế dịch bệnh, vui sướng viết hiệu lực và tác dụng của chúng vào y điển.

Âu Dương Tuệ Như xem y điển xong lại cho thêm phương thuốc trị bệnh thương hàn của Giang Ánh Nguyệt vào, đương nhiên, là phương thuốc đã loại bỏ thuốc dẫn. Sau đó khuyến khích các thái y sao chép y điển thành nhiều phần để truyền bá rộng rãi vào dân gian để có thể cứu chữa ọi người trong thiên hạ.

Hành động của nàng dẫn tới một trận cười sung sướng cho Hoàn Nhan Bất Phá, ngấm ngấm khoe với An Thuận tiểu nha đầu hắn coi trọng mẫu nghi thiên hạ như thế nào. An Thuận tất nhiên là phụ họa theo không ngừng, trong lòng bội phục Thái tử phi sát đất, một câu ‘Mẫu nghi thiên hạ’, bằng với những việc Thái tử phi làm, tuyệt đối là quá được đi ấy chứ.

Trong cung nô bộc bị bệnh cũng rất nhiều, cũng là người, Âu Dương Tuệ Như không thể cứ mặc kệ, liền bỏ thuốc dẫn ra, dựa theo phương thuốc Giang Ánh Nguyệt cung cấp mà mỗi ngày nấu thuốc cho bọn họ uống. Các nô bộc cũng dần dần hồi phục, lại càng chứng minh phương thuốc Giang nữ quan cung cấp căn bản không cần thị người làm thuốc dẫn.

Lăn lộn ở trong cung, hơn nữa còn có thể leo đến bên cạnh hoàng đế, người nào mà không phải là tinh anh trong tinh anh? Các cung nhân vừa xấu chuối lại mấy hành động trước sau của Giang Ánh Nguyệt, liền biết ngay, nàng ta chẳng những cố ý kéo dài rồi mới dâng thuốc, khiến Hoàng Thượng bị bệnh tật đau đớn hành hạ, khiến rất nhiều cung nhân bệnh chết, còn bịa đặt một thứ thuốc dẫn có lẽ có* đáng khiến Hoàng Thượng không thể không nhận ân cứu mạng của nàng ta, tâm tư này của nó rõ là quá ác độc xấu xa đến cực điểm.

* Mặc tu hữu: có lẽ có. Vào thời Nam Tống, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản; Hàn Thế Trung bất bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không; Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng với nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

Từ đó, Giang Ánh Nguyệt trở thành kẻ thù chung của toàn bộ cung nhân ở hành cung Ly Sơn, ngày qua ngày lại càng khó khăn hơn. Nhưng cho dù là bao nhiêu gian nan khó khăn, Giang Ánh Nguyệt vẫn trở lại

như cũ rất nhanh, không từ bỏ hy vọng. Bởi vì, nàng ta vừa có ý tưởng, lại lập một kế hoạch mới. Rồi cẩn thận cân nhắc từng đoạn mắt xích trong kế hoạch một lần xong, nàng ta nở nụ cười vừa lòng.

Là Giang Ánh Nguyệt nghĩ ra con đường khác, nếu đã không thể lợi dụng Hoàn Nhan Bất Phá thì loại bỏ Hoàn Nhan Bất Phá, đổi thành lợi dụng hắc lập thái tử cũng vậy thôi. Thái tử bảo thủ, mê muội chẳng có tài cán gì, tự mình rất à suy nghĩ lại đơn giản, hơn nữa so với hắc lập thì lại càng là người thích hợp để nàng chọn làm con rối. Huống hồ, nàng còn có khuôn mặt giống Hoàng đệ đến bảy phần, điều này càng khiến nàng dễ dàng mê hoặc được Thái tử.

Đội thái tử rơi vào trong tay của nàng, chuyện đầu tiên nàng phải làm chính là trừ bỏ Âu Dương Tuệ Như, thay thế địa vị Thái tử phi của nàng, rồi khiến cho nàng ta sống không bằng chết; chuyện thứ hai đó là ám sát Hoàn Nhan Bất Phá, để cho Thái tử lên kế vị. Tuy rằng nàng đã tổn thất rất nhiều tài sản, giờ muốn ám sát Hoàn Nhan Bất Phá cực kỳ khó khăn, nhưng mà chuyện là do con người làm, nàng có thể nghĩ được cách. Nếu mọi chuyện phát triển thuận lợi, đến lúc đó, nàng vẫn có thể hoàn thành từng bước trả thù cho hai tỷ đệ bọn họ!

Con người một khi có hy vọng, bất kể là tinh thần hay là ** đều trở nên mạnh mẽ hơn, rất nhanh Giang Ánh Nguyệt đã khôi phục bộ dáng sáng láng ngày xưa. (Dấu * là tác giả để, mời mọi người tự điền vào ^^)

Có lẽ là do hào quang nhân vật chính của Giang Ánh Nguyệt vẫn còn, trời cao vẫn cực kỳ thiên vị nàng ta, nàng vừa nghĩ ra kế hoạch không bao lâu, trước ngày hồi cung một đêm, Thái tử đi cùng với Thuận vương, Thành vương, Vệ vương đến hành cung tiếp giá, làm cho kế hoạch của nàng được tiến hành thuận lợi.

Giờ Tuất, sắc trời hơi tối, chính điện hành cung Ly Sơn đèn đuốc sáng trưng, ấm áp như đang xuân, Hoàn Nhan Bất Phá đã sớm cho bày tiệc rượu phong phú tiếp đãi bốn con trai thật vất vả tập hợp lại.

Đại hoàng tử Thuận vương nhận được tin tức hắc lập bệnh nặng, một tháng trước liền chạy về kinh, vẫn định đợi cho hắc lập khỏi bệnh mới quay về biên quan. Đương nhiên, lòng hiếu thảo của hắc lập dưới cái nhìn của các huynh đệ chính là không có ý tốt, vô cùng dễ phòng hắc lập.

Lần này Hoàn Nhan Bất Phá bệnh nặng, Thái Hậu trông coi ngọc tỷ, Thừa tướng và Thân vương trung thành giám quốc, bốn hoàng tử không một người nào có tư cách tiếp xúc chính vụ, loại cục diện này khiến Thái tử rất xấu hổ, và ở trong con mắt huynh đệ khác, tất nhiên là Thái tử rõ ràng cũng không phải là người thừa kế mà phụ hoàng vừa ý, cho dù hắc lập nhận trách nhiệm thái tử, vị trí này cũng không vững vàng, không có tư cách giám quốc. Trong thoáng chốc, tâm tư tranh giành ngôi báu của các hoàng tử lại bắt đầu chuyển động, ở trước mặt Hoàn Nhan Bất Phá thì tất nhiên là biểu hiện mặt tốt mà thôi.

Âu Dương Tuệ Như ngồi ở bên cạnh Thái tử, vẻ mặt bình tĩnh nhưng giấu giếm sự mất kiên nhẫn trong mắt. Lại sắp bắt đầu ngày ngày đối diện với nam nhân thiếu não này, quả thật là nàng hết hứng thú rồi, duy nhất có thể làm cho nàng hứng thú chỉ có đại hoàng tử đang nghiêm mặt, lẳng lặng uống rượu, ngồi đối diện nàng đây.

Đại hoàng tử có khí chất lạnh lùng, thân hình cao lớn khỏe mạnh, là hoàng tử giống Hoàn Nhan Bất Phá nhất. Nhưng khuôn mặt anh tuấn của hắc lập lại bị một vết đao thật dài hủy mất rồi. Mà vết đao này từ chính giữa trán thẳng xuống mắt trái, kéo dài đến tận thái dương, hiển nhiên mắt trái của hắc lập vì vết đao này mà hỏng, thành mỗi một màu trắng, đột nhiên nhìn vào, khuôn mặt rất có hương vị dữ tợn.

Nửa mù, hóa ra đây là cái gọi ‘Thân có tàn tật’ của đại hoàng tử. Cũng không có gì lớn mà, ngược lại còn rất có cá tính, Âu Dương Tuệ Như nghĩ bụng. Nàng ở hiện đại cũng từng diễn rất nhiều phim kinh dị, từng thấy đủ kiểu yêu ma quỷ quái ở studio, tất nhiên là sẽ không bị vết đao của Thuận vương dọa sợ, còn bắt giác nhìn trộm hắc lập liên tục.

“Đường như Thái tử phi rất có hứng thú với Đại Hoàng huynh, là cảm thấy khuôn mặt Đại Hoàng huynh thật đáng sợ sao?” Vệ vương ngồi đối diện Đại hoàng tử mỉm cười nhẹ nhàng, bộ dáng không tìm không phổi, thoải mái vui đùa.

Ánh mắt hàm ý cảnh cáo của Thái tử trừng Âu Dương Tuệ Như một cái, Đại hoàng tử vẫn cứ im lặng, chỉ là mặt hơi nghiêng về bên trái chút, che lại vết sẹo dữ tợn kia, Thành vương thì vừa gấp vừa ăn, còn ăn rất tập trung, giống như không có nghe câu hỏi của Vệ vương.

Lấy ta để kiểm chuyện, Vệ vương, ngươi hãy biết điều mà ngừng lại đi. Âu Dương Tuệ cười xùy một tiếng trong bụng, buông đĩa bạc, cầm ly rượu trên bàn, đưa về phía Đại hoàng tử, hào khí ngất trời mở miệng, “Khuôn mặt Đại Hoàng huynh là vì bảo vệ quốc gia mà bị thương, làm sao lại đáng sợ? Là đáng kính mới đúng! Tuệ Như lần đầu tiên gặp Đại Hoàng huynh, vô cùng cảm phục, không chú ý nhìn vài lần, còn mong Đại Hoàng huynh đừng để ý, Tuệ Như kính huynh một ly!”

Nàng ngửa đầu uống cạn một hơi, tiếp đó cười sang sảng, lời nói chân thành can đảm, cử chỉ hào phóng tự nhiên, mơ hồ có một sự thoải mái không thua gì nam nhi.

Đại hoàng tử kinh ngạc quay lại nhìn nàng, trong mắt lướt qua một chút ánh sáng. Em dâu này rất đặc biệt, chỉ vài câu đơn giản nhưng lại làm cho người ta cảm giác như được tắm gió xuân. Đại hoàng tử hân hoan trong lòng, cong môi, cũng cười sang sảng, cầm lấy ly rượu đối ẩm với nàng.

Hoàn Nhan Bất Phá từ lúc tiểu nha đầu liên tục nhìn về phía Thuận vương đã có chút hờn giận, giờ phút này thấy bọn họ ở chung hòa hợp, trong miệng không khỏi hơi hơi chua chua, ăn gì cũng thấy nhạt nhẽo.

Mặt không chút thay đổi liếc Vệ vương và Thuận vương một cái, lúc chuyển hướng sang tiểu nha đầu, nháy mắt sắc mặt của hắn dịu dàng hẳn, giọng điệu đầy yêu thương, “Bữa giờ cũng đã khiến người mệt rồi, đừng uống nhiều quá. Uống rượu quá chén dễ khiến cho cho gió độc vào thân, dễ nhiễm bệnh lắm. Chỗ này của Trẫm có mấy món người thích ăn, nên ăn nhiều mới phải.”

Dứt lời, hắn chỉ thị cho An Thuận đưa thức ăn tinh xảo trên bàn trước mặt mình chuyển hết sang bàn Thái tử phi.

Có đồ ăn ngon trước mắt, đương nhiên là có thể chặn miệng Âu Dương Tuệ Như, lập tức nàng liền tập trung vào chiến đấu với những món ngon, chỉ lo vui đùa chăm chú nhắm nháp, làm sao còn rảnh mà thưởng thức phong thái của Thuận vương, ngay cả kẻ khiến người chán ghét Thái tử bên cạnh cũng bị nàng xem như không khí.

Thấy tiểu nha đầu có đồ ngon liền quên hết những thứ khác, vẫn đơn thuần đáng yêu như thường, một màn này khiến Hoàn Nhan Bất Phá mỉm cười, nháy mắt tâm tình liền tốt hẳn. Tiểu nha đầu đang bước dần trên con đường trưởng thành, thủ đoạn cũng từ từ tàn nhẫn, nhưng mà trái tim nàng vĩnh viễn đều giữ lại sự chân thực nhất, chân thành nhất, chưa từng vì thế sự thay đổi mà đổi thay, điểm này làm cho hắn càng quý trọng và yêu thích.

Các hoàng tử thấy Phụ hoàng quan tâm đầy đủ, dịu dàng nhỏ nhẹ nói chuyện với Thái tử phi như vậy, trong lòng đều chấn kinh một chút, nghĩ bụng lần này Thái tử phi chăm sóc phụ Hoàng có công, đã vậy trong cảm nhận của phụ hoàng phân lượng đó còn rất nặng, địa vị thái tử chẳng phải là lại vững chắc thêm? Hừ! Thật là vận cứt chó mà!

Trong lòng có dè chừng, Thành vương và Vệ vương cũng dừng việc cố ý nhắm vào Thái tử, trong buổi tiệc còn liên tục kính rượu với Thái tử. Thái tử thấy phụ hoàng yêu thích Âu Dương Tuệ Như đến như thế, chăm chút đến cẩn thận, cũng xem như ra mặt giúp mình, nhất thời cảm thấy vô cùng an tâm, uất ức khó chịu lúc trước bình phục lại rất nhiều, hưng trí uống rượu cũng quay trở lại, liên tục chén tạc chén thù, khi yến hội chấm dứt cũng đã có dấu hiệu say mềm.

Âu Dương Tuệ Như đứng dậy, đang chuẩn bị kế hoạch ly hôn, ghét bỏ liếc thái tử một cái, trong lòng vô vàn không muốn nhưng lại không thể không gọi cung nữ điu hắn để cùng mình về tắm điện.

Hoàn Nhan Bất Phá thấy thế, bước chân định rời đi cũng dừng một chút, nhìn Vệ vương, trầm giọng ra lệnh, “Thái tử say lắm rồi, để tránh cho nhiễm bệnh, người điu hắn đi ngâm nước nóng, thuận tiện giải rượu luôn.” Lại quay đầu chỉ vài cung nữ xinh tươi đang đứng trong góc, “Các người, đi qua hầu hạ Vệ vương và Thái tử tắm rửa.”

Mấy cung nữ nhận lệnh, vội vàng bước ra khỏi hàng đỡ lấy Thái tử với thần chí không rõ với Vệ vương đã hơi hơi có chút loạn choạng. Vệ vương nhìn mấy cung nữ có dung mạo xuất chúng này, rất hợp khẩu vị hắn, trên mặt nhin không được mà lộ ra vẻ vui mừng, liên tục cam đoan sẽ chăm sóc Thái tử thật tốt.

Âu Dương Tuệ Như thấy thế thoáng thở nhẹ ra, cúi đầu với Hoàn Nhan Bất Phá đứng cách đó không xa, vui vẻ thoải mái rời đi.

Thu hết biểu tình trút được gánh nặng của tiểu nha đầu vào trong mắt, Hoàn Nhan Bất Phá cười cười rồi cũng khoanh tay rời đi.

Các cung nữ giúp đỡ hai vị vương đi vào ao Ngọc Dịch nơi Thái tử thường hay ngâm nước nóng, giúp bọn họ cởi áo tháo đồ. Một cung nữ thô sử thấy bọn họ đi vào thì có chút ngoài ý muốn, nhưng vô cùng biết điều, vội vàng bỏ lại miếng giẻ nàng đang lau sàn, lụm hết quần áo bẩn của hai vương, nhanh chóng đi ra ngoài.

Ra đến ngoài cửa rồi nhưng cung nữ kia không lập tức rời đi ngay, mà lại lẳng lặng quay lại gian ngoài, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong, đợi đến khi bên trong truyền đến tiếng ‘rào rào’, tiếp đó là tiếng rên rỉ của hai cung nữ, cung nữ thô sử đó mới mỉm cười, bày ra biểu tình lo lắng ngoài lại, lộ ra khuôn mặt đầy dã tâm, rõ chính là Giang Ánh Nguyệt không thể nghi ngờ.

60. Chương 60: Kỳ Nhân Chi Đạo (*)

(*) Kỳ nhân chi đạo: xuất phát từ câu “Dĩ kỳ nhân chi đạo, hoàn trị kỳ nhân chi thân” nghĩa là dùng phương pháp của người để trị lại người đó, gần nghĩa với câu “Gậy ông đập lưng ông” của Việt Nam mình.

Ngọc Dịch trì xảy ra chuyện gì, Âu Dương Tuệ Như hoàn toàn không hay biết, hiện tại nàng đang vô cùng nhập tâm xem thư do Âu Dương Thừa Tướng cho người bí mật đưa đến cho nàng.

Nghiêm túc xem thư xong, nàng lắc lắc nhẹ tờ giấy viết thư, cảm thán với Tần mama: “Mama, Lưu Văn Thanh kia cũng có bản lĩnh thật đấy, thế nhưng đã có thể ở lại kinh thành rồi.”

Kết quả thế này, Âu Dương Tuệ Như cũng đã mơ hồ dự cảm được. Nàng đã sớm biết, loại vật hi sinh như nàng, làm gì có thể dễ dàng xoay chuyển nội dung vở kịch được chứ, hơn nữa Lưu Văn Thanh cũng chẳng phải người chết, tốt xấu gì hắn cũng có chút quyền thế và nhân mạch, sẽ không dễ gì cam chịu sự bày bố của cha con bọn họ đâu.

Về mặt Tần mama có chút kinh ngạc, “Sao được chứ? Hắn bị đày ra biên ải không phải là do Thừa Tướng an bài sao!” Hiển nhiên là bà rất tin tưởng năng lực của Thừa Tướng.

“Phụ thân ta cũng chẳng thể lấy thúng úp voi được. Không biết Lưu Văn Thanh làm gì, thế nhưng lại quen được một vị mãnh tướng dưới trướng Thuận Vương tên Tiểu Diệp, người tên Tiểu Diệp này đã đề cử hắn đi tra xét vụ đại án Tướng Quân Tây Bắc tham ô trăm vạn quân lương, trong vòng ba ngày đã tra ra chân tướng, được Thuận Vương và Thái Tử tiến cử, có lẽ, thư tiến cử của mấy vị Chiêm sĩ Chiêm sự phủ đã nằm trên bàn Phụ Hoàng rồi không chừng.”

Chiêm sự phủ là bộ phận chuyên quản lý mọi việc của Đông cung, theo một ý nghĩa nào đó, thì quan viên Chiêm sự phủ chính là bề tôi và tâm phúc của vị Đế vương đời tiếp theo, chỉ cần địa vị của Thái Tử vững chắc, thì những vị chiêm sĩ này cũng có quyền lực không nhỏ, cũng rất dễ dàng thu gom nhân lực.

Chỉ tiếc, địa vị của Hoàn Nhan Cảnh vững chắc lắm sao? Không, hoàn toàn ngược lại! Chính bản thân hắn còn ăn bữa hôm lo bữa mai, thì làm gì có năng lực che chở tâm phúc của mình nữa chứ. Tuy lần này Lưu Văn Thanh được giữ lại, nhưng cũng đã hoàn toàn triệt để trói vào thuyền của Thái Tử, muốn xuống cũng chẳng có đường mà xuống nữa.

Thái Tử tưởng kế sách của hắn tốt lắm sao! Âu Dương Tuệ Như nhếch môi, nở một nụ cười châm chọc, nhìn chằm chằm vào hai chữ “Tiểu Diệp” trên lá thư, ánh mắt tối sầm lại.

Nếu không phải bắt ngờ có lá thư này, nàng cũng không nhớ nổi trong kịch bản có cái tên đó. Tên Tiểu Diệp này chính là quyền thần đầu tiên cũng kiêm luôn trai lơ (trai bao) sau khi nữ hoàng an vị. Lúc Thái Tử mưu phản thì hắn và Thuận Vương cùng trở về kinh thành tận trung, trận chiến này đã khiến Thuận Vương bị trọng thương, đến khi lành lại thì cũng để lại di chứng, thân thể ngày một yếu đi, trước khi bệnh chết đã dốc hết hơi sức tiến cử tên tâm phúc Tiểu Diệp này cho Hoàn Nhan Bất Phá. Từ đó, Tiểu Diệp ngày một đi lên, sau khi Giang Ánh Nguyệt đăng cơ thì rất được trọng dụng, giúp đỡ nàng ta nắm giữ binh quyền, vô cùng trung thành và tận tâm.

Trong kịch bản không miêu tả nhiều về nhân vật này, nàng cũng không để ý lắm, còn cho rằng người này là được Giang Ánh Nguyệt thu phục sau khi đăng cơ, nhưng chiếu theo tình huống trước mắt, hẳn ta nhất định là ám cộc mà Giang Ánh Nguyệt sắp đặt bên người Thuận Vương rồi, nếu nói việc Thuận Vương bị thương không có bàn tay của hẳn ta, có đánh chết nàng cũng không tin được.

Cơ hội chỉ đến với người đã có chuẩn bị, Giang Ánh Nguyệt có thể leo lên Đế vị, không chỉ dựa vào may mắn, mà phần lớn là dựa vào sự chu đáo và cẩn thận trong từng kế hoạch của nàng ta. Nàng ta bắt đầu sắp xếp mọi thứ năm bao nhiêu tuổi vậy? là năm mười hai tuổi lúc tiến cung sao? Không, chắc chắn là còn sớm hơn thế nữa!

Ngẫm lại bản thân mình năm mười tuổi làm gì, sau khi so sánh với Giang Ánh Nguyệt, Âu Dương Tuệ Như không thể không rung mình một cái!

Không đợi nàng thu lại hàn ý, thì Tiểu Vũ đã mang theo một cung nữ vội vã chạy vào.

“Nô tỳ gặp qua Thái Tử Phi.” Hia người gấp gáp hành lễ, trên mặt đều mang vẻ kinh hoàng.

“Có chuyện gì sao?” Âu Dương Tuệ Như nhíu mày, trầm giọng hỏi.

“Khởi bẩm Thái Tử Phi, nô tỳ là do Vệ Vương phái tới, ngài ấy bảo nô tỳ mời người đến Ngọc Dịch Trì xem Thái Tử, Thái Tử ngài ấy...” Hai má cung nữ kia đỏ bừng rồi cúi đầu xuống, dường như đang xấu hổ không dám nói ra.

“Thái Tử làm sao? Xem trọng ai sao? Bản cung sẽ không xen vào đâu, người về đi.” Âu Dương Tuệ Như cần ly trà, vừa nhấp khê vừa nhàn nhả nói.

Ở cùng Vệ Vương thì có chuyện gì tốt đây? Ngoài trừ việc mượn cơ say rượu rồi xem trọng cung nữ nào đó thì còn chuyện gì. Vệ vương còn hô hào gọi nàng đi bắt kẻ thông dâm, cũng chỉ mang tâm tư muốn ly gián tình cảm phu thê nhà nàng mà thôi, ai bảo nhà mẹ đẻ nàng có danh vọng đến thế, là trợ lực lớn nhất của Thái Tử kia chứ! Nhưng Vệ Vương cũng làm chuyện thừa rồi, tình cảm của bọn họ chẳng cần phải ly gián làm gì, vì vốn dĩ nó không tồn tại. Thái tử xem trọng cung nữ nào, thì cứ tự nhiên, việc gì nàng phải đi ngăn cản? Phụ Hoàng phái cung nữ đến hầu hạ họ, cũng chính là mục đích này đó thôi!

“Vệ Vương bảo nô tỳ đến báo với ngài là, nàng cung nữ kia là vợ cả của một vị đại thần, không thể tùy tiện chạm vào được.” Nàng cung nữ kia dập đầu, run rẩy nói.

Chạm vào cung nữ thì chẳng sao, nhưng chạm vào vợ đại thần là phiền toái lớn, Thái Tử thật hoang đường, bị truyền ra không biết sẽ tai tiếng đến mức nào, Vệ Vương cố tình phái người đến báo nàng biết, cũng là muốn Âu Dương Tuệ Như và Âu Dương Tĩnh Vũ càng thêm thất vọng với Thái Tử mà thôi.

Nhưng cái mà Âu Dương Tuệ Như chú ý cũng không phải điểm này, nàng buông ly trà trong tay xuống, nhìn về nàng cung nữ kia với ánh mắt sắc lạnh: “Cung nữ kia có phải là ả cung nữ bị bổn cung phạt tiên hình tám mươi roi lần trước tên Giang Ánh Nguyệt không?”

“Hồi bẩm Thái Tử Phi, đúng vậy ạ.” Nàng cung nữ kia liên tục gật đầu.

Tốt ghê nha! Giang Ánh Nguyệt ơi, ta còn đang xem thường năng lực của ngươi. Mới vừa bị giáng phẩm cấp, bị hủy danh dự, đảo mắt cái ngươi đã thay đổi sách lược muốn tóm lấy Thái Tử sao? Tóm lấy Thái Tử rồi, Phụ Hoàng không phải sẽ càng coi ngươi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt hay sao, còn hận không mau trừ khử ngươi cho nhanh ấy chứ? Thật có lỗi quá, ngươi muốn rẽ sang đường khác, nhưng cuối cùng thành đi một nước cờ ngu xuẩn rồi! Ngươi còn chưa biết sao? Dục Khánh cung chính là tử địa (vùng đất chết), ta đang nóng lòng muốn ra ngoài, mà ngươi thì lại hấp tấp muốn nhào vô, thật chậm chạp quá mà! Đồng bunn nhào Thái Tử cho dù có một cái khuôn tốt thì cũng chỉ đúc ra được một kẻ tàn tật mà thôi, cột chung với Thái Tử, ngươi cứ chờ trở thành vật hi sinh đi!

Âu Dương Tuệ Như nghĩ đến đây, hào hứng vỗ tay một cái, nở nụ cười sáng lạng.

Nàng còn đang lo không có cách gì để hòa ly cùng Thái Tử, giờ thì tốt rồi, Giang Ánh Nguyệt đến đây, cho dù Thái Tử có không muốn mưu phản, cũng sẽ bị tỷ đệ bọn họ liên thủ khuyết khích mưu phản mà thôi. Dĩ kỳ nhân chi đạo, hoàn trị kỳ nhân chi thân (Càfe: dùng phương pháp của người để trị lại người đó), nàng sẽ bịa đặt mật tin rồi tố giác Giang Ánh Nguyệt cấu kết với Lưu Văn Thanh, xúi giục Thái Tử mưu phản,

sau đó lại cầm mật tín đi tố giác Thái Tử. Có phụ thân lão Thừa Tướng hỗ trợ, nhất định có thể làm việc này cẩn thận kín kẽ, huống gì nàng cũng chẳng sợ bị tra ra, Giang Ánh Nguyệt và Lưu Văn Thanh muốn mưu phản là sự thật, nàng cũng không nói bậy cái gì.

Tố giác phụ quân của chính mình, Thái Tử Phi cũng sẽ bị cho là không ra gì, tuy sẽ phạm vào phụ đức, sẽ bị người đời lên án, nhưng dựa vào phần công lao này, Hoàng Gia cũng không trị tội nàng được, nhiều lắm là chỉ rằng dạy một phen thôi. Lời đồn có thể hủy diệt một tiểu thư khuê tú cổ đại chính tông, nhưng với người hiện đại như nàng, thì nó chẳng có điểm nào ảnh hưởng.

Suy nghĩ thấu đáo trước sau xong, nụ cười của Âu Dương Tuệ Như càng thêm sáng láng.

Thấy Thái Tử Phi cười vui vẻ như vậy, vẻ mặt Tần mama, Tiểu Vũ, và nàng cung nữ kia đều kinh ngạc vô cùng. Đùng nói là Thái Tử Phi bị Thái Tử chọc giận đến ngu người đấy chứ?

“Tiểu thư, người không việc gì chứ ạ?” Tần mama cẩn thận dò hỏi Âu Dương Tuệ Như đang cười không ngừng, giọng điệu có chút lo lắng.

“Ta rất tốt! Đi! Chúng ta đến Dịch Ngọc Trì xem nào!” Nàng phải lên sân khấu thêm củi thêm lửa, thành toàn cho Giang Ánh Nguyệt nữa chứ!

Đoàn người vội vã đi đến Dịch Ngọc trì, thấy trước trì là hai ả cung nữ đang nơm nớp lo sợ, các nàng thấy Thái Tử Phi đến, vội vàng quỳ xuống nghênh đón, trên mặt là vẻ thấp thỏm lo âu.

Âu Dương Tuệ Như không rảnh quan tâm đến phản ứng của các nàng, chỉ liếc nhìn một cái, rồi tiếp tục bước đi, bước qua cửa lớn, là một gian nghỉ ngơi có bày nhuyễn tháp, phía sau gian nghỉ ngơi là bể tắm đang mờ mờ lờ lờ hơi.

Lúc này Vệ Vương đã ăn mặc chỉnh tề, đang nhàn nhã ngồi trên tháp thượng trà, chờ Thái Tử Phi đến.

“Thái Tử phi, người đến rồi à. Thái tử bên trong, mau vào xem đi.” Nhìn thấy Âu Dương Tuệ Như, Vệ Vương lập tức đứng dậy, thu hồi lại vẻ mặt nhàn nhã, bày ra vẻ mặt lo âu, nhưng sự thay đổi vẻ mặt của hắn không được thanh công cho lắm, vì bên má trái sưng lên theo dấu bàn tay đỏ hồng, miệng hắn vì bị sưng nên khi nói run run, nhìn rất buồn cười.

Âu Dương Tuệ Như dừng mắt ở bên mặt sưng đỏ in dấu tay của hắn vài giây, sau đó tiếp tục đi thẳng vào trong.

Nàng vừa qua cửa thì đã nghe thấy tiếng khóc nức nở của Giang Ánh Nguyệt, cứ như chuyện xấu này không phải cả hai đều đang tự nguyện vậy, mà là do bị Thái Tử ép buộc. Cũng đúng, Giang Ánh Nguyệt là người vô cùng kiêu ngạo, lại vô cùng xem trọng danh dự, cho dù là nàng ta cố ý dụ dỗ, cũng sẽ bày bố làm so cho người khác thấy nàng ta là bên bị động, là bên bị hại, để không bị người khác chỉ trích.

Hai người trước sau đi vào, lập tức nhìn thấy Thái Tử đang mạnh mẽ áp Giang Ánh Nguyệt bên thành bể, cũng không để ý đến sự cầu xin của nàng ta, hạ thân liên tục mãnh liệt ra vào, hết lần này đến lần khác, không hề ngừng lại, trên mặt là vẻ mê mang sung sướng, hiển nhiên là đang vô cùng hưởng thụ, ngay cả khi có người đi vào cũng không phát hiện ra.

Giang Ánh Nguyệt liên tục khóc lóc giãy giụa, tóc tai tán loạn, chiếc cổ trắng ngần cũng chỉ chít nhưng dấu hồng ngân, màu sắc so với miếng vân trạng huyết ngọc còn tươi đẹp hơn, tô điểm trên làn da trắng ngần không tỳ vết của nàng càng tăng thêm cảm giác mê hoặc lòng người, càng làm cho người khác muốn mạnh mẽ chiếm đoạt, làm nhục nàng hơn.

“Thật đẹp, người đã đẹp, thân thể lại càng đẹp hơn!” Vệ Vương hai mắt si mê, thấp giọng khen ngợi.

“Quả thật rất đẹp.” Âu Dương Tuệ Như hí mắt, bình thản nhìn hai người đang giao hợp, trên mặt hoàn toàn không có sự tức giận, cũng không hề mang vẻ xấu hổ.

Một nam một nữ nhàn nhã đứng một bên xem, hoàn toàn không có ý định bước ra ngăn cản.

Tầm mắt Giang Ánh Nguyệt xuyên ra làn hơi nước mênh mang đối diện với Âu Dương Tuệ Như, lại không nhìn thấy sự tức giận, ghen tị từ đối phương như mong muốn, thì nhất thời ngừng việc than khóc lại. Lại thấy đối phương mỉm cười bàng quan đứng một bên, nổi nhục nhã vô bờ lập tức bao trùm lấy nàng, làm sắc

mặt nàng trắng bệch, lập tức kích động giãy giụa kịch liệt hơn, đôi lấy Thái Tử càng thêm mạnh mẽ xâm chiếm. Hiển nhiên Thái Tử đang vô cùng mê muội với thân thể của nàng, muốn ngừng mà không ngừng được.

Bị kẻ thù coi như kỹ nữ, bị người khác xem như trò hề, bị coi thường châm biếm, nàng xấu hổ và giận dữ như muốn chết ngay lập tức.

Tại sao người không xông vào kéo Thái Tử ra? Tại sao người không khóc không làm loạn, không khởi binh hỏi tội bọn ta? Mà ngược lại còn bằng quan không thèm chớp mắt một cái, Âu Dương Tuệ Như, người còn là nữ nhân sao? Hai mắt Giang Ánh Nguyệt như muốn nứt ra, lại càng thêm thắm được sự khác người và thủ đoạn của Âu Dương Tuệ Như.

Đón nhận ánh mắt ngạc nhiên và nghi ngờ của Giang Ánh Nguyệt, Âu Dương Tuệ Như bỗng nhiên nhếch miệng, nở ra một nụ cười chế giễu coi thường, làm hai mắt Giang Ánh Nguyệt lập tức bùng lửa, gương mặt trong nháy mắt trở nên dữ tợn lên.

Đây là trắng trợn sỉ nhục! Giang Ánh Nguyệt liên tục thở gấp, hơi thở như đang bị cái gì đó chặn lại, dường như sắp nổ tung ra. Đối phương đã quyết định thờ ơ lạnh nhạt, nàng cũng chẳng cần phải tự rước lấy nhục mà khóc la kêu cứu làm gì nữa, đành phải mạnh mẽ nhắm chặt mắt, không ngừng khích lệ trong lòng: đại sự muốn thành, bản thân cũng phải hi sinh, phải chấp nhận tự tổn thương mình, không cần quan tâm đến ánh mắt của người khác, chỉ cần đại sự có thể thành công là được rồi.

Thấy Giang Ánh Nguyệt chấm dứt đối mặt, Âu Dương Tuệ Như cũng thu hồi lại nụ cười, nhìn lại Vệ Vương bên cạnh đang mang sắc mặt ửng hồng, hơi thở dồn dập, hiển nhiên là chịu kích thích không ít, nên trêu chọc: “Sao Thất Hoàng huynh không mời đệ muội đến đây? Có phải Phụ Hoàng cũng sắp đến đúng không? Thái tử còn phải một lúc nữa mới xong, chúng ta ra gian ngoài ngồi chờ đi nhỉ?”

Thái Tử Phi nhẹ nhàng thoải mái, bình tĩnh tự nhiên đã khiến Vệ Vương kinh sợ không thôi. Hắn ngơ ngác gật đầu, không tự giác bước theo nàng ra ngoài, trong lòng cực kỳ tán thưởng: Đệ muội thật có phong độ, thật có khí phách! Chuyện thế này lại có thể lạnh nhạt bình thản ứng phó, cũng chỉ có Hoàng Tử Mẫu lúc trẻ mới so được thôi. Đem một giai nhân như thế cho Thái Tử, ông trời thật bất công mà!

61. Chương 61: Tìm Được Chứng Cứ

Ra ngoài, hai người đều tự ngồi xuống ghế, nhàn nhã uống trà.

“Thất Hoàng huynh, Giang Ánh Nguyệt đã bị đẩy xuống làm cung nữ thô sử, sao giờ lại hầu hạ hai người tắm rửa vậy? Còn nữa, mặt huynh là bị sao thế?”

Cảm thấy quá mức yên tĩnh thật khó chịu, Âu Dương Tuệ Như bĩu môi, chủ động trò chuyện với Vệ Vương.

“Việc này cũng thật khéo, hai ả cung nữ hầu hạ bọn ta tắm rửa đều trượt ngã bị thương trên thành bể, cung nữ bên kia vốn ở trong đó quét dọn, nghe thấy động tĩnh thì tiến vào giúp đỡ. Mà nói chứ, cung nữ kia xinh đẹp thật đấy!” Về mặt Vệ Vương hơi nhộn nhạo lên, ánh mắt lộ ra vài phần tiếc nuối, bưng mặt xấu hổ nói tiếp: “Thì cũng vì bốn Vương thấy nàng ta xinh đẹp, nên thấy hứng thú, lại thấy nàng ta có tài ăn nói, văn chương cũng hơn người, mới kêu nàng ta cùng ta thưởng thức vài bức cổ họa. Nhưng ngờ đâu vừa mới mở tập tranh ra, nàng ta lập tức cho bốn Vương một cái tát, nàng ta phạm thượng như thế, nhưng bốn Vương cũng không có ý muốn trách phạt nàng ta, lại nghe nói nàng ta được ban cho làm chính thê của một vị đại thần, nên càng không muốn đụng đến. Lại không ngờ được Thái Tử vừa nghe vậy thì không chịu buông tha, lập tức kéo nàng ta vào trong.”

Dường như cảm thấy phản ứng vừa rồi của Thái Tử Phi rất hợp ý mình, nên Vệ Vương cũng không kiêng dè gì, đem mọi việc kể rõ cho nàng nghe hết.

Càng nhấn mạnh việc sẽ được gả cho Lưu Văn Thanh, thì Thái Tử sẽ càng muốn chạm vào nàng ta hơn nữa, Giang Ánh Nguyệt, phép khích tướng này của người đúng là không tồi! Âu Dương Tuệ Như mỉm cười thầm nghĩ, ánh mắt liếc về một tập tranh tươi mát đã được mở sẵn ra.

“Hoàng huynh nói tập tranh cổ đó là tập tranh này sao?” Đi đến bên cạnh tháp, cầm tập tranh lên, khoe miệng Âu Dương Tuệ Như nhếch lên, sâu xa hỏi.

Bảo sao Vệ Vương bị Giang Ánh Nguyệt ột cái tát, tranh này mà gọi là cổ họa sao? Rõ ràng là một tập tranh cung đồ toàn mỹ nữ lửa thể đủ sắc đủ vị. Hắn kéo Giang Ánh Nguyệt cùng nhau thưởng thức, tâm tư xấu xa đã rành rành ra trước mắt rồi còn gì, không hổ là Vệ Vương nổi danh thâm dâng mà.

Việc phát sinh quá mức đột ngột, nên Vệ Vương quên mất việc thu hồi tập tranh, lập tức xấu hổ vô cùng, lắp bắp không biết làm sao.

Âu Dương Tuệ Như cười thầm, ánh mắt tò mò nhìn xuống bức họa đã được mở ra, lập tức ngây người. Khuôn mặt nàng khẩn trương, cổ nén sự kích động trong lòng lại, chỉ vào bức họa rồi hỏi Vệ Vương: “Hoàng huynh, nữ nhân này là ai vậy ạ?”

Vệ Vương thấy nàng không hề có ý xem thường mình, ngược lại còn có thể cầm tập tranh xem xét, lại còn bình thản hỏi mình, lập tức hắn cảm thấy như tìm được tri âm, hứng thú dạt dào, bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu.

Tự động tỉnh lược một đồng tử ngữ mà hắn ba hoa chích chòe thêm vào, Âu Dương Tuệ Như chỉ tập trung vào điều nàng muốn biết mà thôi.

Thì ra mỗi mỹ nhân trong tập tranh đều có lai lịch cả, nhưng tóm lại đều là sủng phi, mỹ cơ của Hoàng đế Đại Chu. Mỹ nhân trong bức họa nàng nhìn thấy chính là sủng phi mà Hoàng đế cuối cùng của Đại Chu sủng ái nhất, tên Tương Lục Liễu, dung mạo xinh đẹp thanh tú không ai sánh bằng, sinh được một trai một gái, rất được Hoàng đế xem trọng, con trai từ nhỏ đã được phong làm Thái Tử, con gái thì chưa đến ba tuổi đã được phong làm công chúa. Khi Đại Kim công phá Hoàng thành, Tương Lục Liễu sợ bị quân Kim bắt được rồi làm nhục nên ôm con trai và con gái tự tử.

Âu Dương Tuệ Như nhìn bức tranh mỹ nhân như ngọc đang nằm nghiêng, vẻ mặt vô cùng bất ngờ. Nàng thật không dám tin vào vận may của mình. Nữ nhân này, chẳng những dung mạo giống với tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt đến bảy phần, mà ngay cả miếng huyết ngọc nàng ta đang đeo trên cổ, bây giờ vẫn đang còn nằm trên cổ của Giang Ánh Nguyệt, ngày thường được Giang Ánh Nguyệt che giấu rất kỹ, nếu không phải hôm nay bị xâm phạm, bị cởi hết quần áo, chắc nàng sẽ không thể phát hiện ra được rồi.

Tương Lục Liễu, hai chữ đầu đuôi không phải hài âm (âm đọc gần giống hoặc giống nhau) với họ của hai tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt sao (*)? Nữ nhân này nhất định là mẫu thân của bọn họ. Trách sao một người luôn cẩn thận như Giang Ánh Nguyệt lại xúc động đến mức động thủ với Vệ Vương, đây căn bản không phải là phản kháng vì bị quấy rối, mà vì Vệ Vương đã làm nhục mẫu thân nàng ta, nên nàng ta mới nổi giận! Xem vẻ mặt sừng phù của Vệ Vương kia, chắc chắn, xuống tay cũng ác thật đấy!

(*) Càfé: Chỗ này ta không chắc lắm, chỉ có thể khẳng định là họ hoặc tên của Giang Ánh Nguyệt và Lưu Văn Thanh khi ghép lại sẽ đọc giống với tên Tương Lục Liễu thôi, vì ta tra thì thấy chữ viết ba cái tên này chẳng ăn nhập gì nhau, chắc là chỉ phát âm giống chữ viết không giống, thông cảm ta không biết Tiếng Trung nhé!

Thật là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công (**) mà! Âu Dương Tuệ Như cầm tập tranh, nở nụ cười hài lòng. Có bức họa và hình ngọc bội trên bức họa, rốt cục cũng xem như nàng đã tìm được chút chứng cứ, nhưng vẫn phải suy tính thêm nữa, trước tiên vẫn nên thương lượng cùng phụ thân lão Thừa Tướng xem bước tiếp theo phải làm gì, chứng cứ này nếu từ tay Âu Dương Thừa tướng đưa cho Phụ Hoàng thì sẽ có phân lượng hơn một chút, dù sao thì đây cũng chỉ là một bức tranh, không thể chứng minh thân thể của họ được. Lần này, nàng nhất định phải thận trọng, đem tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt tiêu diệt luôn một lần.

(**) Nguyên văn: thị đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.

Đầu óc xoay chuyển cực nhanh, Âu Dương Tuệ Như xếp tập tranh lại, nở nụ cười nhìn về phía Vệ Vương, dịu dàng nói, “Đệ muội có một yêu cầu hơi quá đáng một chút, không biết Hoàng Huynh có đáp ứng được không?”

“Chắc Hoàng Huynh không biết, gia phụ nhà muội cũng rất thích sưu tầm những tập tranh thế này, bản này

bút pháp tinh tế, nhân vật xinh đẹp, giấy dầu lại được gia công cẩn thận, không bị sâu mọt gặm cắn, rất đặc biệt, đệ muội mặt dày, muốn xin Hoàng Huynh để mang về cho gia phụ, không biết có được hay không? Nếu Hoàng Huynh thấy khó xử, thì để đệ muội nói với gia phụ dùng những bản đơn lễ quý giá khác đổi với Hoàng huynh nhé?”

Lời Âu Dương Tuệ Như vừa nói ra, Tần mama và Tiểu Vũ vốn vẻ mặt đang có chút khó coi vì thấy nàng lật xem tập tranh xuân cung đồ thiếu chút nữa đã té xỉu. Từ khi nào Thừa Tướng đại nhân lại có ham mê hạ lưu này vậy? Tiểu thư ơi, ngài đang nói cái gì thế ạ?

May là vừa lúc Âu Dương Tuệ Như đưa một ánh mắt thông báo qua, các nàng mới phản ứng lại, à, tiểu thư nói vậy ra là có dụng ý, nên vội vàng thu lại vẻ mặt kỳ dị.

Vệ Vương nghe thấy lời nàng thì vô cùng kinh ngạc, nên cũng không chú ý đến vẻ mặt khác thường của Tần mama và Tiểu Vũ. Thì ra, đường đường là Tể Tướng hai triều thế nhưng lại là người đồng đạo với hần? Đầu hần có chút choáng váng, nên phản ứng có hơi chậm chạp.

Chìm trong cảm giác bất ngờ một hồi lâu. Rốt cục Vệ Vương cũng bình thường trở lại, không còn mang vẻ kinh ngạc nữa, ngược lại lộ ra vẻ vui mừng, càng thêm cảm thấy vị đệ muội này rất được, rất hợp khẩu vị của hần, không chút do dự gật đầu đồng ý, còn liên tục xua tay nói không cần dùng vật khác trao đổi nữa, hần tặng luôn cho Thừa Tướng là được rồi.

Chỉ cần nghĩ đến việc Thừa Tướng cũng chỉ là hạng người bề ngoài tỏ ra đạo mạo, thì trong lòng hần lập tức cảm thấy sảng khoái rồi. Trách sao đệ muội lại phóng khoáng thoải mái đến thế, thì ra là do Thừa Tướng có cách dạy cả! Một mỹ nhân đặc biệt như vậy lại bị ban cho tên Thái Tử kia, thật là tiếc quá mà, nếu là Vương phi của Bốn Vương thì tốt biết bao! Hần nghĩ thầm trong lòng.

Âu Dương Tuệ Như lập tức cuộn bức họa lại giao cho Tần mama, bảo bà dùng khăn bọc lại, ôm vào trong lòng, trên mặt lại không hề có chút chột dạ vì nói dối. Dù sao thì tập tranh này cuối cùng cũng nằm trong tay Âu Dương lão phụ thân, câu vừa rồi coi như là thật một nửa.

Vừa cất tập tranh xong, thì ngoài điện cũng vang lên giọng thông truyền “Hoàng Thượng giá lâm”, làm cả hai người lập tức rụt bả vai lại, đúng kiểu có tật giật mình, trong lòng không ngừng cảm thấy may mắn. Nếu bị Phụ Hoàng phát hiện, hai người bọn họ chắc chắn sẽ thảm! Đặc biệt là Vệ Vương, chắc chắn không thể thoát được tội xúi giục.

Hoàn Nhan Bất Phá mang vẻ mặt âm u bước vào, nhìn thấy Tiểu Nha Đầu đã sớm ở gian chờ, đang đứng dậy hành lễ vấn an với hần, trong mắt mang theo vẻ xấu hổ, lửa giận trong lòng lại cuộn cuộn lên, đang có xu hướng biến thành tức sùi bọt mép.

Mọi hành động vòng vo lén lút của Giang Ánh Nguyệt ở Dịch Ngọc trì, ám vệ đều đã bẩm báo lại với hần, và hần cũng đã đoán được tính toán của Giang Ánh Nguyệt, e là muốn đổi sang cách khác, tìm cách quyến rũ Thái Tử. Nhưng lúc ấy hần cũng không nghĩ nhiều, vì nàng ta đã có thân phận thê tử của đại thần, Thái Tử sẽ không chạm vào nàng ta, làm không được, thì sau khi về cung nàng ta sẽ lại bố trí nhân lực và cọc ngầm lẫn nữa, lúc đó hần sẽ tóm được một lần, lại không ngờ rằng, nàng ta chỉ đơn thương độc mã, chỉ cần tiếp cận một cái thì Thái Tử đã trúng chiêu.

Chỉ đơn giản như vậy đã bại dưới tay nữ sắc, hơn nữa lại còn ra tay với chính vị hôn thê của tâm phúc mình, trình độ u mê bất tài của Thái Tử quả thật đã khiến Hoàn Nhan Bất Phá mở rộng tầm mắt, hần tức giận đến mức phải cười lên. Nghĩ đến việc chính mình xem xét Tiểu Nha Đầu cho Thái Tử, còn chỉ hôn cho hai người, hiện giờ hần đang có cảm giác xúc động đến mức muốn móc hai mắt của mình ra ngay lập tức.

“Dem bọn họ ra đây!” Đi đến ngồi xuống bên cạnh Tiểu Nha Đầu, lại không dám nhìn đến gương mặt nàng, Hoàn Nhan Bất Phá nhắm mắt, vung tay lạnh lùng ra lệnh.

An Thuận nhận lệnh, dắt theo hai vị mama cường tráng đi vào bên trong.

“Phụ Hoàng cứ từ từ uống ly trà trước đã, đợi khi nào bọn họ ra ngoài rồi hỏi rõ tình huống xem sao, đến lúc đó thì cứ dựa theo mà xử lý, ngài cũng đừng tức giận quá, cẩn thận ảnh hưởng sức khỏe”. Đứng dậy rót một ly trà nóng đưa đến tay Phụ Hoàng, Âu Dương Tuệ Như khẽ nở nụ cười khuyên giải, cứ như nam nhân đang tặng tịu với cung nữ bên trong không có chút quan hệ nào với nàng vậy.

“Nha đầu ngoan!” Về mặt Hoàn Nhan Bất Phá dịu xuống một chút, ôn hòa đáp lời, sau đó bình tĩnh nhìn nàng một cái, siết chặt ly trà đang cầm trong tay, cuối cùng không nhịn được mà nói là lời nghiêm khắc: “Trẫm thật sự rất hối hận vì trước kia đã chỉ hôn cho các người. Tiểu Nha Đầu của Trẫm tốt đẹp thế này, kẻ không ra gì kia sao có thể xứng được với người chứ?” Nếu là của Trẫm, nhất định Trẫm sẽ che chở nâng niu như châu báu, làm sao nhẫn tâm để người phải chịu tủ nhục thế này?

Ánh mắt Âu Dương Tuệ Như lóe lên, nhìn thấy vẻ hối hận trên mặt Phụ Hoàng, không biết phải nên đáp lại thế nào, trong lòng nhẹ nhàng dâng lên cảm giác vừa ngọt vừa đắng, không khỏi ảm đạm nghĩ thầm: Đại hôn cũng đã qua, nói lời này còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Nhưng Phụ Hoàng có thể thẳng thắn chân thành nói ra như thế, có thể thấy được đang thật sự quan tâm đến ta, chỉ mong sao cảm xúc này của hắn có thể kéo dài đến lúc ta hòa ly cùng Thái Tử.

Vệ Vương nghe hắn nói trắng ra như thế, cũng khiếp sợ không thôi, không ngờ Phụ Hoàng lại cương cường Thái Tử Phi đến mức vượt qua cả Thái Tử, theo đó hắn cũng vô cùng vui mừng. Mỗi lần Thái Tử Phi thay Thái Tử tấn hiếu với Phụ Hoàng, giúp hắn củng cố địa vị, thì ngay sau đó Thái Tử lại tát một cái khác vào mặt Thái Tử Phi, khiến Phụ Hoàng liên tục thất vọng về hắn. Lần trước là chuyện cứu giá ở bãi săn, lần này chuyện ở Ly Sơn cũng thế, Thái Tử còn có đầu óc không nhỉ? Không phải là bị trúng bùa trúng yêu gì chứ? Cứ như vậy, thì chẳng cần đến huynh đệ bọn họ ra tay làm gì, Thái Tử cũng tự mình chơi mình đến chán!

Ba người bên ngoài mỗi người đều chìm trong suy nghĩ riêng, nên không ai lên tiếng nói gì, khiến bầu không khí chìm vào yên lặng.

“Nhi thần, nô tỳ gặp qua Phụ Hoàng, Hoàng Thượng, Phụ Hoàng, Hoàng Thượng vạn an!” Thái Tử và Giang Ánh Nguyệt ăn mặc chỉnh tề, sắc mặt tái nhợt bước ra, quỳ gối bên chân Hoàn Nhan Bất Phá hành lễ, phá vỡ không gian tĩnh lặng bên ngoài gian chờ.

Hoàn Nhan Bất Phá bình thường trở lại, hai mắt lạnh lẽo liếc nhìn hai người, một lúc lâu sau vẫn không nói gì, nhưng sát khí tỏa ra lại khiến người khác phải khiếp sợ không thôi.

Giang Ánh Nguyệt chỉ cúi đầu nhìn xuống đất yên lặng rơi lệ, không kêu oan, cũng không biện luận, càng không đi tìm cái chết, cả người nặng nề im lặng như khúc gỗ chết, giống như người đã không còn dũng khí để sống sót, đang lẳng lặng chờ đợi cái chết tìm đến mà thôi.

Nàng ta diễn đạt đến thế, nên về mặt Thái Tử và Vệ Vương đều lộ vẻ thương tiếc vô cùng.

Thái Tử là do say rượu nên nhất thời làm ra loại hành vi lỗ mãng như vậy, nhưng sau khi nếm thử hương vị của Giang Ánh Nguyệt, thì hắn lại muốn ngừng mà không được. Nhất cử nhất động của nữ nhân này, từng cái nhíu mày, mỉm cười, kể cả la mắng khóc lóc đều vô cùng giống với người trong lòng hắn, đặc biệt là khi hắn tiến vào thân thể nàng ta, ánh mắt thù hận và miệt thị, quả thật là giống với ánh mắt của Lưu Văn Thanh như đúc, lúc đó hắn như có cảm giác bị điện giật, thân thể đột nhiên dâng lên khoái cảm tột cùng, càng thêm mãnh liệt hơn, còn có cảm giác nếu như chết bên trong cơ thể nữ nhân này hắn cũng thấy mãn nguyện. Ngay một khắc đó, hắn đã sinh ra cảm giác yêu thương đối với nữ nhân này, hắn không muốn buông tay, nếu như có được cả nàng và Văn Thanh bên cạnh, thì cuộc đời của hắn mới được coi là viên mãn. Thái Tử vừa nhớ lại vừa thầm nghĩ.

Vốn đã biết rõ được bộ mặt thật của Giang Ánh Nguyệt nên Âu Dương Tuệ Như và Hoàn Nhan Bất Phá đều vô cùng thờ ơ, thoáng nhìn lướt qua về mặt của Vệ Vương và Thái Tử, không hẹn mà cùng nhau hiện ra vẻ châm chọc.

Hoàn Nhan Bất Phá chưa lên tiếng, nên không ai dám thưa hỏi gì, khiến bầu không khí vô cùng tĩnh lặng.

Giang Ánh Nguyệt đè nén nỗi thấp thỏm lo lắng trong lòng lại, cũng không mở miệng cầu xin tha thứ, chỉ quỳ rạp dưới sàn, nước mắt tí tách từng giọt xuống mặt sàn, đọng lại thành một vũng lớn. Nàng biết, nàng càng ra vẻ mất hết can đảm, sẽ khiến Thái Tử càng đau lòng vì nàng hơn, sẽ càng đứng ra bảo vệ cho nàng.

Bây giờ nàng chỉ có thể dựa vào Thái Tử, hơn nữa nàng cũng tin chắc Thái Tử sẽ không để nàng chết, chính vì nàng đã thấy được tình yêu trong ánh nhìn của Thái Tử, ha ha! Lời thề son sắt chỉ yêu một mình Hoàng đệ của Thái Tử đâu rồi, chỉ chớp mắt một cái đã yêu nàng rồi sao? Thế này quả thật là quá châm chọc với tỷ đệ các nàng rồi.

Thái Tử cả người toát mồ hôi lạnh dưới cái nhìn chăm chăm của Hoàn Nhan Bất Phá, miệng mở ra rồi lại đóng vào, không biết phải nói thế nào, nhưng khi nhìn thấy Giang Ánh Nguyệt hèn mọn quỳ rạp dưới đất, dáng vẻ gầy yếu, đơn bạc, như có thể biết mất bất cứ lúc nào đã làm hấn kinh hãi trong lòng, trong đầu lập tức nảy ra ý muốn phải kiên quyết bảo vệ nàng bằng được.

62. Chương 62: Tức Đến Ói Máu

Thấy Hoàn Nhan Bất Phá không nói lời nào, Thái tử cúi đầu làm như suy nghĩ rồi mở miệng, “Khởi bẩm phụ hoàng, là nhi thần say rượu thất đức, cưỡng ép Giang cô nương, nhi thần bằng lòng gánh trách nhiệm.”

Giọng điệu hần kiên định, ánh mắt khi liếc về Giang Ánh Nguyệt thì tràn đầy thương tiếc và yêu thương.

Yêu thương? Âu Dương Tuệ Như thờ ơ chẳng quan tâm, bởi bản thân vừa bắt được tình cảm trong mắt Thái tử giữ còn đang kinh ngạc.

Nếu theo như miêu tả trong kịch bản, người Thái tử yêu hấn là Lưu Văn Thanh, đệ đệ của Giang Ánh Nguyệt chứ? Làm thế nào chỉ mới chốc lát, kịch bản lại rối loạn rồi? Chẳng qua là cũng không tính quá rối loạn, tuy rằng Thái tử thích một nam nhân, nhưng đối với nữ nhân vẫn cứng lên được, vậy có thể thấy được thái tử là song tính luyến, nam nữ đều có thể. Như thế, hiện giờ bên cạnh hấn có một phiên bản nữ của Lưu Văn Thanh, việc chuyển dời tình cảm cũng là thuận theo tự nhiên mà thôi. Chị gái với em trai cùng hầu chung một chồng? Ày, đối với chị em Giang gia tự xưng là hậu duệ quý tộc thiên hoàng mà nói thật là một sự châm chọc lớn bằng trời!

Được lắm! Cũng vậy cả thôi, Giang Ánh Nguyệt, ta lại càng giúp hấn thành toàn với người mới được! Âu Dương Tuệ Như thu hồi ánh mắt nghĩ thầm, càng nghĩ càng cảm thấy màn trước mắt này buồn cười đến cực điểm, rồi nhin không được mà khẽ cười thành tiếng.

Hoàn Nhan Bất Phá đang muốn mở miệng răn dạy Thái tử, lại bất ngờ nghe tiếng nha đầu cười khẽ, lời muốn nói ra lập tức ngừng ngay lại, ngoảnh mặt lại nhìn nàng, giọng điệu kèm lo lắng hỏi, “Nha đầu làm sao vậy?” Giờ mà còn ccười được, chắc không phải là bị thái tử chọc cho giận đến hồ đồ rồi chứ?

Nghĩ như thế, hấn liếc về phía thái tử, trong mắt mang theo vài phần sát khí.

“Phụ hoàng, ta không sao, chính là vừa mới nảy nghĩ đến một chuyện khá buồn cười, nhất thời không nhin được. Ngài cứ tiếp tục.” Âu Dương Tuệ Như vội vàng ngừng cười, thoải mái giải thích. Giọng điệu của nàng thoải mái vui vẻ như vậy, ánh mắt cũng không thêm nhìn lấy Thái tử một cái, có thể thấy được căn bản không để Thái tử ở trong lòng, chẳng những không thêm để ý chuyện mặt mặt của hấn, mà lại còn có tâm tư suy nghĩ đến bật cười.

Nháy mắt, lo lắng trong lòng Hoàn Nhan Bất Phá mất sạch, tâm tình còn theo đó mà tốt lên. Việc vừa rồi lẫn nữa chứng minh nha đầu không có tình cảm với Thái tử, khát vọng chiếm hữu nàng trong lòng hấn liền càng thêm gấp gáp hơn.

Còn Thái tử cho rằng đây là cười nhạo, gương mặt nhìn Âu Dương Tuệ Như, trong mắt là hai ngọn lửa tức giận đang cháy, hận không thể đốt nàng thành tro.

“Nghịch tử! Ánh mắt đó của ngươi là ý gì?” Dám dùng ánh mắt như vậy mà nhìn bảo bối của mình, trong lòng Hoàn Nhan Bất Phá dâng lên một sự tàn ác khát máu, cầm lấy ly trà trong tay, quăng mạnh về phía thái tử.

Chén trà vỡ vụn, lúc này đầu thái tử chảy máu, máu lẫn nước trà từ trên trán chảy xuống, thấm vào vạt áo, nhiễm đỏ cả vai hấn, bộ dáng vô cùng thảm thương.

Vệ vương bị sự thô bạo của phụ hoàng làm cho hoảng sợ, bất giác co rụt thân mình ngồi yên trên ghế, chỉ có mỗi mình Âu Dương Tuệ Như là không đổi sắc mặt, vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

Thái tử cảm nhận được sự hung tàn khiếp người tấn ra từ trên người phụ hoàng, không dám hô đau, lại càng không dám lau vết bẩn trên mặt đi, lập tức thu hồi tức giận trong mắt, thay vào đó là biểu cảm kính cẩn nghe theo, dập đầu xin tội.

Chẳng qua là tức giận liếc Âu Dương Tuệ Như một cái, Thái tử đã bị đối đãi khắc nghiệt như thế, hơn nữa Thái tử phải quỳ, mà sao Âu Dương Tuệ Như lại có thể ngồi? Tình huống này có chút không hợp với lễ thường. Chẳng lẽ Âu Dương Tuệ Như còn tôn quý hơn con trai trưởng hoàng gia, Thái tử đương triều hay sao? Mà tại sao?

Nghĩ đến lần trước bản thân mình vì kiểm tra vết thương Âu Dương Tuệ Như rồi ngộ thương nàng cũng bị Hoàn Nhan Bất Phá đập cho đầu rơi máu chảy, lại cẩn thận nhớ lại và phân tích nhất cử nhất động khi hai người ở chung ở trong đầu, Giang Ánh Nguyệt nhíu mắt lại, trong lòng lướt qua một ý niệm kinh thế hãi tục.

Giang Ánh Nguyệt cố đè nén chấn động thật lớn trong lòng xuống, hơi hơi ngẩng đầu, nhìn hai người phía trước, lặng lẽ quan sát.

Lửa giận trên mặt Hoàn Nhan Bất Phá vẫn như cũ chưa có dấu hiệu tắt, đối với việc Thái tử thỉnh tội làm như không thấy, Âu Dương Tuệ Như cũng không khuyên giải, chỉ lấy thêm một ly trà, rót nước trà nóng rồi đưa tới tận tay Hoàn Nhan Bất Phá, còn nở nụ cười tươi với hắn để an ủi. Nhìn thấy nụ cười của Âu Dương Tuệ Như, nét mặt Hoàn Nhan Bất Phá đang khó chịu nghiêm khắc cũng lập tức nhu hòa lại, thậm chí trong mắt còn thoáng thoáng ý cười. Giữa hai người có sự ăn ý khôn kể, bầu không khí chung quanh cũng vô cùng thân thiết, giống như những người đang yêu nhau vậy.

Thấy tình cảnh vậy, suy đoán trong lòng Giang Ánh Nguyệt lại rõ ràng thêm vài phần, nháy mắt cả người rét run, như nứt vụn vỡ tan. Nếu đúng như nàng nghĩ, nàng trèo lên Thái tử còn có tác dụng gì? Thái tử nhất định sẽ bị phế! Nàng muốn xé tan tất cả, muốn đứng lên mà gào thét, nhưng lại chỉ có thể kiềm nén những cảm xúc điên cuồng đó, suy sụp đến vô lực nằm sấp trên mặt đất, lại một lần nữa nàng cảm nhận được cái cảm giác lý tưởng tiêu tan.

“Được rồi, đừng đập đầu nữa. Động vào vợ của hạ thần, ngươi định chịu trách nhiệm thế nào? Nói trầm nghe xem.” Được nụ cười của nha đầu chữa khỏi, sắc mặt Hoàn Nhan Bất Phá hơi nghiêm, liếc thái tử lạnh giọng hỏi.

Thái tử muốn Giang Ánh Nguyệt, Hoàn Nhan Bất Phá cầu còn không được. Giang Ánh Nguyệt đến bên cạnh Thái tử vô năng mới có thể hoàn toàn thả lỏng cảnh giác, đến lúc đó, hẳn chẳng những có thể tìm hiểu nguồn gốc thanh trừ bọn nghịch tặc này, lại còn có thể từ đây phế bỏ Thái tử, thật sự là nhất cử lưỡng tiện. Chính là, vừa nghĩ đến việc Giang Ánh Nguyệt vào Dục Khánh cung, rồi có thể nguy hại đến an toàn nhà đầu, hẳn lại cảm thấy có chút do dự.

Thái tử thấy phụ hoàng hơi hòa hoãn, trong lòng vui vẻ, vội vàng mở miệng nói, “Khởi bẩm phụ hoàng, hôn sự Giang cô nương với Văn Thanh chỉ là ước định bằng miệng, lại không có hôn thư, bất ngờ bị chỉ định, người ta chắc cũng không cảm kích, việc này cũng dễ giải quyết.” Nói tới đây, hắn dừng một chút, trên mặt lộ ra biểu tình khá thoải mái, “Chỉ cần bịt miệng mấy cung nữ kia, chuyện hôm nay sẽ không ai biết được, về phía Văn Thanh nhi thần cũng sẽ trấn an thật tốt. Việc đã đến nước này, trong sạch Giang cô nương đã hủy, nhi thần đồng ý gánh lấy trách nhiệm, xin phụ hoàng ban Giang cô nương cho nhi thần, nhi thần phong cho nàng một danh phận để bồi thường.” Hiện Giang cô nương chỉ là một cung nữ thô sử, phụ hoàng hẳn là sẽ không để ý việc nàng đi đâu về đâu, thái tử nghĩ bụng.

Nghĩ cũng thật là hay nhỉ! Phong? Phong thế nào? Tưởng giết ba cung nữ kia là có thể xong việc rồi? Suy nghĩ thật sự ngu đến không ngu hơn được nữa, chỗ này còn có một Vệ vương, chẳng lẽ Thái tử đã quên rồi sao? Con đường trèo lên cao của Giang Ánh Nguyệt mỗi một bước đều là đạp lên máu tươi và thi thể của người khác, chẳng lẽ nàng ta không gặp ác mộng hay sao? Hai người này một tên thì ngu dốt, một kẻ thì âm độc, kết thành một đôi quả thực là cấu nam nữ tốt nhất Đại Kim! Âu Dương Tuệ Như lạnh lùng nghĩ, nhìn hai người trước mắt này lại thấy vạn phần chán ghét. Hừ, muốn trèo cao, không dễ dàng như vậy, hiện tại không thể khiến các người suy sụp, nhưng để làm cho các người run sợ, thuận tiện lại thêm chút phiền toái lại hoàn toàn có thể!

Ôm oán niệm thật lớn, Âu Dương Tuệ Như từ từ mở miệng, “Cách thức xử lý này của Thái tử không ổn lắm, nếu như không thể trấn an Lưu đại nhân, khiến hắn sinh ra oán hận với Thái tử, chẳng thà cùng bị tổn hại, ngọc đá cùng nát thì nhất định việc này sẽ lan truyền ra. Nếu mọi chuyện bị làm lớn lên, danh dự Thái tử trong triều tuyệt đối sẽ bị tổn hại rất lớn. Phải biết rằng, những văn nhân nhà sĩ như Lưu đại nhân,

trong mắt đều không chấp nhận được hạt cát .”

Lời nói này làm cho Vệ vương dự thính cũng sáng mắt lên, trong lòng nghĩ ngợi: làm lớn chuyện ra? Ừ, cách này có thể được. Chỉ cần hấn làm cho thích đáng, chuyện này nhất định là vũ khí sắc bén nhất để đả kích Thái tử.

Thoáng nhìn Vệ vương cúi đầu trầm tư, khóe miệng Âu Dương Tuệ Như khẽ nhếch lên khó nhận ra.

Thái tử cười nhạt với Thái tử phi, lấy tình cảm hấn và Văn Thanh, làm sao mà không trấn an được? Văn Thanh còn ước không cưới vợ nữa kìa. Nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ lại, thái tử lại thay đổi sắc mặt. Chuyện hấn tư tình với Văn Thanh chính là bí mật, Thái tử phi đây là người ngoài cuộc còn quan tâm chuyện này, phụ hoàng thì sao, nếu bọn họ cảm thấy cách xử lý của hấn không ổn, Giang cô nương liền gặp nguy hiểm .

Thái tử vừa cảm thấy lo lắng, Âu Dương Tuệ Như liền lập tức tiếp lời, “Cho nên, con dâu nghĩ rằng, chuyện này cần phải xử lý thận trọng, phải diệt tai họa từ ngọn nguồn mới là biện pháp thỏa đáng nhất, việc này cũng là vì danh dự Thái tử mà suy tính.”

Diệt tai họa từ ngọn nguồn, mọi người ở đây đều hiểu được hàm nghĩa Âu Dương Tuệ Như nói, đó là ban thưởng cái chết cho Giang Ánh Nguyệt, xóa sạch hoàn toàn chuyện hôm nay. Trong cung một cung nữ bệnh chết cũng là chuyện bình thường, như thế, Lưu Văn Thanh cũng không thể nói gì.

Đệ muội suy nghĩ thật chu toàn, thật sự là lo cho Thái tử chu đáo, nếu như bốn vương có hiền thê như vậy, thì lo gì không có địa vị, không lọt vào mắt phụ hoàng? Vệ vương vừa mới nghĩ ra cách hay để mà đả kích Thái tử, chưa gì đã bị Âu Dương Tuệ Như nói hai ba câu phá hỏng hết, trong lòng không khỏi nhụt chí, theo đó vừa hăm mộ lại ghen tị với Thái tử.

Thái tử cũng không cảm kích, ánh mắt nhìn chằm chằm Âu Dương Tuệ Như như hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, Giang Ánh Nguyệt vừa bị đả kích, vẫn quỳ rạp trên mặt đất như người chết bỗng bật thẳng người dậy, trong mắt đầy kinh hãi nhìn nàng.

Đối mặt Âu Dương Tuệ Như, toàn bộ những tính toán của nàng đều là công dã tràng, chẳng lẽ nàng không thoát khỏi vận mệnh hay sao? Nàng không thể trả thù được hay sao? Nghĩ như vậy, Giang Ánh Nguyệt che ngực trái, chân mày bỗng siết chặt, môi khẽ nhếch, một chút đỏ tươi tràn ra khóe môi.

Lại rơi vào trong tay Âu Dương Tuệ Như lần nữa, chẳng những lý tưởng tiêu tan, mà ngay sinh tử đều bị nàng nắm trong tay, lúc này rốt cuộc Giang Ánh Nguyệt không chịu nổi sự đả kích của việc thất bại nặng nề, tức giận đến ói máu.

Thấy nàng ói máu, thái tử lòng nóng như lửa đốt, vội vàng đưa tay ôm nàng vào lòng, an ủi không ngừng.

Nha đầu này chỉ mở miệng thôi mà có thể khiến cho Giang Ánh Nguyệt ói máu, thật sự là làm cho hấn mở rộng tầm nhìn mà! Hoàn Nhan Bất Phá thấy buồn cười nghĩ thầm, nhưng cũng từ lời nói cử chỉ của nha đầu cũng đủ biết, nàng không muốn bỏ qua cho Giang Ánh Nguyệt, vẫn muốn dồn nàng ta vào chỗ chết.

Tuy rằng bắt đi Giang Ánh Nguyệt thì việc tra xét vây cánh đám nghịch tặc sẽ thêm chút khó khăn, nhưng mà hấn cũng rất tin tưởng ám vệ của mình, cùng lắm là mất thêm chút thời gian với tinh lực mà thôi.

Nghĩ như vậy , Hoàn Nhan Bất Phá thoải mái cười, dịu dàng nhìn về phía Âu Dương Tuệ Như, giọng điệu dung túng mở miệng, “Thái tử phi nói rất đúng. Thái tử, tự người xem xét mà làm đi.”

“Phụ hoàng, xin đừng! Người không thể tàn nhẫn như vậy! Nhi thần cam đoan người, chuyện này nhi thần nhất định sẽ xử lý thích đáng, tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, phụ hoàng người hãy tha cho Giang cô nương đi, là nhi thần có lỗi với nàng, tất cả đều là lỗi của nhi thần!” Về mặt Thái tử đầy kinh hãi, quỳ lết đến tới bên chân Hoàn Nhan Bất Phá cầu xin.

Hoàn Nhan Bất Phá thờ ơ lạnh nhạt, không hề động đậy.

Bỗng Thái tử bưng tỉnh, quay lại nhìn Âu Dương Tuệ Như, khép nép nhận lỗi, liên tục cầu xin, bày ra tư thái khúm núm thấp hèn mà trước giờ Âu Dương Tuệ Như chưa từng thấy qua.

Hoàn Nhan Cảnh, vì một nữ nhân, có một ngày mà kẻ luôn hướng lỗ mũi lên trời như người cũng quỳ xuống cầu xin ta, thật sự là hiếm thấy mà! Liếc thái tử đang quỳ gối bên chân mình đau khổ cầu xin, trong lòng

Âu Dương Tuệ Như vô cùng vui sướng.

Nói như vậy cũng có hơi ác, chẳng qua là nàng cũng muốn nhìn bộ dạng thê thảm hai người này một chút mà thôi. Một tên quỳ xin, một kẻ ói máu, nàng vừa lòng, nhưng cũng có chừng có mực. Bởi, giờ mà giết chết Giang Ánh Nguyệt sẽ không còn gì vui nữa. Vốn dĩ Thái tử phi từng chịu những đau đớn gì, bị mưu hại tới tình cảnh sống không bằng chết thế nào, thì nay Giang Ánh Nguyệt cũng phải chịu hết y vậy mới được, dù sao, đột nhiên thay đổi quỹ đạo này là tự nàng lựa chọn.

Nghĩ xong, Âu Dương Tuệ Như nhắm mắt lại, trên mặt hiện ra một chút không đành lòng, khi mở mắt ra, trong mắt đã đọng đầy nước, ngóng trông nhìn Hoàn Nhan Bất Phá, chần chờ mở miệng, “Phụ hoàng, thái tử chưa từng cầu xin con dâu như vậy, con dâu thật sự nhận không nổi. Con dâu nghĩ rồi, chuyện này hai người đều không ai sai, cùng lắm là say rượu không khống chế được mà thôi. Thái tử nói có thể xử lý thích đáng, mấy câu kia là con dâu suy nghĩ nhiều quá, phụ hoàng có không thể cho con dâu thu hồi lời nói lại không?”

Vệ vương bĩu môi, trong lòng thở dài: quả nhiên là nữ nhân, dễ bị tình cảm che mờ tâm trí, ngay cả thông minh tuyệt đỉnh như Thái tử phi cũng không ngoại lệ. Bất quá như vậy càng tốt, chỉ cần cung nữ này không bị phụ hoàng ban cho cái chết, chính là chứng cứ rõ ràng việc thái tử thất đức, hẳn còn có thể lợi dụng việc này để dả kích thái tử.

Hoàn Nhan Bất Phá liếc biểu tình giả vờ không đành lòng của nàng, thiếu chút nữa là bật cười. Hay một nha đầu giáo hoạt! Lời ác độc vừa rồi đều là cố ý, chỉ để tra tấn hai người này một phen, để Giang Ánh Nguyệt vào Dục Khánh cung mới là mục đích cuối cùng của nàng! Cùng múa với sói, lá gan thật sự là lớn mà! Thôi, nha đầu muốn làm cái gì, hẳn nhất định sẽ ủng hộ, từ hôm nay trở đi, phải thêm một đội ám vệ bảo vệ nàng ngày đêm là được!

Suy tính xong hết, Hoàn Nhan Bất Phá nhìn Thái Tử Phi với biểu tình ngoan ngoãn đáng yêu, đang chờ hắn đáp lời, cố kiềm chế khóe miệng đang nhếch lên, bất đắc dĩ gật đầu: “Nếu Thái tử phi đã cầu tình, cái chết Giang Ánh Nguyệt có thể cho qua. Thái tử, nhớ kỹ lời hứa của người, nếu như trẫm nghe thấy đồn đãi gì không hay, mạng nữ nhân này bất kỳ lúc nào trẫm cũng có thể lấy đi.” Nói thế nhưng ý nghĩa chính là hắn mặc kệ.

Thái tử nghe thấy thế thì quá vui mừng, vội vàng dập đầu tạ ơn, Giang Ánh Nguyệt cũng dập đầu theo, nhưng trên mặt không có chút vui sướng còn sống sau tai nạn, ngược lại vẻ mặt có chút hoảng hốt. Nàng đã bị Âu Dương Tuệ Như tra tấn đến chết lặng, hơn nữa, thấy rõ quan hệ của Âu Dương Tuệ Như với Hoàn Nhan Bất Phá, trong lòng nàng rõ ràng: lựa chọn thái tử, nàng đã đi một nước cờ thua, con đường phía trước vẫn tối đen mờ mịt.

Vậy mà đến cuối cùng Phụ hoàng buông tay mặc kệ thái tử, trong mắt Vệ vương cũng lộ ra vài phần vui mừng. Phụ hoàng không nhúng tay vào, thái độ thờ ơ không quan tâm, là thành dung túng cho hắn ra tay, chuyện này nếu bị truyền ra thì nhất định là danh dự thái tử cũng bị hao tổn rất lớn, đây biến thành trừng phạt. Đáng thương cho thái tử còn dập đầu tạ ơn, ngu đến hết nói!

63. Chương 63: Khởi Hành Hồi Cung

Chuyện đã được giải quyết, Hoàn Nhan Bất Phá không muốn tiếp tục nhìn tên Thái tử vô dụng đến cực điểm, sợ bản thân mình nhìn không được mà đã hăm một phát chết tươi, lập tức liền đứng dậy, phất tay áo rời đi.

Âu Dương Tuệ Như thấy Phụ hoàng đi rồi, cũng vội vàng đuổi theo.

Hai người một trước một sau, đằng trước thì dừng bước chân, ngoảnh đầu lại, phía sau thì vươn tay níu lấy, không hẹn mà cùng mở miệng, “Nha đầu, tiến trẫm. (Phụ hoàng, ta tiến người.) “

Hai người vừa dứt lời, cũng giật mình ngơ ngác, sau đó nhìn nhau cười, không khí vô cùng thân thiết hòa hợp, khiến cho Vệ vương đi sau vài bước cũng kinh ngạc nhìn bọn họ, trong lòng không khỏi nghĩ: xem ra, tình cảm Thái tử phi và phụ hoàng còn sâu sắc hơn ta tưởng tượng nhiều. Thái tử lại tát thật mạnh vào mặt mũi Thái tử phi thêm lần nữa, nhất định là Phụ hoàng rất tức giận cho nên mới không thêm nhúng

tay vào dù chỉ một chút, thấy ta ở đây cũng không có ý né tránh ta, có thể thấy được là dung túng cho ta động tay, nếu đã vậy, ta có thể cứ thế mà làm .

Vệ vương tạo lớp vỏ bọc làm việc hoang đường để che giấu việc hấn ta vô cùng khôn khéo, chỉ mới hơi suy nghĩ liền hoàn toàn đoán được tâm tư Phụ hoàng của mình, vì sự ngu ngốc của Thái tử mà ai điều hai giây, tâm tình sung sướng thoải mái. (Ai điều: Bài văn viếng người chết để bày tỏ lòng thương xót; điều văn, ta thấy dễ nguyên hay hơn, châm chọc hơn)

Thái tử thấy mọi người đi hết rồi, vội vàng kéo Giang Ánh Nguyệt đứng dậy, dịu dàng an ủi, “Ánh Nguyệt, không cần lo lắng, chuyện này cô nhất định sẽ xử lý tốt, sẽ không để người bị hao tổn danh dự gì, người chỉ cần yên tâm đi theo cô, tất nhiên sau này cô đối đãi người thật tốt.”

Giang Ánh Nguyệt quay đầu nhìn hấn ta, nhu thuận gật đầu, trong lòng lại khinh miệt nghĩ: Hoàn Nhan Cảnh, là ta có mắt không trông đi xem trọng người. Còn tưởng rằng Hoàn Nhan Bất Phá thật tình lập người làm Thái tử, vì chuyện hôm nay chắc chắn sẽ theo ý người, giúp người giải quyết, lại không ngờ rằng chẳng qua người chỉ là cái xác không mà thôi! Không có quyền thế, không được thánh sủng, chỉ dựa vào cái chức Thái tử hư ảo, chuyện này người sẽ xử lý thế nào? Bịt miệng vài tên cung nữ, người bịt miệng Vệ vương nổi hay sao? Cường đoạt vợ của thần tử, đồn đãi như vậy nhất định sẽ bị Vệ vương thêm bớt lợi dụng. Hoàn Nhan Cảnh, người còn không nhìn thấy rõ à? Chuyện này Hoàn Nhan Bất Phá không muốn nhúng tay, một mình người giải quyết không được, người cứ chờ bị Ngự Sử buộc tội đi!

Nghĩ đến bản thân mình thế mà bị dính với loại ngu ngốc này, mai sau không biết còn liên lụy biết bao nhiêu, Giang Ánh Nguyệt nín thở nén cục tức trong ngực, nháy mắt biểu tình liền dữ tợn. Nàng âm thầm né tránh diu dắt của Thái tử, bước nhanh đến cạnh cửa, im lặng nhìn bóng dáng Âu Dương Tuệ Như và Hoàn Nhan Bất Phá rời đi.

Hai người sóng vai đi dưới tuyết, Hoàn Nhan Bất Phá tự mình bung dù cho Âu Dương Tuệ Như, che chở phần lớn tuyết bay đến nàng, bước chân đi cực kỳ thông thả, cũng cẩn thận lựa chọn con đường bằng phẳng để đi, sợ nàng bị ngã. Âu Dương Tuệ Như mỉm cười suốt, thỉnh thoảng mở miệng nói gì đó, khiến Hoàn Nhan Bất Phá đang nghiêm mặt cũng bật cười ha hả.

Một bông tuyết dính trên thái dương Âu Dương Tuệ Như, Hoàn Nhan Bất Phá đưa tay, dịu dàng giúp nàng phủi đi, ánh mắt nhìn về phía nàng vô cùng sâu lắng, giống như tình yêu cả đời. Âu Dương Tuệ Như cũng nhìn lại, đôi mắt đen nhánh lấp lánh long lanh, tràn đầy vui mừng.

Chỉ vừa nhìn, Giang Ánh Nguyệt càng thêm xác định suy đoán vừa rồi: bọn họ đang yêu nhau! Không còn nghi ngờ gì nữa!

Giang Ánh Nguyệt bấu chặt ngón tay vào khung cửa, hai mắt trợn to đến mức đầy tơ máu, vẻ mặt rất vặn vẹo.

“Ánh Nguyệt, đừng tức giận, nàng ta chẳng đắc ý được lâu đâu. Đợi cô đăng cơ, nhất định khiến Âu Dương Tuệ Như phải trả giá thật lớn vì chuyện hôm nay. Đến lúc đó, cô phế nàng ta, cho người làm hoàng hậu.” Thái tử nghĩ rằng Giang Ánh Nguyệt đang ghen ghét Âu Dương Tuệ Như, thoáng chốc có loại cảm giác đồng bệnh tương liên, càng thêm thương tiếc nàng, thề son thề sắt cam đoan.

Giang Ánh Nguyệt nghe thấy lời này, biểu tình trên mặt càng thêm vặn vẹo, thiếu chút nữa bị lời tuyên bố đồng dạng của Thái tử mà ngứa mắt lên trời cười to.

Đăng cơ? Thái tử, người đang nằm mơ à? Người còn không có nhìn ra được Phụ hoàng người yêu Thái tử phi của người hay sao? Lấy tính cách bá đạo phụ hoàng người, tuyệt đối không thể chỉ thỏa mãn việc yên lặng bảo vệ cho người mình yêu thương. Hấn vì tốt cho Âu Dương Tuệ Như, chuyện thứ nhất phải làm đó là phế người đi, bởi vì, hấn quyết không để một tên hoàng tử có lòng oán hận hấn được đăng cơ. Sao ta lại không sớm thấy rõ điểm này chứ? Đã vậy còn hao hết tâm tư, thậm chí hy sinh thân thể, rồi bị trói cùng với tên ngu ngốc, tên thái tử chắc chắn bị phế bỏ. Trách không được! Trách không được Âu Dương Tuệ Như lại độ lượng như vậy mà tha cho nàng, toàn thành cho nàng, trách không được ánh mắt nàng ta khi nhìn nàng thì đầy châm biếm và trào phúng.

Nghĩ rồi, Giang Ánh Nguyệt bỏ lại Thái tử, chạy nhanh giữa trời tuyết, vừa chạy vừa cười to, như là đang lên cơn điên vậy. Lần này nàng hy sinh rất lớn lại vẫn chỉ thành công đã trảng, vốn tưởng rằng có thể thay

đổi được cục diện nhưng nháy mắt lại biến thành con đường chết, nên đừng trách nàng chịu không nổi kích thích, tâm trí cũng không điều khiển nổi.

Thái tử thấy thế vô cùng sốt ruột, vội vàng bước theo.

Giang Ánh Nguyệt chạy về phòng, đóng chặt cửa, vô lực yếu đuối nằm trên giường, vẻ mặt thống khổ trước nay chưa có. Nàng phát hiện chuyện không thể nói giữa Hoàn Nhan Bất Phá và Âu Dương Tuệ Như, mà cho dù thế thì đã sao? Chẳng những nàng không thể nói ra ngoài, còn phải bảo vệ bí mật cho hai người đó nữa. Chỉ vì, hoàng tộc Đại Kim sẽ không để ý chút luân thường ấy, Hoàn Nhan Bất Phá lại càng không bị thế tục trói buộc. Nếu nàng đâm thọc tư tình của hai người, chỉ biết Hoàn Nhan Bất Phá càng thêm không kiêng nể gì, càng nhanh chóng chiếm Âu Dương Tuệ Như ỉnh, một khi hắn bắt đầu hành động, chờ đợi nàng với Thái tử chỉ có chờ bị giết.

Ông trời, vì sao ông lại đối xử với ta như vậy! Giang Ánh Nguyệt gào thét điên cuồng trong bụng, Thái tử ngoài cửa thấy lo lắng liền kêu thử, nàng nắm ly trà trên bàn ném mạnh về cánh cửa, lớn tiếng hét, “Cút!”

Thái tử không nghĩ tới giai nhân nhu nhược trong cảm nhận của hắn sẽ có một mặt bạo ngược như vậy, kinh ngạc tới mức ngừng việc kêu gọi.

Thế giới xung quanh chợt yên tĩnh bởi Giang Ánh Nguyệt nhắm nghiền mắt, ngất đi rồi.

Hôm sau, mọi người đã chuẩn bị hành trang xong xuôi hết, lần lượt đến tập hợp ngoài cửa cung, chờ hồi lâu mới thấy Thái tử với băng quần trên đầu, dìu một nữ tử có sắc mặt nhợt nhạt thong thả đến chậm.

Thuận vương thì hơi kinh ngạc một chút, Thành vương và Vệ vương cũng đã sớm có manh mối, tất cả đều biết nội tình, trong mắt hiện ra thần sắc vui sướng khi người khác gặp họa.

Thấy sắc mặt Giang Ánh Nguyệt tái nhợt, đồng tử đục ngầu, tinh thần uể oải cực độ, bộ dáng như gần đất xa trời đến nơi, Âu Dương Tuệ Như có chút kinh ngạc. Nàng vẫn nghĩ rằng Giang Ánh Nguyệt có thân kim cang, trừ phi một đao đánh chết nàng ta, bằng không, cho dù có bị đá kích mấy thì nàng ta vẫn có thể nhanh chóng khôi phục lại được, bộ dáng tồi tệ như thế này, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Thấy tình cảnh rước mắt quá bất ngờ, nàng không khỏi nhìn Giang Ánh Nguyệt vài lần. Thái tử nhận thấy ánh mắt của nàng, dữ tợn trừng lại nàng, trong mắt đầy hung dữ, sắc mặt vô cùng khó coi.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, quan hệ hai người xem như là hoàn toàn tan vỡ, Thái tử cũng giống như Âu Dương Tuệ Như, ngay cả nét bình thản ngoài mặt cũng không muốn duy trì nữa. Chỉ cần nghĩ đến việc hắn từng quỳ gối cầu xin trước mặt nữ nhân này, hắn liền hận không thể làm cho nàng biến mất vĩnh viễn.

Thái độ hắn ác liệt rõ ràng như vậy, thậm chí trong mắt dần hiện ra sát khí khi nhìn về phía Thái tử phi khiến ọi người cũng nhìn qua.

Thành vương với Vệ vương liếc nhau, cười nhạo trong bụng Thái tử ngu đến hết thuốc chữa rồi, rồi lại tức giận khó chịu, thầm nghĩ: người như vậy sao xứng làm Thái tử?

“Nghịch tử, ngươi đang nhìn cái gì? Có tin trầm móc mắt ngươi ra hay không?” Hoàn Nhan Bất Phá tiến lên vài bước, che chắn trước mặt Âu Dương Tuệ Như, giọng điệu bình thản, thậm chí mang theo vài phần ý cười nhưng lời nói ra lại khiến mọi người sợ hãi.

Âu Dương Tuệ Như mới đầu bị Thái tử trợn trừng có chút hồi hộp, lúc này như được ăn thuốc an thần, thần thái thảnh thơi, vươn tay nắm chặt một góc áo Phụ hoàng, trong đôi mắt toàn là ngọt ngào.

Nhận thấy nha đầu đang kéo lấy góc áo mình, Hoàn Nhan Bất Phá nghĩ là nàng bị dọa sợ, đang tìm kiếm sự an ủi của mình, trong lòng ngưng kết hàn sương như vào đông, ý nghĩ lạnh lùng: muốn giết bảo bối của trẫm, Thái tử, người giỏi lắm! Vốn Trẫm định phế ngươi nhưng vẫn chưa cho ngươi con đường lui để bồi thường, nay xem ra cũng không còn cần thiết nữa.

Hoàn Nhan Bất Phá mang vẻ mặt khó lường liếc nhìn Thái tử, sát khí trên người cũng toả ra bốn phía. Hai tay hắn đã chém giết vô số mạng người, sát khí vốn có đã nồng đậm, thậm chí còn mang theo sự khát máu khiếp người, về điểm này, khí thế Thái tử làm sao có thể so sánh được? Lúc này Thái tử và Giang Ánh Nguyệt bị áp bách đến chân như nhũn ra, lập tức quỳ xuống thỉnh tội, cũng khiến cho Thành vương và Vệ vương thâm kinh hãi, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì cũng lộ vẻ vui mừng.

Phụ hoàng vì Thái tử phi, không chút do dự liền nói muốn huỷ hai mắt Thái tử, việc này có ý nghĩa gì? Có nghĩa là phân lượng Thái tử phi ở trong lòng hẳn vượt xa Thái tử, càng có nghĩa là căn bản Thái tử không được hẳn sủng ái, không có chút địa vị nào trong lòng hẳn. Ngôi vị Thái tử của hẳn cùng lắm chỉ để trang trí mà thôi.

Bọn họ sớm đã nghi ngờ, Phụ hoàng vốn coi trọng tôn sùng kẻ mạnh, thắng làm vua, lấy tính tình của hẳn, làm sao có thể lại chọn kẻ vô dụng như Hoàn Nhan Cảnh làm Thái tử? Giờ xem ra, tất cả những chuyện này đều do Phụ hoàng cố tình sắp xếp chỉ vì khơi mào cho huynh đệ bọn họ tranh đấu với nhau.

Suy nghĩ kỹ càng xong, ánh mắt Thành vương và Vệ vương liếc hướng thái tử đầy ác ý không hề kiêng nể gì, cùng chung một ý nghĩ: đã như thế, chúng ta không thêm khách khí nữa, Thái tử, sau này ngài tự cẩn thận đi.

Giữa sân chỉ có một mình Thuận vương vẫn giữ sự bình thản, mắt trái hẳn bị mù, mắt phải còn lại càng thêm sáng ngời, sớm nhìn thấu sự đời, càng chán ghét chuyện lừa gạt nhau. Các huynh đệ muốn tranh giành, hẳn vẫn giữ thái độ bàng quan là được, dù sao có liên lụy gì thì cũng không đến trên người hẳn.

Mặc cho Thái tử liên tiếp dập đầu thỉnh tội, về mặt Hoàn Nhan Bất Phá không thay đổi chút nào, cũng không mở miệng tha thứ, cho đến khi hẳn dập đầu đến máu tươi thấm ra ngoài miêng bằng vết thương trên trán, mới lạnh lùng nói, “Đủ, cút lên xe ngựa của người đi!”

Thái tử kéo Giang Ánh Nguyệt, lôi thôi nhếch nhác đi lên xe ngựa.

“Phụ hoàng, ta không muốn ở chung với Thái tử đâu, ta sợ hẳn nhịn không được sẽ giết ta. Ngài tìm cho ta một chiếc xe ngựa đi?” Đã lộ bộ mặt thật rồi, trước mặt người ngoài Âu Dương Tuệ Như cũng không giả vờ thêm chi nữa, giật nhẹ ống tay áo Hoàn Nhan Bất Phá, mím môi cầu xin.

Thái tử phi cũng quá thành thật rồi, làm cho Thành vương và Vệ vương bật cười, ngay cả mặt mũi lúc nào cũng lạnh lùng như Thuận vương cũng phải nhếch môi. Giai nhân thẳng thắn đáng yêu như vậy mà Thái tử lại chướng mắt, con mắt của hẳn quả nhiên có thể bỏ đi rồi. Ba người vô cùng ăn ý nghĩ thế.

Thái tử từ nhỏ ỷ vào con trai trưởng với thân phận Thái tử mà ương ngạnh, hoành hành ngang ngược, về sau lớn lên lại không coi ai ra gì, việc này, huynh đệ ba người tuy chẳng thêm so đo gì nhưng với sự hống hách của Thái tử thì đều chán ghét y như nhau, đương nhiên cũng rất đồng cảm với việc Thái tử chán ghét Thái tử phi.

Hoàn Nhan Bất Phá thấy nha đầu chu môi chúm chím, hồng thắm, ướm át, cực kỳ đáng yêu, thiếu chút nữa nhịn không được cúi người dùng miệng ngậm lấy. Vừa hơi cúi đầu, hẳn lập tức tỉnh táo lại, biểu tình có chút cứng ngắc.

Cố gắng kiềm chế xao động trong lòng, hẳn đưa tay sờ sờ đỉnh đầu nha đầu, dịu dàng mở miệng, “Xe ngựa cũng chẳng dư mấy, lên ngồi với trẫm, bồi trẫm một ván cờ.”

“Tuân mệnh!” Có thể làm bạn với phụ hoàng một chặng đường, Âu Dương Tuệ Như làm sao còn có oán giận, lập tức mỉm cười cao giọng đồng ý, làm cho Hoàn Nhan Bất Phá cười một tiếng.

“Xuất phát!” Hẳn phát tay, trong giọng nói đầy niềm sung sướng.

Mỗi một người đều có vị trí và cương vị riêng, từ từ tiến về phía kinh thành.

Thành vương và Vệ vương đi theo hộ giá phía sau, hai người giục ngựa song song, khoảng cách rất gần, đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Chuyện tối hôm qua hoàng huynh cảm thấy thế nào?” Vệ vương mở miệng trước, hỏi cũng không rõ ràng.

“Chỉ cảm thấy một chữ? ? Ngủ!” Thành vương liếc Vệ vương, híp mắt cười, trả lời rõ ràng rành rọt.

Vệ vương ngửa đầu cười to, rồi đi sát vào Thành vương, đè nhỏ tiếng, “Hoàng huynh, Thái tử đúng là tên ngu ngốc như vậy, đệ đệ thật sự không thể nhịn được nữa. Đệ đệ vẫn cho rằng, chỉ có hoàng huynh người như rồng phượng đây mới xứng ngôi vị trí đó.” Thực lực không đủ, Vệ vương rõ ràng trực tiếp đầu quân.

“Hoàng đệ quá khen.” Thành vương mở miệng thì khiêm tốn nhưng trong mắt lại đầy kiêu ngạo.

Vệ vương xua tay, giọng điệu thành khẩn, “Không dám, đệ đệ nói là lời tâm huyết.” Dứt lời, hần dừng một chút, giọng điệu trở nên lạnh như băng, “Chuyện ngu xuẩn lần này của Thái tử, hoàng huynh không tính mượn nó để làm chuyện của mình một chút sao? Nếu hành động thích đáng, tuy rằng tạm thời không dao động vị trí thái tử hần ta được, nhưng mà ảnh hưởng cũng rất sâu xa, ít nhất, Âu Dương Tĩnh Vũ cũng sẽ lạnh nhạt bớt với Thái Tử.”

Thừa tướng là trợ lực lớn nhất của Thái tử, nhân chuyện bãi sản lần trước, gần đây ông ta có chút bất hòa với Thái tử, Thái tử lại giẫm lên vết xe đổ, tổn thương mặt mũi Thái tử phi, Thừa tướng lại bao che cho con chẳng thà để Thái tử phi cùng cách cũng sẽ không tiếp tục trợ giúp Thái tử nữa. Vệ vương nghĩ thầm.

Không thể không nói, Vệ vương này có ưu điểm lớn nhất đó chính là có một bộ óc sáng suốt, phân tích thể sự rất chính xác.

“Đa tạ Hoàng đệ nhắc nhở, vi huynh cân nhắc.” Thành vương gật đầu, hai mắt nhíu lại, trong bụng đã bắt đầu tính toán.

Thành vương cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, trong lòng tất nhiên có sự tính toán riêng, Vệ vương thấy hần còn cân nhắc, liền biết dừng câu chuyện đúng lúc, giục ngựa tạo khoảng cách giữa hai người, rồi chạy đi.

64. Chương 64: Khởi Hành Hồi Cung

Trong xe ngựa, Thái tử không biết vị trí Thái tử của hần đang gặp đầy nguy cơ, cũng không biết các huynh đệ của hần đối với hần như hổ đói rình mồi, mài dao chờ sẵn. Giờ phút này hần chỉ đang lo lắng cho giai nhân ngồi ở đối diện, từ lúc lên xe là nhắm nghiền hai mắt, không nói được một câu.

“Ánh Nguyệt, người làm sao vậy? Có phải còn trách cô hay không? Là cô say rượu không kiềm chế được đã mạo phạm người, lòng cô cũng rất áy náy, người muốn cái gì thì cứ nói, cô đều làm cho người.” Thái tử dụ dàng giải thích, thái độ hạ thấp vô cùng. Hần không biết nên đối với Giang Ánh Nguyệt thế nào, tựa như hần không có cách nào với Lưu Văn Thanh.

“Ta muốn địa vị Thái tử phi, người có thể cho à?” Đột nhiên Giang Ánh Nguyệt mở to mắt, lạnh giọng hỏi.

Nàng rất vô lễ với Thái tử, một chút kiêng kỵ cũng không có, đơn giản là vì nàng biết, Thái tử thích kiêu cao ngạo không ai bì nổi này của nàng. Giang Ánh Nguyệt không biết nên hình dung Thái tử thế nào, trong xương cốt hần không có chút kiêu ngạo vì sinh ra trong hoàng thất. Nếu Giang Ánh Nguyệt mà ở thời hiện đại, kỳ thật nàng có thể tìm được một từ hình dung Thái tử vô cùng chính xác, đó chính là ‘M’*.

* M là chứng thụ ngược : thể kỷ 19 ở Áo một tiểu thuyết gia tên là Masoch, hần là một bệnh nhân bị động (thụ động) chứng ngược đãi, trong tác phẩm của hần miêu tả rất nhiều loại tính hoạt động biến thái này. Bởi vậy, bị động (thụ động) chứng ngược đãi liền được mệnh danh là hiện tượng Masoch (Masochism), tức chứng thụ ngược.

Hừ! Quả nhiên là mọi rợ Đại Kim, cướp được giang sơn thì sao nào? Bản chất ti tiện này đã khắc sâu vào xương máu, không thể thay đổi được! Giang Ánh Nguyệt khinh miệt nghĩ.

Địa vị Thái tử phi? Thái tử chần chờ, một hồi lâu sau vẫn không trả lời. Đầu của hần vẫn còn có một chút tỉnh táo, biết rõ việc chưa đăng cơ thì hần không thể động vào Âu Dương Tuệ Như, hần rất cần sự hỗ trợ của Thừa tướng.

Thấy hần không nói gì, Giang Ánh Nguyệt nhếch môi, cười lạnh một tiếng, tiếp tục nhắm hai mắt lại.

Giang Ánh Nguyệt vốn định báo cho Thái tử biết tư tình của Âu Dương Tuệ Như và Hoàn Nhan Bất Phá, rồi liền thủ với Thái tử nghĩ cách gỡ khó, nhưng sức nhớ miệng cộp gan thỏ, tính cách xúc động dễ giận đó của hần, lại lập tức bỏ luôn suy nghĩ này trong đầu. Nói cho Thái tử, không chừng Thái tử lại làm ra chuyện ngu si gì, cuối cùng còn liên lụy nàng gặp tai họa nữa, thôi bỏ đi!

Giang Ánh Nguyệt nhíu mày, cảm thấy cuộc sống vô vọng, tâm tàn ý lạnh.

Trên chiếc ngự niện (thấy có chỗ để là kiệu của vua, nhưng không lẽ vua đi kiệu từ đây về kinh =___=) xa hoa cách xe ngựa Thái tử một khoảng xa, Âu Dương Tuệ Như đang vừa chơi cờ vừa trò chuyện với Hoàn Nhan Bất Phá.

Lại ăn thêm một đám quân cờ của Âu Dương Tuệ Như, Hoàn Nhan Bất Phá híp mắt, từ từ mở miệng, “Nha đầu có vẻ không yên lòng nhỉ, làm sao vậy? Bị Thái tử dọa sợ sao?” Trong câu hỏi cuối cùng của hắn mang theo sự bằng giá.

Âu Dương Tuệ Như mỉm cười, hờ hững xua tay, “Không có. Thái độ của hắn đối với ta trước giờ đã như vậy, nếu thế mà là dọa, ta đã sớm sợ rồi. Là ta kỳ nghệ không tinh, thật sự không phải đối thủ của Phụ hoàng.”

Trước giờ đã như vậy? Rất tốt! Hoàn Nhan Bất Phá dùng sức siết chặt quân cờ, rừ đôi mắt đờ đờ sát khí xuống.

An Thuận liếc nắm tay để vương đã nổi gân xanh, cảm thấy không thoải mái rút bả vai lại, trong lòng thì niệm Sa môn kinh, siêu độ cho Thái tử trước.

“Phụ hoàng, là người không yên lòng mới đúng, đã đến lượt người hạ cờ rồi.” Không biết bản thân mình tùy ý nói một câu khiến lòng Hoàn Nhan Bất Phá sát khí ngập trời, nằng khê kéo góc áo Phụ hoàng, ngây thơ nhắc nhở.

“À, quân cờ hỏng rồi, trăm đổi một quân.” Hoàn Nhan Bất Phá hoàn hồn, hòa nhã liếc một cái, vút quân cờ đang nắm chặt trong lòng bàn tay xuống, đổi một quân mới đặt lên bàn cờ.

Âu Dương Tuệ Như nhìn nhìn quân cờ bằng Bạch Ngọc được đặt trên bàn, khoanh khắc vỡ thành bột phấn thì cảm khái trong lòng: Dương Chi Bạch Ngọc tinh quý như thế, lại lấy làm quân cờ thật là lãng phí! Cả ngày bị người ta nhấn tới nhấn lui, ném qua ném lại, không vỡ mới là lạ.

Về mặt An Thuận bình tĩnh trở lại, gom mảnh vụn vào lòng bàn tay, vén màn xe lên hất ra ngoài, nhìn mảnh vỡ vụn lấm tấm bay trong gió, rơi xuống mui xe Thái tử làm ui xe Thái tử như dính một lớp hàn sương, hắn híp mắt, khê lắc lắc đầu khó nhận ra.

Thật vất vả mới xong một ván, Âu Dương Tuệ Như cẩn thận đếm chiến tích của mình, về mặt hết sức uể oải.

“Đừng nản lòng, sau này Phụ hoàng dạy người thật tốt, với sự thông minh của người, nhất định sẽ có một ngày có thể thắng được Phụ hoàng.” Xoa xoa hai má trơn mềm của nha đầu, Hoàn Nhan Bất Phá cười an ủi.

Nghe Hoàn Nhan Bất Phá an ủi, tâm tình Âu Dương Tuệ Như không những không khôi phục, ngược lại càng thêm uể oải.

“Muốn thắng được Phụ hoàng thì phải đợi đến ngày nào chứ? Nếu như đến lúc đó ta đã không còn là Thái tử phi, Phụ hoàng còn có thể dạy ta, tốt với ta như vậy nữa sao?” Âu Dương Tuệ Như chớp chớp mắt mấy cái, như đang lơ đãng hỏi.

Bàn tay Hoàn Nhan Bất Phá đang quân cờ cũng dừng một chút, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm thoáng một chút sắc bén, nghĩ ngợi: không phải Thái tử phi? Câu này giải thích thế nào? Chẳng lẽ nha đầu cũng muốn cùng cách với Thái tử?

Hoàn Nhan Bất Phá mím môi, kiềm chế kích động trong lòng, gằn từng tiếng, từ từ đáp lời: “Bất kể thân phận thế nào, người đều là nha đầu của trăm, thái độ Trăm đối với người vĩnh viễn không thay đổi.”

Uể oải nháy mắt biến mất, hai mắt Âu Dương Tuệ Như sáng lấp lánh, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, giọng điệu mang theo sự vui mừng, “Ừm, Phụ hoàng là miệng vàng lời ngọc, nói ra đừng có quên! Phụ hoàng, ta lại thêm một ván!” Dứt lời, nàng dùng tốc rất nhanh nhặt quân cờ đang phân tán trên bàn cờ lên, khôi phục lại thần thái sáng láng ngày xưa.

“Được. Lần này người phải cố gắng, đừng có thua khó coi như vậy nữa.” Hoàn Nhan Bất Phá mỉm cười, trêu chọc.

Đáp lại hần là nha đầu khua khua nắm tay và vênh đôi môi hồng phấn lên cao, chọc hần ngửa đầu cười to một trận, tiếng cười truyền ra ngự niệm, làm ấy người tùy giá liên tục liếc nhìn.

Đoàn xe dưới sự phòng hộ nghiêm mật của Cẩm Vệ Quân không nhanh không chậm tiến lên, cuối cùng sau hai canh giờ cũng đến hoàng cung, rồi vững vàng dừng lại ở trước cửa cung.

Thái Hậu mang theo các vị thân phận cao quý chờ ngoài cửa đã lâu.

Nhìn thấy ngự niệm của hoàng đế, trên mặt Thái Hậu lộ ra tươi cười vui sướng, bất giác tiến về phía trước hai bước. Vào giờ khắc này, bà mới xem như là chân chính an lòng. Các vị thân vương đứng phía sau bà cũng đều lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng, nghĩ thầm: Hoàng Thượng đã trở lại, kinh thành thái bình, chính thể và con trai trưởng của bọn họ đang bị giam lỏng ở trong cung cũng có thể về nhà rồi.

Âu Dương Tĩnh Vũ đứng bên cạnh Thái Hậu, nhưng lực chú ý không phải là ngự niệm mà là xa giá của Thái tử. Con gái đi một cái là gần hai tháng, sống chết chưa biết. Lòng ông nóng như lửa đốt, đêm đêm lo lắng khó có thể đi vào giấc ngủ lại chỉ có thể tự mình chịu đựng, nay con gái gần ngay trước mắt, ông hận không thể xuyên qua xe ngựa, lập tức nhìn xem con gái có khỏe hay không.

Lưu Văn Thanh ẩn giữa trong đám người, tâm lý lo lắng so với Thái Hậu và Âu Dương Tĩnh Vũ càng nhiều hơn. Vừa biết được tin tức Hoàn Nhan Bất Phá bị bệnh thương hàn, trong đầu hần nảy ra một ý niệm chính là —— cơ hội Hoàng tử tới rồi. Hần tin tưởng, bằng thủ đoạn Hoàng tử, nhất định sẽ làm tốt việc lợi dụng tâm lý bệnh nặng yếu ớt của Hoàn Nhan Bất Phá mà đảo động hần, rồi theo đó mà dâng phương thuốc cứu hần. Đợi Hoàng tử trở về, có vô số vinh quang đang chờ đợi nàng, nói không chừng, hôn ước bọn họ cũng có thể giải quyết được.

Hai mắt Lưu Văn Thanh bình tĩnh tìm bóng dáng Giang Ánh Nguyệt ở trong đám người, không nhìn thấy, liền chuyển tầm mắt chăm chú nhìn vào ngự niệm, chờ mong trong lòng lên tới cao nhất.

An Thuận bước xuống xe trước, khom người, vén màn xe giúp người bên trong xe lên, không lâu, bóng dáng cao lớn của Hoàn Nhan Bất Phá xuất hiện, nhanh chân bước xuống xe ngựa, đứng vững rồi, hần quay lại, vươn tay phải về phía cửa xe, làm động tác diu dặt. Một bàn tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng đặt lên trên tay hần, một lát sau, một nữ tử ăn mặc hoa lệ từ bên trong xe bước ra dẫn tới sự chú ý của mọi người.

Ngồi chung ngự niệm, Hoàng đế tự mình diu, ai mà may mắn như vậy, được vinh hạnh đặc biệt cỡ này? Bởi vì nàng đó khom lưng cúi đầu, đang từ từ bước xuống ngự niệm, nhìn không rõ dung mạo, mọi người chỉ có thể tiếp tục suy đoán.

Lưu Văn Thanh nắm chặt hai tay, ráng cố sức kiềm nén kích động trên mặt. Là Hoàng tử sao? Nhất định là thế! Hần kiên định nghĩ.

Đợi nàng đó ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt còn diễm lệ hơn phù dung, Đầu óc Lưu Văn Thanh trống rỗng, thân mình hơi lay động, có chút không thể tin được hai mắt của mình. Không ngờ là Âu Dương Tuệ Như? Vậy Hoàng tử đang ở chỗ nào? Thần sắc hần lo âu, điên cuồng tìm kiếm trong đám người, cho đến thấy Hoàng tử bước xuống từ trên xe Thái tử, hai mắt hần trợn lên còn lớn hơn chuông đồng, cảm giác đầu óc đau đốn, trời đất ngã nghiêng.

Mọi người thấy người ngồi chung ngự niệm với Hoàng Thượng hóa ra là Thái tử phi công thần thị tạt lần này, lập tức thu hồi thần sắc lăm chuyen trên mặt, làm ra bộ dáng cung kính biết vâng lời.

Âu Dương Tĩnh Vũ nhìn thấy thần thái con gái sáng láng, lộ vẻ thật sự dễ chịu, chân mày mở ra, nở nụ cười đầu tiên trong suốt hai tháng nay, đợi nhìn thấy Thái tử với đầu bao băng gạc đang dịu dàng giúp đỡ một nữ nhân xuống xe, theo sát ngay sau con gái, lập tức sắc mặt hần âm trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía Thái tử so với đao còn sắc bén hơn.

Âu Dương Tuệ Như đón nhận ánh mắt lão cha Thừa tướng, khóe miệng cong cong, lắc đầu hơi không thể nhận ra, trấn an cảm xúc ông.

Thừa tướng gật đầu, thu hồi hàn quang trong mắt, tạo vẻ trang nghiêm dẫn quần thần khấu kiến Hoàng Thượng.

Thu hết trong mắt hồ động của hai cha con này, Thành vương và Vệ vương nhí nhau, khi xoay mặt nhìn về phía Thái tử, trong mắt bao hàm đồng tình với châm chọc. Ngu si, trước mặt vẫn vô bá quan cũng dám kiêu ngạo như vậy, lát nữa đốt cho người thêm chút lửa, người cứ chờ Ấu Dương lão hồ ly tới thu thập người đi, ta chỉ việc ngồi xem diễn là được.

“Ai gia biết là Hoàng nhi có Trời phù hộ, nhất định có thể bình yên vượt một kiếp qua này!” Mọi người dập đầu bái lạy, chỉ một mình Thái Hậu đứng, cười khúc khích tiến lên hai bước, đỡ lấy cánh tay Hoàn Nhan Bất Phá kiêu ngạo nói.

“Làm sao là Trời phù hộ? Toàn là nhờ Thái tử phi hết lòng chăm sóc, Trẫm mới có hôm nay.” Hoàn Nhan Bất Phá chỉ Ấu Dương Tuệ Như đứng bên cạnh, cao giọng nói.

Lời nói của hắc dẫn tới Thái Hậu hớn hở mặt mày, kéo Ấu Dương Tuệ Như qua ôm ấp trấn an, cũng làm ọi người đến nghênh giá thăm kinh hãi: Hoàng Thượng ca ngạo tại chỗ như thế, lần này Thái tử phi thị tạt ở Ly Sơn, công lao thật sự là lớn như trời mà! Nhưng thấy một nữ tử mặc cung trang nổi gót theo sau, thái độ vô cùng thân thiết với Thái tử, mọi người im lặng, cúi đầu, che giấu vẻ xem thường trên mặt.

Giang Ánh Nguyệt đón nhận ánh mắt phẫn khích của mọi người, đặc biệt là tầm mắt không dám tin của Hoàng đệ, vội vàng cúi đầu tránh né, hận không có lỗ nẻ để chui xuống.

Nàng ta lui ra phía sau một bước, muốn ẩn vào đội ngũ các cung nữ, nhưng tiếc rằng Hoàn Nhan Cảnh giống như đang giận dữ hoặc khoe khoang, túm chặt cánh tay nàng, ép sát bên cạnh không cho nàng dịch một bước nào.

Giang Ánh Nguyệt hung ác nhìn Hoàn Nhan Cảnh, trong lòng khó thở, đợi nhận thấy ánh mắt như đao nhìn qua của Thái Hậu và Ấu Dương Tĩnh Vũ, thân mình nàng cứng đờ, lưng lập tức cố gắng thẳng tắp, hàm dưới tự nhiên nâng lên bốn mươi lăm độ, mí mắt khẽ khép, biểu lộ thái độ bề nghệ, tốc độ không nhanh không chậm, mỗi một bước giống như được đo đạc, không nhiều hơn một tấc, cũng không ít hơn một tấc, khí chất cao quý, như tự nhiên vốn có.

Quả nhiên Giang Ánh Nguyệt vẫn là Giang Ánh Nguyệt kia, cho dù có sa sút tinh thần cũng quyết không yếu thế trước mặt kẻ thù.

Đột nhiên nàng ta biểu lộ khí chất đặc thù dẫn tới Thái Hậu, Hoàn Nhan Bất Phá và Ấu Dương Tĩnh Vũ đều nhướng mày, trong lòng cùng nghĩ: khí chất cao quý trọn vẹn thể này so với công chúa hoàng thất cũng không kém! Không được khổ luyện từ nhỏ thì không thể bồi dưỡng ra được, thân phận nàng ta vô cùng khả nghi!

65. Chương 65: Xung Đột Tăng Lên

Cho các vị quan viên lui, Hoàn Nhan Bất Phá ngồi trên ngự liễn, khởi giá hồi cung, còn Ấu Dương Tuệ Như thì được thỉnh đến phượng liễn của Thái Hậu, cùng Thái Hậu quay về.

Ngự Liễn dừng lại trước cửa cung Càn Thanh, bên đường là năm vị phi tần ăn diện trang điểm tỉ mỉ đứng đón từ sớm, nhìn thấy Hoàn Nhan Bất Phá bước xuống, lập tức thi nhau đỏ hốc mắt, yếu điệu thướt tha tiến lên hành lễ, nũng nịu nghẹn ngào cất tiếng gọi Hoàng Thượng.

Ấu Dương Tuệ Như ở bên cạnh Thái Hậu trong phượng liễn, nghe thấy những âm thanh quyến rũ uyển chuyển đó lập tức run rẩy cả người, da gà da vịt thì nhau nổi lên.

Những nữ nhân ấy kẻ trước người sau cố gắng tỏ ra nhu nhược yếu ớt sao cho đẹp nhất, đồng thời tranh nhau thể hiện sự nhớ nhung và lo lắng về bệnh tình của hắc, có người thì không tỏ ra tranh đoạt, chỉ đứng một bên yên lặng rơi lệ, tư thế diễm đạm đáng yêu, làm kẻ khác nhìn thấy phải đau lòng.

Ấu Dương Tuệ Như nhìn thấy những nữ nhân này sử dụng tất cả thủ đoạn, trong lòng vô cùng chua xót, nhưng cũng cảm thấy may mắn vô cùng: may mắn rằng nàng không nằm trong đám nữ nhân này, chỉ vì muốn được quý nhân liếc nhìn một cái mà phải tổn biết bao tâm tư, sử dụng biết bao thủ đoạn. Yêu thương như thế, thật hèn mọn biết bao, thật dễ tiện biết bao? Không bằng nàng cứ một mình tự do tự tại, muốn yêu thì yêu, không muốn yêu thì dứt bỏ. Tình yêu, thật ra vẫn có thể là chuyện của một người.

Nghĩ đến đây, nàng cúi mắt, hơi lùi về sau vài bước, khom người hành lễ với Thái Hậu và Hoàn Nhan Bất Phá: “Phụ Hoàng, Hoàng Tổ Mẫu, đi đường một hồi nên Tuệ Như có hơi mệt mỏi, Tuệ Như có thể cáo lui trước được không ạ?”

Hoàn Nhan Bất Phá bình tĩnh nhìn nàng, cảm thấy từ nàng phát ra một sự xa cách vô cùng mãnh liệt, làm hắn có chút không quen, muốn mở miệng hỏi, nhưng hiện tại có nhiều người, nên không tiện nói ra, đành phải cứng ngắt gật đầu, “Nếu như vậy, thì người trở về nghỉ ngơi đi. An Thuận, tiễn Thái Tử phi thay Trẫm.”

An Thuận tuân lệnh, dẫn Thái Tử Phi về hướng Dục Khánh Cung.

Hoàn Nhan Bất Phá nhìn theo bóng lưng Âu Dương Tuệ Như dần dần đi xa, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng nữa mới quay đầu nhìn lại, thấy một đàn mỹ nhân trang điểm xinh đẹp, ánh mắt ẩn tình phía sau hắn, thì đột nhiên hiểu ra — Nha Đầu đang ghen! Gương mặt nghiêm nghị nở nụ cười đầu tiên, nhưng sau đó sau đó lại nổi giận, phất tay tức giận nói: “Ai chuẩn cho các người đến cung Càn Thanh? Mới mấy tháng đã quên mất cung quy mới rồi đúng không? Vả miệng mỗi người hai mươi cái, rồi cút ngay cho Trẫm!”

Nhìn thấy Hoàng Thượng nở nụ cười dịu dàng, chúng phi tần lập tức mừng rỡ, đang nghĩ hôm nay có hi vọng rồi, nhưng ngờ đâu ngay sau đó lại rớt xuống vực sâu, vội vàng đồng loạt quỳ xuống cầu xin tha thứ. Vả miệng hai mươi cái, các nàng bị hành hình xong thì ít nhất cũng phải nửa tháng không thể ra được hình người.

“Ồ ào cái gì? Kẻ nào làm náo loạn cung Càn Thanh, phạt thêm hai mươi trượng nữa!” Thái Hậu theo đến cung Càn Thanh vốn là có chuyện muốn bàn cùng Hoàn Nhan Bất Phá, lại bị mấy nữ nhân này làm náo loạn, trong lòng lập tức mất kiên nhẫn, mở miệng quát lớn.

Thái Hậu vừa xuất mã, thế giới lập tức thanh bình, chúng phi tần ngậm miệng lại, nơm nớp lo sợ quỳ rạp trên mặt đất.

“Ngạc Kỳ, kéo các nàng ta xuống vả miệng. Đừng tưởng hôm nay Hoàng Thượng hỏi cung thì Ai gia sẽ làm như không thấy việc các người vi phạm cung quy. Trước mặt Ai gia mà bày ra thủ đoạn gì đó, các người vẫn còn kém lắm!” Nhìn thấy vẻ mặt chột dạ của chúng phi tần, Thái Hậu chau mày, lại càng thêm chán ghét những nữ nhân mang tâm tư dối trá này hơn nữa.

Lúc Ngạc Kỳ cho người kéo chúng phi tần đi, thì Thái Hậu và Hoàn Nhan Bất Phá đã an vị ở chỗ của mình, nhàn nhã uống trà.

“Sắc mặt Hoàng Thượng không tồi, thân thể cũng không thấy gầy yếu, xem ra Tiểu Như đã chăm sóc người tốt lắm!” Thái Hậu buông ly trà xuống, cười híp mắt nói.

“Không có Nha Đầu, thì sẽ không có Trẫm hôm nay.” Hoàn Nhan Bất Phá cảm thán, trong đôi mắt thăm thẳm tràn ngập tình yêu.

Quả nhiên Tiểu Như là hóa kỳ tinh, thật sự là quý nhân của chúng ta! Chuyện ở hành cung Ly Sơn Thái Hậu biết rất rõ ràng, trong lòng mừng thầm, trải qua lần kinh hoàng này, đã khiến bà càng thêm tin tưởng lời nói của Gia Tát, càng hạ quyết tâm giúp hai người đến bên nhau.

Bà mỉm cười gật đầu, trầm ngâm một chút rồi bỗng dưng chuyển đề tài: “Hoàng Thượng, Nguyên Phi bị đày vào lãnh cung, Nhu Phi bị phế, hiện giờ trong cung đang cần một phi tần có địa vị cao làm chủ quản, Hoàng Thượng có định thăng phân vị cho phi tần nào không?” Mà thăng phân vị lên, bà lại sợ thăng phải tham lang tinh.

Bảo sao hôm nay đám nữ nhân kia nhiệt tình đến thế! Hoàn Nhan Bất Phá lập tức hiểu ra, cười lạnh nói: “Thăng phân vị sao? Trẫm bệnh nặng, các nàng ta có ai chủ động yêu cầu đi hành cung Ly Sơn chăm sóc Trẫm không? Có ngày ngày viết thư thăm hỏi quan tâm bệnh tình của Trẫm không? Có ngày ngày tần hiếu với Mẫu Hậu không chứ?”

Từng vấn đề hỏi ra, giọng điệu của hắn lại lạnh đi vài phần. Thái Hậu liên tục lắc đầu với từng câu hỏi của hắn, vẻ mặt lại vô cùng bất ngờ. Có thể tiếp như vậy, quả thật khiến cho người khác thất vọng vô cùng.

(Càfé: nói thật chứ chỗ này mình thấy ông Bất Phá và bà Thái Hậu vô lý quá. Tình cảm phải cho đi mới nhận được, sao không tự ngẫm lại xem mình đối xử với thế thiếp thế nào? Đã không cho tình cảm thì cũng đừng đòi nhận tình cảm, chưa nói đến việc nếu mấy bà phi tần của ông quan tâm như lời ông nói thì ông sẽ nghĩ thế nào nữa ấy chứ, không chừng sẽ cho rằng mấy bà đó giả tạo thế này thế kia. Còn Thái Hậu, tần hiểu quá gì được, bà toàn đuổi người ta đi không mà. Biết là yêu ai yêu cả đường đi, nhưng ích kỷ cỡ này ta vẫn thấy quá đáng, mấy bà phi tần của ông ngoài ăn sung mặc sướng thì chả được cái mớ gì hết, hử cái bị phạt hử cái bị đánh, làm như sung sướng lắm không bằng. Bức xúc ghê ><>

“Hừ, hai tháng nay nói không chừng thứ các nàng ta nghĩ đến nhiều nhất là nếu Trẫm chết rồi, ai sẽ ngồi vào Ngai vị thì có. Có phải các nàng ta đều có hành động rồi đúng không, đều đã chuẩn bị xếp hàng sẵn rồi chứ gì?” giọng điệu Hoàn Nhan Bất Phá lạnh băng, nhìn về Thái Hậu, nói với vẻ chắc chắn.

Thái Hậu im lặng, nhìn ly trà đang cầm trên tay, ánh mắt lạnh lẽo. Một lúc sau, bà thu lại vẻ lạnh lẽo đó, ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Quả thật các nàng không xứng được thăng phân vị. Trên thực tế, nếu ai gia không đàn áp được những hành động của các nàng, thì ai gia cũng không ngại phế bỏ các nàng ta đâu! Hừ!”

Thái Hậu vỗ bàn, vẻ mặt vô cùng tức giận, có thể thấy được là trong hai tháng nay chuyện trong cung đã khiến bà khó chịu đến mức nào. Trút giận xong, giọng điệu Thái Hậu lập tức bình thường trở lại nói: “Nhưng mà, ai gia cũng đã già rồi, một mình quản lý hậu cung to lớn thế này, cũng chẳng có hơi sức, vẫn cần có người giúp đỡ.”

Hoàn Nhan Bất Phá trầm ngâm một lúc lâu, rồi mím môi nói: “Vậy bảo Tiểu Nha Đầu giúp người đi. Mọi việc trong lục cung, sớm muộn gì nàng ấy cũng phải quen thuộc.”

Thái Hậu mỉm cười gật đầu, lập tức tỏ ra đồng ý với quyết định của Hoàng Thượng.

Hai người đều là người mạnh mẽ quyết đoán, lập tức cho người lấy cẩm bạch ra (vải ghi chiếu chỉ), đều tự tay viết một phần ý chỉ. Sau đó cầm hai phần chiếu chỉ tối cao nhất trong cung ra kiểm tra lại lần nữa, xác định là không có vấn đề gì, hai người đều đồng loại nở nụ cười hài lòng.

“Như vậy, hôm nay ai gia cũng không còn việc gì nữa. Hoàng Thượng đi đường mệt nhọc, cũng nên nghỉ ngơi sớm.” Thái Hậu nhẹ nhàng căn dặn, bước ra ngoài được hai bước, bỗng dừng nghĩ đến điều gì, rồi đột nhiên quay đầu lại, nhíu mày nhắc nhở: “Ái cung nữ làm chậm trễ bệnh tình của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng đừng vội xử lý. Cứ để nàng ta bên cạnh Thái Tử cũng tốt. Ai gia nghĩ ngờ thân phận nàng ta không đơn giản, còn phải tra xét cẩn thận hơn.”

Nghĩ đến phong thái cao quý có thể so với Hoàng Tử Hoàng Nữ của Giang Ánh Nguyệt, Thái Hậu chắc chắn, nàng ta không thể là một cung nữ xuất thân ti tiện được. Che giấu thân phận vào cung, hiển nhiên là tâm tư khôn lường, mưu đồ bất chính! Tham lang mà Gia Tắt nói, cuối cùng đã có một mục tiêu khiến bà hoài nghi. Nhưng nếu đây thực sự là thiên mệnh, thì bà cũng chỉ có thể nhắc nhở Hoàng Thượng phòng bị mà thôi, không thể tùy tiện nhúng tay vào được.

Mẫu hậu vẫn nhạy cảm sâu sắc như thế, chỉ cần liếc mắt qua đã thấy Giang Ánh Nguyệt có vấn đề rồi, tại sao tuổi già, mà khả năng lại không hề giảm đi vậy nhỉ? Lần này là cố ý đến thăm dò Trẫm, sẵn đó lấy Thánh chỉ để Tiểu Nha Đầu chấp chưởng lục cung luôn đúng không? Hoàn Nhan Bất Phá Hiểu ra, mỉm cười rồi nói với giọng cam đoan: “Mẫu Hậu yên tâm, Trẫm đã phái người thăm dò rồi.”

Thái Hậu vuốt cằm, lúc này mới yên tâm rời đi.

Trở lại tấm điện của mình ở Dục Khánh cung, Âu Dương Tuệ Như lập tức xụi lơ nằm trên sạp, chau mày, như đang suy nghĩ điều gì.

“Mama, sao lúc này không thấy Nhu Phi nương nương nhỉ?” Nguyên Phi bị đẩy vào lãnh cung, bây giờ vẫn chưa được ra ngoài, việc này thì Âu Dương Tuệ Như biết, nhưng việc Nhu Phi bị cắt lưỡi rồi phế đi, thì lúc đó nàng đang đang trên đường quay lại hành cung, nên không biết.

“Hồi bẩm tiểu thư, trong cung đã không còn Nhu Phi nữa rồi.” Tần mama bước lên vài bước rồi ngồi xuống bóp chân cho nàng, đem tin tức mà Tiểu Vũ nghe ngóng được hồi báo lại.

“Không ngờ Nhu Phi lại không biết chừng mực như vậy!” Âu Dương Tuệ Như cảm thán, đôi mắt chuyển động, rồi cười nhạo: “Mẫu phi của Vệ Vương bị phế, vậy mà hắc vẫn vững vàng như núi Thái Sơn, vẻ mặt chẳng thể hiện điều gì. Lúc tiếp giá, thật sự ta chẳng thể nhìn ra được hắc đã trải qua biến cố lớn đến thế, quả là tâm tính cứng cỏi mà!”

Đột nhiên nàng ngồi thẳng dậy, nhú mào, giọng điệu nghiêm túc nói: “Ngay cả Vệ Vương mà Thái Tử cũng không bằng, bị đập xuống ngựa là chuyện sớm muộn mà thôi! Mama, chúng ta phải tính sớm một chút, nhất định không thể chết chung với Thái Tử được. Ta thì không sao, chỉ sợ phiền hà cha ta thôi.”

Tần mama gật đầu, “Tiểu Thư nói đúng! Quả thật, sẽ không dễ gì hòa ly với Thái Tử được.”

“Ta đã tính toán cả rồi.” Âu Dương Tuệ Như cầm một bức thư mỏng đưa cho Tần mama, “Người tìm cách đưa cho cha ta, phải thật cẩn thận đấy.”

Trong thư là thân thể của tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt, Âu Dương Tuệ Như suy đi tính lại, cuối cùng vẫn quyết định báo cho Âu Dương Thừa Tướng, bảo ông ấy giám thị Lưu Văn Thanh, còn tập tranh thì đợi khi nàng xin được ý chỉ, cho ông ấy tiến cung thì sẽ để ông nhìn thấy.

Tần mama vội vàng gật đầu đồng ý, nhận thư rồi cẩn thận bỏ vào trong ngực, lúc này Tiểu Vũ mang vẻ mặt buồn thui đi vào, vội vàng hành lễ rồi nói với tốc cộ cực nhanh: “Tiểu thư, lúc này nô tỳ an bày cho Giang Ánh Nguyệt ở phòng của Hình Phương Lan thì Thái Tử đến, sau đó ngài ấy nổi giận khiển trách rằng nô tỳ phạm thượng, thất lễ với Giang Ánh Nguyệt, rồi muốn mang Giang Ánh Nguyệt đến điện dành cho Trắc Phi. Nô tỳ ngăn cản, bảo với Thái Tử rằng như vậy không hợp với cung quy, thì bị ngài ấy cho người vả miệng nô tỳ.”

Tiểu Vũ cau mày, hai mắt ngập nước, gò má vừa đỏ vừa sưng, nhìn vô cùng đáng thương.

“Tên ngu xuẩn chết tiệt đó! Lại như vậy nữa rồi!” Âu Dương Tuệ Như thấy bộ dạng Tiểu Vũ như vậy lập tức nổi điên lên, hùng hùng hổ hổ đi về phía nhĩ phòng của Giang Ánh Nguyệt.

“Một thị thiếp không danh không phận mà cũng dám cho ở điện của Trắc Phi? Muốn chết rồi sao?” Âu Dương Tuệ Như bước vào nhĩ phòng, liếc nhìn Thái Tử đang ôm Giang Ánh Nguyệt an ủi và Hình thị đang nơm nớp lo sợ quỳ gối dưới sàn, nở nụ cười châm biếm, chậm rãi hỏi. Hỏi xong, lại đi tới đi lui, liên tục nhìn những cung nhân đang giúp Giang Ánh Nguyệt thu dọn quần áo, lạnh lùng ra lệnh, “Đem đám đồ này....dọn đi cho bản cung!”

Nhóm cung nhân vội vàng tuân lệnh, nhanh chóng thu dọn.

“Thái Tử Phi thứ tội, nô tỳ không dám vượt qua bốn phận, hết thấy đều là do Thái Tử an bày ạ.” Giang Ánh Nguyệt thấy tình thế thay đổi, nên vô cùng vâng lời quỳ xuống, dịu dàng giải thích, còn chưa dứt lời đã được Thái Tử vươn tay kéo dậy, ôm vào trong lòng.

“Dục Khánh cung này là Đông cung của cô, cô mới là người đứng đầu ở đây, chứ không phải là đồ vô dụng Thái Tử Phi gì đó! Cô muốn làm chuyện gì, ai dám không nghe? Âu Dương Tuệ Như, người cứ năm lần bảy lượt nghịch ý cô, cô thật sự không thể nhịn người được nữa, nếu người không muốn làm Thái Tử Phi nữa, thì cô sẽ thành toàn cho người!” Thái Tử dịu dàng nhìn giai nhân yếu đuối trong lòng, rồi ngẩng đầu nhìn Âu Dương Tuệ Như với vẻ mặt ngập tràn sát khí, cất giọng cương quyết trước nay chưa từng có.

Người không nhịn ta được nữa? Thật buồn cười! Âu Dương Tuệ Như che miệng cười khê, tiếng cười thoải mái, trong trẻo như ngân châu rơi xuống ngọc bàn, đĩnh đĩnh đang đang, vô cùng êm tai. Nhưng đáng tiếc, những người ở đây lại không có tâm trạng thưởng thức, ngược lại lại thấy tiếng cười của nàng lạnh lẽo vô cùng.

Thái Tử hơi buông lỏng Giang Ánh Nguyệt ra, trong lòng có chút bất an.

“Hừ! Người thành toàn cho ta? Hoàn Nhan Cảnh, người có biết như vậy buồn cười lắm không hả? Cái vị trí Thái Tử này người không muốn ngồi nữa rồi sao? Không muốn ngồi nữa, vậy thì ta sẽ thành toàn cho người! Để xem không có Âu Dương gia ta, Hoàn Nhan Cảnh người sẽ thế nào!” Âu Dương Tuệ Như cười xong, thì dùng sức đập mạnh xuống bàn một cái, giọng điệu đột ngột đả đả đả sát khí.

Chiếc bàn lâu năm chưa được tu sửa, nên đã có chút lung lay, bị nàng mạnh mẽ đập xuống như vậy, lập tức “rầm” một cái sập ngay xuống đất.

Một màn này, lập tức khiến cho Giang Ánh Nguyệt choáng váng. Nàng cúi mắt, trong lòng âm thầm lạnh run, thật sự có cảm giác sợ hãi với Âu Dương Tuệ Như.

Thái Tử cũng bị khí thế mạnh mẽ hung hăng của nàng làm sợ hãi, trừng lớn hai mắt nhìn chiếc bàn trên mặt đất, một lúc lâu sau mới hết sững sờ. Đến khi hắn ý thức được lời lẽ uy hiếp của Âu Dương Tuệ Như, lập tức nổi giận, buông Giang Ánh Nguyệt trong lòng ra, không chút suy nghĩ vươn tay muốn bóp cổ Âu Dương Tuệ Như.

Nhìn thấy hành vi muốn hành hung của Hoàn Nhan Cảnh, Âu Dương Tuệ Như bình tĩnh lùi về sau vài bước, nhanh chóng bước đến đứng cùng với nhóm cấm vệ của nàng đang đứng ngoài cửa phòng, vẻ mặt trấn tĩnh nhàn nhai. Đúng lúc này, An Thuận vội vàng đi tới, trong tay cầm một cuộn cẩm bạch màu vàng, cất cao giọng nói: “Thánh Chỉ đến, Thái Tử Phi tiếp chỉ.”

Âu Dương Tuệ Như nhướng mày, cười khê.

Trong nhĩ phòng, Thái Tử vẫn đang vươn tay hung ác, vẻ mặt dữ tợn như ác quỷ, sát khí tỏa ra xung quanh, đã bị An Thuận và Ngạc Kỳ mama nhìn thấy rõ ràng. Cả hai người đều giật mình, Thái Tử lập tức tỉnh táo lại, vội vàng thu tay, điều chỉnh vẻ mặt, gương mặt bối rối không biết làm sao.

66. Chương 66: Độc Sức Đánh Cuộc Một Lần

An Thuận và Ngạc Kỳ cùng liếc Thái tử, trong lòng cũng hiểu rõ chuyện mới vừa rồi là do hắn gây nên, nhưng trên mặt cũng không biểu lộ gì, chỉ mở miệng nhắc nhở mọi người tiếp chỉ.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, biểu cảm rất cung kính. Đây hẳn là thánh chỉ và ý chỉ khen ngợi Thái tử phi thị tật có công, song chỉ cùng đến, nhất định ban thưởng vô cùng hậu hĩnh.

Các cung nhân vừa nghe thánh chỉ với những từ loãng ngoằn ngoèo khen ngợi Thái tử phi, vừa tự phỏng đoán được ban thưởng những gì.

Ở phía sau, Thái tử đang nổi giận cũng dần dần bình phục tâm tình lại, thậm chí hận bản thân không khống chế được hành vi mới này. Nếu hắn thật sự làm Âu Dương Tuệ Như bị thương, hắn sao ăn nói với Phụ hoàng và Hoàng tổ mẫu đây? Hơn nữa còn có Âu Dương Tĩnh Vũ, chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Bọn họ xét hỏi với rắn dạy càng làm tình cảnh của hắn thêm khó khăn hơn.

Suy nghĩ cẩn thận, không có Âu Dương Tuệ Như, không có Âu Dương gia, quả thật hắn nửa bước cũng khó đi, nhận thức như vậy làm cho Thái tử vạn phần khó chịu, lửa giận trong lòng không những không tắt, ngược lại bị đề xuống ở chỗ sâu trong đáy lòng, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng của hắn.

Âu Dương Tuệ Như cũng giống những người khác, cũng cho rằng hai ý chỉ này cùng lắm như mấy thánh chỉ thường khen ngợi, cho đến lúc nghe đến cuối cùng, Thái Hậu và Hoàng Thượng vậy mà giao quyền chấp chưởng lục cung cho nàng, nàng mới giật mình sợ hãi, kinh ngạc ngẩn đầu.

Nàng đang cố sức tìm cách hòa ly với Thái tử, Thái Hậu với Phụ hoàng lại giao trọng trách như vậy cho nàng, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng áy náy, áp lực cũng theo đó mà đến. Bất quá, ngày nào còn làm hòa thượng thì ngày đó vẫn phải đánh chuông, nàng còn ở trong cung một ngày thì sẽ phải nghiêm túc thực hiện chức trách của mình.

“Thái tử phi, mời ngài tiếp chỉ.” An Thuận thấy nét mặt nàng kinh hoàng, dường như tinh thần không tập trung, cười tủm tỉm nhắc nhở.

Âu Dương Tuệ Như hoàn hồn, vội vàng quỳ xuống dập đầu tạ ơn, rồi sau đó giơ hai tay lên cao, cung kính tiếp nhận hai ý chỉ do An Thuận và Ngạc Kỳ đưa qua.

Đội hai người tuyên chỉ lần lượt rời đi, Âu Dương Tuệ Như đứng lên, xoay mặt nhìn Thái tử đang tối tăm mặt mày ở bên cạnh, cười khúc khích hỏi, “Thái tử, câu ta mới vừa hỏi người, người hiểu rõ rồi chứ? Không có Âu Dương gia ta, không có Âu Dương Tuệ Như ta, người là cái gì đây?”

Thái tử đỏ mặt, bị tức nói không nên lời. Hắn nắm chặt hai tay cũng không dám lại làm gì nữa, chỉ vì, trong con mắt các cấm vệ phía sau Âu Dương Tuệ Như đầy đề phòng theo dõi hắn, tay phải tất cả đều đặt trên chuôi đao, bộ dáng đều chuẩn bị động thủ. Hiển nhiên, bọn họ sẽ không vì hắn là Thái tử mà lưu tình.

Những cấm vệ đó chỉ nghe mệnh lệnh của đế vương, thái độ bọn họ, chính là đại biểu cho thái độ đế vương. Trong mắt bọn họ chỉ có Thái tử phi, không có Thái tử, Hoàn Nhan Cảnh hơi hơi hiểu ra, địa vị Thái tử phi ở trong lòng Phụ hoàng đã phía trên cao xa hơn hắn.

Thấy trên trán Hoàn Nhan Cảnh nổi gân xanh, lại cố gắng nhịn lửa giận xuống, không khống chế được như lúc này, Âu Dương Tuệ Như mỉm cười, kích thích thêm nữa “Nói gì thì nói, địa vị Thái tử của Hoàn Nhan Cảnh nhà ngươi còn không phải là nhờ vào cha ta chống đỡ mới có thể ngồi yên ổn? Không có cha ta hỗ trợ bấy lâu nay, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy vị trí Thái tử của mình tràn ngập nguy cơ? Nhìn chiếc bàn gỗ sập đổ phòng trong kia, không có Âu Dương gia ta, kết cục của ngươi tuyệt đối chỉ có tệ hơn chứ không thua kém gì nó đâu! Hừ! Ngươi có tư cách gì nói không thể dễ dàng tha thứ cho ta? Ngươi nhớ kĩ cho ta, là ta Âu Dương Tuệ Như mới luôn luôn dễ dàng tha thứ cho ngươi!”

Nàng vươn đầu ngón tay xanh nhạt, không chút khách khí chỉ vào mũi Thái tử, khinh thường nói.

Thái tử nổi giận, hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn, cắn răng tiến lên hai bước, định cầm cánh tay Âu Dương Tuệ Như, lại bị một cấm vệ dùng đao chĩa vào ngực.

“Hoàng Thượng có lệnh, kẻ nào động đến Thái tử phi, giết không tha.” Cấm vệ đó bình thản mở miệng, đối mặt Thái tử mà vẫn trấn định thoải mái, thái độ, khí thế cường ngạnh này không phải cấm vệ bình thường có thể so sánh nổi.

Âu Dương Tuệ Như cảm thấy kỳ lạ ngoài nhìn cấm vệ kia một cái, cảm thấy cả đội cấm vệ này dường như có chỗ nào đó không giống bình thường.

Và cảm giác của Âu Dương Tuệ Như rất chính xác, từ trước khi hồi cung, cấm vệ bên cạnh nàng đã bị Hoàn Nhan Bất Phá đổi thành ám vệ, ngoài sáng một tổ, ban ngày đi theo một tác không rời, trong tối một tổ, phụ trách giám hộ ngày đêm, trông chừng bảo vệ kín không có kẽ hở quanh thân nàng.

Thái tử nhìn chằm chằm mũi đao không ngừng lấp lóe hàn quang để ngay trên ngực, neho mắt hung tợn hỏi, “Phụ hoàng có lệnh? Nhưng Cô là Thái tử!”

“Hoàng Thượng có lệnh, kẻ nào động đến Thái tử phi, bất kể thân phận, đều như nhau giết không tha.” Cấm vệ đó xì mặt xuống, bổ sung đầy đủ.

Thái Tử ngạc nhiên, đầu như bị búa tạ đập vào, đau nhức từng cơn, suýt nữa là ngất đi.

Thấy bộ dáng hắn như bị đả kích thật lớn, Âu Dương Tuệ Như lạnh lùng cười, “Hoàn Nhan Cảnh, nếu ngươi nhìn ta không được nữa, ta chân thành đề nghị ngươi một câu, trở về viết một tờ hòa ly, rồi ấn dấu Thái tử của ngươi lên, ta không phản đối tiếng nào lập tức rời khỏi Dục Khánh cung.” Vẻ mặt nàng thật sự nghiêm túc, hiển nhiên không phải vì tức mà nói.

Hòa ly? Nghĩ hay quá nhỉ! Cô chẳng những muốn lợi dụng quyền thế Âu Dương gia ngươi để đi lên đế vị, còn phải giam người ở bên cạnh tra tấn cả đời, khiến cho người sống không bằng chết để trả lại tất cả nhục nhã thời gian qua mà cô phải chịu! Hoàn Nhan Cảnh vượt thái dương đang giật giật đau đớn, trong đầu hiện lên ý niệm ác độc này, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý đầy giả tạo, phất tay áo nhanh chóng rời đi.

Còn ở đây nữa, hắn sẽ bị mấy tên cấm vệ này trừng cho thùng thành cái rổ.

Người cũng chỉ có thể dựa vào tinh thần AQ cấp thấp này để giành lại tôn nghiêm! Thấy Hoàn Nhan Cảnh cười giả tạo, Âu Dương Tuệ Như không cần đoán cũng biết hắn ta đang nghĩ cái gì.

Không kích thích Hoàn Nhan Cảnh hòa ly được, nàng cũng không có thất vọng. Nàng đã sớm biết, nếu muốn hòa ly thì chỉ có thể dựa vào thủ đoạn hơn người, giờ phút này cho dù Hoàn Nhan Cảnh có muốn trói buộc ai thì cũng sẽ trói buộc Âu Dương gia chung với hắn.

“Giang Ánh Nguyệt, ngươi nghe lời bản cung là được rồi, vào Dục Khánh cung, ngươi cứ thành thành thật thật nằm im cho bản cung! Nếu còn gian manh mách lới, giở thủ đoạn như ở hành cung Ly Sơn, sẽ không chỉ là tám mươi roi đòn giản như vậy đâu, bản cung sẽ cắt sống ngươi!”

Nói lời tàn nhẫn rồi, Âu Dương Tuệ Như khinh thường liếc Giang Ánh Nguyệt, sau đó thản nhiên rời đi. Nàng biết, nàng cảnh cáo càng ác độc, càng có thể kích thích cừu hận trong lòng Giang Ánh Nguyệt, thúc đẩy nàng ta lập tức triển khai trả thù. Nàng muốn chính là nàng ta hành động nhanh lên, như thế, nàng cũng nhanh chóng thi triển kế hoạch cùng cách của nàng.

Quả nhiên, Âu Dương Tuệ Như vừa rời khỏi, vốn Giang Ánh Nguyệt đang im lặng bỗng nhiên nổi giận, đóng sầm cửa phòng cái ầm, đập loạn xạ những món đồ trang trí trong phòng xả giận.

Hình Phương Lan quỳ trên mặt đất, lẳng lặng nhìn nàng phát tiết, đợi khi nàng mệt mỏi, dừng lại nghỉ ngơi, mới từ từ mở miệng khuyên nhủ, “Chủ tử, xin ngài bớt giận. Âu Dương Tuệ Như người này thủ đoạn tàn nhẫn, nhất định nói được thì làm được. Lúc trước ngài vừa thua thiệt trên tay nàng ta, lúc này nàng ta lại quản lý lực cung, quyền lợi rất lớn, ngay cả Hoàn Nhan Cảnh cũng phải lui một bước, hiện giờ ngài phải luôn cẩn thận thì tốt hơn. Chúng ta phải vững vàng ở Dục Khánh cung trước đã, sau này lại từ từ tính tiếp.”

“Từ từ tính tiếp?” Giang Ánh Nguyệt suy sụp ngồi ở trên sạp, thở hổn hển nhỏ giọng nghẹn ngào, bỗng nhiên cười quái dị một tiếng, nói: “Thế nào là từ từ tính tiếp? Rất nhanh Hoàn Nhan Cảnh sẽ bị phế, người ta cùng ngồi trên thuyền của hần, làm sao còn có thời gian từ từ tính đây? Chỉ sợ đến lúc đó ngay cả mạng cũng khó mà bảo toàn!”

“Làm sao có thể? Hoàn Nhan Cảnh chính là địa vị không ổn mà thôi. Nếu Ngài đến đây, liền khuyên hần tạo mối quan hệ tốt với Âu Dương Tuệ Như, mượn sức Âu Dương Tĩnh Vũ. Có Âu Dương Tĩnh Vũ ủng hộ, lại có ngài âm thầm phụ tá, nhất định hần có thể ngồi lên để vị.” Hình Phương Lan rất tin tưởng năng lực chủ tử, nghiêm nhiên đánh đồng nàng với Âu Dương Tĩnh Vũ.

Giang Ánh Nguyệt cười nhạt, “Chính là vì Âu Dương Tuệ Như, Hoàn Nhan Cảnh mới có thể bị phế. Người chắc chưa biết nhỉ? Hoàn Nhan Bất Phá coi trọng Âu Dương Tuệ Như, muốn đem nàng làm của riêng. Người có biết tính cách Hoàn Nhan Bất Phá, hần coi trọng thứ gì đó, tuyệt đối không để rời xa. Hoàn Nhan Cảnh là phu quân của Âu Dương Tuệ Như, chỉ điểm này, hần nhất định phải chết.”

Hình Phương Lan kinh hãi, miệng há to có thể nuốt được trứng gà. Tin tức này quá kinh khủng.

“Khó trách hôm nay Âu Dương Tuệ Như liên tục kích thích Hoàn Nhan Cảnh cùng cách! Khó trách trong mắt cấm vệ này căn bản không có Hoàn Nhan Cảnh, với hần cũng dám động dao! Chủ tử, vật chúng ta làm sao bây giờ? Nếu không, chúng ta nói tin tức này cho Hoàn Nhan Cảnh, bảo hần âm thầm xử trí Âu Dương Tuệ Như?” Hình Phương Lan rất tin tưởng không nghi ngờ Giang Ánh Nguyệt, lo lắng đề nghị.

“Nói cho Hoàn Nhan Cảnh? Người muốn chúng ta chết nhanh hơn sao? Tên ngu xuẩn kia không che giấu được suy nghĩ trên mặt, hai ba lần lộ ý nghĩ không hay trước mặt Hoàn Nhan Bất Phá, rước lấy họa sát sinh. Huống hồ, lấy năng lực của hần, người cho là hần càng đấu lại Âu Dương Tuệ Như? Muốn âm thầm xử trí Âu Dương Tuệ Như, chưa bị Âu Dương Tuệ Như âm thầm xử trí đã là may!”

Giang Ánh Nguyệt che miệng, cười vắn vẹo, trong lời nói không chút nào che giấu sự xem thường và khinh khi Thái tử. Trèo lên tên Thái tử là chuyện nàng hối hận nhất cả cuộc đời này.

“Vậy làm sao bây giờ? Không bằng, chúng ta nghĩ cách ra cung, nhập vào Thái tử đi? Ở lại có ngày mất mạng. Hình Phương Lan liếc nhìn cái bàn tan nát, thân mình run lên.

“Ta tìm cách tiến vào, cũng không phải chỉ vì một chuyện không thành mà ỉu rủ trở về! Hiện tại Hoàng đế nhận mệnh làm Chiêm sự phủ thiếu chiêm sự*, cũng đã leo lên thuyền tên Thái tử. Vì Hoàng đế, Thái tử tuyệt không có thể ngã! Ta chẳng những phải nghĩ ra cách bảo trụ được Thái tử, còn muốn hần thuận lợi đăng cơ, ngoan ngoãn làm con rối cho tỷ đệ chúng ta.”

* Một chức quan văn tứ phẩm đời Thanh

Về mặt Giang Ánh Nguyệt rất không cam lòng, cúi đầu, im lặng đứng. Hình Phương Lan thấy thế, thuận theo quỳ bên cạnh, nín thở chờ đợi.

“Người nói, có cách nào có thể khiến ột nam nhân hết hy vọng với nữ nhân mình yêu thương, hơn nữa còn có thể hận nàng tận xương, hận nàng không thể lập tức chết đi không?” Giang Ánh Nguyệt ngẩng đầu, u ám âm trầm cười hỏi.

Hình Phương Lan trầm ngâm chốc lát, nhỏ giọng nói, “Đương nhiên là hồng hạnh ra tường, không tuân thủ nữ tắc.”

“Đúng vậy!” Giang Ánh Nguyệt gật đầu, giọng nói cực nhỏ, rì rầm, “Lần này chẳng những ta muốn Âu Dương Tuệ Như thân bại danh liệt, còn muốn nàng ta chết ở trên tay người mình yêu nhất! Làm cho nàng cũng nếm thử mùi vị tuyệt vọng!”

Hình Phương Lan thử tiến lên mấy bước, đến trước mặt nàng nghiêng tai nghe ngóng nàng thều thào, vẻ mặt căng thẳng, cẩn thận hỏi, “Muốn dụ dỗ được Âu Dương Tuệ Như không hề dễ dàng, chủ tử nghĩ nên làm cái gì bây giờ?”

“Không cần dụ dỗ, chỉ cần sắp đặt cho tốt, chuyện cần làm thành ra sự thật trước là được. Đưa lỗ tai lại đây!” Giang Ánh Nguyệt ngoắc ngoắc ngón tay, ra lệnh. Hình Phương Lan lập tức nghiêng tai qua.

Hai người mặt đàm đề giọng rất thấp, chẳng thể nghe thấy, một lát sau, Hình Phương Lan mới chần chờ nói lớn tiếng “Chủ tử, lần này ngài sử dụng nhân lực quá nhiều, nếu xảy ra sai lầm gì thì khó mà thu dọn được, số người nhiều như vậy chúng ta nuôi dưỡng cũng xem như bỏ đi.”

“Bỏ đi thì bỏ đi, những của người này là vì nghiệp lớn tỷ đệ chúng ta mà chết, cũng xem như chết có ý nghĩa! Dùng nhiều người như vậy đổi một mạng của Âu Dương Tuệ Như, đáng giá!” Giang Ánh Nguyệt híp mắt, lạnh lùng nói.

Hình Phương Lan thấy tâm ý nàng đã quyết, cả khuôn mặt đều là cừu hận thấu xương với Âu Dương Tuệ Như, biết có khuyên nữa cũng vô dụng, đành cúi đầu không lên tiếng, im lặng cầu nguyện lần này các nàng có thể thành công.

Âu Dương Tuệ Như mà chết, xem như Thái tử tạm thời tránh việc bị phế, về phần các huynh đệ hần như hổ rình mồi, cứ tạm gác lại sau này xử lý một đám. Có lẽ, ‘Trai cò cắn nhau ngư ông đắc lợi’ sẽ là một chủ ý không tệ. Giang Ánh Nguyệt vuốt cằm, lạnh lùng nghĩ.

67. Chương 67: Khắp Nơi Tề Động

Từ khi Hoàng Đế khỏi bệnh thương hàn, trở về từ hành cung Ly Sơn cũng đã được một tháng nay. Trong một tháng này, trong triều không hề sóng yên gió lặng như tưởng tượng của nhiều vị đại thần, ngược lại sóng ngầm càng thêm dậy sóng, cuộn trào mãnh liệt hơn nữa.

Đầu tiên là tấu chương của Ngự sử, vạch tội Thái Tử cướp vợ đại thần, hoang dâm vô độ. Tấu chương này đã bị Hoàn Nhan Bất Phá đàn áp xuống, không bị làm lớn ra, chỉ rằng dạy Thái Tử một phen, bảo hần tự mình sắp xếp kiểm điểm.

Muốn lấy, thì trước hết phải cho. Hoàn Nhan Bất Phá muốn phế truất vị trí Thái Tử của Thái Tử, thì trước tiên phải thật nuông chiều buông thả hần, để hần càng thêm hoành hành ngang ngược, dẫn đến tiếng xấu lan tràn. Đến khi đó, Thái Tử mang tiếng xấu, lại thêm việc cấu kết với nghịch tặc, phế đi vị trí Thái Tử của hần chính là việc nước chảy thành sông.

Quả nhiên mọi chuyện không ngoài dự liệu của Hoàn Nhan Bất Phá, Thái Tử thấy hần không trách phạt mình, trong lòng lại càng thêm đắc ý, đảo mắt một cái đã vứt chuyện bị vạch tội ra sau đầu, hoàn toàn không thanh minh hay xử lý gì hết, làm những việc khác lại càng không thêm kiêng nể gì ai.

Đến bây giờ, tấu chương buộc tội Thái Tử cứ như bông tuyết ào ào bay đến nằm trên bàn của Hoàn Nhan Bất Phá, chất thành một đống thật cao rồi.

Sau khi nhận được thư mật của nữ nhi từ trong cung đưa ra, Âu Dương Tĩnh Vũ vẫn đang thờ ơ lạnh nhạt đã bắt đầu hành động, dâng một tấu chương thật dày cáo buộc Chiêm sĩ Chiêm Sự Phủ Lưu Văn Thanh bán vợ cầu vinh, không đủ đức hạnh, cũng nói rõ hần hoàn toàn không đủ năng lực phá được án Tướng Quân Tây Bắc tham ô trăm vạn quân lương, đưa ra nghi ngờ là hần cấu kết cùng với người trong quân đội, từ đó mưu lợi, che giấu Thánh thính (đại khái là tin tức của nhà vua), thỉnh cầu Hoàng Thượng cách chức điều tra.

Âu Dương Tĩnh Vũ có ánh mắt tinh tường, sau khi biết rõ được thân phận thật sự của Lưu Văn Thanh, thì chỉ liếc mắt một cái đã nhìn rõ được vụ án Tướng Quân Tây Bắc tham ô quân lương là có càn khôn trong đó.

Một tướng quân Tây Bắc nho nhỏ, lấy một trăm vạn quân lương làm gì? Chẳng lẽ hắn ta có thể mưu phản được? Ra là thế! Tướng quân Tây Bắc này e rằng cũng là một trong những tử sĩ của Lưu Văn Thanh mà thôi. Lấy lại được quân lương, Lưu Văn Thanh có được cơ hội ở lại kinh thành, còn tên Tướng Quân Tây Bắc kia hiển nhiên là bị đưa ra chịu chết. Người đã chết, lại càng dễ dàng gánh tội thay người, trăm vạn bông tuyết cùng rơi biết đâu mà tra, thật là giỏi tính toán! Vậy thì xem ra, tên phó tướng Tiểu Diệp bên cạnh Thuận Vương, người đã đề cử hắn tra xét vụ án này chính là vây cánh của nghịch tặc rồi.

Thấy rõ tình trạng hổ sói quanh thân của Thái Tử, trong lòng Âu Dương Tĩnh Vũ nóng như lửa đốt, hận sao không thể lập tức đem nữ nhi của mình từ Dục Khánh Cung ra ngoài.

Tấu chương của ông như giọt nước nhỏ vào chảo dầu sôi, làm triều đình vốn đang sóng ngầm mãnh liệt lập tức bùng nổ, tất cả mâu thuẫn cũng lập tức trỗi lên mặt nước. Thái Tử vô cùng kích động bước ra, cất lực bảo vệ cho Lưu Văn Thanh, còn hung hăng phản bác lại Âu Dương Tĩnh Vũ, nói ông lạm dụng chức quyền, bêu xấu đại thần triều đình, không xứng là Thừa tướng của một quốc gia, thậm chí còn kích động bảo ông nên về hưu sớm, nhường lại vị trí Thừa tướng cho người khác.

Âu Dương Tĩnh Vũ bị Thái Tử phản bác mà tức giận muốn ngã ngựa, không thềm quẩn đến việc Hoàn Nhan Bất Phá vẫn còn ngồi trong triều, lập tức phát tay áo bỏ đi, trước khi đi còn lạnh lùng nói một câu: “Thằng nhãi ranh vô dụng! Biết gì gọi là mưu mô!”

Thái Tử dờ người, triều thần im lặng, còn Hoàn Nhan Bất Phá lại bất ngờ cười to, vỗ tay nói: “Thừa Tướng vẫn nóng tính như thế! Tinh thần sung mãn như vậy, làm Thừa Tướng thêm hai mươi năm nữa là không thành vấn đề! Bãi triều!” Rõ ràng là đã bỏ qua cho việc Thừa Tướng coi thường triều đình, nhục mạ Thái Tử.

Chẳng những Hoàng Thượng không nổi giận hành vi quá khích của Thừa Tướng, mà trước khi đi còn nói thêm là Thừa Tướng sẽ tại vị thêm hai mươi năm nữa, chống lưng đến mức đó không cần nói cũng đã rõ ràng quá rồi. Quả nhiên, không đến một ngày, chiếu chỉ cất chức điều tra Lưu Văn Thanh đã được ban xuống.

Sau khi bãi triều, nghe được Thánh chỉ, tâm tư các vị đại thần lập tức lơ lửng không yên, vẫn còn đang băn khoăn về câu nói “Biết gì gọi là mưu mô” của Thừa Tướng, lại nhớ đến nụ cười quỷ dị của Hoàng Thượng, trong lòng lập tức sáng tỏ như gương: vị trí Thái Tử của Thái Tử coi như xong.

Lưu Văn Thanh bị cất chức điều tra, nhưng không giam vào thiên lao, mà bị giam lỏng ở Kinh thành, không cho phép tùy tiện rời đi. Chỉ cần không rời kinh, thì hắn vẫn có thể tự do hoạt động, cũng không gọi là bị chịu tội tình gì. Còn Thái Tử thì lại rất nóng ruột, cũng rất lo lắng, mỗi ngày đều đơn độc thăm viếng các vị đại thần liên quan, cố gắng giúp hắn nhanh chóng khôi phục chức quan, rửa sạch oan khuất.

Việc Thừa Tướng trở mặt, Thái Tử cũng chẳng để ý bao nhiêu, ngoại trừ hơi lo lắng một chút, nhưng trong lòng lại có thêm một chút cảm giác vui sướng mơ hồ. Hắn cho là, chỉ cần Âu Dương Thuệ Như còn nằm trong tay hắn, thì thế lực của Thừa Tướng hắn vẫn có thể tùy ý sử dụng.

Thế nhưng, trong quá trình tìm cách cứu vớt Lưu Văn Thanh, hắn mới thật sự nhận ra được, ý nghĩ đó sai lầm đến mức nào. Câu nói “Biết gì gọi là mưu mô” của Âu Dương Tĩnh Vũ chính là tuyên ngôn chính thức triệt để cắt đứt quan hệ với hắn. Từ đó, tất cả những thế lực ủng hộ Thái Tử của Âu Dương Tĩnh Vũ lập tức sụp đổ. Thái Tử chân chính trở thành một “kẻ lẻ loi”, đi đến đâu, chúng đại thần đều lánh tránh đến đó, tin đồn “phế truất Thái Tử” ngày càng xôn xao hơn.

Thái Tử tứ cố vô thân, lần đầu tiên nếm thử cảm giác sợ hãi thật sự, mà việc làm hắn càng sợ hãi hơn là, đối với những lời đồn đãi đó, Phụ Hoàng hoàn toàn không ra lệnh ngăn cấm, lại hoàn toàn không phủ nhận, mà chỉ cười trừ cho qua.

Cũng từ đó về sau, Thái Tử không còn bận tâm vì Lưu Văn Thanh nữa, bởi vì hắn biết, có bận tâm nữa cũng phí công, bây giờ trong kinh thành này, đã không ai về phe hắn nữa. Hình ảnh Thái Tử Phi vỗ sập cái bàn ngày

ngày xuất hiện trong mơ của Thái Tử, có nhiều lần, Thái Tử còn mơ thấy hấn bị Âu Dương Tuệ Như vỗ một cái, tan thành tro bụi.

Hấn giật mình tỉnh lại, lần lượt suy xét, nếu không có Âu Dương gia, thì hấn sẽ thế nào? Đáp án của câu hỏi đó lại làm hấn càng thêm lo lắng và sợ hãi. Cả cha cả con đều ngang ngạnh quyết liệt như thế, cũng không có cách nào bù đắp lại nữa, Thái Tử vô cùng hối hận, thân hình gầy gò xanh xao trông thấy.

Thái Tử khốn cùng ra sao Giang Ánh Nguyệt thấy rất rõ ràng, cũng đã dự đoán được từ sớm, thế nhưng nàng thật không ngờ là, Âu Dương Tĩnh Vũ đối phó Thái Tử, lại đem đệ đệ của nàng ra khai đao trước, việc này làm nàng không thể nhìn được nữa, càng thêm ra sức bày mưu tính kế, tìm cách đưa Âu Dương Tuệ Như vào chỗ chết. Nàng biết rõ, ván cờ của Hoàn Nhan Bất Phá đã phô bày ra, Thái Tử đang dần dần bị bao vây, chỉ có hủy diệt Âu Dương Tuệ Như, mới làm cho ván cờ này rối loạn được, từ đó Thái Tử mới có thể tìm ra con đường sống.

Uy tín của Thái Tử tuột dốc, Thành Vương và Vệ Vương nhìn thấy thời cơ, cũng bắt đầu lục tục ra tay. Bọn họ bắt đầu bày mưu tính kế, rồi tấu chương “Phế Thái Tử” của vài vị đại thần bắt đầu được dâng lên.

Âu Dương Tĩnh Vũ cũng không đứng ra bảo vệ Thái Tử như ngày xưa nữa, mà còn buộc tội thêm vài viên quan thân cận của Thái Tử, gỡ đi chức vụ của họ tại triều đình, rất có xu hướng bỏ đá xuống giếng với Thái Tử. Hoàn Nhan Bất Phá nhận những tấu chương của các đại thần dâng lên, kiểm tra cẩn thận một lúc lâu, nhưng lại hoàn toàn không phát biểu gì, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Hoàng Thượng đối với việc phế bỏ Thái Tử vô cùng lạnh nhạt, lộ ra vẻ đã đoán trước được, giữa sự băn khoăn lo lắng ấy, triều đình lại có một sự thay đổi bất ngờ.

Giữa bầu không khí quỷ dị này, nửa tháng qua đi, năm mới lại sắp đến.

Ngày hai mươi sáu tháng Chạp, Hoàn Nhan Bất Phá tuyên bố “Phong bút”, “Phong tỵ”, bãi triều năm ngày để chúc mừng năm mới, mọi việc đợi qua mừng một tháng Giêng tiếp tục định đoạt.

“Phế Thái Tử” là chuyện liên quan đến quốc thể, quả thật Hoàng Thượng cần có thời gian xem xét. Chúng thần cũng dừng những việc đang làm lại, không cáo buộc Thái Tử nữa. Còn Thành Vương và Vệ Vương thì vô cùng vui sướng, chỉ chờ đến qua năm sẽ nhìn thấy Thái Tử bị diệt thối.

Mặc dù Thuận Vương không có hứng thú với việc tranh đoạt, nhưng vì đáp ứng yêu cầu của Hoàn Nhan Bất Phá, nên cũng ở lại kinh thành mừng năm mới, đợi đến tháng Giêng sẽ tiếp tục về biên cương đóng quân, cũng thuận tiện xem thử ai sẽ là vị Thái Tử tiếp theo.

Thái Tử ngày ngày hoảng sợ, sắc mặt vàng như nến, tinh thần uể oải, thân thể gầy xẹp rõ ràng, rất có dáng vẻ của người bệnh tình nguy kịch, Âu Dương Tuệ Như vừa bước ra khỏi cửa cung, muốn đến điện Thái Hòa dự tiệc tối, nhìn thấy hấn thì lập tức hết hồn, thiếu chút nữa là không nhận ra.

“Thái Tử?” nàng tiến lên, ngập ngừng hỏi.

“Thái Tử Phi, sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi.” Thái Tử miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng nói.

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu (*), chúng ta mỗi người một ngã vẫn hơn đi.” Âu Dương Tuệ Như cố ý nói với giọng điệu sâu xa, sau đó liếc hấn một cái, tự mình đi trước.

(*) Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Nguyên văn “ :Xuất phát từ Luận Ngữ, nghĩa là “Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được”.

Trong mắt nàng, Thái Tử giờ như con chó bị rơi xuống nước, mà chuyện nàng và phụ thân Âu Dương của nàng cần làm về sau chính là đánh rắn đánh giập đầu, bây giờ, nàng hoàn toàn không cần phải...duy trì vẻ mặt bình tĩnh với Thái Tử nữa.

Thái Tử cắn răng, chăm chú nhìn theo bóng lưng của Âu Dương Tuệ Như, một lúc lâu sau lại chán nản ừ ừ xuống, một mình đi về hướng điện Thái Hòa.

Âu Dương Tuệ Như cũng không đi thẳng về phía Điện Thái Hòa, mà đi vòng đến Từ Ninh cung tháp tùng cùng Thái Hậu.

Ngồi trong Từ Ninh cung tán gẫu một chút, đến sát giờ hai người mới đến điện Thái Hòa, vì vậy mà Âu Dương Tuệ Như được sắp xếp ngồi gần Thái Hậu, không phải ngồi cùng Thái Tử, tránh việc nuốt phải tình cảnh thảm thương.

Đương nhiên Hoàn Nhan Bất Phá là người cuối cùng xuất hiện, thấy mọi người đã tề tựu đông đủ, hắn chỉ nói vài lời chúc mừng đơn giản, rồi tuyên bố yến tiệc bắt đầu. Trong bữa tiệc, hắn liên tục bảo An Thuận mang đồ ăn ngon đến bàn Thái Hậu và Thái Tử Phi, về mặt và lời nói đều vô cùng triều mến.

Chúng thần nhìn Thái Tử bị lạnh nhạt, lẻ loi đơn độc ngồi một mình, lại nhìn Thái Tử Phi như cá gặp nước, được Hoàng Thượng yêu chiều tốt bậc, trong lòng thầm nghĩ nếu Thái Tử bị phế, hẳn là Thái Tử Phi vẫn sẽ tìm được lối ra, ai bảo nàng hai lần có công cứu giá, có địa vị độc nhất vô nhị trong lòng Hoàng Thượng chứ? Đến lúc đó tất nhiên Hoàng Thượng sẽ không bạc đãi nàng rồi. Bảo sao Âu Dương Thừa Tướng không thêm cố kỵ điều gì, gần đây lại luôn tìm cách chen ép Thái Tử, không chừng người ta đã thấy rõ Thánh ý từ lâu.

Các đại thần thần thức không thôi, đối với Thái Tử càng thêm kính nhi viễn chi(**), không một ai dám đến cộng ẩm cùng hắn, đối lập hoàn toàn với cảnh tượng náo nhiệt bên bàn Thành Vương và Vệ Vương.

(**) Kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó.

Thái Tử nắm chặt hai tay, cắn răng nhẫn nại.

Âu Dương Tuệ Như vừa...nhìn thấy đồ ăn ngon là lập tức vùi đầu vào không kiềm chế được, càng không thêm đếm xỉa gì đến Thái Tử nữa, nên cũng không để ý đến từ bao giờ có người đặt một bình rượu mạnh tràn đầy bên phía tay phải của nàng.

“Dạ!” Âu Dương Tuệ Như nghe thấy Thái Hậu nói chuyện với nàng, dừng việc ăn lại, buông đũa bạc xuống, vừa định trả lời, bỗng nhiên tay phải gạt ngã bình rượu, không nhịn được mà hô khẽ một tiếng.

Nắp bình bung ra, chất lỏng lạnh như băng đổ cả lên váy của nàng, thấm ướt một mảng lớn, làn da lập tức cảm thấy lạnh lẽo. Đến khi Tiểu Vũ cầm bình rượu lên, thì chiếc bình đã rỗng tuếch, cả người Âu Dương Tuệ Như tản ra mùi rượu nồng nặc.

Tất cả bình rượu đều đặt bên tay phải, chỉ là bình rượu này đặt quá gần tay, nên Âu Dương Tuệ Như đang sa vào đồ ăn mới không để ý đến, vô tình dụng đổ cả ra. Bởi vậy, nên nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ lấy khăn tay liên tục chấm vào làn váy, lúng túng nhìn về phía Thái Hậu.

“Người đó, cứ dụng vào đồ ăn là cái gì cũng quên hết cả!” Thái Hậu chỉ vào cái mũi của nàng khẽ mắng, rồi nhìn về phía đám cung nhân phía sau, phát hiện không thấy Ngạc Kỳ đâu, nên chỉ vào một cung nữ mà ngày thường bà cũng rất xem trọng, “Bích Lan, lại đây, dẫn Thái Tử Phi đến một điện gần đây thay quần áo.”

Bích Lan tuân mệnh, một mực cung kính dắt Âu Dương Tuệ Như rời đi, Tần mama theo sát phía sau nàng, còn Tiểu Vũ thì vội vàng chạy về Dục Khánh cung lấy lễ phục khác.

Giang Ánh Nguyệt lặng lẽ đứng ở cửa Dục Khánh Cung nhìn Tiểu Vũ vội vàng chạy về, mang theo một bộ lễ phục rồi rời đi, nàng nhìn về phía Điện Thái Hòa, bỗng nhiên nhếch miệng, nở một nụ cười im lặng.

Hết chương 67 – Cà phê Sáng

68. Chương 68: Giây Phút Hoảng Sợ

Âu Dương Tuệ Như và Tần ma ma đi sát theo sau Bích Lan, lặng lẽ qua thiên điện thay quần áo.

Điện Thái Hòa chỉ khi năm mới hoặc quốc yến quan trọng mới có thể được dùng, bình thường đều để không, ít có người qua lại, Âu Dương Tuệ Như cũng là lần đầu tiên mừng năm mới ở thế giới khác, đương nhiên

cũng là lần đầu tiên đến Điện Thái Hòa, đối với đường đi với bày trí chỗ này đều rất xa lạ. Đi qua mấy cánh cửa, ngang qua một gian phòng tối tối, nàng có chút cảnh giác, thăm hỏi hận không mang cấm vệ đi theo.

“Bích Lan, cứ tìm đại căn phòng nào để cho bản cung thay quần áo là được, cứ đi nữa, chỉ sợ Tiểu Vũ tìm không thấy bản cung.” Âu Dương Tuệ Như nhìn chăm chú Bích Lan đang cầm theo đèn cung đình đi phía trước dẫn đường, thử hỏi.

“Khởi bẩm Thái tử phi, Điện Thái Hòa có rất nhiều phòng để không đã lâu, vào đó thay quần áo cũng không thích hợp. Nô tỳ biết đằng trước không xa có một gian phòng, bởi vì chỗ đó tương đối yên lặng, trang nhã nên thường được các vị khách quý dùng làm chỗ nghỉ ngơi khi có yến hội, bên trong bày trí chu toàn, cũng được quét dọn rất sạch sẽ, ngài đi xem thử thế nào?” Bích Lan quỳ gối, từ từ giải thích, lại tự đẩy một cánh cửa ra, đưa đèn cung đình vào chiếu sáng để cho Âu Dương Tuệ Như nhìn thử tình trạng bên trong.

Âu Dương Tuệ Như đảo mắt đại khái một vòng nhìn xem tình hình trong phòng, quả nhiên như Bích Lan nói, ngoại trừ vách tường trống trơn cũng không bày biện gì nữa, quả thật không tiện để thay quần áo.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Người đó là nhất đẳng cung nữ bên người Thái Hậu, Âu Dương Tuệ Như đè nén hoài nghi trong lòng, tiếp tục đi theo nàng ta. Đi đến một chỗ phía trước có mấy chậu hoa, nhưng thấy bên cạnh bồn hoa có một căn phòng đã sáng đèn, Bích Lan dừng bước, đẩy cửa phòng ra, quỳ gối nói với Âu Dương Tuệ Như, “Thái tử phi, bên trong, mời.”

Về mặt Âu Dương Tuệ Như không tin tưởng nhìn Bích Lan, cũng không bước vào ngay mà là đứng ở trước cửa phòng quan sát. Chỉ thấy trong phòng được bố trí cực kì đơn giản, có nhuyễn tháp, có một bộ bàn ghế gỗ lim, một tấm bình phong bằng gấm, trên bức tường phía sau bình phong còn có một tấm vải vẽ thác nước cực lớn, lại chẳng có món bày biện dư thừa nào khác.

“Sao căn phòng này có chậu lửa và lư hương đốt sẵn rồi? Chẳng lẽ sớm biết sẽ bản cung đến chỗ này thay quần áo?”

Không khí ẩm áp tràn ra khỏi phòng, Âu Dương Tuệ Như liên tưởng tới những màn cầu huyết trong mấy bộ phim truyền hình cổ trang hay có như hạ huân hương, xuân dược, trong lòng cả kinh, vội vàng nín thở, lui ra phía sau vài bước, ánh mắt nhìn về phía Bích Lan sắc như đao.

Bích Lan mỉm cười, cung kính giải thích, “Gian phòng này vốn chính là phòng chuẩn bị dùng cho cung yến, được các quý nhân dùng để nghỉ ngơi cho tỉnh rượu. Ở Điện Thái Hòa còn có vài phòng như vậy, tất cả đều được sắp xếp sẵn trước khi khai yến, chỉ chờ có người vào sử dụng. Người nhìn xem, chỗ đó, chỗ đó, đều là vậy.”

Bích Lan chỉ một thiên điện khác cách đó không xa, Âu Dương Tuệ Như nhìn qua đó, quả nhiên nhìn thấy còn có vài phòng sáng đèn như thế.

“Bản cung không thích mùi này, nồng đến đau đầu, người đưa bản cung đi phòng khác xem thử đi.” Âu Dương Tuệ Như xua tay tản bớt mùi, nhún mày nói.

“Được, mời Thái tử phi đi theo nô tỳ.” Bích Lan mang theo Âu Dương Tuệ Như đi lựa chọn liên tục vài căn phòng, trên mặt không hề có chút khó chịu nào.

Ngoại trừ bức vẽ trên tường không giống nhau, tất cả những căn phòng đó đều bố trí giống nhau như đúc, tính chất cũng không khác mấy những khách sạn hiện đại, có thể thấy được thật sự là dùng để cho khách dùng nghỉ ngơi.

Âu Dương Tuệ Như thấy thái độ Bích Lan cung kính, chịu khó, chỉ lo để ý ngọn đèn dẫn đường, cũng không nói nhiều, nghỉ ngơi trong lòng cũng giảm bớt chút, cuối cùng cũng chọn một căn không có xông hương, không khí tươi mát.

“Cứ gian này đi! Không khí thông thoáng.” Âu Dương Tuệ Như thản nhiên mở miệng.

Bích Lan cúi đầu vâng dạ, con người hơi hơi lay chuyển, nghĩ thầm: quả nhiên lựa chọn căn phòng không có mùi vị lạ! Chủ tử thật sự là quá hiểu rõ Thái tử phi.

Khi nàng ta ngẩng đầu lên lại, giọng điệu mang theo sự thoải mái, “Như vậy, nô tỳ liền đi giúp ngài đưa Tiểu Vũ cô nương lại đây, đường đi chỗ này loanh quanh, nô tỳ chỉ sợ nàng đi bị lạc hướng.”

“Không cần, chúng ta cứ đứng chờ ở chỗ này, nàng sẽ tìm được.” Thấy Bích Lan định đi, Âu Dương Tuệ Như nhú mào ngăn cản.

Bích Lan khom người thưa vâng, đành phải đứng chờ với Thái tử phi giữa gió rét. Qua chừng một khắc, rốt cục Tiểu Vũ mới tìm đến đây, đang ôm một bộ lễ phục màu đỏ trong tay, phía sau còn có một đội cấm vệ đi theo.

Thấy cấm vệ của mình cũng tới, Âu Dương Tuệ Như thầm khen Tiểu Vũ một tiếng ‘Thông minh’, nhận lễ phục rồi nhưng không vào phòng thay quần áo, mà nhấn bả vai Bích Lan, bảo nàng tắt đèn cung đình cùng mình đứng ở chỗ tối ngoài cửa phòng một khắc.

Các cấm vệ cũng ẩn vào bóng tối, đôi mắt cảnh giác điều tra chung quanh, hiển nhiên là nghĩ đến một việc như Thái tử phi.

Một khắc trôi qua, thấy quả thật không có ai khả nghi đi theo đến đây, Âu Dương Tuệ Như thả lỏng tay đang nhấn trên vai Bích Lan, nhỏ giọng nói, “Không việc gì, đã phiền nữ quan phải bồi bản cung trong giá lạnh.”

Thái tử phi thật sự rất cảnh giác! Muốn tính kế nàng, chủ tử khó khăn vạn phần! Bích Lan cảm thán trong lòng, trên mặt không hiện ra một chút nào, chỉ bày ra bộ dáng không hiểu rõ, đối với hành động kỳ lạ của Thái tử phi cũng không hỏi nhiều, chỉ cúi đầu thụ sủng nhược kinh đáp: “Không dám.”

Âu Dương Tuệ Như quan sát kỹ vẻ mặt nàng một lúc lâu, thế này mới khẽ gật đầu, thu tay nhấn trên vai nàng về. Bích Lan khẽ thở ra, giờ đèn cung đình đã tắt trong tay lên nói: “Dầu thắp không còn, xin Thái tử phi để nô tỳ đi đổi đèn cung đình khác lại đây.”

“Không cần, trong phòng có nến, người cứ cắm ngọn nến vào trong đèn cung đình cũng như nhau.” Âu Dương Tuệ Như mỉm cười khéo léo từ chối, nhìn Tần ma ma và Tiểu Vũ, dặn nói, “Ta đi vào thay quần áo, gian ngoài khá tối lại không có đèn cung đình chiếu sáng, e là một mình nữ quan sẽ sợ hãi, vậy ma ma với Tiểu Vũ ở lại với nàng đi.”

Âu Dương Tuệ Như có thói quen tự mình thay quần áo không cần ai hầu hạ, lại có một loại cảnh giác theo trực giác đối với Bích Lan trước mắt này, bởi vậy để Tần ma ma và Tiểu Vũ ở lại giám thị.

Cảnh tượng trước mắt cầu huyết y như mấy ý tưởng trong phim truyền hình đến cỡ nào, tựa tựa kiểu như ‘Đang thay quần áo thì bị nam xa lạ xông vào, trong sạch bị hủy’? Hương xông mới vừa rồi thì kích thích như màn ‘Đang thay quần áo bị hạ xuân được, trong cơn mê thì tăng tị với nam nhân xa lạ’?

Âu Dương Tuệ Như càng nhìn thì càng thấy Bích Lan đáng nghi, trong lòng không khỏi cảnh giác vạn phần. Nếu như thật sự không cẩn thận bị hắt vào hai thau cầu huyết, cả triều văn võ đang ngay tại trước điện, tất nhiên việc này sẽ lấy tốc độ nhanh nhất lan truyền ra, nàng sẽ không cần nghĩ cách hòa ly nữa mà trực tiếp bị hưu luôn, bị hưu cũng không phải kết quả tệ nhất, kết quả tệ nhất là hoàng thất không bỏ qua vết nhơ này cho nàng, hạ chỉ ban thưởng nàng một bạch lăng hoặc một ly rượu.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Tuệ Như nhíu mắt lại, cẩn thận mở miệng, “Ma ma, Tiểu Vũ, ở lại với nữ quan.” Dứt lời, lại dặn dò các cấm vệ canh giữ ở cửa phòng chừng hơn mười bước, “Nhìn kỹ, nhất thiết đừng cho ai tới gần cửa phòng nửa bước.”

Tất cả những người đi theo đều gật đầu nhận lệnh, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, Âu Dương Tuệ Như thoáng yên tâm, bước vào phòng rồi quan sát trong phòng một vòng, phát hiện không có chỗ nào có thể giấu người, lúc này mới khóa cửa, chuẩn bị thay quần áo.

Nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng khóa cửa, trong con mắt Bích Lan hơi hiện lên biểu tình như trút được gánh nặng, nghĩ thầm: hoàn thành!

Âu Dương Tuệ Như vắt lễ phục sạch sẽ lên trên bình phong, bản thân mình trốn vào sau bình phong, nhanh chóng cởi quần áo. Nhưng bởi vì đây là mùa đông, lại tham gia tiệc tối mừng năm mới, lễ phục trên người vô cùng nặng nề rườm rà, chỉ mới cởi tầng tầng lớp lớp áo ngoài dính hạt châu đã khiến nàng tổn không ít tinh lực.

Áo ngoài được cởi ra, lộ ra áo lót thuần trắng đơn giản bên trong, Âu Dương Tuệ Như lạnh đến rớt cả vai, đang muốn vươn tay lấy quần áo sạch sẽ thay, đột nhiên có tiếng rung động bức họa sau bình phong, nàng giật mình cả kinh, vội vàng quay đầu, nhưng đã muộn, bỗng nhiên một bàn tay đưa lại đây, bịt miệng nàng, kéo nàng vào một cửa ngầm ẩn giấu phía sau bức họa.

Cửa ngầm cách một tiếng đóng lại, nhìn từ bên trong tất nhiên là bức tường kín kẽ nhất, nhìn không ra một chút dấu vết cánh cửa từng tồn tại. Đồng thời, nếu người ở gian ngoài, cho dù có xúc tấm họa lên cẩn thận tìm kiếm cũng rất khó phát hiện cơ quan này.

Âu Dương Tuệ Như kinh hãi, giãy dụa kịch liệt.

“Tiểu mỹ nhân! Thật sự là tiểu mỹ nhân tuyệt sắc!” Một giọng nói đáng kinh vang lên từ phía sau nàng, rồi người đó buông tay đang bịt miệng nàng ra, sờ soạng trên người nàng.

Là Vệ vương! Âu Dương Tuệ Như vừa nghe giọng nói liền biết được thân phận của người đó. Nàng ngàn phòng vạn phòng, chính là không có phòng bị trong gian phòng này sẽ có một phòng ngầm, hơn nữa trong phòng ngầm này còn có người đã vào từ sớm! Thật sự là sơ ý!

Âu Dương Tuệ Như cong chân đá một phát về phía sau hướng đầu gối Vệ vương, rồi chạy đến bức tường kia vừa tìm chốt mở, cũng vừa lớn tiếng kêu cứu.

“Ha ha, kêu đi! Cứ việc kêu! Kêu cho rách cổ họng cũng sẽ không có ai nghe thấy! Chỗ này chỉ có bốn vương biết! Tiểu mỹ nhân có thể đến nơi đây, chính là duyên phận hai ta!” Vệ vương bị đá trúng, lại như không biết đau đớn vậy, mở to đôi mắt đầy tơ máu, điên cuồng kêu gào.

“Hoàng huynh, ta là Thái tử phi nha!” Thấy Vệ vương túm một lọ thuốc hít nhỏ nhỏ trong tay, lỗ mũi còn dính đầy bột phấn màu trắng nào đó, nghiễm nhiên là bộ dáng phê thuốc mất tâm trí, trái tim Âu Dương Tuệ Như co rút, liên tục lớn tiếng nhắc nhở.

Nàng mới vừa thử qua rồi, cửa ngầm này không có cách nào khác để mở ra, giống như cần phải chạm đúng vào cơ quan nào đó, nhưng mà tình huống khẩn cấp, căn bản không cho nàng cơ hội từ từ tìm kiếm, vách tường chỗ này cũng rất dày rất nặng, bên ngoài mới có thể nghe không thấy tiếng kêu cứu của nàng theo như Vệ vương nói. Đợi cho người bên ngoài phát hiện khác thường vào xem xét, lại nghĩ cách đưa nàng ra, hiển nhiên là nàng đã sớm đã xảy ra chuyện. Không được, nàng phải tự cứu!

Càng trong lúc nguy cấp, Âu Dương Tuệ Như càng bình tĩnh, nàng nhìn chung quanh phòng, tìm kiếm công cụ có thể dùng để phòng thân.

“Thái tử phi gì chứ? Người rõ ràng là mỹ nhân của bốn vương!” Vệ vương không cho nàng chút thời gian phản ứng, không đợi nàng xem thử đồ vật trong phòng thì đã vừa cười dâm vừa khẩn cấp nhào lên, miệng kêu la ới ới.

Tuy rằng tính tình Vệ vương hoang dâm hám đẹp, nhưng không bởi vì vậy mà hoang phế một thân võ nghệ tốt, hơn nữa hắn đang bị thuốc kích thích, thần trí vô cùng phấn khích, xuống tay không có nặng nhẹ, hai ba phát đã bắt lấy Âu Dương Tuệ Như, nhấn nàng ngã trên tháp hôn lung tung, hai tay còn không ngừng xé rách quần áo trên người nàng, siết da thịt như ngọc của nàng tím một mảnh.

Áo lót vốn mỏng manh, không đến nửa khắc đã bị xé nát thành mảnh nhỏ bị Vệ vương ném loạn xạ, Âu Dương Tuệ Như chỉ còn lại có một cái yếm không thể che hết cơ thể.

Nhìn người mình đặt ở dưới thân, nhộn tròn tinh xảo hòa hợp trong một thể, dâm dục trong mắt Vệ vương càng thịnh, động tác càng thêm thô lỗ, đưa tay hướng xuống dưới hông kéo vấy nàng. May mắn là chiếc váy rất nặng, trong thoáng chốc không thể kéo xuống.

Mới đầu Âu Dương Tuệ Như còn kịch liệt giãy dụa, mãi khi áo lót bị lột sạch, mắt thấy Vệ vương sẽ mất đi lý trí, đột nhiên nàng ngưng giãy dụa, hít một hơi thật sâu, môi anh đào để sát vào bên tai Vệ vương, kiều mỵ mê hoặc nói, “Đại vương, cưỡng ép người ta thì có ý gì? Loại chuyện thể này đương nhiên là phải hai bên tình nguyện mới tuyệt vời chứ. Ngài buông người ta ra đi, để cho người ta đến hầu hạ ngài được không?”

Vừa nói, nàng vừa thổi nhẹ bên tai Vệ vương, hai tay chủ động lên xuống trên người Vệ vương, trêu chọc nơi mẫn cảm của Vệ vương.

Khi còn ở hiện đại, cuộc sống tình cảm của nàng vốn cũng phong phú, hơn nữa thủ đoạn tình ái so với Vệ vương hoang dã thì chỉ có hơn chứ không kém. Rất nhanh Vệ vương đã bị nàng trêu chọc cho thở gấp, nhanh chóng ngẩng cao, thân thể không ngừng run rẩy, đúng là trầm mê ở trên tay nàng đến quên động tác.

Âu Dương Tuệ Như thấy thế, con ngươi tối lại, bỗng đưa một bàn tay ra sau lưng, nắm gối ngọc trên nhuyển tháp nhắm đầu Vệ vương, đập thật mạnh.

Vệ vương còn đang hưởng thụ, không hề phòng bị chút nào, lúc này bị nàng đập cho đầu rơi máu chảy.

“Tiện nhân! Dám lừa bốn vương! Tốt! Bốn vương sẽ khiến cho ngươi biết cái gì gọi là cam tâm tình nguyện! Viên Hồng Hoàn này là bảo vật của bốn vương, hôm nay tiện nghi cho ngươi!” Hút nhiều được vật không rõ ràng, cho dù trên đầu Vệ vương màu chảy ròng ròng cũng không ngắt đi, ngược lại càng điên cuồng hơn, siết hàm dưới của Âu Dương Tuệ Như, từ trong ngực lấy ra một viên thuốc màu đỏ như lửa nhét vào trong miệng nàng.

Hồng Hoàn? Xuân dược cao cấp nhất trong truyền thuyết? Âu Dương Tuệ Như kinh hãi, lắc đầu quầy quậy mong thoát khỏi kiềm chế của Vệ vương, muốn nhờ Hồng Hoàn ra, nhưng nàng động tác càng kịch liệt, viên thuốc lại càng chạy sâu vào yết hầu của nàng, rất nhanh liền trôi vào bao tử của nàng.

Vệ vương điên cuồng cười to, hai mắt đỏ quạch tràn ngập dục vọng dán chặt trên người nàng, chú ý biểu tình của nàng, đợi được hiệu phát tác. Nghe nói nữ nhân dùng Hồng Hoàn rồi, người người sẽ hóa thân thành tình quái (yêu tính/yêu quái) hút nguyên dương nam nhân, và cùng với tư vị ái ân thực hồn tiêu cốt làm cho người ta muốn ngừng mà không được. Vệ vương ngứa ngáy khó nhịn, vẻ mặt càng thêm nôn nóng.

Kể trước mắt đã hoàn toàn đánh mất lý trí, chính là một tên cầm thú, bị cầm thú làm nhục, còn phải chịu được vật khổng lồ mà tăng tị với nhau, Âu Dương Tuệ Như chỉ nghĩ sơ sơ thôi mà đã có cảm giác sống không bằng chết. Trong mắt rất nhanh hiện lên một chút quyết tuyệt, tay nàng lặng lẽ đưa vào trong mớ tóc hỗn độn, nhổ một cây râu, đột nhiên bạo phát, không chút do dự đâm tới cổ Vệ vương.

Khi cây râu đâm vào vào thịt, không phát ra tiếng động nào, lúc rút ra thì nhanh chóng sạch sẽ, ngay cả máu cũng chưa bị dính lấy một giọt. Vệ vương xem thường quay người, rồi từ từ ngã về phía sau.

Âu Dương Tuệ Như nhìn hấn xuống nhuyển tháp, sau một lúc rồi vẫn không có động đậy, biết nguy hiểm đã được giải trừ, cả người mới hoàn toàn trầm tĩnh lại, mặt mày sợ sệt. Cây râu đâm vào cổ họng, nàng không biết Vệ vương có còn cơ hội sống sót hay không, nhưng mà nàng biết, nàng muốn sống! Hơn nữa nhất định phải sống đến cuối cùng!

Cung nữ cộc ngầm thật thật ảo ảo, ai mà biết được phòng ngầm trong cung, trước thì tiến cử phòng ngầm cho Vệ vương, rồi bột phấn màu trắng làm người ta điên cuồng, rồi bí được Hồng Hoàn của tiền triều, từng chuyện từng chuyện này đều chỉ rõ, để lại dấu vết như vậy chỉ có công chúa tiền triều Giang Ánh Nguyệt!

Giang Ánh Nguyệt, ngươi đợi cho ta! Nếu không tự tay giết ngươi, ta thề không làm người! Âu Dương Tuệ Như ngơ ngác giật mình, nhìn chăm chăm cây râu dính đầy máu tươi trong tay, khuôn mặt dữ tợn. (mâu thuẫn ghê á, đoạn trên thì không dính giọt máu nào, đoạn dưới thì dính đầy máu ~~, cái này người ta gọi là sai rắc-ro nè, tác giả chơi em à >”

69. Chương 69: Bí Được Hồng Hoàn

Tuy rằng nhất cử nhất động của Giang Ánh Nguyệt đều được ám vệ giám thị, nhưng vì bản thân nàng ta cũng không tự mình đứng ra liên hệ với các cộc ngầm bao giờ, mà đem mọi hiệu lệnh viết ra tờ giấy, rồi bảo Hình Phương Lan bí mật đưa đi, nội dung trong tờ giấy đều được ghi bằng ký hiệu, ngoại trừ người nhận được tờ giấy, thì người khác sẽ không tài nào biết được trong đó viết gì.

Ám vệ không tài nào nắm được những bày bố của nàng ta, chỉ có thể giám thị chặt chẽ mà thôi. Đáng tiếc, trăm căn ngàn mật thì vẫn luôn có sơ xuất, căn phòng đó có một phòng ngầm, mà không biết từ lúc nào Vệ Vương đã ẩn mình trong đó, đây chính là điều mà họ không thể ngờ tới được.

Những phòng ngầm ở điện Thái Hòa được xây dựng từ thời của các Hoàng đế Đại Chu, nếu trốn trong phòng ngầm, bên ngoài nếu có người đi vào, mở cửa, thì một cơ quan gắn với khóa sẽ được khởi động, trong phòng ngầm sẽ vang lên tiếng chuông báo động trước, trên cửa phòng ngầm có một lỗ nhỏ, có thể trực tiếp quan sát động tĩnh bên ngoài. Những phòng này được dùng để giám thị, có khi dùng để lẫn trốn, có thể nói là dùng để làm nhiều việc mà không muốn người khác nhìn thấy. Cũng không phải phòng nào của điện Thái Hòa cũng có phòng ngầm, những căn phòng này được xây dựng tùy ý theo ý của từng Hoàng đế Đại Chu, nếu không có được bản đồ chi tiết, thì không ai có thể biết được vị trí chính xác của những căn phòng ngầm này. Tiếc thay, bản đồ của những căn phòng ngầm này đã bị hủy theo Hoàng thất Đại Chu khi kỵ binh Đại Kim công phá hoàng thành.

May là An Thuận đã từng nghe một vị Thái giám già từng hầu hạ Hoàng thất Đại Chu nói qua, vô tình ghi nhớ lại, lúc ám vệ hồi báo về hướng đi của Thái Tử Phi thì ông đột nhiên nhớ ra rồi lên tiếng nhắc nhở, nhờ vậy mà Hoàn Nhan Bất Phá mới có thể đích thân chạy đến.

Dùng áo khoác bọc lấy Âu Dương Tuệ Như đang bàng hoàng mệt mỏi, chiếc áo vẫn không che được hết thân thể nàng, nên Hoàn Nhan Bất Phá liền mạnh mẽ ôm nàng ép vào trong ngực, lồng ngực đau đớn cứ như đang bị ai đó đục khoét tim ra.

“Nha Đầu, không sao nữa rồi, Trẫm đến rồi đây!” Tuy rằng lửa giận và sát khí đang sôi trào trong ngực, nhưng động tác vuốt lưng Âu Dương Tuệ Như của Hoàn Nhan Bất Phá lại êm dịu vô cùng, giọng nói trầm thấp pha chút khàn khàn, có hơi khô rát, như mơ hồ bộc lộ nỗi sợ hãi vô bờ trong lòng hắn ra. Hắn rất sợ sẽ mất đi Tiểu Nha Đầu, khi mở cửa phòng không nhìn thấy bóng dáng của nàng đâu, thiếu chút nữa hắn đã phát điên ngay lập tức.

“Phụ Hoàng.” Âu Dương Tuệ Như níu vạt áo hắn, nhỏ giọng nức nở, trong giọng nói vẫn còn ẩn chứa nỗi kinh hoàng: “Cuối cùng người cũng đến rồi!” Âu Dương Tuệ Như đã lấy lại bình tĩnh, đưa ngón tay chỉ xuống Vệ Vương đang nằm lặt người trên đất, bình tĩnh thuật lại: “Đó là Vệ Vương, ta đã dùng trâm đâm vào yết hầu của hắn.”

Lúc này Hoàn Nhan Bất Phá mới đưa mắt qua, nhìn thấy Vệ Vương nằm trên đất, gương mặt lập tức trở nên thô bạo.

“Phụ Hoàng, hắn sao rồi?” Âu Dương Tuệ Như giật áo Hoàn Nhan Bất Phá, hỏi với giọng vô cùng tỉnh táo.

Nàng vừa mới trải qua một trận sinh tử, lần lượt niết bàn (*) trong tuyệt vọng, lần lượt ép mình phải trưởng thành hơn, đến bây giờ, nàng cảm thấy nếu bản thân mình giết người, thì lý trí cũng sẽ không thể nào dao động được. Trưởng thành như vậy, nàng hoàn toàn không thể vui vẻ nổi, chỉ cảm thấy bi ai mà thôi, nàng biết, lòng dạ nàng đã bị Giang Ánh Nguyệt đồng hóa phần nào rồi, đã bắt đầu trở nên vô tình và máu lạnh.

(*) Cà phê: Niết bàn: mình tra Google thì từ Niết bàn thì thấy từ này là một từ của Phật giáo, mang ý nghĩa gần như sự “giải thoát”, vượt qua mọi đau khổ, thường thì gắn với mấy vị Phật (phần giải thích này rất dài, và cũng rất rắc rối nên mình không đưa vào đây).

Còn ở chỗ này, mình lại cho rằng nó mang nghĩa là “tái sinh”, trong ý “Phượng Hoàng niết bàn”, tức là Phượng Hoàng có thể tái sinh từ đồng tro tàn. Đây là quan điểm cá nhân của mình, vì mình thấy ở đây “tái sinh” sẽ phù hợp hơn là “giải thoát”.

Chỉ có diệt trừ Giang Ánh Nguyệt thì thế giới này mới khôi phục lại bình thường! Ta mới có thể trở lại là chính ta! Âu Dương Tuệ Như bỗng nhiên ngộ ra điều đó.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Vệ Vương vẫn còn thở.” Một ám vệ kiểm tra mạch đập của Vệ Vương rồi báo lại.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Vệ Vương đã hút ngũ thạch tán. Ở đây còn cất giữ rất nhiều bình, vậy đây là phòng ngầm chuyên để Hoàng Đế tiền triều chiêu đãi các vị đại thần đùa vui, dùng mê huyền dược (gần như ma túy, có thể gây ảo giác) đấy ạ.” Một ám vệ khác vượt qua chớp mũi Vệ Vương, dùng đầu ngón tay xoa xoa, ngửi qua một chút rồi bẩm lại với giọng điệu chắc chắn.

Ngũ thạch tán cũng giống như hồng hoàn, cũng là một loại thuốc khiến người ta chìm trong ảo giác, cũng sẽ khiến người dùng bị nghiện, rất thịnh hành trong giới quý tộc của Đại Chu. Đại Kim tiêu diệt Đại Chu, đương nhiên sẽ không giẫm vào vết xe đổ, vì vậy đã đem toàn bộ ngũ thạch tán và hồng hoàn đi tiêu hủy, nghiêm cấm lưu hành cả nước.

Phòng ngầm trong cung, ngũ thạch tán, mọi thứ đều là của tiền triều, Hoàn Nhan Bất Phá suy nghĩ, lại càng thêm khẳng định, Giang Ánh Nguyệt có thể tình tường mọi thứ của Hoàng Thất Đại Chu như thế, thì thân phận thật sự của nàng ta không thể chỉ đơn giản là dư nghiệt tiền triều nữa rồi.

Trong lúc ám vệ tra xét phòng ngầm, Âu Dương Tuệ Như đã dần dần không chịu nổi nữa, thân thể nóng lên từng cơn, hai má ửng hồng một cách khác thường, đôi mắt lim dim quyến rũ, vô cùng mê hoặc.

Nàng dùng hai bờ má nóng bỏng của mình vuốt ve vòm ngực rộng lớn của Hoàn Nhan Bất Phá, vô cùng khát vọng cảm giác tiếp xúc da thịt của hai người, nàng vươn tay như muốn gạt đi phần áo trước ngực hắn. Đến khi cảm thấy bản thân sắp không thể khống chế được, nàng dùng sức bấm mạnh vào lòng bàn tay mình, nâng cằm lên, áp môi sát vào bên tai hắn, dùng giọng nói khe khẽ đến mức khó có thể nghe thấy nỉ non yêu kiều bên tai hắn: “Phụ Hoàng, không chỉ có ngũ thạch tán, Vệ Vương còn ép ta nuốt một viên hồng hoàn nữa, bây giờ ta cảm thấy rất khó chịu.”

Dứt lời, nàng cứ như đã dùng hết sức lực của bản thân, gối đầu trên vai Hoàn Nhan Bất Phá, liên tục thở dốc bên tai hắn.

Là hồng hoàn đã bị chôn cùng với Hoàng Thất Đại Chu sao? Về mặt Hoàn Nhan Bất Phá lập tức kinh hãi, đẩy nhẹ người trong ngực ra, cẩn thận kiểm tra sắc mặt nàng, quả nhiên nhìn thấy gương mặt nàng ửng hồng, hơi thở gấp gáp, rõ ràng là bộ dạng ý loạn tình mê.

“An Thuận, đem Vệ Vương đi trị liệu bí mật, không cho bất kỳ kẻ nào biết được hướng đi của hắn, mọi việc còn lại để mai Trẫm sẽ xử lý. Sau đó thông báo với Thái Hậu, cung yến hôm nay nhờ người chủ trì, Trẫm phải đi trước đây.”

Hoàn Nhan Bất Phá vội vàng phân phó mấy câu, sau đó ôm lấy Âu Dương Tuệ Như chạy nhanh về hướng tẩm cung của mình.

“Nha Đầu, người thành thật một chút cho Trẫm! Đợi đến tẩm cung rồi, nhất định Trẫm sẽ thỏa mãn người!” Hoàn Nhan Bất Phá thấp giọng cảnh cáo nữ nhân đang liên tục giãy giụa, vuốt ve vòm ngực của mình, giọng nói trầm thấp u ám, hiển nhiên đang bị khiêu khích không nhẹ.

“Phụ Hoàng, nhanh lên đi! Ta sắp chết cháy rồi!” Đôi mắt Âu Dương Tuệ Như mơ màng, kề môi sát vào tai Hoàn Nhan Bất Phá ngậm nga, sau đó vươn đầu lưỡi mềm mại, nhẹ nhàng liếm lên vành tai của hắn, cứ như yêu tinh đang rơi vào bẫy tình.

Tuy rằng bị thuốc khống chế cơ thể, nhưng lý trí của nàng vẫn còn rất rõ ràng, nàng biết mình đang làm gì, và đang muốn điều gì. Nàng muốn người đàn ông này, cho dù cả đời chỉ có lúc này thôi. Yêu đương theo kiểu ngây thơ trong sáng trước nay không phải là phong cách của nàng.

Hoàn Nhan Bất Phá bị nàng liếm mà cả người trở nên tê dại, bước chân loạn choạng, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống. Hắn ổn định thân người, hít một hơi sâu nhìn tiểu yêu tinh khiến người ta mê mẩn trong ngực, bước chân càng vội vàng hơn.

Hắn cứ như là bay vào trong điện, vừa vào cửa điện thì lập tức nhảy một bước bay đến long sán.

“Nha Đầu, nhìn Trẫm, người biết người đang làm gì không?” Cẩn thận ôm Âu Dương Tuệ Như đặt lên long sàng rộng lớn, hắn nâng cằm nàng lên, ép nàng nhìn thẳng vào mắt mình, vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên ta biết mình làm gì rồi! Ta thích Phụ Hoàng, ta muốn Phụ Hoàng! Phụ Hoàng nhanh lên!” Hai mắt Âu Dương Tuệ Như ngập nước, bờ môi phồng hồng chu ra, nũng nịu thúc giục, vừa giục, vừa cời chiếc áo đang khoác trên người, lộ ra thân trên gần như trần trụi.

Áo lót của nàng đã bị xé bỏ từ sớm, cái yếm nhỏ vốn không thể che hết hai bầu ngực căng tròn, bầu ngực nửa hở nửa che, càng thêm vô cùng kiều diễm, làm kẻ khác không thể nào dời mắt đi. Cảm thấy vải vóc trên người vô cùng vướng bận, nàng vươn tay, kéo cái yếm xuống, đường cong đầy đặn mê người hoàn

toàn lộ giữa không khí se se, nàng thở dài thỏa mãn, vươn hai tay về phía Hoàn Nhan Bất Phá, gấp gấp mở miệng gọi “Phụ Hoàng”.

Thấy vậy, Hoàn Nhan Bất Phá cố gắng đè nén cảm giác vui sướng khôn cùng khi nghe nàng thông báo xong, thân thể cũng ngày càng nóng hơn, không chút do dự ôm lấy nàng, trầm giọng nói: “Muốn Trẫm sao? Vậy thì làm Hoàng Hậu của Trẫm đi!”

Dứt lời, hắn cúi đầu ngậm lấy bờ môi mà hắn khát vọng bấy lâu, vong tình mút mát. Hai người đều đã khao khát đối phương từ lâu, bây giờ có thể ở cùng một chỗ, lập tức đem hết thủy nhiệt tình ra đốt hết, động tác ngày càng kịch liệt hơn.

Hai người vừa liêu minh hôn nhau, vừa vươn tay cởi bỏ quần áo của đối phương. Quần áo của Âu Dương Tuệ Như chỉ cần vài động tác đã bị lột bỏ sạch sẽ, thân thể ngọc ngà quần lấy Hoàn Nhan Bất Phá, nhẹ nhàng ma sát hạ thể của hắn, biểu tình gấp gáp vô cùng. Ham muốn của nàng đã lên đến đỉnh điểm, nếu không được lấp đầy, nàng sẽ điên mất. Nhưng càng gấp gáp, nàng lại càng không cởi hết được long bào của Hoàn Nhan Bất Phá, hai mắt không khỏi mờ sương, rấm rứt nức nở thở than.

“Phụ Hoàng, ta không nhịn được nữa!” Nàng vội vàng tuyên cáo, rồi không biết lấy được sức lực từ đâu, xoay người đè Hoàn Nhan Bất Phá xuống, không cởi quần áo của hắn nữa, mà trực tiếp túm quần lót của hắn kéo xuống. Quần lót vừa được kéo xong, thì vật to lớn cứng rắn lập tức nhảy ra ngoài, không chút nghĩ ngợi, nàng lập tức cúi người ngậm lấy, vội vàng mút nó.

“A~” Hoàn Nhan Bất Phá sung sướng đến cực điểm, liên tục thở ra, hoàn toàn không ngờ được Tiểu Nha Đầu lúc ở trên giường lại hoang dã điên cuồng đến vậy. Hắn cố nén xúc động muốn bắn ra ngoài, vươn tay sờ nàng, phát hiện chỗ đó đã ướt át từ lâu, dòng nước chảy cả ra ngoài.

Bị đầu ngón tay của Hoàn Nhan Bất Phá kích thích, Âu Dương Tuệ Như rên nhẹ một tiếng, nhả vật to lớn cứng rắn trong miệng ra, dùng tay đỡ lấy, nhắm vào của mình rồi ngồi xuống không chút băn khoăn.

“A!” Quên mất bản thân là lần đầu tiên, Âu Dương Tuệ Như đau đớn kêu lên một tiếng, yếu đuối nằm trên vòm ngực trắng kiêu của Hoàn Nhan Bất Phá.

Cảm thấy chỗ đó của Tiểu Nha Đầu chặt chẽ bất thường, Hoàn Nhan Bất Phá kinh ngạc, vươn tay sờ xuống chỗ khấn khít của hai người, tay đầy máu tươi. Hắn sững sờ, sau đó là mừng như điên, nhưng không đợi hắn đặt câu hỏi, Âu Dương Tuệ Như dưới sự khống chế của thuốc đã nhanh chóng khôi phục lại, cánh tay chống trên vòm ngực của hắn, khẽ nâng mông lên, tự mình chuyển động lên xuống.

Hoàn Nhan Bất Phá gầm nhẹ một tiếng, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn đánh mất năng lực suy tư, thân thể lập tức tự nhiên phối hợp lại, trong phút chốc hai người đều điên cuồng trầm mê trong biển yêu đương.

“Phụ Hoàng tuyệt quá! Nhanh hơn nữa đi!” Bao lấy vật to lớn của hắn, ngồi trên thắt lưng hắn, Âu Dương Tuệ Như bị hắn mãnh liệt ra vào, sự sung sướng cũng ào ào kéo tới, khiến nàng vong tình rên rỉ, ni nỉ.

Bị tiếng rên rỉ hoang dã và lời nói ca ngợi trực tiếp của nàng kích thích, gân xanh trên trán Hoàn Nhan Bất Phá cuộn cuộn nổi lên, động tác càng thêm mãnh liệt. Vốn thấy đây là lần đầu tiên của Tiểu Nha Đầu, hắn định dịu dàng từng bước, tiến hành chậm rãi theo thứ tự, nhưng không ngờ Tiểu Nha Đầu lại không cho hắn cơ hội, không ngừng trêu chọc dục vọng của hắn, làm lý trí của hắn hoàn toàn biến mất, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Nha đầu này nhất định là một yêu tinh chuyên đi câu hồn đoạt phách người khác mà! Dính vào nàng, chỉ có cả đời trầm luân mà thôi, muốn trốn cũng không trốn được! Hoàn Nhan Bất Phá vong tình chuyển động, tất cả vui vẻ đều được phóng thích từ một khắc kia, hắn mơ hồ nghĩ ngợi.

Liều chết quần quýt nửa canh giờ (1 tiếng đồng hồ), cả hai đều yếu ớt ngã người nằm xuống. Đầu tóc Âu Dương Tuệ Như hỗn độn, vẻ mặt ửng hồng, thân thể trần truồng loang lổ dấu hôn, nơi đó còn ần ần dịch thể trắng ngần chảy ra, toàn thân nàng đều bao trùm hơi thở tình dục, cảnh tượng quyền rũ xinh đẹp đến động lòng người.

Hoàn Nhan Bất Phá nhìn nàng, vươn tay vuốt ve hai gò má, ánh mắt ngập vẻ si mê. Sự kết hợp hoàn mỹ như vậy, tuy rằng cảm thấy mệt mỏi, nhưng trong lòng hắn lại sung sướng vô cùng, niềm vui to lớn không có chỗ phóng thích, trực tiếp theo lỗ chân lông tràn ra bên ngoài, làm cả người hắn vô cùng thoải mái.

“Nha Đầu, sao nàng còn chưa phá qua?” Thoáng nhìn đệm giường dính một chút máu, hấn híp mắt, cúi người tiếp tục xoa hai má nàng, thấp giọng dụ dỗ.

Đáp lại hấn là bàn tay gạt ra của Nha Đầu, sau đó nàng xoay người, đưa lưng về phía hấn ngủ thật say. Hoàn Nhan Bất Phá bất đắc dĩ cười nhẹ, ôm chặt nàng vào lòng, sung sướng nhắm mắt lại. Cả hai người đều vô cùng mệt mỏi, ngay cả tắm rửa cũng bỏ qua, trực tiếp chìm vào mộng đẹp.

Hết chương 69 – Càfé Sáng

70. Chương 70: Tự Cho Là Thông Minh

Hôm sau vào giờ dần, tuy rằng không cần vào triều, nhưng Hoàn Nhan Bất Phá vẫn theo thói quen giữa giấc mơ ngủ mà thức dậy. Hấn ôm thân thể trắng mịn mềm mại ấm áp trong lòng, lẳng lặng cảm thụ xúc giác tốt đẹp được cùng nha đầu da thịt thân thiết, đặc biệt phá lệ không muốn rời giường.

Nhưng nhớ tới tối hôm qua còn một đồng rắc rối lớn chờ hấn giải quyết, hấn thật cẩn thận buông thân thể nha đầu ra, xác định không đánh thức nàng, rồi dịu dàng vuốt ve khuôn mặt đang chìm đắm ngủ của nàng, quyền tuyến in nụ hôn lên trán nàng, rồi sau đó lẳng lặng thay thường phục, mặt mày tươi cười im lặng rời đi.

“Chăm sóc Hoàng hậu cho tốt, không được đánh thức nàng.” Đi tới cửa đại điện, hấn nhỏ giọng dặn dò hai cung nữ canh giữ ở cạnh cửa.

Bỗng nhiên nghe thấy đế vương thay đổi xưng hô, hai cung nữ cả kinh, khuôn mặt bất giác căng thẳng, cẩn thận nhận lệnh.

Hoàn Nhan Bất Phá vừa đi, Âu Dương Tuệ Như liền mở hai mắt, lẳng lặng nằm trên giường, tinh tế nhắm nhắm hai chữ ‘Hoàng hậu’, trong lòng cũng không có cảm giác ngạc nhiên hay vui vẻ mà ngược lại có chút xuống dốc.

Hoàng hậu thì thế nào, cùng lắm thì vẫn là một người trong một đồng nữ nhân hậu cung, tuy rằng có địa vị cao, được đế vương sủng ái, thì vẫn cứ phải tranh, phải cướp, phải đoạt. Nàng cần loại tình yêu dựa vào tranh giành cướp đoạt mới có được này để làm gì? Yêu là tình cảm trân quý của nhân loại, không phải là chiến lợi phẩm do đấu đá với nhau. Nàng có được tình yêu của phụ hoàng, thế này là đủ rồi, cũng không cần thiên trường địa cửu gì nữa.

Từ hình ảnh kích tình tối hôm qua, liền hiểu hóa ra phụ hoàng từ lâu sinh ra tình cảm khác thường với nàng, cũng không phải là nàng tự mình đa tình, Âu Dương Tuệ Như thoải mái cười, cảm thấy như vậy cũng đã đủ. Về phần ngôi vị hoàng hậu, nội đấu với Giang Ánh Nguyệt thôi đã làm cho nàng mệt không chịu nổi rồi, nàng thật sự không có hứng thú lại tham gia vào diễn thêm một bộ cung đấu đâu. Hơn nữa, phụ hoàng thật muốn cưới nàng làm hậu, bằng thân phận hai người thì cũng không phải chuyện dễ dàng gì, đến lúc đó, nhất định nàng cũng bị áp lực một phen.

Chuyện hiện giờ, ta nên tận hưởng cuộc sống thôi. Cười khê, côi lòng nàng đầy mong đợi nghỉ ngơi.

Vừa mới cười tươi, trí nhớ tối hôm qua bỗng nhiên sống lại, biểu cảm Âu Dương Tuệ Như nhanh chóng lạnh như băng, hai tay dùng sức siết chặt, chặt đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch.

Giang Ánh Nguyệt! Định dồn ta vào chỗ chết? Được lắm! Người đã hoàn toàn chọc giận ta !Nàng cần môi, đầm thật mạnh xuống giường, đột nhiên ngồi phắt dậy, xuống giường mặc quần áo.

“Hoàng hậu nương nương, người không ngủ thêm một lát sao?” Hai cung nữ thấy nàng xốc màn giường lên, vội vàng đi tới, quỳ bên chân nàng hỏi.

Làm lơ việc hai người vừa xưng hô với chính mình, Âu Dương Tuệ Như ôm chần, che lấy thân thể trống trơn, lắc đầu cự tuyệt nói, “Không cần. Tìm cho bản cung một bộ quần áo để thay, bản cung phải về Dục Khánh cung.”

“Ngài không đợi Hoàng Thượng trở về sao?” Một cung nữ chần chờ hỏi.

“Không cần, bản cung phải lập tức trở về. Ma ma và tỳ nữ của bản cung đâu?” Nhớ tới Tần ma ma với Tiểu Vũ, Âu Dương Tuệ Như lộ vẻ lo lắng.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, các nàng đang ở gian ngoài.” Hai cung nữ vừa lên tiếng trả lời, vừa giúp nàng tìm đến một bộ thường phục tinh xảo đẹp để quý giá, vốn định giúp nàng thay, lại bị nàng mất kiên nhẫn đuổi ra, đành phải vâng lời đứng ở một góc chờ đợi.

Âu Dương Tuệ Như lướt mặc quần áo, nhanh chóng rời đi tắm điện, làm như không thấy hai cung nữ đó muốn nói lại thôi định giữ nàng lại. Nàng không rảnh ở lại chờ Hoàn Nhan Bất Phá, nàng muốn giết Giang Ánh Nguyệt, ngay lập tức! Lập tức!

“Tiểu thư, ngài ra rồi, tối hôm qua ngài...” Tần ma ma và Tiểu Vũ sốt ruột chờ đợi một đêm, sáng tinh mơ chờ đợi trước cửa Càn Thanh điện, thấy tiểu thư nhà mình bình yên vô sự đi ra thì mừng rỡ, vội vàng lên đón hỏi han.

“Cái gì cũng đừng hỏi, theo ta trở về, có gì ta lại giải thích sau.” Âu Dương Tuệ Như dương dương tự đắc hếch hàm, ra lệnh rõ ràng.

“Da!” Tần ma ma và Tiểu Vũ thưa vâng, lập tức nín thin, nhắm mắt theo nàng rời đi.

Âu Dương Tuệ Như vừa đi ra chính điện liền thấy cấm vệ thường đi theo nàng nay đang đứng xếp thành hàng ở ngoài điện, khuôn mặt nghiêm túc, bộ dáng nghiêm nhiên chờ đợi đã lâu.

Không e ngại tâm tư đế vương, lại có thể đi vào Càn Thanh điện, có thể thấy được thân phận đội cấm vệ này tuyệt đối không đơn giản! Âu Dương Tuệ Như sáng tỏ, đi đến người đầu lĩnh, nhỏ giọng dò hỏi, “Tình trạng Vệ vương thế nào rồi?”

“Bẩm chủ tử, cây trâm kia của ngài đâm xuyên qua cổ Vệ vương, nhưng vẫn không tổn thương chỗ yếu hại gì của hắn, chỉ là Vệ vương hút quá nhiều ngũ thạch tán, có dấu hiệu trúng độc, tình trạng có chút không tốt lắm, thái y đang bí mật cứu chữa.” Đầu lĩnh cấm vệ bẩm báo chi tiết tình huống, không có ý giấu diếm không báo, cũng không có ý khuyếch đại sự thật.

Tối hôm qua, khi nàng đâm cây trâm vào cổ họng Vệ vương thì cảm xúc vô cùng thuận lợi, không gặp chút trở ngại, có thể thấy cây trâm đã tránh được xương sống chỗ cổ, chỉ xuyên qua cơ thịt giữa cổ; lúc rút trâm ra không có lượng lớn máu tươi phụt ra, có thể thấy được cũng không đâm trúng động mạch cổ. Tránh được hai chỗ yếu hại này, Vệ vương nhiều lắm cũng chỉ bị thương dây thanh mà không nguy hiểm đến tính mạng. Âu Dương Tuệ Như cúi đầu nhớ lại, lập tức liền tin tưởng cấm vệ đầu lĩnh, cũng an lòng hơn một chút.

Vệ vương không bị nàng làm trọng thương là tốt rồi, bằng không, nàng thật không biết sau này đối mặt với phụ hoàng như thế nào. Vệ vương thô bạo với nàng cũng không phải là cố ý, mà do bị dục vật làm mê tâm trí, nếu như không phải bị ép đến đường cùng, nàng cũng không sẽ ra tay phản kích. Nếu lần này Vệ vương không thể sống nổi nữa thì cũng không thể trách nàng, chỉ có thể đổ hết tất cả những chuyện này lên người mở đầu Giang Ánh Nguyệt.

Trong lòng hồ hững hờ, Âu Dương Tuệ Như gật đầu nói, “Tìm một con đường nhỏ lặng lẽ đưa bản cung trở về, quan trọng là đừng để cho ai nhìn thấy bản cung từ Càn Thanh điện đi ra.” Nàng không muốn để lộ quan hệ giữa nàng với phụ hoàng.

Đầu lĩnh cấm vệ đó gật đầu, vươn tay làm một tư thế dẫn đường, Âu Dương Tuệ Như vội vàng đi theo phía sau hắn, đoàn người ẩn vào một con đường nhỏ u tĩnh, không nhanh không chậm rời đi.

Đánh một vòng lớn, rời xa phạm vi Càn Thanh điện, đoàn người điều chỉnh phương hướng, đi về Dục Khánh cung, đến một cái hồ nhỏ chỗ hẻo lánh, Âu Dương Tuệ Như dừng bước chân, ngạc nhiên nhìn về phía hồ.

Giờ dần, trời còn chưa sáng rõ, buổi sớm mặt hồ bị hàn khí đông lại thành băng, hình thành một đám sương mờ mờ. Một cung nữ vì đường gần, đang cầm một cây quả trượng, nơm nớp lo sợ đi qua đám sương, từ đầu hồ phía bên kia đang đi về phía hồ đầu bên này, cung nữ kia sải bước rất nhanh, đến bờ hồ, biểu tình thả lỏng, thở mạnh một luồng khói trắng ra.

“Qua lại trên mặt băng, nhất định là rất nguy hiểm?” Từ trong bóng râm bước ra, Âu Dương Tuệ Như ôn hòa hỏi.

“Nô tỳ tham kiến Thái tử phi!” Cung nữ kia bị tiếng nói bất thành linh của Thái tử phi làm cho hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống hành lễ, kính sợ đáp, “Khởi bẩm Thái tử phi, mới đầu quả thật có chút nguy hiểm, nhưng đi rồi thì biết lớp băng khá dày, có thể đi qua được, bởi vậy khá an toàn, chỉ là trong lòng vẫn sẽ có chút hồi hộp mà thôi.”

Cung nữ trả lời vô cùng thành thật.

“À.” Âu Dương Tuệ Như không nói gì chỉ đáp lại một tiếng, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chú mặt băng trơn nhẵn trước mắt, im lặng không mở miệng, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

Thật lâu sau, nàng hoàn hồn, nhìn về phía cung nữ, vươn bàn tay như ngọc bạch ra, ôn hòa hỏi, “Quả trượng của người thật tinh xảo, có thể cho bản cung mượn được không? Người tên là gì? Làm việc ở chỗ nào? Sau này bản cung trả lại cho người một cái tốt khác.”

Cung nữ nghe vậy, vội vàng giơ hai tay lên cao quá đầu, cung kính dâng quả trượng, nhất quyết nói không cần Thái tử phi trả lại.

Âu Dương Tuệ Như mỉm cười, lại kiên nhẫn mở miệng, yêu cầu kia cung nữ để lại tên tuổi, giọng điệu vô cùng kiên định, không để cho người cự tuyệt. Cung nữ không còn cách nào, để lại tên tuổi rồi mặt mũi vẫn còn kích động.

Đợi cung nữ rời đi, Âu Dương Tuệ Như bước về phía mặt hồ.

“Chủ tử đừng vọng động, để cho bọn thuộc hạ qua thử đường trước rồi hãy đi sau.” Đầu lĩnh cấm vệ vội vàng ngăn cản nàng đang định hành động khinh suất.

Âu Dương Tuệ Như mỉm cười gật đầu, lo lắng giao phó một câu, “Cẩn thận một chút.”

Những người này xuất thân ám vệ, tất cả đều là cao thủ thăm dò tra xét, công phu rất cao, một khắc liền xem xét toàn bộ lớp băng mặt hồ một lần, nguy hiểm ra sao, an toàn thế nào đều biết rõ ràng.

Từ từ đi tới tâm hồ, bước trên một mảng băng được các cấm vệ đánh dấu là an toàn, Âu Dương Tuệ Như cầm lấy quả trượng trong tay dùng sức đánh, nghe thấy lớp băng truyền ra tiếng vang thanh thúy, nàng mỉm cười gật đầu, lấy bản thân làm tâm, lấy quả trượng làm bán kính, vẽ một vòng tròn tại chỗ. Bước khỏi vòng quả trượng vẽ ra, nàng nhìn cấm vệ, dò hỏi, “Có thể đánh vòng băng này tới mức độ muốn vỡ lại không vỡ hay không?”

“Xin hỏi Thái tử phi, cái gì gọi là mức độ muốn vỡ lại không vỡ?” Đầu lĩnh cấm vệ hiển nhiên là người làm việc hết sức có trách nhiệm, mọi việc đều phải hỏi cho hiểu rõ ràng, y thế mà làm.

“Cái gọi là muốn vỡ lại không vỡ đó là, chúng ta đứng ở phía trên, đứng thì không vỡ, nhưng nếu ta dùng quả trượng trong tay đánh mạnh xuống hai cái, trong chớp mắt lớp băng này có thể vỡ vụn.” Âu Dương Tuệ Như kiên nhẫn giải thích.

“Có thể làm được!” Đầu lĩnh cấm vệ chấp tay lĩnh mệnh, chỉ huy các cấm vệ hành động. Chưa đến một khắc, một vòng tròn trên mặt băng đã bị bọn họ đánh đầy vết nứt. Âu Dương Tuệ Như tự mình bước lên mặt băng thử, đầu lĩnh cấm vệ rất tin tưởng công việc của mình, cũng không ngăn cản.

Tiếng vỡ vụn hơi không thể nghe thấy truyền đến, lớp băng không bị sụp đổ, Âu Dương Tuệ Như vừa lòng gật đầu.

“Lấp tuyết che lại vòng tròn này đi. Các người đứng ở bên bờ, không nghe thấy bản cung gọi, không cho phép lại đây.” Âu Dương Tuệ Như cẩn thận bước ra khỏi vòng băng, mặt không chút thay đổi tự mình hạ lệnh.

Nếu Hoàng Thượng đưa bọn họ cho Thái tử phi, Thái tử phi là chủ tử bọn họ, các cấm vệ đối với mệnh lệnh của nàng không có suy nghĩ khác thường, tuy rằng nghi ngờ hành vi của nàng nhưng cũng không có hỏi nhiều, chỉ để ý xếp thành hàng chỉnh tề, bình tĩnh đứng ở bên hồ nhìn nàng, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra bảo hộ.

Ngày hôm qua bọn họ đã thất thủ một lần, tuyệt đối không thể thất thủ lần thứ hai. Mang ý nghĩ như vậy, biểu tình mọi người càng thẳng, đề phòng cao độ.

“Ma ma, người đi lấy bản tập tranh Vệ vương cho ta đi, đợi lát nữa, chúng ta liền mang theo tập tranh lập tức ra cung đi tìm cha ta. Tiểu Vũ, người lập tức đến Dục Khánh cung, nói cho Giang Ánh Nguyệt, ta biết bí ẩn lớn nhất cuộc đời này của nàng, nếu nàng không muốn chết khó coi, liền lập tức tới nơi này gặp ta.”

Âu Dương Tuệ Như xoay mặt nhìn về phía Tần ma ma và Tiểu Vũ với vẻ mặt chẳng hiểu chi hết, gần từng tiếng.

“Cũng đừng hỏi gì nhiều, đi nhanh đi.” Lại thúc giục, vẻ mặt Âu Dương Tuệ Như lạnh lùng, trong lời nói ẩn ẩn tỏa ra vài phần sát khí.

Tần ma ma và Tiểu Vũ vội vàng gật đầu, nhanh chóng chạy về Dục Khánh cung.

Cùng lúc đó, ở Dục Khánh cung, Giang Ánh Nguyệt một đêm không ngủ, đang nghe Hình Phương Lan bẩm báo, tin tức ‘Vệ vương lạc đường ở trong cung, Vệ vương phi nóng lòng như lửa đốt, sau yến tiệc luống cuống đại náo’, nàng vui sướng cười rộ lên.

“Âu Dương Tuệ Như đâu? Cũng không trở về?” Giang Ánh Nguyệt chắc chắn hỏi.

“Bẩm chủ tử, đúng vậy. Đêm qua Thái tử phái người tìm, đến khi nghe nói Vệ vương cũng mất tích, sắc mặt rất khó coi, người được phái đi cũng lập tức kêu trở về.” Hình Phương Lan nhếch khóe miệng, thấp giọng cười nói.

“Hoàn Nhan Bất Phá đâu?” Giọng điệu Giang Ánh Nguyệt có chút căng thẳng. Nàng chú ý nhất vẫn là phản ứng của Hoàn Nhan Bất Phá.

“Hắn cũng phái người tìm một đêm, đến bây giờ còn điều tra chưa từng ngừng. Mới vừa rồi nô tỳ còn thấy vài đội cấm vệ vội vàng đến Dục Khánh cung.”

“Hừ! Hay ột chiêu giấu đầu hở đuôi! Hoàn Nhan Bất Phá có phái cấm vệ lúc nào cũng đi theo Âu Dương Tuệ Như, nàng mất tích khó hiểu ở một gian trong phòng, hắn làm sao mà tìm không thấy? Phòng ngầm đó chỉ có thể giấu được hắn nhất thời, tuyệt không thể gạt được cả đêm. Lúc này chắc chắn hắn đã tìm được hai người, chính là trong lòng còn có không nữ, không biết nên xử lý thế nào, ẩn mà không phát ra thôi.” Giang Ánh Nguyệt quần tay vào khăn thêu, ngữ điệu vô cùng chắc chắn.

Nàng đã có thể tưởng tượng thảm trạng của Âu Dương Tuệ Như. Hồng Hoàn, ngũ thạch tán, hai loại mê huyễn được cao nhất này không phải ai cũng có thể tiêu thụ! Dùng chung với nhau, Âu Dương Tuệ Như không muốn ân ái với Vệ vương cũng không không chế được.

Thấy nữ nhân mình yêu thương nhất kích tình với người khác trước mặt, không biết tâm tình Hoàn Nhan Bất Phá như thế nào. Phải biết rằng, hai người có tư tình, hẳn ngay cả Thái tử nhìn Âu Dương Tuệ Như thêm một cái cũng không cho, nay chuyện xấu phát sinh ngay tại dưới mí mắt hắn, nhất định hắn tức giận tới thiêu gan đốt phổi. Không chiếm được thì hủy diệt hoàn toàn, đây là tác phong Hoàn Nhan Bất Phá đã từng làm; một miếng bạch lăng hoặc một ly rượu độc, đây là vận mệnh mà Âu Dương Tuệ Như trốn không khỏi.

Nghĩ đến đây, Giang Ánh Nguyệt nở nụ cười đầy đắc chí.

Hình Phương Lan thấy tâm tình nàng tốt, đúng lúc đưa nghi hoặc trong lòng ra, “Chủ tử, làm sao ngài biết Âu Dương Tuệ Như nhất định sẽ chọn gian phòng kia? Sao người biết được nhất định là nàng sẽ một mình vào thay quần áo? Nếu những bước này xuất hiện sơ sót gì, kế hoạch chúng ta sẽ hỏng.”

Giang Ánh Nguyệt liếc nàng một cái, tươi cười càng sâu, “Âu Dương Tuệ Như này cực kỳ khôn khéo, hơn nữa có tính đa nghi. Thấy Bích Lan có hành vi kỳ lạ, nhất định nàng sẽ sinh ra cảnh giác, nàng có cảnh giác thì tốt rồi, khi lựa chọn phòng nhất định sẽ tránh chỗ xông hương, bởi vì nàng sợ hương xông có vấn đề. Nhưng Bích Lan lại là đại cung nữ có uy tín bên người Thái Hậu, cho dù nàng cảnh giác Bích Lan thì cũng sẽ không làm ra hành động vô lễ là để cho cấm vệ trông giữ Bích Lan, nàng phải để lại hai nô tài sẵn sóc ‘Chăm nom’ Bích Lan kia. Ha ha ~ Âu Dương Tuệ Như tuyệt đối không thể tưởng tượng được, nhất cử nhất động của nàng đều là vì tự cho là thông minh, ngược lại khiến nàng nhảy vào trong cạm bẫy của ta.”

Hình Phương Lan gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ kính nể, rồi lại lộ vẻ sầu lo, “Nếu Hoàn Nhan Bất Phá tức giận, tra rõ chuyện này thì làm sao bây giờ? Chúng ta có thể bị điều tra ra hay không?”

Giang Ánh Nguyệt lắc đầu, trầm giọng nói: “Yên tâm, ta đã dặn Bích Lan đổ hết tất cả lên trên đầu Vệ vương rồi. Vệ vương có tính hoang dâm hám đẹp, hoang đường thì loại chuyện lúc u mê cường gian đệ muội này hẳn tuyệt đối làm được. Hơn nữa ngũ thạch tán hẳn hút đã được ta hóa luyện lần thứ hai, được tính rất mãnh liệt, tuyệt đối không thể hút quá liều. Vệ vương kẻ này không biết tiết chế, lúc này e là đã hôn mê, cả đời chắc vẫn không thể tỉnh lại, vết dơ này hẳn gánh trên lưng chắc rồi.”

“Chủ tử, ngài thật sự là tính không một kẻ hở!” Hình Phương Lan nghe xong tự thuật của nàng, giờ ngón tay cái lên, nịnh nọt nói.

Hết chương 70 – Hitsuji.

71. Chương 71: Diên Cuồng Trả Thù

Giang Ánh Nguyệt tuyệt đối không thể ngờ rằng Âu Dương Tuệ Như hoàn toàn không phải là một nữ tử yếu đuối như nhược. Đối mặt với sự diên cuồng của Vệ Vương, Âu Dương Tuệ Như vẫn có thể giữ được bình tĩnh, quyết liệt chống trả để tự cứu lấy mình. Nàng ta lại càng không ngờ rằng thân phận của bản thân đã bị bại lộ, nhất cử nhất động của nàng ta đều bị Hoàn Nhan Bất Phá nắm trong tay, chờ đợi nàng ta chính là sự trả thù diên cuồng và tàn nhẫn nhất của Hoàn Nhan Bất Phá.

Lúc này nàng ta đang hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác sung sướng vì cho rằng kế hoạch đã thành công, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn và đắc chí.

Lần này đã dọn sạch được Vệ Vương và Âu Dương Tuệ Như, nàng bắt đầu bình tĩnh lại, tiếp tục suy nghĩ xem làm thế nào để tạo ra bất hòa giữa Thành Vương và Thuận Vương, làm hai người họ đấu đá lẫn nhau, còn bản thân nàng sẽ có thể làm ngư ông đắc lợi.

Đợi khi tất cả Hoàng tử khác ngoài Hoàn Nhan Cảnh bị diệt trừ, thì cho dù Hoàn Nhan Bất Phá có chương mắt Hoàn Nhan Cảnh, thì cũng chẳng còn lựa chọn nào khác nữa. Đến lúc đó, nàng sẽ dốc hết sức tiêu diệt Hoàn Nhan Bất Phá, đưa Hoàn Nhan Cảnh lên làm Hoàng Đế bù nhìn, rồi dần dần thay đổi triều đại.

Nghĩ đến việc tự tay mình có thể giết chết Hoàn Nhan Bất Phá, Giang Ánh Nguyệt nhếch miệng, nở một nụ cười âm hiểm.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gào thét không kiên nhẫn của Tiểu Vũ: “Giang thị có đây không? Thái Tử Phi có lời muốn nói với người.”

Tiểu thư xảy ra chuyện, mà người đầu tiên muốn gặp lại là Giang Ánh Nguyệt, cho dù Tiểu Vũ có đơn thuần đến mức nào đi nữa, thì cũng không thể không liên tưởng đến chuyện tiểu thư nhà mình gặp phải là có liên quan đến nàng ta. Nếu tiểu thư gặp chuyện không may, thì kẻ được lợi nhất không phải là Giang Ánh Nguyệt này hay sao?

Vừa nghĩ đến đây, vẻ mặt Tiểu Vũ lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Giang Ánh Nguyệt nghe thấy tiếng gào thét của Tiểu Vũ, cơ thể run lên, sắc mặt trắng bệch ngay lập tức. Tiểu Vũ có thể đi lại tự do, còn có tâm tư đi truyền lời, có thể thấy được là tình huống của Âu Dương Tuệ Như đang rất tốt. Chẳng lẽ cạm bẫy tối qua có sơ hở gì sao? Kế hoạch thất bại mất rồi?

Lần nữa Giang Ánh Nguyệt lại cảm hận thân phận tiện hiện tại của mình. Nếu thân phận của nàng cao hơn chút nữa, làm Trắc phi, thì sẽ có thể cùng tham gia cung yến với Hoàn Nhan Cảnh, sẽ có thể quan sát toàn bộ quá trình thực hiện kế hoạch của mình, việc gì phải ngồi đây suy suy đoán đoán vớ vẩn thế này? Sự tình vượt ngoài tầm kiểm soát của bản thân như vậy, hồng bét đến như vậy, Giang Ánh Nguyệt cảm thấy vô cùng khó thở, trái tim như bị ai đó bóp chặt từng cơn.

“Giang thị ở đây à. Không biết Tiểu Vũ cô có muốn thông truyền điều gì?” Giang Ánh Nguyệt cố gắng duy trì vẻ mặt bình thản, bước ra ngoài hỏi. Theo sau nàng là Hình Phương Lan mang vẻ mặt trắng bệch, biểu tình thấp thỏm.

Tiểu Vũ cũng chẳng thèm đếm xỉa gì đến Hình Phương Lan, cất giọng bức bối: “Tiểu thư bảo ta đến báo với người, nàng ấy biết bí mật lớn nhất của người là gì, nếu người không môn phải chết thê thảm, thì tốt nhất lập tức đến hồ Phong Vũ gặp nàng.”

Dứt lời, Tiểu Vũ cũng chẳng thèm quan tâm đến phản ứng của Giang Ánh Nguyệt, lập tức quay đầu bỏ đi. Nàng còn phải đi tựu họp với Tần mama đang đi lấy tập tranh, không rảnh đâu mà đi cùng với con rắn độc này. Nữ nhân này đã làm những gì, thì tự nhiên sẽ có tiểu thư và Cẩm vệ xử lý.

Bí mật lớn nhất! Giang Ánh Nguyệt trầm ngâm, bí mật lớn nhất của nàng đương nhiên là thân thể của nàng và Hoàng đệ rồi!

“Chủ tử, Âu Dương Tuệ Như thế mà lại không gặp phải chuyện gì, không lẽ kế hoạch của chúng ta thất bại rồi sao? Ngài nói xem, bí mật mà nàng ta biết có phải là thân thể của Ngài không? Nếu nàng ta tố giác với Hoàn Nhan Bất Phá, không phải chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn sao? Không chừng còn liên lụy đến Thái Tử (ở đây là Lưu Văn Thanh) nữa!” Về mặt Hình Phương Lan kinh hoàng, rụt cổ một cái, cứ như có ai đó đang gác dao lên cổ nàng ta vậy.

“Không thể nào!” Giang Ánh Nguyệt lập tức gằn giọng phủ định. “Ngay cả Hoàn Nhan Bất Phá tai mắt đầy rẫy mà còn không tra ra được thân thể của ta và Hoàng đệ, nàng ta là một thiên kim khuê các làm sao có thể tra ra? Nhất định nàng ta đang gạt ta. Nhưng mà, thà tin là có còn hơn tin là không, để ta đi nhìn xem, xem nàng ta muốn giở trò gì. Nếu trong vòng hai khắc ta còn chưa trở về, người lập tức đi gọi Thái Tử đến hồ Phong Vũ tìm ta.”

Đầu óc Giang Ánh Nguyệt lướt nhanh, đề phòng Âu Dương Tuệ Như giở trò lừa bịp, nên lập tức tính toán đường lui inh, đến lúc đó còn có thể trình diễn khổ nhục kế, đánh ngược lại Âu Dương Tuệ Như.

Hình Phương Lan đã bình tĩnh lại đôi chút, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Giang Ánh Nguyệt bước đi, không nhanh không chậm hướng về hồ Phong Vũ.

Sắc trời giờ Dần (từ 3 giờ đến 5 giờ sáng) vẫn còn u ám, lại thêm hôm nay là ngày hưu mộc Tết (nghỉ Tết), nên trên đường đi nàng ta gặp được rất ít người, trong lòng không khỏi cảnh giác, đến khi vòng qua một rừng cây, đi đến vùng rìa tĩnh lặng của hồ Phong Vũ, nhìn thấy Âu Dương Tuệ Như đang đứng ở giữa hồ, tay cầm gậy lớn, khuôn mặt lạnh lẽo, nàng nhú mày, bước chân chậm lại.

Đến khi đi đến bên hồ, nhìn thấy hàng cấm vệ nghiêm trang, bày trận như sẵn sàng đón địch, nàng lập tức dừng bước lại, đứng tại chỗ không di chuyển nữa.

Hai người đối diện với nhau từ xa, cùng nhau phóng thích hơi thở thù địch.

“Thế nào? Không dám đến đây sao? Yên tâm, ta sẽ không để bọn họ động đến người đâu! Bởi vì ta muốn tận tay giết chết người.” Âu Dương Tuệ Như mỉm cười, ngôn từ đơn giản thẳng thừng tuyên bố, giọng nói nhẹ nhàng khảng khái, cứ như việc giết chết nàng ta chỉ là đang chơi một trò chơi mà thôi.

Giang Ánh Nguyệt bị lời nói khiêu khích của nàng kích thích, khuôn mặt vắn vẹo trong chớp mắt, không chút do dự đi thẳng đến mặt băng.

Cấm vệ quân nghe thấy lời khiêu khích của Thái Tử Phi, lại nhớ đến những bày bố trước đó của nàng, trong lòng lập tức hiểu rõ, đều chăm chú nhìn vào hai người đang đứng giữa mặt hồ, phòng ngừa bất trắc xảy ra.

“Tối qua Thái Tử Phi đi đâu vậy ạ? Làm Thái Tử tìm người cả đêm. Càng kỳ lạ là, Vệ Vương lại mất tích cùng lúc với Thái Tử Phi nữa chứ, làm Vệ Vương Phi cũng nháo nhào cả đêm. Thái Tử Phi có khỏe không? Cái gì giết hay không giết chứ? Sáng sớm tinh mơ ngài gọi ta ra để nói chuyện không đâu sao.” Giang Ánh Nguyệt nhìn những dấu hồng ngân trên cổ Âu Dương Tuệ Như, hai mắt lập tức sáng ngời, giọng điệu mềm mại, giả vờ quan tâm nói.

Nàng rất tin tưởng Âu Dương Tuệ Như không thể nào biết được thân thể của nàng, vì vậy chỉ thăm dò mà chẳng hề nóng nảy. Cái nàng quan tâm nhất hiện giờ là kế hoạch tối qua có thành công hay không mà thôi.

“Hôm qua ta ở đâu, người không biết sao?” Âu Dương Tuệ Như cười nhạt, bước đến gần Giang Ánh Nguyệt, cả người nàng dày đặc sát khí, cây gậy đang cầm nện xuống mặt băng tạo ra âm thanh chất chúa vang dội, từng tiếng một đều đậm vẻ uy hiếp, làm Giang Ánh Nguyệt lập tức nhú mày, lùi về sau mấy bước.

Kéo ra một khoảng cách với Âu Dương Tuệ Như, Giang Ánh Nguyệt lộ ra gương mặt tủi khổ, cất giọng khó hiểu hỏi: “Thái Tử Phi ở đâu, tỳ thiếp làm sao biết được? Tỳ thiếp phẩm cấp thấp hèn, không có tư cách tham gia cung yến.”

Những vết tích trên người Âu Dương Tuệ Như cùng với sự tức giận điên cuồng của nàng ta đã chứng minh một điều: Kế hoạch tối qua đã thành công. Điều này khiến tâm tình Giang Ánh Nguyệt đang thất vọng tột cùng lập tức kích động lên.

Không ngờ Hoàn Nhan Bất Phá lại yêu Âu Dương Tuệ Như sâu sắc đến thế, phát sinh chuyện kinh tởm như vậy mà cũng có thể bỏ qua không giết nàng ta! Nghĩ đến đây, nổi kích động trong lòng nàng lại ảm đạm xuống, trong lòng tràn ngập thù hận và không cam lòng.

“Hay cho cái kế hoạch! Có phải đang rất ảo não về việc kế hoạch mượn đao giết người tối qua không thành công không? Nói thật người biết nhé, cái ghế Thái Tử Phi này, ta chán ngấy nó rồi, nếu người muốn, hôm nay ta tặng lại nó cho người, người chỉ cần nhận lấy, rồi từ từ hưởng thụ là được!” Âu Dương Tuệ Như lạnh lùng cười, rồi bước đến gần nàng ta hai bước.

Quả nhiên là nghi ngờ ta! Không ngờ á Âu Dương Tuệ Như này nhạy cảm như vậy! Đáng tiếc, không có bằng chứng, nàng ta cũng chỉ có thể dùng lời lẽ hù dọa ta trút giận một trận mà thôi! Theo như lời nàng ta, thì có nghĩa là Hoàn Nhan Bất Phá tuy không giết nàng ta, nhưng sẽ không thể tiếp tục làm Thái Tử Phi, không thể ở lại trong cung được nữa! Như vậy cũng tốt!

Giang Ánh Nguyệt tự đắc thầm nghĩ, lại lùi về sau hai bước nữa, cách Âu Dương Tuệ Như xa một chút, rồi chậm rãi nói với giọng điệu thần nhiên: “Nói nhiều như vậy, nhưng Thái Tử Phi vẫn chưa cho tỳ thiếp biết rằng ngài bảo tỳ thiếp đến đây để làm gì đấy ạ. Ngài bảo rằng ngài biết bí mật quan trọng nhất của tỳ thiếp nên tỳ thiếp rất hoang mang. Tỳ thiếp cả đời trong sạch, tự nhận là không có bí mật gì quan trọng không thể cho ai biết cả.”

“Người trong sạch sao? Giang Ánh Nguyệt, người còn có thể nói được như thế, quả thật ta đây rất bội phục người! Người có bí mật gì, chính bản thân người biết là được, không cần quan tâm xem người khác có biết hay không đâu, bởi vì một khi người đã chết, thì mọi việc đều êm xuôi cả, còn phải cố kỵ điều gì đâu chứ! Người nói có đúng không?”

Âu Dương Tuệ Như ý vị thâm trường nói xong, nhìn thẳng vào Giang Ánh Nguyệt đang ngạc nhiên nghi hoặc, rồi bất ngờ nâng tay, đẩy mạnh nàng ta.

Giang Ánh Nguyệt vốn đã bị Âu Dương Tuệ Như dần dần dồn vào rìa chỗ băng tuyết rạn nứt, lại bất ngờ bị nàng đẩy một cái, nên lập tức lão đảo, ngã vào ngay giữa vùng băng.

Tiếng mặt băng rạn vỡ từ bên dưới truyền đến, trong đầu Giang Ánh Nguyệt lập tức lóe lên, trong khoảnh khắc đã tỉnh ngộ được, thì ra Âu Dương Tuệ Như bảo nàng đến đây, nói nhiều lời như vậy, tất cả đều là giấu đầu hở đuôi, chỉ có câu “muốn tự tay giết chết người” mới là thật! Nhất định nàng ta không thể chịu nổi sự kích thích tối qua nên phát điên rồi!

Giang Ánh Nguyệt không muốn tiếp tục ảo não hối hận nữa, nên lập tức chống người chuẩn bị đứng lên. Nhưng lại thấy Âu Dương Tuệ Như lùi về sau mấy bước, nện cây gậy trong tay xuống mặt băng trước mặt Giang Ánh Nguyệt một cái thật mạnh.

Tiếng “răng rắc, răng rắc” liên tục vang lên, mặt băng vỡ vụn trong phút chốc, thân thể Giang Ánh Nguyệt trầm xuống, chìm vào hồ nước lạnh.

“Khụ khụ!” Nàng ta kịch liệt ho khan hai tiếng, cố gắng vùng vẫy, bơi về phía mặt băng.

Tay nàng ta vừa chạm đến mặt băng, thì Âu Dương Tuệ Như lập tức dùng gậy nện xuống không chút lưu tình, thiếu chút nữa là gãy nát xương bàn tay của nàng ta. Nàng ta kêu lên một tiếng, lập tức buông tay, quay đầu bơi về phía ngược lại.

Âu Dương Tuệ Như lại đi vòng quanh mặt băng, một khi Giang Ánh Nguyệt có ý đồ đặt tay lên, thì nàng lại đánh lên tay nàng ta lần nữa. Giang Ánh Nguyệt cố gắng vùng vẫy, cố gắng tìm đường sống sót, tuy rằng hai bàn tay đã bị đánh đến sưng đỏ, nhưng nàng ta vẫn cứ tiếp tục tìm chỗ để bám lên trên. Âu Dương Tuệ

Như nở nụ cười lạnh lẽo, lần lượt vung gậy nện xuống, cứ như việc ai đó sống chết trước mắt chỉ là một trò chơi mà thôi.

Nhìn Giang Ánh Nguyệt đau khổ vùng vẫy tìm đường sống, nàng cảm thấy vô cùng sung sướng vì có được niềm vui báo thù, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ, xuống tay càng thêm ác độc, khiến cho Tần mama và Tiểu Vũ nhìn mà choáng váng, không dám tiến lên ngăn cản, cũng không muốn tiến lên ngăn cản.

Nhóm cấm vệ bên hồ nhìn thấy trò chơi giết chóc này, vẻ mặt tất cả đều vô cùng thần nhiên, đối với thủ đoạn tàn nhẫn này của Thái Tử Phi lại không thấy phản cảm chút nào, ngược lại càng thêm đồng tình hơn nữa. Nợ máu đương nhiên phải trả bằng máu! Đây là nguyên tắc mà tất cả bọn họ hết lòng tuân theo.

“Âu Dương Tuệ Như, người điên rồi sao? Dám trắng trợn giết người trong Hoàng cung sao hả?” Giang Ánh Nguyệt ngụp lặn trong hồ băng thét lên, cố gắng thức tỉnh thần trí của nàng (nàng ở đây là Âu Dương Tuệ Như).

“Ta chưa bao giờ tỉnh táo hơn bây giờ cả.” Âu Dương Tuệ Như vui vẻ đáp lại.

Nàng ta điên rồi! Không có nữ nhân nào trải qua sự kiện như tối hôm qua mà không nổi điên cả! Mình chỉ tùy tiện hành động thế mà đưa đến một tên sát thần! Đây gọi là “Đã xà bất tử phản thụ kỳ hại” sao? (Càfé: đại khái là đánh rắn không chết nên bị nó cắn ngược lại, Việt Nam mình cũng hay có những câu chuyện về việc rắn trả thù đấy!) Đúng rồi! Giang Ánh Nguyệt nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ của Âu Dương Tuệ Như, trong lòng thật vô cùng hối hận.

Bây bố cái gì? Mượn đao giết người cái gì? Tất cả đều chết tiệt! Lẽ ra ta phải sai tử sĩ giết chết nàng ta mới đúng! Giang Ánh Nguyệt hối hận nghĩ thầm, không quan tâm đến việc bị Âu Dương Tuệ Như đánh nữa, cố nén đau đớn, dùng hết sức bám vào mặt băng. Nàng nhất định phải kiên trì, chỉ hai khắc thôi, Thái Tử nhất định sẽ đến cứu nàng!

72. Chương 72

Trong lúc Âu Dương Tuệ Như điên cuồng trả thù Giang Ánh Nguyệt, Hoàn Nhan Bất Phá đang ở một gian phòng ngầm của điện Thái Hòa xem xét thương thế Vệ vương.

Bởi vì thương thế Vệ vương quá nặng, không thể tùy ý di chuyển, các ám vệ ở Thái Hòa điện lại liên tục tìm được mấy gian phòng ngầm, vừa vận dùng để bí mật chạy chữa cho Vệ vương, thuận tiện thăm vấn cung nữ Bích Lan.

Cung nữ Bích Lan đã cắn lưỡi tự sát, trước khi tự sát vẫn một mực khẳng định Vệ vương mơ tưởng Thái tử phi, cố ý mua chuộc nàng dẫn Thái tử phi tới phòng ngầm, ý đồ lợi dụng mê được cường gian Thái tử phi.

Hiển nhiên là đối với lời khai của nàng ta Hoàn Nhan Bất Phá chỉ cười nhạt, thấy người đã chết cũng không có bức mình. Mấy loại cơ sở ngầm này, hẳn nhất định tìm ra từng cái từng cái một, sau đó diệt hết toàn bộ, tự sát một tên, trái lại còn giúp hắn giảm đi không ít chuyện.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, loại ngũ thạch tán này đã được luyện hóa lần thứ hai, dược lực khá mãnh liệt, Vệ vương hút quá liều, trúng độc quá sâu, e là vẫn chưa hết tính lại.” Viện thủ Thái Y Viện vắt vả cứu chữa một đêm, không có hiệu quả gì, cuối cùng nơm nớp lo sợ nói ra kết luận chẩn đoán.

Hoàn Nhan Bất Phá bình tĩnh quan sát Vệ vương hôn mê bất tỉnh, tâm tình tối tăm. Vệ vương nhìn như hoang dã, nhưng trên thực tế lại chính là một loại nguy trang, năng lực không hề thua kém Thành vương, đối với đứa con trai này, hẳn vốn tưởng rằng nó còn có thể đi được xa hơn, lại không nghĩ rằng cuối cùng chôn vùi ở trên tay Giang Ánh Nguyệt, còn bị nàng ta hất một thân nước bẩn.

Giang Ánh Nguyệt, chuyện chỗ này, nhất định Trẫm phải nghiền ngẫm người thành tro. Lệ khí trong lòng ngực hẳn không ngừng khởi động, lạnh lùng nghĩ ngợi.

“Bí mật đưa hần trở về, trông nom cho tốt , nếu vẫn không tỉnh lại, có thể sống thêm một ngày cũng tốt. Người tiếp tục nghĩ cách tìm thuốc giải.” Hần nhìn thái y, rồi dặn dò cẩn thận.

Thái y khom người thưa vâng.

Một ám vệ trình bản vẽ ra, nói, “Bẩm Hoàng Thượng, đây là bức vẽ xây dựng điện Thái Hòa tìm được từ trong người Vệ vương, bọn thuộc hạ thật sự tra xét không ra hần từ ai hay từ chỗ nào mà có được, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Hoàn Nhan Bất Phá tiếp nhận bản vẽ, phát hiện trên đó chỉ ghi rõ vị trí phòng ngầm tối hôm qua, tất cả những căn phòng ngầm còn lại thì không có đánh dấu, không khỏi cười lạnh, “Hóa ra chính là bản vẽ này dụ Vệ vương vào đó. Nếu không tra được nguồn gốc, nói vậy bức bản vẽ này là hần ngẫu nhiên có được ở ngoài cung, có kẻ cố ý đưa mời cho hần. Giang Ánh Nguyệt thật là có thủ đoạn, chỗ nào cũng có cọc ngầm, khiến cho trầm khó mà đề phòng, ngay cả theo dõi cũng không theo dõi nổi. Bên cạnh Trầm, bên cạnh Thái Hậu, bên cạnh Thái tử, bên cạnh Vệ vương, nói không chừng còn có Ngự được phòng, Thái Y Viện, Thành vương, Thuận vương... Hừ! Cái lưới thật lớn mà! Các người xuống đi, tăng cường điều tra, Trầm không trừ tận gốc thế lực của nàng ta, ngôi vị hoàng đế Đại Kim này cũng khó mà giữ được!”

Hoàng Thượng giải thích vấn đề nghiêm trọng như vậy, ám vệ rừng mình, cẩn thận thưa vâng.

“Hoàng Thượng, người nhìn xem, phòng ngầm, bản vẽ, ngũ thạch tán, Hồng Hoàn, từng chuyện từng chuyện cũng không thể do nghịch tặc bình thường có thể làm được, Giang Ánh Nguyệt này chắc không phải là người trong hoàng thất Đại Chu chứ?” An Thuận sau một hồi trầm ngâm, nói ra suy đoán của mình.

“Ừm. Trầm cũng sớm hoài nghi.” Hoàn Nhan Bất Phá gật đầu, sắc mặt âm trầm, cẩn thận tìm kiếm bóng dáng Giang Ánh Nguyệt trong thành viên hoàng thất Đại Chu.

“Chẳng lẽ là trẻ mồ côi trong hoàng thất?” Hần nhỏ giọng lầm nhảm, chỉ cảm thấy đầu óc thông thoáng hơn rất nhiều. Đứng vào lúc này, một gã ám vệ vội vàng tiến vào, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ.

“Trầm biết trong lòng nàng ghen lắm, lại không nghĩ tới ngay cả một khắc nàng cũng không đợi nổi! Thật sự là nha đầu làm cho người ta đau đầu!” Hoàn Nhan Bất Phá mỉm cười, lắc đầu thở dài, trong lời nói không có sự tức giận, ngược lại toàn là dung túng và sủng nịch.

“An Thuận, đi, bãi giá đến hồ Phong Vũ.” Hần nhắc chân, sai bước đi về phía hồ Phong Vũ, An Thuận vội vàng vâng dạ, nhanh chân đuổi theo.

Bên hồ Phong Vũ, Âu Dương Tuệ Như vẫn còn đang gõ một cái rồi lại một cái vào Giang Ánh Nguyệt lặn ngụp trong nước, tựa như đang tạo nhả sẵn bắt, lại như đang trêu chọc con mồi gần chết dưới chân mình, tư thái lãnh khốc nói không nên lời, lại thanh nhã đến cực hạn.

Nàng đang chơi đùa vui sướng, lại không biết rằng, có người đang bình tĩnh nhìn một màn này trong rừng cây cách đó không xa.

“Vương gia, là Thái tử phi. Nàng đang làm cái gì vậy?” Tiểu Diệp hộ tống Thuận vương đi điện Càn Thanh thỉnh an Hoàn Nhan Bất Phá, đi ngang qua hồ Phong Vũ, thấy Vương gia nhà mình đứng lại, về mặt chăm chú trông về hồ băng xa xa phía trước, hần nhìn theo qua đó, thị lực lại không bằng Thuận vương võ công cao cường, chỉ nhìn thấy hai thân ảnh mơ mơ hồ hồ, không khỏi tò mò hỏi.

“Nàng đang giết người!” Lời Thuận vương mang theo ý cười, nói ra làm người nghe kinh sợ, nhưng trong giọng nói lại lộ ra vài phần thưởng thức.

Độ muối này làm cho hần mở mang tầm mắt, hần cũng không biết, nữ nhân cũng có thể mạnh mẽ như vậy, cũng có thể lạnh lùng như thế, ngay cả giết người cũng có thể tạo nhả mà ung dung đến như vậy. Nữ nhân đặc biệt như thế, kết đôi cùng với Thái tử thật sự là đáng tiếc!

“Gi? Giết ai?” Nữ nhân trong hoàng cung, kẻ nào có thể là người mềm lòng nương tay? Tiểu Diệp cũng không kinh ngạc, chỉ càng thêm tò mò.

“Giết thị thiếp Thái tử vừa mới nạp đó.” Thuận vương lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt tập trung hình bóng điểm lệ cao ngạo trên mặt băng kia, trong con mắt tất cả đều là ý cười.

Chủ tử? Tiểu Diệp vội vàng cúi đầu, che giấu kinh sợ trên mặt, cố gắng duy trì giọng nói bình thản, “Vây chúng ta có cần qua đó để ngăn cản?” Dứt lời, hắn chăm chú nhìn bóng lưng Thuận vương, hai đấm nắm chặt, chỉ đợi hắn gật đầu, liền lập tức tiến lên cứu viện.

“Vì sao phải ngăn cản? Chẳng qua là một thị thiếp mà thôi, Thái tử phi có quyền xử trí. Hơn nữa thị thiếp kia mưu toan vinh hoa phú quý, lại dám lấy mạng phụ hoàng để đánh cược, xoay người lại còn không cảm thấy hổ thẹn nhào lên Thái tử, nên chết từ sớm!” Thuận vương cười khê một tiếng, giọng điệu vô cùng không tốt.

Hắn không rõ, vì sao con mắt Thái tử lại không tốt đến như vậy, có Thái tử phi tốt đẹp lại không cần, mà đi coi trọng một nữ nhân không đứng đắn.

Tiểu Diệp không lên tiếng, cắn chặt răng, gân xanh hẳn rõ trên trán, ngũ tạng như đang thiêu đốt nhìn màn trình diễn đơn phương hành hạ đến chết cách đó không xa. Ngay lúc hắn ta sắp kiềm chế lo lắng không nổi nữa, định không quan tâm gì nữa mà lao ra, Thái tử mang theo Hình Phương Lan cùng vài tên thị vệ đang từ chỗ khác đi về phía hai người.

“Là Thái tử.” Thuận vương cau mày, vẻ mặt bất ngờ, “Đi, qua đó xem.” Hắn sợ đệ muội hắn sẽ thiệt thòi trên tay Thái tử.

“Dạ.” Tiểu Diệp nhỏ giọng đáp một tiếng, khuôn mặt bình tĩnh, nhưng sóng trào cuộn cuộn trong mắt, lập tức chân bước rất nhanh, thế mà lại lướt qua Thuận vương, đi đằng trước.

Thuận vương đối với tâm phúc mình thật khoan dung, và cũng lơ đãng, thấy Thái tử cực nhanh đi về phía Thái tử phi, mặt đầy sát khí, bước chân bất giác cũng nhanh hơn.

Đội ngũ hai bên hai hướng nhanh chóng đi về chỗ Âu Dương Tuệ Như và Giang Ánh Nguyệt nơi tâm hồ.

“Thái tử đến đây.” Thấy Thái tử dẫn theo một đám thị vệ đi tới, trên mặt Giang Ánh Nguyệt lộ ra nụ cười thắng lợi.

Âu Dương Tuệ Như quay đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy Thái tử mặt mày sát khí chạy tới. Nàng nhin không được mà phun một ngụm, phỉ nhổ Thái tử, đồng thời cũng phỉ nhổ chính mình.

“Mẹ kiếp! Dừng phải định luật của nhân vật phản diện!” Âu Dương Tuệ Như hỗn hển, thốt ra một câu thô tục.

Cái gọi là định luật nhân vật phản diện đó là: nhân vật phản diện lằng nhằng lết nhít, nhào qua nhào lại trước khi làm chuyện xấu xa, kết quả, vốn có thể giết chết nhân vật chính, nhưng ngược lại bị nhân vật chính chờ được cứu binh đến, rồi cuộc công toi.

Giang Ánh Nguyệt nghe thấy nàng thở hỗn hển, tuy rằng không rõ ý của nàng, nhưng cũng biết nàng rất bức bối, trên mặt không khỏi lộ ra một chút châm biếm.

“Người rất đặc ý?” Âu Dương Tuệ Như cúi người, lạnh lùng đến gần Giang Ánh Nguyệt hỏi, liếc thấy Thái tử càng chạy càng gần, bỗng nhiên cười rạng rỡ, giờ quả trứng lên cao, nhắm đầu Giang Ánh Nguyệt gõ mạnh xuống.

“Không!” Giang Ánh Nguyệt nhắc tay bảo vệ đầu, thê lương hét lên một tiếng.

Quả trứng nặng nề đập xuống đầu, phát ra tiếng trầm đục, máu tươi bắn toé ra, Giang Ánh Nguyệt chớp mắt, từ từ chìm xuống hồ.

“Âu Dương Tuệ Như, người đáng chết!” Bị chậm một bước, Thái tử trở mắt nhìn Giang Ánh Nguyệt chìm xuống, tay nắm một cây đao, tới gần Âu Dương Tuệ Như, sắc mặt dữ tợn rống lên.

Âu Dương Tuệ Như cười cười như gió thoảng mây trôi, lui ra phía sau một bước hỏi, “Người không đi cứu nàng sao? Chậm thêm chút nữa nàng ta mới thật sự sống không được.”

Thái tử vốn định chính tay đâm Âu Dương Tuệ Như lại do dự, vứt mạnh đao trong tay lại, nhảy xuống một cái ào chỗ vết nứt, lặn xuống đáy hồ vào thật sâu, tìm kiếm bóng dáng Giang Ánh Nguyệt.

Thấy động tác Thái tử không chút do dự, Âu Dương Tuệ Như cười trào phúng, nghĩ ngợi: Thái tử đối với Giang Ánh Nguyệt thật đúng là tình thật ý sâu, có phần ‘Chân tình’ này bảo vệ đến cuối cùng, Giang Ánh Nguyệt chết cũng không oan.

Âu Dương Tuệ Như chờ mong ở trên mặt nước, đợi Thái tử nổi lên. Giang Ánh Nguyệt vừa chìm xuống không bao lâu, Thái tử rất nhanh tìm được nàng, ôm nàng vào trong lòng, kéo nàng lên mặt nước để thở.

Thấy bọn họ thò đầu ra, Âu Dương Tuệ Như nở nụ cười, cầm lấy quả trứng, hung hăng quật tới đầu Thái tử. Nàng muốn làm như vậy lâu lắm rồi.

Thái tử nghiêng đầu tránh né, bả vai lại vẫn bị trúng một kích thật mạnh, không khỏi tức giận bưng bưng, lớn tiếng quát hỏi, “Âu Dương Tuệ Như, ngươi điên rồi sao? Dám mưu sát Thái tử?”

Đáp lại hắn là Âu Dương Tuệ Như lại thêm dùng lực mà đánh. Mà bọn thị vệ Thái tử mang tới nhìn thấy Thái tử phi hành động ngoan ác, lo lắng trong lòng cũng không dám đi qua, chỉ vì các cấm vệ Thái tử phi đang giơ đao nhọn hàn quang lấp loáng, đằng đằng sát khí ngăn trở đường đi bọn họ.

Các cấm vệ được đưa cho Thái tử phi, đương nhiên chỉ nhận thức nàng làm chủ tử, chỉ nghe theo mệnh lệnh của nàng, nàng muốn giết chết Thái tử, bọn họ sẽ không ngăn cản. Kỷ luật nghiêm minh, đây là sự giáo dục thâm căn cố đế của bọn họ, chỉ có Hoàng Thượng tự mình giá lâm, ngăn cản Thái tử phi, hoặc là Thái tử phi tự nguyện buông tha, bọn họ mới có thể dừng tay.

Thuận vương đi tới thấy Thái tử phi ấy mà ngay cả Thái tử cũng dám đập vào, lại thấy cấm vệ của nàng không chế được bọn thị vệ Thái tử, không khỏi bước chậm lại.

Đệ muội thật sự là to gan! Bất quá, cũng là thật khiến người yêu thích! Bồn vương cũng muốn đập Thái tử cho nhừ tử, muốn thế đã thật lâu! Thuận vương lắc đầu, buồn cười nghĩ thầm.

Ngay lúc hắn còn đang ngẩn người, Tiểu Diệp chạy phía trước lại đột nhiên tăng tốc độ nhanh hơn, đẩy Âu Dương Tuệ Như còn đang hành hung ra, không chút do dự nhảy vào trong nước, phối hợp Thái tử cứu Giang Ánh Nguyệt lên.

Âu Dương Tuệ Như không phòng bị phía sau còn có thể có người tới, bị Tiểu Diệp đẩy một cái, ngã xuống đất, chỉ bằng khoảnh khắc này, Tiểu Diệp, Thái tử, Giang Ánh Nguyệt đã bình yên lên bờ, đang nằm trên mặt đất thở hổn hển.

“Thái tử phi không có việc gì chứ?” Trong mắt Thuận vương ẩn chứa hung dữ nghiêm khắc liếc Tiểu Diệp kể tự ý hành động, vươn tay dịu Âu Dương Tuệ Như, giọng điệu hỏi có chút quan tâm.

“Hoàng huynh, ta không sao.” Âu Dương Tuệ Như xua tay, đứng lên mỉm cười, nhìn về phía Giang Ánh Nguyệt phun ra ngụm hai nước, đang từ từ mở hai mắt, vẻ mặt u ám.

“Âu Dương Tuệ Như, ngươi dám mưu hại Cô và Ánh Nguyệt, Cô giết ngươi!” Hoàn Nhan Cảnh thở đã rồi, đột nhiên xoay người đứng lên, nhặt cây đao hất bỏ lại lên, giơ lên cao nhắm vào Âu Dương Tuệ Như nhào đến như liễu mạng, bộ dáng như muốn băm thây vạn đoạn Âu Dương Tuệ Như.

“Ngươi cứ thử xem!” Âu Dương Tuệ Như lắc mình ra phía sau Thuận vương, hắc hàm, lời lẽ khinh thường khiêu khích.

Hai mắt Hoàn Nhan Cảnh đỏ quạch, nháy mắt như đánh mất lý trí, vài bước vọt tới trước mặt nàng, giơ đao chém lung tung, mà ngay cả Thuận vương đứng trước nàng cũng muốn giết chết luôn.

Thuận vương che chở Âu Dương Tuệ Như phía sau thoải mái tránh né, mặt mày mang theo ý cười khinh miệt trêu đùa như mèo vờn chuột, cũng không đánh trả.

Thái tử chém càng thêm ra sức, thấy Âu Dương Tuệ Như đang tránh ở sau lưng Thuận vương bỗng nhiên thò đầu ra, nhìn phía sau hắn, trên mặt lộ ra nụ cười tươi rói, hô to một tiếng, “Phụ hoàng!” .

Thái tử cả kinh, đang muốn quay đầu nhìn, từ phía sau lại có một chưởng phong mạnh mẽ, ngực hấn đau nhói, bị hất bay ra, đập thật mạnh ở trên mặt băng, rồi trượt ra xa chừng mười thước mới khó khăn dừng lại.

Thái tử gian nan đứng dậy, máu tươi tràn ra khóe miệng, nhìn lại phương hướng chưởng phong đánh úp, chỉ thấy Hoàn Nhan Bất Phá đang khoanh tay đứng tại chỗ, liếc hắt, cặp mắt lạnh như băng không mang theo nửa phần cảm tình kia giống như đang nhìn một vật chết.

73. Chương 73: Bất Ngờ Sinh Non

“Phụ Hoàng, Thái Tử Phi muốn mưu hại nhi thần và thị thiếp của nhi thần, thỉnh Phụ Hoàng làm chủ thay nhi thần ạ!” Thái Tử cố nén đau đớn đứng dậy, rồi quỳ xuống bên chân Hoàn Nhan Bất Phá khiếu nại.

“Ồ? Thế nhưng tại sao Trẫm chỉ nhìn thấy người cầm đao chém vào Thái Tử Phi và Hoàng huynh của người thôi vậy?” giọng điệu của Hoàn Nhan Bất Phá vô cùng u ám, xoay mặt nhìn về phía Thuận Vương.

Thuận Vương ung dung khom người hành lễ.

Hoàn Nhan Bất Phá khẽ gật đầu, ý bảo hắt đứng dậy, nhưng vẻ mặt vẫn u ám như cũ, liếc nhìn Âu Dương Tuệ Như đang luống cuống sau lưng Thuận Vương, ngoắc tay: “Còn không mau lại đây?”

Nhìn thấy Thuận Vương mang vẻ mặt cứng chịu mỉm cười, đem Tiểu Nha Đầu bảo vệ kín kẽ phía sau, hai người vô cùng ăn ý tránh đi công kích của Thái Tử, nhìn qua có vẻ hòa hợp vô cùng, khiến tim hấn như bị tảng đá đè nặng, hậm hực không sao thở nổi.

Nhìn thấy sắc mặt Phụ Hoàng khó coi, Âu Dương Tuệ Như lập tức nở nụ cười nịnh nọt, vội vàng phi thân đến bên người hấn, vốn còn định giang tay ôm lấy vòng eo mạnh mẽ của hấn nữa, nhưng cũng may là còn phản ứng kịp thời, nên chỉ vươn tay nắm lấy chéo áo của hấn mà thôi.

“Phụ Hoàng, Thái Tử muốn giết ta và Hoàng huynh đó!” Nàng vừa lên tiếng là lập tức đổi trắng thay đen.

Thấy nàng bất tri bất giác biểu lộ sự thân thiết với mình, vẻ mặt Hoàn Nhan Bất Phá lập tức giãn ra, lại nghe thấy nàng lấp bắp lên án, giọng nói ngọt ngào mang ý làm nũng, khiến những đề nén và hậm hực vừa rồi bay lên chín tầng mây, nếu không có được tự chủ hơn người, thì thiếu chút nữa hấn đã kéo nàng vào lòng hôn sâu một trận.

Thuận Vương nghe nàng “Ác nhân tiên cáo trạng” (người ác cáo trạng trước), không khỏi cúi đầu cười khê.

Thiếu chút nữa Thái Tử đã té xỉu vì tức, ngón tay run run chỉ về phía nàng, lạnh lùng nói: “Âu Dương Tuệ Như, người ngậm máu phun người! Rõ ràng là người đẩy Ánh Nguyệt xuống hồ băng trước, muốn làm nàng chết đuối! Cô nhảy xuống cứu nàng, người còn dùng gậy đánh vào đầu cô, là muốn dồn cô vào chỗ chết với nàng!”

Đoạn này quả thật Hoàn Nhan Bất Phá không biết, nghe thấy Tiểu Nha Đầu muốn giết luôn cả Thái Tử, thật tình hấn chỉ muốn đưa tay đỡ trán mà thôi. Kích động như vậy, hoàn toàn không phải phong cách của Tiểu Nha Đầu! Xem ra, tối qua nàng đã bị kích thích quá lớn rồi. Quên đi, cho dù nàng có chọc thủng trời thì hấn cũng sẽ thay nàng vá lại.

Nghĩ xong, Hoàn Nhan Bất Phá lập tức nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Đáng tiếc, những gì người nói Trẫm lại không nhìn thấy, Trẫm chỉ thấy người cầm đao chém tới rất hung hăng mà thôi! Hừ!”

“Phụ Hoàng, Đại Hoàng huynh có thể làm chứng cho cô!” Thái Tử la lên, ánh mắt trông mong nhìn về phía Thuận Vương.

Thuận Vương cúi đầu, nghiêm túc nói: “Hồi bẩm Phụ Hoàng, lúc nhi thần đến chỉ thấy Thái Tử đang hành hung mà thôi, những chuyện khác nhi thần không biết.”

Về mặt Thái Tử vô cùng kinh ngạc, tiếp theo là vô cùng thù hận nhìn về phía Thuận Vương, cảm giận quay đầu nhìn về đám thị vệ của hắn, ý bảo bọn họ đứng ra làm chứng. Bọn thị vệ đang bị cấm vệ của Thái Tử Phi bao vây, nhìn thấy ánh mắt của Thái Tử, đều đồng loạt cúi đầu né tránh.

Thái Tử thấy vậy, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, liên tục ho khan, không nói nên lời.

Lúc này Giang Ánh Nguyệt đang nằm dưới đất thần trí đã có chút tỉnh táo, híp mắt, lặng lẽ nhìn về phía Hoàn Nhan Bất Phá và Âu Dương Tuệ Như.

Hai người đứng cùng một chỗ, nhìn Thái Tử phun máu, vẻ mặt đều lãnh đạm thờ ơ. Cảm thấy mặt hồ tỏa ra khí lạnh, Hoàn Nhan Bất Phá cởi áo khoác xuống, choàng lên người Âu Dương Tuệ Như, lúc cột lại dây áo cho nàng, đầu nón trở hất vượt qua, xoa nhẹ vết hồng ngân trên cổ của nàng, ánh mắt ngập tràn vui sướng, nắm giữ, thỏa mãn....tất cả tâm tình đều biểu hiện ra, những dấu vết này là hắn lưu lại, vì vậy hắn cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Thì ra là thế! Chuyện tối qua rất đơn giản, Hoàn Nhan Bất Phá chạy tới kịp lúc, cứu được Âu Dương Tuệ Như, rồi hai người ân ái với nhau, hoàn thành chuyện tốt! Ngàn tính vạn tính, Giang Ánh Nguyệt lại hoàn toàn không tính đến kết cục hoàn toàn trái với mong đợi của nàng phát sinh.

Thảo nào Âu Dương Tuệ Như lại hoàn toàn không kiêng kỵ gì mà điên cuồng trả thù nàng, Thái Tử đến cũng giết chết không tha, hóa ra là nàng ta có chỗ dựa!

Nghĩ đến việc chính tay mình đưa Âu Dương Tuệ Như lên giường của Hoàn Nhan Bất Phá, thúc đẩy chuyện tốt của bọn họ, tay chân đang đông cứng của Giang Ánh Nguyệt lập tức co giật, hàm răng nghiến chặt, hiển nhiên là đang không kiềm nén được đau khổ, thét lên một tiếng thê lương.

Nghe thấy tiếng thét của nàng, mọi người đồng loạt nhìn sang, sắc mặt Hình Phương Lan và Tiểu Diệp đang đỡ nàng đột nhiên trở nên khựng hoảng, rồi hét toáng lên.

“Chảy máu!” Hình Phương Lan nhìn trân trân vào bên dưới Giang Ánh Nguyệt đang đột ngột chảy máu dữ dội, sắc mặt tái nhợt tuyên cáo: “Giang tỷ tỷ sinh non!”

“Ánh Nguyệt!” Thái Tử không đôi co với Âu Dương Tuệ Như nữa, bưng lấy khuôn ngực đau đớn, lão đảo chạy đến kiểm tra tình huống của Giang Ánh Nguyệt.

Thuận Vương nhíu mày kinh ngạc, sau đó vẻ mặt lập tức khôi phục bình thường. Cũng chỉ là một thị thiếp tâm thuật bất chính, cũng chẳng phải con trai trưởng của chính thế, hắn thật không hiểu Thái Tử đang khấn nguyện điều gì.

Không ngờ được Giang Ánh Nguyệt lại mang thai, vẻ mặt Âu Dương Tuệ Như kinh ngạc, ánh mắt lộ vẻ bất an, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Nàng bước lên hai bước, bình tĩnh nhìn thân dưới đang chảy máu dữ dội của Giang Ánh Nguyệt, hung ác nghĩ thầm: ta không thể nhân từ mà buông tay được, ta và Giang Ánh Nguyệt chỉ có một kẻ có thể sống đến cuối cùng mà thôi.

Vô tình chôn vùi một sinh mệnh nhỏ, trong một thoáng Âu Dương Tuệ Như đã có chút dao động trong lòng, nàng nghiêm nghị, ép buộc bản thân nhìn vào hình ảnh đầm máu đó, tự nhủ mình phải lạnh lùng cứng rắn hơn nữa, tuyệt đối không được yếu mềm. Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân mình, nàng hiểu rất rõ điều đó.

“Các người còn không mang nàng ta đi trị liệu? Đợi máu chảy hết, nàng ta cũng hết sống đấy.” Hoàn Nhan Bất Phá bước lên, một tay khoát lên bờ vai cứng ngắc của Âu Dương Tuệ Như, nhẹ nhàng vuốt ve, giúp nàng thả lỏng, sau đó từ tốn lạnh lùng mở miệng.

“Nhanh, nhanh đi mời Thái y!” Thái Tử hoảng loạn, vừa điên cuồng gào thét, vừa ôm lấy Giang Ánh Nguyệt đang tái nhợt, hoảng loạn chạy về phía Dục Khánh Cung.

Âu Dương Tuệ Như nhìn theo bóng dáng Thái Tử phía xa, nhìn trân trân vào những giọt máu để lại trên đường, hai mắt mờ mịt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Nha Đầu, đừng nhìn nữa, về thôi.” Hoàn Nhan Bất Phá bước lên, dịu dàng vỗ vỗ tấm lưng cứng ngắc của nàng.

“Dạ.” Âu Dương Tuệ Như hoàn hồn, ánh mắt lộ vẻ kiên định.

Một tay nàng khép lại vạt áo, tay còn lại túm lấy ống tay Hoàn Nhan Bất Phá, nhắm mắt theo đuôi hần bước ra khỏi mặt bằng, đi về phía bờ hồ, lúc đi ngang qua, nhìn thấy Thuận Vương và Tiểu Diệp đang cúi đầu cung tiễn, đột nhiên nàng buông tay áo Hoàn Nhan Bất Phá ra, ánh mắt như dao, liếc nhìn Tiểu Diệp.

Tiểu Diệp đang khẽ ngẩng đầu, ánh mắt khát máu nhìn theo bóng lưng của nàng, lại thấy nàng bất chợt dừng bước quay người nhìn lại mình, trong lòng kinh hãi, vội vã giấu đi ánh nhìn lộ rõ nội tâm.

“Người hận Bồn cung sao?” Âu Dương Tuệ Như hất hàm, liếc nhìn Tiểu Diệp, hỏi.

Về mặt Tiểu Diệp thất kinh, lộn xộn giải thích: “Thái tử phi hiểu lầm, vi thần vừa từ biên cương trở về, vi thần chưa bao giờ nhìn thấy Thái Tử Phi, làm sao có thể...”

“A

Người hoảng cái gì? Bồn cung chỉ thuận miệng hỏi chơi vậy thôi.” Âu Dương Tuệ Như cười nhạt, cắt ngang lời giải thích của Tiểu Diệp, lại nhìn qua Thuận Vương, ý vị thâm trường nói: “Vừa rồi cảm tạ Thuận Vương đã bảo vệ Tuệ Như, để thể hiện sự cảm tạ của mình, Tuệ Như trịnh trọng nhắc nhở Thuận Vương một câu, có vài người, nuôi bao lâu vẫn cứ là lang sói, là sói đội lốt người, Thuận Vương phải cẩn thận mới được.”

Thuận Vương và Hoàn Nhan Bất Phá nghe thế, đều đồng loạt nhìn sang Tiểu Diệp, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén, nhìn hần từ trên xuống dưới một lần. Tiểu Diệp càng cúi đầu thấp hơn, bàn tay trong tay áo nắm chặt thành quyền, cổ gồng đờ nén hận thù và sợ hãi.

Một lúc sau, đến khi Tiểu Diệp bị nhìn đến mức không chịu nổi mà lay động một chút, hai người mới thu lại ánh nhìn.

Thuận Vương mỉm cười, chấp tay nói với Âu Dương Tuệ Như: “Đa tạ Thái Tử Phi nhắc nhở.”

Âu Dương Tuệ Như xua tay không nhận: “Nào có”.

Đi cùng Hoàn Nhan Bất Phá được vài bước, bỗng dừng nàng quay đầu lại, “Đúng rồi Thuận Vương, sau này đừng gọi ta là Thái Tử Phi nữa. Ta đã sớm không muốn làm cái chức Thái Tử Phi này rồi!” Giọng nói của nàng uyển chuyển đến không ngờ.

Thuận Vương lập tức cứng họng.

Hoàn Nhan Bất Phá lại bất ngờ ngẩng đầu cười to, ôm vai nàng kéo qua, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên má nàng một cái, sau đó tâm tình vui sướng ôm nàng rời đi.

Hai mắt Thuận Vương mở to hơn chuông đồng, đợi khi bóng dáng của hai người khuất xa, hần mới hoảng hốt thu lại vẻ mặt kinh ngạc, cúi đầu trầm nghĩ: Phụ Hoàng thế mà lại có loại quan hệ này với Thái Tử Phi! Ta phải phát hiện từ sớm mới đúng chứ! Nhưng mà, quả thật nhìn qua hai người đúng là trời sinh một cặp.

Nghĩ xong, hần lập tức thoải mái, dứt bỏ khiếp sợ trong lòng, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Tiểu Diệp, rồi không biểu hiện gì chấp tay rời đi. Tiểu Diệp đứng tại chỗ do dự một lúc, khẽ cắn môi, trong lòng run sợ vội vã bước theo.

Ở điện Càn Thanh, Hoàn Nhan Bất Phá ôm Âu Dương Tuệ Như bước nhanh vào điện, ôm nàng lên, đặt lên hai chân của mình, không chút chần chờ ngậm lấy hai cánh môi nàng, trần trọc liếm cắn, vẻ mặt say mê.

Âu Dương Tuệ Như phối hợp vươn lưỡi, cùng hần dây dưa, liếm mút, vô cùng cuồng nhiệt, cũng trêu chọc không ngừng, làm Hoàn Nhan Bất Phá càng thêm si mê.

“Nha đầu hư! Tại sao không nói với Trẫm mà lại tự mình đi tìm Giang Ánh Nguyệt vậy? Nàng có biết như vậy nguy hiểm lắm không? Thân phận nàng ta không đơn giản, không phải là người nàng có thể đối phó được!”

Khó khăn dứt khỏi môi nhau, Hoàn Nhan Bất Phá thở hổn hển, khàn giọng chất vấn.

Âu Dương Tuệ Như dịch mông, cọ qua lại ở chỗ cứng rắn của hấn hai cái, nghe thấy tiếng hít khí của hấn, mới ranh mãnh nở nụ cười: “Cũng vì thân phận nàng ta không đơn giản, nên ta mới càng muốn giết nàng ta hơn! Nàng ta và ta vốn là huyết hải thâm thù, không chết không được!”

Dứt lời, nàng cao giọng hướng ra ngoài điện, “Tần mama, mang tập tranh vào đây!”

Tần mama vẫn luôn chờ sẵn ngoài điện, không dám chậm trễ, vội vàng mang tập tranh đi vào. Thấy Hoàng Thượng đang ôm tiểu thư nhà mình đặt trên đùi, gương mặt già nua của bà đỏ lên, vội vàng cúi thấp đầu, hai tay dâng tập tranh lên.

Âu Dương Tuệ Như nhận tập tranh, lơ đi vẻ mặt khiếp sợ của Tần mama, nhanh chóng mở ra bức họa của Tương Lục Liễu, chỉ vào mặt nàng ta, rồi nói với Hoàn Nhan Bất Phá: “Chàng xem, đây là Tương Lục Liễu, là phi tử mà Chu Dương đế cưng chiều nhất, cũng chính là mẫu phi của Giang Ánh Nguyệt. Giang Ánh Nguyệt chính xác là công chúa tiền triều, còn có “vị hôn phu” của nàng ta, Lưu Văn Thanh, thật ra chính là đệ đệ của nàng ta, là Thái Tử của tiền triều.”

Dứt lời, nàng chỉ vào miếng huyết ngọc trên người Tương Lục Liễu, “Ngọc bội này Giang Ánh Nguyệt vẫn còn đang đeo trên cổ, chàng có thể cho người điều tra. Ngoài ra, người mà Thái Tử thích thật sự cũng không phải là Giang Ánh Nguyệt, mà là đệ đệ của nàng ta Lưu Văn Thanh. Nữ nhân bên người Thái Tử ngoại trừ ta, thì người nào nhìn qua cũng có nét giống Lưu Văn Thanh, các nàng đều là thể thân của Lưu Văn Thanh cả. Con của chàng, hấn đoạn tụ, đó là lý do mà hấn không chạm vào ta!”

Nói xong một đồng lời lẽ, nàng liếc nhìn qua Hoàn Nhan Bất Phá đang mang vẻ mặt khiếp sợ và thù hận vô cùng, “Tỷ đệ bọn họ nằm vùng bên chàng, chính là muốn mưu triều soạn vị, chàng và ta, đều là kẻ thù lớn nhất của bọn họ, bọn họ luôn hận sao không thể giết chúng ta ngay lập tức. Chuyện hôm qua ta gặp phải, đều do một tay của Giang Ánh Nguyệt gây ra, chính vì vậy, ta mới muốn giết bọn họ trước khi bị bọn họ giết chết, chàng hiểu không?”

Nàng hung hăng chọc tay vào lồng ngực rộng lớn của Hoàn Nhan Bất Phá.

“Nha đầu giỏi! Cái gì nàng cũng biết, tại sao không nói với Trẫm?” Hoàn Nhan Bất Phá thu hồi vẻ mặt khiếp sợ, dùng sức vuốt ve bờ mông của nàng, rồi vỗ mạnh hai cái, trong lòng tức giận vì không được sự tín nhiệm của nàng.

“Chứng cứ gì ta cũng không có, chỉ có mỗi bức tranh này, ta chỉ vào nữ nhân trong tranh mà nói đây là mẫu thân của Giang Ánh Nguyệt, Giang Ánh Nguyệt và Lưu Văn Thanh là tỷ đệ của nhau, chàng sẽ tin sao?” Âu Dương Tuệ Như bị vỗ đau, cắn răng bắt bẻ lại.

“Bảo bối nói gì Trẫm cũng tin cả!” Hoàn Nhan Bất Phá ôm nàng ấn vào trong lòng, liên tục vuốt tóc, thì thầm với nàng.

Âu Dương Tuệ Như đang gương nanh múa vuốt, nghe vậy lồng ngực nóng lên, gương mặt lập tức trở nên mềm mại, “Phụ Hoàng!” Nàng chủ động ôm cổ Hoàn Nhan Bất Phá, dịu dàng nũng nịu kêu lên, rồi nhào tới ấn một cái hôn lên môi hấn, ánh mắt ngập vẻ áy náy, khẽ nói: “Xin lỗi chàng, lẽ ra ta nên nói cho chàng sớm hơn!”

“Trẫm thật sự không có biện pháp gì với nàng mà!” Hoàn Nhan Bất Phá đang tức giận vì không được tín nhiệm lập tức xìu xuống vì cái hôn này, khẽ bóp bờ má của nàng, vẻ mặt cứng chịu và dung túng.

74. Chương 74: Cuối Cùng Cũng Hòa Ly

Cảm xúc dần dịu xuống, hai người vẫn ôm ấp nhau, chàng hôn ta một cái, ta thơm chàng một miếng, vuốt ve âu yếm lẫn nhau.

Dường như nghĩ đến cái gì, Hoàn Nhan Bất Phá đổi hôn thành cắn, để lại hai hàng dấu răng nhọt nhọt trên cánh mũi nàng.

Âu Dương Tuệ Như bụm mũi, dờ khóc dờ cười hỏi, “Phụ hoàng, sao tự nhiên lại cần ta?”

“Nha đầu nhà ngươi, thật là ấu tả mà!” Hoàn Nhan Bất Phá hất bàn tay đang bịt mũi của nàng, thay nàng vuốt ve, giọng điệu rắn dầy cực kỳ nghiêm túc, “Nàng cho là giết chết Giang Ánh Nguyệt là xong hết rồi sao? Nghĩ quá đơn giản rồi! Giang Ánh Nguyệt sắp xếp cọc ngầm từ trong cung đến ngoài triều, cho tới bây giờ trăm vẫn chưa hoàn toàn tra hết rõ ràng. Trong tay nàng ta còn huấn luyện một đám tử sĩ, tên nào cũng đều là kẻ tù tội liều mạng. Nếu nàng ta không xảy ra chuyện, mấy tên tội đồ đó còn có thể ngoan ngoãn ẩn núp, một khi nàng ta chết, những kẻ này như rắn mất đầu sẽ lập tức sinh chuyện, đến lúc đó, các loại ám sát, hạ độc, hãm hại, nhất định sẽ đến ào ạt, hơn nữa, phần lớn còn có thể chia đầu mâu vào nàng với cha nàng. Hành động hôm nay của nàng sẽ khiến cho nàng và cha nàng gặp vô số tai họa!”

Dứt lời, hần nhéo mạnh cánh mũi trong tay một cái, khiến Âu Dương Tuệ Như kêu oai oái, khóe mắt trào ra hai giọt nước mắt, đôi mắt to chớp chớp nhìn hần, vẻ mặt sợ hãi, rất đáng thương.

Hoàn Nhan Bất Phá bị đôi mắt trong suốt lại vô tội của Âu Dương Tuệ Như nhìn mà tê dại cả người, cúi đầu, dịu dàng hôn lên cái trán nàng, an ủi, “Đừng sợ, trăm sẽ bảo vệ nàng. Không lâu nữa, trăm có thể điều tra rõ ràng gốc gác Giang Ánh Nguyệt, đến lúc đó, trăm lại hung hăng kích thích nàng ta một cái, khiến cho nàng ta chó cùng rứt giậu, dốc hết toàn lực đánh cược một lần, mượn cơ hội này một lưới bắt hết bọn nghịch tặc. Như thế, nha đầu của trăm liền cả đời không lo nữa.”

Âu Dương Tuệ Như ôm chặt lấy thắt lưng Hoàn Nhan Bất Phá, hai má áp chặt ở trong ngực hần, trên mặt mỉm cười ngọt ngào, nhỏ giọng nói, “Phụ hoàng, thật xin lỗi, hôm nay thiếu chút nữa là làm hỏng chuyện của người rồi, quả thật là ta quá xúc động, quá lỗ mãng.”

Nhớ tới hành động bưng hân của nha đầu hôm nay, Hoàn Nhan Bất Phá nhin không được mà cười khê, điểm điểm mũi nàng, mở miệng mang theo sự sùng nịnh, “Còn không phải là quá lỗ mãng sao! Bất quá cứ yên tâm, có trăm ở đây, cho dù trời có sập xuống thì cũng có trăm chống đỡ cho nàng. Chuyện này trăm sẽ san bằng giúp nàng.”

“Không cần san bằng.” Âu Dương Tuệ Như vội vàng mở miệng cự tuyệt, “Kỳ thật là ta cố ý đó, mới cố tình công khai chèn ép như thế, bằng không, nếu ta muốn giết Giang Ánh Nguyệt thì chỉ cần tìm đại rồi gán tội danh cho nàng ta là có thể xong việc, không cần làm nhiều như thế?”

Hoàn Nhan Bất Phá nhú mày, biểu tình trên mặt cũng không có quá kinh ngạc, trầm giọng hỏi, “Nói đi, nàng muốn làm thế nào?”

Âu Dương Tuệ Như nịnh nọt cười, cánh tay bạch ngọc tinh tế như con rắn bò lên cổ Hoàn Nhan Bất Phá, môi anh đào để sát vào bên tai hần, nhỏ giọng nói, “Ta muốn hòa ly. Phụ hoàng, Thái tử phi thất đức, ngài hạ chỉ ban thưởng cho Thái tử phi hòa ly đi?”

Hoàn Nhan Bất Phá kéo cánh tay Âu Dương Tuệ Như xuống, khuôn mặt nghiêm túc, trong mắt đều là không ủng hộ, “Nàng cố ý công khai làm ác chính vì hòa ly với Thái tử? Nàng có biết là chỉ với một ý chỉ, danh dự của nàng sẽ không còn hay không? Sau này nàng làm sao mà đối mặt với con mắt người đời?”

“Ta chỉ biết nếu có thể hòa ly với Thái tử thì mới là sống, làm sao mà quan tâm danh dự với con mắt người đời là cái gì? Đó là cái gì? Có thể ăn được không?” Âu Dương Tuệ Như cười nhạt.

Hoàn Nhan Bất Phá không ngờ Âu Dương Tuệ Như chỉ đơn giản nói trắng ra, gần như nhin không được muốn cười ha hả. Tiểu nha đầu này, suy nghĩ luôn đặc sắc độc lập như vậy, kinh thế hãi tục, lại rất đúng khẩu vị của hần, làm cho hần yêu không ngừng được!

“Quả thật không thể ăn. Nhưng mà sau này nàng là hoàng hậu, danh dự tuyệt đối không thể bị ảnh hưởng.” Hoàn Nhan Bất Phá vuốt ve đôi môi hồng phấn vênh cao của nàng, nhin cười nói.

“Nhưng sớm muộn gì ta cũng hòa ly! Dùng phương thức nào để hòa ly thì có quan hệ gì?” Âu Dương Tuệ Như cố nhin, chung quy vẫn không nói ra là không muốn làm hoàng hậu, nàng biết nếu nàng nói thật, hôm nay phụ hoàng tuyệt đối không để nàng yên đâu.

Hoàn Nhan Bất Phá vẫn im lặng không nói, biến cự tuyệt của nàng thành yêu cầu. Hần đã sớm nghĩ tốt lắm, mặc dù hòa ly, mọi sai lầm cũng đều nên để Thái tử đến gánh lấy, không thể để nha đầu chịu một chút ầm ỨC gì.

Âu Dương Tuệ Như chuyển chuyển tròn mắt, hai chân động đậy nhích lên ngồi sát ở bụng dưới hân, vòng tay ôm cổ hân, tiếng nói làm nũng mềm mại, “Phụ hoàng, dù sao chờ tới lúc người xử lý Giang Ánh Nguyệt xong xuôi, chân tướng liền rõ ràng thì danh dự của ta tự nhiên sẽ trở về. Tội danh hôm nay đều là vì công trạng ngày mai, người còn lo lắng cái gì? Chuẩn cho ta hòa ly đi? Có được không? Được không mà...”

Mỗi lần hỏi một tiếng, cái miệng xinh của nàng lại cọ xát một cái chỗ bụng dưới Hoàn Nhan Bất Phá, không tới hai ba cái, ngay bụng dưới Hoàn Nhan Bất Phá liền cứng rắn như sắt, dẫn tới việc hân hít không khí liên tục.

“Nha đầu, nàng đang sắc dụ trẫm?” Hoàn Nhan Bất Phá dùng thứ cứng rắn chọc chọc chiếc miệng ngọt mà mềm mại của nàng, híp mắt, giọng nói khàn khàn hỏi.

“Đúng!” Âu Dương Tuệ Như vươn cái lưỡi thơm tho, sắc tình liếm vành tai của hân, dùng hàm răng khẽ cắn nhẹ một cái, dẫn tới Hoàn Nhan Bất Phá găng gượng cự vật giật giật.

“Chàng có đồng ý hay không? Chẳng lẽ chàng còn muốn nhìn ta phải về Dục Khánh cung, ngày ngày làm Thái tử phi bỏ đi này à? Chàng chịu được nhưng ta chịu không nổi đâu!” Âu Dương Tuệ Như mỉa mai như tở, vừa ép hỏi, vừa đưa tay cách quần nhẹ nhàng cầm cự vật của hân, bắt đầu động đậy.

“Nếu nàng làm cho trẫm vừa lòng, trẫm liền hạ chỉ.” Hoàn Nhan Bất Phá thở mạnh một tiếng, gân xanh hân trên trán, giọng nói âm ảch tiếng được tiếng mất, có thể thấy được nhẫn nhịn vất vả biết bao nhiêu.

“Đây chính là chàng nói, nếu ta cho chàng vừa lòng, chàng phải lập tức hạ chỉ, còn phải bảo cha ta lập tức tiến cung tới đón ta về.” Âu Dương Tuệ Như tức khắc thuận theo.

“Ra cung? Không được!” Nháy mắt đầu óc Hoàn Nhan Bất Phá tỉnh táo lại, lớn tiếng cự tuyệt.

Bàn tay nhỏ bé của Âu Dương Tuệ Như nắm thật chặt cự vật hân, giọng nói mang theo âm ứ, “Ta đã cùng chàng chẳng có mai mối hôn ước gì mà đã tăng tị với nhau, chẳng lẽ chàng còn muốn trước đại hôn ta còn ở chung bất hợp pháp với nhau? Khuê dự ta đây chẳng phải là càng thêm không chịu nổi? Sau này Giang Ánh Nguyệt đến tội rồi thì cũng chẳng khỏi phục được.”

Bị tay nhỏ bé của nàng dùng lực một cái, Hoàn Nhan Bất Phá khó nhịn gầm nhẹ một tiếng, tuy rằng không biết ‘Ở chung bất hợp pháp’ là có ý gì, nhưng chỉ nghĩ sơ sơ cũng liền hiểu được tám chín phần, trong lòng cũng biết như vậy quả thật uất ức cho nàng, chỉ đành bất đắc dĩ gạt đầu.

Âu Dương Tuệ Như cười tươi rói, ngẩng đầu dùng sức hôn đôi môi hân, đồng thời đưa tay kéo tiết khó hai người xuống, liền dùng tư thế ngồi cùng hân kịch liệt giao triền.

Vốn tưởng rằng biểu hiện kích tình không gì sánh kịp của nha đầu tối hôm qua là bị được vật khổng lồ, lại lĩnh giáo sự lớn mật cuồng dã của nàng, Hoàn Nhan Bất Phá vui mừng phát hiện, đây vốn là thiên tính nha đầu. Nàng từ nhỏ đối với dục vọng chẳng che chẳng giấu, tận tình hưởng thụ. Điểm này, lại một lần nữa vô cùng phù hợp với Hoàn Nhan Bất Phá, làm cho cả thể xác và tinh thần hân đều thỏa mãn đến sắp bùng nổ.

Nha đầu đặc biệt như thế, hấp dẫn người như thế, duy nhất chỉ thuộc về trẫm, trẫm may mắn đến cỡ nào? Hoàn Nhan Bất Phá kiêu ngạo nghĩ thầm, đối với tính hướng của Thái tử không hề cảm thấy chán ghét, ngược lại còn thấy may mắn.

Nhẹ nhàng lại vui vẻ nhiệt tình hoan ái xong, Hoàn Nhan Bất Phá tự mình làm vệ sinh sạch sẽ cho nha đầu, ôm nàng kê sát vai sát má nhau, đợi cho nàng nửa khép nửa mở mí mắt, lộ ra ử rử, mới vỗ nhẹ lưng của nàng, dỗ nàng đi vào giấc ngủ.

“Hoàng Thượng, hành động mới vừa rồi của Hoàng hậu nương nương ở hồ Phong Vũ đã truyền khắp trong cung, Thái tử luôn nói muốn hưu thê, ngay cả Thái Hậu cũng sai người tới hỏi đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Người xem, việc này nên xử lý như thế nào?” Rốt cục An Thuận đợi cho Hoàn Nhan Bất Phá mang vẻ mặt thoải mái bước ra tắm điện, vội vàng đi đón, lo lắng hỏi.

Hoàn Nhan Bất Phá không trả lời, ngược lại hỏi tình trạng Vệ vương, “Chỗ Vệ vương thế nào rồi? Lời đồn tới hôm qua hân cùng nha đầu song song mất tích đã tiêu trừ hết hay chưa?” Loại lời đồn này mới là tổn

hại danh dự nha đầu nhất, nghĩ đến Vệ vương phi đại náo một trận sau yến hội, ngấm ngấm cho người nói xấu danh dự nha đầu, trong lòng Hoàn Nhan Bất Phá liền dâng lên một sự thô bạo.

“Các ám vệ đã đưa Vệ vương trở về, chỗ Vệ vương phi đó cũng đã bị miệng, nói là uống rượu quá say, té ngã làm bị thương ở đầu, hôn mê phía sau hoa viên Thái Hòa điện một đêm. Trước mắt lời đồn đãi đã giảm không ít, loại chuyện không hay ho này, ai dám nói lung tung? Qua không lâu nữa cũng liền yên tĩnh.” An Thuận khom người bẩm báo.

“Ừ. Vệ vương phi khá lắm mồm, người phái người đi dạy dỗ nàng ta đi, cần phải làm cho nàng ta hiểu được cái gì là phải thận trọng từ lời nói cho đến việc làm.” Hoàn Nhan Bất Phá lạnh lùng mở miệng, tiếp đó, lại dịu giọng dặn dò, “Người lấy tờ thánh chỉ hòa ly lần trước trăm đã viết ở Ly Sơn hành cung ra đây.”

An Thuận liên tục vâng dạ, nghe thấy mệnh lệnh cuối cùng của hần, thoáng chốc trợn mắt kinh ngạc, động tác có chút chần chờ.

“Bảo người đi lấy thì đi nhanh đi, trăm tự có chừng mực.” Hoàn Nhan Bất Phá nghiêm giọng thúc giục.

An Thuận lĩnh mệnh, vội vàng tìm kiếm tờ thánh chỉ kia, cẩn thận mở ra, đặt ở trên ngự án, tiện cho Hoàng Thượng kiểm tra.

Hoàn Nhan Bất Phá đi đến trước ngự án, cúi mắt nhìn chằm chằm thánh chỉ một lúc, cuối cùng thở thật dài, cầm lấy ngọc tỷ rồi ấn lên. Tờ thánh chỉ này, vốn định thiêu hủy, nhưng bởi vì sơ sót của hần cho nên vẫn giữ lại, giữ lại thì cũng thôi, không nghĩ rằng lại có một ngày sẽ dùng tới, việc này chẳng lẽ đều là ý trời hay sao?

Hoàn Nhan Bất Phá suy nghĩ, thần sắc đen tối không rõ.

An Thuận tiếp nhận thánh chỉ, bất an mở miệng, “Hoàng Thượng, tờ hòa ly này ban bố rồi, Hoàng hậu nương nương chắc sẽ phải chịu uất ức, sau này các ngài...”

Hoàn Nhan Bất Phá xua tay, sắc mặt bình tĩnh, “Không sao, đây là nha đầu tự mình yêu cầu, người biết nàng rồi, mấy loại lời nói linh tinh rảnh rồi thế này, nàng không thêm để vào mắt. Còn nữa, sau này đợi trăm phế Thái tử, diệt Giang Ánh Nguyệt xong, làm rõ thân phận của nghịch tặc Giang Ánh Nguyệt, danh dự nha đầu vẫn còn có thể bù lại được.”

An Thuận nghe vậy, yên tâm gật đầu.

Hoàn Nhan Bất Phá rất vừa lòng với hành vi vì nha đầu mà lo lắng đủ chỗ của An Thuận, tán thưởng nhìn hần một cái, rồi nói, “Người ra cung đi, triệu Thừa tướng lập tức đến Càn Thanh điện gặp trăm, trăm có việc thương lượng cùng hần.”

Đây là công việc cần giao cho Thừa tướng, An Thuận hiểu rõ gật đầu, vội vàng lĩnh mệnh đi.

Hoàn Nhan Bất Phá một mình ngồi cân nhắc ở trong đại điện, rốt cuộc có nên nói cho Thừa tướng chuyện tình cảm của mình và nha đầu hay không, nghĩ tới nghĩ lui một hồi, quyết định vẫn giấu giếm tạm thời không nói. Trước hết, chuyện hai tỷ đệ Giang Ánh Nguyệt vẫn chưa giải quyết được, hần và Thừa tướng quyết không thể phân tâm. Tiếp đó, thánh chỉ hòa ly mà ban bố ra như vậy, quay đi quay lại còn nghiêm mặt nói thích con gái nhà hần, muốn biến sui gia thành con rể, rất có thể trong một lúc Thừa tướng không chấp nhận được, sẽ sinh ra cảm xúc mâu thuẫn.

Vẫn là ít hôm nữa thương lượng với nha đầu rồi nói sau, tất cả đều nghe theo nha đầu sắp xếp. Hoàn Nhan Bất Phá vuốt vuốt cằm, đột nhiên nảy ra một ý tưởng đặc sắc cực kỳ có tính thê nô, còn vì nó mà đắc chí.

Thừa tướng nhận được khẩu dụ Thánh Thượng, cưỡi ngựa không nghỉ vào cung, tâm tình vạn phần lo âu. Từ lúc yến tiệc kết thúc tối hôm qua, tin tức con gái với Vệ vương song song mất tích bị Vệ vương phi đại náo, hần không dám chớp mắt, chỉ hận không thể sớm mang nữ nhi trong cung bay ra, làm hại nàng liên tiếp chịu mọi đau khổ.

75. Chương 75: Thịnh Chí Tấn Phong

Thừa Tướng vừa vào điện Càn Thanh, lập tức mật đàm cùng Hoàn Nhan Bất Phá gần nửa canh giờ. Trong lúc mật đàm, quân thần đều đem tình huống mình biết nói ra để cùng bàn luận, đưa ra biện pháp xử lý, Hoàn Nhan Bất Phá thấy Tiểu Nha Đầu toàn đem những điều nàng biết kể hết cho Thừa Tướng trước, trong ngực chua xót vô cùng, trong lúc nói chuyện luôn tỏa ra khí lạnh, làm Thừa Tướng cảm thấy vô cùng áp lực. Cũng may là ông cho rằng Hoàn Nhan Bất Phá vì bọn nghịch tặc mà trong lòng tức giận, nên cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Lúc Âu Dương Tuệ Như tỉnh lại, nghe Tần mama nói là cha già Âu Dương nhà mình đến, đang mật đàm cùng Hoàn Nhan Bất Phá ngoài đại điện, nàng lập tức rung mình, cảm thấy vô cùng khẩn trương. Nàng rất sợ Hoàn Nhan Bất Phá sẽ đem chuyện của hai người nói cho cha. Con gái ông phát sinh loại tình cảm cấm kỵ với cha chồng, cha nàng nhất định sẽ bị đả kích, cho dù có ra cung cũng không thể yên tĩnh được, nói không chừng còn ngày ngày bị dạy dỗ nữa.

Nghĩ đến việc ra khỏi cung mà lại không được yên thân, mỗi ngày phải sống lay lắt giữa Hoàn Nhan Bất Phá và Thừa Tướng, Âu Dương Tuệ Như uể oải ngã người lên nhuyến tháp, cảm thấy chán nản vô cùng.

Đúng lúc này, An Thuận đi vào, cúi người chào Âu Dương Tuệ Như, nhẹ giọng nói: “Nương nương đã dậy rồi ă? Hoàng Thượng bảo nô tài nói lại với ngài, chuyện đại hôn của ngài và Hoàng Thượng sẽ đợi khi giải quyết xong nghịch tặc ngài ấy mới nói với Thừa Tướng, còn cụ thể là lúc nào, ngài thấy đều nghe theo nương nương, đến lúc đó nương nương muốn làm thế nào, nhất định nói với ngài ấy trước là được.”

“Ừ, Bỏ cung biết rồi.” Âu Dương Tuệ Như cố gắng đè nén vui sướng, bình tĩnh bảo An Thuận lui ra, đến khi An Thuận đã rời đi, thì lập tức điên cuồng lăn lộn trên tháp.

Không thể trách nàng tâm tính như đà điểu được, quả thật là nàng không muốn làm Hoàng Hậu, tuy rằng hai chữ Hoàng Hậu nghe rất cao sang, nhưng cũng chỉ là một trong những nữ nhân trong Hậu cung mà thôi, cảnh ngộ cũng đáng thương không thua gì những phi tần khác. Muốn từ chối, lại không biết phải mở miệng làm sao, nên nàng chỉ có thể kéo dài thời gian, đi được bước nào hay bước ấy. Lúc ở trong cung không ngừng đầu trí đầu dòng với Giang Ánh Nguyệt, đánh xong, nàng cũng đã vô cùng mệt mỏi, nhu cầu quan trọng nhất bây giờ chính là có được chỗ nghỉ ngơi mà thôi.

Tần mama thấy nàng sung sướng nổi điên, cho rằng vì nàng được gả cho Hoàng Thượng nên vui sướng, không khỏi bước lên vài bước, lo lắng nói: “Tiểu thư, người định nói sao với Thừa Tướng đây? Chuyện này sợ rằng Thừa Tướng sẽ khó lòng tiếp nhận, đến lúc đó sợ rằng người sẽ không tránh được gia pháp đó!”

“Gia pháp? Gia pháp gì?” Âu Dương Tuệ Như xoay người ngồi dậy, thắc mắc hỏi.

“Chắc là quỳ từ đường ba ngày hoặc bị đánh một trận gì đó.” Tiểu Vũ nhăn mặt, miệng vừa nói, trên mặt đã lộ vẻ đau khổ vô cùng.

Âu Dương Tuệ Như rút cổ một cái, trong lòng bàng hoàng, nhưng chỉ chớp mắt đã lập tức gạt bỏ loại tâm tình này ngay. Tám mươi phần trăm những việc khiến con người lo lắng đều là việc chưa phát sinh, tội gì nàng phải hao tổn tinh thần vì một chuyện chưa xảy ra chứ? Việc nàng cần làm bây giờ là ngồi chờ cha già Âu Dương nhà mình đón về nhà hưởng phước. Tuy rằng Giang Ánh Nguyệt chưa bị nàng giết chết, nhưng cũng chỉ kéo dài hơi tàn mà thôi, có hai đại boss là Hoàn Nhan Bất Phá và cha già Âu Dương tiếp nhận, nàng còn phải lo lắng điều gì?

Nghĩ vậy, tâm tình nàng lập tức phấn chấn lên, tất cả tạp niệm thoáng chốc bị nàng bỏ rơi hết thảy, tâm tình chỉ hướng đến cuộc sống tươi đẹp sau khi ra cung.

Trong chính điện của điện Càn Thanh, buổi mật đàm sắp kết thúc, Hoàn Nhan Bất Phá đem chuyện xảy ra tối qua và sáng nay kể lại một lần cho Âu Dương Tĩnh Vũ nghe, cũng lấy ra thánh chỉ hòa ly, thấp thỏm chờ đợi phản ứng của ông, chỉ mong sao ông đừng giận chó đánh mèo với mình, không sinh oán giận với mình thì tốt.

Nếu nói trước kia Hoàn Nhan Bất Phá kính trọng Thừa Tướng Âu Dương, thì bây giờ chính là kính trọng vạn phần, ai bảo sau này ông sẽ là nhạc phụ của hắn, không kính không được đâu!

Âu Dương Tĩnh Vũ hai tay tiếp nhận Thánh Chỉ, kinh ngạc và vui sướng thể hiện rõ cả ra ngoài, làm gì có chỗ nào oán giận như tướng tượng của Hoàn Nhan Bất Phá? Tâm tư của ông và con gái giống nhau, chỉ cần có thể hòa ly, quân làm gì mất hay còn danh dự, thoải mái mà sống mới là quan trọng nhất, nữ nhi của Âu Dương Tĩnh Vũ ông, sau này còn lo sẽ không gả được hay sao? Về sau ông phải thay nữ nhi tuyển chọn một đức lang quân thành thật mới được.

Hoàn Nhan Bất Phá không biết ý nghĩ của Thừa Tướng, nếu biết, quân thần nhất định sẽ trở mặt ngay, cho dù có nhốt Âu Dương Tuệ Như lại trong cung cũng không cho nàng quay về nhà nữa.

Hai người tâm tư khác nhau ra khỏi chính điện, đụng mặt với Âu Dương Tuệ Như đang vội vã đi vào.

“Cha!” Nhìn thấy Âu Dương Tĩnh Vũ, Âu Dương Tuệ Như hào hứng gọi to, chạy đến ôm tay ông làm nũng, thân thiết vô cùng.

Rốt cục đã có thể mang nữ nhi ra khỏi chốn thâm cung ăn thịt người này, Thừa Tướng cũng vô cùng kích động, ôm lại Âu Dương Tuệ Như, liên tục gọi “Bảo nhi”, rồi sờ chỗ này, nắm chỗ kia, cứ như sợ nàng bị mất đi miếng thịt nào vậy. Không thể trách ông, vì lần trước chuyện nữ nhi cắt thịt làm thuốc đã dọa ông sợ hãi một lần rồi, lần đó cũng đã khiến ông càng thêm kiên định với ý tưởng “Hoàng cung không phải là nơi người ở được”.

Hai cha con gặp lại sau nhiều ngày xa cách, âu yếm thân thiết hồi lâu, trực tiếp xem Hoàn Nhan Bất Phá bên cạnh như người vô hình. Nhìn nha đầu của mình bị Thừa Tướng vừa ôm vừa gọi nào là “tâm can, bảo bối, rồi cốt nhục”, sắc mặt Hoàn Nhan Bất Phá quả thật còn đen hơn đất nòi, cả người nóng nực hơi thở ghen tỵ. Sao hắn không biết từ lúc nào Tiểu Nha Đầu lại thân thiết với Thừa Tướng đến thế, còn thân thiết hơn so với hắn nữa. Còn nữa, Thừa Tướng gọi nàng như vậy là sao? Tâm can? Bảo bối? Hắn còn chưa bao giờ gọi Nha Đầu của hắn như vậy nữa mà!

“Được rồi, hai cha con muốn ôn chuyện cũng không cần sốt ruột như vậy, về nhà rồi tâm sự tiếp.” Hoàn Nhan Bất Phá ho nhẹ một tiếng, báo hiệu sự tồn tại của mình, rồi bước lên hai bước, lặng lẽ đứng giữa hai cha con họ.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng nói rất đúng. Bảo nhi, con mau về Dục Khánh cung dọn đồ đi, cha dẫn con về nhà. Hoàng Thượng, vì thần không quấy rầy ngài nữa, vì thần xin phép cáo từ.” Bị Hoàn Nhan Bất Phá nhắc tỉnh, Thừa Tướng lập tức nhớ đến việc về nhà.

Hoàn Nhan Bất Phá vốn định giữ Nha Đầu lại ăn bữa cơm trưa, nghe vậy nên lập tức ghen lại, lưu luyến không rời nhìn về phía Âu Dương Tuệ Như.

Nhưng không ngờ, Âu Dương Tuệ Như lại nhìn hắn rồi quỳ xuống hành lễ, vô cùng dứt khoát nói: “Phụ Hoàng, đây là lần cuối Tuệ Như gọi người là Phụ Hoàng. Tuệ Như đã không còn là con dâu của Hoàng gia nữa, không thể ở lại trong cung, vậy nên phải lập tức thu dọn đồ đạc theo cha về nhà. Sau này Phụ Hoàng phải thật bảo trọng.”

Bộ dạng Nha Đầu muốn nhanh chóng rời khỏi Hoàng cung khiến Hoàn Nhan Bất Phá vô cùng hậm hực, muốn lập tức kéo nàng vào lòng rồi hôn mạnh lên cái miệng nhỏ nhắn khiến người khác vừa yêu vừa hận của nàng ngay, nhưng đang ở trước mặt Thừa Tướng nên không thể lỗ mãng được, chỉ có thể từ lỗ mũi phát ra một tiếng “Ừ, về đi” mà thôi.

Nghe được lời đáp ứng, ánh mắt Âu Dương Tuệ Như lộ ra vẻ gấp gáp, để lại cha mình và Hoàn Nhan Bất Phá nói chuyện với nhau, bản thân thì xoay người đi thẳng về phía Dục Khánh cung, chuẩn bị thu dọn đồ đạc, nhưng vừa đi được hai bước, bỗng nhiên nàng quay phác lại, về mặt ngưỡng ngừng, ngập ngừng hỏi: “Hoàng Thượng, cửa hồi môn của ta có thể mang hết về không?”

Hoàn Nhan Bất Phá còn đang hậm hực lập tức đã bị bộ dạng tham tiền của nàng chọc cười, hào phóng phát tay nói: “Nào chỉ cửa hồi môn thôi, tất cả những thứ trước kia ta và Thái Hậu cho nàng, nàng đều có thể mang theo.”

Âu Dương Tuệ Như vốn đã mơ ước khổ phòng của nguyên chủ này từ lâu, suy nghĩ nếu hòa ly thì vẫn có thể ngồi trên núi vàng, cả đời không lo ăn mặc, chỉ nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc rồi. Nghe được câu nói của Phụ Hoàng, thì đã biết giấc mơ đã thành sự thật, không kiềm chế được vui sướng trong lòng, lập tức nhảy

căng lên. Đến khi phản ứng được sự thất thố của mình, lập tức thu lại vẻ mặt vui mừng, le lưỡi, vội vàng chạy đi.

Nhìn dáng vẻ dễ thương vừa rồi của nàng, Hoàn Nhan Bất Phá lại cười thêm lần nữa, tâm tình trong thoáng chốc đã tốt lên.

Vốn dĩ Âu Dương Tĩnh Vũ có chút xấu hổ, nữ nhi hòa ly với Thái Tử đã không dễ dàng gì, nên với của hồi môn ông cũng hoàn toàn không nghĩ đến việc lấy lại. Đương nhiên, không phải vì sợ Hoàng Thượng không cho lấy, Hoàng Thượng cũng chẳng phải người thích cắt xén của cải của ông, chỉ là ông không thể nào chường mặt già mà mở miệng được, không ngờ nữ nhi còn dũng mãnh hơn ông, vẫn như năm nào lúc chưa xuất giá, bộ dạng vô ưu vô lo, không tim không phổi, dễ thương vô cùng. Nghĩ đến việc sau này sẽ được nữ nhi ngày ngày bầu bạn, chút xấu hổ vừa rồi lập tức mất tăm, nên chỉ cất tiếng cười to cùng Hoàng Thượng.

“Đúng rồi, Hoàng Thượng, vi thần có chuyện thỉnh cầu, rất mong Hoàng Thượng đồng ý.” Nhớ đến đôi cẩu nam nữ trong Dục Khánh cung, Thừa Tướng thu lại vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc nói.

“Chuyện gì? Thừa Tướng cứ nói đừng ngại.” Hoàn Nhan Bất Phá nâng cằm, ôn hòa đáp.

“Tiểu nữ ngu dốt, dám gây hại đến Giang thị, làm Thái Tử đau lòng vì mất con, mặc dù tiểu nữ đã tự thỉnh tội và bị phạt hòa ly, thế nhưng trong lòng vi thần vẫn còn áy náy. Vi thần cả gan, muốn thỉnh chỉ thay cho Giang thị, muốn cầu xin cho nàng vị trí Thái Tử Phi.” Lời nói của Thừa Tướng thành khẩn, từng câu chữ đều biểu thị sự áy náy với Thái Tử và Giang Ánh Nguyệt, không thể nào nhìn ra việc ông cực kỳ thù hận hai người này, rõ ràng là một lão hồ ly tu luyện thành tinh.

Hoàn Nhan Bất Phá trầm ngâm, một lúc sau mới vỗ vai Thừa Tướng cười lớn. Thừa Tướng đón nhận ánh nhìn của hắn, cũng mỉm cười, vẻ mặt thản nhiên.

Chiêu này của Thừa Tướng quả thật là vừa nhanh vừa độc. Thử nghĩ xem, một nữ nhân xuất thân là tỳ nữ làm sao có tư cách làm Thái Tử Phi? Thái Tử Phi, tương lai chính là chi mẫu của một quốc gia, nếu không có thân thể hiển hách đàn áp, ai cũng đừng mơ ngồi vào vị trí đó được. Chính Phi bên người Thái Tử lại là người có xuất thân ti tiện như thế, văn võ trong triều kẻ nào không rõ như gương? Sẽ hiểu rõ ngay lập tức, Hoàng Thượng cất nhắc Giang thị chính là chèn ép Thái Tử, vị trí Thái Tử của Thái Tử rốt cục ngồi xong.

Một đạo Thánh chỉ cưỡng chế hòa ly giữa con gái Thừa Tướng và Thái Tử, một đạo Thánh Chỉ tấn phong một tị tiện thiếp làm Thái Tử Phi, hai đạo Thánh chỉ này chính xác là tín hiệu sáng choang cho thấy Thái Tử sắp sửa bị phế, tin tức này mà truyền ra ngoài, triều đình sẽ lập tức nổi lên sóng to gió lớn. Dĩ nhiên, cũng nhờ vào đạo Thánh chỉ thứ hai vô cùng quý dị, nên chuyện Âu Dương Tuệ Như hòa ly sẽ không bị người khác bàn tán bao nhiêu.

Nghĩ như vậy, dời đi sự chú ý của mọi người, sau khi về nhà Nha Đầu mới yên tĩnh được, Hoàn Nhan Bất Phá chỉ suy nghĩ một chút đã nhanh chóng đáp ứng, dẫn Thừa Tướng quay vào trong đại điện lần nữa, giơ tay viết ra một phần Thánh Chỉ.

Thánh Chỉ tấn phong Thái Tử Phi không hề có một từ khen ngợi nào, có thể nói là đạo Thánh Chỉ đơn giản ngắn gọn nhất từ trước đến nay của Đại Kim, chỉ viết đúng một câu “Ban cho Giang thị chức vị Thái Tử Phi” là xong, viết có lệ và nồng đậm ý châm biếm.

Quân thần thay nhau kiểm tra đạo Thánh Chỉ khó coi đến cực điểm này một lần, vẻ mặt đều vô cùng hài lòng. Hoàn Nhan Bất Phá mỉm cười, cầm ngọc tỷ ấn xuống.

“Hoàng Thượng, Thánh chỉ này, vi thần nguyện ý tự mình mang đến Dục Khánh Cung tuyên đọc. Hôm nay Giang thị thành ra thế này, cũng là do tiểu nữ không tốt, nếu có thể bù đắp được cho nàng ấy một...hai..., vi thần thật vinh hạnh vô cùng.” Âu Dương Tĩnh Vũ khom người, thành khẩn khẩn cầu.

Hoàn Nhan Bất Phá nheo mắt nhìn ông, vô cùng rõ ràng Thừa Tướng đây là muốn bao che khuyết điểm, muốn tự tay trút giận cho nữ nhi mình. Bảo bối của mình, đương nhiên phải tự mình che chở, sao lại động cái là dựa vào nhạc phụ được chứ, Hoàn Nhan Bất Phá gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Trẫm đi với ông, sẵn đó tiễn Nha Đầu rời cung luôn. Tuy rằng Nha Đầu đã hòa ly với Thái Tử, nhưng trong lòng Trẫm, nàng vĩnh

viễn là người của Hoàng thất Đại Kim, hi vọng sau này Thừa Tướng sẽ không e dè, cũng không cần xa lạ, cho phép Nha Đầu hồi cung thăm Trẫm và Thái Hậu. Chúng ta đều thật lòng yêu thích nàng.”

Hoàn Nhan Bất Phá tha thiết chân thành cầu xin nhạc phụ tương lai, rất sợ Tiểu Nha Đầu sẽ bị nhạc phụ nhốt ở trong nhà. Bây giờ chỉ cần vài canh giờ không nhìn thấy nàng, hắn sẽ cảm thấy lo lắng khó chịu, câu “Một ngày không gặp như cách trở ba thu” đã không thể miêu tả đủ sự quyến luyến của hắn với nàng rồi.

Thừa Tướng nhìn thấy vẻ mặt chân thành tha thiết của Hoàng Thượng, lộ vẻ yêu thích thật sự với Bảo nhi nhà mình, trong lòng lập tức thụ sủng nhược kinh, vội vã đáp ứng. Đã hòa ly mà vẫn được Thái Hậu và Hoàng Thượng yêu thương che chở, việc này sẽ vô cùng có lợi với tương lai của Bảo nhi nhà mình. Thừa Tướng trầm nghĩ.

Vì vậy, tâm tư trống đánh xuôi kèn thổi ngược của hai ông cha vợ con rể tương lai đã khiến bầu không khí vô cùng hòa hợp, cùng nhau đi về phía Dục Khánh cung.

76. Chương 76: Một Thùng Da

Trong Dục Khánh cung, Thái tử đang đi qua đi lại ở cửa tấm cung mình, đợi thái y cứu chữa cho Giang Ánh Nguyệt.

Khuôn mặt Thái tử giờ không có chút biểu cảm gì, sớm đã không còn lo lắng khi vừa ôm Giang Ánh Nguyệt trở về mà ngược lại còn mang vẻ khó hiểu, không biết đang suy nghĩ việc gì, bỗng nhiên, hắn dừng bước, trong mắt nổi lên ý cười ba phần đắc ý, đợi khi nhìn thấy Âu Dương Tuệ Như thông thả đi tới từ đằng xa, tinh thần hắn chấn động, lập tức thu lại ý cười, bày ra biểu tình khởi binh vẫn tội, hùng hổ đi đón.

“Người còn có mặt mũi trở về? Người cút đi cho Cô, nếu Âu Dương Tĩnh Vũ không tự mình tiến cung thỉnh tội với Cô, Cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người, lập tức đến chỗ phụ hoàng thỉnh chỉ hưu người.” Hoàn Nhan Cảnh hắc cảm lên cao, tuyên bố như bố thí.

Muốn bắt nhược điểm này của ta để ép cha ta khuất phục người, mặc người sử dụng, bán mạng đoạt ngôi cho người? Hoàn Nhan Cảnh, lúc này đầu óc của người hoạt động thật ra cũng nhanh đấy, thật đáng tiếc, có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng ta!

Âu Dương Tuệ Như thầm khinh miệt trong bụng, thân nhiên liếc hắn một cái, lập tức đi đến tấm cung mình.

“Tiện nhân, Cô nói người không nghe hay sao? Nếu không muốn bị Cô hưu, người liền quỳ xuống trước cửa Dục Khánh cung cho Cô, quỳ đến khi nào Âu Dương Tĩnh Vũ tiến cung thỉnh tội Cô mới thôi.” Thái tử hỗn hển tiến lên vài bước, ngăn đường đi của Âu Dương Tuệ Như. Hắn nghĩ rồi, hưu thê đó là uy hiếp lớn nhất với một nữ nhân, lần này nhất định Âu Dương Tuệ Như sẽ bị hắn ép tức chết, lại không nghĩ rằng, biểu hiện của hắn trong mắt đối phương hoàn toàn chính là một trò hề chọc cười.

Quả thật Âu Dương Tuệ Như cười nhẹ vài tiếng, quay đầu nhìn biểu tình Hoàn Nhan Cảnh hống hách hênh hoang, vươn một ngón tay nhỏ nhỏ, ngân nga nói, “Ma ma, thánh chỉ hòa ly đâu? Lấy ra cho Thái tử xem.”

Hòa ly? Thái tử rùng mình, hai tay trong tay áo có chút run run. Hắn cũng không phải thật sự muốn hưu thê, chỉ là muốn mượn việc này ép Âu Dương gia cúi đầu với hắn mà thôi. Âu Dương Tuệ Như thật là biết làm người, trên dưới toàn cung nàng đã chuẩn bị thỏa đáng hết, Phụ hoàng và Hoàng tổ mẫu có tức giận thì bị nàng vỗ về, hắn muốn bắt một sai lầm của nàng để ép nàng cúi đầu cũng khó, lần này thật vất vả nàng mới thất thủ một lần, hắn vốn nghĩ cơ hội khó có được, nhất định phải càng thêm lợi dụng vì bản thân mình tranh thủ lợi ích lớn nhất. Bởi vì hắn biết rõ, chỉ có buộc chặt Âu Dương gia với mình, ngôi vị Thái tử này hắn mới có thể ngồi yên được.

Nhưng Thái tử có nghĩ thế nào lại ngàn vạn lần không ngờ Âu Dương Tuệ Như thật sự có thể quyết tâm chủ động yêu cầu hòa ly. Tuy rằng trước kia nàng từng đề cập nhiều lần, nhưng mà hắn vẫn cho là nàng đang phô trương thanh thế mà thôi. Mấy chuyện ngoài ý muốn đến quá đột ngột, Hoàn Nhan Cảnh có chút há hốc mồm.

Tần ma ma cúi đầu, từ trong lòng lấy ra một mảnh gấm màu vàng, cung kính đưa tới lòng bàn tay đang mở ra của tiểu thư nhà mình.

Âu Dương Tuệ Như tiếp nhận, mở mảnh gấm ra, quay về phía Thái tử, khinh thường mở miệng, “Hoàn Nhan Cảnh, người nhìn cho kỹ. Người ta đã không còn dính dáng gì nhau nữa. Người không có tư cách hưu ta, mà là ta chủ động yêu cầu rời khỏi người!” Nếu không phải xã hội này nam tôn nữ ti quá ác liệt, bà đây sẽ trực tiếp vứt i một tờ hưu thư! Nàng hung ác nói thầm trong bụng.

Dứt lời, Âu Dương Tuệ Như quay đầu bước đi, đi được vài bước, lại dừng chân, cười khanh khách rồi ngoảnh lại đầu nói, “Người định hỏi tội cha ta? Có thể, giờ cha ta đang ở Càn Thanh điện, người giỏi thì đi tìm ông đi.”

Nhìn bóng dáng Âu Dương Tuệ Như thông thả đi xa, phải một lúc lâu Hoàn Nhan Cảnh mới hoàn hồn, mặt mày dữ tợn tiến lên, muốn ngăn nàng rời đi, lại thấy vài tên cấm vệ đứng cuối đường như có mắt sau đầu, đằng đằng sát khí quay đầu lại, bội đao đã tuốt ra khỏi vỏ, hàn quang lập lòe.

Hơi thở Hoàn Nhan Cảnh cứng lại, nháy mắt đầu óc cũng tỉnh táo, gắt gao đè nén nội tâm đang tuôn ra sát khí, đứng nguyên tại chỗ trơ mắt nhìn Âu Dương Tuệ Như biến mất ở góc rẽ trước mặt.

Âu Dương Tuệ Như trở lại tấm điện của mình, đơn giản thu thập một vài món đồ rồi đi kho phòng kiểm kê tài sản bản thân mình. Đếm từng món từng món đồ cưới tới đâu thì mặt mày nàng cười tươi đến đó, cảm thấy tinh thần sảng khoái, bị Giang Ánh Nguyệt ám toán nhiều như vậy, lúc này đều xem như đáng giá.

“Tiểu thư, thùng da này hình như lâu rồi cũng không có sử dụng gì, người có muốn mang đi không?” Tiểu Vũ chỉ vào một góc chiếc thùng đã bị mở ra rồi hỏi.

Trong thùng ngoại trừ mấy tấm da không đáng giá tiền thì cũng chẳng có cái gì khác, vì giảm bớt mấy món lễ vật, Tiểu Vũ đặc biệt muốn đề nghị tiểu thư nhà mình vứt cái thùng này lại.

“Cái này hình như là miếng da con mồi ta do bắt được khi vây săn ở Tây Sơn. Khi đó ta còn nói làm quần áo cho Phụ hoàng với Hoàng tổ mẫu nữa. Không ngờ vừa bỏ vào thì bỏ luôn lâu như vậy, ta quên mất.” Âu Dương Tuệ Như vừa cảm thán, vừa đi qua đó cầm mấy tấm da lên lật xem.

Khi đó Âu Dương Tuệ Như còn tâm tư đặc biệt lấy lòng Phụ hoàng và Hoàng tổ mẫu, nói ra ba phần thật, bảy phần giả, hứa làm cho phụ hoàng làm một chiếc áo che ngực, nhưng thật ra vừa đảo mắt liền quên.

Nghĩ đến đây, lòng Âu Dương Tuệ Như như bị nhéo, vô cùng áy náy. Nàng cầm lấy duy nhất một tấm da hươu, bình tĩnh nhìn thật lâu, rồi nhớ lại niềm cùng sung sướng khi vây săn với Phụ hoàng, khóe miệng nhếch lên mỉm cười ngọt ngào.

“Í?” Nàng vuốt ve miếng da hươu nguyên vẹn không sút mẻ, kinh ngạc hô nhỏ một tiếng.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Tiểu Vũ hấp tấp căng thẳng hỏi.

“Da này có vấn đề.” Âu Dương Tuệ Như mở miếng da hươu ra, lật ngược lật xuôi xem xét, rốt cục phát hiện ở vị trí cổ một cái lỗ tên nho nhỏ, bỗng nhiên nàng nhỏ tiếng cười rúc rích, “Da này là của Phụ hoàng .”

Nhất định Phụ hoàng rất chờ mong cái áo che ngực do nàng tự tay làm cho hắn, vì thế mới lén đổi tấm da hươu lại cho nàng. Hóa ra tấm kia của nàng đã sớm nát bét, làm sao có thể lấy mà làm áo? Chế thành cái lưới đánh cá đã không tệ rồi. Có lẽ là sau đó thấy nàng không có tấm hơi gì, cũng biết là nàng nói cho có lệ, nên mới không hỏi lại. Phụ hoàng không thể hiện ra trên mặt, kỳ thật khẳng định là trong lòng rất thất vọng rồi?

Âu Dương Tuệ Như che mặt, hai mắt ầm ập, cuối cùng cười không nổi. Nàng rất xấu hổ, vì sự có lệ và hư tình giả ý của mình lúc trước mà xấu hổ, hóa ra nàng nợ Phụ hoàng nhiều như vậy.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Có luyến tiếc hay không?” Tần ma ma lo lắng bước lên vỗ vỗ lưng nàng, thật cẩn thận hỏi.

“Đúng là có chút luyến tiếc.” Âu Dương Tuệ Như buông tay che mặt ra, hai mắt ửng đỏ, vẻ mặt bình tĩnh mở miệng, “Không nỡ xa Phụ hoàng và Hoàng tổ mẫu.”

Tần ma ma hiểu rõ gập đầu, nhưng ván đã đóng thuyền, nhất thời bà cũng không thể nghĩ ra được lí do gì tốt để an ủi, chỉ đành yên lặng lùi ra, tiếp tục thu thập hành lý.

Âu Dương Tuệ Như cũng không cần người an ủi, đẩy kín thùng rồi dặn Tiểu Vũ, “Tiểu Vũ, thùng này đặt qua một bên đi, để chung với vật phẩm tùy thân của ta, ta trở về rồi sẽ lập tức dùng ngay.”

Tiểu Vũ vội vàng thưa vâng, làm ký hiệu ở nắp thùng đó, đặt nó một mình một góc.

Đang lúc Âu Dương Tuệ Như rộn ràng chuẩn bị hành trang, Hoàn Nhan Bất Phá và Âu Dương Tĩnh Vũ cũng đến Dục Khánh cung, vừa vận bắt gặp Thái tử đang ngự ngai như mất hồn ở cửa đại điện Dục Khánh cung.

“Nữ nhân kia thế nào rồi?” Hoàn Nhan Bất Phá khoanh tay thông thả bước qua, lạnh giọng hỏi Thái tử.

Thái tử giật mình hoàn hồn, chấp tay nói, “Bẩm phụ hoàng, thái y đang cứu chữa, không rõ tình trạng thế nào.”

Hoàn Nhan Bất Phá gập đầu, không nói thêm chữ nào.

Đúng vào lúc này, thái y đi ra, nhìn thấy Hoàng Thượng đang đứng ở trước cửa, vội vã bước lên trước báo cáo tình huống, “Bẩm Hoàng Thượng, bẩm Thái tử, Giang thị đã ngừng chảy máu, thân thể ngoại trừ có hơi suy yếu thì không có gì đáng ngại. Chỉ là... Chỉ là cái thai không thể giữ được.”

Hoàn Nhan Bất Phá gập đầu mặt mày không chút thay đổi, bi phẫn trong lòng Thái tử lại dâng lên thật nhiều. Đây là đứa nhỏ đầu tiên của hắn, đứa nhỏ lớn lên tất nhiên giống hắn, cũng giống Văn Thanh, cứ như vậy không còn nữa?

Ánh mắt Thái tử đỏ như máu, gương mặt thấy Phụ hoàng đứng cùng Âu Dương Tĩnh Vũ với sắc mặt lạnh lùng, con người hiện lên ngoan lệ, cộc một tiếng thật mạnh quỳ xuống trước Phụ hoàng, thê lương mở miệng cầu xin, “Phụ hoàng, đây là đứa nhỏ đầu tiên của nhi thần, trân quý biết bao, cứ như vậy bị Âu Dương Tuệ Như mưu hại. Mưu hại Hoàng tự là tử tội, Phụ hoàng nhất định người phải làm chủ cho nhi thần.”

“Thái tử là thật muốn nữ nhi của lão phu đền mạng ột tiện thiếp hay sao? Nếu là thật, lão phu chỉ có một câu cho Thái tử: lật đổ lão phu trước, bước qua xác lão phu rồi nói sau.” Tính tình Âu Dương Tĩnh Vũ kia cực kỳ bao che khuyết điểm thì sao có thể để cho Thái tử giáp mặt nói muốn chém muốn giết nữ nhi mình? Lập tức liền bước ra, giọng điệu đáp lại không tốt, lời nói mười phần tàn nhẫn, thiếu chút nữa chọc cho Thái tử tức đến ngã ngựa luôn.

Không đợi Thái tử hồi hồn từ trong kinh sợ, Hoàn Nhan Bất Phá đã lạnh lùng tiếp lời, “Cái gì gọi mưu hại Hoàng tự? Tiện thiếp kia có mang mà đáng gọi là Hoàng tự? Đừng có nói nó không được sinh ra, cho dù có sinh, không được trầm gập đầu, cả đời nó cũng đừng mong được vào gia phả hoàng gia. Không vào gia phả hoàng gia thì nó không phải Hoàng tự Đại Kim ta. Một tên tiện chủng cũng dám kêu nha đầu trầm đên mạng! Hừ, Thái tử, tuổi người còn trẻ mà đầu óc đã hồ đồ rồi!”

Thái tử bị Hoàn Nhan Bất Phá răn dạy nghiêm nghị, gì cũng không dám nói nữa, sợ hấn lấy cớ đầu óc mình hồ đồ rồi chuyển tới việc phế Thái tử.

“Hừ, Tuệ Như đã tự thỉnh hòa ly, chẳng lẽ trừng phạt như vậy còn chưa đủ sao?” Hoàn Nhan Bất Phá hừ lạnh, liếc Thái tử một cái, tiếp tục mở miệng, “Nếu người cảm thấy bất mãn, trầm liên bồi thường cho các người. Thừa tướng, đọc chỉ đi.”

Âu Dương Tĩnh Vũ khom người nhận lệnh, lấy thánh chỉ tấn phong Giang Ánh Nguyệt làm Thái tử phi ra tuyên đọc, chỉ cần vài giây đã tuyên xong, cương quyết nhét thánh chỉ vào đưa trong tay Thái tử còn đang hoảng hốt đầy mặt.

“Cha, Hoàng Thượng, hai người tới rồi, đồ của ta đã chuẩn bị xong hết rồi, định gọi người giúp ta chuyển ra cửa cung.” Âu Dương Tuệ Như đến đúng lúc, vừa vận thấy cha già nhà mình cương ép nhét thánh chỉ vào trong tay Thái tử đang há hốc mồm.

“Chuẩn bị xong rồi liền ra cung đi.” Hoàn Nhan Bất Phá thấy vẻ mặt Thái tử có chút khác thường, không cho phép tên ngu ngốc này không để ý tình huống mà phát tác lung tung, quấy cho người khó chịu bị chọc, đành phải mở miệng thúc giục.

Hiển nhiên là Âu Dương Tuệ Như và Thừa tướng không có ý kiến, dưới sự bảo hộ thật mạnh của các cấm vệ Hoàn Nhan Bất Phá, nở mày nở mặt bước ra Dục Khánh cung.

Đội đoàn người bọn họ đi xa, bỗng nhiên Thái tử bạo phát, ném mạnh thánh chỉ trong tay xuống, nâng lên chân, định dùng chân hung hăng chà đạp, nghiền nát, nhưng do dự một lúc, cuối cùng lại không dám có động tác gì, chỉ dùng một đôi mắt màu đỏ gắt gao trừng thánh chỉ, biểu tình dữ tợn, giống như phát bệnh điên rồi.

Các cung nhân có mặt tận mắt thấy Thái tử mê muội, vứt bỏ thánh chỉ lung tung, lại không ai có gan tiến lên ngăn cản, cũng không có ý ra ngăn cản. Trong lòng bọn họ chỉ còn lại sự bi thương sau khi Thái tử phi rời đi, bởi vì bọn họ biết, trụ cột Dục Khánh cung đã ngã, sau này nhất định xuống dốc.

Lúc này Thái tử cố hết sức đè nén sợ hãi trong lòng hấn. Hấn không phải kẻ ngu, tuy rằng từng nghĩ tới việc phế bỏ Âu Dương Tuệ Như, nhưng đó là sau khi hấn đăng cơ, diệt Âu Dương gia rồi chứ không phải như hiện tại. Nay, hai đạo thánh chỉ này đến tột cùng đại biểu cho cái gì, trong lòng hấn rõ ràng vô cùng. Một thị thiếp ti tiện, nếu theo lẽ thường mà nói thì không bao giờ có tư cách lên làm Thái tử phi, nhưng nay nàng đã được làm, hơn nữa còn là danh chính ngôn thuận được khâm ban cho Thái tử phi, chuyện này chứng minh cho cái gì? Chứng minh cho vị trí Thái tử này hấn chỉ còn là danh nghĩa.

Phụ hoàng định phế Thái tử ! Trong lòng hấn rõ ràng nổi lên những lời này.

“Đưa tờ thánh chỉ này cho Thái tử phi các người nhận, nàng tỉnh lại thì cho nàng ta xem đi.” Hoàn Nhan Cảnh nhật thánh chỉ lên, vứt cho tỳ nữ bên cạnh, dung sắc lạnh nhạt mở miệng.

Hấn không biết vì sao Âu Dương Tuệ Như phải động thủ bốn phía trừ bỏ Giang Ánh Nguyệt, nhưng mà vì Giang Ánh Nguyệt, hấn mất đi chỗ duy nhất dựa vào, đây là sự thật, chỉ điểm này cũng đủ Hoàn Nhan Cảnh thu hồi sủng ái với Giang Ánh Nguyệt, đổi thành oán hận và giận lây thật sâu. Nói đến cùng, Giang Ánh Nguyệt là niềm vui khác, chung quy cũng không phải Lưu Văn Thanh, hấn yêu Lưu Văn Thanh đến mức có thể trả giá bằng sinh mệnh, nhưng lại không muốn chết vì Giang Ánh Nguyệt.

77. Chương 77: Nụ Hôn Biệt Ly*

Đoàn người Âu Dương Tuệ Như đến gần cửa cung, từ xa đã thấy Thái Hậu đứng chờ cạnh cửa, đang nhìn về phía bọn họ.

“Thái Hậu, Tuệ Như bất hiếu, phạm phải lỗi lớn, giờ đã không còn là con dâu hoàng gia. Phụ sự mong đợi của Thái Hậu, giờ đây Tuệ Như xin dập đầu thỉnh tội Thái Hậu.” Thấy vẻ mặt Thái Hậu từ ái mỉm cười, Âu Dương Tuệ Như nhanh chân tiến lên, quỳ thật mạnh xuống trước bà.

“Mau đứng lên. Tiểu Như của Ai gia không phải là người lỗ mãng không biết chừng mực, chuyện con gây nên hôm nay, Ai gia tin tưởng đằng sau chắc chắn có ẩn tình khác, đợi sau này chân tướng rõ ràng, tất nhiên Ai gia phải vì Tiểu Như lấy lại công đạo.”

Thấy đau lòng hiện đầy trong mắt con trai nhà mình, Thái Hậu vội vàng vươn tay kéo Âu Dương Tuệ Như đứng dậy, chắc chắn nói. Ẩn tình phía sau này làm sao Thái Hậu có thể không rõ ràng chứ? Quả nhiên Tham Lang đã sớm ẩn núp bên người Hoàng nhi, nếu không phải nhờ có Tiểu Như nhiều lần làm xáo trộn, cũng nhắc nhở Hoàng nhi đề cao cảnh giác, thì hiện giờ nữ nhân này chẳng phải là Thái tử phi, mà là tần phi hậu cung.

Thật sự là quá nguy hiểm! Thái Hậu thâm cảm thấy may mắn, quả thực là đối với sự nhẫn nhịn kiên cường của Âu Dương Tuệ Như mà yêu thương đến tận xương tủy, càng hết lòng tin nàng là chính mình quý nhân định mệnh của con, chỉ hận không thể lập tức buộc nàng chung với con trai mình ngay.

“Thái Hậu!” Âu Dương Tuệ Như bị kéo dậy, cảm nhận được tín nhiệm toàn tâm của Thái Hậu đối với nàng, hai mắt đỏ lên, nghẹn ngào một tiếng.

“Tốt lắm, hài tử ngọc đừng khóc! Tuy rằng con đã không còn là Thái tử phi, nhưng là cửa lớn Hoàng gia chúng ta vĩnh viễn rộng mở chào đón con. Sau này con đừng tỏ ra xa lạ với Ai gia, nhớ kỹ thường xuyên ba bữa không được thì năm bữa phải đến thăm Ai gia, bồi Ai gia trò chuyện.” Thái Hậu sờ sờ đầu Âu Dương Tuệ Như, tha thiết dặn dò.

Một câu cuối cùng của Thái Hậu rất hợp tâm ý Hoàn Nhan Bất Phá, hần khắc chế xúc động muốn tiến lên ôm nha đầu, ngữ điệu hàm chứa bảy phần không muốn, ba phần cứng rắn, “Đúng vậy, sau khi về không được quên thăm và Thái Hậu, thêm hai ba ngày nữa phải trở lại thăm.” Dứt lời, lòng hần không mấy yên tâm, lại nhìn Âu Dương Tĩnh Vũ, trầm giọng hỏi, “Thừa tướng, ông nói có đúng hay không?”

“Hoàng Thượng nói phải. Làm người không thể quên gốc gác, Hoàng Thượng và Thái Hậu yêu thương tiểu nữ thật nhiều, vi thần và tiểu nữ nhất định không dám quên.” Âu Dương Tĩnh Vũ vội vàng khom người nhận lời.

Thấy biểu cảm Hoàn Nhan Bất Phá căng thẳng như sợ mình xa chạy cao bay, sợ không đành lòng bỏ đi của Âu Dương Tuệ Như cũng bị hòa tan, mặt mày cong cong, giòn giã đáp lời, “Hoàng Thượng yên tâm, Tuệ Như nhất định sẽ thường xuyên trở về thăm người và Thái Hậu, đến lúc đó, chỉ sợ Tuệ Như đến quá thường xuyên, các người chê Tuệ Như làm phiền thôi!”

Bị lời nói giỡn của Âu Dương Tuệ Như chọc cười, tâm tình Hoàn Nhan Bất Phá tốt chút, cười sang sảng, “Lời này nàng phải nhớ kỹ ! Trẫm còn chỉ sợ nàng không đến làm phiền trẫm!”

Những người đi theo thấy Hoàng Thượng cười vui vẻ, cũng nhao nhao cười theo, cảnh tượng ấm áp mà sôi nổi, dường như có vẻ Âu Dương Tuệ Như không phải hòa ly ra cung mà là về nhà thăm viếng gia đình mà thôi.

Đoàn người còn lưu luyến không rời một lúc, mắt thấy canh giờ không còn sớm, vẫn là Thái Hậu lên tiếng, thúc giục bọn họ mau trở về nhà.

Âu Dương Tĩnh Vũ và Âu Dương Tuệ Như lại thi lễ với Hoàn Nhan Bất Phá và Thái Hậu, xoay người leo lên xe ngựa, chạy chậm chậm về phủ Thừa Tướng.

Hoàn Nhan Bất Phá thấy xe ngựa chuyển động, lưu luyến trong lòng dâng lên mãnh liệt, nhịn không được đi về trước hai bước, biểu tình sung sướng trên mặt sớm biến mất không còn một chút nào, đã thành lạnh lùng và ủ dột.

Dường như cảm nhận được cảm xúc Hoàn Nhan Bất Phá phập phồng kịch liệt, bỗng nhiên Âu Dương Tuệ Như vén màn xe lên, đôi mắt sáng tràn đầy tình ý bình tĩnh nhìn hần, giơ ngón trỏ với ngón giữa tay phải lên, đầu ngón tay đưa tới bên môi mình nhẹ nhàng hôn, rồi sau đó thoải mái vẫy về phía hần, liền ngay sau đó trên khuôn mặt xinh đẹp là nụ cười ngọt ngào, như hoa xuân mình diễm động lòng người, trực tiếp làm hoa mắt mê hoặc người ta.

Hoàn Nhan Bất Phá thất thần, con người đen nhánh hiện lên vẻ si mê nồng đậm. Đợi hần tỉnh lại, tiếp tục nhìn sang, nha đầu đã sớm buông màn xe, không thấy bóng dáng.

Hần cúi đầu nhớ lại động tác kỳ quái mới vừa rồi của nha đầu cái kia, nghĩ nàng tình ý miên man hôn đầu ngón tay mình, rồi vẫy về phía hần, bỗng nhiên một tia sáng hiện lên trong đầu hần, vô cùng kỳ lạ: nha đầu đây là... Đây là đang cách không hôn hần à? (Khụ, hôn môi xa đây mà ^^)

Cuộc đời này lần đầu được một người yêu hồn nhiên mà mãnh liệt như vậy, tim hần đập điên cuồng, cả người như bị hơi nóng hun đốt, khô nóng khó nhịn.

Thái Hậu cũng nhìn thấy động tác kỳ quái kia của Âu Dương Tuệ Như, rồi thấy con trai bỗng nhiên lộ ra bộ dáng động tình, bà hơi hơi suy nghĩ, cũng lập tức lĩnh hội được ý nghĩa. Lần đầu bắt gặp con trai lộ tình cảm ra ngoài như thế, bất chợt Thái Hậu có ý trêu chọc, ra vẻ khó hiểu mở miệng, “Hoàng Thượng, mới vừa này Tiểu Như làm gì vậy? Vì sao lại hôn đầu ngón tay của mình?”

Trái tim Hoàn Nhan Bất Phá kinh hoàng chỉ hơi hơi bình ổn lại, giọng điệu cứng nhắc đáp, “Quý nha đầu lại nghịch ngợm thôi!” Dứt lời, chung quy hần kiềm chế không được vui thích thật lớn trong lòng, khóe miệng nhếch lên thật cao.

“Ồ? Phải thế không? Ai gia nhìn thấy là nàng đưa cho Hoàng Thượng nụ hôn biệt ly đấy.” Lời Thái Hậu vừa trêu chọc lại đâm thủng sự thật, gắp con trai đặc biệt lộ ra thái độ then thừng, thậm chí hai má màu đồng cũng hơi hơi ửng hồng, trong mắt bà lộ ra ngạc nhiên, bất giác ngửa đầu cười ha hả. Có một người biết lạnh biết nóng, có tình lại thông minh làm bạn với con trai như vậy, bà cũng có thể yên tâm.

Bị mẫu thân mình chọc ghẹo, rồi lại nhạo báng, Hoàn Nhan Bất Phá hơi cảm thấy thấy mất mặt, khuôn mặt căng thẳng, lập tức khoanh tay rời đi. Đi ra thật xa, hắt thở lỏng biểu cảm, một lần nữa nhớ lại hình ảnh nụ hôn sắp chia tay của nha đầu, bản thân mình cũng nhin không được mà liên tục cười khẽ mãi, tình yêu tràn đầy trong lòng, sâu lắng nồng đậm đến cực hạn.

“Nha đầu nghịch ngợm, trước khi đi còn không chịu yên, còn trêu chọc trẫm một phen nữa, đợi nàng hồi cung, xem trẫm trị nàng như thế nào!” Trong đầu cân nhắc các loại biện pháp ‘trừng trị’ nha đầu, Hoàn Nhan Bất Phá nhìn về phía nửa người dưới của mình bất tri bất giác đứng thẳng, lắc đầu cười khổ, chỉ hận không thể lập tức đưa nha đầu hồi cung mà làm.

Ấu Dương Tuệ Như rời đi sau không bao lâu, Giang Ánh Nguyệt cũng từ trong hôn mê tỉnh lại, mở mắt thấy màn giường được chế tác tinh xảo hoa mỹ màu vàng pha đỏ, đầu óc nàng còn có chút hỗn loạn, phải sau một lúc mới nghiêng đầu, nhìn lại bên trong.

“Ta đang ở đâu?” Nhìn một vòng quanh gian phòng được trang trí tôn quý, Giang Ánh Nguyệt nhíu mày, nhìn Hình Phương Lan một mình canh giữ ở bên giường.

“Chủ tử, ngài đang ở tẩm điện Thái tử phi.” Trên mặt Hình Phương Lan lộ ra một phần vui mừng, lập tức nghiêm chỉnh lại, cúi đầu rũ mắt, không dám nhìn ánh mắt Giang Ánh Nguyệt, trầm giọng nói, “Chủ tử, đứa nhỏ không giữ được.”

Không kịp hỏi bản thân mình vì sao lại ở tẩm điện Thái tử phi, Giang Ánh Nguyệt nghe thấy hai chữ ‘đứa nhỏ’, tàn nhẫn lướt qua trong mắt, từ giữa hàm răng phun ra một câu, “Không có càng tốt! Nghiệt chủng! Nếu như sinh ra, sớm muộn gì ta cũng phải trừ bỏ nó!”

Nàng tàn nhẫn đến cùng cực dẫn tới Hình Phương Lan cũng rung mình một cái, không dám nhắc lại chuyện đứa nhỏ. Nàng vốn còn tưởng rằng dù sao cũng là cốt nhục của mình, chủ tử ít nhiều cũng có chút thương cảm, lại thật không ngờ, lòng của nàng đã lạnh lùng cứng rắn đến mức này, không, phải nói, nàng đã không có trái tim.

“Vì sao ta lại ở tẩm điện Thái tử phi?” Lại nhìn quanh gian phòng tinh xảo xa hoa một cái, rốt cục Giang Ánh Nguyệt mở miệng đặt câu hỏi.

“Bởi vì Ấu Dương Tuệ Như hung ác, Hoàn Nhan Bất Phá cố ý bồi thường ngài, trong lúc ngài hôn mê, đã tứ phong ngài làm Thái tử phi.” Hình Phương Lan vừa nói việc này thì sắc mặt liền vui mừng.

Giang Ánh Nguyệt ngẩn ra, hai tay đặt bên người nắm chặt thành nắm đấm, giọng điệu cứng nhắc mở miệng, “Ấu Dương Tuệ Như đâu? Hòa ly thật không?” Kỳ thật không cần hỏi, trong lòng nàng đã sớm có đáp án.

“Đúng vậy.” Hình Phương Lan cười gật đầu, rồi thu hồi ý cười, nhíu mày thật sâu, lời nói mang theo sầu lo, “Hoàng thượng hạ chỉ cho nàng hòa ly với Thái tử, giờ đây nàng đã chẳng còn là Thái tử phi. Chủ tử, vì sao nàng nhận định tối hôm qua là ngài hãm hại nàng? Nếu nhìn ở bên ngoài, ngài và chuyện tối hôm qua hoàn toàn không dính líu gì nhau, nàng hoài nghi ngài là hoàn toàn không lý nha! Có phải nàng đã thân thể biết ngài rồi hay không, bảo ngài qua đó kỳ thật không phải là gạt ngài?”

Hình Phương Lan lại nhắc nhở Giang Ánh Nguyệt, đáng tiếc Giang Ánh Nguyệt tự xưng là tài trí hơn người, từ trước đến nay vô cùng tự phụ, vẫn như cũ không thức tỉnh, chỉ xua tay, chắc chắn nói, “Nàng cái gì cũng không biết, nhưng mà, chỉ cần trong lòng nàng nhận định là ta, cũng mượn cớ này trừ bỏ ta, bởi vì nàng muốn lợi dụng cái chết của ta làm hòn đá kê chân của nàng.”

“Gì mà đá kê chân?” Hình Phương Lan nghi hoặc.

Khuôn mặt Giang Ánh Nguyệt vặn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi kéo kẹt, “Kế hoạch chúng ta thất bại, tối hôm qua người cùng nàng ái ân không phải là Vệ vương, mà là Hoàn Nhan Bất Phá.”

Hình Phương Lan che miệng, hô nhỏ một tiếng, “Á? Vậy chủ tử, chẳng phải chúng ta biến khéo thành vụng, giúp đỡ bọn họ?”

“Hừ!” Giang Ánh Nguyệt đầm thật mạnh xuống mặt giường, tàn nhẫn nói, “Cho nên nàng mới tình nguyện tự hủy danh dự cũng phải hòa ly, mà cái chết của ta, đúng là cái cớ tuyệt hảo cho nàng hòa ly. Nếu nàng muốn giết ta, có rất nhiều cách, không cần hao hết tâm tư tạo ra cái vết nứt cho ta nhảy vào? Hơn nữa giữa ban ngày ban mặt, đông người dòm ngó còn đùa bỡn tra tấn ta, Không làm cho ta chết thống khoái, nàng là đang kéo dài, là diễn trò, nàng ước gì làm lớn sự việc, làm cho toàn bộ trong cung đều biết, nàng muốn giết ta, sau đó lại giả vờ tạ tội, tự xin hòa ly!”

Hình Phương Lan giật mình, đầu óc có chút chuyển loạn cả lên, “Nàng cần gì khổ vậy? Náo loạn như vậy, chẳng phải danh dự của nàng đều mất hết?”

Giang Ánh Nguyệt liếc nàng một cái, vả mặt càng thêm dữ tợn, cực kỳ tức giận mở miệng, “Danh dự bị hủy thì tính cái gì? Nàng sớm leo lên cành cao Hoàn Nhan Bất Phá kia, làm sao xem trọng ngu ngốc Hoàn Nhan Cảnh này? Có Hoàn Nhan Bất Phá và Âu Dương Tĩnh Vũ giúp nàng giải quyết tốt hậu quả, cùng lắm nàng bị người ta nói tới nói lui một trận, không có chút tổn thương, dù sao, chính phi có quyền xử trí thị thiếp, nàng chính là thủ đoạn quá trực tiếp mà thôi. Mà ta, một thị thiếp, lại có thể dựa vào chuyện này vừa mới ngồi vào vị trí Thái tử phi mà cả đời cũng không thể ngồi lên, người cho là người đời sẽ chê cười nàng hay là sẽ lên án ta?”

Hình Phương Lan hơi hơi hiểu được, cúi đầu không dám nói tiếp.

“Tấn phong ta làm Thái tử phi, người cho là đây là chuyện tốt hay sao? Đây là châm chọc với trừng phạt! Có một chính phi xuất thân tỳ nữ, Hoàn Nhan Cảnh vĩnh viễn đừng hòng lên ngôi! Đây là tín hiệu Hoàn Nhan Bất Phá muốn ra tay phế Thái tử. Người hãy chờ mà xem, không tới một ngày, ta và Hoàn Nhan Cảnh sẽ trở thành trò cười Đại Kim, bị người người lên án, trong vòng một tháng, ngôi vị Thái tử của Hoàn Nhan Cảnh tất nhiên khó mà giữ được, kết cục tuyệt đối thảm thiết, mà ta đâu là Thái tử phi, chỉ có nước chôn cùng hân!”

Hình Phương Lan được nàng chỉ điểm, suy nghĩ xâu chuỗi sự việc trước sau, sắc mặt không khỏi trắng bệch, run rẩy mở miệng, “Chủ tử, vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? Hoàn Nhan Bất Phá nay đang nghiêm tra chuyện tối hôm qua, ta hiện tại không thể làm bù, người truyền tin cho Hoàng đế, bảo hân nghĩ cách đối phó lão tặc Âu Dương, thuận thể đảo loạn triều đình. Nay ngôi vị Thái tử của Hoàn Nhan Cảnh đã khó giữ được, hân muốn đoạt ngôi của Thành vương càng gấp, chúng ta liền châm ngòi tranh đấu Thành vương với kinh địch duy nhất Thuận vương đi, đợi bọn hân đấu đến lưỡng bại câu thương liền tiêu diệt bọn họ. Chỉ còn một tên hoàng tử Hoàn Nhan Cảnh sống sót, xem Hoàn Nhan Bất Phá làm sao mà phế Thái tử!”

Giang Ánh Nguyệt dứt lời, âm trầm quỷ quyết cười rộ lên, cuối cùng, bỗng nhiên thu hồi ý cười, cắn răng nói, “Đợi việc này đều kết thúc, có thể không cần cho người ra tay, người liền mang thư cho Hoàng đế, bảo hân dốc hết toàn lực đánh chết Âu Dương Tuệ Như, ta muốn nàng chết không toàn thây!”

Hình Phương Lan lĩnh mệnh, hầu hạ nàng ngủ rồi nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi đại điện, vừa đi vừa bất an nghĩ ngợi: lúc này, vốn tưởng rằng cá tính Âu Dương Tuệ Như lỗ mãng, chung quy đâu không lại chủ tử, ảm đạm rời khỏi Dục Khánh cung. Lại không ngờ rằng này tất cả vốn là sắp đặt của nàng. Nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất hành của nàng đều có thâm ý sâu sắc, bày ra thế cục đan xen nhau, mỗi một bước đều đẩy chủ tử vào tuyệt cảnh, nhưng so với chủ tử lại càng mưu kế hơn người! Nàng thật sự không biết thân thế chủ tử sao? Ta thấy chưa chắc đâu! Đường như nàng nắm bắt sự chân chừ của chủ tử trong lòng bàn tay mà tùy ý đùa bỡn, chỉ có chủ tử khăng khăng ngoan cố, vẫn không ý thức được. Chủ tử nhiều lần thảm bại trong tay Âu Dương Tuệ Như, thật sự là con đường phía trước khó mà nghĩ tới! Đi theo nàng, sớm muộn gì cũng chết không có chỗ chôn, ta có nên vì tương lai của mình mà tính toán hay không?

Nghĩ đến đây, nàng quay đầu liếc mắt nhìn tấm điện Thái tử phi yên tĩnh không tiếng động, trong mắt thoáng hiện một chút u tối.

78. Chương 78: Tạo Lời Đồn

Thuận vương của lòng ta, sao tác giải cho chàng ít dặt diển quá vậy. Hic hic

Không tới một ngày, tin tức Âu Dương Tuệ Như đã hòa ly về nhà như được chấp thêm cánh đã truyền khắp toàn bộ giới quý tộc trên kinh, trong đó dấy lên từng trận tranh luận không ngớt.

Có điều, trọng điểm các quý tộc thảo luận không phải là Thái tử phi vô đức thế nào, ngược lại là thủ đoạn Thừa tướng thông thiên ra sao, có thể vào giờ khắc mấu chốt phế thái tử mà đúng lúc đưa nữ nhi đã gả vào Đông cung cấp ra ngoài.

Lại nghĩ sâu thêm chút nữa, có kẻ khôn khéo giả phát hiện manh mối: Thái tử phi muốn giết một thị thiếp, không cần phải phí sức như vậy? Tìm đại một cái cớ, quang minh chính đánh chết là được! Thái tử phi làm lớn chuyện, cả cung đều biết, vốn chỉ cần bị khiển trách một chút là đã có thể giải quyết phiền phức, nằng lại cứ phải tự xin hòa ly, chuyện này nhìn thế nào cũng giống như màn kịch nằng tự biên tự diễn!

Một nữ nhân, vào thời khắc mấu chốt vì bảo hộ gia tộc không bị liên lụy, có thể hạ quyết tâm lớn như vậy, để bản thân thoát cảnh khốn khó mà trả một cái giá lớn là hy sinh danh dự và đức hạnh, tâm trí này, thủ đoạn này, đều thật không đơn giản!

Mọi người liên tưởng đến những biểu hiện xuất sắc sau khi Thái tử phi gả vào hoàng gia, trong lòng càng thêm chắc chắn suy đoán của mình, không khỏi nhất tề cảm thán: không hổ là nữ nhi của tể tướng hai triều Âu Dương Tĩnh Vũ, nhận hết chân truyền của phụ thân! Thủ đoạn thế này dữ dội xiết bao? !

Vì thế, sự tình hoàn toàn ngược lại dự đoán của Hoàn Nhan Bất Phá và Âu Dương Tuệ Như, danh dự của nằng chẳng những không hề bị hao tổn, còn được các quý tộc xem là án lệ kinh điển lấy để giáo dục nữ nhi nhà mình: cái gì gọi là vì lợi ích của gia tộc hy sinh tất cả? Đây mới là vì lợi ích gia tộc mà hy sinh tất cả! Nhà chồng gặp phải khó khăn, thì cũng không thể bởi vậy mà liên lụy nhà mẹ đẻ! Thời khắc mấu chốt phải có quyết tâm tráng sĩ chặt cổ tay*!

*Mượn của nhà quaivatcon.wordpress.com/2011/04/30/oan-gia-ngo-hep-chuong-24/: Nguyên văn “ ”: thành ngữ nói đến các tướng sĩ khi bị rắn cắn vào cổ tay thì phải chặt đứt đi để ngăn chặn nọc độc lan ra toàn thân, là phép ẩn dụ ý chỉ hành động dứt khoát, không do dự.

Chẳng qua, việc này tranh luận một hồi, lại bị tin tức Giang Ánh Nguyệt tấn phong làm Thái tử phi lấn át. Toàn bộ giới quý tộc trên kinh đều bị vậy sự mà chấn động, vì thế, không cần chờ đến năm ngày nghỉ ngơi (hưu mộc) chấm dứt, bọn họ đã hiểu được, đây là Hoàng Thượng quyết tâm phế thái tử .

Quả nhiên, năm ngày nghỉ trôi qua, Hoàn Nhan Bất Phá đã chỉ thị lấy những sổ con buộc tội Thái tử mà trước kia còn giữ lại không lộ ra, nên tra thì tra, nên làm thì làm, thế lực phe cánh Thái tử vốn đang co cụm lại cũng bị thiệt hại nghiêm trọng, Thái tử cũng bị gỡ hết toàn bộ tiêu chuẩn, giữ ở Đông cung đợi điều tra, chỉ chờ thẩm tra hết những tội danh của hắn thì xử lý.

Từ đó, việc phế Thái tử chính thức tiến vào giai đoạn đếm ngược. Đồng thời, lời nhảm của Giang Ánh Nguyệt cũng bị đưa ra cung, Lưu Văn Thanh nhanh chóng làm việc, các cọc ngầm mai phục tại triều đình trước đây đều xuất động, cố gắng trong thời gian ngắn nhất quấy đục nước ao này, kéo dài việc phế Thái tử.

Hôm ấy trong cung Hoàn Nhan Bất Phá nhận được tin tức ám vệ mang về đến, vừa lòng nở nụ cười. Rốt cục nghịch tặc tiền triều cũng có hành động, hẳn chỉ đợi thu lưới bắt cá .

Không tới hai ngày, quả nhiên trên triều phong ba nổi lên bốn phía, Thành vương đột nhiên chuyển hướng đối thành làm khó dễ Thuận vương, dâng tấu, nói rằng thân có thương tật, không nên tiếp tục lãnh binh tác chiến, tháo bỏ binh quyền của hắn, triệu hồi về kinh nghỉ ngơi điều dưỡng thân thể.

Vệ vương té bị thương, đến nay còn hôn mê bất tỉnh, Thái tử bị phế là kết cục đã định, trước mắt Thuận vương tay giữ trọng binh lập tức trở thành người kế thừa để vị có hi vọng nhất là cái đỉnh trong mắt Thành vương, những sổ con đó, chính là ở thử tâm ý Hoàn Nhan Bất Phá.

Hoàn Nhan Bất Phá bác bỏ trình tấu của Thành vương, ngôn từ chuẩn xác biểu thị công khai: Thuận vương văn thao vũ lược, chỉ mù một con mắt mà thôi, trị thế cứu quốc lại thành thạo, huống chi là lãnh binh đánh giặc?

Trị thế cứu quốc? Câu này đập mạnh vào trong lòng Thành vương, làm hấn càng kiên kị và căm thù Thuận vương càng sâu, thậm bắt tay vào việc diệt trừ Thuận vương.

Thuận vương vốn vô tình dính vào chuyện huynh đệ tranh đấu lại bất đắc dĩ bị phụ hoàng kéo xuống nước, không thể không bước vào trận chiến lặng im đầy thuốc súng. Dù sao, hấn lại không màng danh lợi, nhưng mạng của mình vẫn không thể xem nhẹ, không tranh giành, kết cục chỉ có con đường chết! Thuận Vương vô cùng hối hận quyết định lúc trước ở lại xem diễn.

Âu Dương Tuệ Như một về nhà liền say mê cho học tập chế tạo áo che ngực, tuy rằng ngày ngày phải Tiểu Vũ đi ra ngoài hỏi thăm chiêu hướng triều đình, đối với những việc này lại không có xúc động gì, chỉ đem nó làm phối thuốc và giải trí, nghe một chút liền xem như qua.

Lần này, Tiểu Vũ mang về đến không còn là nghe thấy đấu pháp giữa Thành vương và Thuận vương ra sao, ngược lại là một tin tức xấu như trời.

“Không hay rồi tiểu thư, nghe nói hôm nay trên triều có người hạch tội lão gia bán quan bán tước, thu nhận hối lộ lộ, kết bè kết phái!”

“Úi!” Âu Dương Tuệ Như không đề phòng bị kim đâm đầu ngón tay, buông mảnh vải bông che ngực vừa làm được trong tay xuống, hút máu đầu ngón tay, rồi nhìn Tiểu vũ, bình tĩnh mở miệng, “Sao lại thế này? Đừng có gấp, nói chậm chậm một chút.”

“Còn không phải tên Lưu Văn Thanh kia gây ra ! Có người bắt bình thay hấn, nói bởi vì hấn không muốn báỉ nhập làm học trò lão gia nên bị lão gia chèn ép loại trừ. Còn đưa ra thật nhiều quan to trong triều làm ví dụ, nói bọn họ bởi vì là môn sinh lão gia, người người đều một bước lên trời, lão gia đây là đang kết bè kết phái, loại bỏ đối lập! Hiện tại, rất nhiều các học sinh vào kinh đi thi đều công khai lên án lão gia, yêu cầu lão gia từ chức Thừa tướng!” Biểu tình Tiểu Vũ phần nộ cực độ.

“Ồ? Trách không được Lưu Văn Thanh kia gần đây liên tiếp đi thăm học sinh vào kinh dự kỳ thi mùa xuân, còn ngày ngày ở Vọng Giang lâu triệu tập học sinh thảo luận học vấn, giúp đỡ hàn môn đệ tử có tài học trong đó. Hóa ra là hấn muốn mượn thế nâng bản thân, chèn ép thanh quan lão gia ta nha!” Tần ma ma cũng lập tức nghĩ đến tin tức mới vừa rồi từ chỗ người gác cổng nghe được.

“Hừ! Hay ột chiêu tá lực đả lực*! Cha ta là tể tướng một triều, làm gương bách quan, làm việc không hề có chút sai lầm. Lúc trước bởi vì chuyện ta hòa ly, danh dự ông đã bị hao tổn, một chút này nữa, các đối thủ của ông còn không phải như ong vò vẽ ngửi được mùi máu cùng công kích ông à?” Âu Dương Tuệ Như nhú mày, ném bỏ áo che ngực làm nửa tháng vẫn không hình dạng gì trong tay ra, phiến muộn mở miệng.

“Ôi? Vậy thì phải làm sao bây giờ?” Tần ma ma lộ vẻ lo lắng.

“Không làm gì cả. Chút việc nhỏ ấy chẳng ảnh hưởng cha ta!” Âu Dương Tuệ Như một lần nữa nhặt mảnh che ngực méo mó kia lên, lật tới lật lui ngắm nghía, không chút đếm xỉa trả lời.

Tần ma ma cùng Tiểu Vũ nghe vậy đều cũng nghĩ thế, đều gật đầu nói vâng.

“Bất quá, hấn có thể tạo tình thế, ta cũng có thể tạo tình thế. Hấn tung lời đồn hủy danh dự cha ta, chúng ta liền gây ông đập lưng ông. Tạo ra những chuyện xấu xa với tin đồn, ta cũng có kinh nghiệm!” Nhớ tới người quản ý dốc lòng dạy nàng quan hệ xã hội ở kiếp trước, Âu Dương Tuệ Như cười kỳ lạ, chế nhạo trong lòng: muốn lấy lời đồn nhằm và mấy vụ bê bối để giết người, chỗ nào có thể đấu lại giới nghệ sĩ?

Nghĩ là làm, Âu Dương Tuệ Như lập tức vứt mảnh che ngực sớm bị nàng kéo thành một đồng nát vụn trong tay, bước xuống sạp, đi đến trước bàn học sách múa bút thành văn, không bao lâu liền viết được bảy tám tờ giấy Tuyên.

Tần ma ma và Tiểu Vũ vừa nhận lấy giấy Tuyên Thành vừa nhìn, lập tức hai má đỏ bừng buông giấy xuống, vội vàng lui ra phía sau hai bước, giống những chữ trước mặt có thể xông ra cắn người vậy.

Tờ giấy Tuyên Thành bị bỏ xuống rõ ràng viết rất nhiều thơ ca hương diễm trên đó, ví như: ‘Thượng khách đồ lưu mục, bất kiến chính hoành trần’, ‘Hà do nhất tương kiến, diệt chúc giải la y’, ‘Vô lực thung di oản, đa kiều ái liêm cung, hân lưu châu diễm diễm, phát loạn lục thông thông’... (tạm dịch là: ‘Con mắt vị khách quý, chưa nhìn đã vội nằm’; ‘Vì sao vừa gặp mặt, tắt đèn liền lột áo; “Tay mỗi chẳng nâng nổi, còng lưng mãi yêu thương, mồ hôi nhỏ giọt giọt, bắn đi tứ lung lung”... vuốt mồ hôi, mình thấy mình cũng quá siêu roài, mọi người chịu khó tự tưởng tượng cho bổ não nhé ^^)

“Tiểu thư, người, người viết mấy cái này để làm gì vậy?” Thấy tiểu thư nhà mình vẫn còn nghiêm túc viết, Tiểu Vũ áp ứng hỏi.

“Được rồi, bảo Mục Khôn đại nhân vào đi, ta có việc dặn hắn đi làm.” Âu Dương Tuệ Như không trả lời Tiểu Vũ, thu dọn mấy tờ giấy Tuyên Thành có bút mực, trầm giọng phân phó.

Tiểu Vũ không hỏi thêm nữa, chạy ra gọi Mục Khôn. Mục Khôn chính là đầu lĩnh đội cấm vệ mà Hoàn Nhan Bất Phá đưa cho Âu Dương Tuệ Như. Âu Dương Tuệ Như rời cung, vì bảo đảm an toàn nàng, đội cấm vệ này cũng ra theo.

Mục Khôn lĩnh mệnh, rất nhanh liền vào phòng, dừng lại chỗ cửa phòng, khom lưng với Âu Dương Tuệ Như, “Chủ tử có gì cần dặn?”

“Mục Khôn, trước đây ngươi đã làm ám vệ?” Âu Dương Tuệ Như hỏi thẳng vào vấn đề. Thông qua quan sát hành tung Mục Khôn, phát hiện hắn đặc biệt giỏi về thu liễm khí thế, nàng trong lòng chắc chắn suy đoán của mình, nhưng vẫn xác nhận lại một lần nữa.

Mục Khôn dưới sự chờ đợi của nàng khẽ gật đầu, “Bẩm chủ tử, đúng vậy!”

“Tốt lắm, có thể bắt chước chữ viết hay không?” Âu Dương Tuệ Như nghiêng đầu, hứng thú hỏi. Nàng đoán chừng hắn là biết, đây chính là kỹ năng cần thiết của gián điệp, bất kể là ở cổ đại hay là hiện đại.

“Bẩm chủ tử, có thể bắt chước giống gần như mười phần, ngay cả bản thân người bị bắt chước cũng nhận không ra.” Mục Khôn trước giờ là người thành thật, chỉ biết nói sự thật, không biết gì gọi là tự phụ hay khiêm tốn.

“Rất tốt!” Âu Dương Tuệ Như cực kỳ vừa lòng Mục Khôn, đưa xấp giấy Tuyên Thành kia cho hắn, khoe miệng nhếch lên thoáng hiện nụ cười tà ác, “Dựa theo chữ viết Lưu Văn Thanh viết lại những bài thơ này, trên đó đề tên của hắn, lựa chọn học sinh có diện mạo tuấn lãng dự kỳ thi mùa xuân này đưa qua đó. Đương nhiên, nếu có thể tìm ra vài tên Long Dương (đồng tính nam) đưa cho thì càng tốt. Xong rồi, người tìm vài tên học sinh thức thời làm lớn việc này một phen.”

Mục Khôn tiếp nhận giấy Tuyên Thành, nhanh chóng xem qua một lần, khoe miệng giật giật không dấu vết, cúi đầu lĩnh mệnh rồi đi.

Ngày đó, phàm là học sinh có diện mạo tuấn tú đều nhận được một phong thư màu hồng phấn không rõ ai đưa tới. Vì sao lại màu hồng phấn sắc? Đương nhiên là do Thiên hậu đột nhiên nổi hứng làm chuyện ác.

Trong hoàng cung, Hoàn Nhan Bất Phá lật xem một xấp thơ ca ám vệ khẩn cấp đưa vào, khí huyết bốc lên cuộn cuộn.

Nha đầu chết tiệt! Với trăm chưa bao giờ có lời ngon tiếng ngọt, vì mưu hại Lưu Văn Thanh, thế nhưng một hơi làm ra nhiều bài thơ tình ướt át như vậy! Đợi nàng hồi cung, mấy món nợ đó, trăm từng cái từng cái tính với nàng!

Nhìn chằm chằm câu thơ trên giấy ‘Mộng tiểu khai kiều yếp, nhân hoàn áp lạc hoa, diễm văn sinh ngọc oản, hương hân tẩm hồng sa’ (Mộng cười lúm đồng tiền, tóc tai đề lên hoa, tay siết đem nhả nhúm, mồ hôi đầm lụa hồng – Vuốt mồ hôi tập hai, mền ơi, ướt át quá), trước mắt Hoàn Nhan Bất Phá lơ mơ hiện lên hình ảnh Âu Dương Tuệ Như kiều nhuần vô lực sau khí hoan yêu, ngọc thể quỵn rũ, bụng co rút một trận, tiểu đố dưới thân nổi lên phản ứng.

Hắn vò nát giấy Tuyên Thành trong tay, cắn răng nhịn xuống dục vọng bất ngờ xảy ra, khó chịu như đại hỏa thiêu thân, nhìn phía An Thuận, giọng điệu cứng nhắc mở miệng, “An Thuận, sáng sớm ngày mai ra cung đi xem nha đầu một chút, nhắc nhở nàng, đến lúc tiến cung thỉnh an Trầm và Thái Hậu.”

An Thuận vội vàng cúi đầu nhận lệnh, liếc mắt một cái thật lớn dưới thân đế vương mà ngay cả long bào thật dày cũng không che được, đồng tình nghĩ ngợi: vừa mới ăn, người ta liền bỏ chạy, Hoàng Thượng thật là đáng thương!

Âu Dương Tuệ Như phát tán thư trong nhóm học sinh liền khơi dậy một trận sóng to gió lớn. Mới đầu còn có người không tin, đợi cho có người học sinh tận mắt bắt gặp chuyện tốt của Lưu đại nhân và một gã học sinh có vẻ Long Dương với quần áo lộn xộn ở khách điểm, chuyện này liền lập tức bị lan truyền rộng ra, thậm chí trước kia hắn có thiện ý giúp đỡ các học sinh đều bị xem thành một loại dụ dỗ, là rắp tâm bắt lương.

Danh dự Lưu Văn Thanh xuống dốc không phanh, bị chúng học sinh phỉ nhổ. Người lên tiếng ủng hộ hắn, lên án Thừa tướng một ngày một ít. Nhưng bởi vì hắn làm thơ thật sự là quá tài tình phong lưu, chuyện này chẳng những không có theo thời gian trôi qua mà bình ổn, ngược lại còn bị truyền vào giới quý tộc, thơ của hắn làm tức thì bị các quý nhân tự xưng là phong lưu tranh giành truyền nhau xem, rồi truyền thẳng vào trong cung, Thái tử cả ngày không có việc gì làm, nghe nói rơi vào tuyệt vọng.

Chỉ cần người kích thích đầy đủ, con người dưới tình huống tuyệt vọng khốn đốn thì trong tiềm chất nhảy mất cũng có thể biến thân thành dã thú. Âu Dương Tuệ Như lúc này còn không biết, hành vi của nàng còn đưa tới cho Lưu Văn Thanh một đợt tai ương ngập đầu.

79. Chương 79: Áo Chên Da Hươu

Hôm sau, lúc buổi chiều sớm còn chưa bắt đầu, trời vẫn còn chưa sáng, thì An Thuận đã bị Hoàn Nhan Bất Phá hồi ra cung đón Âu Dương Tuệ Như.

Đến Phủ Thừa Tướng rồi, An Thuận lại phải đợi thêm khoảng hai khắc nữa Âu Dương Tuệ Như mới thông dong thức dậy, chậm chạp bước ra. Ông vội vàng bước tới, nói rõ ý đồ mình đến.

“Ông về nói lại với Hoàng Thượng, năm ngày sau ta sẽ tiến cung thỉnh an Ngài ấy và Thái Hậu.” Âu Dương Tuệ Như nhớ tới tấm da hươu đã cắt thành hình xong, chỉ còn chờ may lại nên mở miệng từ chối. Nàng muốn vào cung, nhưng cũng không muốn đi vào tay không.

“Cái này...” An Thuận chần chừ, “Hoàng Thượng rất nhớ ngài, nếu ngài không theo nô tài vào cung, nô tài thật không biết phải hồi bẩm sao với Hoàng Thượng nữa!”

Nhớ đến tính tình ngày một cáu kỉnh của Hoàng Thượng sau khi Hoàng Hậu nương nương ra cung, ông lại rụt vai một cái. Nửa tháng nay, sắc mặt Hoàng Thượng ngày một đen thui như sắt thăn, cuộc sống của bọn họ khổ sở lắm đó!

“Ông cứ nói với Hoàng Thượng là, ta đang bận chuẩn bị lễ vật cho Ngài ấy, bảo Ngài ấy chờ thêm năm ngày nữa đi!” Âu Dương Tuệ Như lại thần nhiên mở miệng, giọng điệu vô cùng tùy ý.

Cách nói tùy ý thế này cũng đủ thấy ngày thường Hoàng Hậu nương nương và Hoàng Thượng thân thiết đến mức nào, nếu nói là tương nhu dĩ mật (*) cũng không phải là nói quá. An Thuận nghĩ, nếu Hoàng Hậu nương nương đã nói vậy, thì mình cũng có cái mà bàn giao lại, nên ừ ừ cáo từ, hồi cung phục mệnh.

(*) Tương nhu dĩ mật: điển cố trích trong “Nam Hoa Kinh – Trang Tử”.

Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Cà phê: Ở đây (truyện này) chỉ nói về ý đầu thôi, tức là bên nhau lúc hoạn nạn.

Lúc An Thuận hồi cung, cũng vừa đúng lúc bãi triều, thấy Hoàng Thượng kích động sai chân vào điện, đôi mắt chim ưng lũng kiếm thân ảnh của Âu Dương Tuệ Như, ông thở dài, nhắm mắt bước lên bảnbáo: “Hồi bảnb Hoàng Thượng, hôm nay Hoàng Hậu nương nương không đến.”

Vẻ hưng phấn và chờ mong trên mặt Hoàn Nhan Bất Phá lập tức biến mất không còn một mảnh, buồn rầu mở miệng: “Sao lại không đến? Nàng bị ốm sao?” Dứt lời, tim hắnlập tức thất lại, trên mặt đượmvề lo âu.

“Hồi bảnb Hoàng Thượng, sức khỏe Hoàng Hậu nương nương rất tốt ạ.” Nhìn thấy vẻ mặt Hoàng Thượng đã hơi bớt giận một chút, An Thuận tiếp tục nói: “Hoàng Hậu nương nương nói đang chuẩn bị lễ vật cho Hoàng Thượng, năm ngày sau mới xong, lúc đó sẽ tiến cung tặng ngài.”

“Lễ vật gì? Quý nha đầu này bận rộn gì thế không biết! Người đến là được rồi, còn lễ với chả vật gì nữa!” Hoàn Nhan Bất Phá than thở, giọng điệu hiện vẻ oán giận, nhưng ý cười trong mắt lại không giấu được ai.

An Thuận thấy rõ, chỉ trong dăm ba câu nói, mà Hoàng Thượng đã vui vẻ rõ lên, nên âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Từ lúc gặp được Hoàng Hậu nương nương, tính tình Hoàng Thượng đã tốt hơn rất nhiều, lúc xưa, ai mà dám trái ý ngài ấy như thế, ngài ấy còn không giận tím mặt mới lạ đó!

Hoàn Nhan Bất Phá đang ngẫm nghĩ, tiểu nha đầu này thần thần bí bí như thế, không biết là tặng lễ vật gì cho hắndây thì bên ngoài vang lên tiếng thông truyền “Thái Tử cầu kiến”.

“Hừ, vừa tỉnh lại đã xin ý chỉ xuất cung. Cả ngày không biết lo thân, chỉ chăm chăm vào cái tên Lưu Văn Thanh ấy, Thái Tử cũng si tình quá nhỉ.” Hoàn Nhan Bất Phá cười nhạt, giọng cười dày đặc châm biếm, liếc mắt nhìn qua An Thuận: “Người đi nói với hắnl, Trẫm không muốn nhìn thấy hắnl.”

An Thuận lĩnh mệnh, vội vàng ra ngoài đuổi Thái Tử, sau khi trở vào thì thấy Hoàn Nhan Bất Phá mang vẻ mặt khó lường ngắmnghĩa một bình sứ tinh xảo trên tay.

“An Thuận, lát nữa người đến Dục Khánh Cung truyền chỉ, bảo Thái Tử là năm ngày sau ta cho phép hắnl triệu kiến tùy tùng của hắnl vào. Truyền chỉ xong, người lại tìm một người khác, bảo tên đó tìm cách đưa bình Hồng hoàn này vào tay Thái Tử.” Hoàn Nhan Bất Phá đưa cái bình cho An Thuận, đôi mắt sâu thẳm lóe lên một tia sáng lạnh lùng.

Vừa nghe nói thứ trong chiếc bình này là Hồng hoàn, An Thuận thoáng rùng mình một cái, vội vàng vướntay, cẩn thận đón lấy, trong lòng cũng thầm phỏng đoán dụng ý lần này của Hoàng Thượng.

Thế nhưng không đợi An Thuận thăm đoán, Hoàn Nhan Bất Phá đã cúi đầu nở nụ cười, khuôn mặt lạnh lẽo nói: “Năm ngày sau, đợi khi Nha Đầu tiến cung, Trẫm cũng chuẩn bị cho nàng ấy một phần quà lớn. Không phải Giang Ánh Nguyệt muốn thương tổn người Trẫm yêu thương nhất sao? Bây giờ Trẫm chưa thể giết nàng ta, vậy thì chặnmột chút vào người nàng ta quan tâm nhất vậy.”

Giọng nói của Đế Vương lạnh lẽo thấu xương, lời nói cũng hiện rõ ác ý, An Thuận âm thầm mặc niệm cho tên tùy tùng năm ngày sau bị Thái Tử gọi vào. Khỏi cần hỏi cũng biết người sắp bị hạ Hồng hoàn là ai, còn ai khác ngoài Lưu Văn Thanh mà Thái Tử ngày đêm mong nhớ nữa.

Chớp mắt đã năm ngày sau, rốt cuộc Âu Dương Tuệ Như cũng đã hoàn thành, kích động mang theo cái áo chèn rất ra hình ra dạng tiến cung, mới vừa vào trong điện, chưa kịp đặt cái hộp gắmxuống, đã bị Hoàn Nhan Bất Phá hung hăng kéo vào trong lòng, ngắmlấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng bắt đầu gặmcắn.

“Quý nha đầu, đi nhiều ngày như vậy mới chịu về đây! Nàng không nhớ Trẫm sao?!” Buồng người đang thở hổn hển trong lòng ra, Hoàn Nhan Bất Phá khàn giọng hỏi.

“Nhớ! Nhớ muốn chết luôn đó!” Âu Dương Tuệ Như ôm cổ hắnl, vừa thì thầm khe khẽ, vừa chủ động dâng bờ môi anh đào lên, nở nụ cười câu hồn nhiếp phách.

Lại một nụ hôn ướt át nóng bỏng nữa, Hoàn Nhan Bất Phá vốn định khởi binh vắntội nhưng lại bị lửa tình hỏa thiêu, thế nên cũng lập tức quên luôn ý định ban đầu, say mê chìm đắm trong sự nhiệt tình không gì sánh kịp của Tiểu Nha Đầu của hắnl.

Vừa kết thúc nụ hôn, hắnlại dùng bờ môi của mình lưu luyến vuốt ve bờ môi của Tiểu Nha Đầu, thấp giọng cảm thán: “Ừm, nụ hôn trong khoảng không (hôn gió) hôm trước tuy rất đặc biệt, làm Trẫm rất cảm động,

thể nhưng, hương vị lại không thể nào sánh được với việc hôn thật, hôn trực tiếp lên môi của nàng thể này.”

Dứt lời, hấn vùi đầu vào cổ Nha Đầu, hơi thở nóng ẩm và vật cứng rắn nào đó cứ liên tục đâm vào Âu Dương Tuệ Như, khiến nàng không sao thở nổi.

Trong tấm điện trần ngập không khí hân hoan, khiến gương mặt lạnh lùng của đám cung nhân đang canh giữ bên ngoài tấm điện đều nhu hòa trở lại, đồng loạt nghĩ thầm: Nếu Hoàng Hậu nương nương chịu tiến cung sớm thì tốt rồi, như vậy thì lúc nào không khí trong điện Càn Thanh này cũng sẽ vui vẻ hòa thuận, lòng người cũng sẽ ấm áp hơn biết bao nhiêu.

Hai người ôm ấp quần quýt một lúc (**), đến khi Hoàn Nhan Bất Phá đè Âu Dương Tuệ Như trên long sàng, còn chưa kịp cởi hết quần áo của nàng, Âu Dương Tuệ Như mới nhớ đến mục đích chính của ngày hôm nay, vội vàng níu bàn tay đang tác quái tác quái trên người mình lại, nũng nịu oán trách: “Dừng lại đã, thử lễ vật ta mang đến cho chàng trước đi.”

(**) Nguyên văn: Nhĩ Tần Tư Ma: vành tai và tóc mai cọ vào nhau. Hình dung tình cảnh ở chung thân mật.

“Làm chuyện chính sự quan trọng hơn.” Giọng Hoàn Nhan Bất Phá khàn khàn, bàn tay trượt vào trong váy áo của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve vùng căng tròn trước ngực.

“Ôi! Quý háo sắc!” Thân thể bị hấn vuốt ve đến tê dại, khát vọng trong lòng cũng trào dâng, Âu Dương Tuệ Như hờn dỗi, lập tức buông lỏng tay chân, tích cực phối hợp với hấn. Tiểu biệt thăng tân hôn, quần áo trên người cả hai còn chưa kịp cởi hết, chỉ vén váy áo, cởi khuy ra đã nhập cuộc rồi. (Càfé: Ta luôn có cảm giác chỗ này bị mất một đoạn, nhưng tìm không thấy, đành chịu vậy)

Có người nói: Nếu một người đàn ông sau khi kết thúc ân ái vẫn chăm chú nghe lời người nói như cũ, chứng tỏ hấn thật lòng yêu người. (Càfé: Ta chính thức khuyến cáo là không được tin vào câu này. Vì sau cái màn đó, thực tế đàn ông nó nghe lời lắm, nói gì cũng nghe, xin gì cũng cho hết đó, hahaha

)

Hoàn Nhan Bất Phá yêu nàng, điểm này là không thể nghi ngờ! Âu Dương Tuệ Như nghĩ như vậy, nhưng lại cố gắng áp chế xuống, cũng bất tri bất giác mơ tưởng về cuộc sống tương lai của hai người.

Nàng nhú mày, cảm thấy mình đang suy nghĩ quá xa, nên xoay người ngồi dậy, cầm chiếc hộp gấm đưa cho Hoàn Nhan Bất Phá, muốn dời đi sự chú ý của mình.

“Đây là quà của Trẫm sao?” Hoàn Nhan Bất Phá cũng ngồi thẳng dậy, vừa mở hộp gấm, vừa hỏi với giọng vô cùng chờ mong.

“Ừm, chàng xem đi.” Âu Dương Tuệ Như đợi hấn lấy cái áo chên ra xong, lập tức kéo hấn ngồi dậy, thúc giục hấn mặc thử.

“A, Trẫm còn tưởng nàng quên rồi chứ.” Hoàn Nhan Bất Phá nhìn chiếc áo chên da hươu, ánh mắt hiện vẻ vui sướng, giọng nói nồng đậm hoài niệm.

Dứt lời, hấn lập tức mặc thử, rồi vuốt vuốt, kéo kéo, vẻ mặt yêu thích không muốn buông tay.

Rất vừa người. Âu Dương Tuệ Như đi vòng quanh hấn hai vòng, cảm nâng cao lên, ánh mắt ngập vẻ tự đắc. Thấy dáng vẻ kiêu ngạo của nàng, Hoàn Nhan Bất Phá bật cười, nâng tay véo nhẹ cái mũi của nàng, nhưng không ngờ, vừa mới nâng tay lên, bỗng dừng chiếc áo “tẹt....” một tiếng, dưới nách rách thành một lỗ lớn.

Âu Dương Tuệ Như lập tức hóa đá, nhìn chằm chằm vào chỗ rách kia, gương mặt lộ vẻ đau đớn.

Hoàn Nhan Bất Phá cúi đầu kiểm tra chỗ rách, bỗng nhiên ngửa đầu cười lớn, cười sảng khoái vô cùng, sau đó kéo Tiểu Nha Đầu đang vô cùng bị thương vào lòng, dịu dàng trấn an: “Được rồi, đừng buồn nữa, đây là lần đầu tiên nàng động đến kim chỉ đúng không? Có thể làm được thể này là tốt lắm rồi. Đừng nói là chỉ rách thể này, cho dù có rách thành từng mảnh nhỏ, Trẫm cũng vô cùng yêu thích, tuyệt đối không ghét bỏ đâu!”

Âu Dương Tuệ Như nghe vậy thì sắc mặt càng thêm khó coi, hung tợn phản bác: “Sao mà rách thành từng mảnh nhỏ được chứ? Chàng nói bậy quá đi! Cởi ra, để ta khâu nó lại.”

Thấy Nha Đầu nổi giận, Hoàn Nhan Bất Phá cũng nghiêm túc lại, nhưng ý cười trong mắt lại càng đậm hơn, vội vàng cởi ra, trả lại cho Tiểu Nha Đầu đang giận phun lửa. Lại không ngờ, động tác cởi áo quá lớn, lại nghe thêm một tiếng “tẹt....” nữa, chiếc áo như bị nguyên rửa, chỉ trong nửa khắc đã tan tành, trở về đúng như nguyên trạng.

Nhìn chằm chằm mấy mảnh da hươu đang nằm dưới đất, Âu Dương Tuệ Như nhìn mà cứng họng, giống như bị sét đánh trúng, vội vàng lấy tay che mắt lại, không đành lòng nhìn nữa.

Hoàn Nhan Bất Phá cũng không nhịn được nữa, lập tức ngửa đầu cười ha hả lên, vừa cười vừa kéo nha đầu vào lòng, vuốt lưng an ủi, rồi nắm lấy bàn tay ỉu xiu của nàng, liên tục hôn lên. Ở cùng với Tiểu Nha Đầu, hẳn luôn có thể cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc từ những điều vô cùng bình dị.

Sau khi hoàn hồn, Âu Dương Tuệ Như lập tức rúc người vào ngực Hoàn Nhan Bất Phá, mặt vui vào cổ hần, sống chết không chịu ngẩng lên, thầm than: Thật mất mặt!

Hành động đáng yêu của nàng lại khiến Hoàn Nhan Bất Phá cười to một lần nữa, cười ngả cười nghiêng.

Nghe tiếng cười vui sướng từ trong điện truyền ra, An Thuận chần chừ một chút, rốt cục cũng cắn răng hô lớn: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, trò hay trong Dục Khánh cung đã bắt đầu diễn rồi ạ.”

“Sao?” Hoàn Nhan Bất Phá ngừng cười, cúi đầu khẽ nói bên tai Âu Dương Tuệ Như đang đỏ bừng xấu hổ, “Nha Đầu, sửa sang một chút, Trẫm dẫn nàng đến Dục Khánh cung xem trò hay.”

Trong giọng của Hoàn Nhan Bất Phá chứa bảy phần lạnh lùng và ba phần hứng thú, lập tức khiến Âu Dương Tuệ Như cảm thấy hiếu kỳ. Nàng đỏ mặt, rời khỏi vòng ôm của Hoàn Nhan Bất Phá, vội vàng mặc quần áo vào.

Mặc quần áo xong, trước khi bước theo Hoàn Nhan Bất Phá ra ngoài điện, nàng cúi xuống nhìn bốn mảnh da hươu dưới đất, do dự một chút, rồi cúi xuống nhặt bốn chúng lên, để lại vào hộp gấm.

Chỉ là đường may không chắc thôi, không có chuyện gì lớn, mang về, may kỹ lại lần nữa.....nó sẽ giống như ban đầu thôi, vẫn sẽ là một cái áo chèn hoàn mỹ! Nàng lừa mình dối người thầm nghĩ.

Đem hành vi mờ ám và biểu tình giận dữ của Tiểu Nha Đầu thu vào mắt, Hoàn Nhan Bất Phá bước vội hai bước, cúi đầu che giấu gương mặt vặn vẹo của mình. Hết cách, ai bảo Nha Đầu của hắn đáng yêu như vậy chứ, hắn nén cười khổ cực lắm chứ bộ!

80. Chương 80: Phối Hợp

Qủa thật trò hay đã bắt đầu diễn trong Dục Khánh cung.

Mấy ngày liên tục, Lưu Văn Thanh bị vụ gièm pha đoạn tụ quần lấy, trong lúc đang vô cùng bức mình, lại bị Thái Tử tuyên gặp, trong lòng vô cùng chán ghét nhưng lại không thể cự tuyệt, đành phải ôm theo tâm tình “chắc có thể gặp mặt Hoàng tử một lần” mà bắt đầu đi tiến cung.

Vừa tiến cung chưa nói được hai ba câu đã bị Thái Tử kéo vào thư phòng, hung hăng chất vấn hần chuyện thư tình đang ồn ào đồn đãi. Lưu Văn Thanh đã quen thói tâm cao khí ngạo với Thái Tử, sao có thể chịu được việc hắn ta bỗng dưng chuyển sang hung hăng, còn chất vấn hần chuyện vô liêm sỉ như vậy nữa. Vì vậy cơn tức cũng bùng lên, ngang ngạnh châm chọc Thái Tử hai ba câu, khiến Thái Tử tức đến sùi bọt mép, lập tức tóm lấy hần dè xuống.

Nghe thấy trong thư phòng liên tục truyền ra âm thanh vỡ vụn của đồ vật, tiểu thái giám được An Thuận an bày ở Dục Khánh cung lập tức chạy đến điện Càn Thanh hồi báo.

Lúc Hoàn Nhan Bất Phá và Âu Dương Tuệ Như chạy đến, thì tiếng vỡ vụn trong phòng đã không còn, chỉ thỉnh thoảng truyền ra tiếng rên rỉ kèm nén mà thôi.

Nghे thấy tiếng rên rĩ đậm chất tình dục phát ra, con sâu hủ nữ từ sâu trong nội tâm Âu Dương Tuệ Như lập tức trỗi dậy. Hai mắt nàng lấp lánh, rồi hành động còn nhanh hơn cả Hoàn Nhan Bất Phá, bước lên hai bước, một cước đá bật cửa phòng.

Hoàn Nhan Cảnh bị những gièm pha của Lưu Văn Thanh giày vò dần vặt, vừa thấy hấn đến, đã nóng lòng hỏi rõ nội tình ngay, cũng quên luôn cả việc chốt cửa. Hai cánh cửa phòng chỉ cần một cước nhẹ nhàng của Âu Dương Tuệ Như đã mở bung ra, đập vào tường, phát ra âm thanh chấn động.

Bị hành vi dửng mẫn của vị tiên Thái Tử Phi làm kinh sợ, các cung nhân ở đây đều lấm lét nhìn nàng, ngay cả Hoàn Nhan Bất Phá cũng nhìn nàng bằng con mắt hài hước và cảm phục.

Âu Dương Tuệ Như cũng mặc kệ người khác nghĩ gì về hành vi thô lỗ của mình, toàn bộ tâm trí của nàng đều bị thân ảnh trần trụi của hai người trong phòng câu đi.

Chỉ thấy Lưu Văn Thanh sắc mặt ửng hồng, thân thể trắng nõn vì chìm trong bể tình mà ửng hồng quỳnh rũ, cổ, ngực, mặt trong má đều đều loang lổ hồng ngân. Hấn giang rộng hai chân, chặt chẽ quấn lấy hông của Hoàn Nhan Cảnh, chủ động dâng cúc huyết non mềm của mình để Hoàn Nhan Cảnh liên tục đâm vào, miệng thì nặng nề thở dốc, liên tục thấp giọng nỉ non, “Nhanh lên một chút, mạnh nữa đi, ta còn muốn.”

Hoàn Nhan Cảnh bị sự nhiệt tình và chủ động của hấn đầu độc, đáp ứng lời yêu cầu mãnh liệt của hấn, càng thêm ra sức tăng lực, vật to lớn mạnh mẽ rút ra đâm vào, không ngừng phát ra những tiếng “phạch phạch”, lúc ra vào, chỗ giao hợp của hai người ồ ạt chảy ra dịch thể mang theo tơ máu.

Tinh thần của hai người đã hoàn toàn bị tình dục khống chế, tiếng đập cửa to như vậy cũng không làm hai người thức tỉnh được. Hình ảnh quá mức chân thật và kích thích, khiến Âu Dương Tuệ Như trừng lớn hai mắt, miệng há hốc, nhìn chằm chằm không dời mắt đi.

“Không được nhìn!” Hoàn Nhan Bất Phá đen mặt bước đến, giơ tay che mắt của nàng, mạnh mẽ kéo nàng ra ngoài. Nha đầu này thật hoang dã quá mà! Đợi gả cho Trầm xong, Trầm phải từ từ dạy dỗ mới được! Hắc bất đắc dĩ nghĩ thầm.

Hai người rời khỏi phòng không lâu, thì Giang Ánh Nguyệt cũng biết tin, vội vàng chạy đến.

Thấy Giang Ánh Nguyệt mang vẻ mặt hốt hoảng, hai mắt Hoàn Nhan Bất Phá lướt qua một tia hứng thú, hơi dời bước chân, nhường đường cho nàng ta, giúp nàng ta nhanh chóng nhìn rõ cảnh tượng bên trong gian phòng.

Chỉ lo nghĩ đến an nguy của đệ đệ nên Giang Ánh Nguyệt lại hoàn toàn không để ý đến hai kẻ đại thù của mình, chỉ chăm chăm xộc thẳng vào thư phòng mà thôi, đến khi thấy rõ tình cảnh bên trong, nàng lập tức cứng đờ, giống như bị sét đánh, đầu óc sững sờ trống rỗng.

“Các người làm gì vậy hả?” Sau khi hoàn hồn, nàng ta thét lên một tiếng thê lương, một cước đá văng cửa phòng, cầm lấy sách vở, chặn giấy trên bàn liên tục ném về Hoàn Nhan Cảnh, điên cuồng gào thét: “Súc sinh! Buông hấn ra ngay!”

Đang say mê tập trung nên Hoàn Nhan Cảnh không có chút phòng bị, bị nàng ta ném vỡ đầu chảy máu, trong chớp mắt, lập tức ngất đi.

Giang Ánh Nguyệt vội vã chạy đến, đẩy thân thể hấn ra, hạ thân cứng rắn của hấn không vì chủ nhân hôn mê mà mất đi sức sống, nên khi bị Giang Ánh Nguyệt đẩy, cũng vì vậy mà tuột khỏi cúc huyết của Lưu Văn Thanh, phóng xuất, dẫn đến Lưu Văn Thanh phát ra tiếng rên rĩ vì chưa thỏa mãn.

Chứng kiến đệ đệ mình đang lâm vào cao triều tình dục, đáng dấp chủ động hầu hạ, Giang Ánh Nguyệt nhú mày, vươn tay áp vào trán hấn, phát hiện cái trán nóng hổi, trên đó là mồ hôi ẩm ướt, mang theo một mùi hương nồng lung, đầu óc nàng lập tức chấn động, thất thần lẩm bẩm: “Hong hoàn, lại là hong hoàn?”

Nhanh như chớp, một ý nghĩ đáng sợ lướt qua đầu nàng, nàng giật mình, hai mắt đăm đăm nhìn về Hoàn Nhan Bất Phá và Âu Dương Tuệ Như ngoài bậc cửa, nhìn thấy nụ cười châm biếm trên mặt hai người, nàng chớp mắt, lão đảo ngả xuống bên giường, ngất xỉu.

Sau khi sẩy thai thân thể vốn rất suy yếu, lại ảm ỉ một hồi, tinh thần bị kích thích dữ dội, cho dù Giang Ánh Nguyệt có là người sắt, cũng không thể chịu đựng nổi.

“Đỡ Thái Tử và Thái Tử Phi đi trị liệu đi.” Hoàn Nhan Bất Phá phát tay, gọi vài cung nhân đến thu dọn tàn cuộc.

Đợi khi hai người bị khiêng sang phòng khác chữa trị, hắn mới tức giận nhìn qua tiểu nha đầu, thấy nàng làm bộ tỏ ra ngoan hiền, đành hoàng đường yên một chỗ, mới hài lòng gật đầu, rồi sải bước vào trong phòng, híp lại đôi mắt lạnh lẽo, vẻ mặt khó lường chăm chú nhìn vào Lưu Văn Thanh đang còn rên rỉ trên giường.

Đây chính là Thái tử Đại Chu sao? Hơ, cũng thường thôi, chỉ được có từng này thủ đoạn, so với Hoàng tử của hắn còn kém xa, sao có thể lật đổ Đại Kim, cướp đoạt Hoàng quyền của ta chứ? Thật mơ tưởng!

Hắn khinh miệt nghĩ thầm, nhướng mắt nhìn sang An Thuận đang đứng bên cạnh, cay nghiệt nói: “Giội nước vào hắn, khi nào tỉnh lại mới thôi.”

An Thuận tuân lệnh, bảo vài tên thị vệ bên cạnh ra giếng múc nước, từng thùng từng thùng một dội vào người Lưu Văn Thanh đang mê mang trên giường. Tuy cuối Đông nước giếng đã ấm lại đôi chút, lúc nhúng tay vào cũng có chút ấm áp, nhưng dội lên người vẫn lạnh thấu xương.

Thùng đầu tiên dội xuống, cả người Lưu Văn Thanh run rẩy kịch liệt, tiếng rên rỉ dần dần ngừng lại, đôi mắt mơ màng đã hiện ra đôi chút sáng trong.

An Thuận thấy có hiệu quả, lại tiếp tục ra lệnh cho thị vệ đi múc nước, không ngừng dội lên người hắn. Trong phòng vang lên tiếng nước “ào ào”, lượng nước quá nhiều, nên tràn ra khắp sàn nhà, tràn ra phía cửa, chảy ra ngoài.

Cứ vậy khoảng một khắc sau, Lưu Văn Thanh dần dần tỉnh táo lại, sắc môi tái xanh, thân mình run rẩy.

Hồng hoàn được xưng là đẳng cấp xuân dược chính vì nó có thể giúp giữ lại tất cả ký ức khi người ta vẫn đang chìm trong cao trào mãnh liệt, sau đó cũng không mất đi, tiếp đó là trầm mê rồi nghiện ngập.

Lúc này, Lưu Văn Thanh đã tỉnh táo, nhưng lại muốn mình vĩnh viễn mơ hồ. Hắn nhớ đến cảnh tượng mình phóng dăng dong đưa dưới thân Hoàn Nhan Cảnh, nhớ cảnh Hoàn Nhan Bất Phá và Âu Dương Tuệ Như lạnh lùng bàng quang như xem diễn, lại nhớ đến Hoàng tử kích động xông đến cứu mình, nhìn thấy đáng dấp không chịu nổi của hắn, mà không chịu nổi ngắt đi.

Những ký ức này liên tục tàn phá đầu óc Lưu Văn Thanh, hắn cắn răng, cuộn người lại, nhắm chặt hai mắt nhằm trốn tránh hiện thực đang bày ra.

Nhưng mà, có người không để cho hắn trốn tránh, Âu Dương Tuệ Như đứng bên ngoài cửa, nhẹ nhàng mở miệng nói: “A! Thì ra lời đồn trên phố là thật. Lưu đại nhân thật sự có long dương chi, chẳng những có long dương chi mà còn là một kẻ bán sắc đổi cứng chiều nữa. Hạng người ti tiện như vậy sao có tư cách chỉ trích phụ thân ta kéo bè kết phái, loại trừ đối thủ được chứ?!”

Thật là một tiểu cô nương bao che khuyết điểm, lúc này còn muốn hả giận thay cha mình. Hoàn Nhan Bất Phá quay đầu nhìn nàng, khóe môi nhếch lên một nụ cười cứng chiều. Ngược lại khi nhìn về phía Lưu Văn Thanh, vẻ mặt lập tức trầm xuống, cất giọng lạnh lẽo nói: “Thiếu Chiêm Sự không biết mẫu mực, thật làm bẩn mắt người khác, chẳng lẽ không biết làm mình sạch sẽ hơn sao? Trẫm ở trước điện chờ người, xử lý xong thì tự mình đến thỉnh tội.”

Dứt lời, hắn để lại vài cấm vệ ở lại trông coi thư phòng, còn bản thân thì dẫn theo Âu Dương Tuệ Như ra trước điện.

Thấy nha đầu vẫn lè mề, hai mắt tinh quái vẫn còn liếc nhìn tình cảnh bên trong, hắn thầm than thở nha đầu này thật hoang dã, lúc nào cũng khiến mình không biết làm sao, nhưng lại yêu chết cái nét cuồng dã ấy, trong lòng cảm thấy thật mâu thuẫn, đi tới nhéo mạnh vào hai má nàng, nghe thấy nàng nũng nịu kêu đau mới dừng tay lại.

Hai người nhàn nhã ra trước điện uống trà, nghĩ xem nên xử lý Lưu Văn Thanh thế nào mới đáng. Trò chơi hôm nay đã rành rành như thế, biết bao con mắt nhìn vào, hiệu quả còn kinh người hơn vụ Âu Dương Tuệ Như hòa ly lần trước, chỉ trong chớp mắt, sự việc đã truyền khắp hoàng cung.

Mang tội danh “Dâm loạn cung đình” trên người, lần này Lưu Văn Thanh khó có thể thoát khỏi tội chết, thậm chí sẽ phải chết vô cùng nhục nhã, bị người đời phỉ nhổ.

Hiển nhiên, kẻ ở lại một mình trong thư phòng – Lưu Văn Thanh cũng tự biết kết cục của mình, hẩn chặt vật ngồi dậy, cảm ghét liếc nhìn những vết tích trên người mình, lê từng bước một gọi người mang nước tắm, rồi tỉ mỉ chà rửa cơ thể.

Hai mắt hẩn vô cùng bình tĩnh, những đau khổ, bối rối, tuyệt vọng lúc vừa tỉnh lại đều biến mất không còn một mảnh, như một em bé sơ sinh, gương mặt treo nụ cười đơn thuần không màng danh lợi.

Cẩn thận tỉ mỉ chà rửa chính mình xong, hẩn lại cẩn thận thay bộ quần áo mới, chậm rãi đi đến bức tường trong thư phòng, cầm lấy thanh kiếm đang treo trên tường xuống, rút kiếm ra, không chút do dự gác lên cổ mình, nhẹ nhàng cửa thẳng.

Động mạch cổ bị cắt đứt, máu phun thẳng ra ngoài, bắn ướn lên bức tường trắng xóa, biến nó thành màu của máu, ba mươi giây sau, Lưu Văn Thanh lẳng lặng nhắm hai mắt lại, nằm xuống đất. Ba mươi giây, một sinh mạng cứ thế lìa đời.

Trước mắt bao người, bị một nam nhân ô nhục đùa bỡn, bị gán cái mác “Dâm loạn cung đình”, cho dù kế hoạch của tỷ đệ hẩn thành công thì sao? Lưu Văn Thanh đã không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa!

(Càfé: Nói thật làm đoạn này ta cảm thấy rất thê lương. Biết là Lưu Văn Thanh tự làm tự chịu, tự chọn cách dùng mỹ nam kế thì phải tự biết nhận lấy hậu quả của kế này, nhưng không hiểu sao ta vẫn cảm thấy xót xa cho hẩn quá. Có lẽ tác giả muốn chúng ta vừa khinh bỉ hành vi của hẩn, nhưng cũng vừa muốn chúng ta thấu hiểu cho hẩn, đến cuối cùng, khi buông xuống danh lợi và trách nhiệm, hẩn cũng chỉ như một đứa trẻ đơn thuần mà thôi. Trách là trách cho thân phận của hẩn, thân phận của hậu duệ Hoàng tộc tiền triều.

~Ôi, ta thật thánh mẫu!!!)

Hoàn Nhan Bất Phá và Âu Dương Tuệ Như ngồi trước điện đợi hồi lâu vẫn không thấy Lưu Văn Thanh đâu, phái người đi xem, lúc nghe tin thì vội vã tới nhìn, chỉ nhìn thấy Lưu Văn Thanh mang vẻ mặt bình thản nằm trên vũng máu.

Trong kịch bản gốc có miêu tả về cái chết của Lưu Văn Thanh, cũng đồng dạng là động mạch cổ bị cắt đứt, cũng đồng dạng là máu văng khắp nơi, cảnh tượng vô cùng thê thảm, tình cảnh trước mắt này đúng vậy còn gì? Hẩn hôm nay, về bản chất, cũng là chết trên tay Âu Dương Tuệ Như, chẳng lẽ đây chính là việc nhân vật không thể thoát khỏi số phận mà kịch bản đưa ra?

Âu Dương Tuệ Như cảm thán vận mệnh thật kỳ diệu, lại nhớ đến kết cục của chính mình, không nhịn được mà rùng mình một cái.

Hoàn Nhan Bất Phá kéo nàng vào lòng, mạnh mẽ ấn đầu nàng vào ngực, không để nàng chứng kiến cảnh tượng đầm máu trước mắt, trong lòng lạnh lùng nghĩ: Biết tự mình xử lý như vậy thì tốt, đỡ mất công Trầm ra tay. Chỉ là, tỷ tỷ của ngươi sẽ không được may mắn như vậy, Trầm không đem nàng ta băm thành vạn đoạn, nghiền xương thành tro, thì quyết không từ bỏ!

81. Chương 81: Tạm Biệt Thái Tử (*)

(*) Tên chương là ta đặt, vì chương này không thấy tên đâu, không biết là tác giả không đặt, hay tên chương bị mất nữa. Nghe có vẻ lưu luyến với Thái Tử nhỉ? =)))

(**)Chương này, các nàng để ý để tránh nhầm lẫn, riêng trong lời của Giang Ánh Nguyệt và Hình Phương Lan, thì Thái Tử tức là chỉ Lưu Văn Thanh các nàng nhé.

Sau khi Giang Ánh Nguyệt tỉnh lại từ trận hôn mê thì lập tức hỏi ngay tình hình của Lưu Văn Thanh, còn chưa kịp xuống giường tìm hẩn, thì Hình Phương Lan đã ngăn cản, nàng ta quỳ xuống, áp úng kể lại chuyện Lưu Văn Thanh tự sát.

Thái Tử đã chết, đại nghiệp của bọn họ coi như cũng triệt để thất bại, tương lai sẽ biết đi về đâu? Hình Phương Lan vô cùng mê mang.

“Hoàng đệ đã chết? Đã chết sao?” Giang Ánh Nguyệt cúi người, dử tợn nín vạt áo Hình Phương Lan, hỏi. Nàng không dám tin vào tai mình.

“Đúng vậy, chủ tử, Thái Tử không chịu nổi sỉ nhục, nên đã tự sát.” Hình Phương Lan bị nàng ta nín đến không thở nổi, khó khăn trả lời.

Ngực Giang Ánh Nguyệt như bị ai đó dùng búa đập vào, đau đớn phun ra một búng máu.

Hình Phương Lan nghiêng đầu tránh né, nhưng một bên mặt vẫn bị máu phun lên, trông đáng sợ vô cùng. Đáng sợ hơn là Giang Ánh Nguyệt, khóe miệng vương máu, hai mắt trừng lớn, sắc mặt tái xanh, đầu tóc tán loạn, nhìn như ác quỷ.

“Thi thể Hoàng đệ ở đâu?” Giang Ánh Nguyệt nuốt máu, nặng nề hỏi.

“Hồi bẩm chủ tử, vì bị Hoàn Nhan Bất Phá gán tội danh “Đâm loạn cung đình”, nên đã bị tiên thi (dùng roi quật xác) rồi ném ra bãi tha ma rồi ạ”. Hình Phương Lan cố gắng trả lời.

“Tiên thi? Bãi tha ma?” Giang Ánh Nguyệt lại phun thêm ngụm máu thứ hai, vừa gào khóc vừa cười ha hả, “Tốt, Hoàn Nhan Bất Phá, gậy ông đập lưng ông sao? Thủ đoạn giỏi! Thì ra Âu Dương Tuệ Như thật sự biết được thân thể của ta, nàng ta đúng là không lừa ta! Không phải lừa ta! Điều tại ta, tại ta quá mức tự phụ! Hoàng đệ, tỷ tỷ có lỗi với đệ! Là do tỷ tỷ hại đệ!”

Nhìn thấy chủ tử lúc thì cười to, lúc lại khóc lớn, tâm trạng Hình Phương Lan vô cùng bàng hoàng, phân tích kỹ lời Giang Ánh Nguyệt lần nữa, nàng lập tức cả kinh: Cái gì là gậy ông đập lưng ông? Chủ tử động vào người Hoàn Nhan Bất Phá yêu thương nhất, nên Hoàn Nhan Bất Phá mới giết người chủ tử quan tâm nhất sao? Vậy người chủ tử quan tâm nhất, đương nhiên là đệ đệ của nàng ấy rồi. Hoàn Nhan Bất Phá tra được điều này, vậy thì không thể nào không tra ra thân thể của bọn họ được. Sở dĩ chưa động đến chủ tử, chắc là do muốn dò xét chủ tử, rồi sau đó một lưới tóm gọn?

Hình Phương Lan càng nghĩ càng kinh hãi, hơn nữa Thái Tử đã chết, hi vọng phục quốc cũng tan theo, nhất thời nàng không người dựa vào, bắt đầu âm thầm trù tính cho tương lai của bản thân.

Đang lúc suy nghĩ xuất thần, Giang Ánh Nguyệt trong cơn điên cuồng đã bình tĩnh lại, chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống, vẻ mặt khó lường, bỗng nhiên, nàng ta nở nụ cười, nụ cười vô cùng sáng lạng, lẩm bẩm nói: “Tốt, bây giờ Hoàng đệ đã chết, cũng hết hi vọng phục quốc, nếu bọn chúng đã biết thân thể của ta, thì ta cứ cùng bọn chúng cá chết lưới rách (chết chung) là được rồi! Lần này dù có mất hết tất cả, ta cũng phải giết hết cả nhà Hoàn Nhan Bất Phá!”

Dứt lời, nàng ta trầm tư trong chốc lát, đánh cuộc bằng tất cả thể lực của mình, vạch ra một kế hoạch tỉ mỉ, rồi rủ rỉ nói cho Hình Phương Lan, để nàng ta ra ngoài bố trí.

Hình Phương Lan dập đầu, khuyên nhủ: “Chủ tử, tuyệt đối không thể làm vậy? Mục đích lần này của bọn họ là để ngài mất hết lí trí, rồi bại lộ tất cả thể lực đánh một trận với họ, bọn họ chính là muốn một lưới bắt trọn chúng ta. Ngài làm vậy không phải là đã trúng kế bọn họ hay sao? Xin chủ tử suy nghĩ lại.”

“Câm miệng!” Giang Ánh Nguyệt hung tợn tát một cái lên mặt Hình Phương Lan, gằn giọng nói: “Hoàng đệ đã chết, ta lẻ loi một mình còn có ý nghĩa gì? Không bằng dùng cái mạng này đổi mạng cả tộc nhà Hoàn Nhan Bất Phá, đáng giá!” Dứt lời, dường như đã tưởng tượng được cảnh đầu cả tộc Hoàn Nhan Bất Phá đang chất chồng trước mặt, nàng ta ngửa đầu cười to.

Hình Phương Lan thấy nàng ta vẫn khư khư cố chấp, nên không khuyên nữa, yên lặng rời khỏi tấm điện, trong lòng lại thầm nghĩ: Cái gì mà dùng mạng của một mình người để đổi? Thứ người nắm, chính là mạng của mấy trăm người bọn ta! Người khác cam tâm tình nguyện chết vì người, nhưng ta không cam tâm! Vì vậy, ta nhất định phải tìm đường ra ỉnh.

Nghĩ xong, nàng ta lại đi vòng đến điện Càn Thanh.

Hoàn Nhan Bất Phá nghe tin Hình Phương Lan cầu kiến, khóe môi cong lên một chút hứng thú, cũng không đuổi nàng ta, mà cho người triệu vào. Hai người nói chuyện với nhau một lúc, có được thứ mình cần xong, Hình Phương Lan hài lòng rời đi.

Hình Phương Lan vừa rời khỏi, thì Ngọc Kỳ mama cũng vừa đến, hồi bẩm Thái Hậu muốn mời Hoàn Nhan Bất Phá đến Từ Ninh cung nghị sự.

Hoàn Nhan Bất Phá đoán được Thái Hậu muốn bàn với hắn điều gì, nên vui vẻ lên đường.

“Hoàng Thượng, con muốn xử lý Thái Tử thế nào?” Thái Hậu rầu rĩ hỏi.

“Cứ theo luật mà xử lý thôi.” Hoàn Nhan Bất Phá nhàn nhã uống trà, lơ đãng trả lời.

“Theo luật, vậy không phải Thái Tử sẽ bị tội chết sao?” giọng nói Thái Hậu có chút phản đối “Hoàng Thượng, Vệ Vương hôn mê, có thể cả đời sẽ không tỉnh lại, Thuận Vương mất kém, thân mang thương tật, con chỉ có bấy nhiêu nhi tử, không thể thương tổn thêm được nữa.”

Đối với lời nói của mẫu thân mình, trước nay Hoàn Nhan Bất Phá đều không phải nói gì nghe nấy, nhưng cũng rất cân nhắc, lại nhớ đến kế hoạch điên cuồng sắp tới của Giang Ánh Nguyệt, hắn giật mình, ngẫm nghĩ: Vậy thì, Trầm sẽ cung cấp cho người một cái thiên thời địa lợi, còn chuyện nhân có hòa hay không, thì phải dựa vào bản lĩnh của người rồi.

Nghĩ xong, hắn mới thông thả buông chén trà trong tay xuống, từ tốn nói: “Mẫu Hậu nhắc nhở rất phải. Vậy thì, để Thái Tử bị thiên phạt đi, trục xuất khỏi Hoàng Thất vậy.”

Thái Hậu nghe vậy, cúi đầu ngẫm nghĩ một chút, rốt cục cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Tuy rằng thiên phạt là hình phạt rất tàn khốc, nhưng dù sao vẫn tốt hơn so với mất mạng.

Cái gọi là thiên phạt, chính là một nghi thức của Tát Mãn giáo, dùng kinh văn cầu nguyện, tiêu trừ tội nghiệt trên người, sau đó dùng roi gai quất vào lưng người phạm tội, chứng tỏ đã rút xương cốt người đó, rồi dùng dao rạch lên cổ tay ấu chảy ra, chứng tỏ là đã rút nguồn gốc của người đó đi. Như vậy, làm xong nghi thức, thì người đó cũng coi như đã bị rút đi xương cốt và nguồn gốc, sẽ không được người trong gia tộc thừa nhận nữa.

Quyết định xong biện pháp xử lý Thái Tử, hôm sau Hoàn Nhan Bất Phá lâm triều, còn chưa kịp tuyên cáo với văn võ triều đình, thì đã bị đảng của Thành Vương đồng loạt dâng tấu, nói là Thái Tử vô đức, nghiệp chướng nặng nề, cần phải dùng cực hình nghiêm trị.

Đối với sinh tử của Thái Tử, Hoàn Nhan Bất Phá đã sớm có quyết định, há lại cần người khác xen vào? Mà Thành Vương lại vênh váo quá mức, chưa gì đã vội vàng xao động, khiến hắn vừa bất mãn vừa thất vọng vô cùng, vì vậy đem đảng của Thành Vương đồng loạt giáng chức.

Thành Vương nghiêng ngả không ra dụng ý của Hoàn Nhan Bất Phá, nhất thời mồ hôi ướt đẫm thân mình, trong lòng thấp thỏm không yên. Ngay cả khi Hoàn Nhan Bất Phá tuyên bố sẽ áp dụng thiên phạt với Thái Tử, trục xuất khỏi dòng họ cũng không thể làm hắn yên lòng hơn được.

Theo hắn, chỉ cần Thái Tử chưa chết, vẫn chính là uy hiếp đối với hắn, trước nay Phụ Hoàng vẫn luôn máu lạnh vô tình, lúc này lại không chịu giết Thái Tử, hắn không thể không phòng bị việc sau này Phụ Hoàng sẽ đổi ý. Hơn nữa Thuận Vương vẫn còn ở lại kinh thành, trong tay lại nắm trọng binh, người mà Phụ Hoàng hướng đến cũng không nhất định là hắn. Càng nghĩ, nội tâm Thành Vương càng bị treo cao, đôi mắt đang rũ xuống không ngừng lóe ra từng tia sáng lạnh.

Ngày thiên phạt đến rất nhanh, đây cũng là lần đầu tiên có người trong Hoàng thất Hoàn Nhan bị thiên phạt trục xuất khỏi Hoàng tộc, mà thân phận của người này lại là Thái Tử của một quốc gia, vậy nên Hoàn Nhan Bất Phá đã rất cẩn thận chọn núi Thiên Hoa làm tế đàn để cử hành nghi thức thiên phạt.

Núi Thiên Hoa chỉ có một con đường nhỏ hiểm trở để đi lại, nắm được con đường này, cũng coi như là đã nắm giữ được cả núi Thiên Hoa, vì vậy Hoàn Nhan Bất Phá đối với việc bảo vệ an ninh con đường vô cùng xem trọng, cả Thuận Vương và Thành Vương đồng thời cùng nhau phụ trách bố trí canh phòng, còn hắn thì dẫn đầu nhóm quần thần lên núi tiến hành nghi thức.

Thái Tử và Giang Ánh Nguyệt đều mặc đồ trắng, song song quỳ gối trên tế đàn, trên tế đàn đốt đàn hương, hương khói lượn lờ, tăng thêm sự trang nghiêm cho bầu không khí. Mấy chục vị vu sư đeo mặt nạ ngồi quanh hai người họ, tạo thành một vòng tròn, miệng liên tục niệm kinh văn, thay bọn họ tẩy trừ tội nghiệt.

Một vị Đại Tế Ti đeo mặt nạ lông vũ bước vào giữa vòng tròn, nhảy múa xung quanh hai người, đến khi kinh văn tạm ngừng, ông cầm một sợi roi gai hơ qua đàn hương trên tế đàn, rồi mạnh mẽ quật vào Hoàn Nhan Cảnh và Giang Ánh Nguyệt đang mang vẻ mặt chết lặng quỳ gối bên dưới.

Quật xong bốn mươi roi, trên lưng hai người đều đã loang lỗ vết máu, Đại Tế Ti dừng động tác lại, cầm lấy dao găm đặt trên Tế đàn lên, bước đến chỗ Thái Tử và Giang Ánh Nguyệt, rồi bảo bọn họ vươn tay ra để ông lấy máu.

Hoàn Nhan Cảnh bước lên trước Giang Ánh Nguyệt rồi vươn cổ tay ra, đưa đến mũi dao của Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti nâng dao găm lên, rồi hạ mũi dao xuống, nhưng không phải hạ xuống cổ tay của Hoàn Nhan Cảnh mà lại cắt xuống yết hầu của hắn, trong chớp mắt máu tươi tung tóe bắn ra, làm Đại Tế Ti cả người đầm máu, làm gương mặt vốn đã dữ tợn của hắn càng thêm đáng sợ.

Chúng thần dự lễ lập tức thất kinh kêu lên, sau đó lại mềm nhũn ngã người xuống ghế, Hoàn Nhan Bất Phá cũng bật người dậy, định đứng lên, nhưng lại thấy cả người vô lực, ngã ngồi xuống ghế. Thái Hậu thì đỡ trán, triệu chứng rõ ràng cũng giống như nhau.

Ngay cả nhóm cấm vệ định xông lên bắt lấy tên Đại Tế Ti dám ám sát Hoàn Nhan Cảnh vừa bước lên hai bước, đều đồng loạt lao đảo rồi quỳ rạp xuống đất, chỉ có thể dựa vào thanh đao chống đỡ cơ thể của mình.

Đại Tế Ti đeo mặt nạ dẫn đầu nhóm tế ti còn lại tụ quanh Giang Ánh Nguyệt, hiển nhiên chính là vây cánh của nàng ta.

“Ha ha ha.....” Giang Ánh Nguyệt cất giọng cười điên cuồng, nhận lấy dao găm từ tay Đại Tế Ti, đi đến bên cạnh thi thể của Hoàn Nhan Cảnh, từng nhát từng nhát đâm xuống hạ thể (Càfé: nhấn mạnh, là hạ thể nha! Thấy ghê quá!) của hắn, trong mắt là sự điên cuồng không chút che giấu.

“Giang Ánh Nguyệt, ngươi can đảm thật đấy! Binh sĩ của Trẫm sẽ nhanh chóng lên đây, ngươi cứ chờ đến tội đi.” Không chút sức lực ngồi tựa lưng trên ghế, Hoàn Nhan Bất Phá đảo mắt nhìn tất cả mọi người trúng mê được trong đại điện, bình tĩnh nói, giọng điệu thách thức.

“Ồ? Vậy sao?” Giang Ánh Nguyệt vẫn tiếp tục tàn nhẫn đâm xuống hạ thân của Hoàn Nhan Cảnh, không chút để ý đáp.

Lúc này, một tên vệ binh thông truyền từ bên ngoài chạy vào, chưa kịp nhìn tình cảnh trong đại điện đã hốt hoảng bẩm báo: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, Thành Vương tạo phản, tự mình xuống núi, phong tỏa đường đi, tự mình mang binh tiến về Hoàng Thành.”

“Thuận Vương đâu?” Hoàn Nhan Bất Phá bình tĩnh hỏi.

“Thuận Vương để lại một nửa nhân mã để dẹp đường đi, dẫn một nửa nhân mã còn lại chạy theo đuổi giết Thành Vương rồi ạ.” Nói xong, vệ binh thông truyền có chút hoảng hốt, đầu cúi thấp xuống, rồi nằm sấp xuống không còn sức lực đứng dậy nữa.

Những binh sĩ khác bên ngoài chạy vào cứu giá, đều bị nhóm vu sư Tát Mãn tàn sát gần như không còn.

Nhóm chúng thần cả người mềm nhũn thấy tình cảnh như vậy thì vô cùng sợ hãi. Nhưng thái độ của Hoàn Nhan Bất Phá vẫn bình thản như thường, khiến Giang Ánh Nguyệt hận đến nghiến răng nghiến lợi vì không thể nhìn thấy hắn thất thủ.

“Ha ha, Hoàn Nhan Bất Phá, ngươi không thể ngờ được đúng không? Ta chỉ mới đem kế hoạch của mình tiết lộ một chút cho con trai của ngươi, hắn ta đã lập tức chọn lấy ngôi vị Hoàng Đế, bỏ mặc ngươi không thêm để ý, ngươi cảm thấy thế nào?” Giang Ánh Nguyệt đâm Hoàn Nhan Cảnh thành một đồng bùn nhão, rồi đi đến bên người Hoàn Nhan Bất Phá, dùng dao găm phỉ phỉ hai má lạnh lẽo của hắn, âm trầm hỏi.

“Nếu hắn thành công, thì coi như hắn giỏi, còn nếu thất bại, chỉ có thể trách hắn vô dụng mà thôi. Thắng làm vua thua làm giặc, đó là lẽ hiển nhiên, Trẫm chẳng cảm thấy gì.” Hoàn Nhan Bất Phá khinh miệt liếc nhìn Giang Ánh Nguyệt, chậm rãi nói.

“Thật không? Đáng tiếc, hai người bọn chúng sẽ chẳng ai thành công đâu. Vì ta đã bố trí ám cọc bên cạnh chúng từ sớm rồi, đợi bọn chúng lưỡng bại câu thương xong, ta cứ thế mà làm ngư ông đắc lợi. Ôi chao

Hoàn Nhan Bất Phá ơi, rốt cục thì người cũng chỉ có thể mà thôi, bốn đứa con trai của người đều bị hủy trên tay ta, bây giờ, ngay cả mạng của người cũng phải dựa vào một ý niệm của ta thôi đấy.” Giang Ánh Nguyệt hung tợn nói.

“Con không có thì sinh tiếp thôi, Trầm chả sao cả. Nếu người muốn giết Trầm thì cứ động thủ đi, nhưng phải xem người có bản lĩnh đó không đã.” Hoàn Nhan Bất Phá mỉm cười thờ ơ, giọng điệu tùy ý vô cùng.

“Sinh tiếp?” Giang Ánh Nguyệt trừng mắt, cứ như là nghe thấy chuyện vô cùng buồn cười, sau đó là điên cuồng cười ha hả, cười lớn hồi lâu sau, nàng ta mới hỗn hển nói: “Hoàn Nhan Bất Phá, còn quên nói với người, ngay từ lúc ta mới tiến cung, thì đã hạ thuốc tuyệt dục với nhóm phi tần của người rồi. Năm năm nay các nàng đều không có tin tức, người không thấy hoài nghi chút nào sao? Tuy rằng ta không thể tiếp cận người để trực tiếp hạ độc, nhưng dược tính của loại thuốc ấy vô cùng mạnh mẽ, người hoan hỷ với các nàng ta năm năm, đã bị lây nhiễm độc tính từ lâu rồi, không thể cứu được nữa, bây giờ người cũng chỉ là một nửa hoạn quan mà thôi! Ta chưa giết người, là để người thoải mái mà nhìn tất cả, cho người biết được, cái gì gọi là sống không bằng chết!”

Vốn dĩ Giang Ánh Nguyệt lập kế hoạch trong vòng năm năm sẽ quyến rũ được Hoàn Nhan Bất Phá, rồi mang thai long tử, sau năm năm, Hoàn Nhan Bất Phá sẽ không thể làm phi tần nào mang thai được nữa, rồi nàng ta sẽ giết tất cả những Hoàng Tử khác, con trai nàng ta sẽ là người nối dõi duy nhất của Hoàng gia, kế hoạch phục quốc đã cận kề, đáng tiếc, Hoàn Nhan Bất Phá lại không cho nàng ta cơ hội, vậy thì, Hoàn Nhan Bất Phá chỉ có thể tuyệt tử tuyệt tôn mà thôi.

82. Chương 82: Ba Sai Lầm

“Nghiệt súc! Người đáng chết!” Nghe xong lời của nàng ta, Hoàn Nhan Bất Phá chỉ nhú mày, còn chưa nói gì, thì Thái Hậu đã cố gắng chống đỡ cơ thể, đứng dậy quát lớn.

Quả nhiên là tham lang, làm dao động cơ nghiệp trăm năm của Đại Kim ta! Nghĩ đến con mình tương lai không còn con trai để kế thừa cơ nghiệp, tim Thái Hậu lại quặn đau lên.

Nghe thấy lời mắng chửi tức giận của Thái Hậu, vẻ mặt của Giang Ánh Nguyệt vặn vẹo, ra hiệu cho tên sĩ tử đến giết Thái Hậu. Thấy Giang Ánh Nguyệt muốn động đến mẫu thân của mình, Hoàn Nhan Bất Phá không thể nhìn nữa, đột ngột đứng dậy, bắt lấy tay Giang Ánh Nguyệt, cướp dao găm trên tay nàng ta, quay người nàng ta úp sấp xuống án kỷ (cái bàn), rồi lấy dao áp lên cổ nàng ta.

Biến cố đột ngột thay đổi, nhóm tử sĩ giả dạng vu sư Tát Mãn ngậy người một lúc, rồi trong chớp mắt đó, nhóm cấm vệ vốn đang suy yếu bỗng dưng khỏe mạnh hùng dũng chạy đến, chỉ trong hai ba động tác đã đem bọn chúng chế ngự. Nhóm cấm vệ còn lại thì phân phát thuốc giải mê được cho nhóm triều thần.

Sắc mặt Giang Ánh Nguyệt lập tức thay đổi, không dám tin cất tiếng hỏi: “Người không trúng mê được? Nói vậy, kế hoạch của ta người đã biết được từ sớm? Vậy chuyện Thành Vương tạo phản cũng là giả? Các người hợp mưu tính kế ta?”

“Thành Vương tạo phản là thật. Cho dù Trầm biết, cũng không thể cất được ý muốn của hần, hần muốn cái gì, hần sẽ tự mình ra sức cố gắng chiếm đoạt, Trầm sẽ không ngăn cản. Trầm chỉ để ý nhất là, là muốn tự tay nghiền xương của người thành tro. Đời này Trầm chưa từng bị ai tính kế như vậy cả!”

Nghĩ đến bản thân thể nhưng bị đầu độc, đời này không thể có được mụn con với Tiểu Nha Đầu, Hoàn Nhan Bất Phá thật sự hận Giang Ánh Nguyệt đến tận xương tủy, nâng dao lên, gọt một cái lên ngón tay của nàng ta.

“Ngón tay này đã đủ bốn tiền chưa? Hình như còn chưa đủ nhỉ?” Hần cay nghiệt nói: “Trầm sẽ không giết người ngay, Trầm chỉ cắt dần mỗi bốn tiền thịt một trên người người, người nói xem, người có thể chống đỡ được bao lâu đây?” Hần nhẹ nhàng đặt câu hỏi, làm mọi người ở đây run rẩy trong lòng.

Giang Ánh Nguyệt kêu gào thảm thiết, lại đột nhiên cười khúc khích lên, hớn hở nói: “Ta đã sớm phòng ngừa có kẻ sẽ phản bội ta, quả nhiên là thế! Hoàn Nhan Bất Phá, người cho rằng ta không chừa đường lui ỉn sao? Ta khuyên người nên sớm thả ta ra, còn không, tâm can bảo bối của người sẽ thảm lắm đấy!”

Nàng ta vừa dứt lời, một lão mama xách theo một cung nữ cả người vô lực từ phía sau Thái Hậu đi lên, kéo mạn che trên mặt nàng cung nữ đó xuống, rồi dứt thuốc giải cho nàng ấy, sau đó dùng dao áp vào cổ họng của nàng.

“Bảo nhi?! (Nha Đầu?!),” thấy rõ gương mặt của cung nữ kia, Âu Dương Tĩnh Vũ và Hoàn Nhan Bất Phá đồng thời hoảng sợ kêu lên.

“Cha! Hoàn Nhan Bất Phá! Thật xin lỗi!” Bị hạ mê dược rất nặng, ngay cả nói chuyện Âu Dương Tuệ Như cũng không có sức, chỉ có thể tựa người vào lão mama, trơ mắt nhìn biến cố xảy ra, tâm tình lên xuống không yên. Đến khi bị xách ra ngoài, uống xong thuốc giải, nàng cười khổ, xin lỗi với giọng không lưu loát. Lần này, là nàng núm chân bọn họ rồi.

Vốn là nàng đang ở nhà chiến đấu với cái áo chèn, thì vị mama bên người Thái Hậu đến đón nàng đi xem thiên phạt, nàng cảm thấy kỳ quái, không hiểu tại sao không phải là An Thuận đến đón nàng, đang định tìm cớ từ chối, lại bị một chiếc khăn tay nồng nặc mùi hương áp vào mũi, sau đó là mặc cho bà mama kia bày bố.

“Thả ta ngay! Còn không, bảo bối của người sẽ lập tức máu văng ba thước!” Giang Ánh Nguyệt đắc ý cười lớn, nàng lưu lại quân bài quan trọng này cuối cùng cũng có công dụng, giết Hoàn Nhan Bất Phá mà hấn không kịp trở tay.

“Giang Ánh Nguyệt, người dám động vào một sợi tóc của nàng thử xem?!” Hoàn Nhan Bất Phá cắn răng, đè mạnh xuống lưng nàng ta.

Xương cốt trên người Giang Ánh Nguyệt phát ra tiếng “răng rắc” như đang vỡ vụn, ngay cả kỷ án bên dưới cũng mãnh liệt lung lay, gần như sụp xuống, có thể thấy Hoàn Nhan Bất Phá nặng tay đến mức nào.

Lão mama thấy vậy, lập tức áp mạnh dao găm vào cổ họng Âu Dương Tuệ Như,ứa rách da của nàng, chảy ra một dòng máu nhỏ. “Buông chủ tử ra.” Bà ta lạnh lùng nói, lại thị uy bằng cách áp dao vào cổ Âu Dương Tuệ Như thêm chút nữa, khiến nàng đau đến nhú máu.

Gân xanh trên trán Hoàn Nhan Bất Phá giật mạnh, một lát sau chậm rãi buông Giang Ánh Nguyệt ra.

Giang Ánh Nguyệt dựa người trên án kỷ rồi xoay người, trượt xuống nằm xụi lơ trên đất, hít thở từng ngụm từng ngụm một, một hồi sau mới lảo đảo đứng lên, đi đến bên cạnh mẹ mama kia, giơ bàn tay chỉ còn bốn ngón cầm lấy dao găm từ tay mẹ ta, thay mẹ ta kèm lấy Âu Dương Tuệ Như, đắc ý cười ha hả.

“Hoàn Nhan Bất Phá, cho dù người có lợi hại thế nào đi nữa, thì cũng không thoát nổi một chữ “tình”! Anh hùng khó qua được ải mỹ nhân, quả nhiên đúng vậy!” Nàng ta châm chọc nói.

Nghe xong lời nàng ta, cả triều thần đều kinh hãi, đồng loạt quay mặt nhìn nhau. Hai mắt Âu Dương Tĩnh Vũ lướt qua một tia kinh ngạc, nhưng lại biến mất ngay lập tức, rồi lập tức dùng ánh mắt trông mong nhìn về phía Hoàng Thượng. Sao ông có thể so đo xét nét việc Hoàng Thượng sinh ra loại tình cảm cấm kỵ với nữ nhi mình cơ chứ? Ngược lại ông còn càng mong sao tình cảm của Hoàng Thượng với nữ nhi ông thật sâu đậm nữa kia, như vậy, hấn mới dốc hết sức đi cứu nữ nhi của ông.

Hoàn Nhan Bất Phá bị châm chọc, nhưng cũng không phản bác lại. Hấn sợ chỉ cần hấn nói sai một câu, sẽ khiến mẹ điên Giang Ánh Nguyệt xuống tay với bảo bối của mình, hậu quả đó hấn không thể nào tiếp nhận nổi.

“Sao vậy? Sao không phản bác lại? À, ra là bảo bối đang nằm trong tay ta, nên sợ chứ gì?” Giang Ánh Nguyệt bắt đầu điên cuồng lên, rồi từ từ nói: “Hoàn Nhan Bất Phá, nếu người tự mình cắt đứt kinh mạch tứ chỉ, ta sẽ thả ả ra; còn nếu người không đồng ý, thì ta sẽ lập tức giết ả, người tự chọn đi!”

Dứt lời, nàng ta áp sát mắt, độc ác nhìn Âu Dương Tuệ Như, thấp giọng nói: “Âu Dương Tuệ Như, hôm nay sống chết của người đều nằm trong tay Phụ Hoàng thân yêu của người đấy. Nếu chẳng may đi xuống suối vàng, người người nên hận cũng không phải là ta đâu, mà chính là hấn đấy nhé!”

Nghe thấy lời tỏ vẻ của nàng ta, Âu Dương Tuệ Như chỉ lạnh lùng cười lơ đãng, nhưng Hoàn Nhan Bất Phá lại không chịu nổi mà đảo đảo thân người. Sau khi đứng vững, hắn vươn tay về phía cấm vệ, kiên định nói: “Đưa đao cho Trẫm”. Hắn đã quyết định tự cắt đứt kinh mạch của mình.

Giang Ánh Nguyệt kinh ngạc, sau đó là vô cùng vui sướng, hô lớn, “ Hay! Hay ột gã si tình!”

“Hoàng Thượng, xin dừng!” Chúng quần thần đồng thanh ngăn cản, nhưng cũng không khiến Hoàn Nhan Bất Phá buông đao.

Lúc này đột nhiên Âu Dương Tuệ Như cất tiếng cười, tiếng cười còn lớn hơn, điên cuồng hơn so với Giang Ánh Nguyệt, chặn lại hành động của Hoàn Nhan Bất Phá. Tất cả mọi người, bao gồm cả Giang Ánh Nguyệt đều đồng loạt nhìn về phía nàng, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc. Không phải vì quá hoảng sợ, nên bắt đầu nổi điên rồi chứ?

“Giang Ánh Nguyệt, hôm nay ngươi đã phạm phải ba sai lầm vô cùng lớn đấy, vì ba sai lầm này nên ngươi nhất định sẽ thất bại, ngươi có biết không?” Nàng khinh miệt nhìn Giang Ánh Nguyệt, chậm rãi nói.

“Ồ? Vậy sao? Ba sai lầm gì? Nói nghe xem thử?” Giang Ánh Nguyệt hứng thú hỏi, chỉ cho rằng nàng đang giỡn đùa mà thôi.

“Thứ nhất, ngươi không nên xem thường ta! Ta cũng không phải là tiểu thư khuê các!” Nói xong, nhân lúc Giang Ánh Nguyệt mất tập trung, Âu Dương Tuệ Như đột ngột nghiêng đầu, tránh khỏi lưỡi dao, rồi chụp lấy tay phải của nàng ta, bóp mạnh vào miệng vết thương đang còn chảy máu.

Giang Ánh Nguyệt thét một tiếng thảm thiết, dao găm lạch cạch rơi xuống. Mụ mama bên cạnh muốn chạy đến giúp, lại bị Âu Dương Tuệ Như đá mạnh một cái ngã lăn quay, đau đớn không đứng dậy nổi.

Vừa chế ngự hai người, tự giải cứu bản thân xong, nhưng Âu Dương Tuệ Như cũng không thả lỏng bàn tay đang bóp lấy vết thương của Giang Ánh Nguyệt ra, ngược lại còn hung hãn đạp mạnh nàng ta xuống đất, đến khi nàng ta té xuống xong, nàng lập tức bước đến, rồi điên cuồng giẫm đạp lên đầu, ngực, bụng của nàng ta, vừa hung hãn nói lớn: “Sai lầm thứ hai của ngươi, chính là không nên mang ta ra để uy hiếp Hoàn Nhan Bất Phá,; còn sai lầm thứ ba, chính là, đã muốn giết người thì không nên dai dẳng dây dưa, cà kê dê ngỗng!”

Kiếp trước vì muốn diễn tốt một vai trong một bộ phim nói về quân đội, nên nàng đã tự mình trải nghiệm cuộc sống của những nữ bộ đội đặc chủng, kỹ năng đánh giáp lá cà học được vô cùng nhuần nhuyễn. Sở dĩ bây giờ còn chậm chạp chưa chịu ra tay, cũng vì dược tính của thuốc mê còn chưa tan hết, nên vẫn chưa nắm chắc mà thôi. Cũng may Giang Ánh Nguyệt thích diễn đúng kiểu nhân vật phản diện là kéo dài thời gian, đã thay nàng tranh thủ thời gian khôi phục thể lực. Còn không, nàng đã thanh toán Giang Ánh Nguyệt từ lâu rồi!

Tất cả oán hận từ lúc xuyên qua đến nay đều được phóng thích ngay thời khắc này, đôi chân của Âu Dương Tuệ Như vô cùng tàn nhẫn, thẳng chân giẫm đạp khiến Giang Ánh Nguyệt kêu khóc không thôi, trong chớp lát bộ dạng đã bị biến đổi hoàn toàn.

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn đến choáng váng, miệng há hốc thiếu điều nhét được cả quả trứng gà. Hình như vị Thái Tử Phi này còn hung hãn hơn cả trong truyền thuyết nữa thì phải? Bọn họ đều có chung suy nghĩ như vậy.

Hoàn Nhan Bất Phá giật mình trong chớp mắt, rồi lập tức tỉnh táo lại, phất tay ra lệnh cho cấm vệ quân kéo nàng ra, rồi mang Giang Ánh Nguyệt và mụ mama kia áp giải xuống. Nếu bị bảo bối của mình đạp chết thì không hay, phải lắng trì từng dao một mới tốt!

Hắn lạnh lùng trầm nghĩ, rồi mạnh mẽ kéo Âu Dương Tuệ Như vào lòng, vùi mặt vào cổ nàng, thật lâu không muốn ngẩng lên.

Âu Dương Tuệ Như mỉm cười, ôm lấy thất lưng cường tráng của hắn, cùng hắn kháng khí thân mật.

Hai người ôm nhau, an ủi nhau, bầu không khí tốt đẹp như thế, nên người khác không dám đến quấy rầy, chỉ lặng lẽ thu dọn tàn cục.

“Bảo nhi!” Nhưng vẫn có người không nghĩ như thế, lớn gan phá vỡ bầu không khí ấm áp này.

Hoàn Nhan Bất Phá bực bội, nhưng vẫn phải bắt đắc dĩ vì đây là nhạc phụ tương lai của mình, trước khi người chưa tới tay, thì tuyệt đối không được đắc tội với ông ấy, nên đành âm ức buông Tiểu Nha Đầu trong lòng ra.

“Cha!” Âu Dương Tuệ Như chuyển người nhào vào vòng ôm của cha già Âu Dương nhà mình, Hoàn Nhan Bất Phá nhìn thấy mà tức đỏ cả mắt.

Hắn vừa định bước lên tách hai người ra, thì có binh sĩ chạy đến thông báo, đường lên núi đã thông thoáng rồi, mọi người đã có thể rút lui.

Trong lòng Thừa Tướng còn rất bối rối, đang định hỏi rõ tình huống với nữ nhi mình, nhưng nghe thấy lời này, lập tức nắm tay nữ nhi bước đến hành lễ với Hoàn Nhan Bất Phá, “Hoàng Thượng, ở đây nhiều việc, tiểu nữ cũng bị hoảng sợ, kính xin Hoàng Thượng cho phép vi thần mang nàng về nhà chữa bệnh.”

Con mắt nào của ông thấy nàng bị hoảng sợ hả? Rõ ràng người bị hù chết là Giang Ánh Nguyệt mà! Hoàn Nhan Bất Phá thấy Thừa Tướng trợn mắt nói dối thì chỉ biết nở nụ cười, nhưng nghĩ lại, trên cổ Tiểu Nha Đầu còn đang bị thương, tuy rằng vết thương không sâu, nhưng cũng không thể không bôi thuốc. Với lại hắn cũng bận rộn nhiều việc, rồi thu dọn cục diện rối loạn trong kinh, quả thật không thể phân thân ra mà bên cạnh Nha Đầu mãi được, vậy thì cứ để nàng về nhà mẹ đẻ vài ngày đi, đợi khi hắn dọn dẹp xong hết thái, sẽ tiến hành Đại hôn với nàng, lập tức, ngay lập tức!

Nghĩ như vậy, nên Hoàn Nhan Bất Phá đành phải gạt đầu với vẻ không tình nguyện, gọi xe ngựa đến, để hai người họ xuống núi trước.

Ngồi trong xe ngựa, nhìn cảnh tượng đầm máu hai bên đường, rồi nhìn thấy thi thể những sĩ tử của Giang Ánh Nguyệt đang nằm la liệt, Âu Dương Tuệ Như nhíu mày, buông rèm xuống, không muốn nhìn nữa.

Tuy rằng đã thả rèm xuống, nhưng mùi máu tươi trong không khí cũng không mất đi, dạ dày nàng cứ cuộn lên, rồi ngồi trong xe nôn thốc tháo.

“Bảo nhi con sao vậy?” Thừa Tướng nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng, lo lắng hỏi.

“Không sao ạ, chỉ là nghe mùi máu, cảm thấy muốn nôn thôi.” Nàng cảm thấy ổn hơn một chút, rồi dùng khăn thấm lau miệng, một hồi xua tay nói. Trong lòng thầm than đạo này mình càng ngày càng ra dáng liễu yếu đào tơ rồi, có chút xíu mùi máu cũng không chịu nổi, cứ như là phụ nữ có thai!

Phụ nữ có thai? Nàng giật mình, cúi đầu trầm tính ngày, bỗng dưng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Phải không vậy? Không phải nói Hoàn Nhan Bất Phá bị đầu độc sao? Nàng lo lắng nghĩ, nhìn về phía cha già Âu Dương nhà mình, sắc mặt nặng nề nói: “Cha, về nhanh rồi gọi đại phu đến xem cho con.”

Thừa Tướng không nghĩ nhiều, chỉ gạt đầu liên tục.

Hết chương 82 – Càfé Sáng

83. Chương 83: Tin Vui Bất Ngờ

Vội vàng trở về phủ Thừa Tướng, Âu Dương Tuệ Như cố ý dặn cha già Âu Dương nhà mình không được mời Thái Y, mà tìm một lão đại phu có y đức và y thuật tốt trong thành là được rồi.

Thừa Tướng cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, rồi cho người đi mời người như đúng yêu cầu của nữ nhi mình, nhìn nữ nhi gương mặt tiêu tụy, không chút sức lực ngã người trên nhuyễn塌 chợp mắt, rõ ràng đang vô cùng mệt mỏi, cũng không truy vấn chuyện của nàng và Hoàng Thượng nữa, mà chỉ canh giữ bên người nàng, yên lặng không nói.

Lão Đại phu được gia đình của phủ Thừa tướng ba thúc bốn giục mời đến, vừa bước vào cửa, ngay cả ngụm nước cũng chưa kịp uống đã bị thỉnh vào trong bắt mạch cho Âu Dương Tuệ Như.

Âu Dương Tuệ Như không quan tâm đến ánh mắt hoài nghi của Thừa Tướng, bảo mọi người lui hết ra ngoài, chỉ để lại đại phu và Tần mama mà thôi.

“Mạch tượng thế nào? Cứ nói đừng ngại.” Thấy lão đại phu đã buông bàn tay bắt mạch xuống, nhưng gương mặt lại lộ vẻ chần chừ, trong lòng Âu Dương Tuệ Như như hiểu được đôi chút nên bình thản nói.

“Mạch của Tiểu thư đây là hoạt mạch.” Lão đại phu chấp tay, cẩn thận nói: “Mang thai được một tháng, e là hôm nay tiểu thư đã hít phải thuốc khiến cơ thể suy yếu, nên bị động thai, lát nữa lão phu sẽ kê cho tiểu thư vài thang thuốc an thai, uống tầm ba đến năm ngày thì sẽ không có gì đáng ngại nữa.”

“Ừ, vậy nhờ ông.” Âu Dương Tuệ Như vuốt bụng, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Lão đại phu lập tức ra ngoài kê đơn, Âu Dương Tĩnh Vũ được Tần mama mời vào, sắc mặt có chút khẩn trương, còn chưa an vị đã gấp gáp hỏi: “Bảo nhi con bị sao vậy? Phụ thân hỏi lão đại phu, ông ta lại không nói gì, có phải rất nghiêm trọng không?” Cha già nhà nàng lo lắng đến mức khóe mắt ửng đỏ cả lên.

“Cha, để con nói, nhưng cha phải chuẩn bị tâm lý trước nhé.” Âu Dương Tuệ Như cúi đầu, ngập ngừng nói.

“Nói đi, cha chịu đựng được, mặc kệ là bệnh gì, cha nhất định sẽ chữa khỏi cho con, cha không chữa khỏi được, không phải còn có Hoàng Thượng hay sao?” Âu Dương Tĩnh Vũ dịu dàng vỗ lưng nữ nhi, cũng không quản chuyện Hoàn Nhan Bất Phá mang danh nghĩa cha chồng cùng với nữ nhi mình có mối quan hệ trái với luân lý.

“Cha, con mang thai!” Âu Dương Tuệ Như có chút đỏ khốc đỏ cười nói. Nhìn bộ dạng của cha nàng thế này, không phải cho rằng nàng mắc bệnh nan y đấy chứ?

“Hử?” Thừa Tướng kinh ngạc, vẻ mặt bất ngờ hỏi: “Của ai? Thái Tử?” Câu hỏi sau cùng, trong lòng Thừa Tướng có chút không chấp nhận được, giọng nói hơi run run. Ông tuyệt nhiên không cho rằng là của Hoàn Nhan Bất Phá, vì dù sao thì lời châm chọc Hoàng Thượng là “nửa hoạn quan” của Giang Ánh Nguyệt quá mức kinh khủng, đến giờ vẫn còn khắc sâu trong lòng ông.

Âu Dương Tuệ Như che miệng cười khê, những khẩn trương lo lắng ban đầu lập tức biến mất không thấy tăm hơi. Thật sự nàng đã bị vị Thừa Tướng phụ thân luôn đối ngoại khôn khéo nhưng đối nội lại vụng về của mình đánh bại.

“Là của Hoàng Thượng.” Nàng ngừng cười, trong lúc Thừa Tướng càng không biết sao là sao thì đem mọi chuyện từ đầu đến cuối kể ra.

“Của Hoàng Thượng sao? Nhưng không phải ả Giang Ánh Nguyệt kia nói là....” Thừa Tướng chợt ý thức được lời mình sắp nói chính là đang nghi ngờ đức hạnh của nữ nhi, nên vội vàng ngậm miệng.

“Giang Ánh Nguyệt nói là Giang Ánh Nguyệt nói, chính xác là con đang mang thai, hơn nữa, đây cũng chính xác là của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng chỉ gián tiếp trúng độc thôi, có lẽ tình hình không đến mức nghiêm trọng như lời ả Giang Ánh Nguyệt đó nói đâu.” Âu Dương Tuệ Như nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, phỏng đoán.

“Bảo nhi nói đúng, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” Thừa Tướng hơi lo lắng việc Hoàng Gia không chịu thừa nhận đứa bé này. Dù sao thì Hoàng Thượng và nữ nhi nhà mình vẫn là danh bất chính ngôn bất thuận, lại có lời nói quả quyết của Giang Ánh Nguyệt như thế, lỡ như Hoàng Thượng nghi ngờ đức hạnh của nữ nhi mình thì làm sao?

Nữ nhi đã trải qua nhiều đau khổ như vậy, bây giờ lại đang mang thai, Thừa tướng sao nỡ trách mắng nàng, chỉ lo lắng cho tương lai của nàng mà thôi.

“Còn sao nữa chứ? Đương nhiên là tiến cung bắt Hoàn Nhan Bất Phá chịu trách nhiệm rồi! Con sẽ không để con mình mang ô danh “con ngoài giá thú” đâu, nhân lúc bụng vẫn chưa lộ rõ, phải bảo Hoàn Nhan Bất Phá nhanh chóng tiến hành hôn sự mới được.” giọng điệu Âu Dương Tuệ Như không được tốt lắm. Nếu Hoàn Nhan Bất Phá dám nghi ngờ con nàng, nàng sẽ lập tức phát tay rồi đi, mang theo con mình tự lập môn hộ.

Tuy rằng ban đầu nàng thật sự không muốn bước chân vào Hoàng Gia, nhưng trước khác nay khác, nàng đã không có quyền “già mồm cãi láo” nữa, bởi vì nàng còn có con của mình. Con của nàng phải có được tất

cả những thứ tốt nhất trên đời, phải được mẫu thân yêu thương, được phụ thân hết lòng dạy dỗ, còn phải có cuộc sống giàu có, và cả địa vị cao quý nữa. Nếu vì tương lai của con mình, nàng sẽ lập tức biến thành đũng sĩ không quân sống chết, cung đấu, gia đấu, triều đấu, cứ đến hết đi! Huống hồ, nếu thật đúng như lời Giang Ánh Nguyệt nói, là Hoàn Nhan Bất Phá bị trúng độc, thì đứa trẻ này, có thể sẽ là người nối dõi cuối cùng của hãn, nàng cũng không thể ích kỷ được.

“Đúng, bảo nhi nói đúng! Hoàng Thượng phải chịu trách nhiệm!” Như bừng tỉnh từ giấc mộng, Âu Dương Tĩnh Vũ vỗ mạnh vào đùi mình, lớn tiếng phụ họa rồi lập tức bật người đứng dậy, bước ra phân phó cho tên gia đình bên ngoài cửa: “Nhanh, chuẩn bị xe ngựa, bốn tướng phải vào cung diện Thánh.”

Vốn Hoàn Nhan Bất Phá chỉ giả vờ suy yếu để Giang Ánh Nguyệt mắc bẫy mà ra tay. Tất cả những bày bố của Giang Ánh Nguyệt, ngoài trừ chuyện Tiểu Nha Đầu bị bắt cóc, hãn đều nắm rõ tất cả.

Nếu Thành Vương muốn nhân lúc hãn bị bao vây mà công chiếm Hoàng Thành thì cũng phải có thực lực rất lớn. Thành Vương có thực lực đến mức đó sao? Rất rõ ràng, hãn không có, vì vậy, chỉ vừa vọt đến ngoài rìa Hoàng Thành, còn chưa chạy đến cửa đã bị Thuận Vương bắt giữ. Tên Tiểu Diệp muốn thừa lúc hỗn loạn ám sát hai Vương, cũng bị nhóm cận vệ của Thuận Vương, vốn đã phòng bị từ sớm, bằm thành thịt vụn.

Đến lúc Hoàn Nhan Bất Phá hồi cung, cũng chỉ dùng một canh giờ, đã có thể ổn định cục diện, Thành Vương giữ được tính mạng, nhưng từ nay sẽ bị cầm tù. Rồi theo đó tiếp tục thanh trừ, nhóm ám cộc của Giang Ánh Nguyệt trong quân đội, trên triều đình, trong hậu cung đều bị truy bắt, nhóm quan viên tham dự vụ tạo phản của Thành Vương cũng bị bắt giam, trong lúc nhất thời đã có vô số đầu người rơi xuống đất, có thể nói là nơi nơi chốn chốn máu chảy thành sông.

Hoàn Nhan Bất Phá giao việc khắc phục hậu quả cho nhóm quan viên tâm phúc, cũng không tự mình ra mặt đốc thúc, chính vì hãn vừa vào Hoàng Thành đã bị Thái Hậu kéo vào Từ Ninh cung, sau đó là sáu vị Thái Y thay nhau bắt mạch cho hãn.

Mạch tượng không thể hiện điều gì, vẫn là Trưởng Thái Y viện kiến thức phong phú, nhìn thấy móng tay Hoàng Thượng tím bầm, nên cả gan xin lấy một chút máu của Hoàng Thượng, rồi nhỏ vào một bát nước thuốc màu xanh nhạt, nước thuốc bị máu nhỏ vào lập tức nhiễm bầm, rồi cũng lập tức đổi thành màu đen.

“Là cỏ hoán hoa và độc thủy ngân, không thể sai được.” Thái Y lẩm bẩm, sắc mặt nặng nề dập đầu với Hoàn Nhan Bất Phá và Thái Hậu, nói: “Hồi bẩm Thái Hậu, nô tài đã tra ra, đúng là Hoàng Thượng bị trúng độc.”

“Cái gì?” Thái Hậu vỗ bàn, sợ hãi hô lên, “Có cách gì giải độc không?”

Thái y lộ vẻ khó xử, chần chừ nói: “Có lẽ là do lần bệnh nặng ở hành cung Ly Sơn, cũng khá lâu chưa lâm hạnh hậu cung, nên tình trạng trúng độc hiện tại của Hoàng Thượng cũng không tăng lên nữa, nếu uống thuốc điều trị lâu dài, có thể sẽ còn có hi vọng.”

“Lâu dài là bao lâu?” Thái Hậu thấy vẻ mặt Thái Y không được lạc quan, nên lập tức nắm lấy trọng điểm.

Thái Y dừng một chút, rồi quyết tâm nói: “Có thể là mười năm, cũng có thể là hai mươi năm, chỉ cần kiên trì uống thuốc, có lẽ sẽ còn có hi vọng.”

Mười năm? Hai mươi năm? Độ tuổi cường tráng nhất của một nam nhân cũng đã qua đi, chưa nói đến chuyện điều trị hết hay không, lúc đó muốn làm một nữ nhân thụ thai đã là chuyện không dễ dàng gì. Thái Hậu chán nản, gương mặt ngẩn ngơ.

Hoàn Nhan Bất Phá vỗ vai Thái Hậu an ủi, nhưng sắc mặt lại tối tăm, trong lòng dậy sóng.

Thấy vẻ mặt Thái Hậu và Hoàng Thượng đều vô cùng khó coi, Thái Y nuốt nước miếng, cẩn thận nói lời an ủi: “Thật ra chuyện này cũng không phải là không còn hi vọng, nếu được trời cao phù hộ, sau này có thể sẽ may mắn có được lân nhi” (Lân nhi: Con lân. Ngày xưa nói hễ có đấng vương giả chí nhân ra đời thì có con lân hiện ra. Nên Lân nhi cũng là từ chỉ con cái của đấng vương giả, cụ thể là con trai.)

Kiểu khuyên này chẳng khác nào bảo người ta đi mua xổ số, trình độ an ủi người của Thái Y quả thật thấp kém vô cùng, dẫn đến việc Thái Hậu lạnh lùng liếc nhìn ông một cái. Thái Y vội vàng ưỡn ẹo cúi đầu, không dám động đậy, cũng không dám nói thêm lời nào nữa.

Đang lúc không khí trong điện lạnh muôn đóng băng, thì ngoài điện truyền đến giọng thông truyền “Thừa Tướng và nữ nhi cầu kiến”.

Thái Hậu và Hoàn Nhan Bất Phá nhìn nhau, cho Thái Y lui, đồng thời phất tay nói, “Cho mời.”

Không đợi phụ tử hai người hành lễ xong, thì Hoàn Nhan Bất Phá đã đứng dậy, nâng Tiểu Nha Đầu lên, rồi đỡ nàng ngồi bên cạnh mình, còn với Thừa Tướng thì chỉ gật đầu một cái, ý bảo ông đứng dậy rồi tự mình ngồi xuống.

Thừa Tướng vô cùng hài lòng với thái độ bên trọng bên khinh của Hoàng Thượng, gương mặt già nua tràn ngập ý cười. Âu Dương Tuệ Như liếc nhìn Hoàn Nhan Bất Phá một cái, mai gò má trắng ngọc ửng hồng, đôi mắt trong veo sáng ngời rực rỡ.

Tinh thần thoải mái sáng khoái của đôi phụ tử rõ ràng đối lập hoàn toàn với vẻ mặt xám tro của đôi mẫu tử Hoàn Nhan Bất Phá, nhưng mà, cục diện này chỉ là tạm thời thôi, vì một khi Thừa Tướng mở miệng, thì mẫu tử nhà này sẽ lập tức nổ gan nổ ruột.

“Hoàng Thượng, vi thần mặt dày, lần này tiến cung là muốn thay tiểu nữ cầu hôn Hoàng Thượng.” Âu Dương Tĩnh Vũ giản lược lời lẽ khách sáo, dùng đúng phong cách của nữ nhi mình, nói trắng ra.

Bờ má Âu Dương Tuệ Như từ ửng hồng chuyển sang đỏ ửng, gương mặt nhìn Hoàn Nhan Bất Phá, quan sát vẻ mặt của hắn.

“Hả?” Thái Hậu giật mình.

“Thừa Tướng nói thật sao?” Những nặng nề trong ngực Hoàn Nhan Bất Phá lập tức biến thành hư không, mặt mày hơn hớn hỏi lại, sợ bản thân nghe nhầm. Lúc này hắn hoàn toàn không để ý đến chuyện bị nhà gái cầu hôn trước là chuyện xấu hổ cỡ nào.

“Nhưng mà, Hoàng Thượng bị trúng độc, đời này sẽ khó có con. Thừa Tướng đã cân nhắc kỹ chưa?” Thái Hậu hoàn hồn, vẻ mặt lo lắng lên tiếng nhắc nhở, kiên quyết tạt ngay một chậu nước lạnh lên đầu đứa con đang mừng như điên của mình.

Tuy rằng trong lòng bà cũng rất vui vẻ, nhưng ở đây là kết thân gia, không phải oan gia, Thái Hậu nghĩ cần phải nói rõ ràng mới tốt.

“Cũng là vì việc con cái nên lão phu mới mặt dày tiến cung nhắc việc kết thân.” Thừa Tướng xấu hổ vuốt râu, “Tiểu nữ đã mang thai một tháng, đứa bé là của Hoàng Thượng.”

Thái Hậu và Hoàn Nhan Bất Phá đều đồng thời lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, sau đó là vô cùng vui mừng, đồng thanh gào ra ngoài điện: “Thái Y còn chưa đi xa. Nhanh, nhanh gọi lại!”

Nhóm Thái Y vừa mới rời đi không lâu đã bị nhóm cung nhân mang vẻ mặt lo lắng túm lại, đưa vào bắt mạch cho vị tiền Thái Tử Phi.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Âu Dương tiểu thư có thai, đã được một tháng rồi ạ.” Dưới ánh mắt sáng quắc và chăm chăm của Thái Hậu và Hoàng Thượng, Thái Y ngập ngừng nói.

“Ha ha, tốt! Quả nhiên là mệnh quý nhân của ta! Là hóa kỳ tinh, đương nhiên sẽ có Trời Đất phù hộ rồi! Cơ nghiệp trăm năm của Đại Kim ta an ổn rồi!” Thái Hậu vỗ tay cười lớn, không chút nghi ngờ lai lịch của đứa bé này, vì trong lòng bà đã sớm nhận định, cứ là tai ương, gặp phải Tiểu Như đều thành may mắn cả.

Tuy rằng vẫn thắc mắc ý tứ trong lời nói của Thái Hậu, nhưng Hoàn Nhan Bất Phá cũng không có tâm tư đâu mà truy hỏi. Hắn ôm lấy Nha Đầu, định xoay vòng một cái, nhưng chợt nhớ là nàng đang mang thai, lại vội vàng cẩn thận buông nàng xuống, không chút e dè cúi đầu dụ dăng hôn lên môi nàng.

Ngẩng đầu, nhìn về phía nhóm Thái Y đang sững sờ không hiểu ra sao, cao giọng tuyên bố: “Ha ha, hôm nay Trẫm rất vui, mọi người đều được thưởng! Đều đi xuống lĩnh thưởng đi!”

Tất cả cung nhân trong cung đồng loạt quỳ xuống tạ ơn, hoàn toàn cảm nhận được thế nào là giây trước ở địa ngục, giây sau đã ở trên thiên đường. Nhóm Thái Y thì tỉnh tỉnh mê mê quỳ xuống tạ ơn mới lơ mơ nghĩ ngợi: Hoàng Thượng và Thái Hậu vui mừng như vậy, vậy đứa trẻ này là của Hoàng Thượng sao? Quả nhiên là trời phù hộ Đại Kim ta!

Hoàng Thượng và Thái Hậu đều lập tức thừa nhận đứa bé này, không chút chần chừ, khiến Thừa Tướng vô cùng hài lòng, đợi mẫu tử hai người vui mừng xong, lập tức đem hôn kỳ định xuống, chính là một tháng sau. Đứa trẻ này có thể nói là con nối dõi cuối cùng của Hoàng Thượng, đương nhiên quý giá vô cùng, cần phải được danh chính ngôn thuận sinh ra.

Tuy rằng công tác chuẩn bị cho đại hôn vô cùng gấp gáp, nhưng lại không hề khiến người khác cảm thấy sơ sài, ngược lại là vô cùng long trọng.

Nhóm quý tộc cứ nói ra nói vào dè bủ Thừa Tướng vì muốn dựa thế Hoàng Thượng mà tình nguyện đưa con gái mình vào cung làm một quả đầu Hoàng Hậu (gần như quả phụ vì Hoàng Thượng không thể có con) nhưng lại hoàn toàn không chỉ trích thân phận không hợp đạo lý của hai nhân vật chính, vì dù sao thì Thái Tử cũng đã chết, theo quy củ của tộc Nữ Chân, thì sự kết hợp của hai người là vô cùng bình thường. Còn có người nói hành động lần này của Thừa Tướng rất thiện cận, không chịu nghĩ xem sau này nếu Hoàng Thượng trăm tuổi thì nữ nhi của ông sẽ thế thê thảm thế nào. Sau này, người kế vị chắc chắn sẽ là con cháu của Hoàng Thất. Hoàng Thượng không thể có con nữa, Thuận Vương lại tật nguyên, không thể kế vị, vì tương lai hưng thịnh trăm năm của Hoàng Gia, sau này nhất định Hoàng Thượng sẽ nhận một đứa trẻ trong Hoàng Thất làm con thừa tự rồi bồi dưỡng.

Nhóm người trong tộc họ cũng âm thầm đắc chí, đang cố gắng chọn ra đứa trẻ xuất sắc nhất trong gia tộc mình, chuẩn bị tiến cung để Hoàng Thượng và Thái Hậu nhìn qua, lại không ngờ, sau Đại hôn một tháng lại truyền ra tin tức Hoàng Hậu mang thai, triều thần lập tức khiếp sợ.

Dưới sự bảo vệ không chút sơ hở của Hoàng Thượng, trong sự chú ý của văn võ bá quan triều đình, Hoàng Hậu mang thai bảy tháng bị sinh non, sinh ra một đôi Lân nhi (song sinh con trai), một đứa da ngăm, giống phụ thân, một đứa da trắng, giống mẫu thân, diện mạo lại không giống nhau như những đôi song sinh bình thường khác, Thái Hậu vốn rất lo lắng, lo lắng vì sẽ phải vứt bỏ một đứa (*) nhưng khi nhìn thấy diện mạo hai đứa trẻ thì lập tức vui mừng hơn hớn lên, đồng thời cũng làm cho nhóm người trong tộc họ vốn hi vọng Hoàng Hậu sinh nữ nhi hậm hực bóp cổ tay.

(*) Đối với người thừa kế ngai vị thì song sinh giống nhau phải bỏ một, tức giết một, hoặc song sinh sẽ không được thừa kế.

Âu Dương Tuệ Như này cũng tà môn quá rồi! Bản thân không những dũng mãnh khôn khéo, ngay cả sinh con cũng lợi hại như vậy, sinh con trai thì cũng thôi đi, đã vậy còn sinh cả đôi nữa chứ! Diện mạo lại còn không giống nhau! Còn muốn người khác sống không vậy! Nhóm người trong tộc họ đồng loạt ai oán.

Lại thêm ba năm nữa, hai Hoàng Tử lớn lên vô cùng khỏe mạnh, cũng không hề có chút di chứng nào do bị sinh non, được Thái Hậu và Hoàng Thượng che chở như trong mắt, quanh người phòng vệ đến gió cũng không lọt nổi, nhóm tộc họ không thể xuống tay, cũng dần buông lỏng tâm tư, lại không ngờ, Hoàng Hậu lại được chẩn đoán mang thai lần nữa, sau mười tháng thuận lợi hạ sinh, không ngờ lại là một Hoàng Tử.

Hoàn Nhan Bất Phá mừng như điên, lập tức đại xá thiên hạ, miễn thuế ba năm.

Chỉ có nhóm người trong tộc họ là uể oải oán hận, triệt để cắt đứt tâm tư đem người làm con thừa tự cho Hoàng Thượng, trong lòng còn ác độc thâm mắng Giang Ánh Nguyệt: Đúng là ả nghịch tặc! Dám nói Hoàng Thượng bị trúng độc tuyệt hậu! Một năm ôm hai, ba năm ôm ba, thế này mà là tuyệt hậu sao?! Thấy bọn ta đơn thuần rồi muốn lừa gạt chứ gì! Xứng đáng bị lăng trì từng bốn tiền thệ một!

– HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-hau-pk-nu-hoang>